

Kim
Eun
Sook

—
Kim
Su
Yeon

Yêu tinh

1

-Tiểu thuyết-

Ngân

Hà

dịch

Nhà xuất bản Văn Học

vh **Shine**
BOOKS

Kim
Eun
Sook

—
Kim
Su
Yeon

Yêu tinh

1

-Tiểu thuyết-

Ngân
Hà
dịch

Nhà xuất bản
Văn Học

vh **Shine**
BOOKS

Yêu Tinh

Tác giả: Kim Eun Sook, Kim Su Yeon

Dịch Giả: Ngân Hà

Công ty phát hành: Shine Books

Nhà xuất bản: Nhà Xuất Bản Văn Học

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 12-2017

Sách & pic: Nguyen Ngoc Ha

Type:

Xu Hoang - Van Anh Cho

Võ Thảo Uyên - Ngọc Tinh

Beta:

Vương Khải – Thu Hà – Nhật Nam

Làm eBook: eBook ngôn tình miễn phí.

Nguồn: fb.com/ebookngontinhmienphi

Giới thiệu:

“Ngôn ngữ của hoa kiêu mịch là gì vậy?”

“Người yêu.”

Người yêu. Thực sự là một từ ngữ quá đẹp. Những bông hoa trắng muốt và ngôn ngữ của nó quả là rất hợp nhau.

Tựa như bông hoa trắng muốt thánh thiện ấy, Eun Tak đã bất ngờ xuất hiện, thấp lạng trong ánh sáng đường như đã lụi tàn sau ngàn năm dằng dẳng khát khao xóa bỏ được lời nguyền và tìm kiếm trong vô vọng Cô Dâu của chính mình.

Những bông hoa tuyết đầu mùa, nụ hôn đầu tiên đầy bối rối và rồi mối tình đầu chớm nở. Khi những ký ức hạnh phúc cứ ngày một nhiều thêm, Kim Shin càng trì hoãn việc xóa bỏ lời nguyền, thế nhưng...

***

Mục lục

Tập 1

Lời nguyện lãng mạn

Cô Dâu của Yêu Tinh

Ngôn ngữ hoa kiều mạch

Tôi yêu chú

Kỳ tích

Dấu hiệu của nỗi buồn

Cảnh báo mưa to

Ánh nắng chính ngọ

Tên của người ấy

Lựa chọn

Khoảnh khắc rực rỡ

Vì ngày đẹp trời

Là mối tình đầu của tôi

-

Tập 2

Nhân duyên

Nước mắt

Tôi thích em

Câu nguyện

Cái cơ được cho phép

Nhẫn ngọc

Vừa kỳ lạ mà cũng thật đẹp đẽ

Lý do phải sống

Câu hỏi của Thần

Định mệnh

Tội lỗi không thể tha thứ

Chân tướng của thanh kiếm

Đã làm được đến cùng

Ngày tuyết đầu mùa

Nhớ đến

Mối tình đầu của người ấy.

Câu hôn

Cái tên thiết tha

Một mùa mưa dài đằng đẵng

Tìm thấy anh rồi, tình yêu bi thương

Tập 1

Kim
Eun
Sook
—
Kim
Su
Yeon

Yêu tinh

1

-Tiểu thuyết-
Ngân
Hà
dịch

Nhà xuất bản
Văn Học

vh **Shine**
BOOKS

Đêm tối đen như mực.

Những bông hoa kiêu mạch trắng muốt, mọc trải dài trên cánh đồng rộng mênh mông làm bừng sáng đêm đen. Những bông tuyết rơi la đà như muốn nhuộm trắng cả thế gian. Đàn đom đóm bay dập dìu trên những bông hoa kiêu mạch. Cảnh tượng vừa đẹp lung linh, lại vừa mang chút gì đó cô tịch. Một thanh trường kiếm bị năm tháng gặm nhấm mài mòn cắm sừng sững ngay giữa cánh đồng hoa. Một thân bướm trắng bay đến từ đằng xa, vỗ cánh khẽ tạo ra một luồng gió. Hoa kiêu mạch lay động rồi tản mát như bọt bong bóng vỡ tan trên mặt biển. Con bướm trắng khẽ đậu lên thanh kiếm. Đột nhiên, giữa cánh đồng tịch mịch mênh mông, một tiếng gầm khùng khiếp vang lên. Thanh kiếm hóa thành một ngọn lửa trắng rồi chuyển sang màu xanh. Thanh âm của Thần làm rung chuyển đất trời.

Chỉ có Cô Dâu của Yêu Tinh mới rút được thanh kiếm. Và sau đó: hãy an yên trở về với hư vô.

***

Lời nguyên lãng mạn

Bầu trời âm u vẩn vù như báo hiệu điềm chẳng lành. Chiến trường khắc nghiệt vốn không phải nơi dành cho sự may mắn. Máu chảy đầu rơi, người người kêu khóc. Kể cả thế, họ vẫn miệt mài chiến đấu, để trở thành kẻ cuối cùng được nở nụ cười chiến thắng.

Biết bao người đã chết.

Ngay cả trên chiến trường này, kẻ chiến thắng sau cùng vẫn là anh, vị thần chiến tranh. Người đời xưng tụng anh là *thần*. Võ thần của Goryeo, Kim Shin. Anh đứng lặng người nhìn một lượt cảnh tượng trước mắt.

Bàn tay Kim Shin trong vô thức vung lên, chỉ một nhát đã chém đứt đầu tên địch phía trước. Lưỡi kiếm vừa thấm đẫm máu của kẻ này lại tiếp tục tắm trong dòng máu của kẻ khác. Bốn bề xung quanh anh người chết

như ngã rạ. Những người dân vô tội bị bắt đang gào khóc thảm thiết. Âm thanh ai oán của những con vật, chiến mã bị chặt chân đang thoi thóp thật não nề. Bầy quạ đói mồi bay đến đậu trên những xác chết chất thành đống, miệt mài rỉa xác.

Chẳng phải cả linh hồn lẫn thể xác của ta cũng đang bị ăn mòn rồi hay sao? Ta mà cũng có loại hối hận này cơ đấy. Thế nhưng tất cả những chuyện này nào có phải vì ta, mà vì bảo vệ đất nước Goryeo này, Goryeo của ta. Cũng là vì vị thần của đất nước này, vì bảo vệ vị vua ấy.

Kim Shin hét lên một tiếng. Anh không chút do dự nhắm thẳng hướng quân địch lao đến, liên tục vung kiếm chém không một giây ngơi nghỉ. Anh là vị thần được sinh ra từ trong máu lửa. Bỗng một tia chớp ánh lên rạch ngang bầu trời. Cờ hiệu của Goran bốc cháy ngùn ngụt, còn cờ hiệu của Goryeo bay phấp phật trong gió.

“Tướng quân Kim Shin kìa!”

“Tướng quân Kim Shin vạn tuế!”

Đại quân ca khúc khải hoàn trở về mảnh đất quê hương, mảnh đất của vị vua mà họ dốc lòng chiến đấu để bảo vệ. Tiếng vó ngựa vừa trải qua trận đại chiến chùng như đã cạn kiệt sức lực nhưng lại cất lên những tiếng reo vui nhẹ nhõm. Dù có những con người xấu số vĩnh viễn không thể quay trở lại, nhưng tướng quân Kim Shin của chúng ta đã đại thắng trở về rồi. Dân chúng hô vang tên anh trong niềm vui thắng lợi. Tướng quân Kim Shin của họ uy nghiêm với mái tóc dài được cột lên. Anh dựng thẳng lưng, cưỡi ngựa oai phong tiến đến.

Phía trước cánh cửa dẫn vào kinh thành có quân cảnh vệ đứng trấn thủ. Các thuộc hạ của Kim Shin một thân lành lặn leo xuống lưng ngựa, rồi cất tiếng hét vang như sấm dội. Bọn họ, những binh sĩ đã liều cả sinh mạng chiến đấu không ngơi nghỉ với quân địch, lòng đoán chắc cánh cửa kinh thành sẽ rộng mở hân hoan chào đón họ trở về.

“Mau mở cổng thành ra! Tướng quân Kim Shin đã giành chiến thắng quay về rồi!”

“Kim Shin mau cởi bỏ quân phục, chờ nhận thánh chỉ.”

Chỉ là tên quan thất phẩm đứng trấn thủ trước cổng thành, vậy mà dám dùng thái độ trịch thượng không biết trời cao đất dày đó hất hàm với Thượng tướng quân Kim Shin sao? Một tướng soái đứng ngay trước anh liền nổi giận, lớn tiếng quát mắng.

“Tên khốn nhà ngươi! Ngươi có biết mình đang đứng trước mặt ai không hả?”

Anh ta toan rút kiếm ra đe dọa, Kim Shin đã đưa bàn tay phải không bị thương của anh lên ngăn lại. Anh phát giác trong bầu không khí của các binh sĩ trước cổng thành có gì đó khác với lúc này.

“Tội nhân đại nghịch Kim Shin mau buông kiếm, quỳ xuống nhận thánh chỉ!”

Tội nhân đại nghịch. Hắn vừa bảo anh là tội nhân đại nghịch. Đôi mắt đã nhuộm màu máu mệ của Kim Shin bắt đầu dao động dữ dội.

“Tên khốn! Ngươi mất trí rồi chắc!”

Người thuộc hạ đứng bên cạnh anh hét lớn.

Thánh chỉ ư? Không đời nào là thánh chỉ được. Không phải. Không thể như thế. Anh đã liều mình chiến đấu theo thánh chỉ đó để trở về đây cơ mà. Kim Shin vừa toan cử động, các cung thủ từ phía trên tường thành liền nhất loạt kéo căng dây cung chĩa thẳng vào anh.

“Tội nhân đại nghịch Kim Shin!”

Thật hoang đường. Quá sức hoang đường. Mũi tên đang nhắm vào anh kia không thể nào đến từ thánh chỉ được. Đây quả thật là lệnh mà Hoàng thượng đã truyền xuống ư?

“Ta phải gặp Bệ hạ. Mau tránh đường đi.”

Kim Shin liền bước lên một bước. Thế nhưng những binh sĩ ở phía trên tường thành lẫn vệ binh trước cổng đều nhất quyết không nhường đường. Dân chúng mới vừa nãy còn hô vang tên anh, giờ đang quỳ mọp xuống, nín thở chờ đợi. Dường như có chuyện gì đó rất khủng khiếp sắp xảy ra.

“Kẻ nào dám ngăn cản, ta sẽ giết không tha. Mau tránh đường đi!”

Đúng giây phút Kim Shin vừa toan rút kiếm ra thì *pặc pặc pặc!* Cơn mưa mũi tên từ phía trên như xé tầng không bay vút xuống. Các binh sĩ đứng phía sau anh chỉ kịp kêu lên một tiếng *hự* rồi đồng loạt ngã gục. Những mũi tên cắm la liệt khắp nơi. Cảnh tượng thật quá sức kinh hoàng. Đôi mắt họ mở trừng trừng, máu chảy lênh láng trên nền đất.

Trận chiến kéo dài suốt ba ngày đêm không ngơi nghỉ, quân địch đã man tàn bạo đến thế cũng không giết nổi họ. Ấy vậy mà, giờ họ phải chết một cách vô ích như thế này, đến một thanh kiếm cũng không được nắm trong tay. Bàn tay cầm kiếm của Kim Shin run run. Anh phải bảo vệ những binh sĩ còn sống ở phía sau. Kim Shin trừng trừng nhìn cánh cổng thành chậm rãi mở ra, rồi một thân đơn độc, nặng nề bước về phía ấy. Cơn phẫn nộ như hằn sâu thêm theo mỗi bước chân anh.

Kim Shin dừng lại ngay phía trước chính điện. Hoàng hậu đã đứng sẵn ở đó đợi anh tự bao giờ. Ái phi xinh đẹp của Hoàng thượng chính là muội muội độc nhất của anh. Đôi bàn tay nhỏ bé của Hoàng hậu đang túm chặt lấy vạt váy, đôi mắt cô rưng rưng nhìn anh. Kim Shin chôn chân tại chỗ, anh đưa mắt nhìn sang cảnh tượng phía bên kia. Toàn bộ gia quyến cùng các gia nhân của anh đều đang bị trói. Họ bị ép quỳ gối, trên người vện

trang phục của tội nhân, bộ dạng ai nấy đều vô cùng tiều tụy và thảm hại, xem ra họ đã phải chịu tra tấn không ít.

Lúc này, anh mới ngộ ra ý nghĩa rõ ràng rành rành mà trước đó không hề nghĩ đến của những mũi tên chất chứa phần nộ bay về phía mình. Hoàng thượng đã vứt bỏ Kim Shin thật rồi. Người ấy, bậc quân vương mà anh đã đem cả tính mạng mình ra bảo vệ, giờ đang hất hàm nhìn xuống anh từ nơi chính điện cao vời vợi kia.

“Trên bách tính có vua. Trên vua có thần. Vị thần ấy nghe đồn chính là Kim Shin đấy ạ.”

Tên gian thần có chiếc lưỡi lắt léo y như loài rắn độc đang rử rử những lời xàm ngôn bên tai Hoàng thượng. Đôi mắt Người nhìn xuống Kim Shin như có lửa, ánh mắt chứa đựng muôn vàn tâm trạng phức tạp không rõ là gì. Anh từng là bề tôi trung thành nhất của Người, thế nhưng giờ đây lại trở thành mối đe dọa lớn nhất của ngài vàng này ư? Đôi mắt cháy bỏng của Kim Shin nhìn đăm đăm vào mắt Hoàng thượng, đôi mắt ấy từng là điều làm Người vững tin nhất, vậy mà đối với bách tính lại là sự tồn tại “duy nhất” ư?

“Hẳn dùng chuỗi chiến thắng liên tiếp của mình hòng mê hoặc chúng sinh, cậy quyền thế trong tay bao phen nhạo báng hoàng thất. Nay xét thấy phải nghiêm trị theo quốc pháp thì mới được ạ.”

Kim Shin chậm rãi lắc đầu. Thế nhưng Hoàng thượng dường như đã hạ quyết tâm từ trước, bàn tay Người siết chặt thành nắm đấm.

“Người thật sự phải làm đến nước này sao?”

Giọng nói run rẩy của Kim Shin nghe thật bi thương. Anh tưởng như tiếng khóc ai oán dội về từ nơi chiến trường xa xăm nào đấy cũng không thể sánh nổi với tâm trạng buồn đau trong giọng nói của mình lúc này.

“Đã vậy người đừng tiến thêm bước nào nữa. Hãy dừng lại đi. Hãy đứng ở nơi ấy và chết như một kẻ phản nghịch. Ngoại trừ người ra, ta sẽ tha chết cho tất cả.”

Ánh mắt Hoàng thượng thoáng xao động trong phút chốc. Người quét mắt về phía Hoàng hậu xinh đẹp. Cô hãy còn rất trẻ, hệt như Người vậy. Cô quay lưng với Hoàng thượng, chỉ nhìn về phía đại huynh Kim Shin.

“Thế nhưng nếu người tiến lên dù chỉ một bước, thì mỗi một bước chân, mỗi một ánh mắt của người, xác chết sẽ theo đó mà rải xuống. Ta sẽ giết hết, không chừa một ai!”

Đội cận vệ của Hoàng thượng nhanh chóng thủ thế. Kim Shin quay lại nhìn muội muội của mình. Trong mắt anh, cô vẫn còn là một đứa trẻ. Vậy mà không rõ tự bao giờ, đứa trẻ ấy đã trưởng thành và đang đứng trước mặt anh. Cô luôn đều đặn gửi thư cho anh trong thời gian anh bôn ba chốn sa trường khắc nghiệt. Anh muốn bảo vệ đứa trẻ ấy.

“Tướng quân, xin huynh hãy đi đi. Ta... ta không sao đâu mà.”

“... Thừa Hoàng hậu.”

Nước mắt tuôn rơi từ đôi mắt đỏ au của cô.

“Ta biết mà, tướng quân. Ta hiểu cả. Nếu đây quả thực là giờ phút cuối cùng của ta, âu cũng do số mệnh đã an bài. Vậy nên huynh hãy đi đi, đừng dừng lại. Hãy đi về phía Bộ hạ đi.”

Hoàng hậu vận y phục trắng muốt, đến tận giờ phút này cô vẫn nhất quyết không cúi đầu nao núng. Cô là muội muội của Tướng quân Kim Shin, cũng là Hoàng hậu của đất nước này. Từng giọt nước mắt của cô như chan hòa cùng mỗi bước chân anh.

Một bước rồi lại một bước, cơn mưa mũi tên bắn xuống xối xả. Các gia nhân ôm lấy nhau gào khóc thảm thiết, cái chết đã đến rất gần rồi. Tiếng khóc than của họ như xé toạc trái tim anh. Từng bước, từng bước, khoảng cách giữa anh và Hoàng thượng dần thu hẹp. Cuối cùng Hoàng hậu đã lựa chọn Kim Shin. Bước chân của anh như đẩy cao nỗi bất an chất chồng trong lòng Người.

“Mưu phản! Mau truyền lệnh của ta! Giết sạch gia quyến của hã, không được tha cho bất cứ ai!”

Cơn ác mộng một lần nữa tái diễn, gia quyến của Kim Shin ngã gục trước hăng hà sa số mũi tên bay đến. Một mũi tên cắm vào lưng Hoàng hậu, cô từ từ gục xuống nền đất. Tấm lưng Hoàng hậu thấm đẫm máu, trông như một bông hoa đẹp rực rỡ được thêu trên dải lụa mềm mại. Nước dâng đầy trong đôi mắt Kim Shin. Cuối cùng anh cũng dừng bước.

“Bắt hã quỳ xuống cho ta!”

Không để lỡ mệnh lệnh của Hoàng thượng, một tên cận vệ đứng gần đó liền rút kiếm chém mạnh một nhát vào chân anh. *Huych*. Âm thanh đầu gối Kim Shin chạm xuống nền đất vang lên. Anh luôn tự động hành lễ mỗi lần diện kiến Hoàng thượng, nhưng lúc này anh lại bị ép buộc theo ý người khác.

“Tướng quânnnnn!”

Một thuộc hạ của Kim Shin nghe hung tin, liền chạy vào trong thành hét lớn. Anh ta vội lao đến đỡ lấy Kim Shin, lão đảo cùng quỳ gối với anh trước mặt Hoàng thượng đang bệ vệ ngự trên chính điện, đoạn gào lên.

“Bệ hạ! Hà có gì Người lại làm đến nước này? Lẽ nào Người không sợ trời cao trách phạt hay sao?”

Ông trời à? Tên đó dám nhắc đến ông trời với Người cơ đấy. Từ lúc nào ông trời đứng về phía các người vậy. Hoàng thượng mím chặt môi. Kim Shin lấy hết sức bình sinh, cố gắng trấn tĩnh. Tâm nhìn trước mặt hết sức mơ hồ, anh như thấy được khuôn mặt méo mó vì tức giận của Hoàng thượng. Sự căm thù của Hoàng thượng hết như dòng dung nham sôi sùng sục đã khắc vào trái tim, khiến Người mờ mắt mất rồi. Kim Shin vẫn gan lì trước sau như một, không hề cụp mắt né tránh, anh nhìn xoáy vào Hoàng thượng. Chạm đến ánh mắt cháy bỏng ấy, Hoàng thượng không thể chịu đựng thêm nữa.

“Ánh mắt của tội nhân mà lại dám ngang nhiên thách thức như thế, thật khiến tâm can ta rối loạn. Mau chém hãn cho ta!”

Tên cận vệ vừa chém một nhát vào đầu gối anh khi này lại rút kiếm ra, toan vung xuống. Thế nhưng *keng* một tiếng, âm thanh lưỡi kiếm chém vào nhau vang lên. Kim Shin ngăn lại đường kiếm của tên cận vệ, anh thều thào.

“Đây không phải việc của nhà ngươi.”

Anh là võ thần của thời đại này. Nơi chiến trường máu lửa, quân địch tàn ác thế nào cũng không giết được anh. Đối với tên cận vệ này, anh cũng là sự tồn tại thiêng liêng như thế. Hãn run rẩy, đánh rơi cả thanh kiếm trong tay.

“Giây phút cuối cùng của ta, trông cậy hết vào người đấy.”

Kim Shin truyền lời với người thuộc hạ thân tín. Trong giọng nói run rẩy của anh chất chứa biết bao phần nộ và bi thương. Chẳng ai thấu được tâm tư ai oán của anh lúc trao thanh kiếm như một phần cơ thể mình cho người thuộc hạ. Tiếng khóc than não nề của bách tính bên ngoài thành truyền đến. Trời đất quỷ thần, Ngọc hoàng Thượng đế hay vị Sơn thần Thổ địa nào đó cũng được, xin hãy rủ lòng thương cứu tướng quân của chúng tôi. Kim Shin như nghe thấy tiếng khóc không dứt của họ vọng lại từ cõi xa xăm

nào đó. Người thuộc hạ nhận lệnh từ anh, đôi mắt đã nhòa lệ. Anh ta từng sát cánh với người anh hùng của đất nước này chinh chiến qua biết bao trận chiến, giờ lại cùng nhau trải qua giây phút cuối cùng. Anh ta đưa kiếm lên đâm một nhát vào con người tựa như vị thần ấy, cùng lúc đó tên cận vệ ở phía sau cũng chém một nhát vào lưng anh ta.

Nơi trái tim Kim Shin, chỗ thanh kiếm bị đâm vào bỗng chấn động thật mạnh rồi phát ra một tiếng gầm dữ tợn. Ồc, máu trào ra khỏi miệng, anh ngã gục xuống. Anh không nhìn được gương mặt người thuộc hạ, hẳn là anh ta đã chết rồi.

Cổ nứu lấy chút ý thức càng lúc càng mơ hồ, Kim Shin đưa mắt tìm Hoàng hậu đã gục xuống từ bao giờ ở phía xa. Hoàng hậu yếu ớt chứng kiến cái kết của anh trai, cô cố hướng mắt đến vị vua của mình. Cuối cùng cô đã ra đi trước. Bàn tay cô thoáng cử động, như muốn tìm đến Kim Shin, nhưng rồi *bịch* một tiếng, buông thõng im lìm. Chiếc nhẫn ngọc thấm máu của cô lăn tròn trên nền đất.

Muội muội của ta ra đi rồi sao. Đôi mắt Kim Shin rớt cuộc cũng nhắm lại. Khung cảnh cuối cùng anh nhìn thấy là bóng lưng của Hoàng thượng, lạnh lùng dứt khoát xoay người bỏ đi. Vị vua tàn nhẫn đến giây phút cuối không buồn nhìn kẻ bề tôi trung thành tận tụy đã bảo vệ Người lấy một lần, cũng không buồn đoái hoài cái chết của người phụ nữ Người hết mực yêu thương.

“Bất cứ kẻ nào cũng không được phép thu xác của nghịch tặc! Thân xác hãn sẽ bị bỏ mặc chốn đồng hoang, làm mồi cho chim chóc và dã thú. Đây là thánh chỉ!”

Giọng nói của tên gian thần như sượt qua cơ thể Kim Shin. Thì ra đây chính là số mệnh của anh. Đừng cầu xin bất cứ vị thần nào nữa, thần linh sẽ không nghe thấy lời nguyện cầu của các người đâu.

Vào giờ Ngọ, khi ánh nắng mặt trời chói chang nhất trong ngày, từng có một người vốn được bách tính xưng tụng là Thần - vị thần đó đã chết dưới lưỡi kiếm của vị vua mà chính mình dốc lòng bảo vệ.

***

Trên cánh đồng rộng mênh mông, một thân xác nằm lè loi cô độc. Đêm qua ngày lại tới, cứ thế không biết bao nhiêu lần. Cỏ dại bắt đầu mọc lên phủ kín xung quanh. Một phần thân xác ấy trở thành mồi cho chim muông và dã thú, phần còn lại thì mặc gió thổi tung, mưa giông và bão tuyết rửa trôi. Sau cùng, phần thi thể còn sót lại cũng trở về với cát bụi, chỉ còn mỗi thanh kiếm trơ trọi trên cánh đồng. Nhân gian đã dễ dàng lãng quên Kim Shin như thế. Năm tháng dần trôi, đến cả rỉ sét cũng ăn mòn thanh trường kiếm. Một con bướm cuối cùng xuất hiện.

Đó chính là vị thần đi tìm linh hồn của Kim Shin bị kẹt lại nơi thanh kiếm đâm vào.

Người đã chiến đấu bảo vệ bách tính đến tận hơi thở cuối cùng, nhưng bách tính lại dễ dàng lãng quên người. Con người vốn dĩ luôn ích kỷ như vậy, chẳng còn ai nhớ đến người nữa rồi.

Linh hồn của Kim Shin gào lên một tiếng đầy cô độc. Thân xác đã trở về với cát bụi, nhưng sự phẫn nộ này không hề nguôi ngoai theo năm tháng. Một sự phẫn nộ vô định. Hoàng thượng? Tên gian thần lộng ngôn xảo trá? Bách tính đã quên mất ta? Không phải, vì con người vốn yếu đuối, nên họ mới luôn hướng về phía thần linh và mong mỏi cầu xin.

Không phải họ không chờ đợi, mà là Thần không nghe thấy lời cầu xin của họ.

Con người vốn dễ dàng đổi thay. Lòng tham của họ thường không đáy. Người hy sinh là chuyện đương nhiên, nhưng họ lại quên ơn người

ngay. Lòng trung thành của họ đã vỡ vụn hoàn toàn. Những nguyện vọng như vậy sẽ không còn giá trị.

Nghe giọng nói sang sảng của Thần, tiếng khóc ai oán của bách tính cầu xin Thần lại vọng về trong anh. Họ đã bất chấp tất cả để cầu xin một vị thần chỉ có những suy nghĩ thế này thôi sao?

Là ta hay bách tính cũng đều bị Thần chế giễu mà thôi. Ta không hề bị lãng quên.

Kim Shin thà tin vào những con người từng xem anh là thần còn hơn. Cánh bướm bỗng nhiên nhẹ bẫng. Linh hồn Kim Shin cất tiếng nói.

Ngài có muốn đánh cược không, xem xem lời của ai mới đúng?

Dám cả gan đánh cược với Thần ư? Kim Shin quả thực là linh hồn không còn gì để mất.

***

Chẳng rõ tự lúc nào, ri sét và rêu phong đã bào mòn toàn bộ thanh kiếm. Ba mươi năm đã trôi qua, vậy mà vẫn không có một ai tìm đến Kim Shin. Con bướm bay vòng vòng trên chuôi kiếm, như muốn dự đoán sự chiến thắng. Ngay hôm trước đêm mưa ấy, một gia nhân từng theo hầu hạ anh xuất hiện.

Đêm tối đen như mực. Một ông lão già yếu, lúc bấy giờ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, tay dắt đứa cháu trai tìm đến cánh đồng. Nơi ấy đã không còn binh sĩ đứng gác ngăn không cho ai lén đến thu nhặt xác. Vị gia nô phải đi lòng vòng mất mấy ngày mới tìm ra được nơi này.

Đứng trước phần thi thể đã tan tác của Kim Shin, không, đúng ra ở nơi đó thân xác đã không còn lại gì, chỉ còn mỗi thanh kiếm lạnh lẽo, vị gia nô khóc nức lên một tiếng thật bi ai. Người đó giờ đã là một ông già còng

lưng, ông cúi gập người chào Kim Shin. Cơ thể chẳng còn cử động theo ý mình, ông chật vật chấp tay bái lạy. Mái tóc bạc trắng cùng chòm râu đung đưa theo gió. Đứa cháu trai cũng bắt chước ông, dập đầu cúi lạy.

“Tiểu nhân đến muộn quá phải không ạ? Xin đại nhân thứ tội. Vận mệnh của tiểu nhân xem chừng đã tận rồi. Đến lúc này mới tìm đến đại nhân.”

“Thanh kiếm này là đại nhân ạ?”

Đứa cháu trai xoa đôi tay vừa chống trên nền đất vào quần, tò mò hỏi ông. Đôi mắt ông lão buồn rầu, kéo đứa cháu đến đứng trước thanh kiếm.

“Từ bây giờ đứa trẻ này sẽ thay tiểu nhân thờ phụng đại nhân.”

Vị gia nô vừa đưa tay xoa đầu đứa cháu trai vừa nói. Ông vừa dứt lời, thanh kiếm bỗng gầm lên một tiếng. Đứa cháu trai nghe thấy tiếng gầm của thanh kiếm, giật mình đến quên cả thở.

Kim Shin không hề bị lãng quên.

Kim Shin đã thắng.

Con bướm bay đến đậu lên chuôi kiếm. Đứa bé trông thấy con bướm trắng và thanh kiếm gầm lên liền cảm thấy rất thần kỳ, vươn tay ra muốn bắt lấy con bướm. Bỗng bầu trời như có trận cuồng phong quét qua, càng lúc càng tối đen. Trên nền đen như muốn hút lấy tất cả ấy, một ngọn lửa hiện ra. Cơn cuồng phong đi theo bướm trắng như một phần thân thể. Khi con bướm trắng đậu xuống, thanh kiếm liền hóa thành một đốm lửa. Ngọn lửa của yêu tinh. Giọng nói của Thần vọng xuống từ phía bầu trời.

Người đã thắng. Thế nhưng kiếm của người đã nhuộm máu tanh của hàng ngàn con người. Đối với người họ là kẻ địch, nhưng cũng là máu

thịt do Thần sáng tạo ra. Người sẽ sống một cuộc đời bất diệt và cô độc, phải nhìn những người mình yêu thương lần lượt ra đi.

Đốm lửa dần bùng to hơn. Dưới thanh kiếm, thân xác Kim Shin bắt đầu hiện ra, vẫn là bộ dạng toàn thân nhuốm máu như lúc ấy. Ngọn lửa yêu tinh trở thành một phần thân thể anh.

Kim Shin đã trở thành yêu tinh.

Người sẽ không quên một cái chết nào cả. Đây vừa là phần thưởng ta ban tặng cho người, cũng là hình phạt mà người phải nhận lấy.

Đôi môi của một Kim Shin thân xác lành lặn trở lại liền bật ra hơi thở. Ngọn lửa xanh bùng lên bủa vây lấy anh. Từ trong ngọn lửa ấy, anh hiện ra.

Chỉ có Cô Dâu của Yêu Tinh mới rút được thanh kiếm. Rút kiếm ra rồi, hãy trở về với hư vô và người sẽ được an nghỉ.

Thanh âm của Thần vang lên sang sảng. Kim Shin từ từ mở mắt. Ông lão gia nô cùng đứa cháu trai thất kinh nhìn anh.

“Đại nhân!”

Vị gia nô quá bàng hoàng. Ông cất tiếng gọi lớn. Kim Shin chậm rãi ngồi dậy. Đúng là Thượng tướng quân Kim Shin đây rồi. Ánh mắt anh vẫn vậy, vẫn là ánh mắt của người quét sạch toàn bộ chiến trường năm nào. Không, trông anh còn oai phong凛冽 hơn cả lúc ấy. Đứa bé trai quá bất ngờ và sợ hãi vì cảnh tượng này, vội núp sau lưng ông lão. Kim Shin lạ lẫm tìm lại cảm giác của thân thể, anh từ từ cử động. Nhưng nơi ngực anh dường như vẫn có một ngọn lửa đang hùng hực cháy.

“Ta phải đến một nơi.”

Kim Shin lao đi trên con đường hướng đến hoàng cung. Sự phẫn nộ của anh không chỉ dành cho Thần. Phải tìm đến Hoàng thượng trước. Anh có điều nhất định phải hỏi Người. Có thù tất báo, nhưng trước hết phải hỏi cho ra lẽ. Hỏi Người tại sao không tin anh.

Kim Shin xông vào quá sức đột ngột khiến cả hoàng cung náo loạn. “Hắn là ai vậy?”, “Hắn định làm gì?”, những kẻ đã lãng quên anh run rẩy hỏi. Chỉ bằng một cái phẩy tay, Kim Shin đã thổi bay tất cả. Những kẻ bị hạ gục run rẩy vì sợ hãi. Bỏ mặc chúng, anh kiên quyết tiến lại gần Hoàng thượng. Chỉ một lần ra tay, anh đã vắn cổ tên gian thần buông lời xảo quyệt năm nào và ném sang một bên, rồi mạnh mẽ bước về phía long sàng.

Năm tháng không chỉ bào mòn cái chết của Kim Shin, mà còn bào mòn cả long sàng của Hoàng thượng. Cái xác không hồn của Người nhắm chặt mắt, đông cứng lại.

“Ta... đến muộn mất rồi.”

Ngay góc long sàng nơi Hoàng thượng nằm, Kim Shin nhìn thấy một đồng tranh cuộn bày la liệt. Trên đó là gương mặt xinh đẹp của Hoàng hậu được vẽ màu. Đến giây phút cuối cùng, điều duy nhất Hoàng thượng để lại chính là muội muội của anh.

Chỉ là một giấc mộng hảo huyền mà thôi. Những tên gian thần, hàng ngàn binh sĩ há có ích gì? Hoàng thượng đáng ra phải cho anh một câu trả lời giờ đã tạ thế rồi. Toàn thể gia quyến cùng các gia nô của anh cũng theo anh sang bên kia suối vàng từ rất lâu rồi. Kim Shin chẳng còn lại gì trên thế gian này nữa.

Hừng đông ló rạng, trải một màu đỏ máu trên con đường Kim Shin quay trở lại cánh đồng. Anh cũng không rõ màu đỏ máu ấy tượng trưng cho cái chết nào nữa.

Hơn ba mươi năm đã trôi qua kể từ ngày anh bị thanh kiếm đâm vào ngực. Khi Kim Shin quay trở lại cánh đồng, ở nơi ấy đã xuất hiện một ngôi mộ đá. Nơi từng đặt thi thể anh, giờ lại là nơi thi thể của người gia nô già cả nằm xuống. Đứa bé trai ông đưa đến đang chắt đá lên ngôi mộ của ông mình bằng đôi bàn tay nhỏ nhắn, dính đầy bụi đất. Kim Shin đứng lặng người.

Kim Shin siết chặt bàn tay thành nắm đấm, đến nỗi gân máu hẳn rõ lên mu bàn tay. “*Người sẽ không quên một cái chết nào cả.*” Đêm hôm trước Thần đã nói như thế. Ta thật ngu xuẩn. Bỏ mặc con người chưa từng lãng quên ta ở lại, lặn lội đường xa đến nơi ấy để được cái gì cơ chứ? Anh lại gần đứa bé, nhặt từng viên đá chắt lên ngôi mộ. Đá sắc nhọn đâm vào tay anh.

“Người... xem ra chính là tội lỗi đầu tiên mà ta phải gánh chịu.”

Giờ thì chẳng còn ai nhớ đến Kim Shin nữa rồi. Đến cả người cuối cùng, anh cũng phải đành lòng nhìn ông ra đi. Khoảnh khắc đó, Kim Shin nghĩ rằng đáng ra ngay từ đầu, anh nên tan biến thì hơn. Đứa bé trai đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình lên nắm lấy tay anh.

“Xin đại nhân hãy thu nhận tiểu nhân. Kể từ bây giờ tiểu nhân sẽ hầu hạ người. Đây là di nguyện cuối cùng của ông tiểu nhân.”

Đứa bé cung kính hành lễ với Kim Shin một cách vụng về. Đôi mắt anh đỏ thắm như ánh mặt trời sáng sớm.

“Ta đã mờ mắt vì báo thù. Còn không kịp cất lời thăm hỏi người tìm đến ta. Dẫu vậy, người vẫn muốn theo hầu ta ư?”

Giọng nói Kim Shin thật bi thương. Đứa bé ngẩng lên nhìn anh một lúc, rồi gật đầu. Yêu Tinh và người theo hầu bên cạnh anh, mỗi nhân duyên dài đằng đằng của họ đã bắt đầu như thế.

Kim Shin đưa cậu bé vượt biển cả mệnh mông. Anh rời bỏ nơi không còn một ai nhớ tới mình, đến một đất nước khác. Xem như tất cả hi vọng ái ố đều gửi lại mảnh đất quê hương đã không còn gì để lưu luyến ấy. Giờ đây, anh không có ý định trở lại nơi đó thêm một lần nào nữa.

Cô Dâu của Yêu Tinh

Đã mấy tháng trôi qua kể từ khi Kim Shin đặt chân lên một đất nước xa xôi khác. Vùng đất này cũng đang xảy ra chiến tranh liên miên, hệt như Goryeo quê hương anh. Nơi này ban đầu là của người Pháp, sau lại chuyển sang Anh. Mỗi một lần thay tên đổi chủ là một lần những con người nơi đây phải trải qua một trận mưa máu gió tanh. Kim Shin bấy giờ đã trở thành Yêu Tinh, anh cứ như vậy sống buông trôi theo ngày tháng. Có lúc anh đứng lặng quan sát mọi chuyện, cũng có lúc ra tay can thiệp vào.

Kim Shin không hề già đi. Vậy nên mỗi khi có người bắt đầu lấy làm lạ về chuyện đó, anh sẽ quay trở về mảnh đất quê hương. Kim Shin cứ đi đi về về giữa hai bên như thế. Cậu bé đầu tiên theo hầu anh năm nào đã trở thành một ông lão, rồi qua đời. Cháu trai của ông ấy tiếp tục theo hầu hạ anh, và cũng lại qua đời. Trên mảnh đất ngoại quốc này, Kim Shin đã dựng lên chừng ba bốn ngôi mộ của họ, còn anh thì vẫn không có được ngôi mộ cho riêng mình, vẫn không thể an nghỉ.

Yêu Tinh lại lên đường trở về cố hương. Nơi này giờ đây đã không còn mang tên Goryeo hay Joseon nữa rồi, mà gọi là Hàn Quốc. Mỗi lần anh quay lại, mọi thứ lại đổi thay đến chóng mặt. So với lần đầu anh sống ở triều đại Goryeo, thời kỳ Joseon tốt hơn nhiều. Cũng có những giai đoạn không thể sánh được với thời Joseon. Thế gian xung quanh Kim Shin cứ liên tục thay da đổi thịt. Chỉ còn thủ đô và những con đường vẫn giữ được nét của ngày xưa cũ.

Con người vẫn thế. Bản chất của họ vẫn y nguyên, chỉ có cái ăn cái mặc là khác dần theo thời gian. Mâu thuẫn hay yêu thương, họ luôn vun đắp những cảm xúc ấy dưới hình hài giống hệt nhau, rồi lại đập nát nó. Kim Shin lững thững tản bộ men theo con đường cạnh bức tường đá, nhẹ nhàng bước lên lá phong đã rụng đầy. Nơi đây là đất nước lá phong rất nổi tiếng.

Đang thông thả bước đi, Yêu Tinh bỗng trông thấy một bức tường kỳ lạ. Bức tường này người thường vốn không nhìn thấy được. Anh bèn dừng chân. Nơi ánh mắt Yêu Tinh chạm đến, có một người đàn ông đang đứng bên trong. Chừng như cảm nhận được ánh mắt anh, người đàn ông liền ngược mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“... Yêu Tinh?”

Người đàn ông bên trong cánh cửa lăm băm một mình. Anh ta chính là Thần Chết. Quán trà của Thần Chết chỉ có cùng là thần chết như anh ta, người chết, hoặc thần linh mới có thể trông thấy hay mở được cửa mà thôi. Hai người đàn ông giương mắt nhìn nhau trân trối.

“Thần Chết?”

Về cơ bản, cả hai đều là những hữu thể rất gần với Thần, nhưng linh hồn của họ lại khác biệt về chủng loại. Yêu tinh là một dạng tồn tại không thể biết được sẽ hiện lên ở đâu, đã vậy còn dám đánh cược với Thần. Trong khi đó thần chết chỉ là... nhân viên quen làm công ăn lương. Họ thực thi những công việc được Thần giao cho. Họ phải thu thập linh hồn người

chết, sau đó đưa họ đến thiên đường hay địa ngục. Công việc thật sự rất vất vả và mệt mỏi. Thần chết là những con người phạm phải tội lỗi tà trời không thể rửa sạch, bất đắc dĩ mới phải làm công việc này.

Theo lời kể của những con người đã vinh dự chạm đến ngưỡng cửa cái chết, thần chết lúc nào cũng mặc nguyên một cây đen thui, đến cái mũ chụp đầu cũng đen nốt. Cái mũ rộng vành ấy ngoài việc giúp che kín gương mặt, còn có công dụng quan trọng nhất là để những con người bình thường không thể nhìn thấy họ.

“Mũ mào gì mà quê một cục.”

Nghe thấy lời bình phẩm không mấy thiện chí của Yêu Tinh, Thần Chết liền nổi đóa.

“Ha!”

Trước khi Thần Chết kịp đáp lại một lời, Yêu Tinh đã quay gót bỏ đi.

“Thần Chết à? Trông cũng chẳng ra làm sao.”

Đối với Yêu Tinh mà nói, thần chết có lẽ cũng chỉ là một hữu thể tầm thường mà thôi.

Một tòa nhà nguy nga lộng lẫy tọa lạc giữa trung tâm thành phố. Từ hơn một trăm năm trước, Yêu Tinh đã coi nơi này là chỗ trú ngụ mỗi khi anh quay về quê hương. Cửa sổ hình vòm của ngôi nhà rộng lớn như muốn thu gọn cả bầu trời vào bên trong. Vốn thích những thứ lấp lánh, nên trên trần nhà của Yêu Tinh treo đầy đèn chùm pha lê. Đồng hồ treo tường cổ kính với một con lắc nặng nề đung đưa qua lại. Ngôi nhà này là do người theo hầu anh trước kia mua. Trong mỗi tấm ảnh đen trắng được lồng khung trên tường là những con người mà Kim Shin không bao giờ quên được.

Trong nháy mắt, tất cả đèn điện được bật sáng. *Tách, tách*, những cây nến lần lượt được thắp lên. Đã lâu lắm rồi anh mới quay trở về nơi này, vậy mà nhà cửa vẫn sạch sẽ, tinh tươm, không có lấy một hạt bụi. Ất hẳn do có bàn tay của người ấy rồi. Anh nhìn cả căn nhà một lượt, rồi mở rèm cửa ra.

“Đại nhân!”

Một người đàn ông xuất hiện. Ông ta dắt theo một cậu bé, vội vã rảo chân bước vào nhà.

“Hai mươi năm rồi mới gặp lại. Thời gian qua, đại nhân vẫn bình an chứ ạ?”

“Trông ông cũng rất khỏe mạnh.”

“Tôi đã già đi nhiều, vậy mà đại nhân trông vẫn anh tuấn như xưa.”

“Trông cũng bình thường thôi mà.”

Lúc ấy, ánh mắt của Yêu Tinh mới nhìn sang cậu bé đi cùng người đàn ông. Cậu bé vừa buông ra câu nói thẳng tưng không chút kiêng dè ấy đang đội chiếc mũ vàng của nhà trẻ, bảng tên nhỏ nhắn dễ thương dính trên ngực áo. Cậu chính là Yoo Deok Hwa.

“Cái thằng này!”

Người đàn ông trung niên nổi cơn thịnh nộ, quay sang nghiêm giọng mắng cậu bé. Rất nhanh, ánh mắt ông lại chuyển về phía Yêu Tinh.

“Xin thưa với đại nhân, đây là cháu trai của tôi. Deok Hwa à, mau chào hỏi đi.”

“Ông chú này là ai vậy ạ?”

“Thì ra cháu chính là Deok Hwa? Ta là người rồi sẽ trở thành chú, thành anh em, thành con trai, thành cháu trai của cháu.”

Cậu bé nghển cổ nhìn thân hình cao lớn của Yêu Tinh, khuôn mặt trưng ra vẻ đăm chiêu, ra chiều không hiểu nổi câu anh vừa nói có ý gì. Yêu Tinh phì cười một tiếng, ngồi xổm xuống ngang tầm mắt cậu bé.

“Trông cậu hết vào cháu đấy nhé.”

Lời Yêu Tinh nói ra rất nhẹ nhàng. Nhưng cậu bé vẫn tiếp tục khoanh tay nhìn anh, trong mắt chỉ toàn những tia ngờ vực.

“Xin đại nhân thứ lỗi. Nó là cháu đích tôn bốn đời nên được cưng chiều quá mức.”

Người đàn ông lại cúi đầu xin lỗi, Yêu Tinh bảo không sao. Cậu bé hãy còn rất nhỏ, hệt như đứa cháu trai của vị gia nô năm nào đến tìm anh. Họ đã theo hầu anh bao lâu rồi nhỉ? Anh tỉ mỉ quan sát gương mặt của cậu bé sẽ tiếp tục đi theo mình trong tương lai. Quả là giống hệt với đứa bé đã đi theo anh lần đầu tiên, từ Goryeo đến một đất nước khác.

“Ông đừng bận tâm. Chưa có ai trong gia đình ông từng làm ta thất vọng cả.”

“Nhưng mà chú này, sao chú cứ nói năng cộc lốc với ông của cháu vậy? Chú muốn chết à?”

“Này!”

“Tôi sẽ dạy bảo lại thằng bé, thưa đại nhân.”

Đôi môi Yêu Tinh khẽ nở nụ cười.

***

Trăng rằm hiện lên một màu đỏ quạch. Trên bầu trời không một gợn mây, hình ảnh mặt trăng trông càng rõ nét. Một tòa nhà cao tầng mới được xây dựng chưa bao lâu đứng sừng sững. Yêu Tinh đang ngồi vắt vẻo ở nơi cao nhất của tòa nhà, tay cầm một lon bia. CƠn gió mùa đông lạnh buốt thổi qua mu bàn tay anh. Yêu Tinh hớp một ngụm bia, tâm tình lay động, anh suy nghĩ vãn vơ hết chuyện này đến chuyện khác. Từ trên cao nhìn xuống, thành phố lấp lánh ánh đèn từ các biển quảng cáo rực rỡ sắc màu. Dòng người và xe cộ di chuyển tạo ra chuỗi âm thanh ồn ào không dứt.

“Thật không ngờ. Quay trở lại đây thật tốt.”

Yêu Tinh lăm bắm với chính mình, âm thanh trong giọng nói có chút gì đó cô độc, lại có chút hữu tình. Cảm giác của anh về vùng đất này hiện giờ cũng như thế. Một nơi mà anh vừa nhung nhớ, lại vừa thấy cô đơn mỗi khi trở về. Chấnh choáng vì cơn say, đôi mắt anh khép hờ. Bỗng một tiếng nói thống thiết thoáng vụt qua tai.

“Cứu tôi với, làm ơn cứu tôi với...”

Là giọng của một người phụ nữ. Giọng nói khẩn khoản cầu xin được cứu sống.

“Làm ơn, nếu có thần linh tồn tại... Xin hãy cứu tôi với.”

Vận khí thoát ra từ sinh mệnh đang nằm sõng soài trên nền đất ấy thật quá mong manh. Nơi đó là một con đường vắng vẻ, ít người qua lại. Một chiếc ô tô vượt đèn đỏ trượt dài trên con đường ngập đầy tuyết. Chiếc xe tông vào một người phụ nữ đang nặng nhọc ôm bụng băng qua đường. Rầm một tiếng, cơ thể người phụ nữ lăn mấy vòng, rồi ngã sấp xuống mặt đường, cùng lúc có tiếng đập chân phanh và tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên. Dòng máu đỏ tươi trào ra từ cơ thể người phụ nữ, chẳng mấy chốc đã thấm đẫm nền tuyết trắng.

Yêu Tinh thấy được tình cảnh bi thảm nơi giọng nói yếu ớt ấy truyền đến. Anh chậm rãi lắc đầu. Những chuyện trái ngang nghiệt ngã như vậy vẫn thường xảy ra trên đời này, hàng trăm hàng ngàn con người ngày ngày vẫn chết đi như thế. Đạo gần đây chẳng còn mấy ai tin vào thần linh nữa, thế nên chuyện cầu xin thành khẩn đến vậy trước khi chết cũng chẳng được mấy người.

Anh hóp thêm một ngụm bia, rồi quay đi, tiếp tục dõi mắt về phía thành phố rực rỡ ánh đèn.

“Cứu tôi với. Ai cũng được, làm ơn...!”

Hơi thở của người phụ nữ gần như đứt đoạn. Sinh mệnh của bản thân đã leo lét như ngọn đèn trước gió, nhưng cô vẫn tha thiết cầu xin. Chân mày của Yêu Tinh nhíu lại. Cuối cùng anh đứng dậy, *vụt* một tiếng, cả thân người đã đứng phía dưới tòa nhà tự bao giờ. Yêu Tinh hóa thành một ngọn lửa màu xanh.

Chỉ trong một khắc, Yêu Tinh đã xuất hiện trước mặt người phụ nữ đang hấp hối. Nơi anh đang đứng là lối vào của một ngôi làng cô tịch bên bờ biển. Ngọn lửa xanh bao quanh cơ thể vừa tắt, anh liền chậm rãi bước đến gần người phụ nữ. Chiếc xe gây tai nạn đã bỏ trốn được một lúc lâu. Kẻ xấu lúc nào cũng cướp đi mọi thứ của người tốt như thế này đây.

Một đôi giày màu nâu hiện ra. Đôi giày ấy lọt ngay vào tầm mắt người phụ nữ. Mí mắt nặng trĩu gần như đã nhắm lại trong cơn tuyệt vọng của cô run rẩy mở ra.

“Là ai, là ai vậy?”

“Không ai cả.”

“Làm ơn, xin hãy cứu tôi.”

“Nguyên tắc của ta là không can thiệp vào chuyện sống chết của con người.”

“Tôi không thể chết như thế này được.”

Người phụ nữ vừa khóc nức nở vừa nắm lấy cổ chân anh. Ý chí sinh tồn của cô quả là đáng nể. Anh nhìn cô bằng ánh mắt thương xót.

“Người mà cô cầu xin ta cứu giúp, thì ra không phải bản thân cô.”

“Làm ơn... chỉ cần anh cứu lấy đứa bé này thôi.”

Bàn tay cố sống cố chết túm chặt lấy cổ chân anh trong cơn tuyệt vọng bỗng buông thõng, một tiếng *phịch* nặng xuống nền đất. Cảm giác như sinh mệnh trong bụng cô cũng sắp sửa theo đó mà tan biến. Yêu Tinh thở hắt một hơi.

Đứa bé trong bụng cô. Lúc Kim Shin trở thành Yêu Tinh, người đầu tiên theo hầu anh, cháu trai của vị gia nô cũng chỉ là một đứa bé. Đây có lẽ là cách duy nhất để anh gửi lời xin lỗi của mình đến vị gia nô ấy.

“Gặp được vị thần dễ mùi lòng như ta, cô cũng may thật đấy. Đêm nay ta không muốn nhìn thấy ai phải chết.”

Một đốm lửa màu xanh hiện lên từ bàn tay anh. Ngọn lửa của Yêu Tinh bao bọc quanh cơ thể người phụ nữ, luồng khí ấy rất tự nhiên thâm nhập vào cơ thể cô. Đốm lửa trung tâm nhanh chóng lấp đầy trong bụng cô, hơi thở đã đứt từ nãy lập tức liền mạch trở lại. Trên con đường ngập đầy tuyết trắng, cây hoa anh đào bỗng bừng nở. Cánh hoa bay la đà, rơi đầy xuống nền đất. Nơi vừa nãy còn thắm đẫm máu tươi, giờ đã phủ đầy hoa. Yêu Tinh đứng giữa khung cảnh ấy một lúc, rồi biến mất trong chớp mắt. Người phụ nữ kia đã sống lại.

Chỉ một lúc sau cảnh tượng lạ lùng ấy, một người đàn ông đi giày tây đen, đội mũ đen xuất hiện. Người phụ nữ đứng ra phải ở đó đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại vết máu của cô thấm trên nền tuyết trắng. Những cánh hoa anh đào giữa trời tuyết này là thế nào đây? Lại còn mảnh vụn của chiếc xe nữa? Tai nạn rõ ràng xảy ra đúng như dự liệu cơ mà. Ánh mắt Thần Chết vụt qua tia nghi hoặc. Anh ta rút ra một tờ giấy từ phong bì cầm trên tay, chăm chú nhìn vào đó.

(Ji Yeon Hee. 27 tuổi. Chết vì tai nạn vào hồi 21 giờ 5 phút ngày 14 tháng 2 năm 1998.)

(Chưa có tên. 0 tuổi. Chết vì tai nạn vào hồi 21 giờ 5 phút ngày 14 tháng 2 năm 1998.)

Thần Chết liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Đúng 21 giờ 5 phút. Không sai một giây.

***

Người phụ nữ ấy sống trong ngôi nhà tồi tàn nằm trên một ngọn đồi nghe rõ cả tiếng sóng biển. Tên cô có trong sổ sinh tử của Thần Chết, nhưng cô không chết mà vẫn sống. Quả thật là kỳ tích. Vừa thu các dây rong biển đang phơi trên sân, cô vừa đưa ánh mắt đầy yêu thương về phía cô con gái đang hối hả chạy về nhà. CƠn gió lùa qua hất tung mái tóc cô bé, để lộ nốt ruồi màu xanh phía sau cổ. Eun Tak giờ đã được chín tuổi. Quả thật hết sức thần kỳ.

“Eun Tak của mẹ muốn ăn bánh gì vào sinh nhật nào?”

Cô bé Eun Tak đang vuốt ve chú cún nhỏ, đoạn xòe bàn tay ra đón lấy cánh hoa rơi xuống.

“Bánh mật ong^[1] nhé? Hay con thích bánh cầu vồng^[2]?”

[1] Bánh làm từ bột nhào với dầu mè, mật ong và rượu nguyên chất, được ép vào khuôn hình vuông, hay cán mỏng rồi cắt thành từng miếng vuông, sau đó được chiên trong dầu rồi nhúng vào mật ong. (Mọi chú thích trong sách đều của người dịch.)

[2] Bánh làm bằng bột gạo, có nhiều lớp màu như cầu vồng.

Cô bé cuộn tròn nắm tay giữ lấy cánh hoa, rồi quay sang nhìn người phụ nữ.

“Mẹ ơi, năm nay mình đừng làm cỗ nữa, tổ chức tiệc sinh nhật có được không ạ?”

“Thế thì khác gì nhau đâu?”

“Bánh truyền thống khác với bánh kem mà. Con muốn thối nển và ước nguyện.”

Người phụ nữ bật cười vì câu nói không ngờ đến của con gái. Eun Tak thích ăn bánh, nên năm nào cô cũng bày cỗ có bánh cả. Sinh nhật của cô con gái quý giá mà, cô bé muốn ăn bánh kem cũng chẳng có gì khó.

Người phụ nữ thường đến mua rau ở chỗ một bà lão. Bà ấy hay trải giấy báo ra ngồi bán ở trên cầu. Bà biết rõ sự tình của bà mẹ đơn thân như cô. Thấy cô đáng thương, nên một hôm bà đã kể cho cô nghe câu chuyện về Yêu Tinh.

Câu chuyện về một lời nguyện đáng sợ đã giáng xuống Yêu Tinh.

Sống một cuộc đời bất tử. Yêu Tinh rong ruổi khắp nơi trên thế gian này, miệt mài tìm kiếm Cô Dâu mà vẫn bật vô âm tín, quả thực là một

lời nguyện quá lãng mạn. Nghe xong câu chuyện ấy, người phụ nữ cho rằng Thần thật xấu xa. Bà lão căn dặn cô, khi đang ở ranh giới của sự sống và cái chết, nhất định phải khẩn cầu thần linh thật chân thành. Biết đâu sẽ có một vị thần nào đó rủ lòng thương, nghe thấu lời nguyện cầu của cô.

Và thần linh thật sự đã nghe thấu lời nguyện cầu của cô. Trong thời khắc cận kề cái chết, cô từng thành tâm cầu nguyện, sau đó một vị thần tự xưng là “Không là ai cả” xuất hiện. Vị thần ấy đã động lòng cứu cô và đưa con cô mang trong bụng. Đứa bé tưởng như chắc chắn phải chết ấy đã được cứu sống như vậy đấy. Thật sự không khác nào định mệnh.

“Cún con kìa!”

Eun Tak hào hứng khi nghe mẹ nói nhất định sẽ cho cô bé thổi nến trên bánh kem sinh nhật. Đột nhiên cô bé chạy vụt ra trước cổng nhà. Vẻ mặt của người phụ nữ liền tối sầm lại. Eun Tak nói rằng vừa nhìn thấy một chú cún con rất dễ thương, cô bé đưa tay lên vuốt ve nó. Nhưng ở nơi ấy chẳng có gì cả.

Cô con gái ấy như phép màu khó tin được ban tặng cho người phụ nữ. Nhưng để đánh đổi lấy phép màu, cô bé lại nhìn thấy những thứ đáng ra không nên thấy. Nhưng không sao cả. Chỉ cần con bé còn sống. Người phụ nữ cố nở nụ cười gượng gạo, cất tiếng gọi Eun Tak: “Trời lạnh rồi, mau vào nhà thôi con.”

Giữ đúng lời hứa với con gái, người phụ nữ đã chuẩn bị bánh kem sinh nhật cho cô bé. Cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân chạy, rồi tiếng còi giày vội vã. Trên chiếc bàn nhỏ là bánh kem sinh nhật đã cắm sẵn nến. Eun Tak mở cửa, xỏ chân vào đôi dép, rồi chạy ào vào trong nhà.

“Bánh kem thật này! Chúng ta tổ chức tiệc chứ ạ?”

Người phụ nữ nhìn cô con gái yêu đầy trù mến, nở nụ cười hiền dịu.

“Ừ. Mau lại đây ngồi đi con. Con thả nển đi.”

“Con được thả nển ạ?”

“Eun Tak của mẹ lớn rồi, nên làm được mà.”

“Bây giờ con đã chín tuổi rồi đấy nhé.”

Eun Tak nhún vai. Cô bé quẹt diêm, lần lượt châm lửa cho từng cây nển một. Ánh nển trên bánh kem rực sáng lung linh, giống như gương mặt bừng sáng của cô bé lúc này khi nhìn về phía mẹ - người mẹ hiền luôn dịu dàng, nhân hậu của Eun Tak. Cũng có đôi lần cô bé cảm thấy buồn vì mình không có cha như bao đứa trẻ khác. Thêm vào đó, Eun Tak còn nhìn thấy những thứ mà người thường không trông thấy được. Vậy mà mẹ lúc nào cũng nhìn cô bé bằng đôi mắt đầy yêu thương và nở nụ cười ấm áp. Bởi vì có mẹ yêu thương Eun Tak hơn bất cứ ai trên đời, nên cô bé không hề thấy cô độc. Eun Tak đã lớn lên khỏe mạnh theo đúng tâm nguyện của mẹ.

Bởi vì có mẹ...

“Sao vậy con? Mau thôi nển đi chứ. Chúc mừng sinh nhật con, cực cưng của mẹ.”

Hai bàn tay đã chấp vào nhau nhưng Eun Tak không thể thốt lên lời cầu nguyện, cũng không cách nào thổi tắt nển. Nụ cười dần vượt khỏi gương mặt người phụ nữ. “Eun Tak à”, cô gọi con gái, giọng nói cứ nhỏ dần.

“... Thì ra không phải.”

Nước mắt dâng đầy trong đôi mắt Eun Tak. Đôi môi run run méo xệch, cô bé bật khóc.

“Không phải là mẹ. Là linh hồn của mẹ ư...”

“Con thật sự thấy hết nhỉ. Mẹ cũng không muốn thế này đâu. Mẹ...”

Người phụ nữ rất cuộc cũng không ngăn được nỗi buồn trên gương mặt. Nước mắt Eun Tak trào ra. Trên đôi gò má hây hây đỏ của cô bé, những giọt lệ lăn dài. Con gái đang khóc nhưng người phụ nữ, mẹ của Eun Tak lại không thể lau nước mắt cho cô bé.

“Mẹ... mẹ đã chết rồi sao?”

“...”

“Thật sao ạ?”

Người phụ nữ nín lặng không nói được lời nào. Cô chậm rãi gật đầu.

“Mẹ đang ở đâu ạ? Bây giờ mẹ đang ở đâu?”

“Bệnh viện ở ngã tư...”

Dù có cứng cõi mạnh mẽ nhường nào, Eun Tak vẫn chỉ là một cô bé chín tuổi mà thôi. Cuối cùng, cô bé bật khóc thành tiếng. Nước mắt nước mũi hòa nhau cùng rơi xuống. Tiếng gọi “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” của cô bé làm ngọn nến lay động. Người phụ nữ thần thờ nhìn cô con gái như muốn khắc sâu hình ảnh cô bé vào trong mắt. Cô không thể tin nổi mình phải để lại con gái bé bỏng trợ trợ một mình trên cõi đời này mà ra đi. Cái chết lúc nào cũng vậy, luôn khiến người ta phải bàng hoàng. Cô đã trải qua một lần, nhưng lần thứ hai cái chết cũng đến đột ngột như thế. Chỉ là lần này không thể cầu xin thần linh thêm nữa. Kỳ tích chỉ đến một lần thôi là đủ rồi.

“Eun Tak à, con nghe mẹ nói này. Bệnh viện sẽ gọi điện đến ngay thôi. Nếu con đến đó thì chắc dì cũng sẽ đến. Buổi tối lạnh lắm. Con nhớ

quàng khăn rồi hãy đi ra ngoài. Sau này con tuyệt đối không được nhìn thẳng vào mắt hồn ma. Biết chưa?”

Người phụ nữ nhìn cô con gái không dời mắt. Linh hồn của cô đang từ từ biến mất.

“Mẹ ơi, con xin lỗi. Là lỗi của con, tại con nhìn thấy ma quỷ. Nhưng nhờ vậy nên con mới có thể nhìn thấy mẹ như thế này. Con không sao đâu mà.”

“Ừ. Cảm ơn con vì đã nhìn thấy mẹ.”

Hai mẹ con nức nở một lúc, rồi cũng đến lúc phải nói lời từ biệt. Có thể nói lời chia tay với mẹ như thế này thì việc trông thấy hồn ma cũng không sao cả. Thật đấy.

“Giờ mẹ phải đi rồi... Mẹ yêu con, cực cưng của mẹ.”

“Con cũng vậy. Con cũng yêu mẹ lắm. Tạm biệt... mẹ ơi. Mẹ đi bình an nhé.”

Dù Eun Tak vẫn nhìn thấy nhưng lại không thể chạm vào người mẹ sắp sửa tan biến của mình, điều đó khiến cô bé càng đau buồn hơn.

“Mẹ nhất định phải lên thiên đường đấy.”

Không rõ người phụ nữ có nghe thấy câu nói của Eun Tak không, cuối cùng cô khẽ gật đầu. Giờ đây trước mặt Eun Tak không còn gì nữa cả. Ngay từ đầu đã không có gì ở đó rồi. Eun Tak ngã phịch xuống sàn, cô bé òa khóc gọi mẹ. Khóc một lúc lâu thì chuông điện thoại vang lên.

Theo như lời mẹ nói lúc nãy, ắt hẳn là điện thoại từ bệnh viện ngay ngã tư.

“Có phải là nhà cô Ji Yeon Hee không ạ?”

Là tên của mẹ. Eun Tak nắm chặt ống nghe, khóc nức lên. Vừa khóc, trong đầu cô bé vừa hiện lên những điều mẹ nói. Eun Tak liền lấy chiếc khăn quàng len màu đỏ quấn quanh cổ. Lúc định đi ra khỏi nhà, cô bé quay lại nhìn những cây nến đang cháy sáng trên chiếc bánh kem đặt ở bàn. Sáp nến tan ra nhỏ từng giọt xuống bề mặt bánh kem. Phải thổi nến đi thôi.

“Ước à? Mình sẽ không cầu nguyện điều gì nữa đâu. Một điều cũng không. Dù gì cũng chẳng ai nghe thấy cả.”

Eun Tak cắn chặt môi, đoạn quay lưng đóng mạnh cửa phòng. Cánh cửa vừa đóng lại, những ngọn nến nhỏ liền tắt phụt.

Xỏ chân vào đôi giày đế trên bậc thang bằng đá, Eun Tak đưa mu bàn tay chùi vội nước mắt. CƠn gió biển lùa qua lạnh buốt. Đi giày xong, Eun Tak toan bước ra cổng thì bỗng trông thấy một người đàn ông đang đứng trong sân nhà. Anh ta được bao phủ bởi một màu đen từ đầu đến chân.

“Chú là ai vậy ạ?”

“... Nhóc nhìn thấy ta à?”

Linh hồn của mẹ khi nãy có dặn Eun Tak tuyệt đối không được nhìn thẳng vào mắt của hồn ma. Vừa khóc nức nở một lúc lâu, nên bây giờ đầu óc Eun Tak trống rỗng. Cô bé đã quên mất lời mẹ dặn. Không phải chỉ có mình Eun Tak ngạc nhiên, đến cả Thần Chết cũng ngạc nhiên không kém. Rõ ràng anh ta đang đội mũ, vậy mà một con người bình thường và đang sống sờ sờ lại nhìn thấy anh ta.

“Á, khăn quàng cổ. Mình quên chưa quàng khăn rồi.”

“Nhóc quàng khăn rồi mà.”

Eun Tak bắt đầu nói năng linh tinh. Cô bé cố vờ như không nhìn thấy anh ta, nhưng làm sao qua mắt được Thần Chết. Theo phản xạ, Eun Tak

đưa tay lên nắm chặt lấy khăn, rồi nhắm nghiền mắt lại. Nguy to rồi.

“Đây là nhà của Ji Yeon Hee phải không? Cô ta không có ở bệnh viện nên ta mới tìm đến đây.”

Thần Chết lẩm bẩm một mình, sau đó nhìn chăm chăm vào cô bé. Đứa trẻ này đúng ra không thể có mặt ở trên đời. Ji Yeon Hee hai mươi bảy tuổi. Ba chữ “Chưa có tên” dưới tên người phụ nữ đó liền hiện ra trong tâm trí anh ta. Bấy giờ anh ta mới vỡ lẽ đứa bé “Chưa có tên” lúc ấy đã lớn lên ở nơi này.

“Có phải năm nay nhóc chín tuổi rồi không?”

Làm sao bây giờ? Đúng vào lúc đầu óc Eun Tak trống rỗng vì lo sợ, một bà lão không biết từ đâu đến, đột ngột xuất hiện ở trong sân nhà cô bé. Chính là bà lão bán rau.

“Bà ơi!”

Eun Tak vội chạy đến, trốn sau lưng bà lão. Đó không phải là một bà lão bình thường. Việc của bà là cầu phúc cho những đứa bé mới ra đời. Bà chính là Sam Shin^[1], vị thần đến với thế giới con người để ở bên và bảo vệ cho những đứa trẻ được cầu phúc bằng tình yêu thương. Mẹ của Eun Tak hay Eun Tak đều là những sinh mệnh bà vô cùng trân quý - những con người được bà yêu thương.

[1] Sam Shin: Thần Tố Mẫu, vị thần bảo hộ và cầu phúc cho những bà mẹ mang thai và những đứa trẻ, giống bà Mụ trong tín ngưỡng văn hóa Việt Nam.

Eun Tak đã nhìn thấy Thần Chết, giờ đến cả Sam Shin cũng xuất hiện để bảo vệ cô bé, anh ta chẳng thể bất ngờ thêm được nữa.

“Người đi đi! Tha cho đứa bé này đi!”

“Bà đang cản trở người thi hành công vụ đấy.”

Trước giọng điệu cáu kỉnh của Thần Chết, bà lão thậm chí còn lớn tiếng trách mắng lại anh ta. “Đây là chuyện từ đời nào rồi, sao bây giờ người mới làm hả?”

“Mà đây cũng là sơ suất của người. Đứa bé này có tên trong sổ sinh tử à? Đứa bé lúc đó không có tên, nhưng đứa bé này lại có tên đấy.”

“Nếu có sự trợ giúp của địa ngục thì bằng chứng trong suốt chín năm qua sẽ có ngay thôi mà. Bà biết ta... Thôi, hẹn gặp lại nhé, cô nhóc.”

Trước lời quở trách của bà lão đáng sợ, Thần Chết đành chấp nhận lùi bước. Anh ta cũng chỉ làm việc mình phải làm thôi, lời chỉ trích của Sam Shin thật khiến anh ta cảm thấy không cam lòng. Thần Chết cụp mắt, hành động đó khiến anh ta trông có vẻ hiền lành. Chẳng nào bây giờ cũng không đủ thời gian. Trước tiên phải bắt đầu tìm lại sổ sinh tử có ghi tên cô nhóc đó đã. Thần Chết ném cho Eun Tak một ánh mắt khó chịu. Anh ta cúi đầu chào, rồi lại hòa lẫn với bóng đêm đen kịt.

Thần Chết vừa khuất dạng, Eun Tak liền nắm lấy vạt áo của bà lão. Nghĩ đến mẹ, đôi mắt cô bé lại rơm rớm.

“Mẹ cháu, mẹ cháu đã...”

Bà lão đỡ dành Eun Tak đang nghẹn ngào.

“Bà biết rồi. Biết làm sao được, cháu phải tiếp tục sống thôi. Nhanh chuyển nhà đi. Trong ba ngày nhất định phải chuyển ngay. Có như vậy hẳn mới không tìm ra được. Đã gặp thần chết rồi thì cháu không sống ở đây được nữa đâu.”

“Chuyển nhà thì Thần Chết sẽ không tìm thấy ạ?”

“Không tìm thấy đâu. Thế nên mới nói chọn đất để xây nhà là rất quan trọng. Quá nửa đêm hôm nay sẽ có một người đàn ông và hai người

phụ nữ tìm đến nhà tang lễ. Cháu hãy đi theo họ. Cuộc sống sau này chắc sẽ hơi vất vả, nhưng cũng không còn cách nào khác.”

Bà lão Sam Shin đưa cho Eun Tak một bó cải thảo. Eun Tak đón lấy, trong lòng rối như tơ vò. Cô bé cắn chặt môi, khẽ gật đầu.

Bà lão đã kể cho mẹ Eun Tak nghe những chuyện thần kỳ. Mẹ bảo với Eun Tak rằng nhờ câu chuyện bà kể mà cô bé vẫn còn sống.

Không biết có phải vì vừa mới khóc không mà đôi mắt Eun Tak dường như càng lấp lánh, tỏa rạng trong đêm tối. Bà lão xoa đầu cô bé. Eun Tak thật đáng yêu. Đối với bà, đứa trẻ nào cũng quan trọng và đáng quý cả. Nhưng khi cô bé này ra đời, bà lại cảm nhận được niềm hạnh phúc rất riêng, rất đặc biệt. Cuộc đời Eun Tak sau này sẽ vô cùng khổ sở. Dù rất đáng thương nhưng không còn cách nào khác cả.

Ngôn ngữ hoa kiêu mạch

Bữa trưa hôm nay Eun Tak lại ăn cơm một mình. Bất cứ học sinh nào ở độ tuổi này cũng sẽ làm âm lên rằng sao có thể ăn cơm một mình được, nhưng Eun Tak đã quá quen với chuyện này. Chẳng bao lâu nữa là đến kỳ thi đại học. Phía sau cô, đám học sinh xầm xì bàn tán: “Con bé ấy nhìn thấy ma đấy.” Eun Tak mặc kệ. Cô chỉ cần kéo mũ áo hoodie lên trùm kín đầu, đeo tai nghe vờ như không biết là yên chuyện. Eun Tak rất muốn nghe theo lời mẹ dặn, nhưng cô cũng khổ sở vì đám hồn ma cứ hờ ra là xuất hiện. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Eun Tak rất hay nói chuyện với không khí. Cuối cùng người ta quy cho cô là quái dị, thành ra cô lúc nào cũng lủi thủi một mình. Eun Tak có thói quen vừa đi vừa đeo tai nghe nghe radio. Cô rất thích giọng nói dịu êm của DJ.

“Ê!”

Giọng nói DJ đang giới thiệu bài hát bị cắt ngang bởi một tiếng *kít* chói tai, liền sau đó là giọng nói của một đứa con gái gọi Eun Tak. Cô giật

này mình, nhưng vẫn cố hết sức làm như không có gì cả, vờ như chưa nghe thấy gì hết. Eun Tak đưa tay lên chạm vào chiếc khăn quàng màu đỏ quắn quanh cổ, rồi vặn âm lượng điện thoại trong túi áo lên mức cao nhất. So với những lời xàm xì bàn tán sau lưng cô của bọn học sinh trong trường, việc lơ đi giọng nói của đứa con gái phiền phức này mới thật sự là việc khó khăn.

“Ê, nghe bảo cô là Cô Dâu của Yêu Tinh hả?”

Cô Dâu của Yêu Tinh.

Đám hồn ma thi thoảng lại gọi Eun Tak như vậy. Có vẻ như trong giới ma quỷ, cô chính là Cô Dâu của Yêu Tinh. Tại sao lại thành ra như thế thì cô không tài nào hiểu được. Chắc vì Eun Tak có thể nhìn thấy ma quỷ, nên được gán cho cái biệt danh đấy cũng nên. Bọn họ gọi cô là “Cô Dâu của Yêu Tinh”, tức là cô có một người chồng. Thế nhưng mặt anh ta tròn méo thế nào cô còn chưa được thấy nữa là. Chuyện này khiến Eun Tak cảm thấy rất bứt rứt, nhưng đôi lúc cũng phần nào mong đợi. Có chồng vậy thì cô sẽ có một gia đình cho riêng mình. Không, không được. Cho dù Eun Tak cần một ai đó, cần một gia đình đến thế nào đi nữa, cũng không thể vờ bừa một tên yêu tinh cộc cằn, nham hiểm làm chồng được.

Cứ thế, vừa thơ thẩn trôi theo những dòng suy nghĩ miên man, Eun Tak vừa khe khẽ ngâm nga theo giai điệu bài hát. Hôm nay trời đổ cơn mưa, nhưng Eun Tak không có ô. Giữa cơn mưa rả rích, cô chỉ trùm độc cái mũ của áo hoodie, còn vừa đi vừa hát, bộ dạng nhìn kiểu gì cũng giống người đầu óc có vấn đề. Mưa rơi rỉ rả làm chiếc mũ của Eun Tak ươn ướt nước.

“Ê! Rõ ràng cô nhìn thấy tôi mà.”

Con ma trinh nữ dai như đĩa đói. Nó có mái tóc dài thườn thượt, lì lợm bám theo Eun Tak đến cùng. Eun Tak cố tình chuyển hướng để không phải chạm mắt với nó.

“Sao cô cứ vờ như không thấy tôi thế?”

Nó vẫn nhất quyết không buông tha cho cô. Eun Tak vừa rẽ sang hướng ngược lại, con ma liền nhảy xổ vào cô rồi ré lên một tiếng đinh tai nhức óc.

“Con nhỏ xấu xa!”

“Á! Cái mặt!”

Con ma trinh nữ biến thành một hình dạng ma quái khác hoàn toàn với lúc nãy. Eun Tak nhắm nghiền mắt lại vì sợ. Cô đành bỏ cuộc, không thêm phốt lờ con ma nữa. Eun Tak lờm xéo nó một cái rồi xua xua tay, ý bảo nó tránh ra chỗ khác.

“Thấy chưa, rõ ràng nhìn thấy mà...”

Gọi Eun Tak làm gì không biết, lại định xin xỏ nhờ vả gì nữa đây? Eun Tak thở dài đánh thượt. Mang tâm trạng chán chường, cô đang định nghe xem con ma này muốn gì, bỗng nét mặt con ma trinh nữ hiện lên vẻ sừng sốt, như thể nó đang nhìn thấy thứ đáng ra không nên thấy. Này, giờ ai mới là người phải sừng sốt đây? Eun Tak hết nói nổi. Con ma trinh nữ mở miệng định nói gì đó nhưng lại im bặt, vẻ mặt hồn bay phách tán, từ từ dạt ra xa Eun Tak.

“Ra là cô thật à. Xin lỗi...! Xin lỗi nhé, tôi xin lỗi rồi đấy!”

Con ma trinh nữ lặp bặp câu gì đó không rõ, vội tránh xa Eun Tak rồi lập tức biến mất trong một làn khói đen. Cả lúc xuất hiện lẫn lúc biến mất đều làm người khác phải giật mình. Ừ thì nó biến mất cũng tốt, nhưng Eun Tak không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nên có hơi bức bối. Kẻ nào mà làm cả ma quỷ cũng phải giật mình bỏ chạy như thế nhỉ? Rõ ràng không phải chuyện tốt lành gì rồi.

Eun Tak lại đeo tai nghe vào, vừa ngược lên thì đúng lúc chạm mắt với một người đàn ông đang đi đến. Dưới tán ô, một người đàn ông với thân hình cao lớn hiện ra, dáng vẻ khiến cho người khác chỉ nhìn qua một lần là không thể dời mắt. Anh ta đi lướt qua mọi người, lướt qua cả những học sinh đang mặc đồng phục giống Eun Tak. Trong khoảnh khắc, tưởng như thời gian đang trôi đi thật chậm.

Hình như Eun Tak từng gặp anh ta ở đâu đó rồi. Nhưng nếu đã nhìn thấy vài lần thì phải có ấn tượng trong ký ức, sao cô lại không nhớ được gì cả thế này? Chỉ còn cảm giác đọng lại. Eun Tak lại chuyển ánh mắt đi nơi khác. Cô phải nhanh về nhà thôi.

Vừa về đến nhà, Eun Tak đã làm việc luôn tay luôn chân. Cô nấu cơm, rửa bát rồi giặt quần áo. Công việc tất bật đến nỗi mồ hôi Eun Tak đọng lại thành vệt trên trán. Ấy vậy mà dì, con trai và con gái của dì - hai đứa em họ của Eun Tak - lại đang nằm ườn ở sofa phòng khách xem tivi. Eun Tak có khác nào con ở trong cái nhà này đâu. Mang tiếng là dì nhận nuôi Eun Tak mồ cô cả cha lẫn mẹ, nhưng cô thà sống một mình còn hơn. Vấn đề là về mặt giấy tờ pháp lý cô vẫn cần phải có người bảo hộ mới được. Cuối cùng thành ra Eun Tak phải đảm nhiệm tất cả công việc trong nhà này.

Canh vừa sôi, Eun Tak liền bày đồ ăn kèm lên bàn. Đến cả thìa đũa cô cũng bày biện xong xuôi đâu vào đó. Eun Tak cất tiếng gọi “Cả nhà ra ăn cơm nào”, nhưng cái gia đình lười biếng đó như không nghe thấy gì. Cũng chẳng phải lần đầu tiên Eun Tak nghĩ cô thà sống một mình còn hơn.

“Một quý ông hai quý bà ơi, ra ăn cơm thôi!”

Eun Tak phải gọi thêm mấy lần nữa, “một quý ông hai quý bà” mới lục tục kéo ra ngồi trước bàn ăn.

“Im đi! Nhức cả đầu. Có mỗi việc chuẩn bị bàn ăn thôi mà cũng ồn ào.”

Nếu chỉ có mỗi chuyện gánh vác hết việc vặt trong nhà, Eun Tak còn cố nhịn, nhưng đến cả việc bị bắt nạt cô cũng phải ráng chịu nữa. Lúc còn nhỏ, Eun Tak còn từng nghi ngờ có khi nào dì không phải em ruột của mẹ không. Đến năm mười tám tuổi thì cũng phải chấp nhận đây là sự thật rồi. Buồn thì có buồn, nhưng tới năm mười hai tuổi, Eun Tak không còn khóc nữa. Cô không muốn khóc thêm nữa.

“Sao lại nấu canh rong biển thế này? Bộ hôm nay sinh nhật ai à?”

“Trời! Con này tự nấu canh rong biển mừng sinh nhật nó à?”

Hai đứa em họ Kyung Sik và Kyung Mi giở giọng chế giễu. Eun Tak im lặng không nói gì, chỉ chú tâm ăn canh rong biển do chính tay mình nấu. Nước canh vừa nấu vẫn còn nóng.

“Cái ngày suýt giết chết mẹ mình rồi chui ra thì có gì hay ho mà tự hào hả? Sinh ra cái thứ vô học khéo chỉ mất mặt không biết chừng.”

Chẳng biết ai mới là người phải mất mặt đây. Sống cạnh những con người còn chẳng phân biệt nổi lời nào nên nói lời nào không thế này, Eun Tak tự nhủ mình càng phải mạnh mẽ hơn mới được.

“Cảm ơn dì đã chúc mừng sinh nhật con nhé.”

“Ha! Thế nên người ta mới nói đừng có nhận nuôi cái thứ đầu đất này rồi mà. Là tao quá nhân từ thôi. Trời ơi, bà chị đã mất của tao đúng là tội nghiệp quá. Một thân một mình nuôi lớn cái ngữ này.”

“Dì nói hơi bị quá đáng rồi đấy ạ.”

“Quá đáng cái gì hả? Mẹ mà nhưng cũng là chị gái tao đấy nhé!”

“Thế mới nói là so cả về tình cảm hay quan hệ gia đình, con vẫn gần với mẹ hơn đấy ạ.”

Ăn xong bát canh rong biển, Eun Tak đứng bật dậy. Cô không muốn buồn bã chút nào, nhưng xem ra không thể tránh được rồi. Hôm nay đặc biệt sẽ chỉ buồn chút thôi. Eun Tak đặt tô canh vào bồn rửa rồi bước ra hiên nhà. Vừa mở cánh cửa sắt cũ nát ra, cô thấy trời vẫn đang rả rích mưa. Ở chỗ giở đưng ô vẫn chỉ có hai chiếc ô. Sau lưng Eun Tak, Kyung Sik và Kyung Mi nhặng xị lên, dọa cô dám lấy ô đi thì coi chừng chúng nó.

“Mày mà ra ngoài thì nhớ đem số tiết kiệm về đây đây!”

“Con đã bảo là con không giữ số tiết kiệm rồi. Rốt cuộc phải nói mấy lần thì...!”

Á, Eun Tak bàng hoàng hét lên một tiếng. Dì vừa ném tô cơm trúng vào sau gáy cô vừa quát tháo om sòm. Cái tô lăn tròn trên nền đất. Hạt cơm dính đầy trên nền, bám cả vào tóc cô. Nước mắt đã trào khóc mi nhưng Eun Tak cố kìm lại, quay đầu nhìn dì.

“Thế cái số tiết kiệm đó giờ đang ở đâu hả? Tiền bảo hiểm của mẹ mày ở đâu?”

“Làm sao con biết được! Dì cướp hết rồi còn đâu! Đến tiền thuê nhà cũng cướp mất còn gì!”

Eun Tak cố dẫn lại những giọt nước mắt sắp sửa trào ra. Cô vội vàng chạy đi. Cơn mưa rơi xuống nặng hạt hơn lúc nãy. Eun Tak nghĩ phải chăng ông trời đang khóc thay cô, nhưng làm sao ông trời hiểu thấu được lòng cô. Eun Tak hòa lẫn vào màn mưa tầm tã.

Gom hết số tiền còn lại trong túi, Eun Tak mua một cái bánh kem rồi tìm đến chỗ con đê chắn sóng mà ngày xưa cô thường ra ngắm biển cùng với mẹ. Eun Tak ngồi thụp xuống, cẩn thận lôi chiếc bánh từ trong hộp ra. Lần đầu tiên kể từ sau sinh nhật năm chín tuổi, Eun Tak mua bánh kem và

đốt nến, dù cô đã từng hứa với lòng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như này nữa. Nhưng một ngày u ám như hôm nay, dù chỉ có một thân một mình đi nữa, cô vẫn muốn chúc mừng sinh nhật của bản thân. Bởi nếu không tự chúc mừng, sẽ chẳng có ai chúc mừng cho cô cả. Những thứ như thần thánh vốn không hề tồn tại, nên cô chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện ước ao điều gì. Nhưng lúc này cô không chắc nữa. Chỉ là cô quá tuyệt vọng.

Cơn mưa ngừng rơi trong chốc lát. May thì may thật, nhưng cái thời tiết thất thường này khiến người ta cảm thấy thật khó chịu. Y như cuộc đời cô vậy. Eun Tak đánh diêm lên, song nó ngay lập tức bị thổi tắt. Gió biển làm que diêm không cháy lên được. Cô chặt vật dùng tay che chắn xung quanh rồi châm lửa lên cây nến cắm trên bánh kem.

“Xin hãy cho con tìm được việc làm thêm, xin hãy làm gia đình nhà dì biết cư xử một chút! Xin hãy ban cho con một người bạn trai, cầu xin Người.”

Làm ơn đi. Cô đã cầu xin tha thiết đến thế này cơ mà. Eun Tak nín thở khẽ nói ra thật nhanh lời cầu nguyện vì sợ chẳng may gió lại làm nến tắt ngúm. Cây nến vẫn còn cháy. Eun Tak chấp hai tay lại, cô không muốn phải buồn rầu như thế này thêm nữa nên mới cầu nguyện, nhưng cầu nguyện xong còn thấy buồn hơn. *Hức*, giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô.

“... Mình làm cái gì thế này. Cầu nguyện cho ai nghe cơ chứ. Làm gì có thần thánh trên đời này đâu.”

Bầu trời từ từ tối sẫm lại như sắp đổ mưa nữa. Tiếng sóng biển gầm gào dữ dội. Ngày hôm nay thật sự đáng ghét quá. Đến cả việc sống trên đời cũng quá đổi mệt mỏi.

Eun Tak thả hai bàn tay ra. Gió biển lùa từng cơn, thổi ngọn nến tắt phụt. Cô ngược lên bầu trời mà hẳn là không có vị thần nào đang ngự trên đó, gào lên.

“Đến tận đây rồi mà cũng có mưa sao? Đây là mưa rào hay mưa dầm vậy? Không định tạnh hay sao?”

Một cơn gió mạnh thổi tới. Gió thổi làm rối tung mái tóc Eun Tak. Cả ngày hôm nay toàn những chuyện quái quỷ gì đâu.

“Ô thì có mỗi hai chiếc. Mưa gì mà cứ mưa suốt thế.”

Cơn gió mạnh đập vào mặt làm Eun Tak không mở mắt ra được. Cô cứ thế nhắm nghiền mắt, gào tướng lên. Đột nhiên cơn gió lặng xuống. Bốn bề bỗng im lặng như tờ.

Bầu không khí có phần khác lạ. Ngẩng đầu lên, Eun Tak liền bắt gặp một người đàn ông đã đứng ở đó tự lúc nào. Cô từng trông thấy người đàn ông này ở đâu đó thì phải. Anh ta cầm một bó hoa màu trắng. Đột nhiên có một người đàn ông không biết đến từ đâu và xuất hiện từ khi nào đứng trước mặt, khiến Eun Tak ngập ngừng lùi bước về phía sau.

***

Yêu Tinh đã gặp cô bé này trước cổng trường. Họ từng đi lướt qua nhau trên đường một lần, trước cửa tiệm cà phê một lần nữa. Mà không phải chỉ đi lướt qua thôi. Cô bé mặc đồng phục có mái tóc dài ngang vai ấy còn nhìn thẳng vào mắt anh. Thật kỳ lạ. Vậy nên anh đã đuổi theo. Cảm thấy dấu hiệu của cô, anh liền quay lại phía sau, nhưng cô đã nhanh chóng biến mất. Chuyện Yêu Tinh cảm thấy dấu hiệu của cô đúng là còn kỳ lạ hơn nữa.

Yêu Tinh ngồi ở ghế sofa trong phòng khách. Còn đang mãi miết đắm chìm trong những dòng suy nghĩ thì ánh đèn điện bật sáng đánh thức anh. Là chủ tịch Yoo. Ông vừa bật đèn, thắp sáng căn nhà tối om không một ánh đèn. Chủ tịch Yoo chính là người đàn ông trung niên từng kính cẩn dặt

Deok Hwa đến giới thiệu với anh. Giờ đây ông đã trở thành một ông cụ gần đất xa trời.

“Sao đại nhân không bật đèn lên thế?”

“Tôi đang mãi suy nghĩ mấy chuyện ấy mà.”

Thời gian trôi nhanh đến chóng mặt. Đứa bé năm nào ở bên cạnh Yêu Tinh cũng già đi rất nhiều. Ông đã ở cái tuổi xưa nay hiếm, chẳng biết sẽ ra đi lúc nào. Nhưng gương mặt Yêu Tinh thì vẫn vậy, trước sau như một, không có lấy một nếp nhăn, và anh vẫn sẽ tiếp tục sống. Yêu Tinh đã lưu lại nơi này hàng chục năm, cũng sắp đến lúc anh phải rời đi rồi. Phải rời đi trước khi có ai đó kịp nhận ra người đàn ông này vẫn trẻ trung như vậy trong dòng chảy của thời gian. Lần này anh sẽ đặt chân đến Nice^[1].

[1] Nice: Tỉnh lỵ của tỉnh Alpes-Maritimes, thuộc vùng hành chính Provence-Alpes-Côte d'Azur của nước Pháp. Là thành phố đông dân thứ năm ở Pháp sau Paris, Marseille, Lyon và Toulouse.

Chủ tịch Yoo đặt những tài liệu ông đã chuẩn bị lên bàn.

“Đại nhân hãy xem qua chỗ này, sau đó rời đi trong tháng này ạ.”

“Được rồi.”

“Đại nhân ra đi lần này, chắc suốt đời chúng ta sẽ không còn gặp lại nhau nữa phải không ạ?”

Chủ tịch Yoo nước mắt lưng tròng. Đã trải qua bao lần ly biệt cùng anh, nhưng chẳng có lần nào tâm trạng ông vui nổi.

“Cảm ơn ông, vì tất cả.”

Từ ông lão gia nô lần đầu tiên tìm đến Yêu Tinh lúc anh hãy còn là cái xác không hồn, gia tộc này đã trải qua mấy đời theo hầu hạ anh. Yêu

Tinh thật lòng muốn cảm ơn tất cả bọn họ.

“Nhưng thưa đại nhân. Lần này đại nhân cũng rời đi một mình sao?”

“Phải vậy thôi. Đến cô gái mà tôi mới gặp gần đây... cũng không nhìn thấy kiếm.”

Nét mặt Yêu Tinh có phần chua chát. Lần này anh vẫn không tìm thấy Cô Dâu. Kiếp sống mà anh phải đón nhận, lúc đầu là một phần thưởng, về sau lại là sự trừng phạt. Để chấm dứt kiếp sống vô vị này, Yêu Tinh buộc phải tìm thấy Cô Dâu của mình. Trải qua những tháng năm dài đằng đẵng, anh phải sống mà không thể quên được cái chết của bất cứ ai. Kiếp sống này rõ ràng là một sự trừng phạt nghiệt ngã Thần dành cho anh.

“Tiểu nhân thì lại thấy may mắn biết bao. Những lúc nhìn đại nhân phải chịu đựng cơn đau vì thanh kiếm, tiểu nhân chỉ mong Cô Dâu mau chóng xuất hiện. Nhưng những lúc như thế này lại mong không một ai trông thấy thanh kiếm cả. Quả là lòng tham không đáy của con người.”

“... Tôi cũng thấy may mắn đấy.”

Câu nói thốt ra từ miệng của một Yêu Tinh luôn chờ đợi cái chết khiến chủ tịch Yoo nhìn anh đầy ngờ vực.

“Có ông bầu bạn bên cạnh tôi mà, rượu cũng đang đủ đầy thế này. Ít nhất cứ sống qua đêm nay cái đã.”

Yêu Tinh nở một nụ cười nhạt. Chủ tịch Yoo lên tiếng.

“Khi đại nhân quay trở về thì đã có Deok Hwa ở đây rồi.”

Công việc của chủ tịch Yoo từ giờ sẽ được truyền lại cho Deok Hwa. Cậu nhóc đáng yêu mặc bộ đồng phục trường mẫu giáo, ăn nói chảnh kiêu nể ai năm nào giờ đã hai mươi lăm tuổi rồi. Deok Hwa gọi Yêu Tinh

là chú. Lớn tướng rồi nhưng tính cách của cậu vẫn bộp chộp, vô ý tứ không khác lúc nhỏ là mấy, khiến chủ tịch Yoo vô cùng lo lắng. Đã vậy anh chàng tài phiệt đời thứ ba này còn dùng thẻ tín dụng bặt mạng. Cách đây không lâu, vì Deok Hwa cứ hư thân mất nết như vậy, chủ tịch Yoo đã tịch thu toàn bộ thẻ tín dụng, mặc cho Deok Hwa cứ nhặng nhặng đi theo năn nỉ ông trả lại cho mình. Giờ chưa thấy người đã thấy tiếng. Bên ngoài bỗng vang lên tiếng *lạch cạch*. Cậu chàng xuất hiện, đang nhẩn mã khóa cửa loạn lên bên ngoài hành lang.

Ngôi nhà mà chủ tịch Yoo và Yêu Tinh cùng trải qua cả quá khứ, hiện tại và tương lai vốn vô cùng tĩnh lặng, chỉ vì Deok Hwa xuất hiện mà âm ỉ cả lên. Để tránh ồn ào, Yêu Tinh liền mở cửa phòng, bước vào trong.

Bên trong cánh cửa, một cánh đồng hoa kiêu mạch rộng mênh mông, trải dài tít tắp xuất hiện ngay trước mắt. Vừa nãy anh vẫn còn ở trong ngôi biệt thự giữa lòng thành phố, giờ lại là một túp lều cũ nát khác hoàn toàn. Bầu trời xanh cao vợi vợi, đường chân trời xa xăm bất tận. Nơi đây là không gian riêng của Yêu Tinh. Anh lững thững tản bộ dọc theo cánh đồng hoa, đắm chìm trong dòng suy nghĩ miên man. Đang lúc Yêu Tinh ngắt lấy mấy bông hoa kiêu mạch trắng cầm trong tay, bỗng anh nghe đâu đó có tiếng nói. Giọng nói ngập tràn oán giận của một cô bé. Xem chừng cô bé đang khá giận dữ, lại còn khóc nữa chứ. Tiếng khóc chạm đến tai anh nghe thật buồn. Yêu Tinh dừng chân, cơ thể đột nhiên trở nên trong suốt. Anh đang đến một nơi nào đó.

Rõ ràng vừa nãy anh vẫn đang ở cánh đồng hoa kiêu mạch, không biết tự lúc nào đã đứng bên bờ biển. Yêu Tinh lặng nhìn cô gái trước mặt, cất tiếng hỏi.

“Là cô à?”

“... Tôi ư? Tôi làm sao cơ?”

Eun Tak ngạc nhiên, hỏi ngược lại anh. Gương mặt lạnh lùng của Yêu Tinh liền nhả lại. Hình như lời nguyện cầu của cô đã chạm đến thần linh là anh. Chắc vậy rồi. Nhưng Yêu Tinh không hiểu tại sao mình lại đến được đây. Anh biết mặt cô gái, chủ nhân của giọng nói này. Chính là cô gái đã nhìn thẳng vào mắt anh trên con đường ấy. Cũng chính cô là nguồn cơn khiến anh phải trần trở suy nghĩ mất mấy ngày nay.

“Tôi hỏi có phải cô gọi tôi hay không?”

“Tôi ư? Tôi đâu có gọi chú.”

Tự dưng ở đâu ùng ùng xuất hiện rồi bảo rằng Eun Tak gọi anh ta, tên này định lừa đảo chắc? Giờ cô đang bị lừa đấy à? Thế nhưng nếu gọi là tên lừa đảo thì có vẻ tầm thường quá, dấu sao anh cũng khá đẹp trai. Eun Tak muốn hỏi nhưng Yêu Tinh lại lên tiếng trước.

“Rõ ràng cô gọi tôi mà. Nghĩ thử xem, rốt cuộc làm sao cô gọi được tôi thế hả?”

“... Vì tôi tha thiết quá chăng?”

Yêu Tinh quả đúng là vị thần sẽ xuất hiện khi có ai đó cầu xin một cách chân thành, khẩn thiết.

Câu trả lời của Eun Tak làm anh khẽ nhướn chân mày. Eun Tak mãi mê suy nghĩ điều gì đó một lúc, sau đó trả lời anh như thế “giờ tôi nhớ ra rồi”.

“Tôi không gọi chú. Chỉ là mắt tôi có thể nhìn thấy chú. Lần trước ở chỗ con hẻm tôi đã sơ ý nhìn vào mắt chú. Người lúc đó là chú đúng không?”

Thảo nào sinh khí của chú này rất kỳ lạ. Hình như không phải người, mà là ma.

“Ý gì vậy? Nhìn thấy thì sao?”

“Chú là ma còn gì. Tôi nhìn thấy ma đấy nhé.”

Eun Tak bảo anh là ma. Chân mày Yêu Tinh liền nhăn lại. Yêu tinh không phải sự tồn tại mơ hồ giống như ma quỷ. Anh phủ nhận lời của Eun Tak. Nhưng cô tỉnh bơ bảo: “Mới đầu con ma nào chẳng bảo mình không phải ma.” Đúng là lần đầu tiên Eun Tak nhìn thấy một con ma đẹp trai như thế này, nhưng ma thì vẫn là ma thôi.

Eun Tak quyết định tặng lờ con ma không biết là ma Chú Già hay mà Trai Tân này, quay sang xử lý hộp bánh kem. Đẳng nào cũng làm gì có chuyện thần linh nghe thấy lời nguyện cầu của cô. Eun Tak không rõ liệu Thần có thật sự tồn tại hay không, có lẽ không. Một phần trong cô nghĩ rằng không có vị thần nào lại bỏ mặc mình sống một cuộc đời khổ sở thế này được. Mười năm tới mà vẫn còn khổ sở như thế thì cô sẽ chấp nhận cầu nguyện thêm lần nữa vậy.

“Cô là ai? Rốt cuộc cô là ai, mà những thứ đáng ra tôi phải thấy đều không thấy gì cả.”

Eun Tak tròn xoe mắt, ngạc nhiên nhìn anh.

Yêu Tinh không định nói năng lộn xộn, nhưng đã lỡ thốt ra mấy câu kỳ quặc mà cứ thế bỏ đi thì khó coi quá. Chân mày anh nhíu lại. Từ lúc chạm mắt nhau trên đường, anh đã thấy kỳ lạ. Nhưng giờ chuyện anh không nhìn thấy gì còn kỳ lạ hơn nữa. Tương lai của cô bé này như thế nào. Yêu Tinh hoàn toàn không thấy được.

“Năm hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, tương lai của cô ấy.”

“À, ra là không nhìn được tương lai.”

Có khi nào tương lai của cô tầm tới đến độ ma quỷ cũng không nhìn thấy được hay không? Trong Eun Tak bỗng dâng lên một cảm giác sợ hãi.

“Lẽ nào trước khi chết, chú là thầy bói à? Hay lừa đảo? Nói mấy câu như tương lai thế này thế nọ ấy.”

“Lừa... gì cơ?”

Lúc đầu Eun Tak nghĩ anh là kẻ lừa đảo, chắc đúng một nửa. Cô đưa ra kết luận đây là con ma từng hành nghề lừa đảo.

“Chú hãy về nơi yên nghỉ cuối cùng đi. Người ta nói lưu luyến chốn hồng trần không tốt đâu. Mà chú đang cầm hoa gì vậy?”

“Hoa kiêu mạch.”

Eun Tak cứ dán mắt vào bó hoa kiêu mạch Yêu Tinh đang cầm trên tay. Hóa ra hoa kiêu mạch đẹp như thế này. Nhìn Eun Tak lộ liễu bày ra ánh mắt như vừa biết thêm một điều mới mẻ trước bó hoa, anh vẫn không thèm nhúc nhích. Cô quyết định mạnh dạn đề nghị: “Hoa đẹp thật đấy. Ma quỷ thì chẳng cần đến hoa đâu. Chú cho tôi thì hơn.” Dù anh có là ma đi chăng nữa, nhưng vì hôm nay là sinh nhật mình nên cô muốn nhận được một cái gì đó, từ bất cứ ai cũng được.

Không thể thẳng nối đôi mắt đen láy như muốn phát sáng của Eun Tak, Yêu Tinh liếc mắt sang hộp bánh kem, rồi lại nhìn cô đăm đăm. Cuối cùng, anh đành chìa bó hoa ra, đưa nó cho cô. Anh vừa đưa tay, Eun Tak liền lập tức đón lấy bó hoa. Cô vui mũi hít hà mùi hương của nó.

“Mà ngôn ngữ của hoa kiêu mạch là gì vậy?”

“Người yêu.”

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên phía trên đầu cô. *Người yêu*. Thật là một từ ngữ quá đẹp. Những bông hoa trắng muốt và ngôn ngữ của nó quả là rất hợp nhau. Không biết từ đâu, những con đom đóm chợt bay đến vây quanh Eun Tak. Xung quanh cô tỏa sáng lấp lánh. Bầu trời bỗng quang đãng tự lúc nào. Mọi thứ lướt đi nhanh đến không thể tin được. Ánh nắng mặt trời lấp ló xuyên qua những đám mây. Còn hai người cứ lặng yên đứng đó nhìn nhau.

“Sao cô lại khóc? Làm thêm, nhà dì, bạn trai, là cái nào trong ba cái đó?”

Eun Tak ngạc nhiên, đứng ngẩn ra nhìn anh. Làm sao anh biết được? Lần đầu tiên cô đã cầu nguyện rất khế mà. Lúc ấy xung quanh chẳng có ai cả. Anh đúng là ma thật sao?

Biểu cảm của Eun Tak không giấu nổi vẻ bối rối. Yêu Tinh phì cười một tiếng.

“Tôi có thể nghe thấu lời nguyện cầu của bất cứ ai.”

“Nghe thấu lời nguyện cầu của bất cứ ai ư? Giống như Genie^[1] á? Kiểu thần hộ mệnh á?”

[1] Genie: Nhân vật thần đèn trong truyện Aladdin và cây đèn thần.

Thì ra anh ta không phải ma, mà là thần hộ mệnh. Ánh mắt Eun Tak càng lấp lánh hơn nữa. Thần linh thật sự tồn tại ư? Xung quanh cô luôn chỉ đầy rẫy ma quỷ, vậy mà anh lại là vị thần hộ mệnh cô những tưởng cả đời sẽ không bao giờ xuất hiện, vị thần sẽ đáp ứng mọi lời cầu nguyện của cô, có thật không vậy? Liệu có đúng là lúc cận kề cái chết, chỉ cần cầu xin thật khẩn thiết là Thần sẽ xuất hiện? Trái tim Eun Tak bắt đầu đập thành thịch trong lồng ngực vì cảm giác mong chờ. Không phải ma, cũng không phải tên lừa đảo, nếu là thần hộ mệnh thì...

“Tôi không làm thần hộ mệnh của cô đâu.”

“Mẹ tôi có lần từng nói thế này: “Mỗi người khi sinh ra đều có một cuốn từ điển cho riêng mình.” Nhưng mà cuốn từ điển của tôi ấy, dù có lật tung lên cũng sẽ chẳng thấy mặt mũi mấy từ như *hạnh phúc* hay *may mắn* đâu cả. Chú hiểu ý tôi không?”

Yêu Tinh nhìn Eun Tak với cảm giác nặng nề. Cô bé vừa buồn bã đến mức bật khóc lúc nãy, giờ đang giương đôi mắt trong veo, tha thiết nhìn anh. Ánh nhìn ấy của cô khiến anh nghĩ mình đã sai ở đâu đó. Thế nhưng cô bé đã nhìn thấy anh rồi. Sau bao nhiêu lâu, hôm nay anh lại là một yêu tinh dễ mũi lòng.

“Ý tôi là chú có thể cho tôi vay cỡ năm triệu...”

“Không được. Cô sẽ sớm nói lời chào tạm biệt với nhà dì. Suốt một thời gian dài sẽ không gặp lại nhau đâu. Nhớ làm việc chăm chỉ ở cửa hàng gà rán. Cô sẽ đậu phỏng vấn xin việc thôi.”

Được rồi, chỉ thế này thôi. Yêu Tinh tự nói rồi tự gạt gù vẻ như đã lĩnh hội được điều gì đó, trước khi biến mất trong ngọn lửa màu xanh. Chỉ chớp mắt đã không thấy anh đâu nữa.

“Á!... Thế còn bạn trai thì sao?”

Eun Tak muộn màng cất tiếng nói vào khoảng không. Trên con đê chỉ có một mình cô đứng đó, bỗng dưng cảm thấy có chút cô đơn. Eun Tak đã cô đơn từ rất lâu rồi. Thế nhưng biết đâu một vị thần hộ mệnh sẽ đến bên cô. Không, rõ ràng là thần hộ mệnh của cô mà. Được vậy thì tốt biết bao, dù có phải một mình thui thủi cũng không sao. Bàn tay Eun Tak vẫn đang nắm lấy bó hoa kiêu mạch. Hai chữ “người yêu” cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Eun Tak đứng chôn chân ở đó một lúc lâu. Bờ biển lặng sóng như thể đang nấn ná ở bên cô.

***

Khác với gương mặt không chút cảm xúc lúc này, tâm trạng của Yêu Tinh không hề tệ. Chỉ là anh cứ thấy bức bối mà không rõ vì sao. Từ cái hôm trời quang mây tạnh ấy đã vậy rồi. Ước nguyện của cô bé đó gần như đều sẽ thành hiện thực.

Mãi mê đắm chìm trong dòng suy nghĩ, Yêu Tinh vừa bước vào nhà bỗng thấy ngay một nhân vật đen ngòm vô cùng u ám đang sờ sờ đứng đó. Anh biết mặt tên thần chết này. Thần Chết quay lại nhìn anh với đôi mắt ngạc nhiên, rồi giật mình lên tiếng.

“Anh sống ở đây à?”

Chính Yêu Tinh mới là người phải hỏi hà cớ gì mà tên thần chết này lại đứng trong nhà anh. Đúng lúc anh muốn cất tiếng hỏi thì Deok Hwa xuất hiện, bưng một khay cà phê đi về phía hai người.

“Giải thích đi.”

“Chú, chú về từ bao giờ thế ạ?”

Thần Chết há hốc miệng nhìn cảnh tượng cậu ấm tài phiệt đời thứ ba tự xưng với anh là chủ nhà, đến cả hợp đồng hai bên cũng ký xong xuôi rồi, giờ đang gọi Yêu Tinh là chú.

“Chú à, đằng nào căn nhà này cũng sắp bỏ không tận hai mươi năm. Hai mươi năm được biết bao nhiêu tiền thuê nhà cơ chú. Cũng chỉ xuất phát từ tính tò mò thôi, nên là cháu...”

Cho nên thẳng cháu vô phép tắc này đã không nói không rằng đem nhà của Yêu Tinh đi cho người ta thuê? Đã vậy người thuê nhà còn là thần chết. Yêu Tinh không nói nổi lời nào. Anh phát ra một tiếng cười khẩy.

“Cháu có biết anh ta là cái thứ gì không hả? Vậy mà còn dám ký hợp đồng...!”

“Là người thuê nhà chứ gì nữa! Chú ấy nói là làm việc ở quán trà mà! Cháu xin lỗi, chú nhà cháu không hay ra ngoài nên kiến thức xã hội hơi kém.”

Nếu là quán trà thì đó ắt hẳn là... quán trà của Thần Chết, nơi anh ta tiễn những con người rời khỏi dương thế đi đoạn đường cuối cùng. Đó là nơi thần chết trao cho họ chén trà, giúp những người lương thiện quên đi sự khổ đau của kiếp sống này.

Yêu Tinh bày ra bộ mặt hiểm ác. Deok Hwa thật sự rất sợ gương mặt ấy của anh, nhưng cậu chàng quyết tâm giả ngu đến cùng. Chẳng nào sự cũng đã rồi, hợp đồng đã ký xong xuôi. Thế mới nói, tại ai mà thẻ tín dụng của cậu bị cắt mất chứ. Trước tình cảnh vừa ăn cướp vừa la làng của Deok Hwa, Yêu Tinh nghiêng răng kèn kẹt.

Thần Chết cũng bắt đầu khăng khăng đây là nhà anh ta. Yêu Tinh khịt mũi một cái, trong nháy mắt liền phóng lửa đốt cháy hợp đồng nhà rồi bảo anh ta “Chịu thua đi”, khiến Thần Chết nổi đóa. Làm gì có chuyện ở nơi trú ngụ của Yêu Tinh mà lại dám đuổi Yêu Tinh đi chứ? Sự tồn tại của Yêu Tinh kinh khủng đến vậy đấy. Thế nhưng, trong tay Thần Chết lại có hợp đồng thuê nhà. Rốt cục cuộc chiến cũng chấm dứt trong tình cảnh bất phân thắng bại. Nhà quá rộng, và theo như lời Deok Hwa thì anh nhất định sẽ đi. Yêu Tinh đành chiếu cố sắp xếp cho Thần Chết một căn phòng. Cứ thế, vấn đề nhà cửa coi như đã giải quyết phần nào.

Yêu Tinh vừa đi vào phòng, Deok Hwa liền chấp tay xin lỗi Thần Chết: “Mang tiếng là người thuê nhà, nhưng gọi như thế nghe xa cách quá. Vừa hay chú cũng là chỗ quen biết với chú nhà cháu, nên cháu sẽ gọi chú là chú Phòng Cuối nhé.” Cháu trai của Yêu Tinh có khác, mặt dày thì thôi rồi.

“Cho phép cháu nói thẳng nhé. Chú Phòng Cuối, chú hãy cứu cháu một lần đi. Nếu có một ông lão tìm đến đây hỏi chú là ai, chú hãy bảo mình chỉ đến chơi nhà thôi nhé? Ông ấy mà biết cháu cho chú Phòng Cuối thuê nhà là đời cháu coi như xong đấy ạ.”

Số tiền bỏ ra để thuê nhà là tiền Thần Chết dành dụm chắt chiu từng đồng một. Bao nhiêu năm cần mẫn làm công việc dẫn độ người chết về thế giới bên kia mới để dành được ngần đó. Đến giờ mới có nổi một căn nhà tử tế cho riêng mình, ấy vậy mà trở trêu thay lại trúng ngay nhà của yêu tinh. Đã hoàn tất hợp đồng rồi, anh ta đương nhiên không muốn từ bỏ căn nhà này, nên dù bực bội cũng đành chấp nhận câu chuyện của Deok Hwa.

“Ông lão đó là ai vậy?”

“Là ông của cháu.”

Cái hợp đồng này có ổn thật không đây?

***

Yêu Tinh đã bảo sẽ giải quyết chuyện tìm việc làm thêm, rồi cả chuyện nhà di cơ mà. Rõ ràng không phải thần hộ mệnh, mà chỉ là con mà chuyên đi lừa đảo. Thần hộ mệnh của mình cái gì chứ. Nội chuyện tìm việc làm thêm, Eun Tak đã bị từ chối đến mấy lần rồi. Cô có cảm giác như mình chẳng còn chút sức lực nào.

Eun Tak lững thững lê từng bước trên đường. Một người đàn ông đi phía trước cô vớt toẹt mẫu thuốc lá xuống đất, lửa bén ngay vào tờ rơi quảng cáo đang lăn tròn trên mặt đất. Eun Tak phát hiện ra, nhưng người đàn ông đã đi cách xa cả một đoạn. Eun Tak lật đật chạy đến, dùng chân giẫm bẹp tờ rơi đang bốc cháy, dùng miệng thổi một hơi dập tắt đốm lửa còn lại. Lửa gần như tắt lịm.

“Thấy chưa, là cô mà.”

Trên con đường vắng vẻ không người qua lại, người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện. Eun Tak giật nảy mình, thậm chí còn hơn cả lần trước. Đùng đùng xuất hiện là sở thích của ông chú này thì phải.

“Á, sao chú cứ theo tôi vậy?”

“Ai theo cô. Là cô lại gọi tôi đấy chứ.”

Eun Tak gọi anh bằng cách nào mới được? Mà không nói đến chuyện đó, cô cũng muốn hỏi xem tại sao điều ước của cô vẫn chưa được thực hiện. Địa chỉ liên lạc của anh cô không biết. Eun Tak cứ đinh ninh rằng mình đã gặp phải một tên lừa đảo.

“Tôi gọi chú bằng cách nào chứ? Mà có đúng chú là thần hộ mệnh không đấy? Loại thần nào vậy? Mất mặt? Cận thần? Bảng điểm? Anh^[1]?”

[1] Lần lượt các từ “Mất mặt”, “Cận thần”, “Bảng điểm”, “Anh” mà Eun Tak sử dụng đều có hậu tố là chữ “Shin” - nghĩa là “Thần” trong tiếng Hàn. Eun Tak đang chế giễu Yêu Tinh.

Anh chẳng hiểu vì sao đùng một cái, cơ thể mình bỗng dưng xuất hiện ở đây. Chỉ mỗi chuyện ấy thôi cũng đủ khiến Yêu Tinh phải nín lặng rồi, thế mà Eun Tak còn tra hỏi xem anh có đúng là thần hộ mệnh không. Hẳn là cô đã đinh ninh sẽ đạt được hầu hết ước nguyện, song vẫn chưa cái nào nên chuyện, nên mới thành ra thế này đây. Nhưng bây giờ chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là rốt cuộc làm sao cô gọi được anh xuất hiện. Cô bé này rốt cuộc là ai, tại sao gọi được anh như vậy? Chuyện này đối với Yêu Tinh quan trọng hơn.

“Làm cho người ta phải chờ đợi có khác nào ôm hy vọng hão huyền đâu cơ chứ?”

“Cô đúng thật là. Cô đã làm gì với tôi...”

“Tôi không có gọi chú đây nhé.”

“Là cô. Chính cô đó! Tôi chưa bao giờ bị gọi đến như thế này!”

Cảnh tượng một người đàn ông cao lớn cùng một cô học sinh đang đấu khẩu qua lại ngay giữa đường phố quả là không bình thường. Eun Tak trầm ngâm một lát rồi nghĩ bụng “lẽ nào lại là cái đó”.

“Chú nói hết những gì chú thấy ở tôi đi.”

“Mặc đồng phục.”

“Còn gì nữa?”

“Tóc ngắn.”

“Thế là hết ư? Chú không thấy gì khác à? Như cánh chẳng hạn? Dù sao tôi cũng là nàng tiên mà, Tinker Bell^[1] ấy!”

[1] Tinker Bell: Nàng tiên thợ trong bộ phim hoạt hình Tinker Bell của Walt Disney.

Nhìn qua cô cũng khá dễ thương. Có lẽ cô thật sự dễ thương đấy chứ. Không biết Yêu Tinh nghĩ gì mà chột nhứ mà, rồi lại hóa thành ngọn lửa và biến mất.

Ngọn lửa biến mất trước mặt Eun Tak. Cả khi xuất hiện hay lúc biến mất đều chỉ trong một cái chớp mắt như thế. Eun Tak đột nhiên thấy tiếc nuối. Đáng ra cô phải hỏi anh số điện thoại mới phải. Lần tới, phải hỏi cho ra nhẽ chuyện làm thêm của cô.

Nhưng mà thật sự Eun Tak đã gọi người đàn ông đó đến ư? Bình thường chỉ riêng chuyện tránh né ma quỷ thôi, cô đã tránh không kịp rồi, gọi lên lại càng không. Mà ai lại đi hỏi “Cô gọi tôi lên bằng cách nào?” với người không biết cơ chứ... Những điều ước chưa được thực hiện, người đàn ông kỳ lạ thì cứ liên tục xuất hiện. Eun Tak thấy rối như tơ vò. Cô đi đến nhà thờ, định bụng sẽ tóm đại ông thần nào đó rồi cầu nguyện.

Trong suốt thời gian làm lễ Misa^[1], Eun Tak cứ nghĩ mãi về người đàn ông ấy. Đang miên man nhớ về hai lần anh xuất hiện thì cô bất ngờ nhận ra điểm chung của chúng. Lễ Misa kết thúc, chỉ còn mình Eun Tak ngồi lại trong nhà thờ vắng lặng. Cô đứng bật dậy, đi về phía bức tượng Đức Mẹ Maria. Eun Tak đánh diêm, châm lửa lên cây nến ở bên cạnh bức tượng, sau đó thổi phồng một cái và tập trung nhìn chăm chăm vào làn khói mờ mờ tỏa ra từ cây nến.

[1] Thánh lễ Misa (Tạ ơn): Là việc diễn lại nghi thức phục vụ Bữa ăn của Chúa Jesus với Mười hai Tông đồ trước khi Chúa nộp mình chịu chết ngày hôm sau trên thập tự giá.

Nhà thờ vắng lặng không một bóng người. Từ phía sau bỗng có tiếng giày lộp cộp của ai đó bước lại gần. Eun Tak vội quay ngoắt lại nhìn. Đúng thật rồi.

“Tôi biết rồi! Tôi biết làm sao để gọi chú lên rồi!”

Đây là lần thứ ba Yêu Tinh bị gọi đến bất thành linh. Anh ngán ngẩm, khẽ thở ra một hơi dài. Cũng may anh vừa thay quần áo xong. Nếu gọi anh sớm hơn chút nữa, chắc cô sẽ phải thấy những thứ không nên thấy của anh rồi. Tượng đồng của Đức Mẹ Maria và Chúa Jesus nhìn xuống Yêu Tinh. Ánh nắng mặt trời xuyên qua những mảng tường bằng kính màu sặc sỡ, chiếu xuống thánh đường ánh sáng mờ ảo. Yêu Tinh sai những bước dài giữa luồng ánh sáng đó.

“Cô gọi tôi đến đây hình như có gì đó sai sai thì phải?”

“Chú sợ à? Ở đây toàn những vị thần tốt bụng mà.”

“Đừng có nịnh bợ! Thần Chết ở đâu ra chứ? Cô gọi tôi có chuyện gì?”

“Chỉ gọi vậy thôi.”

“Chỉ gọi vậy thôi”? Chỉ vì biết cách gọi rồi, nên cô học sinh này tình bơ, tùy tiện gọi anh đến như vậy sao? Yêu Tinh không thốt nên lời. Mặt nhăn mày nhí, anh bỏ ra ngoài. Trong thánh đường linh thiêng này, ở trước mặt các vị thần, thật khó mà sử dụng ma pháp. Thay vì biến mất trong ngọn lửa, anh quyết định mở cửa đi ra ngoài.

Bộ dạng đó của Yêu Tinh trông thật buồn cười, Eun Tak bật cười khúc khích rồi lon ton theo anh bước ra ngoài. Người đàn ông này chẳng rõ là ma hay thần hộ mệnh nữa. Cô túm lấy tay áo anh hỏi một tràng về những điều ước của mình. Mặc dù chưa đạt được điều ước nào, nhưng dù sao chỉ cần cô gọi thì anh sẽ đến ngay, khiến cho tâm trạng Eun Tak có chút phần khởi.

“Chuyện làm thêm của cô nhất định tôi sẽ giải quyết xong.”

“Thôi không cần đâu. Chú chuyển sang chuyện bạn trai đi.”

“Cái đấy thì cô phải nỗ lực giùm đi chứ!”

Yêu Tinh cúi gắt, hét tướng lên trước khi biến mất trong ngọn lửa.

“Ầy, lại biến mất nữa rồi.”

Nhưng lần này Eun Tak không còn lo lắng nữa, bởi cô đã biết cách gọi anh lên.”

Tan học, Eun Tak chăm chỉ đến thư viện học bài. Máu tò mò của cô nổi lên. Nếu thối nển, anh sẽ xuất hiện. Vậy thì... không lẽ cái đó cũng có tác dụng? Eun Tak vào bên trong phòng nghỉ, nhấn điện thoại rồi tải xuống ứng dụng ngọn nển. Xong xuôi, Eun Tak thối phù ngọn nển trên màn hình điện thoại. Ngọn nển tắt ngóm, đồng thời một người đàn ông lập tức xuất hiện trước mắt cô. Yêu Tinh đang mặc một bộ vest màu đen.

“Được thật này.”

Yêu Tinh muốn nổi đóa với Eun Tak đang lấm bầm một mình. Cô lại gọi anh lên chẳng để làm gì cả. Đúng lúc anh định biến mất trong ngọn lửa như mọi khi, Eun Tak liền túm chặt lấy anh.

“Cô đang níu tay tôi đấy hả?”

“A, chú chờ chút đi mà!”

“Cô túm chặt thế này làm sao tôi nhúc nhích được? Rốt cuộc cô là ai vậy hả?”

Ngọn lửa xanh đang bập bùng cháy bao quanh Yêu Tinh càng lúc càng nóng bùng. Eun Tak không thể chịu được nữa, cuối cùng đành phải buông ra, lắc lắc hai bàn tay cho đỡ nóng. Cô đứng ngẩn người, không quên được cảnh tượng Yêu Tinh định biến mất vừa rồi.

“Chú này, vụ thần hộ mệnh gì đó thì thôi bỏ đi. Chú cứ đưa tôi năm triệu không được sao?”

Tình cảnh đáng thương của Eun Tak đến con chó con mèo đi ngang qua cũng biết nữa là... Nhưng không phải vì thế mà Yêu Tinh chịu đứng đây nghe mấy chuyện hoang đường cô nói. Điều ước sẽ thành hiện thực thôi, nên chỉ cần cô chịu khó chờ thêm chút nữa. Thời gian qua, chẳng rõ Eun Tak đã phải chịu đựng và sống như thế nào mà tính cách cô lại gấp gáp đến vậy. Nội chuyện thường xuyên gọi anh lên đã có thể thấy rõ điều đó rồi. Cô có nỗi khổ của mình, nhưng Yêu Tinh cũng có nỗi khổ của riêng anh. Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng đối với anh.

“Hôm nay tôi có việc, tôi đi được chưa?”

“Việc gì vậy? À, quần áo trông có vẻ nghiêm chỉnh đây.”

“Ngày mai là ngày giỗ của người quen.”

“Nhưng tại sao lại phải đi từ hôm nay? Ở quê hay sao?”

“Ở nơi ấy, hôm nay chính là ngày mai.”

Ngay gần đó có một cánh cửa. Yêu Tinh muốn biến mất trong ngọn lửa, nhưng e rằng nếu lại bị cô níu lấy thì không thể làm vậy được. Thế nên anh đành sải bước về phía cánh cửa, định ra ngoài thông qua nó. Eun Tak đuổi theo anh. Yêu Tinh nắm lấy tay nắm cửa, xoay một vòng, Eun Tak vẫn nhăng nhặng bám theo.

“Tôi có chuyện nhất định phải hỏi chú bằng được.”

Cũng quyết tâm đấy. Yêu Tinh hơi xiêu lòng, trước hết cứ nghe thử xem sao.

“Tôi biết hỏi câu này nghe có vẻ kỳ quặc. Nhưng chú đừng hiểu lầm, nghe tôi nói trước đã.”

“Tôi biết rồi. Nói nghe xem. Chuyện gì?”

“Hồi đầu tôi cứ nghĩ chú là thần chết, nhưng nếu là thần chết thì khi nhìn thấy tôi, lẽ ra chú phải đưa tôi đi luôn rồi. Sau đó tôi nghĩ có khi nào chú là ma, nhưng chú lại có bóng.”

Ánh mắt hai người đồng thời đổ dồn xuống nền đất dưới chân. Hai cái bóng của họ đang chùng lên nhau. Eun Tak đã tự mình suy nghĩ rất nhiều. Giống như Yêu Tinh cảm thấy sự tồn tại của cô có rất nhiều điểm đáng ngờ, Eun Tak cũng có cảm giác y hệt như thế. Anh hoàn toàn khác với những con ma cô hay nhìn thấy. Anh là người nếu cô gọi sẽ xuất hiện ngay lập tức, là người cô gọi là thần hộ mệnh. Lần đầu tiên có một người như thế xuất hiện trong đời cô. Eun Tak nghĩ vậy.

“Có phải chú là Yêu Tinh không?”

Yêu Tinh. Eun Tak vừa bảo anh là Yêu Tinh sao? Yêu Tinh nhìn Eun Tak đăm đăm. Cô nhìn thấy ma quỷ, có thể nói cô có hoàn cảnh đặc biệt

đáng thương, nhưng trong con mắt của Yêu Tinh, cô chẳng qua chỉ là một cô học sinh bình thường mà thôi. Một cô học sinh mặc đồng phục, quần khăn quàng cổ màu đỏ. Cô nhìn thấy anh, gọi anh, níu giữ anh.

“Cô... rốt cuộc là ai hả?”

“Thực tình... từ miệng tôi nói ra hơi kỳ cục, nhưng tôi chính là Cô Dâu của Yêu Tinh.”

“Gì cơ?”

“Chú biết tôi nhìn thấy ma mà, đúng không? Từ lúc sinh ra, tôi đã có cái dấu này rồi. Có lẽ vì nó nên mới như vậy đây. Đám ma quỷ cứ gọi tôi là Cô Dâu của Yêu Tinh.”

Eun Tak tháo khăn quàng cổ và vạch tóc ra, để lộ một nốt ruồi ở cổ. *Dấu ấn màu xanh*. Hoa văn Yêu Tinh hằn rõ và sắc nét. Chính lúc này, Yêu Tinh chợt nhớ tới một chuyện xảy ra cách đây khá lâu. Anh từng cứu một người phụ nữ đáng ra phải chết. Người phụ nữ ấy tha thiết khẩn cầu anh cứu lấy sinh linh trong bụng mình, vậy nên hôm đó Yêu Tinh đã trở thành một vị thần yếu lòng. Thì ra là vậy. Anh biết lý do vì sao cô bé này có thể gọi anh rồi. Thế nhưng anh vẫn vô cùng bối rối.

Cô Dâu của Yêu Tinh. Người anh chờ đợi suốt một thời gian dài dang dẵng. Bởi có một việc mà chỉ Cô Dâu của Yêu Tinh mới có thể làm. Anh đã khao khát biết bao cái ngày Cô Dâu ấy xuất hiện.

“Cô hãy chứng minh đi.”

“Chứng minh như thế nào? Bay qua bay lại á? Hay là biến thành cây chổi?”

“Ừ. Nếu được thì làm thử xem nào.”

“Tôi đang rất nghiêm túc đấy nhé!”

“Tôi cũng thế đấy. Nói xem cô nhìn thấy gì ở tôi.”

Gương mặt mới nãy còn cười phì của Eun Tak lập tức nghiêm chỉnh lại. Yêu Tinh nói rất nghiêm túc. Xem chừng là thật rồi. Câu “nói xem cô nhìn thấy gì ở tôi” của anh có vẻ cũng không phải đùa. Câu này có lần Eun Tak từng nói với anh, giờ lại tới lượt anh nhìn thẳng vào mắt cô mà nói. Thấy gì thì nói hết ra đi. Cô phải nhìn thấy cái gì mới được nhỉ? Eun Tak nhìn anh chăm chăm.

“Chú rất cao.”

“Gì nữa?”

“Quần áo trông có vẻ đắt tiền.”

“Gì nữa?”

“Khoảng ba mươi tuổi? Không phải chú muốn mấy câu trả lời đại loại như “Đẹp trai quá” đấy chứ?”

Bầu không khí nặng nề trong phút chốc nhẹ bẫng đi. Yêu Tinh cất tiếng, giọng trầm trầm.

“Lẽ ra cô phải có câu trả lời mà tôi muốn chứ. Theo như những gì cô vừa nhìn thấy ở tôi, cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh.”

Có thật không? Có thật những gì cô vừa nói là toàn bộ những thứ cô thấy được ở anh hay không? Eun Tak chớp chớp mắt. Trước hành động xem chừng chẳng hiểu gì ấy của Eun Tak, Yêu Tinh thở hắt ra một hơi dài. Dù trước đó anh có chút căng thẳng chờ đợi, nhưng giờ đã chuyển sang hơi nổi giận rồi.

“Cô không có giá trị sử dụng đối với Yêu Tinh. Chuyện nhìn thấy ma quỷ đúng là không hay ho gì thật, nhưng dù sao hãy nhẫn nhịn và chịu đựng cuộc đời như biến số thêm vào này đi. Cô chỉ là tác dụng phụ được

sinh ra vì can dự vào chuyện sinh tử của con người trái với nguyên tắc mà thôi.”

Trước những lời phán xét tuôn ra như suối của Yêu Tinh, Eun Tak giận run lên. Cô không phải là Cô Dâu của Yêu Tinh cũng chẳng sao, nhưng anh lấy tư cách gì mà bảo cuộc đời này của cô là biến số thêm vào? Càng lúc càng quá đáng rồi. Cho dù là cuộc đời của ăn mày đi nữa cũng là một đời người. Sao anh có thể vô duyên vô cớ phán xét cuộc đời người khác như vậy? Ai lại muốn sống một cuộc đời như thế cơ chứ? Eun Tak cắn chặt môi.

“Nếu tôi không muốn chịu đựng thì sao?”

“Vốn dĩ cũng có cách để chết mà.”

Đôi mắt Eun Tak cuối cùng đắm lệt. Không được khóc. Cô cố kìm nén, nhưng ánh mắt người đàn ông đang nhìn xuống cô thật quá sức vô tình. Khoảnh khắc lần đầu tiên nhìn thấy anh, Eun Tak nghĩ anh đẹp như bức tượng điêu khắc, xung quanh còn tỏa ra một bầu không khí huyền bí kỳ lạ. Dù nét mặt anh trông như bầu trời âm u ở một nơi xa xăm nào đó, nhưng Eun Tak nghĩ chỉ cần anh mỉm cười, cảm giác sẽ rất ấm áp, hết như ánh nắng mặt trời xuyên qua những đám mây. Thế nhưng người đàn ông ấy lúc này đây quá lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Oa, lời lẽ thật là... Tôi biết rồi, tôi sẽ hỏi lại câu vừa nãy. Chú là Yêu Tinh có phải không?”

“Không.”

“Không ư? Vậy thì chú là ai? Rốt cuộc chú là ai mà phán xét tôi có giá trị sử dụng hay không?”

“Chỉ là người lo lắng cho những cảnh ngộ như cô.”

Cô có thể chịu đựng chuyện nhìn thấy ma quỷ, hết như một mình đi bộ xuyên qua đường hầm tăm tối; việc được gọi là Cô Dâu của Yêu Tinh cùng ý nghĩ rằng mình có thể sống hạnh phúc nếu bản thân chính là người con gái đó đã mang lại cho cô hy vọng, ấy vậy mà anh lại bảo không phải, cô không hề có giá trị gì cả. Trước sau bất nhất. Anh bảo lo lắng cho cô sao? Thật may anh không phải Yêu Tinh. Nếu Yêu Tinh thật sự xuất hiện, lúc ấy Eun Tak sẽ hỏi lại lần nữa, rằng cô có phải Cô Dâu của Yêu Tinh hay không.

Eun Tak ngược nhìn anh, gương mặt ngập tràn vẻ tổn thương. Nét mặt Yêu Tinh hơi giãn ra. Tùy tiện bảo mình là Cô Dâu của Yêu Tinh đúng là không phải phép, nhưng nổi giận với một cô bé cũng là việc không nên.

“Hãy đối mặt với hiện thực đi. Đừng có nghe tin đồn bậy bạ. Cô không phải là Cô Dâu của Yêu Tinh đâu.”

Yêu Tinh quay người, xoay tay nắm cửa. Cánh cửa vừa bật mở, anh liền bước ra ngoài. Ánh nắng mặt trời rực rỡ ngay lập tức ủa tới. Bên kia là một thế giới hoàn toàn khác. Cánh cửa của Yêu Tinh mở đến nơi anh định đi tới.

“Tôi vẫn chưa nói xong... mà.”

Eun Tak muốn níu Yêu Tinh lại. Cô cũng mở cánh cửa rồi theo anh ra ngoài. Nơi này đúng là phía bên ngoài cánh cửa, nhưng có gì đó lạ lẫm. Lần đầu tiên trong đời Eun Tak nhìn thấy một nơi như vậy.

Tôi yêu chú

Yêu Tinh không tin nổi là anh vẫn còn nghe thấy giọng nói của Eun Tak ở phía sau. Anh vội vàng quay lại nhìn thì thấy Eun Tak đứng đó, nét mặt vô cùng ngạc nhiên. Anh chết lặng, không thốt nên lời. Những gì liên quan đến cô bé này chưa khi nào làm anh hết ngạc nhiên. Lần này thật sự còn hơn cả vậy. Trên thế gian này hầu như chỉ có anh mới có thể làm người khác kinh ngạc, thế mà cô bé này cứ liên tục khiến anh phải đi từ ngạc nhiên này tới bàng hoàng khác.

“Cô vừa đi vào đấy à? Bằng cánh cửa của tôi? Cô đi theo tôi? Làm sao cô vào đây được?”

“Tôi cầm lấy tay năm rồi kéo cánh cửa thôi. Cứ vậy theo sau chú... Mà đây là đâu vậy?”

Việc đi vào cánh cửa đã là một chuyện đáng ngỡ ngàng. Giờ thế giới hiện ra bên ngoài cánh cửa còn làm cô ngỡ ngàng hơn. Eun Tak đảo đảo nhìn xung quanh. Nơi này có vẻ giống làng Paju^[1]. Phong cảnh hết như trong

các bộ phim truyền hình cô từng xem. Những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh qua lại, nhìn kiểu gì cũng thấy chỉ có hai người bọn họ là người châu Á. Eun Tak đứng bên cạnh Yêu Tinh, mắt tròn vì ngạc nhiên.

[1] Làng Paju: Ngôi làng mang phong cách Pháp ở Hàn Quốc, là phim trường của nhiều bộ phim nổi tiếng.

“Đây là đâu vậy?”

“Canada.”

“Ca... nada? Canada á? Đất nước lá phong á? Chỗ mà có cực quang^[1]? Sao chúng ta lại ở nước ngoài?”

[1] Cực quang: Hiện tượng “nhảy múa” của ánh sáng trên bầu trời đêm, đặc biệt là ở những vùng có vĩ độ cao như Bắc Cực và Nam Cực.

Phong cảnh này rõ ràng không phải Hàn Quốc. Chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp những tán lá phong đỏ rực rỡ. Mùa thu ở nước ngoài hóa ra lại mang sắc đỏ như thế này. Eun Tak bận rộn đảo mắt nhìn khắp nơi, hít một hơi thật sâu. Cảm giác như không khí cũng trong lành và ấm áp hơn. Phía đằng xa có một tòa thành đẹp lộng lẫy cao vùn vút. Bây giờ, Eun Tak mới có cảm giác chân thực mình đang ở nước ngoài.

Để mặc Eun Tak bận bịu ngắm nhìn cảnh vật, Yêu Tinh liền rào bước rời đi. Cô bé này không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, nhưng cô lại có mối liên kết sâu đậm với anh. Liệu có phải vì anh đã cứu sống cô không? Làm cách nào cô có thể đi vào cánh cửa của anh được chứ? Bước chân lạch bạch đi theo sau anh dường như rất vui vẻ hân hoan, dù cho mới vừa nãy, gương mặt cô như sắp khóc đến nơi khi phải nghe những lời tàn nhẫn của anh. Cũng phải thôi. Lớn lên trong hoàn cảnh như thế, nếu không phải một cô bé rạng rỡ vui tươi thì làm sao Eun Tak có thể giữ được gương mặt tươi cười đến vậy.

Đường xá ở nước ngoài thật quá rục rĩ. Con đường xa lạ không vương chút nỗi buồn, khác hẳn nơi cô sinh ra và lớn lên.

“Oa, chú cũng có năng lực này nữa à?”

“Cô cũng có mà. Thật ra cô là ai vậy?”

“Nếu đây đúng là Canada, và năng lực của chú siêu tới mức này, thì tôi quyết định rồi.”

“Chuyện gì?”

“Tôi đã hạ quyết tâm rồi.”

Eun Tak quấn khăn quàng cổ màu đỏ, vùi cằm vào cái khăn. Cô không nói gì, gò má đỏ ửng lên trông khá dễ thương. Yêu Tinh hơi lo sợ. Lẽ nào cô lại sắp sửa buông ra câu nói vớ vẩn nào nữa ư?

“Tôi sẽ gả cho chú.”

Biết ngay mà. Phát ngôn kỳ quái chọc đúng vào điểm yếu của anh. Yêu Tinh chặc lưỡi. Anh định nổi giận bảo cô đừng nói mấy chuyện không tưởng nữa, nhưng Eun Tak đã nhanh chóng chặn họng trước khi anh kịp mở lời.

“Nghĩ thế nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy chú đúng là Yêu Tinh.”

“...”

“Tôi yêu chú.”

Cô bé vừa nói lời yêu anh tựa hồ như những bông hoa kiêu mạch đang nở bung rục rĩ. Câu nói “tôi yêu chú” cứ văng vẳng bên tai khiến anh thấy bức bối. Anh đã bảo cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, rằng cô hãy nhìn thẳng vào hiện thực mà sống, vậy mà Eun Tak vẫn dễ dàng nói ra câu

yêu anh như thế. Anh đã sống tận 939 năm, thế mà giờ phút này lại không biết phải làm thế nào với một cô bé mười tám tuổi. Thời gian như ngừng trôi. Câu “tôi yêu chú” ấy lặp đi lặp lại bên tai anh. Trong lúc Yêu Tinh còn đang ngẩn người, Eun Tak nở nụ cười ranh mãnh trêu chọc anh.

“Ồ, xem chú kìa, còn vờ như lần đầu được nghe cơ đấy.”

“Cô thôi đi.”

“May mà chú không từ chối.”

Bằng một biểu hiện tràn đầy sức sống. Eun Tak khẽ huých vào người Yêu Tinh khi anh đang định nói gì đó. Cô đi như chạy khắp con đường. Cánh tay vô thức đưa lên định giữ lấy Eun Tak của anh chậm rãi thu về.

Lần đầu tiên trong đời Eun Tak cảm nhận rõ ràng được sự tự do. Dù chưa từng nghĩ bản thân bị giam cầm ở nơi nào, nhưng cảm giác được giải phóng vẫn ngập tràn trong cơ thể cô. Khắp nơi đều là những thứ lấp lánh và rực rỡ. Eun Tak đi từ con đường này qua đến con hẻm nhỏ để ngắm nhìn những thứ đẹp đẽ ấy. Cô quay một vòng, liên tục gọi chú ơi chú à bằng tông giọng cao vút. Giọng nói hân hoan ấy bước vào con đường phủ đầy lá phong hết như một tấm thảm màu đỏ. Mỗi lần có cơn gió thổi qua, những chiếc lá phong đỏ rực lại rơi rụng lả tả trên vai và cả mũ áo hoodie của cô. Eun Tak chạy vòng vòng, vươn tay lên, cố gắng bắt lấy một chiếc lá phong đang rơi xuống. Cô chạy vòng vòng cố bắt được một chiếc nhưng tay không tài nào chạm tới. Đúng lúc cô định bỏ cuộc, Yêu Tinh đã đến bên cạnh cô tự lúc nào. Cánh tay anh ngay lập tức bắt được một chiếc lá.

“Không phải chứ! Chú bắt được sao? Mau đưa cho tôi đi mà.”

Yêu Tinh nhìn Eun Tak bằng vẻ mặt tại-sao-tôi-lại-phải-làm-thế.

“Người ta nói rằng nếu bắt được lá phong đang rơi thì tình yêu với người đi cùng sẽ được tác thành đó! Chú mau bỏ xuống đi.”

Yêu Tinh đưa cánh tay lên cao, tránh cánh tay Eun Tak đang cố với lên giật lấy chiếc lá cho bằng được. Anh rất cao nên Eun Tak không thể nào với tới.

“Nói thật đi. Cô vừa bịa ra đúng không?”

“Không phải đâu. Nếu bắt được cánh hoa anh đào đang rơi thì mỗi tình đầu sẽ trở thành sự thật, chú không biết à? Rõ ràng là có sự kết nối với cái này mà.”

Eun Tak lại nhảy căng lên. Cô cố giật lấy chiếc lá phong, nhưng không chạm nổi đến cánh tay của Yêu Tinh. Anh quá cao. Eun Tak liền nhăn mặt giận dỗi, khiến Yêu Tinh nở nụ cười chế nhạo.

“Cô nói cô yêu tôi.”

“Chú là Yêu Tinh phải không?”

“Không phải.”

“Vậy thì đưa cho tôi!”

“Sao cô lại muốn bắt được lá phong thế?”

“Vì tôi nghĩ anh chàng đằng kia đang đi cùng với tôi!”

Anh chàng đằng kia? Yêu Tinh liếc mắt về hướng Eun Tak chỉ. Lợi dụng lúc anh sơ ý, cô liền nhảy vọt lên giật được chiếc lá. Nơi Eun Tak vừa chỉ có một anh chàng đẹp trai tóc vàng đang đứng. Nói cho đúng thì đó là một con ma đẹp trai. Yêu Tinh thầm nghĩ, Eun Tak từng nói cô nhìn thấy ma. Đúng là bất cứ lúc nào cô cũng có thể nhìn thấy thật.

Cả hai loanh quanh mất một hồi. Nơi họ dừng chân chính là chỗ mà trước đó Eun Tak tưởng là một tòa thành. Giờ nhìn gần mới biết là khách sạn, bên trong cũng đẹp hoa lệ như bên ngoài. Lần đầu tiên Eun Tak đến một khách sạn tuyệt vời thế này. Thực ra với cô, tất cả mọi cảm giác về nơi đây đều là lần đầu tiên. Trước sảnh khách sạn tấp nập người ra kẻ vào, có một dãy ghế sofa xếp thành hàng. Eun Tak còn đang mãi ngắm nhìn xung quanh, bỗng nghe tiếng Yêu Tinh bảo cô ngồi xuống ghế.

“Cô đợi ở đây đi.”

“Chú đi đâu thế.”

“Tôi có việc.”

“Việc gì thế? Tôi không đi cùng được sao? Chú đi gặp ai à?”

Eun Tak lại tuôn ra một tràng câu hỏi. Yêu Tinh mím chặt môi không nói lời nào, chỉ lặng im nhìn cô.

“Không lẽ chú đi gặp phụ nữ? Đến tận Canada thì hẳn là hẹn hò gì đó rồi. Chú bảo tôi không phải Cô Dâu hóa ra có nguyên do cả. Tôi hiểu rồi, chú cứ đi đi. Tôi không có tiền, không có hộ chiếu, người quen cũng không nốt, đến thờ cũng thấy phập phồng lo sợ, nhưng đành phải một mình chờ đợi...”

Mặc cho Eun Tak lải nhải kêu ca, Yêu Tinh chẳng buồn đáp lại nửa lời. Anh xoay người đi thẳng, rời khỏi khách sạn. Eun Tak bấu môi nhìn bóng anh xa dần.

***

Bình nguyên xanh mướt một màu như hòa cùng chân trời. Yêu Tinh chậm rãi bước đến nơi ấy. Ngay giữa bình nguyên, những tấm bia mộ

được dựng thành hàng. Bộ vest đen anh mặc và bó hoa cầm trên tay là dành cho họ.

Yoo Geum Son. Sinh ra ở Goryeo. Yên nghỉ tại mảnh đất này.

“Thời gian qua các người có bình an không?”

Ở đất nước Canada này lại có mộ phần được khắc bằng chữ Hán, quả là kỳ lạ.

Yoo Seo Won. Yên nghỉ tại mảnh đất này.

Yoo Moon Su, người thầy, người bạn vĩ đại, yên nghỉ nơi đây.

Anh vỗ nhẹ lên tấm bia mộ có khắc chữ.

“Các người bình an cả chứ? Ta đã sống đến tận bây giờ, vậy mà vẫn chẳng thể an yên.”

Phía sau bóng lưng Yêu Tinh đang đứng cô độc, tòa nhà khách sạn và trung tâm thành phố Quebec trải dài tít tắp. Lần đầu tiên anh đặt chân đến đây, xung quanh chỉ có rừng rậm bao phủ. Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Hàn Quốc chuyển mình thay da đổi thịt, mảnh đất này cũng thế. Chỉ có anh không thay đổi, vẫn thả mình lặng trôi theo năm tháng. Anh sống mà không thể quên bất cứ ai, tất cả ký ức đều vẹn nguyên, hết như đang sống giữa chốn địa ngục.

Yêu Tinh từng muốn chấm dứt cuộc đời dài đằng đẵng, vô vị buồn tẻ này, cũng từng thử rút thanh kiếm cắm ở ngực ra và cầu xin Thần buông tha cho anh. Nhưng Thần dường như không nghe thấu, thanh kiếm cũng không hề nhúc nhích. Chỉ có Cô Dâu của Yêu Tinh mới rút được kiếm. Anh đang chờ đợi một ai đó xuất hiện, người sẽ mang cái chết đến cho anh.

Đó là một sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Eun Tak tìm thấy Yêu Tinh đang ngồi trước một tấm bia mộ, nét mặt bình thản. Ngồi không ở khách sạn chán quá nên cô tự mò đi tìm anh, mặc dù chẳng rõ có tìm được hay không. Khi nhìn thấy anh từ phía xa, cô tính lại gần hù anh một phen, nhưng cuối cùng lại không làm được.

Yêu Tinh đang vẫn vờ nhìn vào hư không, chìm đắm trong dòng suy tư phức tạp. Những lúc không buông ra lời cay đắng với cô mà chỉ ngồi yên như vậy, trông anh như một bức tranh, đẹp tới mức hoàn hảo nhưng lại cô tịch, buồn thương đến nao lòng. Những sợi tóc của anh tung bay trong gió, khiến Eun Tak tự nhiên chuyển ánh mắt về phía anh. Cô ngắt một bông hoa bồ công anh, đưa lên miệng khẽ thổi. Những bào tử bé xíu bay rải rác rồi rớt xuống phía xa, vây lấy anh. Quả là một cảnh tượng vừa đẹp vừa buồn, Eun Tak nghĩ thầm. Cô cứ thế yên lặng ngắm nhìn cảnh tượng đó.

Bầu trời nhá nheo tối. Màn đêm dần buông xuống.

Yêu Tinh ngồi yên như vậy một lúc lâu, đến khi định thần lại, mặt trời đã lặn từ bao giờ. Anh đuổi thẳng người đứng dậy. Anh đã bỏ Eun Tak một mình ở khách sạn quá lâu rồi, đang định nhanh chóng quay lại thì nhận ra trên con đường hướng về phía khách sạn, Eun Tak đã đứng đó tự bao giờ. Anh hơi lo lắng, thở ra một hơi dài.

“Tôi bảo cô ngoan ngoan ở yên đó mà.”

“Tôi đã ngoan ngoan rồi. Chú đâu có biết là tôi đến đâu. Việc phải làm là... ở đây sao? Chỉ mình chú không có bia mộ thôi à?”

Giữa một dãy các tấm bia mộ họ Yoo, có một tấm bia được lồng một bức ảnh chân dung trắng đen. Tấm bia đó là mộ của Yêu Tinh. Tấm bia không có tên, chỉ có năm “~ 1801” được khắc bên trên.

“Chú rời khỏi nơi mình sống bằng cách này ư? Đã bao nhiêu lần rồi vậy?”

“Tôi không đếm.”

Thậm chí câu trả lời cụt ngủn của anh tựa hồ cũng mang theo cả sự cô độc trong đó. Eun Tak bỗng cảm thấy bối rối. Cô dừng lại phía trước ngôi mộ, cúi đầu chào.

“Xin chào, cháu là Ji Eun Tak. Là người khoảng hai mươi năm sau sẽ trở thành Cô Dâu của chú.”

“Không phải.”

“Xem ra không phải rồi. Nhưng mà hai trăm năm sau chú vẫn cực giàu đấy ạ.”

Câu nói bất ngờ của Eun Tak làm Yêu Tinh nhìn cô chăm chăm.

“Cũng có lúc rất xấu tính, nhưng vẫn là con người đứng đắn lịch sự, nên xin chú đừng lo lắng. Vậy thôi, cháu xin phép ạ.”

Eun Tak lại cúi đầu chào lần nữa. Cô quay sang nhìn Yêu Tinh đứng cạnh mình, nở một nụ cười với anh rồi đi xuống dốc trước. Yêu Tinh nhìn theo bóng lưng cô, chân cũng tự động bước theo con đường nơi cô vừa đi qua.

“Chú sống ở đây lâu rồi à?”

“Từ lúc khách sạn đó còn là một túp lều nằm giữa chân núi không một bóng người. Tôi rời đi rồi quay lại, cứ như thế. Nơi đây là mảnh đất đầu tiên tôi đặt chân đến sau khi rời bỏ quê hương.”

Yêu Tinh kể câu chuyện của mình với giọng trầm buồn. Eun Tak lắng tai nghe.

“Tiếc thật đấy. Lúc đó đáng ra phải mua đứt túp lều ấy chứ! Nếu vậy bây giờ khách sạn là của chú rồi.”

Eun Tak nói một cách đầy chân thành, vẻ tiếc rẻ. Yêu Tinh phì cười một tiếng. Tiếng cười đầy ẩn ý của anh làm Eun Tak ngẩng phắt đầu lên nhìn.

“Chẳng lẽ khách sạn đó đúng là...”

“Cô không bị trẻ à?”

“Trẻ gì cơ?”

“Trẻ học ấy.”

Eun Tak còn đang bàng hoàng bởi ý nghĩ khách sạn kia là của Yêu Tinh thì lại bị bất ngờ bởi một chuyện khác. Giờ cô đã biết tâm trạng của cô bé Lộ Lem khi tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm là thế nào rồi. Cô không biết múi giờ của Canada và Hàn Quốc chênh lệch nhau mấy tiếng nên chẳng rõ bây giờ là mấy giờ. Yêu Tinh vừa lầm bầm vừa thông thả xác nhận thời gian trên đồng hồ đeo tay. Ở Hàn Quốc lúc này đã là mười giờ sáng.

Tiếng còi xe inh ỏi từ khắp các phía dội vào tai. Những con người hối hả rảo bước như thể đang đuổi theo một thứ gì đó, phía sau là khung cảnh rất đỗi quen thuộc. Đây là nơi hai người đến sau khi bước vào cánh cửa của một tòa nhà họ đi ngang qua. Eun Tak đứng trước vạch sang đường, hít một hơi bầu không khí nhạt nhẽo của thành phố, rồi nở nụ cười.

“A, ngủ ngon quá.”

Nụ cười ấy không giống nụ cười của một cô bé chút nào, tựa như có sự buồn bã trong đó, khiến Yêu Tinh hoài nghi.

“Giống như tỉnh dậy sau một giấc mộng vậy, tôi chưa bao giờ tưởng tượng sẽ có ngày mình được đi du lịch nước ngoài. Nhờ chú mà tôi có được cơ hội này, thành thật cảm ơn chú.”

Cảnh tượng Yêu Tinh đứng giữa tầng tầng lớp lớp lá phong đã rất đẹp trai rồi, vậy mà giờ đây, ngay giữa trung tâm thành phố, trông anh còn ngầu hơn gấp bội. Eun Tak nhìn anh một lần nữa như muốn khắc sâu hình ảnh đó vào trong mắt. Cô phải cảm ơn anh. Nhờ anh mà một đoạn ký ức tốt đẹp đã xuất hiện trong đời cô. Eun Tak cúi gập người khiến Yêu Tinh không biết làm thế nào. Là Eun Tak tự ý đi theo anh, anh có cho cô được cái gì đâu. Khóe môi Eun Tak vẽ nên một nụ cười.

“Vậy tôi đi đây. Tỉnh dậy rồi thì phải đi học chứ. Nếu hôm nay tôi có gây phiền hà gì cho chú, mong chú bỏ qua nhé! Có lẽ vì tôi quá phần khích thôi!”

Eun Tak quay lưng, hối hả chạy về hướng trường học. Giá mà những ký ức này không bị gió cuốn đi thì thật tốt biết bao. Ký ức này rất quan trọng, bởi nó là khoảng thời gian chưa từng có trong cuộc đời cô. Những kẻ buông lời đàm tiếu sau lưng cô, những kẻ đối xử tệ bạc với cô trong chốc lát bỗng bay biến đâu hết, chỉ còn lại hình ảnh con đường đẹp đẽ ấy. Dù phải chờ đợi một chút, nhưng anh đã bước đến bên cạnh cô, có lẽ anh đúng là thần hộ mệnh của cô. Eun Tak muốn lưu giữ những cảnh tượng ấy thật lâu.

Hai ánh mắt chạm nhau, lời bày tỏ “tôi yêu chú” của cô, đôi mắt trông như thể thời gian ngừng trôi của anh lại càng được khắc sâu hơn.

Mặc dù Eun Tak đã báo với giáo viên chủ nhiệm rằng mình sẽ đến muộn nhưng cô vẫn bị mắng cho một trận. “Học sinh năm ba rồi. Đầu óc còn để đâu mà lại đi học muộn hả?” Eun Tak bị gọi lên phòng giáo vụ mắng té tát. Dù Eun Tak học hành khá tốt, nhưng gia cảnh nghèo khó, cộng thêm chuyện không hòa đồng với bạn bè khiến giáo viên chủ nhiệm chẳng mấy vừa lòng. Chuyện có ai đó không thích mình đâu phải hiếm, nên Eun Tak cứ nhẫn nhịn cho qua. Mỗi khi trong lòng có chuyện không vui, nghe radio là cách giải tỏa tốt nhất đối với cô. Bản nhạc du dương cùng giọng nói của DJ luôn giúp xoa dịu tâm hồn cô.

Eun Tak lôi quyển sách từ trong cặp ra, lật mở từng trang. Giữa những trang giấy là chiếc lá phong mà người đó bắt được. Cô chăm chú ngắm nhìn chiếc lá phong màu đỏ thắm. Nhớ đến khoảng thời gian cùng với anh ấy, đôi môi cô cong lên thành nụ cười. Giá mà chỉ cần mở cánh cửa bước ra, khung cảnh bên ngoài lại là Canada thì hay biết mấy.

“Này! Tới giờ cơm tối rồi mà mày còn la cà ở đâu, sao giờ này mới về hả?”

Đừng nói đến Canada, Eun Tak vừa đặt chân tới trước hiên nhà thì giọng nói chua ngoa của dì đã đập ngay vào người. “Con đi học”, cô vừa dứt lời, dì cô liền quát tháo ầm ĩ cả lên: “Mau đi làm bữa tối đi!” Kyung Mi và Kyung Sik cũng nhằng nhằng kêu đòi phụ họa theo. Toàn là những con người có tay có chân cả, nào có ai què cụt gì cho cam, thế mà việc nhà chỉ trông vào mỗi mình Eun Tak. Cô thở dài ngao ngán, vội xắn tay áo lên làm việc.

Đồ ăn trong tủ lạnh chẳng còn bao nhiêu. Eun Tak định làm cơm cuộn. Cô cho chút muối vào nồi luộc rau chân vịt rồi rán trứng. Eun Tak vừa bày cơm cuộn gọn gàng trên tấm thớt thì Kyung Mi ùng ùng đi ra khỏi phòng, tay cầm thứ gì đó. Tờ bướm lướt qua mắt cô rất quen thuộc. Eun Tak tháo bao tay nilon rồi vội ra khỏi bếp.

“Nó đang chuẩn bị trốn ra nước ngoài đấy mẹ! Chỗ này là Canada đấy!”

Dì giật phắt tờ bướm, trợn mắt nhìn.

“À thì ra! Tao vốn biết mày là loại con gái không ra gì. Ngay từ đầu mày đã giữ tiền bảo hiểm rồi tính chạy ra nước ngoài đúng không? Thế này mà dám nói là không có số tiết kiệm hả?”

Eun Tak mệt mỏi chìa tay về phía dì. Thực ra cô cũng muốn bỏ trốn lắm. Đến nơi nào cũng được, chỉ cần không phải là cái xó xỉnh này.

“Đưa cho con. Con muốn giữ làm kỷ niệm.”

“Cái này sao lại là kỷ niệm hả! Kỷ niệm cái quái gì? Mày đến chỗ này hồi nào hả? Hôm nay mày bị bắt quả tang rồi nhé. Mày trả ơn tao nuôi lớn mày thế này đây hả?”

Bàn tay quen thói ăn cắp vặt của dì bắt đầu đập tới tấp lên lưng Eun Tak. Cô cay đắng kêu lên vì đau, song bàn tay dì không chịu dừng lại. Eun Tak cố tránh né nhưng dì cứ liên tục đánh vào vai và lưng cô. Dù vậy cô vẫn nhất quyết không buông tờ bướm ra.

Kyung Mi - kẻ gây ra mớ lộn xộn này đang thong thả đi vào bếp, đụng tay vào mấy cuộn cơm Eun Tak đã làm xong. Cô ta vừa cầm con dao lên định cắt cuộn cơm thì bị dao cứa vào tay. Á á á, máu từ tay Kyung Mi tuôn ra. Cô ta hốt hoảng gọi mẹ. Đến lúc ấy bàn tay đang đánh cô của dì mới dừng lại.

Liếc nhìn cả hai người đang vây quanh Kyung Mi, Eun Tak ôm cặp cùng tờ bướm, cầm theo một cuộn cơm rồi đi ra khỏi nhà. Cô cũng đang rất đói bụng. Vì muốn sống tiếp nên cô phải cắn răng chịu đựng. Eun Tak ngồi trên băng ghế trong con ngõ vắng vẻ, ghì chặt cặp sách, trệu trạo nhai cơm. Những chuyện kiểu này xảy ra như cơm bữa nên cô chẳng còn muốn

khóc nữa, nhưng khi nhìn đến tờ bướm, nước mắt lại trào ra. Thậm chí đến cả những hồi ức tươi đẹp cũng trở nên nhần nhúm như tâm trạng cô vậy.

Nhai hết cuộn cơm, Eun Tak lê bước trên con đường, đi qua đi lại một chỗ đến tận lần thứ tư. Bỏ ra khỏi nhà nhưng vì không có lấy một đứa bạn, nên cô chẳng có nơi nào để ở nhờ. Biết bao người qua lại, duy chỉ Eun Tak lủi thủi một mình. Mỗi lần nhận ra điều này, cô không khỏi cảm thấy đau lòng. Chỉ cần đến sáng ngày mai thôi, giá mà có ai đó bước đến bên cô...

“Hả?”

Yêu Tinh mới nãy còn nhìn xuống hình bóng cô từ phía trên tòa nhà, giờ đã đang đứng cạnh Eun Tak. Thi thoảng anh lại đứng trên tòa nhà, nhìn xuống nhân tình thế thái, thế nhưng hôm nay lại đặc biệt trông thấy Eun Tak. Cô bé với gương mặt đang buồn bã kia từng nói yêu anh, đúng là không thể tin nổi.

“Mới gặp nhau chưa được bao lâu, cô đã gọi tôi rồi nhỉ? Giữa đêm hôm thế này nữa chứ.”

“Tôi có gọi chú đâu?”

Nét mặt như thể mình là người đau khổ nhất thế giới của Eun Tak giãn ra phần nào. Yêu Tinh đang ở bên cạnh cô. Quả nhiên anh là thần hộ mệnh của cô. Chiếc cặp sách trên tay cô chột nhẹ bằng từ lúc nào.

“Cô có gọi mà.”

“Không có. Lần này tôi nói thật đấy.”

“Lúc nãy cô có nghĩ đến tôi hay không?”

À. Đúng là có thật. Là ai đang ở bên cạnh cô chứ? Thần hộ mệnh đó.

“Thấy chưa. Có mà. Cô nghĩ đến tôi còn gì. Tại cô cứ nghĩ đến tôi như vậy, nên một người vô cùng bận rộn như tôi cứ bị cô gọi đến suốt.”

“Nghĩ đến chú cũng gọi được chú ư?”

“Chuyện đó vẫn chưa được kiểm chứng, nhưng tôi vốn là người tinh tế và nhạy cảm, nên mới chú ý tới cô đấy.”

Yêu Tinh ra vẻ lạnh lùng. Eun Tak liền ngoan ngoãn xin lỗi, khiến biểu cảm của anh thành ra hơi phức tạp.

“Cô nghĩ đến tôi có chuyện gì?”

“Ừm... Canada rất đẹp. Nếu được sống ở đó thì thật hạnh phúc, dù chỉ là một chút thôi cũng đã hạnh phúc rồi. Nghĩ tới Canada liền tự nhiên nghĩ tới chú... Quần áo nhìn có vẻ đắt tiền, đồng hồ trông càng đắt hơn, khách sạn cũng là của chú luôn... Vậy tại sao trông chú lại buồn như vậy?”

Nói ra mới thấy, nhìn Yêu Tinh đúng là buồn thật. Cảnh tượng anh lúc đứng trước bia mộ trông thật u sầu. Vậy nên Eun Tak mới vui vẻ cúi chào ngôi mộ không tên ấy. Có phải vì cơn gió mùa thu làm vạt áo anh tung bay, nên nhìn anh mới thật buồn? Hay bởi mỗi khi buồn hay cô đơn, cô đều gặp anh nên mới thành ra như vậy? Nói xong, Eun Tak bèn nở nụ cười ngượng ngịu.

Yêu Tinh tránh ánh mắt của cô trong giây lát. Eun Tak vẫn luôn là cô bé hay nói ra những câu khiến người ta phải ngạc nhiên.

“Chuyện đó tính sau đi. Sao giờ này cô vẫn còn quanh quẩn ở đây vậy? Giữa đêm hôm thế này thật hết sức đáng ngờ.”

“Làm sao chú biết chuyện đó?”

“Tôi cũng ước giá mình chẳng biết gì.”

Vì hình như cô muốn khóc mà không thể khóc được, nên Yêu Tinh đành phải đi xuống xem thế nào. Dù cô không gọi anh nhưng anh vẫn đến bên cô. Chính bản thân anh cũng không rõ tại sao mình lại bận tâm đến cô như vậy.

“Tôi đang chờ nhà dì ngủ hết. Một khi họ ngủ say thì có ai vào nhà công đi, họ cũng không hề hay biết. Tôi sẽ mau đi ngủ, rồi thức dậy thật sớm. Đến mười hai giờ, họ sẽ ngủ hết thôi.”

Yêu Tinh tặc lưỡi. Thế nên Eun Tak cứ tiếp tục thơ thẩn ở đây đến tận mười hai giờ sao? Con gái con đũa chẳng biết sợ gì cả. Cuối cùng Yêu Tinh đành ngồi đó cùng cô. Hai người bước trên đường, đi một lượt rồi quay lại, sau đó lại tiếp tục, thành ra đi đi lại lại trên con đường ấy tận ba lần.

Việc Yêu Tinh cùng sánh bước bên cạnh khiến Eun Tak thật sự cảm kích. Cô muốn cảm ơn mà không thốt được nên lời, trong khi anh cứ khăng khăng rằng chỉ đi bộ sau khi cơm nước xong cho tiêu bớt thôi. Mới mười phút trước, Eun Tak còn vội vàng nuốt nước mắt vào trong, nhưng bây giờ cô lại không thể nhịn được cười.

Một nữ sinh phát hiện ra hai người bọn họ. Cô ta chính là Su Jin, một trong các bạn cùng lớp hay bắt nạt Eun Tak nhất. Ji Eun Tak đang đi cùng một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, tin đồn Eun Tak cặp kè với đại gia mà bị tung ra thì đời con bé đó coi như xong. Su Jin núp sau một chiếc ô tô. Cô ta giơ điện thoại lên, toan chụp hình hai người. Nhưng khi đang chuẩn bị nhấn nút chụp, *cạch* một cái, cánh cửa xe ô tô gần đó liền bật mở, va trúng người Su Jin. Đau khủng khiếp. Cô ta hét ầm lên “Có người đang đứng ở phía sau, sao lại mở cửa ra như thế hả?”, nhưng trong xe tối om không một bóng người. Còn chưa hết bàng hoàng vì không biết rốt cuộc là ai mở cửa, cửa xe đã *rừ rừ* đóng lại. Quá hoảng sợ, Su Jin liền co giò bỏ chạy.

Chính Yêu Tinh đã ngăn Su Jin chụp ảnh. Để Eun Tak không phát hiện ra, anh vừa ra vẻ không có gì tiếp tục nói chuyện với Eun Tak, vừa dùng năng lực với Su Jin ở đằng đó. Máy lần gặp Eun Tak, anh đều thấy đám học trò xì xào bàn tán sau lưng cô. Chỉ nhìn một lần là biết bọn chúng định bắt nạt cô. Su Jin đi khuất, anh mới nhẹ nhõm nhìn sang Eun Tak. Cô bé vẫn không biết gì, chỉ cười cười với anh. Cuộc đời cô bé này đúng là trăm bề khổ sở.

“Mà này, chuyện làm thêm của tôi bao giờ mới thành sự thật đây?”

“Ngày mai.”

“Không phải “quán gà rán” mà chú nói là ám chỉ đi bắt gà trong chuồng đấy chứ?”

“Cô muốn vậy à?”

“Ày, chú là thần hộ mệnh kiểu gì thế. Thế còn nhà dì thì sao?”

“Ngáy khò khò từ đời nào rồi. Cô vào đi.”

Vừa tản bộ cùng nhau một lúc lâu nên Yêu Tinh không quay đầu nhìn lại nữa, cứ thế sai những bước dài. Hai người rất nhanh đã về đến trước cửa nhà. Cô định chào Yêu Tinh: “Chú đi nhé” nhưng anh đã biến mất. Anh luôn xuất hiện thật đúng lúc, song đến khi biến mất thì chẳng lần nào kịp nghe lời chào của cô.

Kỳ tích

“Có thật hôm nay mình sẽ được nhận vào làm không?”

Đi ngang qua một tiệm gà rán có dán tờ bướm tìm nhân viên làm thêm, Eun Tak liền dừng lại, đẩy cửa bước vào trong. Bàn ghế trong tiệm khá nhiều nhưng khách đến ăn thì không có lấy một mống. Ở chiếc bàn gần cửa sổ, một chị gái đang trệu trạo ngồi nhai bông ngô. Chị ấy xinh đẹp đến nỗi trong giây lát Eun Tak có cảm giác không chân thực. Thấy Eun Tak mạnh mẽ đẩy cửa bước vào rồi đứng ngơ ngác, chị gái bèn cất tiếng hỏi: “Cô muốn mua mang về à?”

“À, em không phải khách đâu ạ. Em thấy tờ bướm ở đằng trước đăng tin tuyển nhân viên làm thêm. Chủ tiệm có ở đây không ạ?”

“Có, ngay đây này.”

Thật sự, chị ta xinh đẹp đến nỗi khiến cô phải nghi ngờ liệu đây có đúng là chủ quán. Người đã đẹp còn là chủ tiệm, dường như lại càng đẹp

hơn. Chị chủ gõ gõ lên mặt bàn, bảo Eun Tak ngồi xuống. Eun Tak liền nhanh nhẹn làm theo. Nhìn gần, trông chị chủ còn xinh đẹp gấp bội.

“Học sinh trung học à?”

“À dạ vâng. Thì ra chị là chủ tiệm. Em thấy chị đẹp quá nên cứ tưởng khách đến ăn.”

“Đúng vậy. Vị khách xinh đẹp. Chẳng biết bao lâu rồi không nhìn thấy khách.”

Lỗi nói chuyện thẳng tưng của chị gái càng có sức hút. Chị chủ quán gà rán tên Sunny. Thực ra tên thật của chị không phải thế, nhưng vì thích cái tên Sunny nên chị vẫn cứ dùng. Đây là lần đầu tiên Eun Tak gặp phải kiểu phỏng vấn như thế này, cô đâm lúng túng, bèn lên tiếng “Nếu có gì tò mò thì chị cứ hỏi ạ.” Vì Sunny không hỏi câu nào đặc biệt cả, nên Eun Tak đành bắt đầu “mở máy”.

“Em có thể điều chỉnh cho phù hợp với tất cả những gì chị chủ yêu cầu ạ. Em rơi vào đường cùng rồi. Từ lúc chín tuổi em đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, là kẻ tứ cố vô thân không nơi nương tựa...”

“A, củ cải, củ cải ngon quá. Chẳng biết đến khi nào khách mới gọi củ cải.”

Gì mà khách hàng không gọi chứ, rõ ràng còn chẳng có nổi một vị khách. Lưng Eun Tak đổ mồ hôi lạnh.

“Hoàn cảnh khó khăn à?”

“Cũng dạng dạng thế ạ.”

“Trường học thì sao? Không đi học à?”

“Có ạ. Em là học sinh năm ba^[1] ạ.”

[1] Năm ba ở trường cấp ba Hàn Quốc tương đương với lớp 12 ở Việt Nam.

“Còn trẻ thích thật đấy.”

Eun Tak không thể nắm bắt được logic của câu chuyện nên có chút hoang mang, nhưng không hiểu sao tâm trạng cô không hề xấu. Nói không chừng, mấy người đẹp ai cũng hơi quái lạ như thế.

“Chốc nữa có hẹn hò gì không?”

“Không ạ.”

“VẬY coi như hôm nay là ngày làm việc đầu tiên nhé. Em làm việc đi.”

Chỉ dễ dàng như vậy cô đã có được việc làm thêm rồi ư? Eun Tak vội đứng bật dậy cúi đầu cảm ơn. Nhìn Eun Tak hét vang: “Em sẽ làm việc thật chăm chỉ ạ”, Sunny bật cười một tiếng. Chị chủ còn trẻ, lại vô cùng dễ thương nên Eun Tak rất thích. Sunny bảo có việc cần làm, rồi lập tức đi ra ngoài.

Có vẻ anh đúng là thần hộ mệnh. Dù chính miệng anh nói không phải, nhưng có khi nào anh đúng là Yêu Tinh? Eun Tak vừa đeo bảng tên lên ngực áo vừa nghĩ ngợi. Cô thật sự muốn báo tin này cho anh biết trước tiên, vì anh là người đã giúp cô. Eun Tak cứ thế chìm đắm trong dòng suy nghĩ. Cửa hàng vẫn chẳng có vị khách nào cả. Nghĩ trước nghĩ sau vẫn thấy nên nói luôn thì hơn. Cuối cùng, Eun Tak lôi cây diêm có khắc tên cửa hàng thật to bên trên ra, quẹt lên rồi thổi phù một cái.

“Tôi được nhận vào làm việc rồi! Chị chủ đúng là một mỹ nhân!”

Đứng trước mặt một Eun Tak đang phấn khởi và tự hào đúng thật là Yêu Tinh. Anh xuất hiện với bộ dạng khang khác, mặc pijama, chân đi

đôi dép lê trong nhà. Có khoác áo choàng bên ngoài cũng là may lắm rồi. Cái đĩa anh đang cầm trên tay xuyên thẳng qua một miếng bò bít tết.

Yêu Tinh đang định cho miếng bò vào miệng thì cơ thể đột nhiên biến mất, và giờ đã đứng trước mặt Eun Tak như thế này đây. Mặt mày anh nhăn nhó.

“Chú ăn đồ đắt tiền thật. Thế sao có mỗi năm triệu mà không đưa cho tôi?”

“Cô không nghĩ tới việc phải gọi điện, chờ tôi bắt máy rồi hẹn mấy giờ gặp được à? Con người văn minh hiện đại mà thế này ư?”

“Tôi thấy chẳng sao cả.”

“Tôi thì có sao đấy! Cô không nghĩ đến tôi à?”

“Nghĩ rồi đấy thôi, nhưng chú có đến đâu.”

Cái câu “chỉ cần cô nghĩ đến tôi, tôi sẽ xuất hiện” thực ra là do anh bịa ra. Yêu Tinh bỗng cảm thấy lương tâm cắn rứt. Dù vậy Eun Tak cũng không thể cứ gọi anh đến bất thành linh như thế này được.

“Nghĩ đến chuyện hứa hẹn tương lai và hẹn hò thì có đấy... Tôi yêu chú.”

Lại nữa. Lại là một lời tỏ tình đường đột và ngây ngô. Eun Tak vừa đậu phỏng vấn xin việc, nên tâm trạng tương đối tốt. Yêu Tinh nhú mày rồi biến mất, lời chúc mừng cũng chẳng thềm nói với cô, nhưng bây giờ vấn đề không phải là chuyện đó. Vì mùi bò bít tết của anh mà bụng Eun Tak sôi sùng sục, đó mới là vấn đề nghiêm trọng.

So với chuyện bị gọi đến bất cứ lúc nào thì bị Eun Tak gọi đến khi đang mặc đồ ngủ khiến Yêu Tinh khổ não hơn nhiều. Yêu Tinh cứ thừ người ra, đi đi lại lại khắp nhà rồi lờn vờn trước cửa phòng Thần Chết. Dù cả hai cứ hờ ra là cãi nhau chí chóe, nhưng đều không phải con người, thành ra cũng dễ nói chuyện và chia sẻ với nhau.

Thần Chết trưng ra vẻ mặt chán chường, nhìn Yêu Tinh lèo nhèo toàn những vấn đề kỳ quặc. Đầu tiên là chuyện quần áo. Yêu Tinh thay ra thay vào mấy bộ đồ rồi hỏi anh ta bộ nào đẹp nhất. Tiếp theo còn cầm cả mấy cái đĩa CD và đĩa than vào phòng anh ta, giở giọng huênh hoang rằng từ nhạc cổ điển cho đến nhạc K-pop Yêu Tinh đều nghe. Thần Chết không biết phải nói gì với anh.

“Dạo này còn ai nghe mấy thứ đó nữa hả?”

Thần Chết càu nhàu. Lần này thì Yêu Tinh vác hảnh khung tranh vào phòng.

“Anh tập trung giúp tôi chút đi! Cứ nghĩ đây là bộ đồ tôi sẽ mặc khi rời khỏi nhà này, vậy chắc dễ hơn đấy.”

Câu nói đó của Yêu Tinh đã lôi kéo được sự chú ý của Thần Chết, anh ta liền tỏ ý muốn giúp, nhưng cũng chỉ được một lúc. Chuỗi thay quần áo bất tận của Yêu Tinh dường như không có điểm dừng. Thần Chết kéo chăn che kín đầu, chuẩn bị đi ngủ. Anh ta trùm tấm ga trải giường trắng muốt lên, trông chẳng khác gì người chết, khiến Yêu Tinh mang tâm trạng lạnh lẽo, đành rón rén ra khỏi phòng.

***

Liên tục mấy ngày, trên tivi ra rả tin dự báo thời tiết của Cục Khí tượng rằng sẽ có mưa rơi tập trung ở một số khu vực. Bên ngoài cửa kính quán gà rán, mưa cũng đang rơi rào rào. Eun Tak đang chuyên tâm lau nhà,

chợt ngoảnh ra nhìn mưa. Chị chủ Sunny ngồi ở bàn cũng đưa mắt về phía cửa.

“Mưa rơi rồi... Thích thật đấy.”

Sunny vừa nhai bỏng ngô vừa nói. Eun Tak đến đứng bên cạnh.

“Có gì thích đâu ạ. Trời mưa thì không có khách mà.”

“Không mưa cũng làm gì có khách. Đẳng nào cũng vậy, mưa vẫn thích hơn.”

Chị chủ thật thần kỳ, chị ấy nói thích nên tự nhiên Eun Tak cũng thấy thích theo. Có điều cô đang lo lắng vì mình không có ô.

“Chị có nhiều ô lắm. Em lấy một cái đi. Ô vướng víu quá nên ngày nào chị cũng không mang theo. Mà cũng bởi phiền phức, nên em tuyệt đối đừng có mang trả.”

“Dạ? Thật hả chị?”

Để cảm ô đặt ở góc nhà có rất nhiều ô. Eun Tak nhắc chiếc ô nhìn có vẻ bình thường nhất trong số đó lên.

“Oa, cuối cùng em cũng có ô của mình rồi. Em cảm ơn chị ạ.”

Để mặc một Eun Tak đang vui như thế lần đầu tiên trong đời trông thấy cái ô, Sunny lơ đãng bốc một nắm bỏng ngô cho vào miệng. Lòng nghi ngờ liệu có phải cái ô có ý nghĩa đặc biệt nào đó đối với Eun Tak hay không.

Ở nhà dì có hai cái ô nhưng họ không cho Eun Tak lấy một cái. Đối với Eun Tak, dù chỉ là một cái ô nhỏ Sunny sẵn lòng cho cô, cũng đã là sự thân thiết lớn lao. Chị chủ cho cô chỗ làm thêm, lại còn cho cả ô. Gần đây cuộc đời cô có vẻ tốt hơn thì phải. Quả nhiên là do gặp được thần hộ

mệnh, Eun Tak mở ô ra, xoay vòng vòng. Cơn mưa rào ngày hôm nay có vẻ cũng không còn đáng ghét nữa.

***

Eun Tak mê mê xoay tròn chiếc lá phong đã được ép plastic trong tay mình. Òa, đúng là đẹp thật đấy. Eun Tak khẽ nở nụ cười. Cô rất vừa lòng với chiếc lá phong đánh dấu trang do chính tay mình làm. Buổi đêm yên bình, thanh vắng, Eun Tak ngồi co ro ở cầu thang phía sau thư viện, trên tay cầm hộp diêm. Cô vén tóc ra sau, hăng giọng lấy hơi, rồi thổi phù một cái. Yêu Tinh sẽ xuất hiện ngay trước mặt cô.

“Chú, tôi muốn tặng quà cho...!”

Eun Tak không nói được hết câu. Cô nín bật, người cứng đờ vì sợ. Xuất hiện trước mặt cô lúc này đây không phải Yêu Tinh, mà chính là Thần Chết. Cô đã từng nhìn thấy anh ta. Có phải anh ta định đưa cô về thế giới bên kia không? Eun Tak nhắm nghiền mắt, vội vàng quay mặt đi.

“Khăn quàng cổ, mình quên không đeo khăn quàng cổ rồi.”

Eun Tak sợ điếng người, rờ rẫm xung quanh cổ trong vô vọng. Cô toan bước đi, nhưng Thần Chết đã di chuyển đến trước mặt tự bao giờ.

“Quả nhiên là cô nhìn thấy tôi. Mười năm trước cũng thế, bây giờ cũng vậy, đến cả lời nói ra cũng giống hệt. Tôi biết cô nhìn thấy tôi. Giờ không có ai đứng ra bảo vệ cô nữa đâu.”

Quả thực, đến nước này thì cô có chạy đằng trời. Eun Tak siết chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Thần Chết. Trái tim cô đập như trống trận.

“Tôi cũng biết là mình bị lộ rồi.”

“Cô đã chuyển nhà phải không? Báo hại tôi đi tìm mất mười năm. Sao lại tình cờ gặp cô như thế này được nhỉ?”

“Thế thì đừng có tìm tôi nữa! Tìm đến mức này thì phải gọi là đeo bám rồi, anh biết không hả? Tôi sẽ kiện anh ra tòa. Hơn nữa, trong sổ sinh tử làm gì có tên tôi cơ chứ?”

“Trong danh sách “người bị sót khác” thì có đấy. Mặc dù chuyện giấy tờ chứng minh mười chín năm cuộc đời của cô sẽ khiến tôi hơi đau đầu một chút.”

Nếu gọi việc người chết có tên trong sổ sinh tử sống lại là một kỳ tích, thì đối với thần chết mà nói, kỳ tích đó chẳng qua chỉ là phát sinh trường hợp “người bị sót khác” mà thôi. Một khi xuất hiện “người bị sót khác”, thần chết sẽ phải chuẩn bị giấy tờ và đăng lên sổ sinh tử một lần nữa.

“Vậy bây giờ tôi sẽ ra sao? Chết ư? Tôi mới có mười chín tuổi thôi mà!”

“Dù chín tuổi hay mười chín tuổi thì đều phải chết. Đây chính là sự nghiệt ngã của cái chết.”

Lời nói lạnh lùng của Thần Chết khiến dòng suy nghĩ của Eun Tak như ngừng lại. Đáng sợ quá. Dù phải sống một cuộc đời vô cùng khổ sở như chết đi sống lại, nhưng thực lòng cô chưa từng muốn chết. Có lẽ bởi một phần nào đó trong cô đã nảy sinh hy vọng. Thế nên cô cứ cố gắng chịu đựng và chờ đợi. Chờ đợi xem rốt cuộc có ai xuất hiện và thực hiện ước nguyện của cô không. Cô không thể chết lúc này được.

Bỗng từ phía sau Eun Tak đang nín thở vì sợ, Thần Chết ngay lập tức phát hiện ra một bóng đen. Chân mày anh ta nhíu lại.

“Lần này cô lại ở cùng với ai thế?”

Eun Tak quay lại đằng sau, Yêu Tinh đã đứng đó tự lúc nào. Cô giật thót, vội vàng chạy đến, giơ hai bàn tay lên che khuất tầm mắt của anh.

“Chú nhắm mắt lại đi. Không được nhìn thẳng vào mắt anh ta. Anh ta chính là Thần Chết đó.”

Yêu Tinh liếc mắt nhìn Eun Tak. Cô đang run rẩy, cả giọng nói lẫn cơ thể đều run bần bật vì sợ, vậy mà vẫn che chắn cho anh trước Thần Chết. Cứ như thể cô muốn nói mình sẽ bảo vệ anh, dầu cơ thể bé nhỏ đang đông cứng lại của cô không thể che hết thân hình to lớn của anh.

Mấy ngày nay thành phố cứ liên tục đổ mưa, những cơn mưa to bất thường. Thực ra đều do Yêu Tinh mà ra. Thời tiết thay đổi theo tâm trạng của anh, nên mới nắng mưa bất chợt như thế. Dù Yêu Tinh đã chuẩn bị tươm tất bộ dạng hoàn hảo nhất để tới gặp cô, nhưng cô không hề gọi anh. Thế nên anh cứ bồn chồn suốt cả ngày. Còn chính xác tại sao lại thế thì anh không tài nào giải thích được.

Cuối cùng Eun Tak cũng gọi anh, nhưng chẳng hiểu sao lại ngay trước mặt Thần Chết. Quả đúng là một cô bé kỳ lạ. Tự bao giờ cô đã khiến anh có những cảm xúc khác thường, chưa từng có trong đời. Mỗi lần mỗi khác, luôn luôn kỳ lạ như thế. Yêu Tinh nắm lấy bàn tay Eun Tak đang che trước mắt mình, đưa xuống, rồi nhìn cô nói.

“Không sao đâu. Bọn tôi là người quen.”

Sau đó, Yêu Tinh dời mắt sang Thần Chết, cất tiếng.

“Hình như anh đang làm việc thì phải?”

Trước lời an ủi của Yêu Tinh, Eun Tak đang đứng bất động liền thở hắt ra. Thế nhưng cô vẫn không thôi cảnh giác, tiếp tục quắc mắt nhìn Thần Chết cũng đang muốn hỏi có phải hai người biết nhau không.

“Đúng là tôi đang làm việc, còn anh không biết đang làm gì đây?”

“Đang can thiệp vào sự sống chết của con người.”

“Thế nên tôi mới nói. Hình như anh đã phạm sai lầm lớn rồi. Mười chín năm trước, cô bé này...”

Trước khi Thần Chết kịp nói hết câu, bầu trời đang quang đãng bỗng xuất hiện ánh chớp. Liên sau đó, một tia chớp lóe sáng giữa bầu trời đêm. Gương mặt của Yêu Tinh lộ rõ vẻ sắc lạnh, khiến Thần Chết nuốt nước bọt. Đây chính là lời cảnh cáo của Yêu Tinh.

“Không ai dạy anh là khi yêu tinh nghiêm túc thì đừng có lớn lối à? Cẩn thận đấy. Không chừng tôi can thiệp cả vào sự sống chết của anh luôn.”

Rốt cuộc mối quan hệ của hai người họ là gì, Thần Chết không hiểu nổi. Đến cả Yêu Tinh cũng đòi can thiệp vào sự sống chết của cô ta, cô gái này rốt cuộc là ai? Tuy vậy, Thần Chết không muốn chống lại sự phán xét của một Yêu Tinh đang bừng bừng nổi giận. Bầu không khí tràn ngập căng thẳng, không ai chịu nhường ai. Eun Tak khẽ bảo Yêu Tinh: “Mau chạy thôi”, rồi nắm tay anh kéo đi.

“Không sao đâu. Cô cứ ở yên đó đi. Anh ta không thể dắt cô đi được đâu.”

“Lúc này anh ta bảo rằng đã đi tìm tôi tận mười năm rồi...”

“Kể cả như vậy, dù anh ta có tìm cô tận một trăm năm cũng thế mà thôi. Không một thần chết nào có thể đưa người đã được gả cho Yêu Tinh đi cả, ngay trước mặt Yêu Tinh lại càng không.”

Giọng nói trầm thấp của Yêu Tinh làm Eun Tak mở to mắt. Tiếng còi xe cấp cứu bỗng vang lên inh ỏi từ phía xa. Thần Chết chỉnh lại chiếc mũ, kéo nó sụp xuống, che kín mặt. Hôm nay, anh ta đến đây không phải để tìm Eun Tak, mà lại vì một bác sĩ làm việc trong bệnh viện sẽ trút hơi thở cuối cùng. Còn chuyện này, để về nhà nói cụ thể sau vậy.

“Hẹn gặp lại. Sau này, cô có vô tình gặp tôi như hôm nay cũng được, mà có hẹn trước cũng được.”

Những lời độc địa của anh ta vẫn chẳng thay đổi chút nào. Eun Tak liền lùi lại phía sau theo bản năng. Thần Chết thông thả đi về hướng chiếc xe cấp cứu vừa chạy qua.

Trước cửa thư viện chỉ còn lại hai người họ. Trong đầu Eun Tak lúc này đang vô cùng hỗn loạn. Cô nhìn Yêu Tinh chòng chọc như muốn xuyên thủng gương mặt anh.

“Cô nói đi. Gương mặt đó ắt là có nhiều điều muốn nói lắm.”

“Thấy chưa, chú đúng là Yêu Tinh. Tôi biết mà. Vậy tại sao chú cứ khẳng khẳng rằng mình không phải chứ?”

Eun Tak muốn hỏi cho ra lẽ, nhưng gương mặt tối sầm của anh khiến giọng nói của cô trở nên run rẩy. Eun Tak nhớ đến chiếc lá phong còn ở trong túi áo. Đúng như cô nghĩ, anh quả thực là Yêu Tinh. Thế nhưng suốt thời gian qua anh một mực phủ nhận mình không phải, điều đó khiến Eun Tak cảm thấy tổn thương. Anh nhìn cô rồi nói cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh... Bởi vậy, một mặt cô mong anh chính là Yêu Tinh, mặt khác lại không muốn người đó là anh.

“Lần đầu tiên là bởi tôi không biết rằng sẽ gặp lại cô. Chưa một ai có thể đi vào cánh cửa của tôi, nên tôi cứ đinh ninh cô chỉ vô tình lén vào được.”

“Thế còn lần tiếp theo? Khi đó, tôi đã hỏi đi hỏi lại cơ mà?”

“Lần thứ hai thì không cần phải đính chính. Từ lần đầu tiên cho đến tận bây giờ, kể cả sau này đi nữa, cô cũng không phải Cô Dâu của Yêu Tinh.”

“Vậy thì tôi là gì mới được? Những con ma suốt ngày nhận là yêu tinh đến bắt chuyện với tôi, nếu tôi bảo không nhìn thấy thì dọa cho tôi sợ, nếu tôi bảo nhìn thấy thì lại bám lấy tôi. Tôi đã phải sống một cuộc đời khổ sở thế này mà Thần Chết còn bảo tôi không được sống. Vậy rốt cuộc tôi là gì cơ chứ?”

“Tôi đã nói rồi mà. Cô hãy cố gắng chịu đựng đi. So đo với tôi thì được gì chứ?”

Nếu anh không phải Yêu Tinh, anh có bảo Eun Tak không phải Cô Dâu của Yêu Tinh cũng chẳng sao cả, thế nhưng sự thật lại ngược lại. Đã rõ mười mười như ban ngày song anh vẫn một mực phủ nhận cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh. Thật xấu xa. Quá sức xấu xa. Tâm trạng bàng hoàng sợ hãi vì vừa gặp Thần Chết bỗng chốc trào ra không kìm nén được. Đáng ra cô phải nói lời cảm ơn anh vì đã bảo vệ cô, vậy mới đúng.

Eun Tak liền bật khóc. Gặp được Yêu Tinh, cô như người chết đuối vớ được cọc. Anh là niềm hy vọng nhỏ nhoi duy nhất còn sót lại trong đời cô. Eun Tak chỉ còn dám trông đợi vào điều này thôi. Dù khác biệt với mọi người, nhưng cô vẫn sẽ đi tìm lý do tồn tại của bản thân trong cuộc đời khắc nghiệt này... Vậy mà anh lại dễ dàng nói rằng “cô không phải”. Đối với một cô bé, cảm giác dường như đã có được tất cả, rồi lại trắng tay thật quá sức tàn nhẫn.

“Chú nghĩ là tôi muốn gả cho Yêu Tinh thật sao? Chú nói thật đi. Còn có lý do nào khác nữa? Bởi vì tôi không đẹp nên chú mới bảo tôi không phải Cô Dâu sao? Hay bởi tôi khác hoàn toàn mẫu người lý tưởng của chú?”

Yêu Tinh ngỡ ngàng nhìn cô, cảm thấy dở khóc dở cười với cô bé vừa khóc vừa nói những câu hoang đường này.

“Cô đẹp mà.”

Không phải. Yêu Tinh không hề phủ nhận, mà chỉ bảo cô đẹp. Trái tim Eun Tak chùng xuống. Đôi mắt đen tĩnh lặng của cô phản chiếu hình bóng anh. Cô học sinh trung học Ji Eun Tak bình thường mang bộ mặt rơm rớm nước mắt đứng trước anh.

“Tôi đã sống hơn 900 năm rồi. Tôi không tìm kiếm một người đẹp, mà là người nhìn thấy gì đó từ tôi. Vì cô không phát hiện ra gì cả nên không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, chỉ vậy thôi. Tôi nói cô không có giá trị sử dụng là ý này.”

Câu nói nhẹ bằng “cô không phải” được anh giải thích gọn ghẽ, ngược lại càng làm Eun Tak thấy tổn thương.

“Cô không cần phải tổn thương. Thay vào đó, hãy xem như đây là may mắn. Nếu cô thật sự nhìn thấy gì đó ở tôi, khả năng cao là cô còn oán hận tôi nữa kìa.”

Cô chẳng hiểu anh đang nói gì, bởi vì ngay lúc này đây cô đã đem lòng oán hận anh rồi. Cô kiên quyết hỏi cho ra lẽ: “Chú vẫn kiên quyết phủ nhận rằng mình không phải Yêu Tinh cho đến cùng, tại sao bây giờ lại thừa nhận?”

“Cũng giống với lý do tôi bảo mình không phải thôi. Cô đừng ôm lấy hy vọng hão huyền, cũng đừng gọi tôi nữa. Tôi sẽ rời khỏi đây.”

“... Chú đi đâu vậy?”

Đôi mắt sâu hun hút của cô chỉ nhìn thấy mỗi mình anh. Eun Tak gần như đã nín khóc nhưng cảm giác giật run lại trào lên. Nếu muốn cô không ôm hy vọng hão huyền thì lẽ ra anh đừng cho cô nếm trải cảm giác được đi bộ sóng vai cùng với đó chứ. Yêu Tinh thật quá sức xấu xa.

“Thôi được rồi. Chú không cần phải trả lời đâu. Ai nói sẽ làm Cô Dâu của chú chứ? Tuổi mười chín đẹp như hoa như ngọc thế này, tôi đâu có

điên. Tôi sẽ không gọi chú nữa, mong chú hãy bảo trọng. Tôi cũng không cần chú.”

Eun Tak muốn mình trông có vẻ cứng rắn và đường hoàng một chút, nhưng xem ra không được. Cõi lòng tràn đầy u uất, Eun Tak quay lưng bỏ đi. Níu giữ một người đã ra đi là điều vô ích, chẳng nào người đó cũng có cần đến mình đâu. Với Yêu Tinh là thế, mà với cô cũng vậy.

***

Yêu Tinh nhìn xuyên qua rèm cửa dày cộp ra bên ngoài cửa sổ. Bầu trời u ám một màu xám xịt. Anh đang ngồi ở ghế sofa, xung quanh toàn mây là mây. Cô bé ấy bảo bị tổn thương, còn khóc nữa, chẳng khác nào cũng làm anh khóc theo.

“Theo lời đồn, nếu Cô Dâu xuất hiện thì anh sẽ chết mà.”

Thần Chết nhíu mày đứng cạnh Yêu Tinh. Bầu không khí trong nhà quá ẩm ướt, đến cả thở cũng khó khăn.

“Tiếc thật đấy, nhưng tôi không chết được đâu. Cô ấy không nhìn thấy kiếm.”

“Cũng có thể là chưa nhìn thấy mà. Cô ta vẫn còn nhỏ.”

“Bởi vì cô ấy còn nhỏ nên anh đừng có hở ra lại thoát ẩn thoát hiện trước mặt cô ấy nữa.”

Yêu Tinh lờm, khiến Thần Chết đành lùi lại một bước.

“Tại sao anh lại bảo vệ cô ta? Anh bảo cô ta không nhìn thấy kiếm cơ mà?”

Đúng vậy. Eun Tak không nhìn thấy gì cả. Nếu đúng là Cô Dâu của Yêu Tinh thì chắc chắn cô phải nhìn thấy thanh kiếm đang cắm trên

ngực anh. Thế nhưng Eun Tak không nhìn thấy, nên “hình như không phải”, “không phải” hay “chắc chắn không phải” cũng là một mà thôi. Mà kết luận này lại làm cô khóc, khiến anh thấy có lỗi. Cảm giác như anh chẳng thể cho cô được điều gì mà cô muốn. Chuyện làm thêm đã giải quyết xong, chuyện nhà dì nhất định cũng phải giải quyết cho cô, anh thầm nhủ. Yêu Tinh không rõ liệu đây có phải là cảm giác trách nhiệm đối với cô bé mình đã cứu sống không nữa.

Hơi ẩm càng lúc càng mù mịt, Deok Hwa không thể chịu đựng thêm được nữa, liền chạy ào ra, bắt đầu xoay xoay máy hút ẩm. Yêu Tinh ngồi trước máy hút ẩm, thở dài thườn thượt. Cứ mỗi tiếng thở dài của anh, máy xung quanh lại tích thêm một ít. Deok Hwa kêu lên như thét.

“Chú! Không được mưa đâu đấy! Ai mà dọn cho nôi!”

Thần Chết mĩa mai: “Chỉ vì một cô nhóc mười chín tuổi mà thành ra thế này đây.” Deok Hwa bèn tò mò hỏi vặn anh từng tí một. Yêu Tinh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Dù anh một mực phủ nhận mình không hề nghĩ đến Eun Tak, nhưng Thần Chết chỉ lắc đầu quây quây ra chiều “Tôi biết hết”.

“Ồ, nhưng mà, nếu lỡ làm người ta tổn thương thì cứ đường đường chính chính nói “anh xin lỗi vì đã làm em tổn thương” như một người đàn ông là được mà.”

Trước những lời của “ông tướng” Deok Hwa chẳng biết gì, không hiểu sao Yêu Tinh lại cảm thấy như bị đâm một nhát. Vấn đề là ở chỗ anh không có lý do để xin lỗi.

***

Eun Tak làm xong việc ở quán gà rán thì trời đã tối mịt. Luồng khí lạnh buốt khiến Eun Tak cuộn tròn hơn trong chăn. Cô lấy ghế ở quán làm

thành giường ngủ rồi nằm trên đó, những dòng suy nghĩ miên man cứ chạy qua chạy lại trong đầu.

Giờ Thần Chết đã phát giác sự tồn tại của Eun Tak nên cô phải tránh anh ta, tạm thời thay đổi chỗ ở từ nhà dì sang quán gà rán. Cũng vì điều này, nên cả Yêu Tinh hay Thần Chết đều phải ra về tay không khi tìm đến nhà cô.

Yêu Tinh đã làm một cô bé tổn thương, nhưng dường như anh không có ý định xin lỗi. Dù vậy, anh vẫn một mực lo lắng cho cô. Anh đã sống 939 năm trên đời, đã là một người trưởng thành bao lâu nay. Nhưng Eun Tak mới mười chín tuổi, cô vẫn còn trẻ lắm. Chính cảm giác trách nhiệm chưa thể gọi tên này đã thôi thúc anh đi tìm cô lần nữa. Anh muốn bảo cô mau chuyển nhà để tránh chạm mặt Thần Chết, nhưng ngôi nhà ấy hiện không còn ai cả.

Eun Tak nằm nhìn trần nhà, từ từ nhắm mắt lại. Nếu để chị chủ phát hiện ra chuyện này, có khi cô sẽ bị đuổi việc. Thế nhưng cô thật sự không còn cách nào khác. Eun Tak không thể cắm trại ngủ ở ngoài, cũng không có nơi nào một đứa trẻ vị thành niên như cô có thể đến được. Căn nhà cô đang ở không thể gọi là nhà, đó chẳng qua chỉ là một nơi để ngủ, thậm chí còn bất tiện hơn cả ở cửa hàng.

Định mệnh của cô là trở thành Cô Dâu của Yêu Tinh. Nhưng ông chú ấy lại chính là Yêu Tinh. *Định mệnh*. Quả là một từ lãng mạn. Lãng mạn ư? Nghe thì hay thật đấy, nhưng có khác nào bị bán đi đâu. Thế nên dù Yêu Tinh có xuất hiện đi nữa, cô cũng không thể vô duyên vô cớ trở thành Cô Dâu của anh ta được. Và rồi cuối cùng Yêu Tinh đã xuất hiện, còn thẳng thừng phủ nhận rằng cô không phải. Làm sao anh có thể dễ dàng tuôn ra những lời đáng ghét như vậy chứ?

“Đúng là cái chối mà!”

Truyện cổ tích có viết rằng bản thể của Yêu Tinh vốn là đồ vật như cây chổi. Chỉ là một cái chổi tầm thường thôi. Eun Tak mạnh mẽ đá tung chần, ngồi bật dậy. Không thể để nỗi ảm ức cứ đeo đẳng trong lòng thế này được.

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Eun Tak chủ động đi tìm bọn ma quỷ. Từ con ma trinh nữ hàng ngày cứ nhăng nhặng bám theo cô đến hồn ma bà cụ, tổng cộng bốn con ma đang ngồi quây lại trước mặt cô. Eun Tak xì xào to nhỏ với mấy con ma, lớn đến nỗi khiến người qua đường nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, *con bé này chắc bị điên rồi nên mới lảm bảm một mình như thế*. Eun Tak đã cố tình chọn một con hẻm ít người qua lại.

“Chuyện mọi người cứ gọi tôi là Cô Dâu của Yêu Tinh ấy, tại sao vậy?”

Eun Tak quyết tâm hỏi cho ra lẽ. Hồn ma bà cụ là con ma đã chứng kiến mọi chuyện từ ngày tin đồn nổ ra. Bà ta hé mắt, nói cho cô những gì mình biết.

“Theo tôi thấy thì là nhìn mặt rồi mới cứu đó. Mẹ cô đẹp thế cơ mà. Chỉ trong một khoảnh khắc, mẹ cô đang hấp hối ngay lập tức sống lại. Đã thế giữa mùa đông lại có hoa anh đào nở rục rở. Làm thế nào thần kỳ như thế được?”

Gương mặt lúc này còn hùng hổ nói bằng vẻ giận dữ của Eun Tak dần trở nên thẫn thờ. Cô rất bất ngờ về việc mẹ cô gặp phải tai nạn nghiêm trọng như thế mà vẫn sống sót, hóa ra người cứu cô lúc vẫn còn trong bụng mẹ là Yêu Tinh. Chính là chú ấy.

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng vận mệnh của cô và mẹ cô là phải chết ngày hôm đó. Chỉ một lúc sau, Thần Chết tìm đến, nhưng cuối cùng anh ta phải ra về tay không.”

“Vậy là Yêu Tinh đã cứu sống Cô Dâu của mình?”

Con ma trinh nữ bắt đầu xuýt xoa âm ỉ: “Lãng mạn quá đi.” Đúng là lãng mạn thật, một định mệnh rất lãng mạn. Thế nhưng Eun Tak chẳng vui nổi, nét mặt cô hiện rõ sự u ám.

“Những lời chú ấy nói đều đúng cả. Ngay từ đầu tôi đã không có tư cách ghét bỏ chú. Nếu không nhờ chú Yêu Tinh, tôi đã chẳng thể có mặt trên đời... Rồi cả những ký ức sống cùng mẹ đến năm chín tuổi cũng không thể tồn tại...”

Cuộc đời cô quả thực là biến số được thêm vào. Cảm ơn còn không hết, vậy mà cô lại đi nổi giận với anh. Dù muốn xin lỗi anh, nhưng đột nhiên cơn giận trong cô trào lên. Đáng ra ngay từ đầu anh nói thật với cô thì Eun Tak đâu đến nổi nổi giận như thế này, cũng sẽ không hiểu lầm. Cô sẽ chào anh thật tử tế trước khi anh đi, nói với anh rằng cô vô cùng biết ơn, rằng dù phải sống một cuộc đời khó nhọc nhưng nhờ có anh, cô mới được gặp mẹ.

Dấu hiệu của nỗi buồn

Chuyện Eun Tak dọn đến ăn ở ngay tại cửa tiệm gà rồit cuộc cũng bị chị chủ Sunny phát hiện. Tất cả là tại bà dì đột nhiên bỏ đi tìm Eun Tak đã bỏ nhà ra đi. Chẳng biết dì đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho chị chủ nữa. Eun Tak ngại ngùng đứng trước mặt Sunny, cúi đầu xin lỗi. Chị chủ đã tốt bụng cho cô cả ô, vậy mà cô lại gây phiền phức cho chị. Eun Tak vốn luôn chuẩn bị tinh thần sẽ bị đuổi thẳng, nhưng chị chủ lại thoải mái bỏ qua cho cô. Như thế hiểu rõ hoàn cảnh của Eun Tak, Sunny còn chuyển từ đưa lương tháng sang lương tuần cho cô, dù cô không hề đòi hỏi. Eun Tak hứa với Sunny rằng một ngày nào đó cô nhất định sẽ báo đáp ân huệ này.

Tan học, Eun Tak vừa ra khỏi cổng trường thì điện thoại réo vang. Là tin nhắn của Kyung Mi đòi cô cho mượn 30.000 won. Lần nào cũng vậy. Món nợ của dì đôi lúc khiến cô ta hơi chật vật, những lúc đó cô ta lại tinh bơ bảo Eun Tak cho mượn tiền. Eun Tak chỉ xem qua rồi nhét điện thoại vào túi. Một chiếc xe khách nhỏ bỗng từ đâu chạy đến, dừng trước mặt Eun Tak. Cánh cửa xe bật mở, hai người đàn ông trông có vẻ nham hiểm bước xuống.

Nhìn qua đã thấy có dấu hiệu chẳng lành, Eun Tak vội vã tránh ra chỗ khác. Nhưng trước khi cô kịp làm thế, người đàn ông với thân hình to lớn đã túm lấy cánh tay cô.

“Chú là ai?”

“Học sinh sao lại bỏ nhà đi thế này, nguy hiểm lắm. Dì cô lo sốt vó lên đấy. Mau lên xe đi!”

“Tôi không muốn. Có ai không! Giúp tôi v...!”

Eun Tak mở miệng định kêu cứu, nhưng người đàn ông to con hơn đã lấy tay bịt miệng cô và kéo vào trong xe. Cô cố vùng vẫy để thoát ra nhưng làm sao đủ sức chống lại hai người đàn ông, đành để chúng kéo lên xe. Tên to con vừa bắt được Eun Tak, tên gầy gò liền nhanh chóng xoay vô lăng, khởi động xe. Eun Tak bị bịt chặt miệng, run lấy bầy vì sợ. Cô sợ đến mức nước mắt cũng không chảy ra được.

Dù đang trong cơn hoảng loạn, nhưng chỉ cần nhìn qua Eun Tak cũng biết hai người đàn ông mặc áo hoa hòe hoa sói này là những kẻ chuyên đi đòi nợ thuê. Rõ ràng dì đã bán đứng cô. Bà ta hể cứ mở miệng là lại kêu ca chuyện tiền bạc, nhưng dù gì đi nữa, sao có thể làm đến nước này. Dẫu không coi nhau như người nhà thì thế này cũng không thể chấp nhận được. Đến người dưng nước lã còn không làm vậy với nhau mà. Đây không phải hành động của con người. Từ trước đến giờ, dù bị họ ngược đãi Eun Tak cũng cắn răng chịu đựng, nhưng cô không ngờ có ngày mình lại bị uy hiếp đến tính mạng.

Xe chạy càng lúc càng nhanh, được một lúc thì tiến vào con đường mòn chưa đổ nhựa. Hai bên đường không có một bóng xe nào chạy qua. Mặt trời đã lặn từ lúc nào, bốn bề tối om. Eun Tak vẫn không ngừng run rẩy. Cô cố gắng hết sức trấn tĩnh lại. Biết rằng cố vùng vẫy cũng vô ích, cô đành ngồi yên chờ cơ hội, nhưng bàn tay bị trói chặt thì sao có thể làm được gì. Đầu óc Eun Tak hết trắng xóa rồi lại đen như hắc ín.

Tên to con bắt đầu bới tung cặp sách Eun Tak. Hắn mở khóa kéo, giũ sạch toàn bộ mọi thứ ra, sách vở và bút viết rơi xuống kêu *lộp độp*. Hắn thò tay vào tất cả các túi, lục tìm sổ tiết kiệm nhưng chẳng tìm được gì. Tên to con mặt mày cau có, chửi ầm lên. Tên gầy gò đang vừa nằm vô lăng vừa nhìn qua gương chiếu hậu cũng bắt đầu càu nhàu. Giọng điệu gã ta nghe chừng khó chịu, lầm bầm bảo tên kia tìm kỹ lại xem sao. Đúng là bọn chúng đã bắt cóc Eun Tak vô cớ, nhưng theo lời của người phụ nữ kia thì Eun Tak đang cầm sổ tiết kiệm mà, sao lại chẳng thấy gì hết? Gã tức tối rút một điều thuốc ra ngậm vào miệng, dùng bàn tay không nằm vô lăng bập lữa một cái *tách*.

Nhìn ngọn lửa vừa được bật lên, một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu Eun Tak. Nhưng ngay lúc cô nhào người ra phía trước, định thổi tắt ngọn lửa, tên to con mà cô tưởng từ này đến giờ vẫn tập trung bới cặp sách liền tóm lấy cô.

“Ngồi yên đó đi!”

Hắn vừa hăm dọa vừa đánh thật mạnh vào đầu cô.

“Hừ, làm tao giật cả mình!”

Tên gầy gò ngồi ở ghế lái vì vụ lộn xộn bất ngờ đằng sau, giật mình đánh rơi bật lửa xuống sàn xe. Eun Tak không buồn để tâm đến việc mình vừa bị đánh mạnh vào sau gáy, nhìn chiếc bật lửa rơi xuống, nước mắt cô cũng trào ra.

“Chú ơi...”

Cô thật sự tuyệt vọng rồi. Cuộc đời chỉ như một biến số thêm vào của cô dường như sắp kết thúc. Biết là vậy, nhưng Eun Tak vẫn ước có ai đó xuất hiện và cứu cô ngay lúc này đây. Trước khi gặp Yêu Tinh, thậm chí còn chẳng có ai để cô nhớ đến cả. Eun Tak cúi mặt, từng giọt nước mắt đau khổ

tuôn ra như suối. Dù cuộc đời này nghiệt ngã đến vậy, nhưng cô vẫn muốn sống.

“Này nhóc con, nói cho mày biết, tính tình bọn này hơi nóng nảy đấy. Con gái mà bị đưa đến nơi hoang vắng sẽ thành ra thế nào chắc mày cũng biết, đúng không? Rốt cuộc mày giấu số tiết kiệm ở đâu, hả?”

Tên to con nắm lấy cổ áo Eun Tak lay giật dữ dội. Ngay từ đầu, Eun Tak đã vô cùng sợ hãi, đến lúc này thì gần như không còn biết gì nữa. Cô gào lên.

“Tôi thật sự không biết mà. Món nợ của dì sao lại tìm tôi đòi chứ. Cho tôi xuống đi! Bằng không tôi báo cảnh sát đấy!”

“Báo cảnh sát? Tao mới là người phải báo cảnh sát đây này. Hừ!”

Hắn cuộn tay thành nắm đấm, chuẩn bị đấm vào mặt Eun Tak thì một tiếng *kít* chát chúa dội vào tai, chiếc xe khách phanh lại đột ngột. Eun Tak và tên to con suýt nữa bị văng khỏi ghế ngồi. Hắn hét ầm lên với tên ngồi trước: “Lái xe cái kiểu gì thế hả?” Tên gầy gò ngồi ở ghế lái đang run bần bật.

“Cái gì đấy?”

“Đằng kia...!”

Bốn bề xung quanh còn tối om hơn lúc nãy. Sương mù dày đặc bao phủ khắp con đường, đến nỗi không thể nhìn rõ phía trước, chỉ thấy được một chút phía dưới ánh đèn đường. *Đùng* một tiếng, ngọn đèn đường phía xa như bị sét đánh trúng rồi nổ tung, tiếng động khủng khiếp vang lên. Ba người đang ngồi trên xe đều hồn bay phách tán, đôi vai run rẩy nhìn chăm chăm về phía trước. Trong giây lát, từ ngọn đèn phía xa cho đến những ngọn đèn ở gần chỗ họ đều nhất loạt nổ tung. *Đùng, ùng, ùng*, rồi

tất ngủm hoàn toàn. Bóng đen bao trùm toàn bộ không gian. Chỉ còn ánh đèn pha ô tô soi lờ mờ phía trước. Một bóng hình cao lớn từ xa tiến lại gần phía họ.

Bóng hình mờ mờ tối đen từ từ xuất hiện. Trong lúc hai người đàn ông đang hết hồn hết vía, quát tháo hỏi nhau: “Rốt cuộc là cái gì thế không biết?”, đôi mắt Eun Tak mở to hết cỡ. Dường như cô vừa nhìn thấy một gương mặt rất quen. Hai bóng người từ từ bước đến.

Là Yêu Tinh và Thần Chết.

“Máy thẳng đấy là cái quái gì vậy? Bị điên à?”

Tên to con tuôn ra một tràng chửi rủa hai bóng người đang bước đi trên con đường dành cho xe ô tô. Chỉ trong một khắc, hai chiếc bóng lại vụt biến mất ngay trước mắt, chẳng để lại gì ngoài bóng đêm đen đặc. Rõ ràng nhìn thấy mà, không lẽ là ảo giác? Những người ngồi trong xe bắt đầu hoảng loạn. Có gì đó chẳng lành rồi.

“Này, mày còn làm gì đấy! Mau đi thôi. Giật chân ga đi!”

Trước lời hối thúc của tên to con ngồi đằng sau, tên ngồi ở ghế lái lập tức định thần, giẫm chân ga, chiếc xe lọc cọc nổ máy, bắt đầu phóng với tốc độ cao. Đúng lúc đó, từ khung xe phát ra tiếng loảng xoảng, tiếp đến là một âm thanh nặng nề như thể có gì đó vừa đổ vỡ.

Yêu Tinh xuất hiện trước mũi xe, tay cầm một thanh kiếm bằng nước mà người bình thường không nhìn thấy được. Yêu Tinh vung một đường thật mạnh, khiến thân xe bị chẻ dọc, đi xuyên qua Yêu Tinh rồi *rầm* một tiếng, chia ra thành hai nửa gãy gọn. Không khí bên ngoài liền lùa vào. Tiếng thét *á á* của hai tên đòi nợ vang vọng títt đằng xa. Eun Tak không còn biết gì nữa, chỉ biết bám chặt lấy ghế phụ lái như thể sinh mạng của cô trông cậy cả vào đó. Nửa chiếc xe chở hai tên đòi nợ lăn tròn rồi đổ ầm xuống mặt đường, phát lên tiếng va chạm ầm ầm.

Ngẩng đầu lên, Eun Tak thấy Thần Chết đã đứng bên cạnh từ bao giờ. Anh ta đang giữ lấy phần xe cô ngồi một cách nhẹ nhàng. Eun Tak nhìn anh ta chăm chăm. Yêu Tinh - người vừa bỏ chiếc xe ra làm đôi - đang tiến lại gần Eun Tak.

“Xuống xe đi chứ.”

Eun Tak vẫn còn run rẩy, vội gật đầu như cái máy. Cô hoảng sợ nhiều hơn anh tưởng. Chân mày anh nhíu lại, vẻ như không hài lòng.

“Thu dọn đồ của cô đi.”

Eun Tak nhặt sách vở và điện thoại lẫn lông lốc trên tấm thảm lót sàn ô tô cho vào trong cặp, tất cả động tác đều làm trong vô thức. Yêu Tinh chìa tay cho Eun Tak, bàn tay của anh thật to lớn. Eun Tak nắm lấy tay anh rồi bước xuống xe. Có lẽ do quá sợ hãi, chân cô vừa chạm đất đã lao đảo khuyu xuống. Yêu Tinh vội ôm lấy Eun Tak, đỡ cô đứng dậy.

“Cô bị thương à? Bị ở đâu?”

Eun Tak xuống xe trong vô thức, người vẫn hơi run rẩy. Thần Chết liền thả tay khỏi phần thân xe anh ta giữ từ nãy đến giờ. *Rầm!* Nửa còn lại của chiếc xe rơi thẳng xuống mặt đường. Eun Tak giật nảy mình, cô càng áp sát vòng tay của Yêu Tinh. Cái ôm của anh bao trọn lấy cô. Dường như cô muốn nói gì đó nhưng không thể thốt ra thành lời. Sự bức bối giống như một nắm đấm nhỏ thụi vào lồng ngực cô.

“Sao vậy?”

“... “Bị thương rồi à”, chú còn hỏi được câu đó ư? Cái xe bị chú chẻ làm đôi thế kia cơ mà.”

Đã vậy Yêu Tinh còn đến cùng Thần Chết. Cô muốn sống mà, tại sao Thần Chết lại đến đưa cô đi thế này?

“À thì, tr... trước khi làm vậy thì phải hỏi mấy câu như “tôi có làm mấy người bị thương không?” chứ.”

Yêu Tinh nhìn cô, gương mặt không chút biểu cảm. Eun Tak đang cố tìm lại hồn vía đã bay đến tận chốn nào. Chờ cho gương mặt cắt không còn giọt máu của cô khá hơn một chút, Yêu Tinh liền để Eun Tak đứng đó, đi về phía hai tên đòi nợ đang bị chiếc xe ghim chặt xuống mặt đường. Kẻ xấu thì phải đền tội.

***

Eun Tak vừa trải qua những việc mà người bình thường hiếm khi trải qua dù chỉ một lần. Bị bắt cóc, rồi ngồi trong một chiếc ô tô bị chẻ làm đôi mà vẫn sống sót. Tâm trạng cô lúc này có khác gì “chó cắn áo rách” đâu? Đến cả Yêu Tinh đang ngồi trước đĩa bánh gạo đây cũng nào phải người bình thường. Eun Tak dùng muôi khuấy vòng vòng nồi nước canh bánh gạo đang sôi, đoạn uống một ngụm nước. Uống xong, hình như người cô cũng khá hơn một chút.

“Sao chú còn chưa đi nữa? Chú bảo chú phải đi mà.”

Yêu Tinh nhìn Eun Tak đăm đăm. Cô đang thuần thực cho vắt mì vào trong nồi bánh gạo. Yêu Tinh bảo chẳng bao lâu nữa anh sẽ đi, Eun Tak có vẻ rất bất ngờ nhưng lại nhanh chóng huyền thuyên một tràng như bình thường.

Cảm thấy ánh mắt Yêu Tinh đang nhìn mình chòng chọc, Eun Tak bèn đặt ly nước xuống. Lúc cái bật lửa rơi xuống sàn xe, cô đã tưởng đời mình thế là xong, nhưng trong thâm tâm lại hy vọng nó đừng kết thúc. Cô chẳng nghĩ được điều gì khác cả. Eun Tak lên tiếng hỏi: “Thật may vì chú đã đến. Nhưng rõ ràng tôi không thối được lửa, sao chú đến được?” Yêu Tinh phì cười.

“Có vẻ cô đã nghĩ đến tôi rất nhiều thì phải.”

“Chú có thể không đến mà.”

“Tôi không có lý do gì để không đến cả.”

Cái chối, ông chú này chỉ là cái chối thôi.

Eun Tak rất muốn ghét bỏ anh, ghét bỏ một Yêu Tinh đã nói không cần cô, nhưng chính cô mới là người không có tư cách. Ngược lại, cô còn phải cảm ơn anh, xin lỗi anh. Ánh mắt Yêu Tinh nhìn cô thật buồn.

“Tôi xin lỗi vì đã làm chú phải đi cứu một người không phải Cô Dâu.”

Rõ ràng cô đang giận. Yêu Tinh chẳng có cách nào làm cô nguôi giận, chỉ biết nhăn trán lại.

“Chú từng nói cuộc đời tôi chỉ là biến số thêm vào. Hình như đúng vậy thật. Nghe nói mười chín năm trước chú đã cứu mẹ và tôi, thế nên tôi không định ghét chú đâu.”

“... Hình như cô ghét tôi thật mà. Nhiều là đằng khác.”

Yêu Tinh vừa dứt lời, Eun Tak đã liếc xéo anh, khẳng khẳng bảo không phải thế. Mỳ đã trượng hết cả, Eun Tak vội tắt bếp. Cô vừa trộn mỳ vừa lẩm bẩm, cố đấm chính: “Không phải tôi ghét chú đâu.” Phải, cô đã rất buồn. Dù cô không định trở thành Cô Dâu của Yêu Tinh, nhưng tại sao hai người không bàn bạc với nhau, cũng không nói chuyện cho rõ ràng. Anh chỉ đơn giản bảo “cô không phải”.

“Không phải đâu. Sau này tôi sẽ không gọi chú, cũng không nghĩ đến nữa. Tôi sẽ không làm gì hết. Vậy nên chú cứ yên tâm mà ra đi. Mong mọi điều bình an sẽ đến với chú. Mong chú gặp được người tốt, một người thật xinh đẹp, có thể nhìn thấu tấm chân tình của chú.”

Nỗi buồn đọng đầy trong lòng, biến thành những lời muốn nói tuôn trào không thể kiểm soát, khiến Eun Tak bật dậy khỏi chỗ ngồi. Anh đã cứu cô hai lần nên cô cảm ơn còn không đủ, đừng nói đến chuyện ghét bỏ anh. Nhưng lúc này, cô thật sự không có tâm trạng níu giữ người sắp sửa ra đi hay ngồi ăn bánh gạo: “Tôi nấu xong hết rồi, chú cứ ăn cho thỏa thích đi.” Eun Tak cúi chào, toan bỏ đi thì Yêu Tinh giữ cô lại.

“Tôi không có tiền đâu.”

“Tôi sẽ bỏ tiền, nên cô bỏ thời gian đi. Ăn xong rồi hãy đi.”

“Chú đang mời tôi ăn tối đấy à?”

Đúng thế. Làm gì có chuyện bọn chúng cho Eun Tak ăn cơm rồi mới bắt cóc cô chứ. Anh sợ cô đói bụng. Anh đang lo lắng cho cô. Yêu Tinh nhẹ nhàng thừa nhận điều đó. Eun Tak có chút bất ngờ, nhưng ngay lập tức lắc đầu quày quạ.

“Tôi không thích ăn với chú. Gói đem về cho tôi.”

“Đúng là cô ghét tôi thật.”

Cô quá thành thật, lộ rõ đến mức dễ thương. Yêu Tinh bật cười. Eun Tak bỗng thấy xấu hổ, rốt cuộc cũng chịu ngồi xuống ăn bánh gạo.

Nhờ Deok Hwa, Yêu Tinh đã tìm hiểu được cuộc sống của Eun Tak. Cuộc đời cô cứ như bị vây kín bởi những bi kịch. Dù Yêu Tinh có thể thấy trước được lành dữ họa phúc, tương lai gần và cả mối nhân duyên thoáng qua của con người, nhưng biết được nội tình cụ thể của cô thật sự rất khó khăn. Những gì liên quan đến Eun Tak mà Deok Hwa nói cho anh, anh cũng đoán được phần nào. Số tiền bảo hiểm mà mẹ Eun Tak để lại là một trăm năm mươi triệu. Vì Eun Tak chưa đủ tuổi vị thành niên nên dì Eun Tak trở thành người bảo hộ của cô, nhưng lại đối xử tệ bạc với cô. Hơn cả dự

đoán của anh, tin đồn nhanh chóng lan truyền trong khu phố rằng Eun Tak sống rất khổ sở.

Yêu Tinh sẽ khiến hai tên đòi nợ căm ghét lẫn nhau, cắt đứt quan hệ và sống trong đau khổ. Mấy người nhà dì thì bị sắp đặt để trở thành những kẻ lừa đảo đi ăn trộm vàng. Chúng sẽ phải mục nát trong tù. Chỉ vì của cải trước mắt mà bạc đãi người thân ruột thịt, kết cục của những kẻ ấy là đích đáng. Anh sẽ làm cho chúng trở thành như thế.

***

Eun Tak nằm rạp xuống bàn trong giờ nghỉ, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lá cây ngân hạnh đang rơi rụng lá tả. Khi ánh mắt chạm đến chiếc lá phong, khung cảnh Canada bỗng nhiên hiện lên trong tâm trí. Cô nhớ đến gương mặt ngờ ngàng trước lời tỏ tình, giọng nói êm ái mỗi khi trả lời và bóng lưng cô độc của anh khi đứng trước bia mộ.

“Không biết, dù chú đi hay không thì tôi cũng kệ đấy.”

Tan học, con đường từ trường học đến quán gà rán đột nhiên trở nên kỳ lạ. Hình bóng Yêu Tinh hiện lên khắp mọi nơi. Quán ăn vặt Yêu Tinh, hiệu sách Yêu Tinh, poster kịch Yêu Tinh, cho đến tờ bướm quảng cáo du lịch cũng là “Đêm Yêu Tinh”. Toàn là những thứ gợi nhắc khiến Eun Tak phải nhớ đến ông chú kia. Anh làm đầu óc cô rối tung cả lên. Dù cô không định nghĩ đến nhưng “Yêu Tinh” cứ xuất hiện khắp con đường, len lỏi vào tâm trí cô.

Cuối cùng, Eun Tak đành đi tìm lại chiếc lá phong mà mình đã bỏ lại ở một hiệu sách nhỏ trong khu phố. Vốn dĩ cô định đưa chiếc lá phong đó cho Yêu Tinh, nên đã cẩn thận ép plastic cho nó. Nhưng vì không thể tặng được nên ngày hôm sau, ở góc sách truyện thiếu nhi, cô đã kẹp chiếc lá vào trong một quyển truyện cổ tích rồi bỏ về. Từ đó tới nay cũng đã được mấy hôm, có khi nào quyển truyện ấy bị bán mất rồi không. Lòng Eun Tak nôn nao thấp thỏm, lo sẽ không tìm thấy. Thật may quyển sách vẫn nằm ở đó.

Tuy nhiên, đúng lúc ấy, Deok Hwa - anh chàng cứ khăng khăng mình là tài phiệt đời thứ ba - cũng đang định mua nó. Dù Eun Tak quả quyết với cậu ta cái lá đó là của cô, nhưng Deok Hwa vẫn một mực không tin. Sau cùng phải giải thích tường tận với cậu ta thì mới bình an vô sự nhận lại chiếc lá phong.

Eun Tak cho chiếc lá vào trong túi nhưng lòng vẫn thấy bồn chồn không yên. Khi nào Yêu Tinh sẽ rời đi? Anh bảo sớm thôi, tức là ngày mai ư? Có khi nào hôm nay đã đi rồi không? Eun Tak đứng trong căn bếp của quán gà rán, vừa nướng mực bằng bếp ga vừa nghĩ ngợi. Chỉ bằng một đường kiếm, anh đã chẻ chiếc xe làm đôi. Gương mặt không chút biểu cảm khi ấy của anh có phần đáng sợ, trước đây cô chưa từng thấy gương mặt đó bao giờ. Vậy là từ nay, mỗi lần cô thối nển, anh sẽ không xuất hiện nữa ư? Anh sẽ đến một nơi khác, phải không?

Những dòng suy nghĩ cứ thế nối tiếp nhau, khiến Eun Tak không để ý, mặc cho mực nướng bốc cháy hừng hực từ lúc nào. Đến khi lửa lan tới tận ngón tay, Eun Tak mới giật mình hét lên một tiếng. Phù, phù, Eun Tak thối lấy thối để con mực nướng đang cháy. Không khéo gây ra hỏa hoạn chứ chẳng chơi.

Yêu Tinh đang đứng trong cửa hàng gà, tay cầm sách, bộ dạng đứng chống cằm vẻ như đang chìm vào suy tư thật sự rất đẹp trai. Hình như giống quảng cáo nào đó thì phải. Eun Tak thở dài ngao ngán.

“Có vẻ chú đang đọc sách?”

“Tôi lúc nào chẳng cầm sách trên tay, chưa kể còn có kiến thức sâu rộng về âm nhạc và hội họa đấy nhé.”

“Đã làm phiền việc đọc sách của chú rồi, tôi thành thật xin lỗi.”

“Thế mới nói. Sao cô lại làm phiền tôi hả? Cô bảo không gọi tôi nữa cơ mà.”

Yêu Tinh gập sách lại hỏi cô. Eun Tak sơ ý, hoàn toàn chỉ là sơ ý. Cô đang nướng mực thì thành ra thế này. Eun Tak hỏi: “Sao chú vẫn chưa đi mà còn ở đây?” Nghe Eun Tak cất giọng nghi ngờ, đang xách mé cô nhưng không hiểu sao Yêu Tinh cũng phải chùn lại.

Anh đang xếp hành lý chuẩn bị đi, chỉ là đột nhiên nghĩ đến Eun Tak. Nhớ đến dáng vẻ run rẩy che mắt cho anh hôm gặp Thần Chết. Cô định bảo vệ anh. Có phải vì anh cứu cô, nên cô cũng định cứu anh không? Hình như quan hệ của hai người bọn họ đã tiến đến mức muốn cứu người còn lại rồi. Đang suy nghĩ mông lung thì cơ thể lại đột nhiên biến mất. Anh rất vui vì Eun Tak gọi anh đến.

“VẬY THÔI, TÔI XIN PHÉP. TÔI CÒN PHẢI ĐI THU DỌN HÀNH LÝ.”

“Chú này.”

“Sao cứ đúng lúc tôi định đi thì cô lại lên tiếng hả?”

“Chính chú luôn bỏ đi mỗi lần tôi định nói thì có. Tôi có một chuyện rất tò mò.”

“Tôi không cho cô năm triệu đâu.”

Yêu Tinh kiên quyết nói. Eun Tak giật nảy mình.

“Tôi nghe nhầm thành “Tôi không tỏ tình^[1] đâu” đấy. Tại chú toàn tự mình phỏng đoán, rồi buông lời độc địa, nên mới thành ra như thế này!”

[1] 오백 (đọc là O baek) nghĩa là “năm trăm” và 告白 (đọc là Ko baek) nghĩa là “tỏ tình”. Số đếm trong tiếng Hàn sử dụng đơn vị là man (1 man = 10.000), 5 triệu tương đương 500 man.

Tự mình nghe sai còn đổ vấy cho người khác, Yêu Tinh thật không biết phải nói gì với cô.

“Rốt cuộc tôi sai từ chỗ nào hả?”

“Từ chỗ đó. Chú bảo tôi phải nhìn thấy gì ấy.”

Eun Tak thật sự muốn làm Cô Dâu. Thật tình là như vậy. Dù cô không phải hình mẫu lý tưởng của Yêu Tinh, dù không thể trở thành Cô Dâu, dù bản thân cô không vừa ý Yêu Tinh. Cảm giác hơi đau lòng. Nhưng cô muốn được đau lòng như vậy.

“Chính xác tôi phải nhìn thấy cái gì mới được? Nếu tôi có giá trị với chú thì sao?”

“Tôi mà cho cô biết thì cô sẽ nói cô nhìn thấy à?”

“Không. Có nhìn thấy tôi cũng định nói là không thấy.”

Liên tiếp là những câu hỏi và câu trả lời không tài nào hiểu được, khiến Yêu Tinh ngỡ ngàng. Eun Tak đã định sẽ đau lòng một chút thôi rồi mới bắt đầu hỏi, nhưng càng hỏi, cô càng đau lòng hơn.

“Tôi mà nhìn thấy, chú lại đối xử tốt với tôi thì biết làm thế nào. Chẳng lẽ đưa tôi năm triệu, đột nhiên rủ tôi đi ăn thịt nướng, hay hỏi xem tôi có muốn cái gì không à? Nếu vậy tôi sẽ mệt mỏi lắm, tại chú trông cũng bình thường thôi.”

Cô đâm một nhát chí mạng vào điểm yếu của Yêu Tinh. Anh là người cực ghét bị đâm chọc, mà Eun Tak nở lòng nào nói như thế. Anh đâm ra bực bội chỉ vì cô bảo anh tầm thường.

“Cô không nhìn thấy cái gì lạ sao? Thứ gì trông có vẻ rất đau ấy?”

Nghe Yêu Tinh nói, dường như có cái gì đó thoáng vụt qua não bộ Eun Tak. Nhưng chỉ một thoáng thôi.

“Có thấy không?”

Yêu Tinh hỏi một lần nữa. Eun Tak ra vẻ lạnh lùng như thể chẳng thèm quan tâm.

“Tôi đã nói gì ấy nhỉ? Thôi, chú đi đi nhé. Tôi bận lắm nên đành xin phép vậy.”

Cô thấy thật ư? Yêu Tinh mở to mắt, vội túm lấy Eun Tak.

“Cô muốn ăn thịt không? Có muốn cái gì không?”

“Năm triệu. Nếu không được thì chuyển sang ăn thịt.”

Cuối cùng ngay giữa trưa, ở quán thịt nướng, Yêu Tinh đang phải luôn tay nướng thịt cho Eun Tak, không biết bao nhiêu phần thịt nướng đã kêu xèo xèo trên vỉ. Vấn đề là Yêu Tinh không nắm bắt được cảm xúc của cô lúc này, chỉ liếc mắt nhìn cô, rồi thận trọng hỏi: “Cô có nhìn thấy thật không đấy?”

Eun Tak không trả lời chính xác là có hay không. Cô như thấy, mà lại như không thấy thanh kiếm khổng lồ đang cắm trên ngực anh.

Yêu Tinh bắt đầu rơi vào trầm mặc. Lý do chính là, nếu Eun Tak đúng thật là Cô Dâu anh đang tìm mà cô cứ như vậy, liệu có ổn hay không? Trong thâm tâm, có phải anh đang mong cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh không? Anh không thể phân định rõ ràng được.

Sau khi thỏa thuê chất đầy một bụng thịt bò, Eun Tak còn gọi cả nước hoa quả tươi ở tiệm cà phê. Cũng chính ở nơi đó, Yêu Tinh đã được làm một vị thần hộ mệnh đúng nghĩa. Anh tác hợp thành công cho một cặp nam nữ thậm chí còn không biết tên nhau. Họ là những người từng làm rất nhiều việc tốt ở kiếp trước. Yêu Tinh tạo ra một khoảnh khắc hết như phép màu, khiến hai người họ vô tình mắc vào nhau. Đôi khi anh vẫn làm những việc như thế.

“Chú đúng là thần hộ mệnh nhỉ.”

Eun Tak chống cằm. Chỉ riêng hôm nay thôi, trong ánh nắng mùa thu, Yêu Tinh trông đẹp trai hơn hẳn. Cô vừa ngắm nhìn như muốn lưu giữ hình ảnh đó của anh, vừa tò mò không biết kiếp trước của mình như thế nào.

“Chú này, những chuyện buồn cứ liên tiếp xảy ra trong đời tôi là vì kiếp trước tôi phạm phải tội gì đó sao? Việc sinh ra là Cô Dâu của Yêu Tinh cũng là sự trừng phạt à?”

Yêu Tinh đứng dưới ánh nắng mặt trời, lẳng lẳng nhìn Eun Tak. Ánh mắt anh có gì đó sâu xa. Đây lại là một câu hỏi khiến anh không biết phải trả lời thế nào.

“Kiếp trước cô thế nào, tôi không rõ. Nhưng để bình luận về kiếp này thì vẫn còn quá sớm, cô mới mười chín tuổi thôi. Mà cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh đâu.”

“Ồ, chú không bị lừa nhỉ. Đúng là lắm truân chuyên, nhưng tôi vẫn thích cuộc đời mình. Được mẹ yêu thương thật nhiều này, tôi cũng có ô của riêng mình rồi, gặp được chú rất vui nữa, à không, đã từng rất vui.”

“...”

“Là thì quá khứ nhỉ.”

Lời nói thêm vào của Eun Tak làm Yêu Tinh phải bật cười. Cô gái Eun Tak mười chín tuổi vừa hài hước, lại vừa mạnh mẽ.

“Kết luận cũng có rồi. Cô vẫn chưa trả lời tôi là cô có nhìn thấy hay không. Rốt cuộc cô có thấy hay không thấy?”

“Mẹ tôi có lần từng nói thế này: “Con người ta nhìn thấy chỗ nằm liền đuổi chân ra, biết rằng tới lúc đi thì phải đi thôi.” Chú hiểu ý tôi là gì không?”

“Không.”

“Ý tôi là chúng ta chỉ đến đây thôi. Tôi đi hướng này. Chú đi cẩn thận nhé.”

Hai người đi đến ngã ba đường, Eun Tak rẽ sang bên phải, tự hứa với lòng không quay lại nhìn phía sau. Có quay lại đi nữa cũng chỉ thấy khoảnh khắc người đó biến mất thôi, rồi người tổn thương rốt cuộc lại là cô. Tại sao vậy ư? Là vì cô đã thích anh mất rồi. Dù chỉ một thời gian ngắn ngủi, nhưng đã có ai đó ở bên cạnh cô, có người để cô gọi đến, có người cứu giúp cô. Eun Tak không còn cô đơn một mình. Mà tất cả những khoảng thời gian đó đều là cùng anh, nên chúng càng đẹp đẽ hơn. Thế nhưng anh rồi sẽ rời đi, là người nếu cô ngoảnh đầu nhìn lại, sẽ chỉ thấy bóng lưng xa dần mà thôi.

Dù đã mạnh mẽ hạ quyết tâm đến thế, nhưng cô vẫn không nhận được mà quay đầu. Eun Tak mười chín tuổi vẫn mãi chờ đợi như thế, chờ đợi một niềm hạnh phúc. Nơi mà cô nghĩ rằng chẳng còn ai ở lại, Yêu Tinh vẫn đứng đó. Ánh mắt anh vô cùng phức tạp, như có gì đó muốn nói, lại như không thể dễ dàng thốt nên lời. Hai người cứ thế đứng một lúc lâu. Cuối cùng, anh vẫn chẳng nói được lời nào.

***

Thần Chết vừa chuẩn bị xong xuôi để đi ra ngoài, Yêu Tinh liền chạy theo bắt kịp anh ta. Thần Chết rất bực mình vì Yêu Tinh phiền phức cứ kè kè đi đằng sau anh ta. Theo thời gian biểu bình thường, Thần Chết đi đến tiệm giặt ủi xong sẽ đi mua đồ ăn ở siêu thị, nhưng Yêu Tinh nhất quyết đeo bám anh ta tới tận đó. Yêu Tinh lo Thần Chết sẽ thừa cơ đưa Eun Tak đi mất. Đúng là anh ta phải đưa “người bị sốt khác” đi, nhưng việc chuẩn bị tài liệu cho mười chín năm qua thật sự không hề đơn giản. Cũng vì phiền phức quá nên anh ta vẫn đang trì hoãn. Nhưng Yêu Tinh lại nghĩ rằng dù chỉ một

ngày, anh ta cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng dẫn cô đi. Thần Chết vừa đẩy xe hàng vừa càu nhàu.

“Tôi không định đưa cô ấy đi đâu. Tôi đang ủng hộ cô ấy hết mình đấy.”

“Anh ủng hộ cô ấy làm gì hả?”

“Tôi cùng phe với cô ấy đấy. Nghe bảo nếu Cô Dâu rút kiếm ra thì anh sẽ chết luôn. Vậy sẽ không phải ra nước ngoài mà là đi về miền cực lạc, thế càng tốt chứ sao? Dù chưa thể nhìn thấy kiếm ngay, nhưng rồi cái ngày cô ấy nhìn thấy kiếm gì cũng tới thôi. Tôi quyết định sẽ tin vào kỳ tích. Đến lúc ấy, người chiến thắng sẽ là tôi!”

Thần Chết tuôn một tràng. Yêu Tinh có hơi tức giận nhưng ngay lập tức lại thôi. Thần Chết đẩy một xe chất đầy đồ, bước tới quầy tính tiền.

Yêu Tinh không thể quên những giây phút ở kiếp trước lẫn kiếp này nên mới đau khổ, còn Thần Chết thì hoàn toàn ngược lại. Ký ức về tất cả mọi thứ đều không còn. Họ là những con người phạm phải đại tội không thể rửa sạch ở kiếp trước, nên mới trở thành thần chết với công việc nhằm chán là dẫn độ những người chết sang thế giới bên kia để làm vơi bớt tội lỗi của mình. Hai nỗi đau vừa khác mà cũng vừa giống nhau. Những nỗi đau khổ người bình thường không thể nào tưởng tượng ra, cũng không tài nào chịu đựng nổi.

Đã vậy, không hiểu Thần có mục đích gì mà lại để hai người họ cùng sống dưới một mái nhà. Một Thần Chết đơn thuần, nhiều lúc trông đến là ngờ nghếch lại ở cùng với Yêu Tinh. Hai người suốt ngày chí chóc, cãi qua cãi lại. Dù ở với nhau chưa được bao lâu nhưng ít nhiều cũng nảy sinh tình cảm. Khác với lúc nãy, biểu cảm của Yêu Tinh trở nên cực kỳ nghiêm túc.

“Được. Anh chỉ cần hứa với tôi một chuyện thôi.”

“Đột nhiên hứa hẹn cái gì thế?”

“Khi tôi đi rồi... Anh không được đụng vào cô bé đó.”

Đôi mắt vốn đã to như muốn lồi cả ra ngoài của Thần Chết còn mở to hơn nữa. Thời gian vừa qua sống với nhau, Yêu Tinh toàn quát tháo đuổi anh ta đi. Yêu Tinh và Thần Chết, không ai chịu nhường ai, bên nào cũng khẳng khẳng bảo cái nhà này là của tôi, thành ra không ngày nào không cãi nhau ỏm tỏi, bảo người kia mau biến đi cho khuất mắt. Vậy nên chuyện Yêu Tinh ra đi xảy đến thật đột ngột.

“Nhưng nếu anh có ý định dắt cô ấy đi, thì dù là bất cứ thời điểm nào hay ở bất cứ đâu đi chẳng nữa, tôi cũng sẽ quay về ngay lập tức. Thế nên anh hãy buông tha cho cô ấy.”

Anh bảo cô không phải Cô Dâu cơ mà, hành động nhờ vả này liệu có phải vì cảm giác trách nhiệm đối với sinh mạng mình đã cứu sống hay không? Thần Chết nheo mắt nhìn anh.

“Khi nào anh đi?”

“Ngày kia. Vui không?”

Thần Chết không nói lời nào, lặng lẽ nhặt những món đã tính tiền rồi cho vào túi giấy. Có vẻ họ đã thật sự nảy sinh tình cảm. Gương mặt của hai người đều tối hẳn lại.

Thanh toán xong, Yêu Tinh mở cửa siêu thị, bước ra ngoài. Mới bước một bước qua ngưỡng cửa, anh liền thấy mình đứng trong sân một ngôi nhà nào đó. Là nhà của Eun Tak. Tay Yêu Tinh vẫn còn xách túi giấy siêu thị, quay lại đằng sau đã chẳng thấy Thần Chết đâu cả. Cũng không có

ai bước ra theo cánh cửa của Yêu Tinh, vậy mà Eun Tak lại dễ dàng đi theo anh đến vậy. Cánh cửa dẫn anh đến nơi mà anh đang nghĩ đến.

Đang đứng bàng hoàng ở đấy thì ai đó đột nhiên mở cửa cổng, thò đầu vào nhìn. Là Eun Tak. Nhìn thấy Yêu Tinh, cô cũng bàng hoàng chẳng kém gì anh, cảm giác tim muốn văng cả ra ngoài. Tưởng anh lại không có việc gì làm, Eun Tak vội vàng kéo anh ra bên ngoài.

“Chú đến tận nhà thì tôi biết làm sao? Di mà biết là tôi chết chắc đây. Chú không bị lộ chứ? Nhà di tôi ngủ hết chưa?”

“Không biết.”

“A, chú làm tôi giật cả mình. Chú đến nhà tôi có chuyện gì thế? Đến gặp tôi à?”

“Hình như trong một lúc, tôi có nghĩ đến cô.”

Ánh mắt anh nặng nề sụp xuống. Eun Tak hắng giọng, cố bình tĩnh lại.

“Tại sao? Tôi không phải Cô Dâu, cũng không xinh đẹp, lúc nào cũng làm chú phải đi cứu mạng, toàn gây rắc rối cho chú thôi. Tại sao chú lại đến gặp tôi?”

Yêu Tinh nhìn Eun Tak vừa cố làm ra vẻ không có chuyện gì vừa gặng hỏi anh. Đôi môi anh trở nên nhẹ bẫng. Việc anh cảnh cáo Thần Chết không được dặt cô đi thật đúng đắn. Giá được sống lâu hơn một chút rồi ngắm nhìn cô trưởng thành tươi tắn thế này thì tốt biết bao.

“Muốn nhìn thấy cô nên tôi mới đến. Giờ đã thấy rồi, tôi đi đây. Nhà di cô biến mất rồi. Trong nhà chẳng có ai đâu, mau vào đi.”

Eun Tak thoáng sửng sốt vì câu nói của anh, nhưng còn bàng hoàng hơn khi nghe chuyện nhà di biến mất. Thậm chí cô còn nghi ngờ liệu

có phải Yêu Tinh vì thực hiện ước nguyện của cô nên đã giết cả nhà dì không nữa.

“Nếu cô muốn như vậy, tôi sẽ làm tới cùng luôn.”

“Không phải đâu, tôi đùa thôi mà!”

“Tôi cũng đùa thôi. Vậy nhé, tôi đi đây.”

Yêu Tinh nửa đùa nửa thật. Eun Tak nheo mắt. Cô định ghé qua nhà lấy lại bó hoa kiêu mạch. Việc bỏ nhà ra đi vẫn vương mắc trong lòng cô hết như bó hoa kiêu mạch đang được treo trên bàn học. Giờ khéo bó hoa đã héo khô và tan cả ra rồi cũng nên. Dù vậy, trước khi Yêu Tinh đi, được nhìn mặt anh một lần nữa là đủ rồi, Eun Tak nghĩ. Cô đứng lặng một mình trong con hẻm.

***

Yêu Tinh thu nhặt đồ đạc ngót nghét ba mươi năm của mình nhét vào trong túi da. Mấy bộ quần áo, hộ chiếu, sách, những lá thư từ ngày xưa, một cuốn sổ cũ. Cuốn sổ cũ đó là nhật ký của anh. Yêu Tinh còn viết cả kinh cầu nguyện vào đấy. Cầu nguyện cho bản thân được chết, nói đúng hơn là di chúc. Rồi anh nhìn đăm đăm vào một cái hộp nhỏ. Yêu Tinh cẩn thận mở nó ra, trong đó có một cuộn giấy được cuộn lại gọn gàng. Anh trải cuộn giấy ra, hết sức nhẹ nhàng nâng niu như sợ làm nó hỏng. Đó là bức chân dung của một người phụ nữ - chân dung của muội muội - người đã bảo anh đừng do dự, hãy đi về phía Hoàng thượng. Đây cũng là bức tranh cuối cùng Hoàng thượng để lại. Cô rất xinh đẹp, đẹp đến đau lòng.

Đôi mắt u buồn của Yêu Tinh dần nặng trĩu. Bầu không khí xung quanh cũng trở nên ẩm ướt. Sắp xếp xong hành lý, anh liền ra ngoài phòng khách, lôi từ trong tủ lạnh ra một lon bia. Để lại cho Deok Hwa một cái thẻ tín dụng là được rồi. Bức tranh chân dung quan trọng anh định giao lại cho chủ tịch Yoo. Ông là người giữ gìn đồ đạc tốt hơn bất cứ ai. Hợp đồng giấy

tờ nhà thì để lại cho Thần Chết. Đến khi quay trở lại, chẳng biết nơi này sẽ đổi thay đến mức nào.

Bia mát lạnh và đắng ngắt tràn qua cổ họng Yêu Tinh. Uống được hai lon, đột nhiên anh muốn đi đâu đó. Yêu Tinh đứng dậy khỏi ghế, mở cửa bước ra ngoài. Anh mở mắt ra, không phải... Anh quay vào nhà, rồi lại mở cửa bước ra, vẫn không phải.

Yêu Tinh cứ liên tục đi ra đi vào như vậy, tâm trạng ủ ê chán nản. Thần Chết nhìn thấy bộ dạng đó của anh cũng mệt mỏi chẳng kém. Anh ta nhăn mặt hỏi: “Rốt cuộc anh đang làm gì thế hả?” Nhưng Yêu Tinh chẳng buồn trả lời, anh cứ mở cửa ra rồi biến mất, xong quay về, rồi lại ra ngoài, lặp đi lặp lại những khoảnh khắc ngẩn ngui như vậy, chẳng rõ đi đâu.

“Anh làm sao đấy? Uống hai lon bia vào liền thành ra như thế à?”

Đôi mắt Yêu Tinh hơi lơ đãng. Tửu lượng của anh tương đối kém.

“Chẳng biết đang ở đâu nữa.”

“Ai mới được?”

“Cô ấy không gọi tôi. Cô ấy không gọi, nên tôi không thể tự mình tìm thấy cô ấy được. Dù không đến mức thần thông quảng đại, nhưng không có gì tôi không làm được. Thế mà không tìm ra cô bé ấy. Mấy thứ tôi có chẳng dùng được gì cả.”

“Ra là thế. Ăn chơi sung sướng thật. Thế hồi trước anh làm thế nào để tìm cô ấy?”

Thì cứ tìm thôi. Lần nào cũng thế.

Yêu Tinh vịn tay nắm cửa, lại bước ra ngoài. Bên ngoài cánh cửa sáng bừng lên rồi tối om. Cánh cửa mở ra, Yêu Tinh với đôi vai rũ xuống lại rầu rĩ bước vào. Chứng kiến mở hành động chẳng ra đâu vào đâu của Yêu

Tinh, Thần Chết chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Ngoài trời bắt đầu có mưa rơi. Một giọt, rồi hai giọt. Yêu Tinh nhắc một cái ô từ đế đựng màu đen bên cạnh kệ giày dép lên. Nếu ở đó cũng không có nữa, thì hẳn anh phải rời đi mà không được nhìn mặt cô lấy một lần.

Thế nhưng, lần này anh đã tìm thấy cô.

Bên bờ biển. Hôm nay những con sóng cũng mạnh mẽ xô vào bờ đê rồi lại thu về. Yêu Tinh đứng đó, nhìn chăm chăm cô gái mà anh cứu sống năm nào. Cô gái ấy lúc nào cũng chỉ có một thân một mình như thế.

Eun Tak ngồi phịch xuống bên bờ biển. Cô đang lăm bắm với đường chân trời rằng chẳng biết đâu là biển, đâu là trời. Nhà dì đã bỏ đi, còn cuỗm hết cả tiền đặt cọc thuê nhà rồi biến mất. Vì mất liên lạc với họ, Eun Tak hoàn toàn không biết họ đi đâu. Cô có quay lại hỏi bác chủ nhà nhưng không ai biết cả, còn bảo cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình. Eun Tak thu nhặt vài bộ quần áo ít ỏi còn lại cùng bó hoa kiêu mạch đã khô quắt từ bao giờ. Bây giờ thì cô thật sự trở thành kẻ tứ cố vô thân không nơi nương tựa rồi. Ngày mai mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi, cô tự nhủ, nhưng tâm trạng lại trở nên tồi tệ một cách đáng sợ, không biết sẽ còn tệ đến mức nào. Chẳng hiểu sao, Eun Tak lại đi đến bờ biển này.

Hầu hết hành lý Eun Tak bỏ vào tủ đựng đồ ở tàu điện ngầm rồi đi học. Ở trường, giáo viên chủ nhiệm lại tìm đủ cách bắt chẹt cô, chỉ vì phát hiện hộp diêm và bật lửa trong cặp Eun Tak mà cho rằng cô hút thuốc lá. Mặc cho Eun Tak đã hết lời thanh minh rằng không phải như vậy, cô giáo đã hiểu nhầm, nhưng cô giáo vẫn quả quyết Eun Tak hút thuốc lá. *Giờ chuyện đó không phải vấn đề, em đã trở thành đứa không nhà không cửa, đánh mất cả thần hộ mệnh của mình và hiện đang sống rất khổ sở đây này.* Cô muốn nói những lời ấy, nhưng cuối cùng vẫn không thể mở miệng.

Hay nói với biển? Hay nói với ông trời? Eun Tak khổ não nhìn lên bầu trời. Có lẽ người mẹ xinh đẹp hiền hậu của cô đã lên thiên đường rồi cũng nên.

“Mẹ ơi... mẹ có khỏe không? Mẹ đến thiên đường rồi sao? Thiên đường thế nào ạ? Có tốt hơn ở đây không ạ? Mẹ ơi, con...”

Eun Tak vùi mặt sâu hơn vào chiếc khăn quàng cổ. Mẹ đã dặn dò cô nhất định phải quấn khăn rồi mới đi ra ngoài. Lời nói nghẹn ngào không thốt được thành câu hoàn chỉnh. Cô cứ lặp đi lặp lại.

“Mẹ ơi, con... n...”

Sống mũi Eun Tak lạnh buốt.

“Mẹ ơi, con sống khổ lắm.”

Eun Tak lắng tai nghe nhưng chỉ có sự tịch mịch bao trùm. Cô nghẹn lời.

“Không có ai quan tâm đến con cả.”

Giọt nước mắt cuối cùng cũng không kìm giữ được, lăn dài trên gò má Eun Tak. Cùng lúc đó, từ trên trời, những giọt mưa bắt đầu thi nhau rơi xuống, hòa cùng những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt cô. Dường như cả mưa và nước mắt đều tượng trưng cho cuộc đời đau khổ của cô. Eun Tak càng muốn khóc.

“Lại nữa à? Đáng ghét thật đấy. Cái cuộc đời u ám như mưa này.”

Eun Tak ngồi bó gối, gục mặt xuống. Mưa vẫn rơi trên lưng cô. Thế rồi bốn bề bỗng dưng yên lặng ngay lập tức. Làm sao mưa lại ngừng rơi ngay như thế này được? Eun Tak lấy làm lạ, ngẩng đầu lên. Yêu Tinh đang cầm ô, đứng lặng nhìn cô.

“Vì tôi đang buồn, nên trời mới mưa như thế.”

Yêu Tinh cất tiếng, giọng trầm trầm. Eun Tak chậm rãi chớp mắt. Đôi mắt đen láy không chút tạp niệm của cô chạm đến Yêu Tinh.

“Mưa sẽ tạnh ngay thôi.”

“Vì chú buồn, nên trời mới đổ mưa ư?”

Những tưởng câu hỏi vặn lại sẽ chọc anh cười, nhưng Yêu Tinh lại nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy.” Eun Tak liền bật cười. Cô vừa mới khóc mà lại cười ngay được, đúng là chẳng ra làm sao, nhưng cái này rõ là chơi xấu mà. Hệt như cảm giác rùng mình khi đứng trước một vách đá cheo leo. Tuy che ô cho cô, nhưng anh không phải người tốt đâu mà là người xấu đấy. Bởi vì anh sẽ rời bỏ cô, bởi vì anh nói rằng cô không có giá trị nào đối với anh. Mà đằng nào anh cũng không phải người, anh là yêu tinh mà.

“Vậy mỗi lần có bão thì chú phải đau lòng đến mức nào?”

“Cái đấy không phải do tôi, là do Trái Đất đau lòng. Cô khỏe không?”

Vừa nãy cô đã nói rằng mình sống khổ sở lắm, rằng chẳng ai quan tâm đến cô cả. Thế mà giờ Yêu Tinh lại quan tâm đến cô. Cơn mưa xối xả đập vào chiếc ô phát ra những tiếng *lộp độp* đang ngớt dần. Rồi mưa tạnh hẳn. Eun Tak nhìn anh bằng đôi mắt dò hỏi. Yêu Tinh nở nụ cười như có như không.

“Tâm trạng tôi vừa tốt lên một chút.”

Có thật không nhỉ? Tâm trạng cô như thế đang đến xứ sở của Yêu Tinh, thật kỳ lạ mà cũng thật thần bí. Eun Tak đưa tay lên gạt nước mắt. Đúng thật là nếu anh buồn, trời sẽ mưa ư? Vậy ra ông chú này đã đau lòng cơ đấy?

“Tôi đâu có gọi chú...”

“Cô không gọi, mà tôi cũng bận lắm. Chạy hết chỗ này đến chỗ kia, việc thì rõ nhiều.”

“Nguy to rồi!”

“Làm sao?”

“Từ giờ mỗi khi trời đổ mưa, tôi sẽ nghĩ là chú đang buồn mất thôi. Kẻ không nơi nương tựa như tôi đã chịu đựng quá nhiều rồi, còn phải lo lắng cho chú nữa.”

Với nét mặt không rõ khóc hay cười, Eun Tak cong môi nhẹ nở nụ cười. Vẻ mặt ấy của cô thật muôn phần rạng rỡ. Cứ như thể ánh sáng của Eun Tak đã chạm đến trái tim anh. Yêu Tinh vội cup mắt xuống tránh đi. Cô bé mà anh cứu sống ngày nào đã trưởng thành rất tốt. Kể cả có mang theo chút đau buồn đi nữa vẫn rất tốt. Đôi mắt anh lập tức liếc đến chiếc áo khoác mỏng manh của cô.

“Cô không lạnh à? Sao lại ăn mặc phong phanh thế này?”

“Vì tôi bất hạnh đấy. Bất hạnh giống như bị cảm vậy. Đã định quên đi rồi mà nó lại trở lại, giày vò tôi. À, tôi nói ra không phải để chú tự dẫn vật mình đâu.”

“... Không phải cô biết gì đó nên mới nói đấy chứ?”

“À thì, như là có cái gì đâm vào ấy.”

“Đừng nói từ ấy nữa. Tôi ghét nhất là nhắc đến chuyện đâm chọc.”

Nhìn Yêu Tinh đang hỗn loạn vì một câu nói không có gì đặc biệt, Eun Tak khúc khích cười. Nói chuyện với anh thật vui, vui hơn ngồi khóc

một mình nhiều. Yêu Tinh cầm ô, nói với Eun Tak: “Nói đi, tôi sẽ nghe cô nói.” Câu chuyện mà cô nói vào không khí lúc này giờ lại nói với anh.

“Không biết chú từng nghe câu chuyện này chưa. Con người ta có bốn cuộc đời: cuộc đời gieo hạt, cuộc đời tưới nước cho hạt đã gieo, cuộc đời thu hoạch hạt đã tưới nước và cuộc đời tận hưởng những gì đã thu hoạch.”

“Làm sao cô biết câu chuyện đó? Đây là câu chuyện thần chết nói với những người đã chết mà.”

“Tôi đã làm Cô Dâu của Yêu Tinh mười chín năm rồi đấy nhé. Mấy con ma nói cho tôi nghe. Vì vậy nên tôi rất buồn. Đời tôi làm sao ấy, cứ là cuộc đời thứ nhất rồi đến cuộc đời thứ hai, không sao vượt qua được.”

Hàng lông mày chùng xuống như muốn nói cô thật sự rất buồn. Eun Tak nhìn Yêu Tinh đăm đăm. Anh tỏ vẻ như đang lắng nghe câu chuyện đau buồn của cô, nhưng thực ra không biết phải làm gì. Chẳng thà cứ đứng đó lắng nghe cô nói còn dễ hơn. Không rõ Eun Tak có hiểu được sự khó xử của Yêu Tinh không, nhưng cô đã mở lời trước.

“Nhiều cách lắm. Võ vai này, xoa đầu này, năm triệu nữa.”

Đó là cách an ủi người khác. Eun Tak nói rõ những điều cô cần. Dù đấy là một lời giải thích tử tế nhưng Eun Tak vẫn cắn chặt môi, rồi lục tìm cặp và lôi ra một thứ gì đó. Là chiếc lá phong đã được ép plastic. Lần này cô thật sự có thể đưa nó cho anh rồi.

“Quà cho chú này, đẹp đúng không?”

“... Đẹp lắm.”

Chiếc lá phong mà cô đưa cho anh thật sự rất mỏng. Cứ như thể những ký ức về Canada vẫn còn vẹn nguyên ở đấy. Đối với Eun Tak, chúng

là ký ức vô cùng đáng trân trọng. Lá phong đỏ rực thật đẹp. Chết chửa trong đó là ký ức, tình cảm, tất cả đều đẹp rực rỡ. Trái lại nó khiến Yêu Tinh cảm thấy cô đơn hơn. Anh đưa tay lên, nhẹ vuốt mái tóc cô. Hơi ấm lúc bàn tay anh lướt qua tóc cô thật ấm áp.

“Chú đang làm gì thế?”

“Xoa đầu cô... Cũng là lời chào tạm biệt. Cô hãy bảo trọng. Ngày mai tôi sẽ đi.”

Thì ra là vậy. Dù Yêu Tinh tìm đến cô, nhưng rồi anh sẽ ra đi. Eun Tak cố gắng trấn tĩnh. Những ký ức tươi đẹp trong đời cô lại tăng thêm một chút, cũng coi như được an ủi. Vậy nên phải kết thúc thôi, dù không biết là kết thúc cái gì nhưng Eun Tak tự nhủ với mình đến lúc rồi. Mưa lại bắt đầu rơi trên tán ô. Tiếng mưa rơi xuống chẳng theo một tiết tấu nào, hết như tiếng tim đang đập thành thịch trong lồng ngực cô.

Cảnh báo mưa to

Đêm cuối cùng trước khi Yêu Tinh rời đi lặng lẽ trôi qua. Yêu Tinh và Thần Chết ngồi ở phòng khách, vẻ mặt cả hai đều u ám như nhau. Mặc dù cứ hở ra là cãi nhau như chó với mèo, nhưng Yêu Tinh đi rồi, Thần Chết cũng thấy tiếc. Căn nhà này trở thành của riêng mình, đáng ra anh ta phải thoải mái tận hưởng mới đúng, nhưng sao tâm trạng lại không vui vẻ gì hết thế này? Cùng là những kẻ có sự tồn tại gắn với Thần, giữa họ đã nảy sinh tình cảm thật rồi.

Tiếng chuông cửa bỗng réo vang, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trầm lắng. Yêu Tinh và Thần Chết ngay lập tức ngẩng ra, nhìn chăm chăm vào khoảng không rồi lại quay sang nhìn nhau. Tiếng chuông cửa. Căn nhà này vốn là nơi ở của những kẻ đi ra đi vào chưa bao giờ phải nhấn chuông cơ mà. Hai người họ chỉ đi xuyên qua tường thôi. Người phục vụ Yêu Tinh là những con người duy nhất tìm đến ngôi nhà này. Sáu mươi năm qua đều như thế. Cả hai đồng loạt đứng bật dậy.

Cánh cửa được mở hé ra một nửa. Là Eun Tak. Cô là người đầu tiên nhấn chuông cửa ngôi nhà này suốt sáu mươi năm qua. Vì không nghe thấy phản ứng từ bên trong nên cô cứ nghĩ không có ai ở nhà. Eun Tak bước lên một bậc, thò đầu vào. Trên đầu cô thành linh xuất hiện một cái bóng. Cô đã nghĩ đó là Yêu Tinh, nhưng rồi ngay lập tức nhận ra gương mặt của Thần Chết. Eun Tak giật nảy mình, nhanh chóng lùi lại.

“Đây... có phải nhà của Yêu Tinh không ạ?”

“Đây là nhà tôi mà? Cô đến tìm tôi đấy à? Còn tìm đến tận cửa nữa cơ đấy?”

“À, à không. Chắc tôi nhầm...”

Eun Tak tiếp tục bước lùi về phía sau. *Bộp* một tiếng, hình như cô va phải thứ gì đó, vội quay đầu lại nhìn thì đã thấy Yêu Tinh đứng đó. Sự xuất hiện bất ngờ của anh lúc nào cũng làm cô vừa giật mình vừa vui mừng, nhất là lúc đang ở trước mặt Thần Chết thế này.

Cô bé này thật là... Đi theo anh vào cánh cửa của Yêu Tinh, giờ còn nhấn chuông cửa nhà anh nữa. Còn không biết anh có nhà hay không, vậy mà không biết sợ tìm đến tận nơi có thần chết thế này. Yêu Tinh xua tay với Thần Chết, ý bảo anh ta mau vào nhà, rồi chột nghĩ, đến lúc anh quay trở lại Hàn Quốc, chắc Eun Tak cũng chẳng còn trên đời này nữa. Số mệnh của con người thật sự vô cùng ngắn ngủi. Vậy nên lần gặp trước anh đã coi như lần gặp sau cuối, thế mà giờ Eun Tak lại đang đứng sờ sờ trước mặt anh.

“Cô là ai thế hả? Làm sao cô tìm được đến đây?”

“Tôi hỏi mấy con ma nhà Yêu Tinh ở đâu. Nhưng sao Thần Chết cũng ở nhà này vậy? Hai người ở chung à?”

“Chỉ hết hôm nay thôi. Cô đến đây làm gì?”

Anh đã bảo cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, nhưng xét đến việc cô tìm được đến tận nhà anh như thế này, chẳng lẽ cô đúng thật là Cô Dâu ư? Thần Chết buông một câu mỉa mai: “Giải quyết chuyện vợ chồng cho êm đẹp nhé!” Rồi vụt cái xuyên qua tường vào trong nhà.

“... Vì tôi có chuyện vẫn chưa nói với chú. Chú từng hỏi tôi có nhìn thấy cái gì không đấy thôi. Nếu tôi nhìn thấy thì sẽ như thế nào?”

“Sao lại hỏi tôi? Đẳng nào cô cũng có nhìn thấy đâu.”

“Ai bảo là tôi không nhìn thấy?”

“Gì cơ?”

“Thứ nhất, nếu tôi nhìn thấy, có phải chúng ta sẽ lập tức kết hôn không? Thứ hai, nếu tôi nhìn thấy, chú sẽ cho tôi năm triệu chứ? Thứ ba, nếu tôi nhìn thấy... chú sẽ không đi nữa chứ?”

Rốt cuộc Eun Tak đang nói cái gì vậy. Yêu Tinh như hiểu lại như không hiểu, giống câu hỏi cuối cùng còn sót lại: “Chú sẽ không đi nữa chứ?”

“Chú đừng đi mà, ở lại Hàn Quốc đi. Không được sao?”

“Cô nhìn thấy thật à?”

Không đời nào cô nhìn thấy. Cô đã nói cô không thấy cơ mà. Vậy tại sao bây giờ lại dùng dùng nói có, bảo anh làm sao tin ngay được. Yêu Tinh bảo cô: “Chứng minh đi.” Eun Tak lắc đầu quầy quậy. Cô muốn nghe câu trả lời cho ba câu hỏi lúc nãy đã.

“Cô không nhìn thấy rồi.”

“Tôi thấy mà. Thật đấy.”

Nét mặt Eun Tak tràn ngập vẻ oan uổng. Cô đưa tay lên chỉ thẳng vào anh. Ngón tay Eun Tak chỉ chính xác vào giữa ngực anh. Có lẽ nào, ánh mắt Yêu Tinh bắt đầu dao động.

“Thanh kiếm này.”

Ký ức về khoảnh khắc bị đâm kiếm vào lồng ngực chợt ùa về trong tâm trí anh. Cứ như thể ngón tay Eun Tak đang đâm một nhát xuyên qua ngực anh vậy. Yêu Tinh bàng hoàng, cùng lúc đó một tia chớp xẹt qua, rạch ngang bầu trời. Tiếng chớp ầm ầm làm Eun Tak hơi giật mình, dù vậy ngón tay cô vẫn một mực chỉ chính xác vào thanh kiếm đang cắm giữa ngực anh. Thanh kiếm mà chỉ có Cô Dâu của Yêu Tinh mới rút ra được.

Anh đã sống những năm tháng như địa ngục, sống mà không thể quên đi cái chết của bất cứ ai, chịu đựng những tháng ngày chỉ có sự buồn bã và nỗi cô đơn giày vò. Cuối cùng anh cũng có thể trở về với hư vô. Yêu Tinh sắp được giải thoát rồi.

“Từ lần đầu tiên gặp chú, tôi đã nhìn thấy thanh kiếm này. Vậy bây giờ tôi là ai? Tôi vẫn không phải Cô Dâu của Yêu Tinh ư?”

Cô đúng là Cô Dâu của Yêu Tinh. Cái chết mà Yêu Tinh luôn khẩn thiết mong cầu giờ đang đứng ngay trước mặt anh.

“... Hình như đúng rồi.”

Yêu Tinh chậm rãi mở miệng. Đến lúc đó Eun Tak mới thở phào nhẹ nhõm, cô nở nụ cười tươi rói.

“Thật không? Vậy tôi có giá trị với chú rồi đúng không? Bây giờ chú sẽ không đi nữa chứ?”

“Không biết chừng còn phải chuẩn bị đi tới một nơi xa hơn.”

Eun Tak không hiểu được ý anh. Đôi mắt cô mở to nhìn anh, nhưng Yêu Tinh không giải thích thêm. Dù sao cũng thật may vì cô đúng là Cô Dâu của Yêu Tinh. Thế nhưng sao nét mặt anh lại u ám thế kia? Yêu Tinh vẫn không tin cô là Cô Dâu, hay vì cô là Cô Dâu nên anh không vui? Có vẻ đúng phần nào. Eun Tak lặng im không nói, để mặc Yêu Tinh chìm trong dòng suy tư.

“Từ lần đầu tiên đã nhìn thấy, vậy tại sao suốt thời gian qua cô lại vờ như mình không thấy?”

“Lần đầu tiên vì phép lịch sự, lần tiếp theo là vì tôi sợ.”

“Nói rõ ra xem.”

Khoảnh khắc lần đầu tiên nhìn thấy Yêu Tinh, khoảnh khắc hai người nhìn vào mắt nhau trên con đường ấy, cô đã nhìn thấy thanh kiếm rồi. Những con ma tìm đến Eun Tak hầu như đều giữ nguyên bộ dạng lành lặn như lúc còn sống, nhưng thỉnh thoảng cũng có những con ma có bộ dáng lúc chết, họ thường bị chảy máu hoặc bị bỏng, trông rất khủng khiếp.

Lần đầu tiên Eun Tak gặp Yêu Tinh, cô đã nhìn thấy một thanh kiếm rất to đâm xuyên qua ngực anh, và tưởng anh cũng là một trong những trường hợp đó. Hóa ra anh chết vì bị kiếm đâm xuyên qua ngực. Chỉ nhìn thôi cũng thấy đau rồi, giây phút cái chết ập đến hẳn anh phải vô cùng đau đớn. Vậy nên vì phép lịch sự, cô chỉ hơi nhăn mày, vờ như không thấy.

“Mới gặp nhau lần đầu tiên đã động đến nỗi đau của người khác hình như hơi bất lịch sự, thế nên tôi mới im lặng. Lần gặp tiếp theo, nếu tôi nói mình nhìn thấy thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nên tôi lại im lặng. Không phải chú sẽ nói mấy câu như “Chúng ta kết hôn ngay lập tức” đấy chứ? Vậy thì chuyện học hành của tôi phải làm sao? Có phải tôi cũng sẽ biến thành yêu tinh không? Quan trọng nhất là, chú có tiền không...? Sợ là sợ vậy đấy...”

Sau đó, lúc Yêu Tinh bảo “Cô phải nhìn thấy cái gì đó”, cô rất muốn hỏi có phải ý anh là thanh kiếm ấy hay không. Nhưng nếu cứ nói tuột ra như thế, có phải Eun Tak sẽ trở thành Cô Dâu của Yêu Tinh không, cô lo lắng những chuyện sẽ xảy ra sau đó. Vậy nên cô muốn biết thêm anh rốt cuộc là loại yêu tinh như thế nào mà lại mang dáng vẻ khiến người ta đau lòng như vậy.

Lần đầu tiên anh đã bảo mình không phải Yêu Tinh. Lần tiếp theo anh có hơi do dự, nhìn cô rồi bảo cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, còn bảo cô không có giá trị gì, rằng cuộc đời cô chỉ là biến số thêm vào, hình như cô rất giận. Kể cả sau khi cô biết được anh chính là người đã cứu sống mình, cô cũng không thể nói ra được. Eun Tak muốn giữ chặt lấy anh, người đã bảo cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, người chuẩn bị rời đi.

“Bây giờ với tư cách là Cô Dâu, tôi phải làm gì?”

Eun Tak hồi tưởng lại, nét mặt vừa căng thẳng vừa có chút trông chờ. Yêu Tinh nuốt khan.

“Việc đầu tiên của cô với tư cách Cô Dâu là chờ ở đây.”

Để mặc Eun Tak đứng ngoài cửa, Yêu Tinh một mình đi phăm phăm vào nhà, mở toang cánh cửa phòng Thần Chết. Thần Chết đã nằm xuống giường, chuẩn bị nhắm mắt ngủ liền bị giật bản mình, bật dậy.

“Cô ấy nhìn thấy kiếm rồi. Còn chỉ chính xác vào kiếm nữa!”

“Phải rồi. Cô ấy là Cô Dâu của Yêu Tinh mà. Tôi biết rồi nên anh đi ra ngoài mau lên.”

Thần Chết thản nhiên như không, trong khi Yêu Tinh thì bàng hoàng như người mất hồn rồi mếu máo, hét âm lên.

“Cô ấy bảo cô ấy nhìn thấy kiếm! Cô ấy là Cô Dâu của tôi. Tôi sắp chết rồi đây!”

“Thế thì có vấn đề gì? Không phải anh tìm kiếm Cô Dâu để được chết hay sao?”

Phải. Đúng thế. Dù sau khi trở về từ cõi chết, Yêu Tinh đã có một cuộc đời bình yên, có những giờ phút vui vẻ được gặp gỡ con người và cả những lúc buồn đau vì phải rời xa họ, nhưng phần lớn thời gian là để chờ đợi cái chết. Thần Chết trưng ra vẻ mặt khó hiểu, hỏi anh: “Vậy thì còn vấn đề gì nữa?” Đúng thế, chẳng có vấn đề gì cả. Quãng thời gian luôn phải sống trong đợi chờ mòn mỏi đã đến hồi kết thúc. Đối với Yêu Tinh, cái chết tới thật đột ngột và nghiệt ngã.

“... Tôi cũng cho rằng “sự bất tử chán chường giờ đây đã có thể kết thúc rồi, thật may mắn làm sao”, nhưng mỗi ngày trôi qua đâu phải chỉ toàn là chán ghét? Tôi cũng có ý nghĩ muốn sống thêm mà...”

Cuối cùng khi thật sự phải chết, anh lại tiếc nuối ư? Kết thúc cuộc sống mà anh đã nghĩ không khác nào địa ngục này.

Đúng là lạ thật. Bởi anh tưởng mình vốn không còn lưu luyến kiếp sống này nữa.

Thần Chết cất tiếng, vẻ như muốn an ủi anh: “Nếu anh nói một tiếng, tôi sẽ đưa Eun Tak đi.” Yêu Tinh liền tỏ ra chấp nhận ngay phương án đấy. Thần Chết quả nhiên không muốn Yêu Tinh phải chết như thế này. Mà hình như Yêu Tinh cũng biết tấm lòng đó của Thần Chết. Thỉnh thoảng hai người còn đùa vui với nhau, xem ra tình bạn thật sự đã nảy sinh. Giờ cả hai đều nghĩ bộ dạng của nhau thật tức cười.

Hai người cùng cười một lát. Chuông cửa lại lần nữa réo âm lên. Lần này thì rõ là Eun Tak đang chờ đợi bên ngoài.

“Cái chết đang vậy gọi tôi kìa...!”

“Nếu ở mức độ nhấn chuông cửa thì vẫn còn thân tình chán. Bình tĩnh đi. Bình thường anh không làm chuyện gì gây thù chuốc oán hay buông lời độc địa với cô ta đấy chứ?”

Buông lời độc địa với Eun Tak ư? Hình như chưa đến lần thứ mười thì cũng ngót nghét chín, Yêu Tinh tim đập chân run. Có lẽ dù thế nào anh cũng phải chết. Đúng vậy rồi.

Cả hai cùng đi ra khỏi phòng, đến chỗ cái chết của Yêu Tinh.

“Bảo cô chờ một chút mà cũng làm không nổi à? Sức chịu đựng của cô kém thật đấy!”

Có vẻ như sắp phải về với cõi vĩnh hằng nên Yêu Tinh bắt đầu không kiểm soát được lời nói, anh vừa nhăn mặt vừa nói.

“Xin lỗi chú nhưng tôi không thể chờ thêm nữa. Từ khi biết được mình là Cô Dâu của Yêu Tinh cho đến tận bây giờ, lúc nào tôi cũng phải chờ đợi, chờ mỗi mình chú thôi. Đã rất rất lâu rồi.”

Thực ra không phải chỉ có mỗi Yêu Tinh chờ đợi. Người được lũ ma quỷ gọi bằng cái tên “Cô Dâu” là cô đây cũng đã chờ đợi anh ngày này sang ngày khác. Nếu có người để kết hôn, tức là cô sẽ có một gia đình, phải không? Điều đó giống như tia sáng soi rọi cuộc đời tối tăm mù mịt của Eun Tak. Chỉ riêng việc ấy thôi đã đủ an ủi trái tim Eun Tak trong những giờ phút khó khăn.

Eun Tak vừa nhìn Yêu Tinh vừa suy nghĩ. Có vẻ như anh không muốn, nên Eun Tak sẽ không bám lấy anh nữa, cô thật sự định để anh đi. Nhưng biết làm thế nào, hiện thực thật phũ phàng. Còn phải quan tâm đến tâm tư tình cảm của Yêu Tinh thì khó khăn quá. Hiện tại, anh là cái cọc duy nhất mà người sắp chết đuối như cô có thể bám vào.

“Nhà dì bỏ đi rồi, cuỗm luôn cả tiền đặt cọc nhà. Giờ tôi là kẻ không nơi nương tựa. Thế nên, tôi sẽ đến sống trong căn nhà này và vững vàng lớn lên, như cây xương rồng ấy. Tôi sẽ tự nuôi lớn bản thân.”

Yêu Tinh đã sống 939 năm bỗng cảm thấy thương cảm cho một Eun Tak mười chín tuổi đang phải mạnh mẽ nói ra những lời này. Cho dù đó có là số phận mà cô bé phải gánh chịu thì cũng quá nặng nề. Đang trong tình cảnh đứng trước cái chết, anh không còn nghĩ được gì nhưng vẫn thấy thương cho cô. Bàn tay anh vô thức cử động. Anh muốn đưa tay xoa lên cái đầu nhỏ nhắn của cô bé ấy - người vừa nói sẽ mạnh mẽ sống như một cây xương rồng dù có đau khổ đi chăng nữa.

“Tôi xin phép tự giới thiệu. Tôi là một học sinh năm ba bình thường của Đại Hàn Dân Quốc, sắp sửa bước vào kỳ thi đại học. Từ lúc chín tuổi đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, không nơi nương tựa, bị dì ruột và anh em họ bắt nạt từ lúc nào không biết, nhưng đến nay cũng đã được mười năm. Cuộc đời tôi không khác nào nôi canh thập cẩm được nêm đủ loại gia vị bất hạnh. Giữa lúc đó tôi lại gặp được chú, đúng là định mệnh!”

“Hãy để tôi sống ở ngôi nhà này”, “Hãy rủ lòng thương tôi”, tròng mắt dày của cô vẫn tiếp tục dâng trào, đến nỗi Thần Chết trước mặt cũng phải vừa gật đầu lia lịa vừa thốt lên: “Đáng thương quá!”

“Vậy nên xin hãy cứu tôi với!”

“Xin hãy cứu tôi!”

Yêu Tinh từng nghe thấy giọng nói này rồi. Giọng nói ai oán, khẩn thiết của một người nào đó, cầu xin anh cứu giúp. Bản thân Yêu Tinh cũng từng là con người, anh cũng đã phải cầu xin tha thiết như vậy. Lời cầu xin “hãy cứu tôi với” chỉ được thốt ra khi cái chết đang kề cận. Dù giả vờ như không phải, nhưng Yêu Tinh thật sự là một vị thần dễ mủi lòng. Và anh đã không ít lần như vậy, vì Eun Tak.

“Cô biết nhà này có những ai sống không mà dám xin vào ở hả?”

“Đằng nào nếu không chết ở ngôi nhà này thì tôi cũng chết bờ chết bụi ở đâu đó hoặc chết đói thôi, không thể này thì thể kia. Vậy thà chết trong ngôi nhà đẹp thế này còn hơn. Người ta chẳng nói “dưới chân đèn thường tối” đấy thôi. Chú hãy trở thành cây đèn của tôi đi.”

Eun Tak đến đây với một quyết tâm sắt đá không hề do dự. Yêu Tinh bực bội, nhưng cuối cùng vẫn phải mở cửa cho Eun Tak. Mở cửa cho cái chết của anh bước vào nhà.

Eun Tak đã thành công trong việc đặt chân vào nhà Yêu Tinh. Ánh mắt cô không ngừng quan sát xung quanh. Lúc nhìn từ xa, cô rất bất ngờ vì ngôi nhà thật nguy nga tráng lệ, nhưng bên trong còn lộng lẫy gấp bội phần. Không biết có bao nhiêu phòng, chỉ riêng việc ngó nghiêng để xem cho hết cũng khó rồi. Trên trần phòng khách có gắn một chùm đèn vô cùng bắt mắt. Mọi thứ trông thật cao cấp. Những đồ vật xưa cũ và hiện đại tương xứng hòa hợp với nhau đến không ngờ. Eun Tak biết anh là người giàu có, nhưng cô không ngờ lại đến mức độ này. Cứ như một thế giới, một không gian hoàn toàn khác với thế giới cô từng sống. Eun Tak quyết tâm: “Tôi sẽ sống với chú ở đây.”

Nhìn Eun Tak rặng ngời ngời trên sofa hạ quyết tâm như vậy, Yêu Tinh liền giờ giọng trách mắng.

“Cô bảo tôi tầm thường, cực kỳ tầm thường đấy thôi.”

“Lúc đó tôi nói linh tinh ấy mà. Chú cực kỳ đẹp trai. Giống Won Bin lắm.”

Để mặc Yêu Tinh á khẩu không nói lại được câu nào, Eun Tak bắt đầu huyền thuyên: “Chú nhìn thấu được tấm chân tình của tôi, thật tốt quá.”

“Nhìn thấy ở đâu cơ?”

“À, cái suy nghĩ “Won Bin có tội tình gì cơ chứ” thì bỏ đi nhé. Trong đầu tôi lúc nào cũng có hàng tấn suy nghĩ ấy mà.”

“Cái đấy là tôi bịa ra đấy.”

“Bi... bịa ra á? Lúc ấy chú bảo chú nghe thấy suy nghĩ của tôi mà.”

“Từ đoạn đó trở đi là bịa hết.”

“VẬY lúc tôi bị bắt cóc, làm sao chú biết mà tìm tôi?”

“Chỉ là cảm giác thôi. Tôi không biết chính xác, nhưng có lẽ là do cái nốt ruồi trên cổ cô.”

“Oa, đúng là lừa đảo mà. Tôi cứ sợ suy nghĩ của mình bị chú nghe thấy nên chỉ dám nghĩ đến chú một chút thôi, phải chia nhỏ ra để nghĩ, hát một bài rồi mới dám nghĩ. Nhìn lá phong cũng nghĩ đến chú, rồi tự viện cớ không phải nghĩ đến chú mà chỉ nghĩ đến lá phong thôi. Suy nghĩ là chuyện của tôi, thế mà chỉ vì sợ chú nhìn thấu nên mới phải thế này đây!”

Eun Tak bùng nổ. Dù anh có nghĩ Eun Tak thật mạnh mẽ thì cô vẫn chỉ là một cô nhóc ngây ngô, nghĩ gì nói đó mà thôi. Những hành động hay lời nói của Eun Tak đều là những thứ mà một yêu tinh sống gần ngàn năm nay như anh lần đầu tiên trải qua. Chưa từng có ai nói hay làm những điều tương tự với anh. Yêu Tinh đứng bật dậy như cái lò xo, muốn giấu đi vẻ ngỡ ngàng của mình.

***

Khách sạn cao cấp là nơi mà không lý nào một học sinh mười chín tuổi bình thường như cô có thể trông thấy được, vậy mà Eun Tak đến khách sạn như vậy đã là lần thứ hai. Lần đầu tiên ở Canada, lúc đó cô chỉ được

nhìn bên ngoài và vào trong sảnh chính của khách sạn khổng lồ. Lần này là khách sạn ở Hàn Quốc, nhưng cô không chỉ đứng nhìn nữa. Eun Tak không thể ngờ rằng mình đang được bước vào căn phòng cao cấp nhất trên tầng thượng. Cô cứ đi vòng vòng quanh căn phòng rộng mênh mông, rồi nhảy bổ lên giường nằm duỗi thẳng hai chân. Đây là cái giường mềm mại nhất mà cô từng nằm. Eun Tak thầm nghĩ, chắc nằm trên thiên đường cũng chỉ tới mức này là cùng.

Eun Tak cứ đinh ninh mình sẽ được ngủ ở căn nhà đó. Yêu Tinh bảo cô đúng là Cô Dâu, sau đó lập tức bắt cô đến nơi này cho bằng được. Nhờ vậy cô có cơ hội diện kiến những người trong gia tộc họ Yoo đã theo hầu Yêu Tinh cả ngàn năm nay. Chủ tịch Yoo trịnh trọng chào hỏi Eun Tak. Cô cứ ngỡ ông chỉ là một ông cụ bình thường, liền chào hỏi cẩn thận, cho đến khi nhìn vào tấm danh thiếp ông đưa thì hai tay run lấy bầy. Cô thật sự đã gặp được tài phiệt rồi. Chủ tịch Yoo giới thiệu với Deok Hwa với cô rồi bảo: “Nếu cô cần gì, xin cứ nói với cháu trai của tôi.” Eun Tak và Deok Hwa tròn mắt nhìn nhau đầy ngạc nhiên. Anh chàng tự xưng là tài phiệt đời thứ ba mà cô gặp ở hiệu sách hóa ra đúng là tài phiệt thật. Nhân duyên quả là thần kỳ.

“Phòng cao cấp... thích thật đấy... Phòng tốt thế này mà lại chỉ có một mình...”

Không phải định đuổi Eun Tak đi đấy chứ? Anh bảo “trước tiên” hãy chờ ở đây mà. Phòng cao cấp như thế này mà cô lại chỉ có một mình. Căn phòng quá rộng nên có chút đáng sợ. Eun Tak ghì chặt cái gối vào lòng, nằm nghiêng sang một bên tưởng tượng ra những chuyện sau này. Lúc nào Eun Tak cũng làm vậy, nhưng cô không thể biết trước cuộc đời mình dù chỉ một chút.

Chuẩn bị đến trường xong xuôi, Eun Tak đẩy cửa chính của khách sạn, bước ra ngoài. Mới sáng sớm nhưng mây đã giăng kín, chẳng nhìn thấy mặt trời đâu cả. Bầu trời từ phía tầng thượng của khách sạn trông có vẻ u ám, hay phải nói là khác hoàn toàn ngày thường, những giọt mưa đang tuôn rơi. Eun Tak đưa tay ra cảm nhận chúng. *Tách, tách*, những giọt nước mưa nối đuôi nhau rơi đầy trên tay cô. Eun Tak lấy chiếc ô từ trong cặp rồi mở bung ra. Nổi tức giận bỗng chốc dâng trào, cô quắc mắt nhìn về phía bầu trời bằng vẻ mặt vô cùng bất mãn.

“Buồn cười thật đấy, chú không thích thì cứ nói là không thích. Đường đến trường đã mệt mỏi lắm rồi, lại còn mưa là làm sao?”

Hễ Yêu Tinh buồn thì trời sẽ đổ mưa. Có vẻ ông chú đó giờ đang vô cùng ưu tư sầu muộn. Tâm trạng vốn đã ủ ê từ đêm hôm qua của cô lại càng buồn hơn. Eun Tak âm ức bặm môi. Bỗng một chiếc xe đột nhiên dừng trước mặt cô - một chiếc xe thể thao có kiểu dáng vô cùng bắt mắt. Deok Hwa ở trên xe bấm còi inh ỏi, nháy mắt với cô. Cậu ta vẫy tay chào cô. Eun Tak cũng e dè cúi đầu chào.

Chủ tịch Yoo đã dặn dò Deok Hwa phải phục vụ cô cho tốt. Ông dặn đi dặn lại rằng cô là nhân vật vô cùng quan trọng. Nếu hỏi rằng quan trọng đến mức nào, thì đến mức liên quan tới thể diện của Deok Hwa. Theo chỉ thị của ông, cậu phải đưa cô đến trường cẩn thận. Đi một chiếc xe thể thao nổi bật, anh chàng Deok Hwa còn cho xe chạy vào tận trong sân trường và ga lăng mở cửa xe cho cô, mặc cho Eun Tak kêu xấu hổ. Cô cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên nhìn ai.

Đám học sinh nhìn cô chăm chăm đầy ngờ vực. Những tiếng xì xầm bàn tán cũng lọt vào tai Deok Hwa. Thế nhưng đây không phải bầu không khí mà cậu dự tính. Họ không hề ganh tỵ với Eun Tak mà là đổ kỵ và ganh ghét. Nghe những câu mỉa mai như “Làm sao con bé đó lại được đại

gia bao nuôi thế không biết” là có thể đoán được đại khái cuộc sống ở trường của Eun Tak. Hóa ra một “Ji Eun Tak” tội nghiệp, không phải Lo Lem nhưng lại bị dì và hai đứa em họ bắt nạt, đã thế ở trường còn bị đồn đại là con bé quái dị nhìn thấy ma quỷ mà ông chú Yêu Tinh nhờ cậu điều tra mấy hôm trước chính là cô, Deok Hwa khẳng định chắc chắn.

Khi Deok Hwa đến ngôi nhà, Thần Chết và Yêu Tinh đang ngồi ở hai đầu bàn ăn to tướng, rệu rạo nhai bữa sáng muộn. Chỉ nhìn hai ông chú đã thấy ngay một bầu không khí lạnh lẽo và u ám. Đạo này, Yêu Tinh lúc nào cũng ở trong tình trạng kỳ quái. Anh vốn sáng nắng chiều mưa, tâm trạng thường xuyên lên xuống thất thường, nhưng từ lúc nào lại cư xử như người bị bệnh suy nhược thần kinh thế kia? Deok Hwa đoán, ông chú của cậu chắc đang định đi ra nước ngoài, song đột nhiên chỉ vì một cô gái tự xưng là Cô Dâu của Yêu Tinh xuất hiện, vậy là bị năm thóp. Tình cảnh trở trêu này có khác nào mấy bộ phim truyền hình buổi sáng chứ? Ông chú Yêu Tinh không thèm quan tâm cậu đi hay đến, Deok Hwa liền quay sang hỏi ông chú Thần Chết trông có vẻ đỡ hơn một chút.

“Cô ta đúng thật là Cô Dâu của chú nhà cháu ư? Sao lại vậy ạ?”

“Chẳng biết, chắc là trò đùa của Thần chẳng?”

“À, thì ra là vậy, nên chú ấy mới buồn bã đến thế. Ra là vì cô ta không phải hình mẫu lý tưởng của chú ấy. Thần đùa dai thật đấy.”

Khi ký hợp đồng lần đầu tiên, Thần Chết đã giấu Deok Hwa, nhưng chỉ cần nghe Thần Chết nói chuyện với Yêu Tinh là cậu biết ngay, chú Phòng Cuối có gương mặt trắng như tuyết này là thần chết. Từ khi Deok Hwa còn nhỏ, Yêu Tinh đã bảo cậu gọi anh bằng chú, có lẽ trong tương lai xa sẽ bảo cậu coi chú ấy như con cũng nên. Deok Hwa trước mặt Thần Chết vẫn vô cùng thản nhiên.

Tâm trạng của Thần Chết cũng rồi tinh rồi mù chẳng kém gì Yêu Tinh. Trên đường đi, anh ta đã gặp một cô gái và bật khóc. Vừa mới gặp

người ta có một lần mà lại rơi nước mắt là cái chuyện quái quỷ gì không biết. Nhưng đằng nào Thần Chết cũng đã khóc. Anh ta và cô gái đó đôi co với nhau tại một quầy bán hàng chỉ vì một chiếc nhẫn. Thần Chết đã bỏ nó sang một bên. Chiếc nhẫn thật sự rất đẹp. Dù chỉ thoáng qua nhưng hề nhớ đến mỗi nhân duyên đó, nước mắt lại muốn trào ra và trái tim nhói đau, thật là một chuyện không thể tin nổi.

Một khi Thần Chết u sầu thì bầu không khí xung quanh liền trở nên buốt giá. Cái đĩa đựng sa lát vô tội đang bị đóng băng. Hai người đàn ông trong ngôi nhà này, một người thì tùy tâm trạng mưa sẽ rơi, một người thì làm đông cứng mọi thứ xung quanh. Deok Hwa cảm thấy thật quá đổi mệt mỏi.

“Chú nghĩ kỹ lại xem. Không phải là gặp lần đầu đúng không? Đàn ông đàn ang mà như thế là không được. Phải chịu trách nhiệm đi chứ. Có thể chú không nhớ gì về ngày hôm đó, nhưng không chừng cô gái đó lại nhớ được điều gì cũng nên.”

Ông tướng Deok Hwa chẳng biết gì mà cứ nói như đúng rồi. Trong quá khứ, Thần Chết chưa từng gặp cô gái nào rục rờ chói lòa đến như thế. Cô gái ấy chính là Sunny. Cô duyên dáng vuốt tóc sang một bên, viết số điện thoại của mình vào tờ giấy nhớ cho anh ta, đã vậy còn để lại dấu son môi trên đó. Thật quá đổi rục rờ. Cái đĩa không thể đóng băng thêm nữa, bắt đầu nứt toác ra.

Deok Hwa tặc lưỡi.

“Cái đĩa đó là do chú Yêu Tinh tự tay mua từ thời Louis XIV đấy, chú ấy rất quý nó...”

***

Thần Chết thử đến cây cầu nơi lần đầu tiên họ gặp nhau, hy vọng sẽ gặp lại cô gái tên Sunny đó, nhưng rốt cuộc đành phải ra về vô ích. Anh ta vừa lúi thủi đi về nhà liền nhìn thấy Yêu Tinh vật vờ mất mấy hôm vừa rồi đang mặc một bộ vest đứng ở phòng khách, đeo một chiếc cà vạt màu đen. Đến cả Thần Chết nhìn vào cũng thấy bộ dạng anh đang cực kỳ nghiêm túc.

Chính vào bước ngoặt giữa sinh và tử của một ai đó, Yêu Tinh liền tỉnh táo lại, tạm gác việc của mình sang một bên.

“Bộ quần áo đấy là sao thế? Anh chuẩn bị tham dự tang lễ à? Cũng phải, người ta bảo hôn nhân là nắm mồ của tình yêu còn gì.”

“Tôi đang nghiêm túc đấy. Tôi có chuyện muốn hỏi, mong anh hãy trả lời trung thực.”

Yêu Tinh hỏi về vô cùng nghiêm túc. Thần Chết không mĩa mai anh nữa. Đôi mắt Yêu Tinh lúc nhìn xuống đồng hồ đeo tay có chút gì đó nặng nề. Yêu Tinh hỏi anh ta: “Tôi có thể gặp một người chết ở nước ngoài được không? Có thể để ông ta lưu lại một lúc ở quán trà của thần chết được không?” Yêu Tinh cảm thấy rất rõ ràng sinh mệnh của một con người đang dần lụi tàn. Trong quá khứ, Yêu Tinh từng là thần hộ mệnh của ông ta.

Người đàn ông đó giờ đã trở thành một ông lão, sinh mệnh như ngọn đèn leo lét trước gió. Thời niên thiếu, ông ta đã gặp được Yêu Tinh. Lúc bấy giờ, đang đi bộ trên một con đường ở nước ngoài, bỗng một cậu bé chạy ừa ra va vào Yêu Tinh. Trong khoảnh khắc đó, anh đã nhìn thấy cuộc đời cậu lướt qua trước tầm mắt mình. Không thể chống lại sự bạo hành của bố dượng, cậu bé đành phải bỏ nhà đi bụi. Thật khổ sở làm sao! Thế nhưng nếu bỏ nhà đi, một cuộc sống còn khó khăn hơn sẽ chờ cậu ngoài kia. Giờ hãy ráng chịu đựng một chút, rồi mọi chuyện sẽ tốt lên.

Yêu Tinh khuyên nhủ cậu bé: “Nói với bố dượng cậu rằng nếu đã nhận nuôi con thì bố chính là bố của con, phải đường đường chính chính mà nói. Với lại hãy làm bài thi cho tốt nhé.” Người bố dượng đuổi theo cậu ta rồi bị ngã gãy xương sườn, nên không thể dùng vũ lực với cậu ta được nữa. Cậu ta hết nhìn ông bố dượng ngã lăn trên nền đất đang rên rỉ vì đau, rồi lại nhìn sang Yêu Tinh bằng đôi mắt sững sờ.

“Anh từng làm cả việc đó nữa ư?”

Thần Chết ngỡ vực, tại sao Yêu Tinh lại làm việc đó. Về cơ bản, giống loài yêu tinh có vẻ thích con người.

Cậu thiếu niên năm ấy suốt cả cuộc đời đã giữ trong ký ức hình ảnh người quân tử hào hiệp mình tình cờ gặp gỡ. Anh chính là người đã làm thay đổi toàn bộ cuộc đời cậu. Đến tận bây giờ, cậu vẫn nhớ mãi chiếc bánh mì sandwich ấm áp mà người ấy trao cho mình. Cậu đã trưởng thành, trở thành một người tốt. Yêu Tinh muốn nhìn cậu một lần cuối.

“Ta đã trao bánh mì sandwich cho hàng ngàn người, nhưng rất hiếm người có thể trở thành người tốt như cậu. Con người bình thường chỉ dừng ở khoảnh khắc kỳ tích đó, rồi lại đòi hỏi ta giúp thêm. Họ muốn có thêm những khoảnh khắc phép màu giống như thế. Thế nhưng cậu đã tự thay đổi cuộc đời mình. Vì vậy ta mới luôn ủng hộ cuộc đời cậu.”

Yêu Tinh không can thiệp quá sâu vào cuộc đời của con người. Nhưng thỉnh thoảng anh lại trở thành thần hộ mệnh của ai đó như thế này.

***

Trong căn phòng cao cấp ở khách sạn, Eun Tak ngồi ở bàn phòng khách, chuyên tâm giải đề thi. Kỳ thi đại học chẳng còn bao lâu nữa là đến rồi. Cô lại là học sinh năm ba. Eun Tak vừa làm một học sinh học hành chăm chỉ vừa đợi anh. Chờ đợi một mình trong không gian rộng lớn lạnh lẽo này.

Thế nhưng trời không chiều lòng người. Thời tiết càng lúc càng u ám hơn, còn nổi cả giông bão, khiến Eun Tak hết chịu đựng nổi. Cuối cùng, cô đành tìm đến nhà Yêu Tinh gõ cửa. Rốt cuộc tâm trạng anh xấu đến mức nào cơ chứ? Vì tâm trạng Yêu Tinh tệ hại như thế nên tâm trạng Eun Tak cũng chạm đáy theo. “Chú mở cửa đi, tại sao chú lại tránh mặt tôi, thối nển gọi chú đến thì tổn thương lòng tự trọng nên tôi không gọi đâu. Nhưng giờ tôi sẽ thối nển bắt nạt chú xem sao.” Thế nhưng bên trong căn nhà vẫn im lìm không một tiếng động. Anh bảo mình đang tìm Cô Dâu, tìm thấy rồi lại bỏ mặc thế này, rốt cuộc là ý gì?

Ngày tiếp theo, Yêu Tinh vẫn bật vô âm tín. Cuối cùng, Eun Tak đành bày một đồng nển lên kệ tủ rồi châm lửa. Cô sẽ thối nển để gọi Yêu Tinh. Nếu anh biến mất, cô lại tiếp tục gọi, biến mất lại tiếp tục gọi, cứ thế cho anh biết tay. Eun Tak chu môi, *phù*, cô thối tắt nển. Trái tim đang uất ức đến phát khóc.

Chỉ trong chớp mắt, Yêu Tinh đã đứng trước mặt cô. Cô có thể gọi anh đến dễ dàng như thế này, bản thân anh cũng có thể, nhưng anh lại không đến. Gương mặt Yêu Tinh thoáng mỗi mệ. Bộ vest đen rất hợp với anh, nhưng không hiểu sao trông càng đáng ghét hơn.

“Chú đã ở đâu vậy? Tại sao lại tránh mặt tôi?”

Eun Tak nhìn Yêu Tinh, quyết tâm hỏi cho ra lẽ.

“Cô đã đến nhà tôi à? Không phải tránh mặt mà tôi bận việc.”

“Vì tránh mặt tôi nên chú mới bận còn gì. Nhìn là biết chú đâu có đi làm. Không lẽ tôi bị như vậy rồi sao?”

Xem ra Eun Tak vô cùng tức tối, cô hít một hơi rồi nói.

“Bị hắt hủi ấy?”

“Gì cơ?”

“Thế thì tại sao? Bảo là Yêu Tinh thì tránh mặt, bảo không phải cũng tránh mặt. Bảo không nhìn thấy kiếm thì tránh mặt, bảo nhìn thấy cũng tránh mặt. Chú thật xấu xa. Người lớn đúng là đồ xấu xa! Chỉ biết trốn tránh là giỏi thôi. Tôi sẽ thổi tắt hết nến chỗ này cho mà xem!”

Eun Tak không làm thế thì Yêu Tinh cũng định đến đây rồi. Eun Tak không hề hay biết, nhưng để đến gặp cô anh đã phải lấy hết dũng khí của bản thân. Yêu Tinh vẫn luôn nghĩ mình chỉ đợi đến ngày được chết, nhưng hóa ra anh lại lưu luyến kiếp sống này nhiều đến vậy. Thời gian càng dài, lưu luyến càng tăng, chứ tuyệt nhiên không hề giảm đi. Nhìn cậu bé thiếu niên năm nào giờ trở thành một ông lão già nua, bước lên bậc thang dẫn đến thiên đường, thêm một cái chết nữa mà anh không thể quên, cảm giác chân thật chưa từng thấy bỗng bùng lên trong anh. Lúc đó anh nghĩ, chết đi thì tốt hơn. Kết thúc kiếp sống này, kết thúc cả việc nhìn những người mình yêu thương lần lượt ra đi. Yêu Tinh khẽ gật đầu, anh phải chấp nhận cái chết này thôi.

Eun Tak uất ức gào lên. Phía sau cô, những ngọn nến đang tỏa sáng lấp lánh. Thật nhiều, thật đẹp, thật ấm áp.

“... Cô đẹp thật đấy.”

“Tôi đang nghiêm túc đấy nhé!”

“Tôi cũng thế.”

Anh nói nhẹ nhàng, Eun Tak cũng im lặng. Ánh mắt của hai người giao nhau. Đôi mắt Yêu Tinh không hiểu sao trông thật buồn. Đôi mắt anh vốn dĩ luôn buồn như thế sao? Trông thật cô đơn. Dù vậy, lúc này đôi mắt anh đang buồn... hình như là vì cô, Eun Tak cũng trở nên buồn bã.

“Để tôi sống ở nhà chú không được sao? Phòng trống nhiều thế cơ mà.”

“Lần sao cô biết có phòng trống?”

“Anh Yoo Deok Hwa nói cho tôi.”

Yêu Tinh cười khẩy một tiếng, nhưng Eun Tak vẫn không lùi lại, mà thật sự cũng chẳng còn chỗ cho cô lùi nữa.

“Chú bảo tôi trước tiên cứ chờ ở đây. “Trước tiên” mà người ta nói thường chỉ trong vòng một tiếng thôi, nhiều nhất cũng nửa ngày là cùng. Thế mà đã mấy ngày rồi. Đã thế suốt mấy ngày qua, hôm nào trời cũng mưa. Chú buồn lắm à? Là tại tôi?”

“... Không phải đâu.”

Cũng may là anh bảo không phải, nhưng lòng Eun Tak đã tổn thương từ lâu rồi. Vì anh buồn nên cô không thể làm Cô Dâu của Yêu Tinh.

“Không sao, chú cứ nói đi. Tôi đã chuẩn bị tinh thần suốt mấy ngày nay rồi. Dù chú có nói gì đi nữa, tôi cũng sẵn sàng chấp nhận.”

“Sao cô lại phải chuẩn bị tinh thần hả? Tôi mới phải làm điều đó chứ.”

Yêu Tinh nở nụ cười vô hồn, né tránh ánh mắt đang nhìn mình chòng chọc của Eun Tak như muốn hỏi “VẬY LÀ Ý GÌ?”. Anh bước đến chỗ tủ lạnh. Đây là chuyện Eun Tak không cần biết. Chẳng có gì tốt đẹp cả. Yêu Tinh lấy một lon bia từ trong tủ lạnh, uống liền một hơi.

Eun Tak đứng lặng. Anh bảo không phải tại cô mà anh buồn, nhưng vẫn không cho cô câu trả lời. Eun Tak không thể hiểu được lòng anh.

“Cô ăn tối chưa?”

“Từ lúc tôi nói tôi nhìn thấy kiếm thì chẳng thấy chú đâu nữa. Bây giờ đâu phải lúc hỏi chuyện ăn tối?”

Bia mát lạnh trôi xuống cổ họng Yêu Tinh. Cảm giác thật buốt giá.

“Phải chuẩn bị tinh thần như thế nào mới được? Chú đừng cố làm một mình nữa, chúng ta hãy làm cùng nhau đi.”

“Cô ăn bò bít tết không? Tôi gọi phục vụ phòng cho cô nhé?”

“... Vì chú đổi đề tài nên tôi sẽ bỏ qua cho chú.”

Eun Tak thở dài một hơi, mặc áo khoác vào. Nghĩ lại thì từ lúc gặp Yêu Tinh, cô luôn trăn trở mình phải làm thế nào mới được, hẳn anh cũng có nhiều suy nghĩ về Cô Dâu bỗng nhiên xuất hiện này lắm. Dù không phải suy nghĩ của cô đang chuyển biến theo chiều hướng tốt, nhưng dù sao bản thân đã lớn, nên cô quyết tâm thử hiểu người lớn này xem sao. Eun Tak cố ý nở nụ cười bí hiểm: “Hôm nay tôi không muốn ăn thịt bò, chúng ta đi ăn cái khác đi.”

Yêu Tinh lại uống thêm một ngụm bia nữa. Nụ cười đó của Eun Tak làm anh thấy đau nhói.

Ánh nắng chính ngọ

Hai người đến một cửa hàng tiện lợi gần khách sạn. Eun Tak chọn cơm cuộn tam giác và mì ly rồi ăn ngon lành. Yêu Tinh đứng cạnh cô, lại uống thêm một lon bia. Lấp đầy bụng bằng hai lon bia, còn chưa kịp làm gì anh đã say túy lúy. Anh lão đảo bám vào kệ hàng, bảo với Eun Tak: “Tất cả mọi thứ từ đây cho đến đằng kia tôi sẽ mua hết cho cô.” Eun Tak khổ sở ngăn anh lại.

“Chú làm sao vậy, mới uống có hai lon bia đã thành ra thế này sao?”

Eun Tak càu nhàu, còn Yêu Tinh thì chân nam đá chân chiêu, chẳng rõ có nghe lời cô nói hay không. Eun Tak ôm một túi giấy đầy ắp bánh kẹo. Hai người sóng bước, đi dọc trên con đường cạnh bờ hồ dẫn về phía khách sạn. Eun Tak cắm ống hút vào hộp sữa chuối. Dòng sữa ngọt ngào tan chảy trong miệng cô.

Nửa đêm trên con đường vắng, chỉ có hai người họ tản bộ bên nhau. Yêu Tinh đã thành một kẻ say rượu như bao người bình thường khác, khiến Eun Tak phải giục anh mau về nhà. Nhưng Yêu Tinh cứ khăng khăng đòi đưa cô về trước. Anh đang thốt ra những lời mình chưa bao giờ nói. Eun Tak đã uống hết sữa chuối, nhưng vẫn ngậm ống hút. Vì Yêu Tinh đang say, nên có lẽ những lời anh nói là thật lòng. Anh đi vượt lên trước rồi đứng dựa vào cây đèn đường.

“Mà tôi thật sự là Cô Dâu của chú sao? Tạm thời là thế phải không?”

Eun Tak hỏi lại. Cô cần một sự khẳng định. Yêu Tinh tự cảm thấy mình xấu xa khi cư xử như thế không biết đến sự gấp rút của cô, anh phì cười, “Ừ” một tiếng. Bộ dạng trả lời không hề do dự của anh làm cô rất vừa lòng. Nét mặt của Eun Tak lộ rõ vẻ nhẹ nhõm.

“Vậy tôi không thể gặp người đàn ông khác được nữa à?”

Đứng trước câu hỏi đó, đầu Yêu Tinh hình như bắt đầu lên cơn đau.

“Tôi hoàn toàn không khuyến khích cô làm việc đó đâu.”

“Vậy còn ba điều ước của tôi thì sao? Làm thêm, nhà dì, bạn trai!”

“Kiếp này bạn trai sẽ không xuất hiện đâu. Cô đừng đợi nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi không thích.”

Đầu óc trống rỗng khiến Yêu Tinh thốt ra những điều mình chưa bao giờ nói. Eun Tak ngược lên nhìn anh, anh cao như thể chạm được đến đèn đường.

“Ở đâu ra chuyện đó? Chú thích tôi à?”

“Không.”

“Câu “không” của chú hình như không phải thế.”

Gương mặt Yêu Tinh dưới ánh đèn đường trông thật u tối. Ôi, trông anh lại cô độc nữa rồi. Hình ảnh một Yêu Tinh cô độc luôn làm Eun Tak bận tâm. So với Eun Tak, Yêu Tinh không thiếu một cái gì, nhưng anh không phải người mà lại là linh hồn. Gương mặt anh khiến một cô học sinh bình thường cũng phải lo lắng. Cái bóng của họ chồng lên nhau, dù đang ở cùng nhau nhưng trông như chỉ có một người.

“... Thời gian qua chú sống thế nào vậy? Chú làm những gì?”

“Thì cứ vừa sống vừa chờ cô thôi.”

Trái tim Eun Tak hẫng mất một nhịp. Anh bảo anh chờ cô. Không phải chỉ có Eun Tak chờ đợi ai đó, mà ai đó cũng đang chờ đợi cô. Yêu Tinh nói anh vừa sống vừa đợi Cô Dâu của mình, điều đó khiến Eun Tak bỗng nhiên thấy xấu hổ, bèn làu bàu mắng anh.

“Chú ồn ào quá.”

“Tôi nói nhỏ mà.”

Eun Tak lúng túng gãi đầu trông thật đáng yêu, Yêu Tinh nở một nụ cười dịu dàng.

“Tôi là cô dâu thứ mấy vậy?”

Xem chừng cô bé này có rất nhiều điều tò mò đây. Những gì có thể nói cho cô biết, anh trả lời cô bằng hết. Từ chuyện anh có thể bay cho đến chuyện mỗi lần anh buồn trời sẽ đổ mưa, còn lúc vui thì hoa sẽ nở. Ngay

cả dưới màn đêm đen này, Yêu Tinh vẫn nhìn thấy Eun Tak rất rõ ràng. Gương mặt trắng trẻo của cô trông như một bông hoa kiêu mịch.

“Cô dâu đầu tiên và cũng là cuối cùng.”

“Đầu tiên thì cứ cho là vậy đi. Nhưng làm sao chú biết tôi là người cuối cùng?”

“Bởi vì tôi đã quyết định như thế.”

Trái tim lại hẫng nhịp một lần nữa, Eun Tak lo tim cô sẽ văng ra ngoài mắt.

“... Nếu như tôi nói rằng tôi không làm Cô Dâu nữa thì sẽ thế nào?”

“Thanh kiếm này sẽ không được rút ra. Chuyện này chỉ có cô làm được thôi.”

“Kiếm ư?”

“Phải rút thanh kiếm này ra chứ. Rút ra rồi tôi sẽ... tôi sẽ đẹp hơn. Bây giờ không đẹp còn gì.”

À, giờ thì Eun Tak đã hiểu tại sao Yêu Tinh chờ đợi Cô Dâu rồi. Tình tiết này thường xuất hiện trong truyện cổ tích. Trong truyện *Hoàng tử Ếch*, ếch biến thành hoàng tử, truyện *Người đẹp và Quái vật* thì quái vật biến thành hoàng tử. Nếu gặp được tình yêu chân thành, họ sẽ quay trở lại hình dạng thật.

Nếu vậy Yêu Tinh sẽ từ một cây chổi trở thành yêu tinh^[1] thật sự sao? “Sẽ có lúc phải cần đến chổi mà.” Eun Tak nói rồi cười hì hì. Câu chuyện về cây chổi làm Yêu Tinh bật cười. Cô bé mà anh cứu sống năm nào đã trưởng thành rồi, có thể khiến tâm trạng người ta trở nên vui vẻ. Cứu cô

quả là điều đúng đắn. Đúng đến mức cô bé lại trở thành Cô Dâu có thể rút thanh kiếm của anh ra.

[1] Yêu tinh không phải linh hồn của người chết mà là sự biến đổi của một vật vô tri vô giác. Trong các câu chuyện cổ tích của Hàn Quốc, yêu tinh là do những đồ vật cũ như cây chổi biến thành.

“Cô không biết nên mới nói như thế. Chứ trong tình cảnh này tôi còn cười được thì đúng là điên thật rồi đấy... Ừ, để lần sau hãy rút kiếm. Hôm nay thôi vậy, hôm nay cứ cười với cô đã.”

Yêu Tinh cười nhưng trông anh còn buồn hơn. Eun Tak nhanh chóng đề nghị.

“Để đến khi tuyết đầu mùa rơi nhé?”

“Tuyết đầu mùa à?”

“Vì lúc đấy sẽ cần có chổi mà.”

Tuyết đầu mùa à... Yêu Tinh cứ lăm băm mãi từ ấy. Đôi mắt nhòe mờ của anh nhắm lại một chốc rồi mở ra. Dưới bầu trời đêm chỉ có hai người họ.

***

Sáng hôm sau, hoa anh đào nở rộ trên những cành cây trơ trụi của tháng Mười một. Người qua đường đều dừng bước, ngắm nhìn cảnh tượng những bông hoa bừng nở vào đầu đông và trầm trồ kinh ngạc. Tâm trạng của mọi người đều hào hứng, phấn khởi. Eun Tak cũng dừng lại ngắm hoa, nở nụ cười bừng sáng của khuôn mặt.

Có lẽ chỉ có mình Yêu Tinh nghe tin hoa nở vào buổi sáng mà không cười nổi. Đã quá trưa anh vẫn phải ôm cái đầu đau nhức vì say rượu. Đầu óc anh cứ mơ mơ hồ hồ, cái nhớ cái không. Eun Tak uống sữa chuối,

Eun Tak vừa cười vừa hỏi anh hết chuyện này đến chuyện khác, Eun Tak vui vẻ nói đến ngày tuyết đầu mùa sẽ rút kiếm ra. Mỗi lần những ký ức đêm qua hiện về là một lần đầu Yêu Tinh nổi cơn đau dữ dội.

Ôm cái đầu đau như búa bổ, Yêu Tinh lái xe đến trường Eun Tak. Eun Tak vừa tan học, bước ra cổng trường đã thấy anh đứng đó, đeo kính râm, đứng tựa vào xe thật quá sức nổi bật. Mỗi lần vạt áo tung bay, lại làm lộ ra đôi chân dài của anh. Eun Tak đã nhìn gương mặt đẹp trai của anh biết bao nhiêu lần, cũng phần nào quen, nhưng giờ trông anh thế này, không hiểu sao lại thấy đẹp đến đến vô thực. Eun Tak vội chạy ào đến bên cạnh anh.

“... Hôm qua tôi có lỡ lời câu nào không?”

Yêu Tinh nắm chặt vô lăng, len lén nhìn Eun Tak đang ngồi ghế bên cạnh, hỏi.

“Chú không nhớ gì hết à?”

“Cô không thấy gương mặt này đang khổ sở vì nhớ hết tất cả sao?”

Eun Tak hồi tưởng lại bộ dạng liêu xiêu của Yêu Tinh đêm hôm qua, khúc khích cười. Đây là gương mặt đờ ra vì mới uống có hai lon bia đã say liếng xiếng thì có.

“Chú đã uống nước giải rượu chưa?”

“Sao cứ nhìn thấy tôi là cô hỏi chuyện ăn uống thế? Trước khi gặp tôi cô ăn một chút đi không được à?”

“Là vì tôi muốn ăn cùng chú, nên mới như vậy mà.”

Cô bé này thật là. Chỉ cần người ta cho cô thấy tâm ý một chút, cô sẽ thành thật cho người ta biết hết lòng mình. Yêu Tinh phì cười thành tiếng.

“Cô muốn đi ăn gì nào? Bò nhé?”

“Bò á? Tôi không hề nghĩ đến đấy, đúng là ý tưởng tuyệt vời.”

Eun Tak đang vô cùng hớn hởi. Yêu Tinh dừng xe bên lề đường vắng vẻ. Anh mở cửa xe bước xuống, rồi vòng sang mở cửa bên ghế phụ. Con đường vắng vẻ, chẳng có mấy người qua lại, nhưng lúc mở cửa xe cho Eun Tak không hiểu sao anh lại ngượng ngùng. Eun Tak cũng ngại ngần xuống xe. Một bầu trời mở rộng ra trước mắt cô.

“Ơ...!”

Eun Tak bất ngờ thốt lên tiếng cảm thán. Nơi cô đang đứng là một con đường yên ả ở Canada. Không còn ở Hàn Quốc nữa, chớp mắt một cái đã là Canada rồi.

“Đây là quà đáp lễ cho lá phong cô tặng.”

“Quá tuyệt. Chú đáp lễ lại bằng đất nước lá phong luôn này. Đây có phải là đi nghỉ tuần trăng mật không?”

Yêu Tinh dợm mở cửa, vẻ như bảo “Còn nói năng lung tung nữa thì bước lên xe”. Eun Tak vờ như không nhìn thấy, vội phăm phăm đi trước dẫn đường. Yêu Tinh gọi với theo cô: “Nhằm hướng rồi, không phải hướng đó, hướng này cơ”, rồi dứt khoát đi theo hướng ngược lại. Eun Tak lon ton chạy đuổi theo anh. Bóng dáng anh nhìn từ phía sau lúc nào cũng thật cô đơn. Chỉ có anh không biết những suy nghĩ này của cô. Đôi mắt Eun Tak nhìn anh, bước chân cô bần chồn không yên.

Nhà hàng có treo những bức tranh kiểu xưa, nhìn thoáng qua cũng thấy là theo phong cách truyền thống. Trên bàn ăn có một bình hoa trang nhã. Những thực khách ngồi bên bàn đang thưởng thức món ăn với vẻ mặt

hạnh phúc, làm Eun Tak vui lây. Hai người ngồi đối diện nhau. Món bò bít tết được dọn lên gần như ngay tức khắc.

“Tôi ăn đây.Ồ, kiếm này, nhiều kiếm quá.”

Eun Tak nghịch ngợm, cầm cái đĩa hươu hươu trước mặt anh. Yêu Tinh sợ hãi, vội lùi ra sau. Eun Tak bật cười khoái chí.

Yêu Tinh nhấp một ngụm nước, cố hạ giọng rồi nói.

“Ăn đi, cô bảo đói bụng mà. Vừa ăn vừa nghe tôi nói đây, nhưng không được hiểu sai ý tôi đâu đấy. Tôi tò mò nên mới hỏi thôi, thật đấy.”

Eun Tak thoăn thoắt cắt thịt bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm, đoạn gật đầu với anh. Eun Tak cũng tò mò là anh muốn hỏi cái gì. Trước giờ chủ yếu toàn cô tò mò thôi.

“Thanh kiếm này ấy mà... Chuôi kiếm có hình gì vậy...?”

“Lẽ nào chú đang nghi ngờ tôi đấy à?”

Cái ông chú này thật đúng là... Eun Tak ôm một bụng tức, cầm cái đĩa cắm xuyên một nhát vào miếng thịt bò. Yêu Tinh hiểu ý, liền dỗ ngọt cô: “Càng là những chuyện như thế này, càng phải thận trọng mà.” Không phải nghi ngờ thì là cái gì chứ. Càng nghe anh giải thích, tâm trạng Eun Tak càng xấu đi. Từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã nhìn thấy thanh kiếm rồi. Một thanh trường kiếm khổng lồ có khắc hình bạch hổ cắm xuyên qua ngực anh.

“Mà chú này, tôi có tìm hiểu qua về chú rồi. Thế nhưng chuyện bị kiếm đâm vào ngực ấy, tìm thế nào cũng không thấy. Sao chú lại bị đâm kiếm vậy? Là do chú tự đâm à? Hay do người khác?”

“... Bị một người mà mình không ngờ đến đâm.”

“Quả nhiên là một câu chuyện rất bi thương. Thôi vậy. Tuổi tác thì sao? Chính xác chú bao nhiêu tuổi rồi?”

“939 tuổi.”

“À... thì ra còn bi thương hơn. Xin lỗi chú. Dù vậy sống lâu cũng thích thật đấy. Không già đi này, tiền cũng nhiều này, cô dâu cũng cả đám này.”

Nụ cười của Eun Tak làm Yêu Tinh thấy khó chịu.

“Cô muốn sống lâu à? Chỉ có mình cô đứng lại còn tất cả mọi người đều trôi theo dòng thời gian cũng không sao ư?”

Eun Tak đặt đĩa xuống, lặng im nhìn vào mắt anh. Trông chúng thật buồn. Vậy nên nhìn anh mới cô đơn như vậy ư?

“Có chú mà.”

Mẹ đã ra đi rồi. Thế gian này chỉ còn lại một mình cô. Eun Tak cũng hiểu được phần nào cảm giác đó.

“Chỉ cần luôn có chú bên cạnh, dù sống lâu đến thế nào cũng sẽ hạnh phúc thôi.”

Ánh mắt Yêu Tinh hơi xao động, nhìn Eun Tak càng thêm xa xăm.

“Nhưng mà so với quá khứ bi thương của chú, trông chú có vẻ tươi tỉnh hơn đấy.”

Thình thoảng trông anh rất buồn bã, nhưng cứ vậy mà nói ra thì thật quá dễ dàng. Dễ dàng đến đáng ghét.

Hai người rời khỏi nhà hàng, đến một đài phun nước gần đó. Những giọt nước bắn tung lên dưới ánh nắng mặt trời, bay vào không trung

hết như đang tỏa sáng. Nhờ đó mà toàn bộ không gian xung quanh bỗng trở nên lấp lánh.

“Cũng đã gần một ngàn năm rồi. Tôi sẽ bị thương một ngàn năm hay sao? Giờ tôi chỉ là một yêu tinh vô cùng cứng cỏi, chấp nhận số mệnh khiêm nhường và mạnh mẽ sống.”

Những lời đó làm Eun Tak bật cười. Cô nhớ lại bộ dạng của bản thân khi nói “Tôi sẽ tự biết trưởng thành thật tốt, thật kiên cường.” Hai con người giống nhau như đang từ từ thu hẹp khoảng cách, bước chân tiến đến đài phun nước cũng trở nên nhẹ bẫng.

“Làm gì có chuyện con người ta bị thương ngàn năm vạn năm chứ. Cũng làm gì có tình yêu nào kéo dài ngàn vạn năm.”

“Tôi bỏ một phiếu là có đấy!”

“Cô bỏ phiếu cho cái nào? Tình yêu hay bị thương?”

“Tình yêu bị thương.”

Chỉ là một câu nói đơn thuần nhưng làm Yêu Tinh có chút bất ngờ. *Tình yêu bị thương*. Ghép cả hai từ lại khiến cho nơi nào đó trong trái tim anh bỗng nhói lên. Dù đã sống 939 năm, nhưng tình yêu và bị thương chưa bao giờ song hành cùng anh. Những lời ấy khắc sâu vào tận trái tim anh.

“Hình như chú không tin thì phải. Có muốn đánh cược với tôi không?”

Yêu Tinh chặc lưỡi vì lời khiêu chiến của Eun Tak. Làm sao cô biết anh thích đánh cược? Cô bảo đã điều tra về Yêu Tinh, rốt cuộc cô biết được đến đâu rồi?

“Chú sống một mình cũng lâu rồi, nên đã quen với nỗi cô đơn, tính cách thất thường càng lúc càng nghiêm trọng, khó tính, thích những nơi tối tăm và ẩm ướt...”

“Cô ưu tiên điều tra những gì xấu xa về tôi à?”

“Ban phúc cho con người, cũng ban cả họa nữa... chưa lập gia đình này.”

Cái bóng sượt qua vẻ mặt tươi cười thích chí của Eun Tak.

“VẬY NÊN HÌNH NHƯ CHÚ MUỐN BỎ MẶC TÔI Ở KHÁCH SẠN ĐÓ.”

“Không phải bỏ mặc mà là cân nhắc lại. Cô cũng suy nghĩ một chút đi.”

“Suy nghĩ gì cơ?”

“Cái gì không thích thì đừng có làm. Cô Dâu của Yêu Tinh ấy, cô không nhất thiết phải làm đâu.”

“Ồa, thì ra... Nói đi nói lại vẫn là chú mong tôi không làm đúng không? Sao bây giờ chú mới nói chuyện đó? À, chú không thích tôi là Cô Dâu chứ gì? Hay chú có người phụ nữ khác rồi? “Kể cả không có người phụ nữ khác, tôi cũng không thích cô nên cô đừng có làm” chẳng? Nhìn thấy kiểm rồi thì rút ra, thế là xong? Chú lại đây. Tôi có phải Cô Dâu hay không, rút kiểm ra là biết ngay! Xem xem chú có đẹp lên không nào!”

Eun Tak phăm phăm bước lại gần anh. Yêu Tinh vội vã lùi ra sau. Eun Tak thấy anh thật đáng ghét, hình như anh muốn từ chối cô. Thế mà hôm qua cư xử như không phải, lại còn bảo đã chờ đợi cô. Người mà Yêu Tinh đang chờ chỉ là Cô Dâu, không phải cô ư? Eun Tak luôn cảm thấy bất an, cô không hiểu được thực tâm anh nghĩ gì. Sự thất thường của Yêu Tinh cứ như một nỗi canh đang sôi sùng sục vậy.

Cô Dâu đột nhiên ùng ùng xuất hiện, dù có đúng là định mệnh đi nữa thì cũng không thể thích ngay được, cô biết vậy nhưng mà... Giá mà anh đừng từ chối cô không lý do thế này, có phải tốt hơn không. Chí ít thì Eun Tak cũng nghĩ như vậy. Dù có phải trải qua một vận mệnh đáng sợ cùng với một người xa lạ đi nữa, nhưng vì người đó là anh, cô không hề thấy chán ghét.

“Cô đứng đây mà nói, đừng yên đây!”

Eun Tak định rút kiếm ra thật à? Mỗi lần cô sẵn tới, Yêu Tinh lại vừa lùi ra sau vừa hét lên. À không, thật tốt.

“Chú mau biến ra thật nhiều vàng đi. Dừng chày của Yêu Tinh^[1] biến ra thật nhiều, nhiều như thế này này.”

[1] Hầu hết yêu tinh đều mang theo bên mình một cái chày, nó giống như đũa thần, có thể giúp yêu tinh triệu hồi bất cứ thứ gì nó muốn.

“Sao tôi phải làm thế? Tôi không có chày.”

“Không có chày á? Vì sao? Yêu Tinh kiểu gì mà lại không có chày?”

Eun Tak tỏ ý coi thường. Yêu Tinh liền khiến dòng nước của đài phun nước chuyển động, biến ra một cây kiếm. Anh dùng thanh kiếm hất nước về phía Eun Tak. Eun Tak cũng dùng tay hất nước từ đài phun về phía Eun Tak. Thế nhưng anh sử dụng năng lực, nhanh chóng biến mất rồi xuất hiện trở lại, dù Eun Tak vẫn liên tục hất nước vào người anh. Eun Tak mạnh mẽ chạy theo Yêu Tinh, song quả là không dễ gì bắt được anh.

“Hay thật đấy, chú sử dụng năng lực đó chỉ để thắng một đứa nhóc học sinh trung học thôi à?”

“Bộ tôi không được sử dụng à?”

“Thế tôi có năng lực gì? Chú làm được bao nhiêu việc. Cô Dâu của Yêu Tinh chỉ nhìn thấy mỗi ma quỷ thôi à?”

Cô có năng lực lớn nhất. Cô là sự tồn tại duy nhất có thể rút được thanh kiếm của Yêu Tinh. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô chẳng qua chỉ như một công cụ để rút thanh kiếm của Yêu Tinh ra mà thôi. Có rất nhiều điều Eun Tak không hay biết, cũng không ít điều Yêu Tinh không thể nói cho cô biết. Anh đứng lặng nhìn gương mặt Eun Tak lấp lánh vì dính nước, rồi lại dời mắt đi chỗ khác. Mỗi khoảnh khắc, cảm giác chua chát lại ngập tràn trong anh.

Đùa nghịch thỏa thích ở đài phun nước xong, Eun Tak nói với anh: “Tôi đến chỗ này một lát.” Ở Canada cô làm gì có nơi nào để đi chứ, nhưng Eun Tak vẫn bảo anh: “Đợi tôi một chút. Chú hãy đọc sách trong lúc chờ đợi nhé.” Cô lôi từ trong cặp sách ra một tập thơ, đưa cho anh rồi linh đi mất. Hôm đó là một ngày nắng đẹp. Yêu Tinh ngồi ở băng ghế gần đài phun nước, chậm rãi lật từng trang sách của tập thơ. Mỗi trang đều có bút tích của Eun Tak để lại theo từng câu. Đôi môi Yêu Tinh khẽ nở nụ cười.

Yêu Tinh dừng lại hồi lâu ở bài thơ *Vật lý học của tình yêu*. Anh đọc câu đầu tiên rồi dần dần xuống dưới. Đúng lúc đó, anh nghe thấy một giọng nói hào hứng gọi “chú ơi” từ phía xa. Yêu Tinh dời mắt, nhìn sang bên đó. Ngay lối băng qua đường, Eun Tak đang hờn hờ vẫy tay với anh. Bóng dáng Eun Tak cứ thoắt ẩn thoắt hiện giữa dòng xe cộ ngược xuôi.

Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh, Eun Tak rảo chân băng qua đường. Một bước, hai bước. Mỗi lần Eun Tak bước một bước, vạch kẻ đường màu trắng lại một lần chuyển sang màu đỏ. Eun Tak mở to mắt ngạc nhiên, nhưng lập tức tiếp tục cất bước. Hệt như một tấm thảm đỏ. Thật tương xứng với Cô Dâu của Yêu Tinh. Eun Tak đang bước qua khoảnh khắc tựa như phép màu.

Bài thơ vẫn tiếp tục. Yêu Tinh ngồi lặng tại nơi ấy, không thể dời mắt khỏi Eun Tak đang tiến lại gần anh. Những câu thơ và bước chân của Eun Tak như đan chồng lên nhau. Eun Tak nhìn Yêu Tinh. Cô nở nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Cảnh tượng Eun Tak bước lại gần anh thật quá đổi rực rỡ, hệt như ánh nắng chính ngọ chói lọi nhất trong ngày. Nét mặt của Yêu Tinh dần đông cứng lại. Thời gian của anh lặng lẽ trôi rồi ngừng hẳn. Cả thế gian cũng như dừng lại. Những giọt nước từ đài phun nước chậm chậm ngưng đọng giữa không trung. Cô bé rạng rỡ đến chói mắt ấy cũng dừng lại theo. Yêu Tinh thở ra một hơi, và thời gian tiếp tục trôi đi.

Eun Tak vui vẻ chạy đến bên Yêu Tinh, nhìn anh đang lặng người với đôi mắt ngờ vực.

“Chú ơi?”

Anh không đáp lại. Yêu Tinh chớp mắt nhìn cô, mà lại như không nhìn vào cô.

“Chú giận rồi sao?”

Eun Tak đang đứng ngay bên anh, nhìn khuôn mặt anh thật gần, nhưng cô không thể nào hiểu được. Cô chỉ đi đến khách sạn một chút thôi, sao gương mặt anh lại đáng sợ thế chứ, khiến cô không sao hiểu nổi.

Khoảnh khắc ấy, Yêu Tinh đã quyết tâm tìm đến cái chết. Một lần nữa. Cái chết anh hằng mong đợi và khao khát, khi nó kề cận anh lại muốn né tránh, nhưng giờ anh quyết tâm rồi. Trước khi cô bé này càng rạng rỡ hơn, trước khi cô bé này trở nên quan trọng hơn đối với anh, anh phải ra đi thôi, Yêu Tinh nghĩ như vậy.

Tôi quyết tâm rồi. Tôi phải biến mất. Để em luôn nở nụ cười xinh đẹp, tôi phải đưa ra lựa chọn. Lựa chọn kết thúc cuộc sống này.

Tên của người ấy

Với vẻ mặt lạnh lùng chừng như đang bực dọc chuyện gì đó, Yêu Tinh để Eun Tak ở lại khách sạn. Về đến nhà, anh lập tức tựa người vào cánh cửa phòng, những cơn đau như rung chuyển trái tim lại bắt đầu trào lên. Anh cảm giác như Eun Tak đang chạy về phía mình, tiếng bước chân cô hòa cùng tiếng trái tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực anh. *Thình thịch, thình thịch*, tiếng nhịp tim văng vẳng bên tai anh, dấu hiệu rõ ràng rằng anh còn sống. Đang sống và muốn sống thật sự là hai chuyện quá khác nhau. Trái tim anh đau đớn như thể đang chỉ trích một yêu tinh “muốn sống”. Tưởng như lại bị thanh kiếm đâm vào ngực một lần nữa, Yêu Tinh túm chặt lấy ngực, ngồi sụp xuống. Anh không thể thở được.

Mặc cho lồng ngực thắt chặt vô cùng đau đớn, Yêu Tinh hạ quyết tâm. Anh phải biến mất. Anh phải kết thúc cuộc sống này. Trước khi anh muốn sống thêm nữa, trước khi anh hạnh phúc hơn nữa.

Yêu Tinh và Thần Chết ngồi cạnh nhau bên bàn ăn, cùng uống bia. Hai người đàn ông đều cảm thấy oán hận sự tồn tại của bản thân vì những lý do khác nhau.

Hôm nay, cuối cùng Thần Chết đã gặp lại Sunny. Lần đầu tiên gặp thì chảy nước mắt, còn lần thứ hai anh ta lại dờ ra không nói được lời nào cho ra hồn. Tất cả chỉ vì Sunny hỏi tên anh ta. Thế nhưng Thần Chết không có tên. Anh ta chỉ đơn thuần là thần chết của Thần, là chân chạy việc vặt mà thôi. Anh ta là “Thần chết Kim.” Chẳng riêng gì anh ta, tất cả các đồng nghiệp thần chết đều được gọi chung là “Thần chết Kim”. Đó không phải tên, bởi trước khi chết, tên của họ đã bị xóa sạch rồi. Anh ta chẳng nhớ chút gì về mình của kiếp trước. Mà chỉ mỗi tên không trả lời được thì còn đỡ, đằng này Sunny lại hỏi anh ta có khỏe không. Anh ta có còn sống đâu, làm sao mà trả lời là khỏe được.

Trái tim Thần Chết trống rỗng. Gương mặt của Sunny cứ lờn vờn trong đầu anh ta, nhưng gặp cô nào có phải chuyện dễ. Giờ gặp được rồi, anh ta lại càng phiền muộn hơn vì không biết bao giờ mới có thể gặp tiếp. Rõ ràng hôm nay anh ta chẳng trả lời được câu nào tử tế cả.

Đã vậy, ngồi lù lù ngay bên cạnh anh ta lại là một tên Yêu Tinh đang quyết tâm từ giã cõi đời.

“Thế anh định chết thật đấy à?”

Thần Chết hỏi. Yêu Tinh mang ánh mắt thê lương, nốc bia ừng ực. Yêu Tinh nhìn sang Thần Chết cũng đang dờ cả người ra. Ngày trước, những gì họ nói với nhau chỉ xoay quanh việc quát vào mặt mong cho người kia mau rời đi, còn bây giờ Thần Chết lại lo anh chết thật. Yêu Tinh cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

“Ừ... Trước khi tuyết đầu mùa rơi.”

Phải rút kiếm ra trước lúc đó. Hai người đàn ông, kẻ quyết tâm, người im lặng, nhưng đều nặng nề như nhau cả. Thần Chết đã chạy trốn khỏi Sunny. Dù vậy, trước cái chết của người ngồi bên cạnh, anh ta chẳng thể làm gì hơn ngoài gật đầu.

Yêu Tinh đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài. Nơi anh đến là phía trước căn phòng cao cấp Eun Tak đang ở. Anh mở cửa bước vào trong, thấy Eun Tak đang châm lửa lên các cây nến. Rất nhiều nến. Cô đang châm lửa cho cây nến cuối cùng.

Tiếng mở cửa làm Eun Tak giật nảy mình. Cô cứ tưởng Deok Hwa tìm đến để tính sổ chuyện đồ ăn trong tủ lạnh phòng cô bỗng chốc không cánh mà bay.

“Để gọi tôi mà cô chuẩn bị nhiều thật đấy?”

“Á, giật cả mình!”

“Tôi đến rồi đây. Cô gọi tôi làm gì?”

“Thế chú đến đây làm gì? Anh Deok Hwa nói hết cho chú nghe rồi à?”

Vẻ mặt anh tỏ ý không hiểu cô đang nói gì. Eun Tak bèn giải thích tình huống một cách trôi chảy.

“À... thực ra là tôi bị anh Deok Hwa mắng cho một trận.”

“Nó làm gì có tư cách mắng ai cơ chứ?”

“Toàn bộ đồ ăn trong tủ lạnh là tôi lấy đi đấy. Chuyện thanh toán phải làm sao đây... Bao giờ nhận lương, tôi sẽ trả lại mà.”

Một con ma nữ đang chuẩn bị cho kỳ thi công chức bỗng đột ngột qua đời cứ bám theo Eun Tak. Cô ta nói mẹ mình lo hậu sự cho con gái xong, ghé qua dọn dẹp đồ đạc ở nhà trọ mà nhìn thấy tử lạnh trống không thì hẳn sẽ buồn lắm, nên mới nhờ Eun Tak mua đồ ăn để vào tử lạnh giúp. Nghe xong sự tình ấy, cô không thể làm ngơ. Vì không có tiền nên Eun Tak đành lôi hết đồ ăn trong tử lạnh ở khách sạn đem sang sắp vào tử lạnh ở nhà trọ của cô gái ấy. Nghe Eun Tak bảo nhận lương làm thêm xong sẽ trả lại, Yêu Tinh chỉ im lặng, không nói lời nào.

“Không được sao...? Thực ra bia là do chú uống mà. Còn mấy cái khác thì tôi thích nên có lấy một chút. Nếu chú vờ như không biết, tôi sẽ thổi tắt hết đồng nến này cho xem! Tôi sẽ làm cho chú phải đi đi lại lại cả ngày hôm nay luôn!”

Eun Tak lớn tiếng giải thích còn Yêu Tinh chỉ đứng yên. Anh đưa tay lên, chỉ một cái phẩy tay đã làm tắt hết toàn bộ số nến. Căn phòng bỗng chốc trở nên tối tăm, chỉ còn khói bay mù mịt.

“Từ giờ em đừng gọi tôi nữa.”

Sự im lặng bao trùm. Anh giận thật rồi sao. Eun Tak bỗng thấy sợ. Anh bảo cô đừng gọi anh nữa. Giọng nói của anh trầm thấp và vô cảm. Eun Tak cảm thấy anh thật đáng sợ.

“Không cần phải làm vậy. Bởi vì tôi sẽ luôn ở bên em. Chúng ta về nhà thôi.”

“... Nhà nào cơ?”

“Nhà của tôi. Em là Cô Dâu của Yêu Tinh mà.”

Đây là những lời Eun Tak luôn muốn nghe. “Em là Cô Dâu của Yêu Tinh”, “Tôi sẽ luôn ở bên em”, “Chúng ta về nhà thôi”. Thật sự tất cả đều là những lời cô muốn nghe, nhưng Eun Tak lại cảm thấy một nỗi ngờ

vực. Yêu Tinh từng nói anh không lập gia đình, cũng từng phủ nhận sự tồn tại của cô, sao bây giờ lại thế này? Eun Tak cảm thấy thật bất an.

Cô đã luôn khao khát có một ngôi nhà. Trở thành vợ của ai đó tức là sẽ có một gia đình, thật tốt biết chừng nào. Vậy còn anh thì sao? Cho đến giờ anh chỉ toàn đẩy cô ra, cứ như chỉ vì muốn rút kiếm ra mà anh đành thừa nhận Eun Tak là Cô Dâu vậy. Nhưng dù có là vậy đi nữa, cô cũng không cần một lý do nào khác. Eun Tak cắn chặt môi. Ánh mắt cô tựa như ngọn đèn lay động trước gió.

“Chú yêu tôi à...?”

“Nếu em cần thì tôi sẽ nói.”

Giọng nói thường ngày của anh bỗng lạnh như băng. Ánh mắt Eun Tak run rẩy nhìn anh, cảm giác anh càng trở nên xa vời với vợ.

“Tôi yêu em.”

Anh nói anh yêu cô. Nhưng ngược lại, câu nói ấy chỉ khiến Eun Tak cảm thấy anh xa cách hơn.

Giây phút đó, phía bên ngoài cửa sổ bỗng xuất hiện sấm sét. Tiếng sét đánh to đến mức làm cô co người lại. Rồi mưa rào rào rơi xuống như muốn đập tan cửa sổ. Anh nói lời yêu mà lại buồn đến mức này ư? Mưa rơi cả vào trong lòng Eun Tak. Trong bóng tối, chỉ có sự bất an choán lấy hai người.

“Chú ghét tôi đến vậy sao?”

Cô không muốn biết, mà anh cũng thế để cô biết tại sao mà lại rơi tâm tã đến thế này.

“Chú ghét tôi đến mức nào mà lại có thể buồn đến thế? Mưa rơi tâm tã luôn đây này. Thôi được rồi. Dù chú có ghét tôi, dù chú có buồn đi

nữa, tôi vẫn sẽ đến sống ở nhà chú.”

Yêu Tinh rất muốn dỗ dành cô bé bị tổn thương đang đứng trước mặt mình. Nhưng anh không thể, chỉ đứng lặng nghe Eun Tak nói.

“Giờ tôi không có quyền được lựa chọn một yêu tinh nhiệt tình hay yêu tinh lãnh đạm nữa. Đẳng nào cũng chỉ cần rút kiếm ra cho chú là được.”

“... Phải. Cứ như vậy đi.”

Eun Tak cố nuốt cơn ghen ngào đang trào lên cổ họng. Cô quay người đi.

“Chú chờ tôi một chút. Tôi thu dọn đồ đạc xong sẽ ra ngay.”

Bên ngoài cửa kính xe, mưa vẫn tiếp tục rơi như trút nước, Eun Tak rất muốn hỏi anh rốt cuộc đến khi nào mưa mới chịu ngừng lại, nhưng lòng tự trọng bị tổn thương khiến cô không thể cất lời. Đẳng nào tổn thương như thế này cũng là quá đủ rồi, anh còn có thể làm cô tổn thương đến đâu được nữa. Bầu không khí yên tĩnh bao trùm trong xe, nhưng Eun Tak còn ghét tiếng mưa hơn, cô đành lên tiếng át đi tiếng mưa.

“Chú tên là gì thế?”

Yêu Tinh chỉ tập trung lái xe, lặng im không đáp.

“À thì, không phải tôi tò mò nên mới hỏi đâu. Mối quan hệ của chúng ta không rõ ràng. Không gọi là hôn nhân mà là ở chung thì đúng hơn. Dù sao thì trên danh nghĩa, tôi cũng là cô dâu, ít nhất tôi phải được biết tên của chú rồi chứ.”

Bỏ qua chuyện nhìn thấy kiếm. Bỏ qua luôn chuyện có thể rút kiếm. Giá cô có một năng lực đặc biệt nào đó thì hay biết mấy, dù gì cô cũng được gọi là Cô Dâu của Yêu Tinh. Nhưng vì Yêu Tinh vừa đón cô về nhà

vừa tạo ra cơn mưa này, nên Eun Tak chẳng dám trông mong gì. Thế nhưng lòng cô vẫn rối bời. Dù không muốn tổn thương, cô đã tổn thương rồi.

“Hóa ra chúng ta vẫn chưa phải là “chúng ta” nhỉ.”

Eun Tak đã quá quen với việc chẳng thể đạt được điều mình trông mong, dù nó có nhỏ bé đến đâu đi nữa. Vậy nên, cô bỏ cuộc. Ngay từ lúc sinh ra, cô đã chẳng có gì nhiều nhận. Cô biết rất rõ rằng dù khao khát bao nhiêu, cô cũng không thể có được. Những thứ cô nắm trong tay vốn dĩ rất nhỏ bé, nên họa chẳng bỏ cuộc cũng không phải chuyện quá khó khăn. Eun Tak lại dỗi mắt ra bên ngoài cửa sổ. Yêu Tinh chỉ im lặng lái xe từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng chịu mở miệng.

“Đã như vậy từ trước cả khi em sinh ra rồi.”

Đèn tín hiệu nhấp nháy chuyển sang màu đỏ, chiếc xe dừng lại. Đó chính là lời Yêu Tinh nói.

“Chúng ta ấy.”

Eun Tak chớp mắt. Cô đã chờ đợi anh. Vì cô không muốn một mình nữa, cô muốn được trở thành “chúng ta” với anh. Cô đã nghĩ nếu có thể như vậy thì tốt biết bao. Nếu cô và anh trở thành “chúng ta”, anh sẽ không còn phải buồn phiền nữa, thật hạnh phúc biết bao.

“Tên tôi có lúc là Yoo Jung Shin, có lúc lại là Yoo Jae Shin, hiện tại là Yoo Shin Jae. Tên thật là...”

Eun Tak nín thở chờ anh nói tiếp.

“Kim Shin.”

Cô lẩm nhẩm gọi theo cái tên ấy. Kim Shin.

Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh. Eun Tak mơ hồ nở một nụ cười. Chiếc xe rẽ màn mưa lướt đi trên con đường.

Eun Tak đã dọn đến sống ở nhà Yêu Tinh. Vậy tức là cô sẽ sống dưới cùng một mái nhà với Thần Chết. Trước câu hỏi đầy ẩn ý của Thần Chết “Cô thấy không sao chứ?”, Eun Tak mạnh mẽ trả lời: “Người ta chẳng bảo dưới chân đèn còn tối hơn đây thôi. Nếu Yêu Tinh trở thành cái chân đèn đấy thì có gì không được?”, cô nói thêm. Thần Chết không ghét một Eun Tak như vậy. Mười chín năm trước, ngay cả mười năm trước anh ta cũng không thể dắt cô đi, có lẽ cũng là số phận cả.

Vì quyết định đưa cô về nhà của Yêu Tinh khá đột ngột, nên phòng cho Eun Tak vẫn chưa được chuẩn bị. Yêu Tinh và Thần Chết bất đồng ý kiến trong việc nên trang trí phòng cô theo kiểu nào. Vì trong nhà không còn giường dư nên cuối cùng họ quyết định để Eun Tak ngủ tạm ở phòng Yêu Tinh. Thành ra Thần Chết và Yêu Tinh phải ngủ chung một phòng. Thần Chết không vừa lòng nhưng cũng không còn cách nào khác. Chủ nhân thật sự của ngôi nhà này dù sao vẫn là Yêu Tinh.

Yêu Tinh nằm cạnh Thần Chết. Anh nhìn đăm đăm lên trần nhà, chìm trong suy nghĩ về việc sắp sửa phải kết thúc cuộc đời dài đằng đẵng này. Càng nghĩ càng thấy rối như tơ vò.

“Anh đã từng nhìn thấy Thần chưa?”

Thần Chết trèm kín tấm ga giường trắng tinh lên tới tận đỉnh đầu, nằm im không nói gì. Yêu Tinh lại hỏi lần nữa.

“Không lẽ bây giờ... anh đang đi gặp Thần đấy à?”

Soạt một tiếng, Thần Chết lật tấm ga giường ra, chân mày nhăn tít lại. Việc nằm cạnh ai kia cũng đủ làm anh ta thấy khó chịu, Yêu Tinh còn

biết chọn giờ mà hỏi nữa, khiến tâm trạng anh ta vô cùng khó ở.

“Anh nói linh tinh cái gì đấy. Hạng quèn như tôi thì làm sao gặp được Thần.”

“Tôi thì gặp rồi đấy.”

“Trông như thế nào?”

Một con bướm đậu trên thanh kiếm. Yêu Tinh nhớ lại đoạn ký ức đã từ rất lâu rồi.

“Chỉ là... một con bướm thôi.”

“Lúc nào cũng thế. Chỉ là một con bướm bay ngang nhưng cũng không phải vừa. Có lẽ là... nếu cho chúng ta nhìn thấy mặt, sợ rằng chúng ta sẽ sinh lòng oán hận cũng nên.”

Cả hai không nói gì mất một lúc. Bọn họ đều không phải con người, cũng đã lưu lại thế gian này rất lâu rồi, việc đó thật quá sức mệt mỏi. Yêu Tinh lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Nếu Thần Chết cho rằng tôi có thể chịu đựng được thử thách này thì có phải đã đánh giá tôi cao quá rồi không?”

“... Mệt mỏi lắm à?”

“Đừng lo. Anh có ôm tôi thì tôi cũng không khóc đâu.”

Đang trong tình cảnh này mà Yêu Tinh còn đùa được, Thần Chết bật cười bất lực. Cũng phải. Không cười thì chỉ có nước khóc thôi.

“Con người có thể thấy Thần rõ ràng như thế, vậy mà chúng ta lại chẳng thấy được lấy một lần.”

Câu nói oán giận trẻ con của Thần Chết hòa lẫn vào hư không.

Vừa bước vào phòng Yêu Tinh, Eun Tak liền thấy thật thần kỳ. Cô cứ đi vòng vòng ngắm nghía mọi thứ trong phòng. Đâu đâu cũng tràn ngập dấu tích của anh. Những món đồ trang trí lâu đời đến độ không biết từ khi nào có ở khắp nơi trong phòng. Cô còn nhìn thấy cả chiếc áo khoác to của anh trong mớ quần áo mắc trên cây treo đồ.

“Ồ, cái áo này mặc hôm đầu tiên gặp mình này.”

Tâm trạng Eun Tak hân hoan hạnh phúc. Thật cảm ơn anh vì khi ấy đã xuất hiện bên cô. Căn phòng của Yêu Tinh cũng giống hệt như anh vậy. Vẻ lâu đời, cổ kính, tao nhã tràn ngập khắp nơi. Eun Tak quét mắt một lượt qua những cuốn sách nằm trên giá rồi ngồi vào bàn sách. Vừa ngồi xuống cô đã trông thấy một tập thơ quen thuộc.

“Ồ, sách của mình này! Tôi bảo chú đọc chứ có bảo giữ luôn đâu.”

Eun Tak lẩm bẩm. Dù vậy, Yêu Tinh để tập thơ rất gọn gàng ngăn nắp nên tâm trạng cô không xấu. Ngay cạnh tập thơ là một cuốn sổ cũ. Nhìn lướt qua thôi cũng biết rất quan trọng nên Eun Tak nhón tay cẩn thận lật từng trang. Cuốn sổ đó là tập hợp những di ngôn mà Yêu Tinh đã viết. Tất cả đều bằng chữ Hán nên Eun Tak đọc không hiểu. Cô định phân tích nhưng những chữ cô không biết kín đầy cả một đoạn văn. Đôi mắt Eun Tak nhìn chòng chọc vào mớ chữ Hán, bụng bảo dạ một lúc nào đó sẽ tìm hiểu xem chúng có nghĩa là gì. Giữa những trang sách cô lật qua, chiếc lá phong được ép plastic lộ ra.

“Chú không định vứt đi nhì. Còn giữ rất cẩn thận nữa.”

Mới nãy cô còn đau lòng tới mức ghét anh, chẳng biết tự lúc nào mọi hờn ghét đã tan biến đi hết. Eun Tak kẹp chiếc lá vào lại trong cuốn sổ.

Định sáng mai dậy sớm nên giờ Eun Tak phải đi ngủ. Cô còn nghĩ tới việc làm bữa sáng, đó là điều tối thiểu cô có thể làm được khi Yêu Tinh phải san sẻ căn phòng của mình cho một kẻ vô gia cư như cô. Cũng không có gì khác biệt lắm so với lúc sống ở nhà dì, tiền tiêu vặt, cơm nước, giặt giũ, tất cả đều phải tự biết mà làm. Với danh nghĩa là Cô Dâu của Yêu Tinh, Eun Tak muốn làm tất cả những gì mình có thể,

Eun Tak ngủ dậy đã thấy hai người đàn ông đang đứng nấu ăn, lại còn làm rất ngon. Đến cả việc dọn dẹp cô cũng không phải mó tay vào, chén bát tự bay lên rồi nằm gọn trong bồn rửa. Chẳng còn việc gì để Eun Tak làm hết.

Trước khi đi học, Eun Tak tập hợp cả Yêu Tinh và Thần Chết lại. Mới sáng sớm hai người bọn họ đã cãi nhau chí chóe. Vì nghĩ tới cuộc sống ở ngôi nhà này từ giờ về sau, Eun Tak đã thức tới khuya để viết cái gọi là: *Lời kêu gọi*.

Eun Tak tiếp lời: “Mong hai chú hãy lắng nghe.” Hai người đàn ông ngẩn ra không biết Eun Tak định nói gì. Cái thứ gọi là *Lời kêu gọi* càng làm họ ngơ ngác hơn nữa.

“Một, mong mưa đừng rơi thường xuyên như vậy nữa, sẽ gây bất tiện cho người dân. Trong thời gian tôi sống ở đây, mong chú hãy thật hạnh phúc.”

Đọc xong một lượt những gì mình viết, Eun Tak chăm chú nhìn Yêu Tinh. Yêu Tinh chỉ cần nghe qua một lần đã hiểu ý Eun Tak. Đối với Yêu Tinh, những lời này của cô thật đáng yêu và quý giá, điều đó càng khiến anh cảm thấy tiếc nuối. Chuyện anh vừa buồn bã vừa đưa cô đến ngôi nhà này, vừa như là tại Eun Tak, vừa như không phải vậy. Miệng anh bỗng thấy đắng nghét.

“Hai, nếu có gì bất mãn, làm ơn hãy nói ra bằng lời.”

Lần này, ánh mắt Eun Tak lia sang phía Thần Chết. Anh ta trưng ra biểu cảm ngờ vực, chỉ tay vào chính mình.

“Mong rằng sẽ không có những trường hợp như đã dẫn tôi đi, đang dẫn tôi đi hoặc sẽ dẫn tôi đi.”

Đến lúc ấy Thần Chết mới hiểu ý Eun Tak. Nhưng anh ta không thể gạt đầu được.

“Ba, nếu có việc gấp thì hãy liên lạc với tôi, xin đừng đột nhiên xuất hiện trước mặt. Ji Eun Tak, số điện thoại 010-1234-1234. Thêm nữa, lúc tôi đang học, không được gọi. Lúc đang làm thêm, tôi không thích gọi. Lúc ở thư viện, tôi sẽ tắt máy. Xin hết.”

Eun Tak nhanh nhẹn đọc hết *Lời kêu gọi*, rồi dùng nam châm dính tờ giấy lên cửa tủ lạnh. Xong xuôi, cô cúi đầu chào hai người đàn ông “Tôi đi đây!” rồi phóng đến trường.

Yêu Tinh và Thần Chết đứng sững trước cửa tủ lạnh nhìn tờ giấy *Lời kêu gọi*. Hai người họ vốn chẳng cần phải liên lạc với ai bao giờ, nên làm gì có thứ gọi là điện thoại di động. Thần Chết phỏng đoán: “Có khi nào cô ta biết chúng ta không có điện thoại nên mới coi thường không?” Nghe Thần Chết nói vậy, Yêu Tinh lập tức hạ quyết tâm đi mua điện thoại di động.

***

Ăn cơm cùng ai đó vào buổi trưa đúng là quê một cục. Eun Tak cố nghĩ như thế để tự an ủi bản thân. Dù cô đã quen với việc ăn cơm trưa một mình, nhưng khi phải ngồi giữa đám học trò túm năm tụm ba vừa ăn cơm vừa tán dóc đủ thứ chuyện trên đời, chẳng hiểu sao lòng cô lại dâng lên một nỗi ngượng ngập hết như lần đầu tiên ăn cơm một mình. Eun Tak đành xử lý nhanh gọn hộp cơm trưa rồi đi đến phòng vi tính. Buổi trưa là thời điểm

thích hợp nhất vì lúc này phòng vi tính hầu như không có ai. Eun Tak ngồi vào một máy ở góc phòng, mở một trang web lên.

Kim Shin. Cô nhập cái tên mà Yêu Tinh đã nói cho mình vào thanh tìm kiếm. Nếu đến mức độ trở thành yêu tinh thì rõ ràng anh không phải nhân vật tầm thường. Thời buổi này không có gì là không thể truy ra được. Trên trang tìm kiếm quả thực hiện ra rất nhiều nhân vật. Eun Tak lướt mắt qua Ủy viên quốc hội Kim Shin, diễn viên kịch Kim Shin, rồi tới võ thần Kim Shin của triều đại Goryeo.

“Võ thần tức là... Tướng quân cơ à! Ồ, làm chuyện quốc gia đại sự. Nghề nghiệp ổn định quá đi chứ.”

Ngoại trừ việc anh sinh năm 1082 và là võ thần ra thì chẳng có thông tin gì. Chỉ là một võ thần trong hàng bao nhiêu con người của triều đại Goryeo thôi sao? Eun Tak chống cằm, lấy tay di chuyển con chuột. Biết được sự tồn tại của anh thôi mà cũng tốn kha khá thời gian. Cô biết anh là yêu tinh, và mãi gần đây mới biết được tên anh, đó hầu như là tất cả. Dù vậy, cô vẫn muốn biết thêm thật nhiều về anh. Eun Tak mong anh - một sự tồn tại giống như cô, à không, còn buồn hơn cả cô, được hạnh phúc. Cô thật lòng mong mọi điều đó.

Tan học, Eun Tak về nhà thì thấy Yêu Tinh đang ngồi vắt chân nhàn nhã trên ghế sofa trong phòng khách. Trong thời gian cô đi học, anh đã chuẩn bị xong phòng cho cô. Eun Tak chạy *bịch bịch* lên cầu thang. Yêu Tinh bảo anh chỉ chuẩn bị những món thật cần thiết, nhưng khi mở cửa phòng ra thì không chỉ có vậy. Oa, câu cảm thán tự động bật ra khỏi miệng cô.

Đồng hồ treo tường, giá sách và bàn học được xếp đặt gọn gàng. Trên bàn để một chậu cây xương rồng nhỏ nhắn xinh xinh, còn có cả tranh treo tường. Eun Tak không thể dời mắt khỏi căn phòng, miệng cô ngoác đến

tận mang tai. Lần đầu tiên trong đời cô có một căn phòng dành riêng cho mình. Lúc còn nhỏ, cô sống với mẹ trong ngôi nhà có một gian duy nhất, nên hiển nhiên cô không có phòng. Lúc chuyển về sống ở nhà dì, chỗ của Eun Tak cũng chỉ là một góc phòng. Thế nhưng giờ đây, cả căn phòng rộng rãi tiện nghi này lại là của riêng cô.

“Nơi này là thiên đường sao? Toàn bộ những thứ này đều do chú tự tay làm hết à?”

Eun Tak quay lại nhìn Yêu Tinh đi phía sau, hỏi. Thấy Eun Tak hào hứng trong niềm sung sướng, tâm tình anh tốt lên hẳn.

“Toàn bộ là do tôi dành cả tấm lòng nhờ người ta “tự tay làm hết” đấy.

“À à.”

Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng nghe câu trả lời lạnh lùng đậm chất Yêu Tinh của anh, Eun Tak vẫn không khỏi phì cười.

“VẬY em nghỉ ngơi đi. Không được đóng đinh lên tường, tầng dưới là phòng tôi nên nhớ đi đứng nhẹ nhàng.”

Anh vừa dứt lời, Eun Tak liền sợ hãi nhón chân lên. “Tôi biết rồi”, cô lí nhí trả lời, tâm trạng vui phơi phới.

Người đang vô cùng hào hứng không chỉ có mình Eun Tak. Yêu Tinh về phòng, anh nằm trên giường, lắng nghe tiếng của Eun Tak vọng xuống từ tầng trên. Dù cô cố không phát ra tiếng động nhất có thể, nhưng Yêu Tinh đều nghe thấy, bởi vì anh hết sức tập trung, vừa nghe vừa nhắm mắt.

“Đang chuyển lọ hoa này. Phải để ở hướng Nam ấy.”

Eun Tak tiếp tục bận rộn di chuyển.

“Có vẻ thích cái giường quá nhỉ.”

Eun Tak đang lăn qua lăn lại trên chiếc giường. Nụ cười sung sướng của cô dù bị vùi vào trong gối nhưng anh vẫn nghe thấy.

“Đang ra khỏi phòng này.”

Nụ cười mỉm thích thú của Yêu Tinh giờ đã toe toét đến tận mang tai. Tâm trạng anh đang rất tốt. So với cảm giác đứng phía sau con người đóng vai trò thần hộ mệnh thì niềm vui thích này có hơi khác một chút. Anh có thể thỏa thích tận hưởng nó. Cô bé ấy nở nụ cười rạng rỡ nhìn anh, trong giây lát khiến Yêu Tinh quên bém cả chuyện mình đang quyết tâm chấm dứt kiếp sống này. Lòng ngực anh phới phới.

Vấn đề nhà cửa đã giải quyết xong. *Cộc, cộc, cộc*, Eun Tak nghe thấy có tiếng gõ cửa nhẹ ở bên ngoài. Cô mở cửa, ló đầu ra. Thần Chết đang đứng thẫn thờ trước cửa. Yêu Tinh đã khẳng định rằng tuyệt đối không có chuyện Thần Chết sẽ dẫn cô đi. Sau khi đến ngôi nhà này, Eun Tak sống hòa hợp với Thần Chết hơn cô tưởng. Dù vậy, mỗi khi Thần Chết gọi mình, cô vẫn hơi lo sợ. Có một truyền thuyết kể rằng nếu nghe tiếng gõ cửa ba lần thì cũng chính là thần chết gọi tên ba lần ở thế giới bên kia. Eun Tak ngẩng đầu lên, tự hỏi liệu chuyện này có liên quan gì đến truyền thuyết ấy không.

Lý do Thần Chết tìm đến Eun Tak với một vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng lại không phải là chuyện đó. Anh ta cần một cái tên, nhưng không biết phải đặt như thế nào, nên mới tìm đến Eun Tak. Đúng thế, anh ta cần một cái tên mà phụ nữ thích, để khi Sunny hỏi, anh ta có thể thoải mái trả lời cô ấy. Không có tên thì không thể đi gặp Sunny được. Bởi vậy, dù đã có điện thoại di động nhưng Thần Chết vẫn chưa thể gọi cho cô ấy.

“Tôi không có tên. Thế nên tôi định nhờ cô tư vấn một chút. Phụ nữ thường thích đàn ông có tên như thế nào?”

“Chú không có tên sao? Chú Yêu Tinh có tên mà.”

“... Là gì vậy?”

“Kim Shin. Nghe oách nhỉ?”

Eun Tak tươi cười rạng rỡ, nói với vẻ tự hào không giấu giếm. Mặt mũi Thần Chết sững sìa ngay lập tức.

“Chú không nghĩ đến cái tên nào à?”

Thần Chết cũng đã nghĩ ra vài cái tên, nhìn anh ta lấp bắp liệt kê từng cái, Eun Tak khẽ cười. Thần Chết đáng sợ thật, nhưng sống cùng rồi mới thấy anh ta không như cô nghĩ. Xem ra anh ta đang đau đầu vì chuyện phụ nữ. Thần chết kiểu gì mà lại vò đầu bứt tóc chỉ vì một cô gái? Nghe có vẻ buồn cười, nhưng Thần Chết lại cực kỳ nghiêm túc. Eun Tak quyết định giúp đỡ ông chú Thần Chết đặc biệt không dẫn cô đi này.

“Tên mà phụ nữ thích ấy, về cơ bản là có ba cái tên sau: Huyn Bin, Won Bin, Kim Woo Bin.”

Eun Tak xòe bàn tay, lần lượt liệt kê tất cả các tên có chữ “Bin”. Thần Chết lẩm nhẩm theo từng cái tên cô vừa nói, cuối cùng chọn một cái trong số đó. Kim Woo Bin. Bây giờ tên của Thần Chết là Kim Woo Bin. Rốt cuộc anh ta đã có thể đi gặp Sunny và giới thiệu tên của mình rồi.

***

Yêu Tinh vừa nhận thức được một điều mới mẻ rằng học sinh chuẩn bị thi đại học thật sự rất bận rộn và mệt mỏi. Sáng sớm đã phải đến trường, tan học xong lại đến thư viện, thậm chí Eun Tak còn đi làm thêm tới tận khuya lã khuya lơ mới về nhà. Mở lời với Eun Tak đang ở nhà cũng không dễ. Trước cửa phòng cô lúc nào cũng treo một cái biển đề “Đang học”, nên anh muốn mở cửa vào cũng không xong.

Yêu Tinh muốn cô nhanh chóng rút kiếm ra trước khi quyết tâm trở về với hư vô của anh bị mài mòn, dù chỉ sớm một ngày thôi cũng được. Bởi quyết tâm kia càng càng lúc càng trở nên mờ nhạt. Anh có thể yêu cầu Eun Tak ngay lập tức mở cửa và rút kiếm ra cho mình, thế nhưng thay vì hồi thúc, Yêu Tinh lại để những mẫu giấy nhớ trên bàn học của cô, trên tủ lạnh, ở những nơi trong nhà mà Eun Tak hay tìm đến. Xung quanh Eun Tak đâu đâu cũng có những mẫu giấy nhớ với dòng chữ “Nếu em có thời gian thì rút kiếm giúp tôi với.”

Mỗi lần phát hiện giấy nhớ, Eun Tak lại khúc khích cười. Chữ viết trên mẫu giấy dù là viết ẩu đi nữa vẫn luôn rất gọn gàng, dứt khoát. Nét chữ của Yêu Tinh là nét chữ dài của người trưởng thành, nhuốm màu năm tháng, nhưng nội dung không hiểu sao lại có cảm giác đáng yêu. Xem ra anh muốn nhanh chóng được trở nên đẹp hơn. Thế nhưng ngày qua ngày, Eun Tak tiếp tục trì hoãn. Chỉ là cô muốn thế thôi. Dù chỉ thêm một ngày, cô vẫn muốn sự tồn tại của bản thân có giá trị lớn lao với anh.

Eun Tak một mình ăn bữa tối muộn, sau đó rửa bát đĩa thật gọn gàng, vẩy sạch nước đọng rồi xếp lên kệ bát. Xong xuôi, cô lau tay vào khăn, dậm bước định đi lên phòng thì bỗng trông thấy Yêu Tinh đang ngồi ở bàn ăn. Cô giật nảy cả mình. Dù sống dưới cùng một mái nhà nhưng suốt mấy hôm nay, Eun Tak bận đến nỗi chỉ toàn nhìn lướt qua mặt anh.

“Ước mơ của em là gì? Em muốn trở thành người như thế nào?”

Eun Tak lấy lại bình tĩnh, nhưng Yêu Tinh đột nhiên ném cho cô một câu hỏi anh đã giữ trong đầu từ lâu. Anh lại còn giả vờ nghiêm túc, hạ giọng hỏi, khiến Eun Tak càng thêm lúng túng. Tách cà phê đặt trước mặt anh bốc khói nghi ngút.

“Ăn nhiều như thế mà không rút kiếm ra cho tôi, chỉ biết có học thôi. Rốt cuộc giấc mơ của em là gì hả?”

“Radio PD^[1]. Tôi đã xếp chương trình học theo hướng đó.”

[1] PD: viết tắt của Producer Director, giám đốc sản xuất hoặc chỉ đạo sản xuất.

“Tôi có nói chuyện đó đâu! Khả năng đọc hiểu của em kém cỏi thế thì làm sao đậu đại học được hả?”

Eun Tak cuối cùng cũng phải đối diện với một Yêu Tinh mất bình tĩnh. Anh cứ liên tục bảo cô rút kiếm ra. Có khi nào anh bực mình đuổi cô ra khỏi nhà luôn không, mà có muốn tránh né thêm nữa thì cũng quá khó.

“Tôi đã cân nhắc thử rồi. Việc giúp chú trở nên đẹp hơn, tạm thời hoãn lại một thời gian đi.”

“Hoãn lại? Có đúng là em đã cân nhắc không đấy?”

Yêu Tinh gần như đứng bật dậy khỏi ghế, anh chỉ thẳng vào cô. Eun Tak cố gắng tránh ánh mắt anh.

“Tôi mà không còn giá trị gì nữa, chú lại đuổi tôi ra khỏi nhà thì tôi biết làm sao! Cứ nghĩ đến chuyện đó suốt nên tôi bị stress luôn đây này. Học hành cũng không vào nữa.”

“Học hành không vào mà sao lại ngẫu nhiên hết sạch đồ ăn vậy hả!”

“Thấy chưa, thấy chưa, giờ chú mới lộ bộ mặt thật ra nhé. Chú tiếc chứ gì? Đáng ra lúc tôi bảo chú đưa năm triệu, chú đưa ngay thì có phải đã êm đẹp rồi không?”

“Này, nói thế nào đi nữa, trên danh nghĩa tôi cũng là nước, là lửa, là sự tồn tại lúc có lúc không đấy. Làm sao mà giao dịch bằng tiền mặt được? Rõ tầm thường!”

“Ôi chao, cứ làm như tôi nhận đồ cao cấp ấy.”

Yêu Tinh bực mình trừng mắt nhìn Eun Tak. Eun Tak đang nói thật lòng. Nếu rút kiểm ra cho anh, không phải nhiệm vụ Cô Dâu của Yêu Tinh của cô sẽ chấm dứt sao? Eun Tak bất an. Nghĩ đến Yêu Tinh muốn nhanh nhanh được rút thanh kiếm xấu xí ở ngực ra, cô cũng cảm thấy bản thân mình có đôi chút ích kỷ. Nhưng giá mà anh chịu thấu hiểu cho cô. Còn không, chí ít anh cũng phải nói rằng dù có rút kiếm ra thì giá trị sử dụng của cô vẫn không mất đi. Nếu vậy, có lẽ cô sẽ an tâm hơn một chút.

“Cơ mà tại sao em cứ đòi năm triệu thế? Con số quá khó hiểu nên tôi mới hỏi đấy. Ở Seoul, số tiền đấy còn chẳng thuê nổi một cái nhà trong một tháng nữa là.”

“Tôi không mơ đến chuyện dùng tiền để thuê nhà theo tháng đâu. Cho đến khi trở thành người lớn, tôi có thể dùng một khoản nho nhỏ trong số đó để sống tạm ở nhà tắm hơi. Nếu như đậu đại học thì phải trả phí làm thủ tục nhập học, lúc đó phải giữ lại hai triệu, còn cả gói vay sinh viên với sinh hoạt phí các kiểu nữa. Tính ra cũng cỡ đó. Năm triệu đối với người không có gì như tôi nhiều như năm trăm triệu vậy. Được chưa nào?”

Eun Tak giải thích rành mạch về số tiền năm triệu dùng để làm những việc gì, lòng Yêu Tinh càng trở nên nặng nề. Anh chẳng thể hỏi thêm điều gì. Những câu trả lời của Eun Tak đều khiến lòng anh đau nhói. Dù anh rất muốn khen cô “Cô rất giỏi”, nhưng trong miệng chỉ thấy đắng chát. Thời gian qua, tất cả những gì anh có thể làm chỉ là đưa tay lên xoa đầu cô một lần. Hôm nay ngay cả việc đó cũng trở nên thật khó khăn.

Sau lưng Yêu Tinh đang lặng đi không thốt nên lời, Thần Chết bất ngờ lừ lừ đi ngang qua. Anh ta lấy đồ uống từ tủ lạnh, đoạn lầm bầm trong họng.

“Đưa năm triệu cho cô ấy đi. Tại sao anh vẫn chưa đưa cho cô ấy chứ? Đồ máu lạnh.”

Yêu Tinh không nghe thấy gì nữa. “Đưa năm triệu cho cô ấy đi.” Cảnh tượng hồi nào đó Eun Tak nói cô giật mình khi nghe nhầm “năm triệu” thành “tỏ tình” bỗng hiện lên sống động trong tâm trí anh. Đúng là dễ nghe nhầm thành “tỏ tình” thật.

“Anh đi đứng cái kiểu gì mà như mèo thế hả, làm người ta giật cả mình!”

“Chú ấy nói là ĐƯA NĂM TRIỆU CHO CÔ ẤY ĐI đó.”

“Còn em, mau đi học bài đi!”

Yêu Tinh đột nhiên nổi đóa. Eun Tak đứng sau anh bữu môi, rồi đứng dậy khỏi bàn ăn.

“Tôi nghe thành tỏ tình đi!” Giọng nói với âm điệu cao vút cùng câu nói “tỏ tình” cứ quay mòng mòng trong đầu anh. Yêu Tinh rồi hết cả lên.

Lựa chọn

Chuyện tránh né rút kiếm ra cho Yêu Tinh cũng có giới hạn của nó. Tuyết đầu mùa vẫn chưa rơi. Đây là cái cơ duy nhất còn sót lại. Trước khi rút kiếm ra, trước khi phải nghe câu “Tôi đã trở nên đẹp hơn rồi, giờ tôi không cần cô nữa”, Eun Tak nghĩ giá mà xuất hiện một lý do nào khác khiến anh phải cần cô thì tốt biết mấy.

Eun Tak ủ dột ngồi trong tiệm gà rán không một bóng khách. Trước mặt cô, Sunny đang vừa nhai bỏng ngô vừa nhìn trừng trừng vào cái điện thoại như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Sunny đang chờ một cuộc điện thoại nên không nghĩ ngợi được gì. Một cuộc điện thoại từ người đàn ông không biết tên, gương mặt trắng bệch như xác chết và mặc nguyên cây màu đen.

“À này, chị chủ ơi.”

Sunny chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại, giờ mới ngẩng đầu lên nhìn Eun Tak. Eun Tak ngập ngừng, khẽ thở ra một hơi dài. Con ma mặc đồng phục mà cô coi như bạn ở thư viện mới là nơi Eun Tak thường trú bầu tâm sự. Còn Sunny là chủ tiệm nhưng cũng như chị gái của Eun Tak, vậy nên không chừng chị ấy có thể giải quyết được nỗi trăn trở của Eun Tak.

“Chỉ là... chị nghĩ thế nào về chuyện kết hôn sớm ạ?”

“Thằng đó bao nhiêu tuổi? Mười chín à, hay hai mươi?”

“Nhiều hơn cơ ạ.”

“Nhiều hơn bao nhiêu chứ. Nó thế nào?”

“Ừm... Lúc nào cũng ở gần sách, có kiến thức sâu rộng về hội họa và âm nhạc, ngày xưa còn làm chuyện quốc gia đại sự.”

“Máy cái đó tính sau. Vấn đề là nó đối xử với em thế nào, có tốt không?”

Một câu hỏi vô cùng hiển nhiên nhưng Eun Tak có cảm giác mình vừa vấp ngã trên đường đá lờm chờm.

“Tốt lắm ạ. Mà thực ra là vì cần em nên...”

“Em ấy, em có thích thằng đó không?”

“À, không ạ.”

“Thế còn thằng đó, thằng đó có thích em không?”

“Không ạ...”

“Cả hai đều không thích nhau, thế tại sao phải kết hôn?”

Rộp một tiếng. Sunny lại tiếp tục nhai bỏng ngô. Eun Tak cảm thấy hơi xấu hổ. Con người sẽ cùng kết mỗi nhân duyên với người mình thích và đối xử tốt với mình. Cũng đúng, chẳng có lý do gì để hai người họ kết hôn cả. Cái gọi là vận mệnh, chẳng qua cũng chỉ là một cuộn len lăn tròn mà thôi, nếu tháo hết ra thì chẳng còn lại quan hệ gì cả. Nhận thức mới mẻ ấy làm tâm trạng cô bất giác chùng xuống. Chú ấy đâu có thích mình. Lần đầu tiên đã như vậy, giờ thì chắc chú ấy thấy mình tội nghiệp thôi. Chẳng qua anh vốn là một vị thần yếu lòng. Thế nhưng với tư cách Cô Dâu của Yêu Tinh, cô vẫn thấy không hài lòng.

“Nếu em cần thì tôi sẽ nói. Tôi yêu em.”

Thật quá lạnh lùng. Giọng nói đều đều vô cảm như đang đọc một cuốn sách triết học cổ hủ của anh càng đè nặng lên đầu óc Eun Tak. Dọn dẹp tiệm gà rán xong, Eun Tak trở về nhà, nhưng tâm trạng chán nản vẫn chẳng thể khá hơn.

“Tình yêu kiểu đó tôi không cần đâu. Chú cũng đừng cần tôi nữa. Tôi sẽ làm cho chú trở nên thật đẹp.”

Vừa lẩm bẩm một mình, Eun Tak vừa đi qua trước hiệu sách.

Một thân hình cao lớn núp sau hiệu sách đột ngột bước ra. Yêu Tinh nhìn theo bóng lưng Eun Tak vừa đi về nhà vừa lẩm bẩm điều gì không rõ, rồi quay lưng đi về hướng ngược lại. Anh mở cánh cửa bên trong hiệu sách, ngay lập tức nó biến thành cánh cửa vào nhà.

Tại sao Yêu Tinh lại đi tới đi lui nơi góc phố mà Eun Tak đi qua? Nếu hỏi rằng có phải anh đang chờ Eun Tak không, Yêu Tinh cũng cứng họng. Nói trắng ra thì anh lo cho cô. Anh lo lắng, liệu mấy đứa học sinh trong lớp có xì xầm bàn tán sau lưng cô không, liệu bọn chuyên đòi nợ khác

có xuất hiện rồi bắt cóc Eun Tak không. Dù gì đi nữa, trong thời gian lưu lại kiếp sống này, anh vẫn muốn trở thành thần hộ mệnh của cô.

Vừa về đến nhà, Yêu Tinh đã vội vàng ngồi vào ghế sofa. Anh cố bày ra bộ dạng như ngay từ đầu đã ngồi ở đấy rồi. Khi anh vừa túm đại một cuốn sách nào đó rồi lật vài trang thì Eun Tak về đến nhà. Theo thói quen, cô cất tiếng chào nhẹ nhàng: “Tôi đã về rồi đây.”

Yêu Tinh gác chân lên bàn, giữ tư thế như thể đang đọc sách. Nhưng Eun Tak chẳng buồn nhìn anh lấy một lần, đi lướt qua anh đến thẳng chỗ Thần Chết. Hành động lạnh nhạt này của Eun Tak làm anh bàng hoàng. Nhưng không thể để lộ dáng vẻ đó của mình, chẳng còn cách nào khác Yêu Tinh đành phóng ánh mắt trừng trừng về phía Eun Tak và Thần Chết. Quan hệ của hai người bọn họ trông có vẻ rất tốt.

Thần Chết đang gấp quần áo. Eun Tak đến ngồi cạnh phụ giúp anh ta. Yêu Tinh cứ xoay mòng mòng tại chỗ hòng gây sự chú ý, nhưng hai người chẳng ai thèm liếc đến anh. Eun Tak biết là tự cô đau lòng, cũng biết Yêu Tinh chẳng làm sai điều gì cả, nhưng không hiểu sao cô cứ không thích nhìn mặt ông chú đấy một chút nào. Không, rõ ràng anh có sai. Sai vì đã làm cô đau lòng.

Nhìn Eun Tak vờ như đang giúp mình xếp quần áo, còn Yêu Tinh đang đứng sau lưng cô cố tình gây sự chú ý, Thần Chết chỉ có thể đoán đại khái: “Hai người họ vì năm triệu mà cãi nhau à?” Không thể chịu nổi cảm giác căng thẳng gượng gạo giữa hai người, Thần Chết quay sang Eun Tak.

“Cái khăn quàng cổ đó, hình như hồi cô chín tuổi tôi có thấy nó rồi thì phải. Là cái khăn quàng cổ lúc ấy đúng không?”

“Vâng, đúng rồi. Nó là di vật của mẹ tôi. Mẹ nghĩ là tại cái nốt ruồi ở cổ nên tôi mới nhìn thấy ma quỷ, nếu quàng cái khăn này vào sẽ không nhìn thấy nữa, nên từ khi tôi còn rất nhỏ, lúc nào mẹ cũng quàng cho

tôi, mặc dù chẳng có ích gì cả. Nhưng thành thói quen rồi... Giờ nó như hiện thân của mẹ tôi vậy.”

Chỉ là một câu hỏi đơn thuần mà phá tan cả bầu không khí lạnh lẽo. Câu trả lời của Eun Tak rõ ràng rành mạch, làm Thần Chết ngẩn người ra một lúc. Yêu Tinh đứng hóng hớt ngay bên cạnh cũng bày ra bộ dáng y hệt. Chẳng hiểu sao Thần Chết lại thấy như mình có lỗi, liền quay phắt sang Yêu Tinh.

“Đưa năm triệu cho cô ấy đi.”

“Sao anh cứ nhắc chuyện tỏ tình thế hả!”

Lại nghe nhầm. Đôi mắt trợn ngược vì bất ngờ của Thần Chết và Eun Tak nhìn anh trân trối, như muốn nói cho anh biết anh nghe nhầm nữa rồi. Yêu Tinh không thể rút lại lời mình vừa lỡ miệng phun ra, đầu óc anh lại được một phen rối tung lên.

“Em ấy, hể người ta hỏi tới cái gì là em lại có cả đồng sự tình à? Người ta sợ thì ai còn dám hỏi nữa?”

Vì quá đỗi xấu hổ, Yêu Tinh mắng oan cả Eun Tak. Eun Tak vờ như không nghe thấy, tiếp tục nói chuyện với Thần Chết. Cô thật sự tò mò liệu cô gái kia có thích cái tên mình đặt giúp trong cuộc nói chuyện lần trước hay không.

Ánh mắt Eun Tak lại dời về phía Thần Chết. Yêu Tinh bắt đầu lôi từ chuyện thi đại học cho đến chuyện radio PD hòng câu kéo sự quan tâm của cô: “Em cứ thế này thì có đậu đại học nổi không, có trở thành PD nổi không đấy.” Anh toàn tuôn ra những lời vô cùng đáng ghét, rốt cuộc gây ra hiệu quả ngược.

Eun Tak cắn chặt môi.

“Nếu chú chưa quyết định được thì chú thấy tên Park Bo Gum thế nào? Park Bo Gum^[1] ấy.”

[1] Park Bo Gum: Tên một nam diễn viên Hàn Quốc. Chữ “Gum” trong tiếng Hàn có nghĩa là “Kiếm”. Eun Tak đang chọc ngoáy Yêu Tinh.

“Cái gì kiếm cơ? Em nhìn thấy kiếm nên tôi mới đối xử tốt với em, phải biết đâu là giới hạn chứ?”

“Chú thật là... Tại ai mà tôi có cái nốt ruồi này hả? Tại ai mà tôi nhìn thấy ma quỷ hả?”

Bàn tay Eun Tak đang cầm quần áo liền vứt bộp xuống sàn nhà, rồi cô đứng bật dậy. Cô đã rất đau lòng, giờ anh lại muốn làm cô đau lòng thêm nữa hay sao? Cô đã định bấm bụng cho qua cảm giác đau lòng không thể gọi thành tên này rồi mà. Eun Tak trừng mắt nhìn Yêu Tinh. Anh chẳng hiểu tấm lòng cô chút nào, chỉ xới tung nó lên là giỏi thôi.

Yêu Tinh cũng vô cùng uất ức. Anh không rõ lý do Eun Tak đột nhiên trở nên như thế này. Có thật chỉ vì năm triệu không? Hay anh đưa cho cô năm triệu nhỉ? Anh chỉ có độc một suy nghĩ là nếu Eun Tak biết được sự thật, cô sẽ còn đau khổ hơn nhiều.

Yêu Tinh hùng hổ bước lại gần Eun Tak rồi vén tóc cô lên. Đột nhiên anh tiến sát lại gần như vậy khiến Eun Tak đông cứng cả người.

“Cái dấu này làm sao? Trông đẹp thế còn gì!”

“Chú... chú vừa chạm vào người tôi đấy à? Oa, vì chú cứ thế này nên mới bị kiếm đâm vào đấy. Con người mà bị kiếm đâm vào chỗ này là có lý do hết cả nhé.”

“Sao em có thể đụng vào nỗi đau của người khác như vậy hả? Em bị chứng méo mó tâm lý đấy à?”

“Chú tưởng chú không vậy sao? “Cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, đừng sống giữa những tin đồn nhảm nhí đó nữa, hãy đối mặt với hiện thực đi.” Thế này vẫn còn nhẹ nhàng chán, đáng ra phải đâm chọc mạnh thêm tí nữa.”

“Vì em nên tôi mới phải nói như thế, vì em cả đấy!”

Hai người cãi qua cãi lại, lúc đầu còn nhẹ nhàng, sau dần trở nên gay gắt. Thần Chết khó xử kẹt giữa hai người, đành trơ mắt đứng nhìn. Eun Tak cũng nghĩ nhân dịp này phải tuôn ra những lời đáng ghét cho thỏa lòng mới được. Những lời mà bình thường cô không thể nói.

“Chú bảo vì tôi, mà bạn trai chẳng thấy đâu! Làm thêm, nhà dì, bạn trai! Thần hộ mệnh kiểu gì thế không biết! Bạn trai đã có đâu!”

“Bạn trai em ở ngay đây còn gì!”

“Ở đây là ở đâu!”

“Ngay đây này! Trước mặt em! Tôi chứ ai!”

Bầu không khí bỗng chốc đông cứng lại trong giây lát. Một sự im lặng đáng sợ bao trùm cả hai người. Hai cặp mắt vẫn nhìn nhau trừng trừng này giờ ngay lập tức tránh đi chỗ khác. Bộ hai người đang quảng cáo “vợ chồng cãi nhau như dao chém xuống nước” chắc? Gương mặt trắng bệch của Thần Chết liền nhả lại.

Eun Tak chạy như bay lên tầng hai. Cô vội vội vàng vàng đóng cửa phòng lại, tựa lưng vào cánh cửa, điều hòa lại nhịp thở. Tim đập nhanh quá. Cảm giác đau lòng bây giờ chẳng còn lại chút gì. Câu nói Yêu Tinh lở miệng thốt ra khi nãy như khắc luôn vào tai Eun Tak, từng từ từng từ một, thật to và rõ ràng.

“Chú này điên rồi chắc. Bạn trai cái gì chứ, đúng thật là... Ai cho phép hả? Chú thích tôi chắc? Hừ, đúng thật là hết nói nổi.”

Gò má Eun Tak nóng bừng lên. Đang là thời điểm cuối thu, thời tiết sắp sửa sang đông nhưng sao lại nóng thế này không biết. Eun Tak dùng tay phe phẩy, quạt lấy quạt để gương mặt mình, cố gắng làm dịu cơn nóng xuống.

Yêu Tinh đi về phòng mình, đóng cửa lại. Anh cũng bàng hoàng chẳng kém gì Eun Tak. Sống hơn 900 năm trên đời, chắc đây là lần đầu tiên anh lỡ lời. Mà nghĩ lại thì đâu phải bạn trai, là chồng mới đúng chứ. Vợ chồng danh chính ngôn thuận hẳn hoi.

“Đúng là giật cả mình.”

Yêu Tinh ngoác miệng cười đến tận mang tai.

Ngày hôm sau, hai người chạm mặt nhau trong phòng khách, chẳng hiểu sao lại không thể nhìn thẳng vào mắt nhau. Bạn trai, là bạn trai. Eun Tak cứ lặp đi lặp lại câu đó trong đầu. Mặt cô hình như lại bắt đầu nóng lên. Eun Tak vội tránh đi chỗ khác, giả vờ đang uống nước. Yêu Tinh bèn cất tiếng gọi cô.

“Ji Eun Tak.”

Nghe anh gọi tên mình, Eun Tak liền quay đầu lại nhìn. Yêu Tinh không ngờ cô làm vậy, vội vã hướng ánh mắt nhìn vu vơ lên trần nhà, vờ như vừa rồi người gọi cô không phải mình.

“Gượng gạo thật đấy.”

Câu vừa rồi là anh nói. Thấy vậy, Eun Tak cũng thành thật mở lời.

“Tôi cũng thế. Vậy tôi sẽ cố nói thật tự nhiên là “Tôi đói bụng.” nhé?”

“Hay là thế nhỉ? Vậy tôi cũng sẽ cố nói thật tự nhiên là “Em muốn ăn thịt bò không? Tôi mời.” nhé.”

Bầu không khí hình như lại nóng lên. Eun Tak gật đầu, nhanh chóng chạy đi.

“Tôi mặc áo khoác xong sẽ ra ngay, chú cũng đi mặc áo vào đi.”

“Tôi mặc xong rồi này!”

Eun Tak đi theo Yêu Tinh qua cánh cửa, ngay tức khắc nhà hàng hiện ra trước mắt họ. Mỗi lần được thấy năng lực này của anh, cô đều không khỏi bất ngờ. Chỉ cần bước qua cánh cửa là lập tức đặt chân đến một đất nước khác. Eun Tak không thể che giấu tâm trạng hờn hờ của mình, đôi vai cô nhẹ đung đưa thật tự nhiên. Nhìn Eun Tak như vậy, đôi môi Yêu Tinh khẽ nở một nụ cười đầy dịu dàng và trù mẫn.

“Cứ thế này thì thành khách quen mất thôi. Hôm rồi chúng ta ngồi ở đây kia kìa.”

Eun Tak thì thầm bằng tông giọng hào hứng rồi vui vẻ đi về phía cái bàn lần trước họ đã ngồi. Người bồi bàn tiến đến chào hai người. Vẻ mặt anh ta vô cùng thân thiết với Yêu Tinh. Vạt áo của anh ta sượt nhẹ qua mu bàn tay anh.

Tâm mắt của Yêu Tinh liền nhanh chóng xoay một vòng.

Vẫn ở nơi này. Một cái bàn đặt giữa nhà hàng. Eun Tak ngồi ở ngay nơi ấy. Khung cảnh vừa giống lại vừa có chút không giống. Bộ quần áo cô mặc trên người không giống. Không phải áo khoác màu xanh biển cô mặc lúc nãy mà là áo khoác màu nâu sẫm. Mái tóc của cô cũng ngắn hơn,

trông rất gọn gàng. Điện thoại di động của cô réo vang, Eun Tak bắt máy với gương mặt bừng sáng. Yêu Tinh cứ đứng ngây ngốc nhìn cảnh tượng ấy.

“Thế mới nói. Hình như em từng đi nước ngoài rồi thì phải.”

“Mới hai mươi chín tuổi đã đi nước ngoài cái gì chứ. Chị bằng tuổi đó còn chưa từng bước chân ra cả siêu thị trước nhà nữa kìa.”

“Thật không ạ?”

“Ừ, vì không có ai hẹn hò cả.”

Dưới mái tóc ngắn của Eun Tak, cần cổ dài thanh mảnh thấp thoáng hiện lên. Không có nốt ruồi nào cả. Cô còn nói đây là lần đầu tiên cô ra nước ngoài.

Yêu Tinh bỗng nhận ra. Đây không phải Eun Tak mười chín tuổi. Cô gái tóc ngắn đang ngồi ở đó chính là Eun Tak năm hai mươi chín tuổi.

“Mà em không giống người lần đầu ra nước ngoài chút nào, mọi thứ đều rất trôi chảy. Đi vòng quanh chơi một lúc mà cũng không thấy đói bụng. Em sắp được ăn một miếng thịt bò lớn lắm. Thực ra, em đang cùng một người đàn ông đến một nhà hàng cực đẹp.”

“Nhà hàng đẹp thì để làm gì, người đàn ông phải đẹp mới đúng. Chị buồn ngủ rồi. Cúp máy đây.”

Người ở đầu dây bên kia chính là Sunny. Eun Tak bật cười khanh khách vì câu nói của Sunny. Tâm trạng cô xem chừng rất vui. Eun Tak cúp máy. Ánh mắt cô hướng về phía một người nào đó, cô vẫy tay với anh ta.

“Giám đốc ơi, ở đây ạ.”

Eun Tak nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Nhìn nụ cười đó, Yêu Tinh chợt hiểu ra tất cả. Anh không còn tồn tại trong trí nhớ của Eun Tak hai mươi chín tuổi. Những ký ức về anh đã bị xóa sạch hoàn toàn.

Kế đó, khung cảnh nhà hàng bị che khuất bởi người bồi bàn rồi hiện lên một lần nữa.

Một cảnh tượng ngỡ ngàng lướt qua tầm mắt của Yêu Tinh. Hiện thực trôi qua trong khoảnh khắc bỗng trở nên thật gần. Eun Tak cúi đầu, nhìn chăm chú vào menu. Dù chỉ thoáng qua, anh vẫn có thể nhìn thấy rõ dấu ấn của Yêu Tinh trên cổ cô. Eun Tak ngẩng đầu nhìn Yêu Tinh, hỏi anh muốn ăn gì. Hình ảnh Eun Tak đang vẫy tay với một ai đó lơ mờ ẩn hiện phía trên một Eun Tak vừa cất tiếng hỏi anh.

“Em năm hai mươi chín tuổi vẫn rạng rỡ như vậy. Thế nhưng ở bên cạnh em... đã không còn có tôi. Kiếp sống này của tôi, sự bất tử này rất cuộc cũng phải kết thúc. Khi tôi chết đi rồi, em vẫn sẽ sống tiếp rất nhiều năm về sau. Sau khi tôi biến mất, em sẽ hoàn toàn lãng quên tôi, không còn sót lại chút gì.”

Ký ức anh trải qua cùng Eun Tak lướt nhanh qua tựa như lật trang sách. Ji Eun Tak chìa tay ra đón lấy hoa kiều mạch, Ji Eun Tak vừa cười vừa nói “Tôi yêu chú”, Ji Eun Tak từ đằng xa chạy về phía anh ngồi trước đài phun nước. Mỗi một trang sách lật qua, Eun Tak vẫn đứng ở nơi ấy, nhưng anh đã biến mất.

“Tôi phải biến mất rồi. Để em có thể nở nụ cười rạng rỡ, tôi phải đưa ra lựa chọn, lựa chọn kết thúc cuộc sống này.”

Quyết tâm từ lúc nào lại mờ dần đi. Trở thành trang giấy trắng. Một khoảng trống trắng toát.

“Cuối cùng, tôi vẫn phải đưa ra lựa chọn ấy.”

Yêu Tinh một mình lẩm nhẩm những lời ấy. Eun Tak đang nhìn menu liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Một giọt nước mắt lăn dài trên sống mũi của anh.

Khoảnh khắc rực rỡ

Đến tận lúc chọn đồ ăn trên menu, mọi chuyện vẫn bình thường cơ mà. Thường thì nữ sinh trung học chỉ cần một cơn gió thổi qua hay một chiếc lá rụng cũng đủ bứt rứt rồi. Tâm trạng của Yêu Tinh bây giờ cũng y như vậy. Lúc thì ngẩn cả người ra nhìn cô chăm chăm, lúc thì đối xử với cô rõ lạnh nhạt. Eun Tak vô cùng hoang mang. Cô còn không biết mình đang cho miếng bò bít tết vào miệng hay mũi nữa.

Hai người quay về nhà. Eun Tak thay đồ xong, liền sang gõ cửa phòng Yêu Tinh. Cô muốn biết lý do vì sao anh lạnh lùng như vậy. Mỗi lần anh cư xử thất thường thế này, cô lại không biết phải làm thế nào. *Cộc cộc*, tiếng gõ cửa phòng vang lên, nhưng không thấy ai trả lời. Cô biết rất rõ anh đang ở bên trong nhưng lại làm như không nghe thấy. Bất giác sự tự tin của Eun Tak rơi tuột xuống đất. Cô chần chừ, rồi gõ cửa phòng anh một lần nữa.

Xem chừng Yêu Tinh nhất quyết không ra mở cửa. Eun Tak thở ra một hơi dài. Cô quay lưng, lúi thủi đi về phòng. Cô vừa đóng cửa phòng

mình lại thì cánh cửa phòng anh bật mở. Lần nào cũng vậy, cứ mỗi khi cô định bỏ cuộc và quay đi thì khi ấy anh mở cửa cho cô.

Yêu Tinh nằm yên trong phòng. Hình ảnh Eun Tak hai mươi chín tuổi cứ tái hiện hàng chục lần trước mắt anh.

“Bây giờ rút kiếm ra cho tôi đi. Nhờ em đấy.”

Một cái bóng hiện lên ngay trước mặt Eun Tak. Yêu Tinh đang đứng đó, bảo cô rút kiếm cho anh ngay lập tức.

“Đột nhiên đi ra thế này là sao? Lúc này tôi gõ cửa, chú không thềm đáp lại cơ mà.”

“Tôi ra đáp lại em đây còn gì. Bây giờ tôi muốn chấm dứt.”

“Chuyện gì cơ?”

“Tôi đã nghĩ mình có thể lựa chọn.”

“Mới này cái “lựa chọn cuối cùng” gì đó á? Cái đấy là gì vậy? Chính xác thì chú đã đưa ra lựa chọn gì?”

Cảm giác căng thẳng cùng lúc xâm chiếm hai người. Thật quá ngọt ngào.

“Trả lời thôi. Đừng có hỏi.”

“Thật xin lỗi, nhưng mà cuộc điều tra của tôi vẫn chưa kết thúc đâu.”

“Điều tra cái gì cơ?”

“Tôi tìm ra tên của chú rồi, trên mạng ấy. Sự nghiệp, cuộc đời, thành tích, chiến công đều không có cái gì cả. Cứ như thể có ai đó xóa sạch đi vậy.”

Eun Tak đã tìm hiểu về anh cơ đấy, giờ còn tìm được cả tên của anh. Yêu Tinh nhú mày, hỏi cô.

“Em điều tra sau lưng tôi đấy à?”

“Không phải điều tra sau lưng, chỉ là điều tra thôi. Vì trong lòng tôi có điều vướng mắc, nếu tìm thấy biết đâu giải tỏa được thì sao, tôi nghĩ vậy đấy. Hồi trước chú từng nói với tôi còn gì. “Nếu cô phát hiện được gì đó từ tôi, cô sẽ vô cùng oán hận tôi” đấy.”

“...”

“Cái gì đó mà chú nói chính là thanh kiếm này. Tôi đã phát hiện ra nó rồi, nhưng tôi không oán hận chú. Trong khi chú nói là “sẽ oán hận” nên hẳn vẫn còn gì đấy tôi chưa biết, thành ra tôi mới đi tìm hiểu. Thanh kiếm đó, chú từng nói bị một người không ngờ tới đâm vào đúng không? Có khi nào chú... làm việc xấu rồi bị lịch sử xóa bỏ không? Nếu chú làm việc xấu rồi phải nhận hình phạt thì chuyện tôi rút kiếm ra cho chú có hơi không phải còn gì. Có khi nào chú phạm tội tạo phản hay đại loại thế không?”

Học hành giỏi giang có khác, Eun Tak diễn giải mọi thứ hết sức trôi chảy. Chỉ nghe thôi cũng thấy khó chịu. Yêu Tinh không cố điều chỉnh lại tâm trạng, anh chỉ cắn chặt môi. Eun Tak cũng biết cô đang cố gắng để tìm thấy vai trò gì đó của bản thân. Dù không nghĩ đến việc chạm vào nỗi đau của người khác, nhưng trong lòng cô cũng thấy gấp gáp lắm rồi. Bởi ngoài chuyện rút kiếm ra cho anh, cô chẳng còn giá trị gì cả.

Eun Tak muốn mình trở thành sự tồn tại có giá trị đối với anh, dù chỉ một chút thôi cũng được. Lúc một thân một mình, Eun Tak vẫn có thể sống tốt, nhưng tại sao bây giờ cô lại muốn trở thành người có giá trị đối với ông chú này, cô đã tự hỏi tự trả lời bao nhiêu lần. Yêu Tinh là niềm hy vọng duy nhất mà cô chờ đợi từ lúc còn nhỏ, sự tồn tại của anh có thể cho cô một gia đình của riêng mình. Quan trọng nhất là Eun Tak muốn ở bên anh. Trông

anh lúc nào cũng thật cô đơn. Nếu cô luôn kề cận bên cạnh, biết đâu dù chỉ một chút thôi, nỗi buồn của hình bóng ấy sẽ vơi đi.

Cả hai người đều không có ý định sẽ lùi lại. Yêu Tinh thờ dài, mở miệng phá vỡ sự im lặng.

“Ừ, đúng vậy đấy. Em nói không sai.”

Anh nhanh chóng thừa nhận, ngược lại khiến Eun Tak càng cảm thấy có lỗi. Nếu bị người mà mình từng tin tưởng phản bội, lại còn là sự phản bội đến mức đâm kiếm vào trái tim thì sao không đau thấu xương cho được. Hẳn anh đã vô cùng đau đớn, hẳn anh đã chảy nhiều máu lắm.

“Cuộc đời bận rộn đấu tranh để giành lấy sự sống. Những đoạn thời gian không được ghi vào trong sách sử. Gắng hết sức mình nhưng đến lúc chết cũng không được bảo toàn danh dự.”

Giọng nói của anh như khoét sâu thêm vào nỗi buồn thương. Eun Tak sững sờ nhìn đăm đăm vào vành mắt ươn ướt của Yêu Tinh. Vì tội vàng mà cô đã gây ra lỗi lầm lớn rồi. Eun Tak muốn nói xin lỗi anh nhưng cô không thể thốt nên lời.

“Bước về phía Hoàng thượng chẳng có gì tốt đẹp cả. Thế nhưng tôi vẫn tiến lại gần. Mỗi một bước chân của tôi, những con người vô tội lại phải chết. Tội lỗi của tôi tuyệt nhiên không thể tha thứ. Bây giờ tôi đang nhận sự trừng phạt. Thanh kiếm này chính là sự trừng phạt đó.”

Thế nên anh mới bảo cô rút thanh kiếm ra cho anh. Eun Tak như đồng cảm với nỗi buồn của anh. Trái tim cô cũng đau nhói như thế có thứ gì đó đâm vào.

“Dù có là sự trừng phạt đi chăng nữa, tôi cũng đã phải chịu đựng suốt 900 năm rồi. Như thế không phải là quá nhiều hay sao?”

“Không phải đâu. Không có lý do nào đây lại là sự trừng phạt.”

Eun Tak lắc đầu quây quật. Cô đặt tay mình lên cánh tay Yêu Tinh. Từ trong đôi mắt anh, hai hàng lệ chảy dài. Những giọt nước mắt nóng hôi hổi. Anh đã sống hơn 900 năm, chỉ nhìn những giọt nước mắt của anh thôi cũng cảm thấy đắng chát. Càng nhìn lại càng đau.

“Nếu đây là sự trừng phạt, Thần đã không ban cho chú năng lực đó. Nếu chú thật sự là người xấu, chú sẽ chỉ là một yêu tinh tầm thường thôi. Không có lý do nào lại để chú gặp được Cô Dâu, rồi để cô ấy rút kiếm ra cho chú đâu.”

Ngón tay mềm mại trắng trẻo của cô lau đi nước mắt trên gò má anh.

“Dù tôi không biết chú từng là người như thế nào nhưng mà... chú được yêu thương. Thật đấy.”

Lần đầu tiên Yêu Tinh nghĩ rằng, có lẽ anh được yêu thương thật sự, bởi vì Thần đã gửi Eun Tak đến làm Cô Dâu của anh. Ngón tay cô đặt trên gò má anh thật quá đổi ấm áp. Lần đầu tiên được an ủi nên Yêu Tinh đã khiến cho thời gian trôi chậm lại. Nhưng thời gian vẫn trôi đi mà không thể nắm giữ được, thật đáng tiếc. Kiếp sống gần một ngàn năm của anh tràn đầy cô độc, ngay khoảnh khắc này đây cũng cô độc. Dù vậy, nó vẫn thật rực rỡ. Sự an ủi vụng về và nụ cười của Eun Tak dường như đang soi rọi trái tim anh.

“Việc xấu mà tôi nói đến là yêu người phụ nữ của vua, rồi bị tống giam, là những việc xấu như thế đó. Xin lỗi vì đã nói chú tạo phản.”

“Vậy bây giờ em làm cho tôi đẹp hơn được chưa?”

Yêu Tinh ghen ngào hỏi. Eun Tak đưa tay quệt nước mắt của mình. Thế nhưng nước mắt vẫn liên tục chảy ra. Yêu Tinh 939 tuổi đứng

trước mặt cô thật quá sức đáng thương.

“Vâng, chuyện đó thì không được. Ôi, vị vua đó đúng là xấu xa mà. Chú đã sống suốt 900 năm mà mỗi ngày đều nghĩ như thế sao? Chao ôi, chú thật quá đáng thương. Buồn quá nên tôi phải khóc đã. Chú cứ ngồi không như vậy thì biết làm thế nào? Chú không nghĩ là mình chẳng nỗ lực gì mà cứ muốn đẹp hơn sao?”

Eun Tak ra vẻ đồng cảm hết thảy mọi thứ. Cô bảo anh đáng thương rồi bật khóc, nhưng lại từ chối chấp nhận lời thỉnh cầu của anh.

“Gì cơ?”

“Chú nghe thấy rồi còn gì. Vì tôi đáng thương nên tôi cũng biết đấy. Từ xưa đến giờ, mỗi khi gặp ai đó đáng thương, cái cần làm không phải thương hại họ, mà là giúp đỡ thiết thực cho họ kìa. Hừm, tới giờ tôi phải đi làm thêm rồi.”

“Này!”

“Trong thời gian tôi đi làm thêm, chú hãy nghĩ kỹ xem tôi muốn cái gì. Ôi, chú còn tội nghiệp hơn tôi nữa... Tôi phải mắng cho vị vua đó một trận mới được.”

Eun Tak vừa khịt mũi vừa để mặc Yêu Tinh đứng chờ người ra đây rồi bước đi, khiến Yêu Tinh phải vội vàng đuổi theo.

“Em muốn cái gì? Máy thứ như tiền, nhà, hay vàng bạc đá quý ấy à?”

“Chú nghĩ là mấy cái đấy sao?”

“Không phải à? Chẳng lẽ là cái “nếu em muốn thì tôi sẽ làm đến cùng luôn”?”

“Tình yêu á? Thế chú không nghĩ đến việc dùng tiền mua một căn nhà chất đầy vàng bạc đá quý và chứa đựng thật nhiều tình yêu cho tôi sao?”

Lại nói chuyện trên trời rồi. Yêu Tinh đuổi cô “Em mau đi làm đi”, đoạn đẩy người Eun Tak. Anh đã khóc đến như thế rồi mà cũng không ăn thua.

“Tôi đã nói rồi, chỉ có chú không biết thôi.” Eun Tak bĩu môi, bỏ ra cửa.

Rốt cuộc, Yêu Tinh bị bỏ lại một mình ở nhà. Anh quay về phòng, nằm thừ người trên giường. Những lời Eun Tak nói lúc này cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh. Cô an ủi anh, còn lau nước mắt giúp anh, nhưng lại không rút kiếng cho anh. Yêu Tinh cũng không biết cứ làm sao thành ra thế này nữa. Anh nghĩ về khoảng thời gian không ngắn nhưng cũng không dài đã trải qua cùng Eun Tak.

“Trong thời gian tôi sống ở đây, mong chú hãy thật hạnh phúc.”

Yêu Tinh chợt nhớ đến lời kêu gọi mà Eun Tak viết. Ji Eun Tak sứt sứt bảo anh còn tội nghiệp hơn cả cô. Hình như anh đã lờ mờ biết được tình cảm mà Eun Tak dành cho mình.

“Nếu đó là điều mà em muốn nhất thì tôi không thể cho em được.”

Yêu Tinh nhắm mắt lại. Hình ảnh Eun Tak hai mươi chín tuổi lại hiện lên. Nơi ấy không có anh. Tương lai của Eun Tak không có anh. Eun Tak nở nụ cười đầy hạnh phúc. Đây chính là may mắn. Vì bản thân anh đã mong cầu được chết, anh sẽ chết, anh phải chết.

“Giám đốc ơi? Ở đây này? Hú!”

Mặc dù vậy, cái viễn cảnh tương lai không có anh ở đó, Eun Tak vừa nhìn đắm đuối một thằng-cha-nào-đó-không-phải-anh, vừa nở nụ cười

với hần vẫn làm Yêu Tinh giận bầm gan tím ruột.

***

Mùa đông dần đến. Bầu không khí lạnh lẽo ngập tràn khắp mọi nơi. Yêu Tinh đi tới đi lui ở đầu đường. Anh bước về phía trước rồi lại quay lại phía sau đợi. Dù anh tự nhủ với lòng rằng đây không phải chờ đợi, chỉ là đi dạo một chút thôi, nhưng ánh mắt vẫn trông ra phía trước, chờ đợi bước chân của Eun Tak. Yêu Tinh lại kiểm tra đồng hồ. Đáng lẽ tầm này, Eun Tak đã hết giờ làm thêm và đang đi qua đây rồi mới phải. Anh nhìn ra phía cuối con hẻm xem có thấy bóng dáng của cô không.

Đúng lúc đó, Eun Tak mặc quần dài, áo khoác xám đậm đi về phía này. Eun Tak đeo tai nghe, tay cầm một xấp flashcard, đang cúi đầu tập trung học thuộc lòng từ vựng. Về mặt cô khá nghiêm túc. Cứ không nhìn phía trước mà đi như vậy, lỡ xảy ra tai nạn thì biết làm sao? Yêu Tinh tặc lưỡi, vừa nhìn cô, khoe miệng vừa khẽ nhếch lên. Anh cho hai tay vào túi áo, đi qua đi lại chờ Eun Tak đến trước mặt. Eun Tak cầm xấp flashcard, bước chân từ từ chậm lại. Về mặt Yêu Tinh liền trở nên mơ hồ.

Sự sống, đang bước về phía ta.

Cái chết, đang bước về phía ta.

Dù là sự sống hay cái chết, em vẫn miệt mài bước đi không mỏi mệt.

Vậy nên ta đành phải nói thế này.

Ta không buồn thương.

Thế này là đủ rồi. Đã đủ rồi.

Yêu Tinh nở nụ cười nhàn nhạt nhìn Eun Tak. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, nhưng Eun Tak không quay đi, chỉ tháo tai

nghe và đặt xấp flashcard vào trong túi áo. Rồi cô rảo bước về phía Yêu Tinh. Bước chân hân hoan của Eun Tak đi về phía anh cứ như thể đang giẫm lên trái tim anh. Tiếng tim đập thành tiếng. *Thình thịch thình thịch*. Anh vẫn còn sống.

“Chú làm gì ở đây thế?”

Gặp được anh giữa đường, Eun Tak tỏ ra rất hào hứng. Cô vừa làm việc vừa nghĩ đến anh. Yêu Tinh rơi nước mắt, khoảng thời gian 900 năm, những chuyện như thế. Hóa ra anh đã đau đớn thật lâu, một mình rơi nước mắt thật lâu. Nếu vì anh, đáng lẽ cô phải lập tức rút kiếm ra cho anh mới phải. Thế nhưng nếu rút kiếm ra, chẳng may cô không phải Cô Dâu thật sự mà là người khác thì sao? Eun Tak lo lắng đến cả những chuyện như vậy. Vài ngày cũng theo đó trôi qua.

Ánh mắt Yêu Tinh có chút gì đó xa xăm. Anh đang trở lại nơi nhìn thấy Eun Tak lần đầu tiên. Eun Tak huơ huơ tay trước mặt anh.

“... Nhìn.”

“Nhìn gì cơ?”

“Nhìn em bước đến.”

“Lâu đến thế sao? Tôi hơi cảm động đấy.”

Eun Tak cười tươi như hoa. Hai người cùng sánh vai trên con đường về nhà.

“Mà chú này, nếu nhìn như vậy thì chắc chú cũng thấy được một chút rồi phải không? Hồi trước cũng thế này còn gì. Tôi của năm hai mươi tuổi, rồi năm ba mươi tuổi, chú từng bảo mình không thấy gì đấy thôi. Bây giờ vẫn thế à?”

“Tôi không thấy gì ở em cả. Thường thì ít ra tôi cũng nhìn thấy được lành dữ họa phúc.”

“Ra là vậy. Chắc vì tôi là “người bị sót khác” nên mới thế. Nếu vậy sự tồn tại của tôi chán ngắt nhưng cũng rất đặc biệt còn gì. Bởi những gì tôi làm hôm nay sẽ trở thành tương lai của tôi.”

Yêu Tinh không nói với Eun Tak chuyện mình nhìn thấy cô của năm hai mươi chín tuổi. Tương lai anh nhìn thấy đó không phải thông qua Eun Tak, mà thông qua người bồi bàn vẫn còn làm việc ở nhà hàng đó sau mười năm, vậy nên anh mới có thể nhìn được một chút tương lai của cô.

“Chú đừng lo. Làm gì có chuyện ngày nào cũng đau buồn chứ? Tôi giờ là một Cô Dâu vô cùng cứng cỏi, chấp nhận số mệnh khiêm nhường và mạnh mẽ sống.”

Hai người trở thành một cặp Yêu Tinh và Cô Dâu của Yêu Tinh vừa mạnh mẽ vừa cứng cỏi. Yêu Tinh phá lên cười. Dù vậy, Eun Tak vẫn tò mò liệu mình có phải là con người. Tuổi hai mươi, tuổi ba mươi của cô sẽ như thế nào. Đạo trước Yêu Tinh đã bảo không nhìn thấy gì ở cô, nên gần đây Eun Tak có chút mong chờ.

“Em sẽ tiếp tục lớn lên như thế này.”

“Hả?”

“Cũng sẽ tiếp tục xinh đẹp như thế này.”

Cảm ơn anh vì đã bảo cô xinh đẹp. Câu nói của Yêu Tinh “không phải tôi đang tìm một người xinh đẹp” chợt hiện lên trong đầu cô. Chuyện mình đúng là Cô Dâu mà Yêu Tinh tìm kiếm, lại còn là một người xinh đẹp trong mắt anh thật vui sướng làm sao. Eun Tak hơi ngượng ngùng.

“Làm sao chú biết được? Biết đâu mới một hai ngày lại thấy chán ghét cũng nên.”

“Cũng có thể là một hai tháng mà.”

Đang tiến triển tốt đẹp, anh có nhất thiết phải dội một gáo nước lạnh như thế không. Eun Tak liếc xéo Yêu Tinh một cái.

Cơn gió mùa đông không đáng ghét, cũng không quá lạnh giá, sượt qua hai người.

“Nhưng mà này, lúc chú làm thần hộ mệnh ấy, có tiêu chuẩn gì không?”

“Không có. Chỉ phụ thuộc vào tâm trạng của tôi thôi. Giữa người lớn và trẻ nhỏ thì ưu tiên giúp đỡ trẻ nhỏ hơn. Bởi vì bàn tay chìa ra cho tôi lúc tôi sắp sửa rời xa thế gian này là bàn tay của một đứa trẻ.”

“À... Vậy tại sao lúc đó chú lại cứu mẹ tôi? Bà là người lớn mà?”

“Lúc ấy tôi uống rượu nên có hơi mũi lòng. Hơn nữa người mà mẹ em cầu xin tôi cứu không phải bản thân mình.”

Eun Tak đứng khựng lại. Nước mắt không kìm được mà rơi xuống từng giọt. Vốn dĩ cô không hay khóc thế này đâu, nhưng dạo gần đây cứ rơi nước mắt suốt. Song không phải là vì buồn. Chỉ là đột nhiên biết được sự thật mà cô không ngờ đến, quá hạnh phúc nên bật khóc đấy thôi. Hẳn là mẹ đã cầu xin rất nhiều, rất tha thiết để cho cô được sống. Cô thật sự rất biết ơn tình thương bao la của mẹ, cả việc Yêu Tinh đã xuất hiện bên cạnh mẹ khi ấy.

“Chú đã đáp lại lời cầu xin của mẹ... Cứ như phép màu vậy, thật tốt quá...”

Vậy nên Eun Tak mới trở thành Cô Dâu của Yêu Tinh. Cuộc đời của cô chỉ toàn những chuyện khổ sở và đau buồn, nhưng cô là đứa trẻ nhận được tình yêu thương, lại còn mang theo cả kỳ tích. Eun Tak đang khóc vì hạnh phúc. Đáng yêu thật đấy. Xoa đầu là như thế này sao? Yêu Tinh không biết cách xoa đầu, đành vỗ nhẹ lên đầu cô. Bàn tay anh thật to lớn và ấm áp.

“Chú này, vỗ bộp bộp vào đầu như thế không phải đâu, mà nhẹ nhàng vuốt ve thế này mới đúng.”

Nước mắt trào ra, Eun Tak nở nụ cười nhìn Yêu Tinh không thể an ủi cô cho ra hồn. Thế rồi cô nhón chân, đưa tay lên đầu anh, khẽ vuốt mái tóc. Eun Tak đột nhiên sát lại gần khiến Yêu Tinh đông cứng cả người.

“Có vẻ chính là hôm nay đấy. Cái “một hai ngày lại thấy chán ghét cũng nên” ấy.”

Yêu Tinh làu bàu trách mắng cô một chút, rồi mạnh mẽ sai bước về phía trước.

Sáng hôm sau, Eun Tak vừa lò dò ra khỏi phòng đã thấy một cái cây khổng lồ được đặt trong phòng khách, cô tròn mắt ngạc nhiên. Cây thông vốn ở trong vườn nhà nay đã được đem vào phòng khách làm cây thông Noel. Những món đồ trang trí bao quanh và ngôi sao bằng kim loại to tướng màu vàng tỏa sáng lấp lánh, khiến Eun Tak không thể dời mắt. Yêu Tinh vừa hoàn tất việc trang trí thì phát hiện Eun Tak đang chạy xuống cầu thang, trông cô ngập tràn niềm vui. Liếc thấy dáng vẻ như trẻ con đang chờ được khen ngợi của anh, Eun Tak liền phì cười.

Eun Tak đi vòng quanh cây thông, mắt sáng lấp lánh. Cô liên tục khen đẹp, rồi nhìn sang Yêu Tinh vẫn đứng yên ở đó.

“Thời gian qua tôi chỉ nghĩ cho bản thân mình, thành thật xin lỗi chú.”

Lời xin lỗi của Ji Eun Tak ư? Yêu Tinh nhìn cô bằng đôi mắt ngạc nhiên. Eun Tak xoay vòng vòng quanh cái cây, rồi nói: “Tôi sẽ rút kiểm ra cho chú. Tôi đã quyết tâm rồi.” Yêu Tinh không thể ngờ có ngày Eun Tak lại chủ động nhắc chuyện thanh kiểm trước.

Trên đường về nhà ngày hôm qua, Eun Tak có nhìn thấy một cây thông Noel. Cô chỉ vu vơ khen nó đẹp, thế mà vừa mở mắt dậy đã thấy ngay một cây trong nhà. Cô muốn làm một điều gì đó thay cho lời cảm ơn đến Yêu Tinh. Có lẽ cô không thể vì lòng tham của bản thân mà trì hoãn việc giúp anh thêm nữa.

“Tôi cứ sợ chú thật sự đuổi tôi đi nên đã rất lo lắng, với cả khi tôi không chịu rút kiểm, được chú chạy theo nài nỉ cũng thú vị. Thêm nữa, lỡ chú đẹp hơn rồi, lại đi gặp người phụ nữ khác thì sao? Tôi đã nghĩ vậy đấy.”

Giờ Yêu Tinh mới hiểu ra mọi chuyện. Anh chỉ nghe cô nói, lặng im không đáp.

“Chú không nói “không có chuyện đó đâu” à?”

“Tôi phải nói mới được à?”

“Hầy, xấu xa quá đi. Tôi trông đợi cái gì không biết. Đẳng nào tôi cũng quyết định rồi, tôi sẽ làm cho chú đẹp hơn. Lời nhờ vả của người tốt như chú đây không thể cho ra kết quả xấu được.”

Cô vừa nói tin anh. Anh vừa như biết, vừa như không biết lòng tin của Eun Tak đến từ đâu. Chẳng rõ tự bao giờ, Eun Tak đã gọi anh là “người tốt”. Biểu cảm của Yêu Tinh tối dần đi. Không biết liệu đến cuối cùng, anh còn có thể là “người tốt” đối với Eun Tak nữa hay không.

Có lẽ là không thể. Có những sự thật mà anh đang che giấu. Những gì sẽ xảy ra sau khi rút thanh kiếm, liệu Eun Tak có thể gánh vác nổi không, không phải anh không lo lắng. Đến giờ, Eun Tak chỉ nghĩ rằng anh thật đáng thương, rằng cô rất biết ơn anh, cho rằng anh giống như cô, hình như cô thích anh. Dù vậy, anh vẫn là một yêu tinh ích kỷ chỉ muốn rời đi trước khi chính bản thân lưu luyến kiếp sống này thêm nữa. Yêu Tinh không thể đáp lại nụ cười của Eun Tak.

“Chú muốn trở nên đẹp hơn ở đâu, trước cây thông rục rờ này à?”

“Bây... bây giờ à? Hôm nay? Ngay lập tức à?”

“Vâng, rèn sắt phải rèn lúc còn nóng mà.”

Yêu Tinh đã chuẩn bị tinh thần vào hôm qua, hôm kia, rồi hôm trước đó nữa, qua tận mấy ngày rồi. Những khoảnh khắc anh ai oán bảo Eun Tak rút kiếm ra cho mình đều đã qua hết cả. Biết vậy, nhưng dù chỉ thêm một giây phút, anh cũng muốn trì hoãn. Vì anh lo sợ. Lo bản thân mình, lo cho cả cô bé này. Yêu Tinh vội vàng lôi điện thoại từ trong túi áo ra, rồi áp cái điện thoại không hề rung chuông báo có cuộc gọi đến lên má, trả lời “A lô” như thật. “Giờ tôi có điện thoại nên chắc là không được, để sau đi nhé.” Anh nói rồi nhanh chóng lảng đi chỗ khác, cứ thế cầm ngược điện thoại mà bỏ chạy, mặc Eun Tak ngơ ngác đứng đó không hiểu gì hết.

Yêu Tinh tìm đến quán trà của Thần Chết bằng con đường dành cho người đã khuất. *Kịch*, tiếng cánh cửa bật mở làm Thần Chết đang cầm mặt vào đóng tài liệu giật nảy người. Sắc mặt Yêu Tinh xanh lét như tàu lá. Không khéo còn nhầm được sang màu trắng bệch của người chết ấy chứ.

“Làm sao đây, anh chết rồi à?”

“Diễn tập đây. Cô ấy nói sẽ rút kiếm ra cho tôi.”

“Anh có chắc cô ấy không biết không? Hành động đó có nghĩa là gì ấy?”

“... Không biết được đâu. Hình như cô ấy thích tôi nhiều lắm. Đáng lo thật.”

Vẻ mặt của Thần Chết liền sững sìa ngay tức khắc. Yêu Tinh cũng không phân biệt nổi anh đang lo lắng, hay đang tự hào vì Eun Tak thích mình.

“Tôi cười phá lên nhé, hay anh muốn đánh nhau?”

“Này, anh không biết nên mới nói thế. Cô ấy mê tôi như điều đồ ấy. Vừa nhìn thấy tôi đã nói yêu tôi, sẽ gả cho tôi. Anh có biết tôi bối rối đến thế nào không, hả? Chẳng biết cái gì cả. Cô ấy chẳng có lý do gì mà không thích tôi!”

Vừa quát tháo đầy tự tin xong, ánh mắt Yêu Tinh lại có chút dao động. Thực ra, chuyện Eun Tak thích anh vẫn chưa được xác thực. Liệu anh chỉ là một ông chú mà cô ấy thương hại và phải biết ơn, hay tình cảm của cô còn hơn thế, anh không thể biết. Thêm nữa, điều đó cũng chẳng mấy quan trọng. Đẳng nào thì tương lai của Eun Tak cũng không có anh.

“Sao lại không có lý do? Anh già khú đế rồi còn gì. Đợi đến khi cô ấy vào đại học, mấy anh chàng trẻ trung đẹp trai có mà đẩy ra đấy.”

“900 tuổi thì đã làm sao!”

“Sao anh cứ nói bớt tuổi đi thế? Rõ ràng là 939 tuổi mà.”

“Này, thực ra tôi sinh thiếu tháng nên phải bớt đi một tuổi.”

Cả hai cùng phá ra cười. Chẳng có gì đáng cười nhưng tự nhiên họ như vậy. Yêu Tinh ngồi đối diện, cùng cười với Thần Chết. Anh nói như thì thầm bằng tông giọng đặc biệt thoải mái.

“... Hay lại tránh xa cô ấy lần nữa? Chỉ cô bé ấy có thể giết được tôi. Cũng chỉ cô bé ấy khiến tôi muốn sống. Buồn cười thật nhỉ.”

Anh chờ đợi cái chết. Cái chết cũng đã đến. Thế nhưng gặp cái chết rồi, anh càng muốn sống hơn. Một chút thôi cũng được.

“Đừng nhầm lẫn. Hồi không có cô ấy, anh vẫn sống tốt đấy thôi.”

“Vậy sao? Thế nhưng sao tôi chẳng nhớ chút gì về khoảng thời gian đó...”

Những khoảnh khắc rực sáng, rạng rỡ, lấp lánh cùng cô ấy. Đã sống gần một ngàn năm mà mãi tới tận bây giờ, anh mới được cảm nhận những giây phút như thế. Chỉ cần Eun Tak nở nụ cười sẽ trở thành như vậy.

Yêu Tinh nhớ tất cả mọi khoảnh khắc, mỗi giây phút đều sống động trong ký ức của anh: Giọng Eun Tak gọi “chú ơi” vang vọng bên tai; giọng nói ngập tràn niềm vui, giọng nói trầm buồn; giọng nói nghẹn ngào... Tất cả giọng nói của Eun Tak từ lần đầu tiên họ gặp nhau cho đến tận bây giờ anh đều nhớ. Dù vậy anh vẫn phải ra đi. Yêu Tinh đã đưa ra lựa chọn. Việc duy nhất còn lại anh có thể làm là chết đi.

“Xin em đừng gọi nữa, đừng gọi tôi nữa, Ji Eun Tak. Tôi phải đi rồi.”

Yêu Tinh lẩm bẩm, nhưng thanh âm Eun Tak gọi anh vẫn quanh quẩn bên tai. Cô bé ngồi bên con đê chắn sóng, ẩm ướt rơi nước mắt, to tiếng oán trách thần linh. Đối với anh, hình ảnh đó quả giống một giấc mơ để lại nhiều lưu luyến. Cuộc đời đúng là không thể đoán trước được.

“Chú ơi.”

Eun Tak thật sự đang đứng gõ cửa ở bên ngoài và cất tiếng gọi anh. Yêu Tinh đứng tựa người vào cánh cửa, lắng nghe tiếng gọi ấy. Lại bắt đầu rồi. Thanh kiếm bắt đầu chuyển động. Sau khi anh trở về từ cõi chết, thanh kiếm chỉ đơn thuần cắm vào ngực anh, chứ không hề đau đớn một chút nào. Nhưng đó là cho đến trước khi anh gặp Cô Dâu Eun Tak.

Sau khi gặp cô, thanh kiếm bắt đầu cất tiếng gầm gừ. Không biết có phải vì gặp được Cô Dâu, hay vì anh muốn sống nên mới như vậy. Hễ thanh kiếm chuyển động là cơn đau lại ập đến. Sợ tiếng rên rỉ sẽ thoát ra, Yêu Tinh liền đưa tay bịt chặt miệng. Tiếng Eun Tak gọi anh cứ xa dần, xa dần.

Vì ngày đẹp trời

Hôm qua, Eun Tak đã thật sự định rút kiếm ra cho anh. Thế nhưng một Yêu Tinh dạo trước cứ nhăng nhặng đeo bám đòi cô rút kiếm cho, giờ lại tránh Eun Tak như tránh tà. Anh bảo muốn đẹp hơn cơ mà. Đã mấy ngày trôi qua rồi. Vừa nhìn lên bầu trời âm u xám xịt, Eun Tak vừa thở dài ngao ngán. Bỗng một chiếc xe đen bóng dừng trước cổng trường học bấm còi inh ỏi về phía Eun Tak. Trong một khoảnh khắc, cô tưởng đó là Yêu Tinh nên rất đổi vui mừng. Nhưng khi nhìn thấy hai người đàn ông bước xuống xe, cô ngay lập tức bước lùi ra sau.

“Học sinh sao lại bỏ nhà đi thế này, nguy hiểm lắm. Dì cô lo sốt vó lên đấy. Mau lên xe đi.”

Bọn chúng chính là hai tên chuyên đòi nợ lần trước bắt cóc Eun Tak. Có lẽ vì dì đã cuỗm sạch tiền đặt cọc nhà rồi bỏ trốn nên bọn chúng lại tìm đến Eun Tak. Hai tên vừa cãi nhau chí chóe vừa chạy lên phía trước, định tóm lấy Eun Tak đang toan bỏ trốn thì va cái ầm vào nhau. Mặt mũi

bọn chúng nhảu tíu lại rồi bắt đầu lao vào đánh nhau loạn xạ. Không hiểu sao lại thành ra như thế, nhưng đây đúng là cơ hội cho Eun Tak chạy trốn.

Giữa lúc hai tên đòi nợ đang găm ghè nhau, Eun Tak mau lẹ chuyển hướng sang chỗ khác. Bỗng một người đàn ông trung niên xuất hiện bên cạnh cô.

“Hai tên đòi nợ ấy là người quen của cô à?”

Ông chính là thư ký Kim, người tâm phúc của chủ tịch Yoo. Thư ký Kim đi theo giám sát ông tướng Deok Hwa tính tình cầu thả, nên mỗi lần gặp Deok Hwa, Eun Tak đều thấy ông đi theo cậu ta như cái bóng.

“A, giật cả mình. Chào chú ạ. Cái đó thì, ai cũng quen khoảng một, hai người đòi nợ mà...”

“Cô biết tôi là ai ư?”

“Cháu có nhìn thấy chú rồi. Chú lúc nào cũng đi theo giám sát anh Deok Hwa.”

Thư ký Kim không lén lút theo dõi Eun Tak, nhưng cậu chàng không hề phát hiện ra. Ông có mái tóc vuốt ngược rất ấn tượng, cách nói chuyện đường hoàng đĩnh đạc. Gặp được người quen thật khiến Eun Tak an tâm thêm mấy phần.

“À, sao chú biết mấy người đó là kẻ chuyên đòi nợ ạ?”

“Một thời tôi cũng làm nghề đó mà.”

“Dạ?”

“Mà kiểu đòi nợ gì lại đánh nhau trước công trường nữ sinh thế này?”

Thư ký Kim mở điện thoại, gọi cảnh sát báo có hai kẻ chuyên đòi nợ đang đánh nhau trước trường nữ sinh. Hai tên đòi nợ chẳng mảy may biết gì, vẫn tiếp tục đánh nhau. Nguyên do của việc này là do Thần Chết đã xóa trí nhớ của chúng, còn Yêu Tinh nguyên rửa quan hệ của chúng sẽ không bao giờ hòa hợp được. Đe dọa nữ sinh xong lại quay ra nắm cổ áo nhau, cảnh tượng này trông vừa lỗ bịch vừa giải tỏa được căng thẳng.

“Cậu Deok Hwa trẻ thật đấy. Chúng ta đi bằng xe của tôi vậy.”

Gần đó có một chiếc xe ô tô dựng sẵn. Eun Tak ngoan ngoãn theo sau thư ký Kim.

Nhờ thư ký Kim nên Eun Tak về đến nhà bình an vô sự. Cô vừa cất tiếng chào “tôi về rồi đây” thì thấy Yêu Tinh đang ngồi ở ghế sofa xem tivi. Anh vội tắt tivi rồi bỏ chạy thục mạng về phòng mình. Quá sức lộ liễu rồi đấy. Rõ ràng anh đang tránh mặt cô. Eun Tak khịt mũi, chân mày cô nhăn tít lại. Hình như cô đau lòng nữa rồi. Cứ mỗi ngày trôi qua, thái độ của anh lại một khác, Eun Tak không tài nào hiểu được. Thà anh đuổi cô ra sau cánh cửa đến một đất nước khác còn dễ hiểu hơn.

Thấy Thần Chết đang ngồi bóc tỏi ở bàn ăn, Eun Tak đến ngồi cạnh anh ta.

“Chú Yêu Tinh mấy hôm nay có chuyện gì vậy ạ?”

“... Chẳng có gì, nghe bảo là không nhớ nổi chuyện ngày xưa.”

“Chuyện ngày xưa nào ạ?”

“Sao cô lại hỏi tôi? Anh ta nghĩ gì làm sao tôi biết được. Bóc tỏi đi.”

“Hình như chú biết mà...”

Eun Tak vẫn không thu lại ánh mắt nghi ngờ, hậm hực nhặt lấy tép tỏi, bóc từng tép rồi ngâm trong nước. Ngồi đối diện với Thần Chết và bóc tỏi thế này, bỗng dung cô thấy thật buồn cười. Đã có những lúc, chỉ nhác thấy bóng của Thần Chết thôi, cô đã run bần bật.

“Chú này, lần đầu tiên gặp chú là năm tôi chín tuổi, lần tiếp theo là năm mười chín tuổi. Lúc chín tuổi, vì mẹ tôi nên chú mới bắt được tôi. Nhưng năm mười chín tuổi, làm sao chú biết mà tìm được tôi vậy?”

“Chín, mười chín, hai mươi chín. Trước khi tuổi tròn chục là khoảng thời gian nguy hiểm nhất.”

“Như vậy là sao cơ?”

Thần Chết tạm dừng công việc bóc tỏi vì câu hỏi của Eun Tak. Cô bé ngồi trước mặt anh ta, kể từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, quả thực đã trải qua một số mệnh vô cùng đau khổ. Giờ đã gần mười chín tuổi, nhưng những việc cô phải chịu đựng vẫn quá nhiều. Chỉ nhìn theo thế này thôi anh ta cũng thấy thương cảm cho Eun Tak.

“Năm cô hai mươi chín tuổi cũng sẽ gặp thần chết. Cho dù không phải tôi thì cũng là người khác. Đó chính là số mệnh của “người bị sót khác.” Thế gian này cần phải có trật tự. Chín là con số gần nhất với số mười - vốn là con số hoàn chỉnh của Thần. Cô phải cố gắng lên. Để tôi cho cô biết một bí mật nhé?”

“Sao chú lại nhìn tôi như vậy? Bí mật gì thế?”

“À không.”

Cô tưởng là một bí mật rất lớn, nhưng Thần Chết lại thấy chẳng có gì quan trọng. Anh ta tiếp tục quay lại với công việc bóc tỏi. Có bí mật nhưng không cho Eun Tak biết, cô cảm thấy rất hụt hẫng.

Bóc hết tôi, Eun Tak đến phòng giặt đồ để phơi quần áo thì lại chạm mặt Yêu Tinh ở đó. Rõ ràng chạm mặt nhau, nhưng Yêu Tinh làm như không thấy Eun Tak, đi cái vèo lướt qua cô. Đã là lần thứ mấy rồi không biết. Anh đối xử với cô cứ như người vô hình. Không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Chú gì ơi? A lô ạ? Chú không nhìn thấy tôi ạ? Chú ơi!”

Yêu Tinh đột ngột quay lưng lại, tạo thành một làn gió.

“Sao?”

“Á, giặt cả mình. Không biết ai mới là người tội nữa. Bây giờ chú có đang nhìn thấy tôi không đấy?”

“Có.”

“Có phải chú giận gì tôi không?”

“Sao tôi phải giận?”

“Bảo không giận mà sao lại giận. Rốt cuộc chú giận tôi từ bao giờ vậy? Bây giờ cũng thế, đang giận đấy thôi.”

Vì không thể trưng ra bộ mặt vô cảm, Yêu Tinh đành tỏ vẻ nghiêm khắc. Bày ra bộ mặt như vậy rồi nói những lời lạnh lùng, lại bảo là không giận. Dù Eun Tak không muốn cũng không thể không biết. “Vì cái gì mà chú lại thế này, tôi nghĩ chú cho tôi biết thì sẽ tốt hơn đấy.” Eun Tak dần cảm thấy tổn thương.

“Em là cái gì hả?”

Câu nói này cũng làm cô tổn thương.

“Em là cái gì hả? Rốt cuộc em là ai mà cứ gọi tôi như thế. Ổn ào quá. Tại sao em cứ làm tôi hoang mang? Tại sao em cứ làm tôi bối rối? Em là cái gì hả? Lúc tôi bảo rút kiểm cho tôi thì cứ rút đi là được. Giá trị của em là như thế. Em không cần phải bận tâm đến chuyện làm tôi hạnh phúc.”

Yêu Tinh nhìn đôi vai nhỏ bé của Eun Tak từ từ chùng xuống. Anh chẳng thể làm gì hơn ngoài việc chớp đôi mắt lạnh lùng của mình. Những giọt lệ đã đọng đầy khóe mi nhưng Eun Tak cố nhịn. Việc anh buông những lời cay đắng với cô nào phải ngày một ngày hai. Vì vậy nên cô mới trì hoãn chuyện rút kiểm. Giá trị của cô là người rút kiểm ra cho anh, chỉ thế mà thôi. Nhưng cũng không đến mức phải tuôn ra những lời như thế này với cô chứ.

“Tôi... Vậy nên tôi mới nói là để tôi rút kiểm cho chú rồi mà? Là chú không nói gì, cũng không trả lời đấy chứ. Tôi còn nghĩ hay chú đợi đến lúc tuyết đầu mùa, đó là lời hẹn ban đầu giữa chúng ta còn gì. Thôi được rồi. Vì chú bất tử nên thời gian còn lại bao nhiêu cũng không cần bận tâm, nhưng tôi chỉ là con người bình thường thôi, thời gian với tôi là vàng bạc đấy. Tôi phải chờ đến bao giờ đây? Tôi còn phải đi học thêm, làm thêm nên rất bận.”

“Ngày mai.”

“Sao không phải là hôm nay? Hôm nay tôi có thời gian mà.”

Eun Tak cắn chặt môi, túm lấy Yêu Tinh. Yêu Tinh nổi giận với Eun Tak, nhưng chính anh lại là người mệt mỏi. Không phải anh trốn tránh Eun Tak, chỉ là anh không dám đối mặt. Bộ dạng hèn nhát ấy của bản thân khiến anh muốn bỏ chạy. Anh sợ cái chết, nhưng không phải vì sợ hãi sự cô độc, mà vì lo sợ cái viễn cảnh Eun Tak bị bỏ lại một mình sau khi anh ra đi. Nhưng vì anh hay Eun Tak, việc này càng tiến hành sớm ngày nào thì càng tốt ngày đó.

“Tôi không thích hôm nay. Ngày mai đi. Hôm nay trời đẹp mà.”

Ngày nào anh chẳng thất thường, hôm nay cũng như vậy thì có làm sao đâu. Yêu Tinh tránh ánh mắt ngập tràn oán trách của Eun Tak.

“Tôi muốn đi dạo với em.”

Cuối cùng, Eun Tak đành chịu thua. Chịu thua một Yêu Tinh cô thấy tội nghiệp và càng thích hơn này. Vì một Yêu Tinh như vậy, nên Eun Tak đã đi dạo cùng anh.

Ngày hôm sau, anh lại viện cớ trời không đẹp, rồi đến trước cổng trường Eun Tak. Ngày tiếp theo, lại ngày tiếp theo nữa, những cái cớ cứ xuất hiện liên tục. Tất cả đều chẳng đâu vào đâu. Anh càng trì hoãn, Eun Tak càng trở nên có giá trị đối với anh.

Thời gian họ ở bên nhau cứ thế tăng dần.

Ngồi bên bàn học, Eun Tak để mặc tâm trí miên man trôi theo những lần đi dạo cùng Eun Tak. Cả hai thường chỉ lặng im đi bên nhau.

“Đi dạo cùng em thật hạnh phúc.”

“Đến đón em thật hạnh phúc.”

Hóa ra cũng lúc sự thất thường của Yêu Tinh không làm Eun Tak tổn thương. Eun Tak khẽ cười, song lại ỉu xìu ngay lập tức. Tốt thì tốt thật, nhưng vẫn có gì đó lạ lẫm. Bộ dạng anh cứ như một người sắp chết nên đột nhiên thay đổi tâm tính vậy.

“Chú tưởng nói suông thì tôi sẽ rút kiếm cho chú hay sao?”

Trong suốt thời gian anh trì hoãn chuyện rút kiếm, Eun Tak đã suy nghĩ rất nhiều. Cô bắt đầu đặt bút viết lên cuốn sổ. *Bản cam kết*. Eun Tak cẩn thận viết từng chữ, từng chữ một.

***

Một cái chết chờ đợi đặng đặng bao lâu nay.

Trước khi ra đi, Yêu Tinh gọi chủ tịch Yoo đến. Lần này, bầu không khí giữa hai người khác hẳn lúc anh chuẩn bị lên đường đi nước ngoài. Sự im lặng nặng nề bao trùm cả hai. Đồng hành lý trở nên vô giá trị. Bức tranh chân dung muội muội quan trọng nhất được anh giao lại cho chủ tịch Yoo. Kể từ lúc anh bảo Cô Dâu của Yêu Tinh đã xuất hiện, ông biết ngày này thế nào cũng đến, chỉ là ông đã mong đợi nó đi theo một chiều hướng khác.

Yêu Tinh căn dặn ông hãy đem đốt cuộn tranh sau khi mình ra đi, khiến chủ tịch Yoo nước mắt lã chã. Bên cạnh chuyện lo liệu cho cuộn tranh quý giá, Yêu Tinh còn nhờ cậy ông cả chuyện Eun Tak. Rằng dù Yêu Tinh không còn nữa, mong ông hãy cho Cô Dâu của anh được ăn ngon mặc đẹp, được học hành cẩn thận và sống thật hạnh phúc. Đây là những nhiệm vụ cuối cùng anh giao phó cho chủ tịch Yoo.

Anh cũng đã nhờ cậy Thần Chết. Sau khi anh trở về với hư vô, dấu hiệu của anh trên người Eun Tak sẽ biến mất. Vậy nên hãy xóa đi ký ức của Eun Tak, để cô không phải oán trách bản thân đã khiến ai đó phải chết.

Ngoại trừ những lời nhờ cậy đó ra, anh chẳng để lại gì. Chỉ còn Eun Tak. Yêu Tinh thấy Eun Tak đang ngồi ở ban công ngắm nhìn bầu trời đêm, suy nghĩ chuyện gì đó. Cảm thấy có người tiến lại gần, Eun Tak ngẩng đầu lên nhìn.

“Chú đến lúc nào vậy?”

“... Được nhìn thấy em thật hạnh phúc.”

“Dạo gần đây sao chú đối xử tốt với tôi thế? Kỳ lạ thật đấy. Chú đưa tay đây nào.”

Nhìn bàn tay đang chìa ra của Eun Tak, Yêu Tinh đưa tay phải cho cô. Vì không thể đọc được chút nào tâm sự của Yêu Tinh, nên cô đang cố gắng đọc nhật ký của anh. Thế nhưng tất cả những gì viết trong đó đều là chữ Hán nên cô phải tìm tòi đủ kiểu. Mỗi ngày đọc được một trang đã đủ khó, nhưng nếu cứ tiếp tục đọc biết đâu lại hiểu được lòng anh. Vậy là Eun Tak quyết tâm, chăm chú đọc nhật ký. Song dù đã tra hết tất cả các từ điển, cô vẫn không thể tìm ra chữ Hán này - chữ mà có vẻ chỉ cần biết nghĩa thì có thể biết được nội dung của nhật ký. Thế nên lúc này, Eun Tak đang tỉ mỉ dung ngón tay vẽ từng nét chữ lên lòng bàn tay anh.

“Chữ này là chữ gì vậy?”

“... Đó là chữ *nghe*^[1].”

[1] Nguyên văn chữ Hán: 聽 (đọc là ting), có nghĩa là “nghe”.

“À, thì ra là *nghe*.”

Cuối cùng cô cũng biết được rồi. Eun Tak nở nụ cười rạng rỡ. Nụ cười đó làm trái tim anh bừng sáng rồi lại u tối đi, cứ liên tục bật tắt như vậy. Lòng bàn tay vẫn còn vương hơi ấm của cô bất giác nắm chặt lại.

Yêu Tinh dẫn Eun Tak về phòng mình. Trong đó chất một đồng hồ. Anh lôi từng món đồ đã chuẩn bị trong túi ra. Một cái túi xách nữ nhỏ xinh, nước hoa, và một phong bì năm triệu.

“Trời... Toàn bộ mấy cái này là gì vậy?”

“Khi nào trở thành người lớn, có lẽ em sẽ cần đến. Năm triệu thì hẳn em biết rồi. Nước hoa là để dùng lúc vào đại học, túi xách để dùng lúc

em có bạn trai, nếu em... đi hẹn hò... để trông cho thật đẹp...”

Tất cả mọi thứ đều làm Eun Tak vô cùng hài lòng. Năm triệu thì đương nhiên rồi, túi xách rất đẹp, nước hoa vừa xịt một cái đã bay ra mùi hương ngọt ngào sáng khoái. Cô đều rất vừa ý.

“Sao đột nhiên lại cho tôi mấy cái này?”

“Hôm nay.”

“Hôm nay làm sao?”

“Kiểm.”

Yêu Tinh trả lời cụt lùn, nhưng Eun Tak lập tức hiểu ý anh. Anh đã luôn tránh né, rồi trì hoãn, cuối cùng lại lựa chọn ngày hôm nay.”

“Bây giờ sao? Đêm nay luôn à?”

“Ừ. Bây giờ.”

Eun Tak đeo thử túi xách, gật đầu rồi chăm chăm nhìn Yêu Tinh. Cô có điều thắc mắc, định cất tiếng hỏi nhưng lại thấy hơi buồn, cũng cảm thấy thật khổ sở. Dù vậy cô vẫn băn khoăn. Hạnh phúc ư? Khi anh đi dạo cùng với cô? Khi anh đến trường đón cô và được nhìn thấy cô? Có khi nào anh có tình cảm với cô rồi không?

“Mà chú này. Những thứ này có chứa đựng chút tình yêu nào không?”

“Không.”

“Tôi chỉ hỏi thử một lần thôi mà.”

Cố gắng nở một nụ cười gượng gạo, Eun Tak đứng bật dậy, xắn tay áo lên, hào hứng cất lời: “Đi rút kiểm thôi nào.” Nhìn cô như vậy, Eun

Tak bỗng thấy đau đến không thở nổi.

Mở cánh cửa phòng Yêu Tinh ra là đến cánh đồng hoa kiều mạch trải dài mê mông. Eun Tak chợt nhận ra bó hoa kiều mạch cô nhận được từ Yêu Tinh lần đầu tiên được hái ở đây. Dưới ánh trăng bàng bạc và bầu trời đêm trong trẻo, những bông hoa kiều mạch lay động trông như những bông tuyết. Thật đẹp làm sao.

“Phía sau cánh cửa của chú lúc nào cũng là một nơi đẹp như thế này sao? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cánh đồng hoa kiều mạch đấy, đẹp quá đi thôi. Có phải bó hoa mà chú cho tôi được hái từ đây không?”

“Ừ.”

“Tôi vẫn nhớ ngôn ngữ của nó đấy.”

“Người yêu.”

Nghe được từ “người yêu” phát ra từ miệng Yêu Tinh, trái tim Eun Tak lại đập thành thịch, dù anh bảo rằng những thứ cô nhận được hôm nay không hề chứa đựng tình yêu trong đó.

Dưới ánh trăng bàng bạc, Yêu Tinh đứng giữa cánh đồng hoa kiều mạch trông đẹp đến nao lòng. CƠn gió mát lành mơn man thổi qua mái tóc anh. Đôi má Eun Tak lại đỏ ửng lên. Cô quay người ngắm nhìn những bông hoa, cổ giấu đi đôi má đang nóng bừng của mình.

“Nơi này có vẻ có nhiều ý nghĩa với chú nhỉ? Chuyện rút kiếm nhất định phải thực hiện ở đây cơ mà.”

“Là nơi bắt đầu và kết thúc của tôi.”

Thi thể của anh đã bị vứt bỏ ở nơi này. Anh cũng được đánh thức ở nơi đây. Kết thúc cuộc đời dài đằng đẵng này cũng sẽ ở đây. Anh cố nén xuống nỗi buồn sâu thẳm trong lòng mình.

“VẬY, NHỜ EM NHÉ.”

“Bây giờ sao? Ngay lập tức à? Chờ chút đã! Tôi tán thành việc chú trở nên đẹp hơn, nhưng sau khi đẹp hơn rồi thì sao? Giá trị của tôi sẽ không còn nữa à? Tôi cứ lo lắng chuyện đó mãi. Vậy nên tôi đã soạn ra đây một bản cam kết đơn giản.”

Eun Tak lôi một tờ giấy từ trong túi xách mà anh đã tặng cô khi nãy ra rồi đưa cho anh. Yêu Tinh nhận lấy, chăm chú đọc.

BẢN CAM KẾT

Tôi, Ji Eun Tak, Cô Dâu của Yêu Tinh là bên A.

Chú, Yêu Tinh là bên B.

1. Cho dù bên A đã hết giá trị sử dụng, bên B cũng không được nói ra điều đó. Vì bên A rất yếu đuối.

1^[1]. Cho dù bên A không còn giá trị, bên B cũng không được đuổi bên A ra khỏi nhà, cả hai sẽ phải sống cùng nhau. Vì bên A tứ cố vô thân, không nơi nương tựa.

[1] Nguyên văn sách gốc, các đầu dòng đều được đánh số 1.

1. Bên B phải trở thành bạn trai của bên A cho đến khi bạn trai của bên A xuất hiện. Vì bên A rung động.

1. Bên B không được nói “tôi không biết” mà phải trở thành cây đèn của bên A. Cho đến khi bên A chết.

1. Nếu bên B tới gặp bên A, có thể không báo trước là “tôi tới đây”, nhưng nếu đi thì phải báo cho bên A là “tôi đi đây”. Không được bắt bên A phải đợi.

1. Khi tuyết đầu mùa rơi, bên B phải đáp lại lời gọi của bên A. Vì bên A sẽ đợi.

**Người lập
cam kết**

Ki Shin

(Ký tên)

Yêu Tinh muốn phì cười khi đọc từng điều khoản, nhưng đến điều khoản cuối cùng, anh dừng lại rất lâu. Eun Tak đã quyết định sẽ rút kiểm ra cho anh vào hôm tuyết đầu mùa rơi. Giờ tuyết vẫn chưa rơi. Trước khi tuyết đầu mùa rơi, hình như anh đã quyết tâm rút kiểm ra. Chuyện này rõ ràng sẽ không thể trở thành ký ức hạnh phúc. Anh không muốn phá hỏng tuyết đầu mùa của Eun Tak.

“... Để làm việc này nên cô mới hỏi tên tôi à?”

“Tôi thật sự tò mò mà. Nhưng chú và tên của chú thật sự rất hợp nhau. Chú hiểu ý tôi đúng không?”

Eun Tak nhanh chóng lôi bút ra. Ánh mắt lộ rõ vẻ bất an, liệu anh có ký cho cô không. Yêu Tinh lặng yên đón lấy cây bút, ký vào bên dưới bản cam kết. Một bông tuyết bắt đầu bay la đà phía trên đầu. Nhìn anh ký tên, Eun Tak thở phào nhẹ nhõm. Cô ngẩng đầu lên. Tuyết thật sự đang rơi.

“Khi tuyết đầu mùa rơi, bên B phải đáp ứng lời gọi của bên A. Vì bên A sẽ đợi.”

Dù chỉ một lần thôi anh vẫn muốn ghi nhớ những dòng chữ ấy, vì anh đã ký bản cam kết. Những bông tuyết do Yêu Tinh biến ra rơi đầy lên những bông hoa kiêu mạch. Trong đêm đen, mọi thứ dường như phủ một màu trắng xóa.

“Oa, tuyết đầu mùa này! Chú ơi, sao mới đó mà tuyết đầu mùa đã rơi rồi? Thần kỳ thật. Đẹp quá, tôi thích lắm, nhưng mấy bông hoa sẽ bị lạnh mất. Chúng ta đúng là những người đầu tiên trên thế giới đón tuyết đầu mùa rồi.”

Gương mặt đang cười của Eun Tak rực rỡ biết bao. Cô vẫn luôn tỏa sáng như thế.

“Nhưng mà trận tuyết này là chú làm phải không? Chuyện khi tuyết đầu mùa rơi sẽ rút kiếm ra ấy, đúng không?”

“Xin lỗi vì đã ích kỷ. Chỉ vì tôi không muốn lưu lại ký ức này.”

“Chúng ta còn trì hoãn đến khi nào nữa đây? Chú phải nhanh nhanh trở nên đẹp hơn thôi.”

Không hiểu sao Eun Tak bỗng thấy xấu hổ, cô đưa tay lên giả vờ như đang rút kiếm ra. Đôi mắt của Yêu Tinh không rời khỏi Eun Tak. Anh muốn trở về với hư vô trong lúc vẫn còn lưu lại hình ảnh của cô như vậy.

“Nào, giờ là lúc để trở nên đẹp hơn rồi. Chú có muốn nói lời cuối cùng gì không?”

Ji Eun Tak. Yêu Tinh lặng yên gọi tên Eun Tak nhưng không thành tiếng. Eun Tak đang đứng nhìn anh bằng đôi mắt trong veo. Yêu Tinh từ từ mở miệng.

“Tất cả những khoảnh khắc ở bên em đều rực rỡ. Ngày đẹp trời, ngày không đẹp trời, ngày thích hợp. Tất cả đều thật hạnh phúc.”

Thanh âm trong giọng nói của anh vừa sâu xa, vừa trầm thấp, chạm đến tận trái tim Eun Tak.

“Thêm nữa, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng không phải lỗi của em đâu.”

“Chú này, chẳng lẽ... chú thật sự sẽ biến thành cây chổi sao?”

Cứ như những lời cuối cùng ấy. Chỉ là trở nên đẹp hơn thôi mà. Yêu Tinh cứ xử cứ như người sắp chết thật sự, làm Eun Tak cảm thấy hơi bất an. Nếu không trở nên đẹp hơn thì sẽ biến thành cây chổi hay sao? Eun Tak chỉ có thể nghĩ được đến đó thôi. Yêu Tinh phì cười, lắc đầu phủ nhận. Nếu không phải thế thì may quá.

Eun Tak vươn tay về phía thanh kiếm. Bàn tay Cô Dâu của Yêu Tinh vừa lại gần, hình dạng thanh kiếm liền hiện rõ. Yêu Tinh vừa lưu lại hình ảnh gương mặt Eun Tak lần cuối, vừa từ từ nhắm mắt lại. Eun Tak nắm lấy chuôi của thanh kiếm vừa hiện ra. Không, là cô định nắm mới đúng.

Không chạm đến được. Cô không nắm được thanh kiếm. Eun Tak hươ hươ tay trước ngực anh vài lần. Rõ ràng nhìn thấy, nhưng khi định chạm vào, bàn tay cô chỉ xuyên qua khoảng không. Không thấy gì xảy ra, Yêu Tinh liền mở mắt. Mồ hôi lạnh túa ra sau lưng Eun Tak.

“Cái này, sao không nắm được nhỉ? Nhìn thấy mà sao lại không nắm vào được?”

Yêu Tinh sốt ruột, hối thúc cô thử tăng lực ở tay lên xem. Eun Tak cũng rất cố gắng nắm lấy thanh kiếm. Bàn tay cô đỏ đẫy mồ hôi. Thế nhưng dù có cố dùng sức đến thế nào, cô vẫn không thể chạm được vào thanh kiếm. Những bông tuyết vẫn không ngừng rơi xuống.

“Lúc này rõ ràng chú nói dù có chuyện gì xảy ra cũng không phải lỗi của tôi. Chú không được nuốt lời đâu đấy!”

Yêu Tinh đột nhiên tỉnh cả người.

“VẬY RA EM... KHÔNG PHẢI LÀ...”

“KHÔNG ĐƯỢC NUỐT LỜI! CHÚ ĐỨNG YÊN MỘT CHÚT XEM NÀO! BÂY GIỜ TÔI CÒN HOANG MANG HƠN CHÚ ĐẤY!”

“TÔI ĐANG ĐỨNG YÊN ĐÂY! CÒN ĐỨNG YÊN ĐẾN THẾ NÀO ĐƯỢC NỮA? EM ĐƯA CÁI ĐÓ ĐÂY, ĐƯA BẢN CAM KẾT CHO TÔI, TÔI PHẢI ĐỐT NÓ.”

Yêu Tinh trợn trừng mắt, lừ lừ tiến đến gần cô, Eun Tak liền hét lên.

“CHỜ ĐÃ. TÔI BIẾT RỒI! CÁI NÀY HÌNH NHƯ PHẢI LÀM KIỂU ĐÓ, TÔI BIẾT RỒI!”

“KIỂU GÌ HẢ?”

“HOÀNG TỬ MẮC PHẢI LỜI NGUYÊN TRONG TRUYỆN CỔ TÍCH, LÀ KIỂU ĐÓ!”

“TÔI HỎI KIỂU ĐÓ LÀ GÌ MÀ!”

“Hôn môi.”

Eun Tak túm lấy cổ áo của Yêu Tinh, đưa gương mặt lại gần anh, thì thầm. Rồi đôi môi của hai người chạm vào nhau. Eun Tak nhắm nghiền mắt. Hơi ấm của hai người thông qua đôi môi tăng vọt lên. Những bông tuyết rơi lên đầu, lên vai của hai người họ, vừa lạnh lẽo vừa ấm áp. Thời gian như ngừng trôi.

Là mối tình đầu của tôi

Thời gian ngừng lại trong giây lát, rồi bắt đầu trôi đi theo quy luật của tự nhiên.

“Mở mắt ra.”

Giọng nói trầm thấp vừa cất lên, Eun Tak liền hé mắt ra nhìn. Gương mặt Yêu Tinh lạnh lùng vô cảm. Eun Tak vội lùi về phía sau, lên tiếng thanh minh.

“Vội quá nên mới thành ra như vậy, mong chú thông cảm cho.”

“Em làm cái gì thế hả? Điên rồi chắc?”

“Điên gì chứ? Sao chú có thể nói năng như thế với một cô gái vừa nỗ lực hết mình để làm cho chú đẹp hơn hả? Chú tưởng tôi thích thú lắm hay sao? Tôi mới là người thiệt thòi đây này! Chắc chú đã làm chuyện này nhiều lần rồi, còn tôi...”

Hai người trừng mắt nhìn nhau tóe lửa. Cuối cùng, Eun Tak mím chặt môi, vươn tay định rút kiếm một lần nữa. Lần này, cô di chuyển rất cẩn thận. Nhưng cứ mỗi khi đưa tay lại gần chuôi là thanh kiếm lại biến mất, cô không thể nắm lấy được. Cố gắng cũng vô ích.

“Tôi làm sao?”

“Đây là nụ hôn của tôi đấy! Sao lại có thể phạm như thế này cơ chứ? Chú lại đây. Lại đây xem nào!”

“Có phải là lần đầu tiên nên mới như vậy đúng không? Hay phải hơn nữa mới được?” Eun Tak sấn sổ tiến lên phía trước, Yêu Tinh vội vã lùi ra sau. Chuyện không thể rút được thanh kiếm trái lại còn làm Eun Tak căng thẳng hơn cả anh.

“Giờ tôi bất chấp luôn rồi đấy. Đã đến nước này mà còn không chạm được vào nữa thì thế nào chú cũng bắt tôi nhả hết mọi thứ đã nhận ra cho mà xem. Giờ thì không có gì tôi không dám làm đâu.”

“Thái độ coi trời bằng vung này là như thế nào đây? Không được thì em định làm gì?”

“Nếu thế, chỉ còn duy nhất một cách thôi.”

Yêu Tinh từ từ lùi ra sau, rốt cuộc lùi đến tận cánh cửa.

“Tình yêu. Nếu cần thì phải làm đến nước ấy thôi.”

Eun Tak vừa túm chặt cái túi xách được tặng vừa nói: “Thà yêu chú còn đỡ hơn bị cướp lại cái túi xách.” Yêu Tinh thở hắt ra một hơi, nét mặt đầy vẻ tức giận. Đến lúc đó Eun Tak mới định thần lại.

“Thật xin lỗi chú. Còn cố gắng đến mức làm cả tuyết rơi thế này mà.”

Tâm trạng Yêu Tinh hiện giờ vô cùng phức tạp. Anh thật sự đã quyết tâm tìm đến cái chết. Mọi việc sắp xếp xong đâu vào đấy cả rồi. Anh cũng đã chào tạm biệt mọi người. Đến cả những gì có thể trao tặng cho Eun Tak anh cũng đã trao hết. Như Eun Tak vừa nói, anh còn làm tuyết rơi, rồi bộc bạch những lời tận đáy lòng. Thật quá mất mặt và xấu hổ. Thêm vào đó, Eun Tak không phải Cô Dâu của Yêu Tinh...

Những bông tuyết đang rơi xuống bỗng dừng lại ngay giữa không trung. Những tinh thể tuyết lửng lơ lấp lánh ấy khiến Eun Tak phải chú ý. Cô giơ ngón tay chọc vào một tinh thể. Ngay khi được chạm vào, nó liền phát sáng rồi vỡ tan.

“Tôi phải làm sao đây? Chú sẽ đuổi tôi còn gì.”

“Tôi không đuổi em!”

Yêu Tinh hăm hăm đi tới mở cửa. Vừa bước vào cánh cửa là lại về đến nhà.

***

Rõ ràng tương lai của Eun Tak không hề có Yêu Tinh. Anh lựa chọn cái chết, và theo lựa chọn đó, chắc chắn khi ấy anh đã về với hư vô. Thế nhưng Eun Tak lại không rút được kiếm, vì thế anh cũng không chết. Không biết là tương lai đã thay đổi hay lời tiên tri thay đổi nữa. Không có gì rõ ràng, cũng không có gì chắc chắn, nhưng trước hết thật may vì Eun Tak không phải Cô Dâu của Yêu Tinh. Yêu Tinh lẩm nhẩm nói một mình.

“Dù có thế nào, được trở lại cũng tốt. Thật không ngờ.”

May thì may thật, nhưng cái gì cần trả đều phải trả hết cho anh. Thẻ tín dụng cho Deok Hwa, căn nhà cho Thần Chết, cuộn tranh chân dung chuyển cho chủ tịch Yoo, Yêu Tinh đều lấy lại tất cả. Cả túi xách, nước hoa, năm triệu anh cho Eun Tak nữa. Đến cả tờ cam kết anh cũng lấy đi mất,

khiến Eun Tak vô cùng ấm ức. Cô gõ cửa phòng anh, gào tướng lên “Tôi yêu chú” nhưng Yêu Tinh giả vờ như không nghe thấy.

Yêu Tinh bảo không đuổi Eun Tak đi, nên cô vẫn được ở lại nhà anh. Thế nhưng chỉ vậy thôi, vì Eun Tak không rút được kiếm ra nên Yêu Tinh kiên quyết bắt nạt cô đến cùng. Nào là “nhà lại thêm một miệng ăn rồi, sinh hoạt phí tháng này chắc chặt vật lắm đây”, rồi thì “quần áo chất thành đống rồi”, lại còn “nhà cửa bẩn thỉu quá, phải dọn dẹp thôi”, Eun Tak đi đến đâu, anh đều kiếm chuyện bắt chẹt cô đến đó. Đương nhiên so với những lời cô phải nghe lúc còn ở nhà dì thì mức độ này cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi. Thế nhưng Yêu Tinh toàn bắt nạt cô những chuyện không đâu, thế lại càng đáng ghét hơn.

Trong lúc Eun Tak phơi quần áo, Yêu Tinh thông thả đứng cạnh cô đọc sách. *Phạch*, Eun Tak rũ quần áo rõ mạnh, nước văng tung tóe trúng cả vào mặt Yêu Tinh.

“Hình như em vừa cố tình thì phải?”

“Không phải đâu.”

“Đúng là cố tình mà? Sao lại không thích giặt quần áo? Có gì bất mãn thì nói đi.”

“À bất mãn. Nói nghe dễ dàng nhỉ. Có vẻ chú nghĩ tôi không phải là Cô Dâu. Làm ơn đừng vội vã quyết định như vậy. Chú cứ ngược đãi tôi thế này, có ngày hối không kịp đâu, thật đấy.”

“Cô Dâu thật mà lại nói “Sao cái này nhìn thấy mà không nắm được nhỉ?” à?”

“Vì chú cứ đâm chọc vào nỗi đau của người khác như thế đấy.”

Eun Tak cắn chặt môi. Mặc cho Eun Tak lườm đến tóe lửa, Yêu Tinh vẫn không hề chớp mắt. Cô bèn bày ra gương mặt u sầu, bắt đầu công kích anh.

“Chú nói tất cả những khoảnh khắc bên tôi đều đẹp rực rỡ cơ mà! Ngày đẹp trời, ngày không đẹp trời, ngày thích hợp.”

“Ừ. Hôm nay cũng thế.”

“Thấy chưa!”

“Bây giờ cũng vậy, em vẫn rất rực rỡ.”

Câu nói của Yêu Tinh như hòn đá ném thẳng vào trái tim phẳng lặng của Eun Tak, khiến nó đập rộn rã. Eun Tak nuốt nước bọt.

“Vậy tại sao chú lại... bắt nạt tôi?”

“Đấy lại là chuyện khác.”

“Sao là chuyện khác được. Chú bảo tôi rực rỡ cơ mà. Chúng ta đừng như thế này nữa, thử tìm giá trị khác của tôi xem. Không làm Cô Dâu nữa vậy. Vì chú là bạn trai của tôi, nên tôi sẽ làm bạn gái của chú nhé.”

“Tôi không thích.”

“Vậy thì làm người thân nhé.”

“Tôi không thích.”

Thật sự đáng ghét đến mức chỉ muốn đánh cho anh một cái. Eun Tak thở hắt ra một hơi, cố gắng tìm cách thỏa hiệp.

“Vậy thì chỉ là người thuê nhà thôi.”

“Nếu thế, từ hôm nay cô đưa tiền phòng nhé. Mỗi tháng 500.000. Điện, nước, ga tính riêng.”

Đúng là có khác nào kẻ thù đầu cơ chứ.

Nghe Eun Tak đùng đùng nổi giận thuật lại chuyện Yêu Tinh đòi cô trả tiền phòng lẫn tiền thuế, tới lượt Thần Chết đùng đùng nổi giận tìm đến Yêu Tinh. “Đến cả hôn môi cũng làm rồi! Cái đó không phải để dùng cho những việc như thế đâu!” Eun Tak tức giận đến mức vừa nói, đôi vai cô vừa rung lắc dữ dội. Thế nhưng những lời đó qua tai Thần Chết chẳng khác nào Eun Tak đang mắng yêu ông chồng Yêu Tinh của cô.

“Nói thật đi, “người bị sót khác” không nắm được kiếm nên anh vui lắm đúng không? Không phải chết mà lại được tiếp tục dõi theo cô ấy.”

“Này, vui cái gì mà vui, vui ở chỗ nào hả? Tôi đã chờ tận 900 năm rồi đấy. Anh nói thế mà nghe được à?”

“Vậy sao? Vậy tôi đưa cô ấy đi nhé? Nể mặt tình bạn giữa chúng ta. Không phải anh khó chịu với cô ấy sao? Cô ấy còn tùy tiện hôn anh nữa mà.”

Hừ, Eun Tak nghĩ gì mà kể chuyện này thế không biết. Yêu Tinh lấp bấp chống chế.

“Chúng ta thì bạn bè nổi gì mà anh cứ lái nhải bài ca tình bạn thế hả! Bạn bè mà lại đi cố vũ tôi chết à?”

Vừa mới đụng chạm đến chuyện đưa Eun Tak đi là Yêu Tinh nổi đóa lên ngay. Thần Chết nhìn anh bằng vẻ mặt chế giễu, khịt mũi một cái rồi bỏ về phòng. Anh ta đã xác thực được rằng tâm trạng của Yêu Tinh hiện giờ

đang rất tốt. Chết, sống, chẳng nào thì cuối cùng Yêu Tinh vẫn cứ đang tồn tại. Chuyện này khiến Thần Chết cũng thấy vui.

Sau khi Thần Chết ra khỏi phòng, Yêu Tinh phải cố hết sức kiềm chế để mặt không đỏ bừng lên. Đột nhiên được một cô gái hôn cũng đã đủ làm cho một Yêu Tinh ngoài sống lâu ra chẳng có chút kinh nghiệm gì như anh phải bàng hoàng. Chuyện này, cả những cảm xúc này, tất cả đối với Yêu Tinh đều là lần đầu tiên.

Yêu Tinh lôi bản cam kết từ trong cái túi xách mà anh vừa cưỡng chế Eun Tak trả lại ra. Ánh mắt anh dừng lại rất lâu ở điều khoản cuối cùng. “Khi tuyết đầu mùa rơi, bên B phải đáp ứng lời gọi của bên A. Vì bên A sẽ đợi.” Giá mà anh có thể giữ được lời hứa đó thì thật tốt biết bao.

***

Ngày thi đại học chờ đợi bao lâu nay cuối cùng cũng đến. Đây là kỳ thi quan trọng nên không khí căng thẳng bao trùm lên tất cả mọi người. Những cô cậu học trò có mặt ở hội đồng thi không giấu nổi vẻ lo lắng. Dù không quá lo sợ nhưng Eun Tak cũng thấy hồi hộp chẳng kém ai. Nếu muốn đậu vào trường đại học mình chọn thì tối thiểu phải vượt qua kỳ thi này trước.

Eun Tak đứng chờ xe buýt ở trạm. Yêu Tinh cũng đứng đợi cùng cô. Eun Tak bảo Yêu Tinh tiết lộ một chút đáp án bài thi, nhưng anh thẳng thừng từ chối. Thực ra không phải Eun Tak muốn biết đáp án, mà là muốn xem thử với mức độ thân thiết như hiện giờ anh có nói cho cô biết không. Thế nhưng bộ mặt lạnh lùng cho đến tận buổi sáng ngày thi đại học của anh vẫn làm Eun Tak cảm thấy tổn thương.

“Quyền năng tối thượng cũng đòi hỏi phép lịch sự đấy. Dù vậy, nếu em thật sự muốn biết, chúng ta hãy bắt đầu từ bài thi Ngôn ngữ...”

“Ày, thôi khỏi đi! Đẳng nào tôi cũng sẽ làm được hết thôi.”

Sợ rằng Yêu Tinh thật sự sẽ nói ra đáp án, Eun Tak vội vã chặn họng anh ngay lập tức. Yêu Tinh xoa đầu Eun Tak. Hôm nay cô đeo cặp sách trên vai, quần khăn quàng cổ màu đỏ, dáng vẻ trông vô cùng đáng yêu. Ý nghĩa của cái xoa đầu vừa rồi là “làm bài thi tốt nhé”. À không, chẳng qua là bàn tay anh vô thức đưa lên mà thôi. Cái xoa đầu dịu dàng ấy làm bờ vai cô đông cứng cả lại. Đây là lần đụng chạm đầu tiên sau nụ hôn ở cánh đồng hoa kiều mạch. Eun Tak căng thẳng, còn Yêu Tinh thì như vừa mới nhận ra hành động của mình, bèn dừng cánh tay lại.

Xe buýt cuối cùng cũng đến. Mọi người lao nhao lên xe. Rồi xe nhanh chóng đi mất. Rốt cuộc chỉ còn lại Yêu Tinh và Eun Tak vẫn đang đứng tại chỗ.

“Tôi sẽ vỗ nhẹ vai thật tự nhiên nhé?”

Yêu Tinh ngập ngừng. Bàn tay ban nãy còn ở trên đầu Eun Tak sượt xuống vai cô rồi vỗ nhẹ nhàng. Eun Tak cũng thấy khó xử, bèn cất tiếng “Vậy tôi sẽ xem giờ thật tự nhiên nhé?” rồi túm lấy bàn tay không vỗ vào vai cô của anh để xem giờ. Eun Tak chỉ định giả vờ xem để lờ đi cái bầu không khí gượng gạo này thôi, nhưng ngay khi nhìn thấy kim đồng hồ, mắt cô liền mở to.

“Có phải chú đang dừng thời gian lại không?”

“Không.”

“Á, làm sao bây giờ, làm sao đây! Tôi xong thật rồi! Đã ba mươi phút trôi qua rồi sao?”

“Đừng lo. Em quên bạn trai em là Yêu Tinh rồi à?”

Yêu Tinh thoải mái lên tiếng. Eun Tak nhướn mày.

“Chú đã bảo không thích làm bạn trai tôi cơ mà?”

“Nói dối đấy. Đi theo tôi.”

Yêu Tinh nắm tay Eun Tak, kéo cô chạy đi tìm một tòa nhà gần đó. Hai người nắm tay chạy men theo đường lớn, trái tim Eun Tak cũng theo đó mà đập không tuân theo nhịp điệu gì cả. Cô muốn nghĩ rằng chỉ vì chạy nên tim mới đập nhanh như thế. Anh bảo câu nói không thích làm bạn trai cô là nói dối, Eun Tak muốn hỏi liệu cô có thể hiểu câu ấy nghĩa là anh muốn làm bạn trai cô không, nhưng không thể vì cả hai đang chạy. Hai người mở cửa một tòa nhà rồi bước vào trong, nơi ấy đã là hội đồng thi. Yêu Tinh vừa vẫy vẫy tay vừa bảo: “Em làm bài tốt nhé.” Chắc hẳn cô sẽ làm tốt thôi. Eun Tak cũng vẫy tay lại với anh.

Đưa Eun Tak chạy đến địa điểm thi xong, Yêu Tinh trở ra ngoài bằng cánh cửa khi này họ vừa bước vào. Khi anh đang quay lại nhìn phía sau một lần nữa, bỗng nhiên có một người đi xe đạp lao nhanh về phía anh với tốc độ khủng khiếp. Phát hiện ra Yêu Tinh khá muộn, hấn vội vàng bẻ tay lái. Những tưởng không thể tránh kịp, chắc chắn sẽ xảy ra va chạm, đôi mắt của người thanh niên hết nhắm chặt rồi lại mở ra. *Kít*, chiếc xe đạp dừng lại đột ngột, người thanh niên trượt ngã trên nền đất. May mà hấn không bị thương nặng. Đó là nhờ Yêu Tinh đã dừng thời gian lại trong tích tắc và kịp thời tránh đi trong khoảng thời gian đó. Suýt chút nữa hai người đã va vào nhau và bị thương nặng rồi.

Rõ ràng vừa nãy Yêu Tinh đang ở trước mặt, sao bây giờ đã đứng ở đằng sau, người thanh niên giật mình kinh hãi, đến mức quên cả đầu gối đang đau đớn vì trượt ngã. Hấn lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn Yêu Tinh đầy giận dữ.

“Ày, mẹ kiếp! Màý điên rồi à! Muốn chết hả? Đi đứng thì phải nhìn đường chứ!”

Sau đó hấn lại leo lên xe đạp, phóng vụt đi. Yêu Tinh nhìn theo bóng của người thanh niên. Trong giây phút suýt nữa bị đâm phải, anh đã vô tình nhìn thấy tương lai cực kỳ khủng khiếp của người thanh niên đó.

Kết thúc ngày thi, Eun Tak lên xe buýt đi về nhà. Cô làm bài cũng tạm tạm, nếu không muốn nói là tốt. Về bài thi, cô đã chuẩn bị từ lâu nên không có gì đáng bàn, thế nhưng nhìn các bậc cha mẹ đứng đầy trước hội đồng thi chờ con cái mình làm bài xong khiến tâm trạng cô chùng xuống. Nghe giọng một người phụ nữ trung niên bảo với con gái mình: “Con gái của mẹ vất vả rồi”, Eun Tak bất giác nhớ đến mẹ cô.

Vào một ngày như thế này, mẹ của Eun Tak nhất định sẽ nói với cô những lời thật ấm áp. “Con đã cố gắng rồi”, “Con vất vả rồi”, “Mẹ yêu con, con gái của mẹ”. Không có sự cố vũ của mẹ, Eun Tak bèn đưa tay chạm nhẹ vào chiếc khăn màu đỏ đang quấn quanh cổ. Ấm áp thật nhưng vẫn không phải là mẹ. Nhớ đến lúc thổi nến trên bánh kem ngày sinh nhật, lúc lật đật chạy vào căn phòng nhỏ, nhớ đến cả linh hồn của mẹ nhìn cô bằng đôi mắt nồng ấm, chẳng biết tự lúc nào mắt Eun Tak đã ngấn lệ. Cô cố dằn lòng, nén xuống những giọt nước mắt đang chực trào ra.

“Tôi về rồi đây... Ôi, mệt quá. Hôm nay dùng đầu quá nhiều nên tôi rất mệt...”

Eun Tak cởi giày, tháo khăn quàng cổ. Vừa bước vào cửa nhà, cảnh tượng trước mắt khiến cô đứng khựng lại. Giữa nhà, Yêu Tinh và Thần Chết, có cả anh Deok Hwa, ba người đàn ông đang đứng quây lại với nhau. Thần Chết đứng giữa, hai tay cầm chiếc bánh kem. Cô về vừa đúng lúc thắp nến xong. Deok Hwa hỏi: “Cô làm bài có tốt không?” Đây là cảnh tượng cô chưa bao giờ nghĩ đến, Eun Tak cúi đầu.

“Ý tưởng là của tôi, tiền thì anh ta bỏ ra, Deok Hwa mua đem đến.”

Thần Chết lên tiếng. Đôi mắt Eun Tak đong đầy nước, cô không thể thốt nên lời. Ba người đàn ông thấy Eun Tak nước mắt ngấn dài, đâm ra hoảng hốt. Yêu Tinh không rõ có chuyện gì xảy ra với cô, vội bước lại gần. Lệ tuôn trào như suối từ đôi mắt của Eun Tak.

“Sao lại khóc, em làm bài không được à?”

“Không phải thế... Là... là thì tôi quá hạnh phúc...”

Dứt lời, Eun Tak liền òa khóc như đứa trẻ. Làm sao bây giờ, cô hạnh phúc quá đi mất. Hạnh phúc như có mẹ kề bên vậy. Niềm hạnh phúc này đã quá lâu rồi cô mới được nếm trải, vậy nên cô bật khóc. Eun Tak khóc làm ba người đàn ông đứng ngẩn ra, không biết phải làm sao. Dù vậy, cô không khóc vì buồn mà khóc vì hạnh phúc, thật may làm sao.

“Vì quá hạnh phúc nên tôi sẽ cầu nguyện.”

Eun Tak nín khóc, rồi chắp hai tay lại thật chặt, nhắm mắt nguyện cầu trước cây nến. Yêu Tinh nghe thấy rất rõ điều cô đang cầu nguyện. “Em ước chúng ta cùng đi xem phim à?” Yêu Tinh bật cười. Eun Tak mở mắt ra, trước khi anh kịp ngăn cản, cô thổi phù một cái. Tất cả các cây nến liền được thổi tắt trong một lần.

Yêu Tinh mới vừa đứng bên cạnh Eun Tak, bị cô gọi liền xuất hiện ngay sau lưng cô. Thần Chết và Deok Hwa há hốc miệng ngạc nhiên. Giải thích chi tiết thì nhiều phiền phức quá nên Yêu Tinh quyết định giữ im lặng và kéo Eun Tak đi.

“Sao em còn đứng đó?”

“Hả?”

“Em muốn đi xem phim mà. Muốn ăn bỏng ngô nữa. Đi nào, tôi sẽ thực hiện điều ước của em.”

Eun Tak sung sướng, liền bảo: “Tôi đi thay quần áo rồi sẽ ra ngay”, sau đó chạy bình bịch lên cầu thang về phòng.

Tới rạp chiếu phim, chẳng còn từ ngữ nào có thể diễn tả được thái độ gâp khó chịu của Yêu Tinh. Xem phim xong, hai người bước vào cửa hàng bán bánh mì sandwich để xoa dịu cơn đói. Eun Tak liên tục thở dài ngán ngẩm. Cũng có phải phim kinh dị đáng sợ gì cho cam, ấy vậy mà Yêu Tinh sợ điếng cả người. Ngồi trong rạp, anh cứ run bần bật, rồi còn hét lên rõ to. Cuối cùng đến cảnh zombie xuất hiện thì tung luôn cả ly bỏng ngô lên không trung, gâp phiền toái cho bao nhiêu người.

Trước lời trách mắng của Eun Tak, Yêu Tinh xấu hổ, liền giở bài vừa ăn cắp vừa la làng, hỏi vặn lại Eun Tak: “Chẳng nhẽ em không sợ à?” Yêu Tinh giải quyết nhanh gọn cái bánh sandwich, chưa gì đã chuyển sang cái thứ hai. Eun Tak lên tiếng.

“Cái này bao nhiêu tiền mà chú ăn tận hai cái thế? Ăn nhiều như thế không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Còn em đã ăn bao nhiêu thịt bò rồi hả? Sức khỏe có bị làm sao không?”

Không thể nói lại được anh, Eun Tak trề môi vẻ khinh khỉnh.

“Chú còn định bắt nạt tôi đến bao giờ nữa đây? Cho cái gì cũng lấy lại cả rồi. Túi xách đẹp như thế, rồi năm triệu nữa, mấy thứ đấy đều là lần đầu tôi nhìn thấy. Đã vậy ngay từ đầu đừng cho tôi cho rồi.”

“Lần sau tôi sẽ làm thế.”

“Mà những thứ chú cho tôi thật kỳ lạ. Còn bảo sau này lớn lên hãy sử dụng, cứ như lời dặn dò của người không còn tương lai ấy. Chú cho anh Deok Hwa thẻ tín dụng, cho Thần Chết ngôi nhà. Muốn cái gì chú cho cái đó. Cứ như là quà chia tay ấy.”

Cuối cùng Eun Tak cũng hỏi những điều cô thắc mắc bấy lâu nay. Ngày hôm đó cũng rất kỳ lạ. Có lẽ bởi đó là ngày rút kiếm mà anh đã cầu nguyện suốt 900 năm, nên cô nghĩ anh trở thành một người khác cũng đúng thôi. Nhưng càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

Câu hỏi sắc bén của Eun Tak khiến Yêu Tinh phải đặt chiếc bánh sandwich đang ăn dở xuống. Những điều cô nói đều là sự thật, chỉ là anh không thể trả lời được.

“Đúng không? Là quà chia tay. Rút thanh kiếm đó ra rồi, chú định đi đâu đúng không? Tại sao vậy?”

“Tôi đã nói với em một lần rồi. Nếu Cô Dâu xuất hiện thì tôi phải chuẩn bị đi đến một nơi xa hơn.”

“Chú đi đâu vậy? Châu Âu? Canada? Bây giờ cũng vậy ư? Bây giờ chú cũng muốn đi ư?”

Hình như Eun Tak từng nghe Yêu Tinh bảo anh phải chuẩn bị đi đến một nơi xa. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã nói rằng mình phải đến một nơi nào đó. Thế nhưng so với nơi anh định đến lúc đầu thì còn xa hơn nhiều. Rốt cuộc xa đến mức nào, Eun Tak không biết được.

“Không, tôi không muốn đi. Thế nhưng nếu Cô Dâu thật sự xuất hiện, thì lúc đó lựa chọn không còn là của tôi nữa rồi.”

Cô Dâu thật sự. Bốn chữ ấy làm Eun Tak càng cảm thấy nặng nề. Sự thật rằng cô không phải Cô Dâu của Yêu Tinh, chỉ là một cô gái bình thường phải biết ơn anh khiến trái tim cô rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Giờ Yêu Tinh không cần phải vô cớ nói cô không phải Cô Dâu nữa, bởi đúng là như vậy. Đây là sự thật mà đến chính bản thân cô cũng không thể phản bác lại một lời. Cô vẫn nhìn thấy kiếm. Nhưng không phải cứ nhìn thấy kiếm thì sẽ là Cô Dâu của Yêu Tinh.

“À, là vậy sao... Hai người sẽ đi cùng nhau sao? Đi cùng với Cô Dâu thật sự ấy?”

“Em sẽ để tôi đi chứ?”

Cô cảm thấy Yêu Tinh vừa rồi hỏi mình một câu thật độc ác. Eun Tak lắc đầu.

“Không đâu. Tôi sẽ không để chú đi, nên chú hãy bỏ mặc tôi mà đi. Nếu Cô Dâu thật sự xuất hiện, à không, trước đó tôi sẽ dọn đi. Chỉ là đợi đến khi nào tôi đi rồi thì chú mới đi nhé. Đừng để tôi biết.”

Yêu Tinh thấy trong miệng đắng chát. Nếu Eun Tak rút kiếm ra, anh cũng không biết mình sẽ đi đến đâu. Vậy nên dù gương mặt của Eun Tak như sắp khóc đến nơi, anh cũng không nói được lời nào. Vì Eun Tak không phải là Cô Dâu của Yêu Tinh. Cô sẽ vĩnh viễn không thể biết được rằng anh đã nhẹ nhõm biết bao nhiêu vì điều đó.

***

Eun Tak đăng ký thi vào khoa Truyền thông của trường Đại học Yeon Hee. Từ giây phút quyết tâm trở thành radio PD, đây chính là khoa và trường đại học mà cô muốn đăng ký nguyện vọng. Giữa các học sinh đang miệt mài điền đáp án vào phiếu trả lời, Eun Tak cũng cần mẫn làm bài. Câu hỏi đối với Eun Tak không quá phức tạp, nên cô không gặp khó khăn gì mấy.

Bài thi kết thúc, Eun Tak lững thững đi dạo một vòng quanh khuôn viên trường đại học. Đây là ngôi trường Eun Tak tin rằng mình nhất

định sẽ đập vào, vậy nên mang theo tâm trạng hồi hộp như sinh viên của trường, trái tim cô cũng theo đó mà đập thình thịch.

Yêu Tinh canh đúng lúc bài thi của Eun Tak vừa kết thúc, liền đến trước cổng trường đón cô. Anh còn chuẩn bị cả một bó hoa tặng Eun Tak, định bụng thu hẹp khoảng cách giữa hai người.

Những thành viên của câu lạc bộ bóng chày đang hăng say luyện tập trong sân trường. Eun Tak trông thấy bọn họ, liền tiến lại gần. Đối với Eun Tak, tất cả mọi thứ của trường đại học đều thật tươi mới và tràn đầy sức sống. Đúng lúc ấy, một tiếng *cốp* vang lên, cùng lúc trái bóng chày bay thẳng về phía Eun Tak. Không cách nào tránh kịp, Eun Tak hét lên một tiếng rồi co người lại theo phản xạ. Cô nhắm mắt lại, nghĩ rằng mình sẽ phải nhận một cơn đau thấu trời, nhưng chẳng thấy gì cả. Một ai đó đã kéo cô ôm vào lòng.

Đó là một chàng trai mặc bộ đồng phục câu lạc bộ bóng chày. Gương mặt trẻ trung đầy sức sống của cậu khác xa với hình thể rắn chắc đúng chuẩn một vận động viên thể thao. Ánh nắng mặt trời trải đầy khuôn viên trường đại học như đang bao phủ cả người cậu. Eun Tak nhìn gương mặt chàng trai, rồi “O” lên một tiếng như reo vui.

“Anh Tae Hee?”

“... Ji Eun Tak? Oa, bao lâu rồi mới gặp em nhỉ. Suýt nữa anh không nhận ra đấy.”

“À, em thay đổi hơi nhiều nhỉ. Thời gian qua có hơi vất vả nên là...”

“Ừ, em xinh lên rồi, cũng cao thêm nữa.”

Tae Hee vẫn giống hệt hồi còn nhỏ. Cậu đưa tay xoa loạn phần tóc mái của Eun Tak khiến mái tóc được chải gọn gàng của cô rối tung lên,

nhưng Eun Tak chỉ đỏ bừng mặt, bẽn lễn nở nụ cười. Kể từ khi sống ở nhà dì, cô không nghe được tin tức gì của cậu nữa. Gặp lại nhau thế này quả đúng là có duyên.

Hồi học tiểu học, Tae Hee thường xuyên tìm đến sân bóng chày để tập đập bóng từ máy bắn bóng tự động. Trong mắt Eun Tak lúc đó, hình ảnh Tae Hee mạnh mẽ đánh bóng chày thật sự rất ngẫu, nên mỗi khi Tae Hee có ở sân bóng chày, cô bé lại đến nhìn trộm cậu. Tae Hee bảo: “Anh vẫn chơi bóng chày như trước”, Eun Tak liền xuýt xoa.

“Anh học ở trường này ạ? Hôm nay, em cũng có bài thi ở đây đấy.”

Tae Hee nở nụ cười rạng rỡ, vui mừng nhìn Eun Tak.

Yêu Tinh chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh tái ngộ đó, *phịch* một tiếng, bó hoa anh đang cầm trên tay rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Hình ảnh Eun Tak năm hai mươi chín tuổi nở nụ cười rạng ngời gọi “Giám đốc ơi” lại vụt qua tầm mắt anh.

“Thì ra là thằng đó à? Cái thằng “giám đốc” đó...!”

Sân trường đang khô ráo, bỗng từ đâu mây đen kéo đến che kín bầu trời, rồi từng giọt mưa thi nhau trút xuống. Cơn mưa đến đột ngột làm mọi người phải vội vàng chạy vào trong trường để tránh.

Đêm muộn, Eun Tak vừa hết ca làm thêm về đến nhà đã thấy Yêu Tinh ngồi một mình ở bàn ăn nhai kem. Vốn rất thích kem nên cô nhanh chóng kéo ghế đến ngồi cạnh anh. Yêu Tinh không biết đang cẩu kính điều gì, lì lợm tuyên bố không đưa kem cho cô. Eun Tak bỗng nhớ đến cơn mưa lúc này.

“Sao trời lại mưa vậy? Tâm trạng của chú làm sao thế? Chú lại không vừa lòng chuyện gì nữa?”

Bàn tay xoa rỗi đầu cô của thằng nhóc đó đúng là chướng tai gai mắt. Đã vậy Eun Tak còn ra vẻ xấu hổ nữa chứ. Điên cả người. Yêu Tinh không nói gì, nhướn mắt lườm xéo cô. Đáng ra phải để cái thằng Tae Hee gì đó chơi piano mới đúng. Như vậy thì ngày hôm nay làm gì có cái cảnh tương phùng ngọt ngào kia.

Đó là hồi Eun Tak còn nhỏ và hay tới theo dõi Tae Hee ở sân bóng chày. Một hôm, có một người đàn ông cao lớn nhưng không đập được trái bóng nào cho ra hồn đến đánh cạnh Tae Hee. Anh vụng về vụng chày nhưng chẳng trúng quả nào, đã vậy còn chắn ngang tầm nhìn khiến Tae Hee không nhìn thấy gì hết. Eun Tak hết sức bức bối, chỉ tại ông chú đó làm bay cây gậy bóng chày mà Eun Tak giật mình, đánh rơi cả cánh hoa nằm trong tay.

Eun Tak có thể không còn nhớ gì cả, nhưng ông chú đó chính là Yêu Tinh. Yêu Tinh đã gặp Tae Hee lúc cậu còn nhỏ ở sân bóng chày. Cậu nhóc Tae Hee nói là mình sử dụng chày rất tốt, lại thấy Yêu Tinh tội nghiệp nên đã đánh cược một lượt đập bóng với anh. Đối lại nếu thua, Yêu Tinh phải thực hiện một nguyện vọng của cậu. Cuối cùng Yêu Tinh thất bại thảm hại. Thực ra Yêu Tinh là thần hộ mệnh của Tae Hee, để thực hiện nguyện vọng cho cậu, anh đã cố tình dẫn dụ cậu bày ra vụ đánh cược đó. Kết quả vốn đã được quyết định từ trước rồi.

Nguyện vọng của Tae Hee là làm cho cái đàn piano ở nhà cậu biến mất. Cậu thật sự rất ghét chơi đàn piano, chỉ muốn chơi bóng chày nhưng mẹ cậu lại ép cậu chơi cho bằng được. Nguyện vọng là vậy, song cậu cũng chẳng tin anh thật sự làm được. Cá cược xong, Tae Hee trở về nhà thì thấy mẹ mình đang nói chuyện điện thoại. Bà gọi báo cảnh sát có trộm vào nhà, thế nhưng ngoài cây đàn piano ra thì chẳng có gì bị mất cả, thật sự rất kỳ lạ. Nhờ vậy, Tae Hee không phải chơi piano nữa, cậu được chơi bóng chày.

Nhưng ở đời đúng là không ai học được chữ ngờ, cuối cùng lại dẫn đến sự việc ngày hôm nay.

“Em không biết nên mới hỏi đấy à?”

“À, chẳng lẽ là chuyện tôi không rút được kiếm? Là lỗi của tôi à? Tôi đã cố gắng hết sức rồi còn gì. Mà có đúng là cây kiếm ấy rút được không thể? Hôn không rút ra được, nói “tôi yêu chú” cũng không được, cái gì cũng làm hết rồi, tôi còn phải làm thế nào mới được?”

Không phải anh đang nói tới chuyện kiếm, nhưng trong đầu Eun Tak chỉ có chuyện đó thôi. Mỗi lần nhắc đến chủ đề này, Eun Tak lại thấy bực bội, lo sợ, rồi đau lòng. Hai người bắt đầu to tiếng với nhau.

“Em có thật lòng đâu. Thốt ra câu “tôi yêu chú” tùy tiện thế cơ mà.”

“Thế chú thật lòng chắc? Nói “tôi yêu em” cũng chỉ vì quan hệ lợi ích đấy thôi. Tính tình thật chẳng ra làm sao.”

“Em thì sao, em tưởng em hay ho lắm đấy à!”

“Tôi còn nhỏ mà.”

“Nhỏ gì mà nhỏ! Tôi không già đi nhưng em rồi sẽ già đi đấy! Tôi vẫn sẽ mãi trẻ trung đẹp đẽ như thế này thôi.”

“Chú thì trẻ trung cái nỗi gì. Với lại đằng nào tôi cũng gặp lại mỗi tình đầu của mình rồi, nên trong mắt tôi, chú chẳng đẹp chỗ nào hết ấy.”

“Tình, tình gì cơ?”

“Chú có chơi được bóng chày không? Anh Tae Hee của tôi chơi cực kỳ giỏi đấy nhé!”

“Em thấy tôi chơi bóng chày rồi chắc? Thấy phát là giật này mình luôn đấy, cái cô này.”

“À, giờ đến cả thân phận ở trọ tôi cũng không phải mà chỉ là “cái cô này” thôi hả? Vâng, “cái cô này” xin phép được lui ạ!”

Đêm hôm đó, Eun Tak lên vào phòng Yêu Tinh, định bụng thay thế bản cam kết rồi kiểm tra lại túi xách, nước hoa, năm triệu đã bị Yêu Tinh lấy lại. Cô biết đây là hành vi phạm tội, nhưng mọi thứ đều đang ở trong tay Yêu Tinh. Căn phòng tối om, chỉ có mỗi ánh đèn pin phát ra từ chiếc điện thoại cô mang theo. Eun Tak mò mẫm tìm nhưng chỉ toàn thấy những món vô dụng. Yêu Tinh đột nhiên xuất hiện, bật sáng toàn bộ bóng đèn làm Eun Tak giật nảy mình. Bại lộ hết rồi, kể cả bản cam kết mà cô định đánh tráo.

Đang thấp thỏm lo sợ bị Yêu Tinh truy cứu, Eun Tak bỗng liếc mắt trông thấy tập thơ mà cô đưa cho anh, bảo anh đọc trong lúc chờ ở Canada. Eun Tak hỏi: “Tại sao chú vẫn giữ tập thơ đến tận bây giờ, tôi đến là để tìm nó đấy.” Rồi nhanh chóng chạy biến ra khỏi phòng.

Về đến phòng, Eun Tak liền mở tập thơ ra.

“Xem sách nghiêm túc thật nhỉ. Đồ của người khác cơ mà? Ày, bực cả mình. Xem xem chú có làm gì với nó không nào.”

Bàn tay phấn nộ của Eun Tak lật tập thơ loạt soạt. Ở một trang cô chưa đọc qua có bút tích của anh ngay dưới dòng thơ. Anh viết lại một câu của bài thơ. Nét chữ của anh đúng là của người trưởng thành, khác hoàn toàn với cô. Đó là trang có bài thơ *Vật lý học của tình yêu*. Còn viết bậy cả vào sách của người ta cơ đấy. Eun Tak cẩn thận rà theo dòng chữ.

Dòng chữ cuối cùng: *Là mối tình đầu của tôi*. Phải, đâu phải chỉ có mình cô có mối tình đầu. Mới sống trên đời mười chín năm như Eun Tak

còn có chàng trai lần đầu thăm cảm mến thì nói gì đến Yêu Tinh sống 939 năm, hẳn phải có mỗi tình đầu khắc cốt ghi tâm nào đó rồi.

Nghĩ đến mỗi tình đầu của Yêu Tinh, Eun Tak đâm bực bội. Cô sinh sớm hơn chút nữa có phải là tốt rồi không. Eun Tak nghĩ. Nhưng tất cả cũng chỉ là giả định vô nghĩa mà thôi.

***

Lần đầu tiên gặp người ta thì khóc. Đến lần gặp thứ hai cô lại hỏi tên, làm anh ta bàng hoàng. Cuối cùng bây giờ Thần Chết cũng có thể đường đường chính chính ngồi đối diện Sunny mà nói ra cái tên Kim Woo Bin. Để lần gặp gỡ này không hỏng bét như các lần trước, Thần Chết cứ túm lấy Eun Tak diễn tập đi diễn tập lại rất nhiều lần. Hai người ngồi đối diện nhau trong quán cà phê như bao cặp đôi nam nữ khác. Sunny vẫn đẹp rạng ngời như vậy, khiến Thần Chết ngẩn ngơ mất một lúc.

Sunny cũng giống như anh ta. Lúc đó, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn ở quầy bán hàng, cô đã có cảm giác nó là của mình, liền vươn tay ra cầm lên, cùng lúc người đàn ông này cũng định làm thế. Nhưng vừa nhìn thấy mặt cô, anh ta đã rơi nước mắt. Có rất nhiều điều cô không biết về người đàn ông mặt mũi trắng bệch như xác chết đó. Anh ta không buồn liên lạc với cô. Lần thứ hai gặp lại cũng không nói tên cho cô biết mà bỏ chạy. Cho cô biết tên rồi, hỏi đến danh thiếp thì lại tiếp tục bặt vô âm tín. Thế nhưng khi ngồi đối diện với nhau như thế này, gương mặt trắng bệch cứng đờ cùng đôi mắt long lanh như vừa mới khóc ấy của anh ta lại làm lòng Sunny xao động. Đến mức trong một khoảnh khắc, cô đã nghĩ gương mặt đẹp trai của anh ta trông thật mỏng manh.

“Tôi sinh ngày 5 tháng 11 âm lịch. Cung Nhân Mã. Nhóm máu AB. Chưa kết hôn. Nhà thuê theo năm. Xe nếu cần thì sẽ mua được ngay. Không có tiền án tiền sự. Danh thiếp vẫn chưa có. Tôi rất nhớ cô.”

Thần Chết tuôn một tràng dài. Sunny phì cười. Hình như không phải chỉ vì gương mặt ngây ngô của anh ta.

“Hà, đúng thật là... Tôi cũng thế.”

Thần Chết vận nguyên cây đen nhìn Sunny, khẽ nở nụ cười. Gương mặt của hai người vì nụ cười mà trở nên bừng sáng.

“Anh buồn cười thật đấy. Tránh né điện thoại của tôi vui lắm à?”

“Vì hình như cô... không thích người không có danh thiếp nên là...”

“Thế thì anh cứ nói là không có danh thiếp, bắt điện thoại rồi nói vậy với tôi là được. Còn không thì gửi tin nhắn cũng được mà.”

“Lần sau tôi sẽ làm vậy, liệu danh thiếp của cô Sunny...”

“Tôi đây thì mặt chính là danh thiếp rồi. Nhìn mặt là thấy ngay mà? Người đẹp đấy.”

“À... vâng... đúng thế thật. Tôi muốn nhận danh thiếp đó quá...”

Người đàn ông này thật kỳ lạ và ngây thơ. Sunny lại bật cười. Những lời anh ta thốt ra chẳng rõ là thật lòng hay chỉ bịa ra để lừa cô, nhưng vẫn làm cô xao động.

“Anh thấy chưa. Gặp nhau vui thế này cơ mà. Biết thêm về nhau, còn trở nên thân thiết hơn nữa. Vậy anh Woo Bin thích gì?”

“Cô Sunny.”

“Điên mất thôi... Không phải như thế. Ý tôi là mấy cái như sở thích ấy.”

“Cô Sunny.”

Sau lần gặp đầu tiên, Thần Chết cứ liên tục nhớ đến cô. Bản thân anh ta là thần chết, còn Sunny là người, nhưng anh ta không quên được cô, trái lại còn liên tục nhớ nhưng đến nỗi muốn gặp cô, đâm ra mới sợ hãi và u sầu. Tính cách của Sunny có hơi khác biệt so với người bình thường, nên cũng có thể nói là may mắn cho anh ta. Nhờ tính cách phóng khoáng, cho qua những thứ không quan trọng của Sunny, thế nên Thần Chết dù có rất nhiều điều che giấu vẫn có thể thoải mái khi ở trước mặt cô.

“Bất cứ hành động nào của cô Sunny đều thu hút tôi một cách mù quáng hệt như phim truyền hình. Những hành động không thể dự đoán được của cô Sunny khiến tôi phải phát huy trí tưởng tượng. Những hành động vụng về của tôi nhất loạt đều là câu trả lời sai. Đạo này đối với tôi, sở thích “cô Sunny” mới xuất hiện giống như sự sắp đặt của Thần, mà cũng giống như sau lưng của Thần vậy. Chính là như thế đấy.”

Trước những lời tán dương tuôn ra ào ào và vô cùng trôi chảy của một người mà mới mấy hôm trước còn lắp bắp nói không thành lời trước mặt mình, Sunny rất vui sướng. Nhưng cô vẫn giữ tâm thế cảnh giác.

“Thì ra anh nói năng trôi chảy như thế này à? Anh theo tôn giáo nào thế?”

“À... Tôi lại phải có cái tôn giáo gì đó mới được. Vậy để tôi về chuẩn bị rồi sẽ liên lạc...”

Sunny lập tức nhảy dựng lên, cô vội ngăn Thần Chết đang sắp sửa đứng bật dậy khỏi ghế ngồi. Người đàn ông này thật là... cứ hễ không trả lời được câu hỏi nào đó của cô là anh ta lại mất tâm mất tích, đến điện thoại cũng không buồn gọi cho cô lấy một lần. Sunny vội vàng hét tướng lên: “Không có cũng được, anh cứ ngồi yên đó đi!” Thần Chết nghe theo Sunny, lại ngồi xuống ghế.

Người “hành động không thể dự đoán được” phải là anh ta, à không, là Thần Chết mới đúng. Sunny mặc dù đầu đã bắt đầu ong ong,

nhưng nhìn người đàn ông đang nở nụ cười mơ hồ trước mặt mình, trái tim cô lập tức tan chảy, hết như những bông tuyết trắng.

***

Trước đó không lâu, Yêu Tinh hai mắt như muốn bốc khói đứng nhìn Eun Tak và Tae Hee vui vẻ ăn kem ở quán kem. Trời đã tối mịt mà vẫn chưa thấy Eun Tak về nhà, lòng anh lại nhộn nhạo không yên. Không biết cô đã đi đâu rồi, lẽ nào lại đi gặp Tae Hee? Yêu Tinh lo lắng không thôi, cứ đi tới đi lui trong nhà. Càng nghĩ anh càng lấy làm lạ. Rõ ràng anh đang ghen. Đây là biểu hiện của một người “bạn trai” thật sự. Vậy nên phải dừng lại đi thôi. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tình cảm vẫn lấn át lý trí, cuối cùng, Yêu Tinh đành đi ra ngoài tìm Eun Tak.

Eun Tak không có ở cửa hàng gà rán, đến con đường cô thường ngang qua cũng không thấy đâu cả. Yêu Tinh dò hỏi một hồi mới tìm đến được nơi Eun Tak đang có mặt lúc này. Một hội trường. Anh biết cô rất bận rộn đi làm thêm sau khi kỳ thi đại học kết thúc, nhưng không hề hay biết cô còn đi làm thêm ở hội trường đám cưới nữa. Eun Tak đang đứng đó, hát bài hát chúc mừng.

Dưới ánh đèn, một Eun Tak lúc nào cũng cất tiếng gọi anh “chú ơi” đang ngân nga một bài hát tình yêu chúc phúc cho cô dâu chú rể. Giọng hát của cô tươi sáng và trong trẻo đến lạ. Ca từ đi sâu vào lòng người: “Dù cả trăm kiếp có trôi qua đi nữa, nếu chúng ta gặp lại nhau, thì tình yêu của chúng ta là định mệnh, nếu em là phép màu của đời anh thì thật hạnh phúc biết bao.”

Cô bé thật xinh đẹp. Giờ đây Eun Tak đã là một thiếu nữ hai mươi tuổi xinh đẹp rồi. Yêu Tinh cứ đứng ngẩn người ra đó, ánh mắt anh nhìn cô không rời, chạm đến ánh mắt cô. Eun Tak phát hiện ra Yêu Tinh đang đứng ngẩn ngơ phía sau sợi dây giăng ở lối vào hội trường.

“Em hát hay thật đấy.”

Eun Tak mỉm cười vì lời khen ngợi nhã nhặn của Yêu Tinh. Lúc đi chỉ có một mình, nhưng lúc về có hai người cùng sóng bước bên nhau, Eun Tak không còn cảm thấy cô đơn nữa.

“À, sao chú biết được tôi ở đây mà đến vậy?”

“Em có chạy đi đâu cũng ở trong lòng bàn tay tôi thôi. Việc ở quán gà rán thì sao? Em bị đuổi rồi à?”

“Công việc còn nhiều hơn ấy chứ. Đi hát chúc mừng cũng vui mà. Có điều nhìn thấy đám cưới, tâm trạng tôi có hơi kỳ lạ.”

“Kỳ lạ thế nào?”

“Chỉ là... À, sẽ không có mẹ thắp nến cho tôi. Không có bố dắt tay tôi vào lễ đường. Không có bạn bè cùng chụp chung một tấm ảnh... Không có bạn bè, nên tiền mừng cũng không có nốt... Ừm, là những suy nghĩ kiểu vậy đó. Buồn cười nhỉ?”

Nói đến tiền mừng, Eun Tak vốn hay nở nụ cười nhẹ liền nhe răng ra cười hì hì. Gương mặt Yêu Tinh cau lại. Cô bé này, cứ hễ nhắc đến chuyện gì đó là lại có cả đồng sự tình chực chờ tuôn ra như suối. Chẳng hiểu sao anh cứ luôn cảm thấy đó là lỗi của mình, nên thường không biết làm gì ngoài im lặng.

“Vậy nên tôi vẫn muốn làm Cô Dâu của chú. Bởi vì tôi sẽ có một gia đình. Một kẻ không có gì như tôi lại có gia đình, cứ như định mệnh vậy... Tôi những tưởng chú sẽ đến bên tôi.”

Những lời thật lòng từ trái tim Eun Tak. Nói ra rồi, nước mắt lại vòng quanh, Eun Tak đưa tay lên quệt chúng đi. Yêu Tinh chỉ biết ngỡ ngàng nhìn Eun Tak. Giọng nói cô nghẹn ngào.

“Sao em lại khóc? Định làm tôi thấy có lỗi à?”

“À không. Đúng ra tôi mới là người có lỗi. À chú này, thật sự xin lỗi chú, vì tôi không rút kiểm ra được... Tôi muốn nói từ lâu rồi, nhưng chúng ta cứ hễ gặp mặt là lại cãi nhau. Xin lỗi vì tôi không có giá trị sử dụng, cả chuyện viết giấy cam kết, rồi vờ như mình có giá trị sử dụng nữa.”

Eun Tak vừa khóc vừa nói lời xin lỗi, bộ dáng lúc này trông có hơi xấu xí. Nhưng thực ra kẻ xấu xí là anh mới đúng. Yêu Tinh nhú mày. Giá mà Eun Tak đừng khóc thì tốt biết bao. Kể từ khi gặp anh đến giờ, Eun Tak hầu như toàn khóc thôi.

“Không đúng lúc cho lắm, nhưng tiện đây tôi cũng nói luôn. Giờ việc làm thêm của tôi đã tăng lên nhiều rồi, nên chú có thể để tôi từ từ chuẩn bị được không? Chú có thể chờ thêm một chút cho đến khi tôi rời đi không? Đừng bắt nạt tôi nữa. Từ giờ cho đến lúc tôi đi, chú có thể giảm 50% chuyện bắt nạt tôi được không? Nhé?”

Chính nét đặc biệt này của cô làm lòng Yêu Tinh xao động: Vừa mới khóc đã lại cười ngay được. Lúc nào Eun Tak cũng cười rạng rỡ. Dù buồn hay vui. Dù ánh đèn đường mờ ảo nhưng ánh sáng của Eun Tak vẫn luôn rạng ngời. Yêu Tinh thấy tội nghiệp cô, cũng tội nghiệp cho chính bản thân mình. Anh an ủi cô, rồi lại được cô dạy cách để an ủi. Cả chuyện xoa đầu, cả chuyện vỗ nhẹ vai, Eun Tak cũng là người đầu tiên làm với anh. Hôn anh cũng ghế, nói yêu anh cũng vậy.

Yêu Tinh dang tay ôm trọn Eun Tak vào lòng. Cái ôm đột ngột của anh làm Eun Tak đông cứng cả người. Yêu Tinh ôm lấy tấm lưng của Eun Tak, rồi yên lặng tựa cằm lên đầu cô. Cái ôm của anh thật to lớn và ấm áp. Eun Tak chỉ mong giây phút này kéo dài mãi mãi.

“Không giảm giá cho em được đâu. 50% cũng không được.”

Eun Tak được ôm trong vòng tay anh, nghe vậy liền bật cười.

“Thế 45% nhé?”

Yêu Tinh thực lòng cảm thấy rất khoan khoái. Lại một lần nữa, anh nghĩ rằng được tiếp tục sống thật may mắn biết bao. Được tiếp tục dõi theo cô bé đáng yêu này quả là hạnh phúc. Yêu Tinh nhìn Eun Tak, nở nụ cười bừng sáng. Eun Tak cũng cười theo anh, nụ cười của cô còn bừng sáng hơn. Khoảnh khắc ấy, nét mặt Yêu Tinh đột nhiên trở nên trắng bệch.

Thanh kiếm trên ngực Yêu Tinh bắt đầu chuyển động và rít lên những tiếng dữ dội. Cơn đau khủng khiếp bất ngờ ập đến khiến Yêu Tinh không còn biết gì nữa, anh túm chặt phần ngực gần nơi thanh kiếm cắm vào, ngã phịch xuống tại chỗ. Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của anh khiến Eun Tak hết hoảng không biết phải làm thế nào.

“Chú sao vậy? Đau lắm ư? Chẳng lẽ là tại thanh kiếm?”

Đến Eun Tak cũng cảm nhận được thanh kiếm đang rít gào trên ngực Yêu Tinh. Cô đưa tay về phía thanh kiếm. Hành động chỉ đơn giản theo bản năng, nhưng lần này cô đã chạm được đến chuôi kiếm lần trước xuyên qua tay cô. Eun Tak không thể tin nổi, cô reo lên mừng rỡ.

“Ôi, chú ơi! Thanh kiếm, tôi nắm được nó rồi!”

Eun Tak nắm được thanh kiếm. Cô đúng là Cô Dâu của Yêu Tinh thật rồi. Giờ chỉ còn một việc duy nhất mà cô có thể làm cho một Yêu Tinh đang vô cùng đau đớn. Eun Tak nhanh chóng dùng cả hai tay nắm lấy thanh kiếm.

“Chú ráng chịu một chút, tôi sẽ rút kiếm ra ngay.”

Eun Tak dùng sức vào cả hai tay, lôi thanh kiếm ra. Thanh kiếm bắt đầu dịch chuyển ra ngoài trái tim anh một chút. Nét mặt Yêu Tinh méo mó thống khổ vì cơn đau thấu trời. Còn đau hơn cả lúc anh bị thanh kiếm ấy

đâm vào. Eun Tak xác nhận “Thanh kiếm chuyển động rồi này”, sau đó dùng sức hơn nữa, định rút thanh kiếm ra trong một lần.

“Không được!”

Yêu Tinh như đánh mất lý trí, anh đẩy Eun Tak một cái rất mạnh. Eun Tak đang hết sức tập trung muốn rút thanh kiếm, liền bị đẩy bay tít ra xa. Cơ thể Eun Tak văng lên cao rồi bay về phía đường lớn. Đúng lúc ấy, ngay chính giữa con đường, một chiếc xe tải chạy tới.

Chỉ một tích tắc trước khi Eun Tak va vào xe tải, Yêu Tinh đã kịp thời lấy lại lý trí, di chuyển tức thời đến ôm lấy Eun Tak từ phía sau. Cơ thể đang ôm trọn Eun Tak của Yêu Tinh va mạnh vào xe tải, hai người bị bật lại, lăn tròn trên con đường. Eun Tak không còn biết gì nữa. Yêu Tinh vẫn ôm chặt Eun Tak trong tay, đôi mắt anh nhắm lại.

“Lời nguyện đã ứng nghiệm. Tương lai ta nhìn thấy không hề sai.”

Eun Tak chính là Cô Dâu của anh. Là Cô Dâu vô cùng đáng yêu của anh. Vậy nên anh đã thầm mong cô không phải người đó.

“Nhờ cô bé này, ta có thể kết thúc lời nguyện bất tử và trở về với hư vô.”

Hơi ấm của Eun Tak trong vòng tay anh vẫn vẹn nguyên, dần thấm vào lồng ngực anh.

“Tuổi thọ của con người chỉ vón vẹn một trăm năm. Nếu có một lần ta quay đầu nhìn lại, liệu đó sẽ là cuộc sống bất tử của ta, hay gương mặt của em.”

Mí mắt Eun Tak nặng trĩu. Đôi mắt cô từ từ hé mở. Giữa tầm mắt mơ hồ, cô trông thấy Yêu Tinh. Cảm thấy yên tâm nhẹ nhõm, nước mắt cô

lại trào ra. Một giọt lệ lăn dài trên má cô. Yêu Tinh muốn giữ lấy cả giọt nước mắt ấy.

“À... Hình như là gương mặt của em.”

Cơn đau từ thanh kiếm không thể sánh với cơn đau trong lòng anh lúc này. Nó dâng đầy trong cơ thể Yêu Tinh. Một nỗi bi thương không gì có thể sánh bằng.

***

Tập 2

Kim
Eun
Sook

—
Kim
Su
Yeon

Yêu tinh

2

-Tiểu thuyết-

Ngân

Hà

dịch

Nhà xuất bản
Văn Học

vh **Shine**
BOOKS

Đứa bé trai cất tiếng khóc chào đời. Thế nhưng Hoàng thượng, cha của đứa bé đã tạ thế, còn thân phận người mẹ lại thấp hèn, chẳng bao lâu sau, bà cũng mắc bệnh rồi qua đời. Hoàng huynh đáng tuổi cha đứa bé nổi ngôi trở thành vua trị vì đất nước. Tên của đứa bé ấy là Yeo.

Vương tôn chẳng có quyền lực gì trong tay. Những gì đứa trẻ không thể làm xem ra còn nhiều hơn so với những đứa trẻ sống một cuộc đời bình thường ở bên ngoài cung điện. Trong hoàng cung, không một ai đứng về phía đứa bé, duy chỉ có Tiến sĩ Quốc tử giám Park Joong Heon là ôm ấp trong lòng một dã tâm đen tối. Hắn trở thành thầy và đứng về phía Wang Yeo. Park Joong Heon rất mực nâng niu Wang Yeo, hắn tận tay nuôi dạy cậu bé từng li từng tí một, cho Wang Yeo đọc sách, mặc quần áo cho cậu, chăm bẵm từng bữa ăn giấc ngủ của cậu.

Sau khi đứa bé ấy ra đời, triều đình bỗng nhiên xảy ra nhiều chuyện rất kỳ lạ. Đứa cháu trai kế thừa vương vị đột ngột qua đời. Những hoàng thân quốc thích ôm trong lòng mối nghi ngờ với đứa bé cũng nhất loạt qua đời. Tất cả những cái chết không rõ nguyên do ấy đều được quy là bệnh di truyền của hoàng gia. Mãi tận sau này, đứa bé ấy mới biết được sự thật: Tất cả bọn họ đều đã bị hạ độc mà chết.

***

Nhân duyên

Hoàng huynh của Yeo cũng đang rơi vào tình cảnh cận kề cái chết. Tiếng ho nặng nhọc từ đêm này qua đêm khác của Người cuối cùng cũng bùng phát dữ dội và phát bệnh rất khủng khiếp. Dù đã uống thuốc do cung nữ dâng lên nhưng bệnh tình chẳng những không thuyên giảm, trái lại còn trầm trọng hơn. Sắc diện của Người trắng nhợt, Hoàng thượng biết mình không còn sống được bao lâu. Đoạn đường cuối cùng phải đi và điều khiến ông trấn trở nhất chính là đưa em trai út Wang Yeo. Trong những thời khắc cuối cùng của cuộc đời, Hoàng thượng cho gọi người võ sĩ trẻ, vốn là thần tử trung thành nhất của mình đến diện kiến. Và Kim Shin đã tiến cung.

“Vua và các hoàng thân quốc thích đều đã chẳng còn trên cõi đời này nữa. Giờ chỉ còn lại một mình Yeo. Nếu Yeo lên ngai vàng, người hãy gả muội muội của mình cho nó. Và hãy bảo vệ nó.”

“ ... ”

“Hãy giúp nó, dẫn dắt nó đi trên con đường đúng đắn. Đừng để nó giở thủ đoạn xấu xa. Quan trọng nhất là đừng để nó chết. Nói với nó, ta thường không quan tâm đến nó, nhưng đó lại chính là sự quan tâm của ta. Thêm nữa, xin người hãy... rộng lòng dung thứ cho vị vua đã nhờ cậy người việc này.”

Sinh mệnh Hoàng thượng giờ đây đã leo lét như ngọn đèn trước gió. Biết được ý tứ trong lời phó thác của Người, Kim Shin nặng nề gật đầu. Chưa nói được mấy câu, cơn ho nặng nề của Hoàng thượng lại tiếp tục nổ ra. Nhìn thấy người sắp sửa ra đi, vành mắt Kim Shin bỗng nóng lên. Kim Shin quỳ gối, cúi người xuống.

“Thần xin lĩnh chỉ.”

Hoàng thượng băng hà. Không có thời gian để sửa lại long bào, cậu bé Wang Yeo cứ thế lên ngai vàng. Bấy giờ Yeo chỉ mới bảy tuổi. Các đại thần cúi rạp người, xếp thành hàng dài. Lễ đăng quang từ nơi cao vợi vợi nhìn xuống thật quá sức hoành tráng, áp đảo cả đứa bé. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Thanh âm trong giọng nói của các quan đại thần âm âm như sấm dội, rền vang cả bầu trời. Phía trên các đại thần đang quỳ gối, Park Joong Heon đứng ở bậc thang gần nhất với Wang Yeo, chăm chăm nhìn cảnh tượng tuyệt mỹ phía dưới bằng đôi mắt không che giấu nỗi sự xúc động.

Đúng ra Wang Yeo không thể trở thành vua, nhưng chính hắn đã tự tay tạo dựng và nuôi lớn vị vua của mình. Thế gian này đều ở dưới chân vua, còn vị vua đó lại ở dưới chân hắn. Thành thử ra cả thiên hạ này đều trở thành của hắn.

***

Thời gian dần trôi đi, Hoàng thượng cũng bắt đầu bước sang độ tuổi phải tính đến chuyện hôn nhân đại sự. Park Joong Heon vốn muốn tăng cường hoàng quyền, nên một mực phản đối cuộc hôn nhân giữa Hoàng thượng và con gái một võ thần. Song có ý kiến cho rằng “Phải chấp nhận di nguyện của Tiên vương”, bởi thế Park Joong Heon có một tay che trời cũng khó lòng ngăn cản. Theo đó, Wang Yeo sẽ cử hành hôn lễ cùng với Kim Sun, muội muội của Kim Shin.

Xét về dung mạo, Kim Sun không quá mức vượt trội, nhưng cô lại nhận được tình yêu thương đủ đầy của gia môn và có một sức hút càng nhìn càng ưng mắt. Nhất là đại huynh Kim Shin hay bốn ba nơi chiến trường luôn rất mực yêu thương muội muội của mình. Tình cảm anh em chân thành của họ nức tiếng cả nội thành Gaegyeong. Phải đưa muội muội mà mình trân quý như vậy đến nơi có Park Joong Heon lộng hành, luôn miệng tuôn ra những lời xàm ngôn xảo trá, trong lòng Kim Shin nóng như lửa đốt.

Muội muội Kim Sun non nớt, tuổi đời còn rất trẻ, không hay biết gì cả. Chỉ nghe thấy việc sắp sửa được gặp Hoàng thượng, lòng cô liền vô cùng mãn nguyện. Trước ngày Kim Sun nhập cung, để giáo dục phép tắc lễ nghi cho Hoàng hậu tương lai, các cung nữ đã tìm đến tư gia của Kim Shin. Thế nhưng bất chấp sự giáo dục nghiêm khắc của họ, tâm trạng phôi phôi của Kim Sun cũng không vơi đi chút nào.

Trên đầu và hai vai Kim Sun được đặt lên những bát gốm chứa đầy nước. Cô chậm rãi bước từng bước một trong sân nhà. Ánh mắt đáng sợ của những thượng cung đang nghiêm khắc chỉ dạy khiến bước chân cô phần nào thêm luống cuống. Nô tì trong nhà nhìn bộ dạng của tiểu thư ngày thường vốn tùy tiện cầu thả hôm nay lại trở nên khác lạ, cảm thấy thật thần kỳ, bèn tụ tập đứng núp sau cây cột, lén nhìn rồi cùng nhau cười rúc rích. Ngay lập tức giọng nói đầy vẻ tức giận của thượng cung phát ra, khiến các nô tì vội vã lảng hết đi chỗ khác. Kim Sun cũng thấy bộ dạng cung kính giữ những cái bát trên đầu và vai mình thật khôi hài, cuối cùng không nhin

được, bèn phá ra cười. Ánh mắt của các thượng cung càng trở nên hung dữ, nhưng cô chỉ ngừng cười khi chạm phải một ánh mắt xa lạ.

“O?”

Bên kia dãy hàng rào thấp của tư gia, Kim Sun đã nhìn thấy một chàng trai mà cô không biết tên. Ánh mắt hai người trong phút chốc cuốn vào nhau say đắm. Trong một khoảnh khắc ngỡ ngàng để đầu óc treo ngược cành cây, các bát sứ từ trên vai và đầu cô liền rơi xuống nền đất, phát ra tiếng loảng xoảng rồi vỡ tan thành từng mảnh. Những mảnh vỡ ấy lăn lông lốc trên nền đất. Nhưng mặc kệ bát vỡ, Kim Shin lại thấy tò mò về người thanh niên không biết quý danh kia. Người đó mặc một bộ đồ lụa màu đen, chân mày hơi nhíu lại do chóng mặt vì cảnh tượng vừa rồi.

Người thanh niên ấy chính là Wang Yeo. Vì tò mò về người con gái sẽ trở thành hoàng hậu của mình, cậu đã lén lút trốn ra khỏi hoàng cung, định bụng chỉ đến nhìn chút thôi, thế nhưng cô gái xinh đẹp đang đứng giữa các thượng cung ấy khiến lòng cậu ngẩn ngơ, đến mắt cũng chạm nhau mất rồi. Trong đôi mắt sáng, trong veo của cô gái sẽ trở thành hoàng hậu ấy đồ đầy hình bóng cậu. Wang Yeo trở nên lúng túng và không thể che giấu được trái tim đập liên hồi của mình. Mãi cho đến khi tiếng bát sứ vỡ vang lên, cậu mới chịu cúi xuống, vội vàng rời khỏi đó.

Chứng kiến cảnh tượng đôi nam nữ chạm mặt nhau, nỗi muộn phiền của Kim Shin càng sâu thêm.

Ngày nhập cung của Kim Sun, các cung nữ và cung thủ đứng thành một hàng dài phía trước và sau kiệu. Đây là đoàn diễu hành đón tiếp Hoàng hậu tiến cung. Mỗi ngã rẽ mà kiệu đi qua, dân chúng lại đứng tránh sang hai bên đường và cúi người trong tư thế hành lễ.

Kim Sun ngồi trong kiệu cứ đung đưa rung lắc mãi nên cảm thấy bức bối. Kể từ giờ phút này trở đi, chẳng biết đến bao giờ mới có thể gặp nhau, ấy vậy mà đến tận ngày nhập cung vẫn chẳng thấy mặt mũi đại huynh đâu. Tâm trạng oán giận bỗng chốc trỗi dậy, cô bèn mở hé cửa sổ kiệu ra một chút. Quả nhiên vẫn chẳng trông thấy anh. Kim Sun thở dài vẻ thất vọng, rồi cắn chặt môi. Song ảm ức nghĩ bụng “Không biết đâu”, cô mở hẳn cửa ra. Có bước chân ai đó đang theo sát bảo vệ kiệu. Người đang lặng lẽ bước đi bên cạnh ấy chính là đại huynh mà cô mong mỏi được nhìn thấy. Gương mặt tối sầm của Kim Sun ngay lập tức tươi tỉnh.

Thấy Kim Sun thò đầu ra ngoài cửa sổ, Kim Shin liền đi sát lại gần cô. Dáng đi như võ thần ấy của anh rất nặng nề.

“Từ sáng đã chẳng thấy huynh đâu. Muội còn tưởng chưa được nhìn thấy huynh mà đã phải giả cho người ta rồi cơ.”

“Cứ thế đi. Gương mặt xấu xí này có gì đẹp để đâu mà ta phải nhìn không biết.”

“Được huynh yêu thương trân quý như vậy, con đường nhập cung của muội xem ra sẽ trải đầy hoa rồi.”

Kim Shin cố gắng che giấu nét mặt. Vì vô cùng yêu thương trân quý cô, nên anh không thể vui vẻ thoải mái nhìn muội muội tiến cung được.

“Nhưng mà huynh này, long nhan của Bệ hạ trông như thế nào vậy?”

“Sao muội không quan tâm đến phẩm chất mà lại đi tò mò vẻ bề ngoài thế hả? Đừng lo. Long nhan của Bệ hạ rất sáng sủa.”

“Thật không? Thế trông muội thế nào? Hôm nay muội có đẹp không?”

Cô vén mái tóc ra đằng sau. Dáng vẻ ấy của Kim Sun khiến lòng Kim Shin như tắc nghẽn.

“Rất xấu.”

“Thế thì bệ hạ cũng thấy không đẹp rồi? Lúc đó muội bị trả về nhà cũng nên ấy nhỉ?”

“Bệ hạ đã nhìn thấy muội rồi.”

“Người đã thấy muội rồi ư?”

Vào cái ngày Kim Sun nhận được sự chỉ dạy về phép tắc lễ nghi trong cung, hình ảnh một ai đó chạm mắt với cô phía bên kia bờ rào liền hiện lên. Theo lời đại huynh nói thì ắt hẳn là gương mặt khôi ngô tuấn tú đó rồi. Kim Sun nở nụ cười tươi rói.

“Lẽ nào là chàng trai mặt mày rạng ngời đó... Thế ra Người đã đến nhìn muội rồi sao? Bệ hạ có nói gì về muội không?”

“Người bảo muội rất xấu.”

Hễ mở miệng đại huynh liền nói ra những lời đáng ghét, nhưng lại luôn hết lòng yêu thương bảo bọc cô. Kim Sun hiểu rõ điều đó, cô cắn chặt môi. Giờ đến cả những tháng ngày phải nghe những lời đáng ghét ấy cũng chẳng còn bao nhiêu nữa. Vừa nghĩ đến, nước mắt cô bỗng dâng đầy.

Kim Shin cũng lo lắng cho tương lai của muội muội đến mất ăn mất ngủ. Ngoài chuyện gửi Kim Sun tiến cung, còn cả chuyện Kim Shin sẽ trở thành người dưới trướng của Hoàng thượng. Dù sự thật là từ đầu anh đã theo hầu Người, thế nhưng giờ đây an nguy của Người cũng chính là an nguy của muội muội anh. Vì thế Kim Shin phải tìm cách tháo gỡ hai cánh tay đang bị Park Joong Heon trói chặt của Hoàng thượng. Anh phải mở ra một triều đại dưới sự trị vì của chỉ riêng Người mà thôi. Di nguyện của Tiên

vương chính là ý đó. Nếu có thể làm được điều gì, anh đều muốn làm cả. Thế nhưng đây không phải chuyện đơn giản như chém đầu quân địch trên chiến trường. Vành mắt Kim Shin càng lúc càng mờ đi.

“Huynh phải thường xuyên đến thăm muội muội xấu xí này đây.”

“Huynh bôn ba nơi chiến trường máu lửa, nếu không có tin gì thì hãy cứ xem như là tin tốt.”

“Ai mà không biết chứ...”

Kim Sun mặc một bộ đồ lụa thật đẹp, ngược nhìn đại huynh.

“Đừng lo lắng cho muội. Muội sẽ sống thật hạnh phúc, huynh à.”

***

Kim Sun tiến cung thuận lợi. Tuy đã cử hành đại lễ thành hôn, nhưng gương mặt của Wang Yeo cô hiếm khi được nhìn thấy. Trong hoàng cung, những đôi mắt soi mói dò xét rất nhiều, trong đó đáng sợ nhất chính là đôi mắt của Park Joong Heon. Vừa phải cẩn thận dè chừng đôi mắt sắc lém như điều hâu ấy, Kim Sun vừa len lén dõi theo Wang Yeo, giấu đi trái tim run rẩy chờ mong của một thiếu nữ đang độ tuổi xuân thì.

Đối với Kim Sun, mỗi lần Wang Yeo ra ngoài sân tập bắn cung, dáng vẻ khi kéo căng dây cung ngấm thẳng vào bia của Hoàng thượng trông thật oai nghiêm, không thua gì đại huynh của cô. Chàng trai không biết tên đến nhìn cô lúc trước giờ đây lại là Hoàng thượng của cô. Kim Sun chăm chú ngấm nhìn theo cậu không rời mắt.

Wang Yeo chẳng may may hay biết rằng Kim Sun đang đứng từ đằng xa, dõi ánh mắt theo mình, cậu vẫn nắm mũi tên, nét mặt lạnh lùng.

“Kim Shin ở biên giới đã báo tin thắng trận về.”

“Kim Shin ở biên cương đã báo tin thắng trận về.”

“Kim Shin ở Liêu Đông đã báo...”

Ngày tháng cứ thế trôi qua. Kim Shin vốn là một võ thần bình thường, giờ đây đã trở thành Kim Shin của họ hàng bên ngoài, liên tiếp báo tin thắng trận từ các chiến trường máu lửa về. Mỗi lần như thế, Park Joong Heon lại thềm thì bên tai Wang Yeo.

“Tin thắng trận của Kim Shin báo về là cố tình để cho đám dân đen nghe được, đám bách tính ngu muội lần nào cũng bị hấn lừa gạt, sự oán trách của các quan văn đã lên tới cực điểm. Xin Người đừng ban thưởng cho hấn, mà hãy cho truyền tin báo rằng thể diện của hoàng thất đang rơi xuống đáy vực, Người cảm thấy lo lắng cho an nguy của muội muội hấn.”

Mũi tên bay vút đến, lệch khỏi mục tiêu, cắm thẳng xuống nền đất. Wang Yeo nghiêng rặng, cảm giác như thanh thế của bản thân cũng hết như mũi tên ấy. Từ ngày được sinh ra, cậu đã bị đối xử lạnh nhạt. Vốn không thể leo lên đến vị trí Hoàng thượng này, thế nhưng giờ đây Kim Shin lại đang uy hiếp vị trí ấy của cậu. Anh chỉ là thần tử, song lại là người mà sự tồn tại còn lớn hơn cả cậu. Cũng khó mà khẳng định đến khi nào anh mới chịu quy phục dưới chân cậu. Cái lưỡi gian tà của Park Joong Heon lúc nào cũng tung hô Wang Yeo là nhất nhưng hoàn toàn không phải thế, đó chỉ là những lời xàm ngôn xảo quyệt của hấn mà thôi. Ngai vàng Wang Yeo đang ngồi là một vị trí dễ lung lay và luôn bị uy hiếp. Người duy nhất đứng về phía cậu chính là Park Joong Jeon. Nếu không có Park Joong Heon, cậu đã ngã nhào ra khỏi đó mất rồi. Mầm mống của nỗi bất an Park Joong Heon gieo vào trong cậu dường như đang lớn lên cùng thân thể Wang Yeo.

“Ôi, quả là không có tố chất võ nghệ mà.”

Kim Sun đang trông theo cậu từ phía đằng xa lăm bằm vẻ tiếc nuối. Thế nhưng việc có thể nhìn thấy Wang Yeo vẫn khiến cô rất vui. Cô chẳng hề hay biết rằng tâm tình của cậu luôn bùng cháy rừng rực như ngọn

lửa địa ngục dù là trong giấc mơ, Kim Sun cứ thế lẳng lặng theo sau cậu, đôi mắt nhìn cậu bần cung, ngắm cậu ngồi đọc sách ở trong đình.

“Sao lại không thèm đến tìm ra dù chỉ một lần chứ? Đúng là người có thể khiến phụ nữ sinh bệnh mà.”

Kim Sun bặm môi trông thật đáng yêu. Cô chỉ có thể thốt ra những lời giận dữ như vậy thôi.

Một đêm trăng sáng nọ, cuối cùng thượng cung cũng truyền đến tin rằng Bệ hạ đang trên đường tới tẩm cung của Hoàng hậu. Ngay lập tức, Kim Sun túm lấy vạt váy dày cộp, lật đật đi ra ngoài. Cô một mình chạy vội đi, không kịp bận tâm đến các thượng cung đang nhắc nhở “Xin Người giữ lễ nghi”. Y phục của hoàng hậu khá vướng víu, cô không thể thoải mái mà chạy nhảy. Và rồi ngay trước sân tẩm cung, cô bước hụt. Trong khoảnh khắc sắp sửa ngã ngửa ra phía sau, tấm lưng của Kim Sun đã được một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy. Đôi mắt nhắm nghiền của Kim Sun liền mở ra.

Gương mặt làm bừng sáng cả đêm đen đang đứng ngay trước mặt cô. Đó chính là Wang Yeo. Ánh trăng đẹp đến thoát tục rọi sáng hình bóng hai người. Ánh mắt của cả hai cùng đắm chìm vào nhau thật lâu. Gò má Hoàng hậu bất chợt nóng bừng lên.

“Nặng thật đấy.”

Thanh âm trong giọng nói trầm thấp của Wang Yeo làm Kim Sun nhảy dựng lên. Cô vội vã đứng thẳng người lại, cúi đầu thật thấp.

“Vì trong lòng thần thiếp có một người vô tâm vô tình.”

Chút trách móc trong lời nói của Hoàng hậu khiến Wang Yeo cảm thấy có lỗi.

“Nàng đi đâu mà vội vã vậy?”

“Đi gặp Bệ hạ ạ.”

“Ta sẽ đến bên nàng mà.”

“Chính Bệ hạ mới là người không đến bên thần thiếp.” Cơn buồn tủi vốn đã dần xuống bỗng chốc trào ra, vành mắt Kim Sun ươn ướt.

“Cả hai cùng đi về phía nhau có lẽ sẽ tốt hơn.”

Những lời nói khiến Wang Yeo cảm nhận được sự đợi chờ mòn mỏi của Kim Sun. Tất cả đều quá đổi rụt rè và chân thật. Không có lý nào không đổ đầy đôi mắt của Hoàng thượng. Cậu cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi. Tâm tình của thiếu niên hướng đến thiếu nữ tựa cành hoa nghiêng mình hướng về phía mặt trời. Thế nhưng trước khi là một người đàn ông, Wang Yeo phải trở thành một vị vua đã, làm sao cậu có thể để lộ lòng mình đang lay động. Vậy là cậu đành cố ra vẻ lạnh lùng nhìn Kim Sun.

Đối với cậu, việc trao một phần nào đó tấm lòng cho cô gái nhìn cậu say mê đến không thể dời mắt ấy là chuyện không thể tránh khỏi. Dù đại huynh của cô gái ấy là Kim Shin, kẻ đang uy hiếp vị trí của cậu, nhưng giữ lại chỉ một phần trái tim thôi cũng thật khó khăn, bởi ngay từ lần gặp đầu tiên Wang Yeo đã trao trọn trái tim của mình cho cô gái ấy rồi,

Đôi mắt của Wang Yeo dưới ánh trăng sâu thăm thăm tựa hồ nước.

***

Kẻ nhanh chóng phát hiện ra nơi Wang Yeo đặt trái tim vào không ai khác chính là Park Joong Heon. Hẳn hiểu Wang Yeo vô cùng tường tận. Đôi mắt mờ đục của hắn lúc nói chuyện riêng với Wang Yeo thật đáng sợ.

“Trong tay nắm thứ thấp hèn thì phải dùng lực vừa đủ. Nếu coi trọng thứ thấp hèn mà nắm lấy thật chặt thì thứ thấp hèn biến thành quan trọng đó chắc chắn sẽ phải chết. Chết vì bàn tay ấy.”

Hắn là thầy của Wang Yeo, nhưng cũng là cha là mẹ. Wang Yeo bỗng thấy sợ hãi một Park Joong Heon như vậy. Giờ Wang Yeo đã ở cái tuổi có thể nghe hiểu, đoán được ý tứ che giấu trong lời nói của Park Joong Heon. Thế nhưng cậu chỉ có thể thực hiện theo những gì hắn nói. Nếu không phải là việc hắn muốn, Yeo sẽ không thể đưa ra sự lựa chọn nào khác, cũng không có quyền quyết định. Đến cả trái tim cậu cũng vậy.

“Thứ quan trọng đó chắc chắn phải chết.”

Cách đây không lâu, Wang Yeo phát hiện ra thuốc được đưa vào tấm cung của Hoàng hậu, cậu liền tự tay ném hết đi, sau đó nghiêm khắc ban lệnh rằng dù là thuốc gì cũng không được dâng lên cho Hoàng hậu. Ý đồ của Park Joong Heon quá rõ ràng, nhưng việc Hoàng thượng làm trái được chỉ đến mức này thôi. Đây là phương pháp duy nhất để bảo vệ thứ quan trọng đối với cậu. Sắc mặt của Wang Yeo dần trở nên u tối.

“Tuổi đời còn non nớt, nhà ngoại lại thấp hèn, gia đình bên vợ còn thấp hèn hơn. Đây là đoạn đối thoại bên bàn rượu hôm kia của vài đại thần và Môn hạ thị trung Shin Chul Joo.”

“Những lời ấy cũng không hẳn là sai.”

“Không hẳn là sai chính là sai. Xin Bệ hạ hãy chém đầu Shin Chul Joo dám cả gan xúc phạm hoàng thất. Đã làm sai thì phải chịu trách phạt để làm gương răn đe.”

Đôi mắt của Wang Yeo dần mở to.

Không ngày nào không có thần tử bị chém đầu. Park Joong Heon túm chặt lấy cánh tay của Yeo rồi vung vẩy khắp nơi, hươu nhất kiếm tàn nhẫn xuống biết bao con người. Có những giờ phút Wang Yeo nghĩ rằng hình như cậu đã sai ở đâu đó, nhưng cũng không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận những lời xì xào bên tai của Park Joong Heon. Hoàng thượng muốn giấu nhẹm đi thân phận thấp hèn của cậu. Cho đến khi những

kẻ có ý định đào bới điểm yếu của cậu không còn tồn tại ở bất cứ đâu trên mảnh đất Goryeo này, cho đến khi những kẻ đó phải cắn chặt môi và bằng lòng tôn kính sự tôn nghiêm của đức vua... Hoàng thượng mới có thể nuốt xuống nỗi bất an. Cậu cũng chỉ là một con người yếu đuối nhu nhược mà thôi.

Vậy nên một đêm muộn nọ, Hoàng thượng đã cho gọi người khiến cậu sợ hãi nhất vào cung, người có sức mạnh hoàn hảo tuyệt đối, khác hoàn toàn với cậu. Bên trong cung điện được thắp sáng bằng những cây nến, khung cảnh trông mờ mờ tối. Gió thổi làm ánh nến thoáng lay động. Wang Yeo sắc mặt nhợt nhạt, nhìn xuống Kim Shin đang quỳ gối. Một thanh trường kiếm to và sắc bén được thái giám đặt xuống trước mặt Kim Shin. Hoàng thượng ban kiếm cho anh rồi cất tiếng, giọng trầm trầm.

“Ta ban cho người thanh kiếm chứa đầy sự phẫn nộ và nỗi lo lắng. Hãy đi càng xa càng tốt. Nếu được thì đừng bao giờ quay trở về nữa.”

Kim Shin cúi đầu nhìn thanh kiếm, rồi ngẩng mặt lên nhìn Hoàng thượng. Gương mặt lạnh lùng vô cảm của Hoàng thượng đượm nỗi bất an và tức giận.

“Bệ hạ, những lời đó...”

Kim Shin không thể nói hết thành câu. Anh đã bôn ba trên rất nhiều chiến trường. Tất cả những điều đó đều là vì Hoàng thượng, vì bách tính đang sống ở đất nước của Hoàng thượng. Thế nhưng thay vì ngợi khen công lao của anh, Người lại ban cho anh cái chết. Dù có bị Park Joong Heon che đi đôi mắt, nhưng sự ngu muội của Hoàng thượng, cùng với tình cảnh không thể làm gì được này khiến Kim Shin vô cùng phẫn nộ. Mệnh lệnh không phải là chết ở nơi này mà là hãy nghĩ đến Hoàng hậu, tự sát để bảo toàn danh dự. Tuy thế đây đã là sự khoan dung Hoàng thượng dành cho anh. Hoàng thượng hãy còn rất trẻ, Hoàng hậu lại là muội muội của anh. Dù thế

nào anh cũng phải khiến Hoàng thượng đang chìm trong nỗi bất an tỉnh ngộ để Người có thể đưa ra sự lựa chọn đúng đắn.

“Goryeo là của Bệ hạ. Bệ hạ ra lệnh bảo vệ biên cương, thần đã bảo vệ biên cương. Bệ hạ ra lệnh tiêu diệt quân địch, thần cũng đã tiêu diệt quân địch. Muội muội của thần ở đây, bách tính cũng ở nơi này...”

“Nỗi lo của Hoàng thượng bây giờ người lại lo thay luôn ư?”

Kim Shin dừng lời đang nói, đông cứng người nhìn lên Hoàng thượng. Những lời vốn thường thốt ra từ miệng Park Joong Heon giờ đây lại đang thốt ra từ miệng Hoàng thượng. Người đã rơi vào nỗi bất an do chính mình tạo nên, cảnh giác với Kim Shin, ngờ vực anh và rồi cuối cùng ra lệnh cho anh phải chết. Người cũng không hề hay biết nỗi bất an ấy đã kéo mình sa vào vũng lầy.

“Hãy báo tin người đã hy sinh oanh liệt trên chiến trường. Trẫm sẽ vì người mà khóc thương. Đây là thánh chỉ.”

Thanh kiếm được ban cùng với cái chết tựa như đang khóc than đầy cay đắng. Kim Shin lại bị bỏ mặc ở chiến trường như thế. Dầu vậy, Kim Shin vẫn bước ra chiến trường với tâm thế sẽ sống sót và quay trở về. Anh phải tiếp tục sống để bảo vệ Hoàng hậu, bảo vệ Hoàng thượng, thay đổi thánh chỉ của Hoàng thượng. Kim Shin mong đợi, kẻ phải đón nhận cái chết không phải anh mà là Park Joong Heon.

***

Ngày nào cũng có người bị chém đầu. Bầu không khí trong cung trở nên vô cùng hỗn loạn. Kim Sun có thể chắc chắn việc đó không phải do Hoàng thượng gây ra. Kẻ chủ mưu của tất cả những việc này chính là Park Joong Heon. Bước vào cung sẽ thấy ngay, không phải Hoàng thượng là vua, mà Park Joong Heon mới chính là vua của đất nước này. Tin báo truyền đến chỗ Hoàng hậu, kể cả khi đã bước vào trong tấm cung của cô, Park Joong

Heon vẫn không cúi đầu hành lễ với cô lấy một lần mà chỉ nghênh ngang thách thức. Nét mặt rõ ràng mang vẻ coi thường, như thể hắn đang nhìn một kẻ nô bộc của đám dân đen. Park Joong Heon không khác nào loài rắn độc ngồi ngay trước mặt mình, Kim Sun cố trấn tĩnh lại tinh thần.

“Người đừng làm lay động tâm can của Bộ hạ nữa. Cũng đừng che mờ đôi mắt của Người. Việc xử lý cái chết của môn hạ thị trung không hề thỏa đáng chút nào cả.”

Mặc kệ lời nói đanh thép của Kim Sun, Park Joong Heon chẳng buồn chớp mắt lấy một lần. Hắn chậm rãi mở miệng.

“Mọi sự xử lý của vi thần đều đúng đắn cả. Duy chỉ có Hoàng hậu lại bảo là sai lầm. Là do vi thần che đi đôi mắt của Bộ hạ, hay là Bộ hạ đã nhắm mắt lại?”

“Tên khốn nhà ngươi.”

“Con tiện tì nhà ngươi!”

Ngón tay của Kim Sun siết chặt đến run lên bần bật. Nhìn Kim Sun thất kinh biến sắc mặt, Park Joong Heon càng được thể lộng ngôn.

“Yeo do Tiên vương sinh ra nhưng lại một tay ta nuôi nấng. Sự tồn tại của ta chẳng khác nào cha của Yeo. Kẻ để Yeo ngồi được lên ngai vàng, kẻ để Yeo nắm cả thiên hạ trong tay chính là ta. Ta nói sai ở đâu sao? Chỉ là muội muội của một võ thần thấp hèn mà dám lên giọng dạy bảo ta. Người mà ngươi phải dạy bảo không phải là ta mà chính là đại huynh của ngươi ấy. Chốn sa trường vốn chỉ có cái chết chực chờ, vậy mà đại huynh của ngươi liên tục báo tin thắng trận về. Trong lòng hắn lẽ nào không có sự hiểm độc hay sao?”

Rốt cuộc hắn đang nói cái gì vậy? Trái tim Kim Sun đập nhanh như trống trận. Nhanh đến mức tưởng chừng sẽ ngừng đập. Hết biên giới

này lại đến biên giới khác, đại huynh càng lúc càng bồn ba ở nhiều chiến trường hơn hồi trước. Tất cả những điều đó đều là vì quốc gia Goryeo này, Goryeo của bách tính. Hoàng thượng là vua của cô nhưng cũng là vua của đại huynh. Đẩy đại huynh ra chiến trường, Hoàng thượng lại bảo anh đừng sống sót trở về mà hãy chết ở nơi đó đi. Đó thực sự không phải là mục đích của Hoàng thượng. Kim Sun phải đón nhận một cơn chấn động quá lớn, cô chẳng thể làm gì ngoài việc túm chặt lấy vạt áo.

“Một quốc gia lại có hai vua. Một bầu trời có đến hai mặt trời. Đây không phải là phản nghịch thì cái gì mới đúng!”

Từ miệng Park Joong Heon, câu “phản nghịch” đã thoát ra. Đại huynh bỗng chốc trở thành kẻ mưu toan phản nghịch. Đầu óc Kim Sun chợt trở nên trống rỗng.

Không phải vậy. Kim Sun quyết không tin vào cái lưỡi xàm ngôn xảo quyệt của Park Joong Heon. Chẳng qua lòng dạ Hoàng thượng yếu mềm nên Người mới tin những lời của Park Joong Heon như đinh đóng cột, chỉ vì âu lo nên Người mới tàn nhẫn chém đầu thần tử thôi. Vậy nên cô phải đích thân tìm gặp Hoàng thượng. Kim Sun muốn luôn kề bên Hoàng thượng, để Người không sa chân vào vũng lầy này thêm nữa.

Hoàng thượng ngồi giữa chính điện, đứng ngay bên cạnh Người là Park Joong Heon. Thanh âm đầy giận dữ trong tiếng quát “Con tiện tì nhà người” của hắn lại một lần nữa vang lên khiến đôi vai cô đông cứng lại. Cô không nhìn Park Joong Heon mà chỉ hướng về phía Hoàng thượng bằng một đôi mắt vô cùng kiên cường.

“Xin Người đừng chỉ xem trọng quan văn mà xem thường quan võ. Xin Người hãy gọi Thượng tướng quân Kim Shin đang lưu lạc chốn biên cương về, để Kim Shin bảo vệ bên cạnh Người. Quan trọng nhất xin Người hãy tránh xa Park Joong Heon...”

Từng lời từng lời bầm bạch của Kim Sun nói ra, gương mặt Wang Yeo theo đó mà dần nhả nhúm. Cậu siết chặt nắm tay. Những lời thốt ra từ miệng người phụ nữ của cậu không có điểm nào vì cậu cả. Cô dường như chỉ vì đại huynh và gia tộc của mình mà thôi. Cậu đã coi cô là người thanh thuần không chút tham vọng, đem cô để vào trong mắt mà yêu thương trân trọng, nhưng hóa ra khi đứng trước thứ quyền lực làm lung lay vị trí của bản thân, cô cũng mờ mắt giống như bao kẻ tầm thường khác. Đôi mắt mờ đi vì cơn ghen tuông, Hoàng thượng dường như đang đánh mất lý trí.

“Kết cục cũng thành ra như thế sao? Sự tầm thường của nàng cuối cùng cũng biến thành dã tâm rồi sao? Nàng, cả đại huynh của nàng, cuối cùng đã trở thành hy vọng duy nhất cho gia tộc tầm thường của nàng rồi sao?”

“Bệ hạ!”

Đứng trước vị vua mà mình trao tấm chân tình, gương mặt Hoàng hậu lúc nào cũng đỏ rực lên. Kim Sun chỉ đang giải bày những lời vì Wang Yeo bằng tấm lòng chân thật. Dẫu có như vậy cô cũng không thể nào chạm đến được Hoàng thượng. Kim Sun hoàn toàn không thể hiểu được cảm giác thua kém một cách hèn hạ của Wang Yeo.

Sự yếu đuối của bản thân, Wang Yeo không muốn để lộ ra cho bất cứ ai. Với Kim Sun lại càng không.

“Bảo vệ bách tính là việc của Hoàng thượng! Làm gì có chuyện bách tính bảo vệ Hoàng thượng! Bây giờ nàng đang cầu xin điều gì hay nàng đã biết rồi mới cầu xin! Đại huynh của nàng, mỗi lần hãn sống sót trở về từ chốn sa trường không có lấy một khả năng chiến thắng nào đó, liền trở thành *thần* của đám dân đen.”

Hoàng thượng run lên vì giận dữ.

“Ta đã bảo hãn đừng quay trở về nữa, thế nhưng lần nào hãn cũng ca khúc khải hoàn, cười nhạo sự vô dụng của ta. Làm sao ta biết được liệu đại huynh của nàng có dùng thanh kiếm được ban đó để bảo vệ ta hay là chém vào ta cơ chứ!”

“Bệ hạ!”

“Không một ai có thể trở thành *thần* đối với bách tính của ta cả! Như thế chính là phản nghịch!”

Quả thực Hoàng thượng đã ra lệnh cho đại huynh phải chết ư? Kim Sun bàng hoàng, cô thét gọi Bệ hạ rồi dừng lại.

Bóng tối sâu trong lòng Wang Yeo đã nhiễm vào tận cùng con người cậu rồi. Ngay cả người phụ nữ cậu yêu thương cũng không thể xoa dịu được trái tim đó. Park Joong Heon lén nở một nụ cười không ai nhìn thấy. Những gì Hoàng thượng tin tưởng chỉ có những lời xàm ngôn nhằm gieo rắc nỗi bất an của hãn mà thôi. Đó chính là mầm mống của sự hỗn loạn.

“Chỉ vì những kẻ như quan võ bành trướng sức mạnh mà thế lực của quan văn bị lung lay, quyền uy của hoàng thất phải đối mặt với đầu sóng ngọn gió. Xin Người hãy cho chém đầu Thượng tướng quân Kim Shin để làm gương răn đe.”

Rất nhiều thần tử đã phải chịu cảnh bị chém đầu, tên của những thần tử ấy đều từ miệng Park Joong Heon mà ra. Cuối cùng thì tên của Kim Shin cũng đã được tấu lên mất rồi.

Đại huynh, người luôn trông nom chăm sóc cho Kim Sun cứ mãi lẩn lộn nơi chiến trường xa xôi. Mỗi ngày với cô đều là cơn ác mộng, không biết liệu đại huynh có sống sót trở về hay cô phải nghe tin tử trận. Thần sắc của Kim Sun ngày càng trở nên nhợt nhạt. Các thượng cung lo lắng cho sức

khỏe của Hoàng hậu, xin được dâng thuốc lên nhưng Hoàng thượng đều gạt phắt đi.

Hoàng thượng như đánh mất lý trí, vội vàng tìm đến Hoàng hậu mà mình rất mực trân quý. Cậu mở toang cánh cửa, xộc vào tấm cung Hoàng hậu không khác nào một tên cướp giữa ban ngày. Hoàng hậu vội đứng dậy tiếp đón Hoàng thượng. Cô ăn vận đơn giản, không đeo một món trang sức nào trên người. Bộ dạng đó dường như càng chọc giận Hoàng thượng hơn.

“Đại huynh của nàng lại khải hoàn trở về rồi nhỉ! Giữa hai người chúng ta, nàng muốn ai là kẻ sống sót đây?”

“Bệ hạ!”

“Mau trả lời ta đi. Hay trong lòng nàng đã có sự tính toán? Cũng phải. Dù ta sống hay đại huynh của nàng sống thì nàng cũng đâu có mất gì.”

Kim Sun cắn chặt môi. Kim Sun từ lâu đã yêu vị vua đáng bỏ đi này rồi. Vì di nguyện của Tiên vương cô mới trở thành Hoàng hậu, thế nên cô nghĩ rằng, từ lúc sinh ra đời, cô với Wang Yeo dường như là định mệnh. Khoảnh khắc chạm mắt nhau qua hàng rào, cô đã phải lòng cậu, mỗi lần trộm nhìn theo bóng lưng cậu, cô đều thấy rung động. Cái đêm dưới ánh trăng được cậu ôm lấy càng khiến cô yêu cậu nhiều hơn. Cho dù vị vua ấy đã ra lệnh cho đại huynh của cô phải chết thì cô vẫn một lòng yêu thương cậu. Đôi mắt Kim Sun đắm lệ.

“Người thật chẳng ra làm sao cả.”

“Nàng muốn chết ư? Bộ dạng sao lại như thế này? Xem ra lòng nàng đã chết rồi!”

Trước mệnh lệnh đầy nghiêm khắc của Hoàng thượng “Mau đưa hộp trang sức của Hoàng hậu ra đây”, các thượng cung liền nháo nhào lui đi,

mang hộp trang sức đến đợi lệnh.

“Tại sao nàng không giữ bên mình? Nàng có biết đây là những thứ ta ban cho hay không? Giờ ta cũng không biết, quân địch là bọn man di mọi rợ nơi biên cương hay là đại huynh của nàng nữa.”

“Quân địch chính là Park Joong Heon.”

Giọng nói ngập tràn nỗi oán hận, Hoàng hậu lạnh nhạt nói.

Park Joong Heon. Ông ấy là người duy nhất ở bên cạnh ta. Làm sao nàng có thể nói ra những lời như thế. Bằng bàn tay hung tợn, Wang Yeo xói tung hộp trang sức lên rồi lấy ra một chiếc nhẫn ngọc, tiếp đó cậu giật lấy cổ tay Kim Sun siết chặt.

“Quân địch không thể giết được hãn, vậy hôm nay chính tay ta sẽ giết hãn.”

“Bệ hạ!”

“Đại huynh nàng mang tội phản nghịch. Thế nên hãy đeo cái này vào và tiếp đón kẻ phản nghịch đó như một Hoàng hậu đi.”

Bằng một động tác thô bạo, Wang Yeo đeo chiếc nhẫn ngọc vào ngón tay mảnh mai của Kim Sun. Đeo xong, Wang Yeo ngẩng đầu lên nhìn Kim Sun. Nước mắt đang không ngừng giàn giụa trên khuôn mặt cô. Nỗi hận trong lòng trào ra khiến hơi thở của cô trở nên tắc nghẽn.

Trái tim Wang Yeo đau đớn như bị ai xé rách. Nếu đại huynh của cô tuân theo thánh chỉ mà chết trên chiến trường thì đâu đến mức cậu phải làm cô đau khổ như thế này. Vậy nên cậu cũng oán hận Kim Sun như oán hận chính bản thân mình.

“Nàng đứng về phía ai? Dù chỉ một lần, nàng đã từng đứng về phía ta hay chưa? Dù chỉ một lần, ta đã từng ở trong lòng nàng hay chưa?”

Dù chỉ một giây phút thôi, nàng đã từng yêu ta hay chưa?”

Trái tim Kim Sun như vỡ vụn. Hoàng thượng không mảy may hay biết tấm lòng của cô mà chỉ toàn làm cô đau đớn. Bàn tay run rẩy của Kim Sun đưa lên tạo thành một cái tát. Wang Yeo sững sờ, đôi mắt cậu đỏ ngầu nhìn Kim Sun. Đôi mắt ấy vẫn còn nét non nớt, vừa yêu vừa hận.

“Đừng đứng về phía hắn. Đây là cách duy nhất để nàng có thể sống. Nàng phải đưa ra lựa chọn. Hoặc sống như người phụ nữ của ta. Hoặc chết như muội muội của tội nhân phản nghịch.”

Không có lựa chọn nào. Bàn tay đeo nhẫn của Kim Sun nắm chặt. Cô chỉ bày tỏ những lời thật lòng mà cô đã quyết định ngay từ ban đầu.

“Người phụ nữ yêu Bệ hạ là muội muội của tội nhân phản nghịch.”

Nước mắt lăn dài trên gò má cô. Đó là những giọt nước mắt dự cảm được cái chết của Kim Sun, và cũng là ý chí bình thản chấp nhận cái chết đang đến gần.

Đối với Wang Yeo, câu nói ấy chẳng khác nào tuyên bố với cậu rằng, cho đến cùng cô vẫn sẽ đứng về phía đại huynh. Đến cả Hoàng hậu cũng rời bỏ ta, nàng thà đứng về phía cái chết còn hơn đứng về phía ta. Hoàng thượng cũng rất muốn chết. Cả bách tính, cả Hoàng hậu đều không đứng về phía ta. Chẳng một ai yêu thương ta cả.

***

Wang Yeo từ từ chớp mắt. Hễ nhắm mắt là Người lại trông thấy những hình ảnh giống hệt nhau. Những hình ảnh đó cứ liên tục lướt qua tựa như giấc mơ không thể nào tỉnh dậy, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại. Hiện thực là một giấc mơ dài lê thê. Của ngon vật lạ được dâng lên, cung điện rộng mênh mông, các thượng cung run lấy bấy cúi thấp đầu. Park Joong Heon

quỳ rạp người ở giữa bọn họ. Kim Sun và Kim Shin đều đã chết. Thế nên ta bây giờ là một vị vua đầy sức mạnh phải không?

“Hoàng thượng tiêu diệt bè lũ tạo phản đã cho thấy sức mạnh của vương triều, không những bách tính run sợ tán thành mà dân chúng khắp nơi đều ca ngợi tán dương Bệ hạ. Lo Bệ hạ bị nhạt miệng, thần xin được dâng rượu trước bữa ăn lên. Hương thơm, vị ngọt và vị chua hòa hợp sẽ kích thích khẩu vị...”

Phải nhanh chóng tỉnh dậy khỏi giấc mơ này thôi. Wang Yeo đứng bật dậy, bước đến bên chiếc bàn bày ngự thiện, rồi đột nhiên lật úp nó. Thức ăn văng tung tóe khắp nơi, chén bát lăn lông lốc trên nền đất. Loảng xoảng! Dù bên tai đã nghe thấy tiếng động khủng khiếp, nhưng sao vẫn là giấc mơ ấy. Wang Yeo thở hốt hển.

Long bào được thêu bằng chỉ vàng xốc xệch. Wang Yeo không đội vương miện, những sợi tóc lòa xòa rủ xuống mặt rối tung lên. Ánh mắt lơ đãng, Hoàng thượng hờ một chút là lại lật đổ bàn ngự thiện. Đôi mắt Người cứ như vẫn ở trong giấc mơ, không nhìn thấy gì phía trước mà chỉ hướng đến cõi xa xăm nào đó. Đã mấy năm trôi qua, nhưng tình trạng của Người ngày một tệ thêm.

Dù đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, Wang Yeo vẫn không mặc long bào, không đội mũ miện, chỉ khoác ngoài một chiếc áo duruma^[1] đầu tóc rối bời, Người xới tung cả hoàng cung. Tin đồn Hoàng thượng hóa điên dần lan ra trong dân chúng. Kim Shin và Kim Sun đã chết được một thời gian. Sự đốn hèn nhu nhược vì không thể thoát ra khỏi những cái chết ấy của Wang Yeo cuối cùng cũng khiến Park Joong Heon thấy chướng tai gai mắt.

[1] Áo khoác dài truyền thống thời xưa của nam giới Hàn Quốc. (Mọi chú thích trong sách đều của người dịch.)

“Ngọc thể và trí tuệ của Bệ hạ vì quá lo lắng cho hàng vạn bách tính mà trở nên rã rời kiệt quệ. Hãy giảm bữa và dâng thuốc lên.”

Thuốc. Đôi mắt xa xăm của Hoàng thượng liền trở nên rõ ràng trong phút chốc. Thang thuốc đã giết chết hoàng huynh, giết chết các hoàng thân quốc thích cuối cùng cũng được dâng lên bên miệng Người. Hoàng thượng cười khẩy một tiếng.

Những toan tính như rắn độc của Park Joong Heon rốt cuộc lại một lần nữa dẫn đến việc xóa bỏ nhà vua. Một vị vua đã trở nên điên dại và sa đà vô tội vạ cũng tốt, nhưng sẽ là thiếu sót cho việc lộng quyền một tay che trời của hắn. Hắn sẽ lại tìm ra một vị vua trẻ khác. Những người mang dòng máu hoàng thất, dù có ở đâu hắn cũng sẽ tìm ra cho kỳ được mới thôi.

Cung nữ đem bát thuốc vào, dâng lên trước mặt Hoàng thượng. Bàn tay đỡ bát thuốc của cô ta run rẩy. Không một ai không biết ý nghĩa của thang thuốc này.

“Dù thuốc có đắng, xin Người cũng phải cố gắng uống hết, có vậy ngọc thể và tinh thần của Người mới thông suốt, sức mạnh mới...”

Hoàng thượng uống một hơi cạn sạch bát thuốc, hỏi vặn lại Park Joong Heon.

“Khỏe mạnh đến mức này chắc là được rồi chứ?”

Rất nhiều thần tử cùng Hoàng hậu và hoàng thân đều đã chết. Dẫu vậy, ta vẫn không thể khỏe mạnh lên chút nào mà chỉ càng ngày càng hóa điên. Park Joong Heon im lặng không đáp lời. Thân thể trơn tuột như loài rắn độc của hắn luôn lách ra khỏi đại diện.

Đại diện rối loạn cũng đã được một thời gian. Bộ dáng đáng sợ của Hoàng thượng cứ liên tục khắc ra những tiếng ho khan. Người đang nằm rạp trên sàn, cúi đầu tập trung vào cái gì đó. Hoàng thượng vẫn bỏ bữa như trước, duy chỉ có thuốc là uống đều đặn. Chiếc bút lông trên tay Người di chuyển nhanh chóng, thận trọng vạch một nét trên giấy. Dần dần, trên giấy tờ hiện ra gương mặt của một người phụ nữ đoan trang. Ngài chỉ vẽ một bức tranh chân dung mà tiêu tốn rất nhiều giấy bút nằm la liệt xung quanh.

“Nói đi.”

Hoàng thượng đang giơ bút vẽ bỗng cất lời với vị thượng cung già Người đột nhiên triệu đến bên cạnh. Vị thượng cung này đã từng theo hầu hạ Hoàng hậu. Vị thượng cung nhìn Hoàng thượng bằng khuôn mặt đơng đờ đầy sự tiếc thương. Bà run rẩy, ngần ngại trước ánh mắt như người mất trí của Hoàng thượng.

“Ta... không nhớ ra nổi. Gương mặt của Hoàng hậu rốt cuộc là như thế nào vậy? Cười như thế này ư? Hay là khóc như thế này?”

“Bệ hạ...”

“Đã định là sẽ không quên rồi. Con người này có vẻ ghét ta đến mức đó. Ta không nhớ ra nổi.”

Kim Sun đang cười, Kim Sun đang khóc. Tất cả đều là Kim Sun. Đứng trước một Hoàng thượng đang đắm chìm trong sự đau khổ, vị thượng cung dường như đã hạ quyết tâm, bà bước một bước về phía trước. Nghĩ rằng lỡ như có một ngày nào đó, Hoàng thượng nhớ đến người phụ nữ mà Người từng hết mực yêu thương, vị thượng cung đã luôn giữ bên người một vật. Bà dâng lên Hoàng thượng đang đầy vẻ chờ đợi một gói đồ được bọc bằng lụa.

Hoàng thượng chậm rãi tháo nút tấm vải lụa. Ngay khi lớp lụa được mở ra, một bộ y phục quen thuộc hiện ra trước mắt. Nổi nhớ nhưng

tràn về, bàn tay của Hoàng thượng run rẩy kịch liệt. Đó là bộ trang phục cùng chiếc nhẫn ngọc thấm máu Hoàng hậu đã mặc trong cái ngày cô chết. Người đã đeo chiếc nhẫn ấy vào tay Hoàng hậu một cách vô cùng thô bạo. Hoàng thượng siết chặt chiếc nhẫn, nước mắt từ tận sâu trong đáy lòng trào ra như thác lũ. Đó là nước mắt của nỗi thống khổ đến tận cùng. Những giọt nước mắt nóng rẫy tựa lửa địa ngục thấm đẫm sàn đại điện. Người đau đớn như đứt từng khúc ruột.

Cho dù có bao lần nhắm rồi mở mắt, trong giấc mơ không thể tỉnh dậy này, Hoàng thượng vẫn mãi lang thang vô định trong nỗi nhớ Hoàng hậu, cô gái đã mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn Người qua bức tường rào. Dù có nhớ nhung cô gái ấy đến thế nào đi chăng nữa, những gì còn lại trong tay Người giờ đây chỉ còn là bộ quần áo cũng chiếc nhẫn ngọc nhuộm máu. Cô đã bỏ lại tất cả những thứ Người ban cho và ra đi, khiến Người một lần nữa cảm nhận được sự cự tuyệt của cô.

Hoàng thượng khoác chiếc áo choàng trắng, đầu tóc bù xù, lồm lũi đi ra khỏi cung. Đêm đã khuya, chỉ còn một số hàng quán của dân chúng hai bên đường sáng đèn. Bên đông lửa được nhóm lên để xua đi cái lạnh, những đốm lửa phát ra tiếng tách tách. Hoàng thượng bước chân lảo đảo, cầm trong tay những di vật còn sót lại của Hoàng hậu, xuất hiện với bộ dạng như người điên khiến dân chúng giật mình kinh sợ. Họ vội vã quỳ mọp xuống, mong Người đi qua thật nhanh.

“Bộ y phục lộng lẫy này phải mặc cho ai đây? Nhẫn ngọc lấp lánh này phải đeo vào tay ai đây? Bộ y phục lộng lẫy này phải mặc cho ai đây? Nhẫn ngọc lấp lánh này phải đeo vào tay...”

Nỗi đau đớn của Hoàng thượng giống như một khúc nhạc nào lòng từ từ tuôn ra. Người cứ thế ôm lấy bộ y phục cùng chiếc nhẫn ngọc, lang thang vô định trong nỗi nhớ khôn nguôi.

“Chiếc nhẫn ngọc lấp lánh đó, hãy đưa cho tôi.”

Không một ai dám thở ra tiếng nào, ấy vậy mà một bà lão ngồi bên vệ đường lại không chút run sợ cất tiếng nói với Hoàng thượng. Người dừng bước, nhìn sang phía bà lão. Ánh mắt tinh tường của bà nhìn thẳng vào vị vua ngu xuẩn. Bà lão ấy chính là Sam Shin. Hoàng thượng ném chiếc nhẫn qua cho bà lão.

Chiếc nhẫn ngọc đã nằm trong tay Sam Shin, chỉ còn lại bộ y phục bằng lụa. Bộ y phục không thể tìm được chủ nhân bị ném vào đống lửa. Ngọn lửa bao lấy bộ y phục trong phút chốc liền rừng rực cháy. Làn khói đen bay lên, lan tỏa trong không khí. Hoàng thượng nhìn theo ngọn lửa ấy, rồi cất bước quay về hoàng cung. Ngay từ đầu, trong tay ta đã chẳng có gì cả, chẳng còn lại bất cứ điều gì.

Bức tranh chẳng qua chỉ là ảo ảnh của người con gái ấy mà thôi. Hoàng thượng khó khăn giữ thăng bằng, cơ thể khuỵu xuống, Người cất giọng buồn bã.

“Bách tính của ta, thần tử của ta, người phụ nữ của ta, đến cả ta. Thì ra không có một ai trong số họ yêu ta cả. Đến giờ phút cuối cùng ta... ta chẳng thể nhận được tình yêu từ bất cứ ai.”

Cung nữ dâng thuốc lên chỉ dám cúi đầu thật thấp. Hoàng thượng bây giờ đã là một người điên, đến một phút giây tỉnh táo của bản thân cũng không thể chịu đựng nổi. Người ra lệnh cho cung nữ: “Đem thuốc lại đây.” Thuốc mà Người đang uống giờ đây đã rất gần với thuốc độc rồi. Uống thêm một lần nữa chắc chắn Người sẽ chết. Người cung nữ hồn bay phách tán, hai tay run lên bần bật.

Cuộc đời không được ai yêu thương, cũng không thể yêu một ai này còn gì nữa đâu mà luyện tiếc... Những tưởng tình dậy khỏi giấc mộng thì có thể quay trở về giây phút được người phụ nữ quan trọng và cao quý ấy dành tình yêu, trở về ngày xuân ấm áp năm nào. Ngờ đâu ngàn đêm dài đằng

đăng trôi qua, giấc mơ vẫn mãi không kết thúc. Hiện thực thật tàn nhẫn và độc ác.

“Ta biết trong thuốc có thứ gì. Hãy kết thúc trong một lần đi. Mang thêm thuốc đến đây. Đây là thánh chỉ.”

Vị vua ấy đã tự tay kết liễu cuộc đời mình, chấm dứt sinh mạng này. Giọt nước mắt của Người rơi xuống, nhưng không một ai lau đi.

Nước mắt

Eun Tak nằm trên giường, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên rỉ vì đau. Một lúc sau, Eun Tak chìm vào giấc ngủ say giống như bị ngắt đi. Mỗi một lần vành mắt cô co giật, mỗi một lần tiếng rên đầy đau đớn thoát ra từ miệng cô, cái bóng dưới lông mi của Yêu Tinh càng trở nên sâu hơn. Suýt nữa thì xảy ra chuyện rồi. Nghĩ đi nghĩ lại thế nào anh cũng thấy vô cùng choáng váng, tựa như mặt đất vỡ vụn dưới chân. Mang tâm trạng hồi lồi và đau khổ, Yêu Tinh đưa tay lau đi những giọt nước mồ hôi lạnh đọng trên vầng trán Eun Tak. Một khoảng thời gian trôi qua, Eun Tak khó nhọc mở mắt ra.

“... Chú, chú không sao chứ?”

Eun Tak cảm nhận được bàn tay anh đang ở trên mặt mình, cô cất tiếng hỏi bằng giọng đứt đoạn. Eun Tak thầm nghĩ, mỗi lần mở mắt ra,

gương mặt đầu tiên cô nhìn thấy là anh, người luôn kề bên bảo vệ cô, thật là một điều may mắn.

Yêu Tinh nén tiếng thở dài từ sâu trong lòng. Cô bé này đã sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, thế mà vẫn lo lắng hỏi han xem anh có sao không.

“Hình như tôi mới là người phải hỏi câu đó.”

“VẬY sao? Ưm, tôi cứ ngỡ là mình chết chắc rồi đấy.”

“Xin lỗi em. Em sợ lắm phải không?”

“Chú cũng có biết là sẽ đau đến thế đâu. Bởi vì cho tới giờ, chưa từng có ai nắm được thanh kiếm mà.”

Trong cơn đau khủng khiếp giày vò, Yêu Tinh đã đẩy mạnh Eun Tak ra. Cả người cô bay thật xa lên không trung. VẬY mà chỉ một tích tắc ngay sau giây phút đó, anh đã lại xuất hiện, bảo vệ sau lưng cô, rồi cả hai cùng ngã lăn trên nền đất. Tất cả mọi việc đều diễn ra trong vô thức. Nỗi bàng hoàng, hay cả cơn đau đối với cô cũng chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Hơn nữa không phải Yêu Tinh đã cứu cô rồi sao? Khi rút thanh kiếm ra một chút, nét mặt của Yêu Tinh vốn đã tràn ngập vẻ đau thương lại thêm vạn phần đau đớn.

Eun Tak nhìn về phía Yêu Tinh, nở nụ cười tươi rói. Anh chỉ cảm thấy đắng nghét trong miệng.

“Nhưng mà đúng thật chú có thể bay nhỉ. Mặc dù tôi không nghĩ là sẽ được nhìn thấy theo cách này.”

Eun Tak đã nói câu “Chú đừng xin lỗi” như thế. Vì Eun Tak muốn nên Yêu Tinh quyết định không bày ra vẻ mặt có lỗi thêm nữa.

“Chúng ta hãy chuẩn bị tinh thần đi. Chuyện này có vẻ không tầm thường đâu.”

“Ừ.”

“Mà thật ra lúc kiểm chuyển động, tôi còn bất ngờ hơn... Quá may mắn rồi còn gì. Việc này chứng tỏ tôi đúng là Cô Dâu nhỉ?”

Eun Tak tràn đầy niềm vui, cô lại cười. Gương mặt Yêu Tinh đang cố gắng tươi tỉnh, vì nụ cười của ấy của cô mà càng tăm tối hơn. Eun Tak vẫn luôn là một cô bé cứng cỏi. Dù chỉ có một thân một mình, cô vẫn kiên cường lớn lên. Đã có giây phút anh mong Eun Tak không phải là Cô Dâu. “Tôi đã mong rằng em không phải là Cô Dâu”, thế nhưng Yêu Tinh không thể nói ra sự thật đó với Eun Tak được, đành lảng lạng nhìn cô.

Eun Tak cố tìm kiếm sự đồng tình “Ừ, tốt lắm” từ Yêu Tinh nhưng anh lại không nói gì. Bộ dạng ấy của anh khiến Eun Tak càng thêm bất an. Cô hy vọng anh có thể nói: “Là em thật tốt.” Nhưng khi làm rõ được việc bản thân đúng là Cô Dâu của Yêu Tinh, tiếng mưa rào rào như trút nước vẫn rõ mồn một bên tai cô. Eun Tak nhìn anh vẻ dò xét.

“Không... tốt sao?”

“Tốt lắm.”

Yêu Tinh cố nặn ra một nụ cười mơ hồ rồi đáp. Lúc này Eun Tak mới cảm thấy an tâm.

“Thấy chưa. Tôi đúng là Cô Dâu thật mà. Đó là định mệnh rồi.”

Định mệnh. Cái định mệnh được trao tặng cho cô là trở thành người yêu của Yêu Tinh, chuyện cô là Cô Dâu bây giờ đã chắc chắn rồi. Cô nắm được kiếm, rõ ràng thanh kiếm cũng đã chuyển động. Đến cả Yêu Tinh

cũng nói “Tốt lắm” với cô nữa. Eun Tak nhắm đi nhắm lại vài lần chữ “định mệnh” ấy.

Eun Tak càng lặp lại từ ngữ ấy với vẻ phơ phới hân hoan, cõi lòng của Yêu Tinh càng thêm nặng nề.

Định mệnh của Yêu Tinh và Cô Dâu không rõ sẽ dẫn đến đâu, nhưng hiện giờ chính Yêu Tinh lại là kẻ gây thêm xáo trộn cho cái vòng xoáy hỗn độn này. Để cứu Eun Tak, Yêu Tinh đã biết lẽ đường thành một đồng lộn xộn hết cả. Những chiếc xe đang yên đang lành đậu ở bãi đỗ bỗng chốc bị lật nhào cả lên. Một đoạn video đang được lan truyền trên internet ghi lại cảnh những chiếc xe bị lật tung trong khi rõ ràng không hề có trận cuồng phong nào quét qua.

Deok Hwa là người đầu tiên phát hiện đoạn video. Cậu liền đưa tay ôm lấy đầu. Anh chàng tài phiệt đời thứ ba này cũng là một chuyên gia gây rắc rối, nhưng tai nạn mà ông chú Yêu Tinh của cậu làm ra quả là ở một đẳng cấp hoàn toàn khác. Đến mức độ này thì tập đoàn Chun Woo sẽ phải đích thân đứng ra xử lý rồi. Deok Hwa tức tốc gọi điện thoại cho thư ký Kim.

Thư ký Kim huy động toàn bộ nhân viên, đứng ra chỉ huy việc xóa bỏ đoạn video đang được lan truyền trên internet. Mặt khác, Thần Chết phải đảm đương nhiệm vụ nhìn vào mắt những người chứng kiến và người bị thiệt hại hòng xóa sạch ký ức của bọn họ. Tổn hại của những chiếc xe bị biến dạng méo mó do trận cuồng phong không có thật gây ra sẽ được Deok Hwa bồi thường dưới dạng vận may bất ngờ từ trên trời rơi xuống, Thần Chết vừa xóa vừa phải tạo ra ký ức giả, vô cùng bận bịu.

***

Cơ thể Eun Tak tuy không bị thương, nhưng vì vừa trải qua tai nạn khủng khiếp, khắp mình mẩy cô vẫn đau nhức. Eun Tak còn đang ở trong phòng dán cao lên mấy chỗ đau ở vai và tay chân thì bỗng nghe thấy tiếng đổ vỡ loảng xoảng dưới nhà. Cô giật mình, vội đi ra phòng khách. Dưới chân cầu thang, Yêu Tinh đang nằm sõng soài trên sàn nhà. Ngay bên cạnh anh, Thần Chết không nói lời nào, lẳng lặng thu dọn những mảnh vỡ của cái bát.

Nhờ có Yêu Tinh, Thần Chết được một phen vất vả ở bên ngoài, vừa mới bơ phờ trở về, tâm trạng khó lòng vui vẻ, đã vậy còn phải chăm sóc thêm ngài Yêu Tinh đây nữa.

“Chú ấy làm sao thế ạ? Không phải chết rồi chứ?”

“Do tác dụng của thuốc nên thế đấy. Cứ để anh ta ngủ đi.”

“Cứ ngủ thế này sẽ bị đau cơ mất...”

Đáng lý ra Thần Chết có thể dọn dẹp mảnh vỡ của cái bát rồi tiện thể đưa Yêu Tinh về phòng, nhưng anh ta lại trưng ra vẻ mặt không quan tâm, quay lưng cái vèo đi mất. So với Eun Tak, Yêu Tinh cao lớn và nặng hơn cô rất nhiều, cô không tài nào dịch chuyển anh được. Chẳng còn cách nào khác, đành để anh ngủ ở đây cho đến khi tỉnh lại. Nghĩ vậy, Eun Tak nhanh chóng vào phòng lấy ra một cái chăn bông dày cộp. Trong lòng cô, dù chỉ một chút thôi vẫn muốn kê bên anh, mang lại cho anh hơi ấm. Eun Tak gom lại những cây nến có trong nhà rồi thắp nến xung quanh anh. Yêu Tinh được bao bọc trong tấm chăn dày, cô đến nằm bên cạnh anh.

“Chú làm sao vậy? Sao lại uống thuốc? Chú vẫn thấy đau à?”

Dáng vẻ Yêu Tinh lúc chìm vào giấc ngủ thật tĩnh lặng. Eun Tak lặng ngắm gương mặt yên bình của anh. Những ánh nến mờ ảo lung linh trên gương mặt ấy. Gương mặt lúc cười và cả lúc đang say ngủ của anh đẹp

vô cùng khiến Eun Tak muốn lưu giữ thật lâu. Eun Tak đưa tay ra, cẩn thận vuốt những sợi tóc mái rồi sờ lên trán anh. May là Yêu Tinh không bị sốt.

“Là người lớn mà cứ đụng đầu nằm đấy thế này...”

Giọng nói đong đầy nỗi xót thương lướt qua tựa như những giọt mưa rơi trên gương mặt Yêu Tinh. Chìm trong ý thức hồ, anh mở miệng cất tiếng.

“... Vì đau đấy.”

“Chú tỉnh rồi sao?”

“... Mũi cao dán.”

“Tôi đau nhức khắp cả mình đấy. Chú cũng đau lắm à? Lúc này chú bảo không sao cơ mà.”

“Nói dối em đấy.”

Yêu Tinh ngoan ngoãn thú nhận. Eun Tak phì cười. Giọng nói của anh khi đang nhắm mắt càng trầm hơn.

“Ngày nào chú cũng nói dối nhì. Chú hãy mau khỏe lại nhé.”

Eun Tak nói với vẻ chân thành, đưa tay lên xoa đầu anh. Một lần rồi hai lần, bàn tay Eun Tak chậm chậm di chuyển trên đầu anh, đến lần thứ ba thì Yêu Tinh mở mắt.

“Em có biết tôi đau ở đâu....”

“Chú đau ở đâu?”

“... Mỗi tình đầu, thật quá đổi đau khổ.”

Bàn tay Eun Tak liền dừng lại. Khóe môi mới nãy còn nhếch lên giờ đã ngậm chặt. Đang ở bên cạnh cô mà lại nghĩ đến mối tình đầu, anh thật biết cách làm người khác tổn thương.

Yêu Tinh chỉ lặng yên ngắm nhìn nét mặt cứ một lúc lại thay đổi của Eun Tak.

“À, chắc là người đó đẹp lắm phải không? Chú còn ghi chép lại nữa.”

“Ừm, đẹp lắm. Ngày nào cũng... rất đẹp.”

“Chắc là chú đau đớn lắm nhỉ, giờ phải tới mức nguy kịch rồi ấy chứ. Chú mau ngủ đi. Coi chừng méo miệng đấy.”

Eun Tak không muốn để lộ tâm tình khó chịu của mình một chút nào, nhưng vì những lời đáng ghét của anh, cô cũng phải đáp lại những lời khó ưa cho bỏ ghét. Thêm vào đó, bàn tay cô khi nãy còn cẩn thận xoa đầu anh, giờ lại cố ý vỗ bộp bộp lên vai như muốn làm anh đau thêm một chút. Eun Tak toan đứng dậy.

“Em đừng đi mà...”

“Sao tôi phải làm thế? Người nhớ đến mối tình đầu thì tốt đẹp chỗ nào? Đây là những lời để nói với Cô Dâu à?”

“Nhìn kỹ thì cũng có mà. Có chỗ đẹp đấy. Thế nên em đừng đi.”

Yêu Tinh miệng thì nói nhưng mắt vẫn nhắm. Eun Tak trề môi rồi trở lại, gối đầu lên cánh tay mình nằm cạnh anh. Cô không phải mối tình đầu của anh nhưng là cô dâu đầu tiên và cuối cùng của Yêu Tinh. Dù đang ở bên cạnh Cô Dâu mà tên Yêu Tinh ấy chỉ giỏi nhắc đến mối tình đầu, nhưng đối với Cô Dâu, tên Yêu Tinh ấy kể cả có nhắm mắt say ngủ cũng làm cô rung

động. Vừa làm cô rung động mà cũng cho thấy đáng vẻ thật cô đơn. Vậy nên Eun Tak sẽ ở bên anh, lâu thật lâu.

Tiếng tim đập của đối phương nghe càng gần hơn.

***

Một khi đã nghe qua câu chuyện mối tình đầu từ Yêu Tinh, Eun Tak có muốn cũng không thể làm như chẳng có gì được nữa. Dòng chữ anh viết bên cạnh cuốn sách “Là mối tình đầu của tôi” thoáng vụt qua trước mắt cô. Dù có là nhật ký của Yêu Tinh đi nữa, cô nhất định phải đọc hết toàn bộ, sau đó làm rõ thân phận thật sự của mối tình đầu thì trong lòng mới thoải mái được. Mặc dù rất có thể Eun tak sẽ chỉ càng tức tối thêm mà thôi.

Không thể ngồi yên, Eun Tak chìa ngay quyển sổ có ghi chép lại trang nhật ký của Yêu Tinh cho Deok Hwa. Dù không thể tin tưởng hoàn toàn lời của ông tướng Deok Hwa hùng hồn bảo: “Tôi đã học một ngàn chữ Hán vào năm ba tuổi đấy nhé”, nhưng đối với Eun Tak bây giờ thì dù Deok Hwa có là sợi dây chảo mục nát đi nữa, cô cũng nhất định phải nắm lấy thử xem sao.

“Mà cái này là cái gì vậy?”

“Điều tra sau lưng chú nhà anh đấy. Đặc biệt là có liên quan đến mối tình đầu. Chuyện này chỉ bí mật giữa hai chúng ta thôi đấy nhé.”

“Cái cô này thật là, tôi đây thích nhất mấy chuyện điều tra sau lưng như này đấy.”

Deok Hwa chú tâm nhìn chăm chăm vào cuốn sổ mà Eun Tak đã tự mình gắn thêm chú thích vào phía bên trên các chữ Hán được viết dày đặc. Cậu vừa nghiền ngẫm từng chữ một. Đôi mắt của Deok Hwa bỗng dừng lại một lúc lâu ở một chỗ.

“Chữ này là chữ “nghe” đấy. Em sợ anh không biết.”

Lo lắng nhớ đâu cậu không biết, Eun Tak bèn sốt sắng giải thích thêm.

Tôi từng nghĩ sinh mệnh này là phần thưởng, kết cục cuộc đời tôi lại là sự trừng phạt.

Tôi không thể quên được cái chết của bất kỳ ai.

Thần vẫn không nghe thấy lời tôi ư?

“Thần vẫn không nghe thấy lời tôi ư...”

Môi Deok Hwa rúm lại trong phút chốc rồi bỗng dừng cậu siết chặt lấy cuốn sổ. Trước sự thay đổi kỳ lạ của Deok Hwa, Eun Tak dùng ánh mắt chờ mong được nghe lời giải thích, nhìn Deok Hwa chòng chọc như thể muốn xuyên thủng luôn mặt cậu.

“Thư tình đấy.”

“Thư tình à?”

“Ừ. Lời bày tỏ cho một tình yêu bi thương.”

Eun Tak tức giận, cô cắn môi. Đang đùa cô nhưng đôi mắt Deok Hwa vẫn sáng lên một tia huyền bí. Cậu ra vẻ nhìn chăm chú vào phần giữa cuốn sổ, giữa các đoạn văn, rồi ngâm nga đọc theo như đang giải thích cho cô nghe.

“Cứ thế sống đến một trăm năm, rồi một ngày nào đó, một ngày nào đó thật thích hợp...”

Không muốn nghe thêm nữa, Eun Tak liền gập quyển sổ lại. Ừ thì, chuyện như vậy cũng có thể xảy ra mà. Đã sống đến 900 năm thì có một người phụ nữ mà mình không thể quên cũng là lẽ đương nhiên, Eun Tak luôn nghĩ như vậy. Thế nhưng nào ngờ quyển nhật ký lại sứt mướt nồng nàn đến thế này. Xác thực phần còn lại cũng chỉ tổ khiến cô thấy nhức nhối trong lòng hơn mà thôi.

Chia tay với Eun Tak đang hậm hực, Deok Hwa vội đến nhà Yêu Tinh. Trước khi định rút thanh kiếm và trở về với hư vô, Yêu Tinh có giao lại cho chủ tịch Yoo một cuộn tranh. Cậu đến để hoàn thành nhiệm vụ ông giao là đem trả cuộn tranh cho Yêu Tinh. Nhưng đã đi mấy lần mà chẳng gặp được anh, lần nào cũng tốn công vô ích.

Trong cuộn tranh Yêu Tinh hết mực trân quý đó rốt cuộc có gì nhỉ? Đến mãi gần đây Deok Hwa vẫn không biết, nhưng cách đây mấy hôm thì cậu đã rõ. Cuộn tranh đó vẽ một người phụ nữ. Ngay cả Deok Hwa nhìn vào cũng thấy cô ta rất đẹp, thân phận có vẻ cao quý, nhưng không phải là bức tranh đẹp đến mức khiến người ta cảm động rơi nước mắt. Thần Chết đã lén lút giấu Yêu Tinh, cùng Deok Hwa mở bức tranh ra xem. Vừa nhìn thấy hình ảnh vẽ trong tranh thì bỗng nhiên anh ra rơi nước mắt. Việc này khiến anh ta cảm thấy vô cùng lúng túng. Trước đó khi đang đi đường, nhìn thấy người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt anh ta cũng khóc. Thần Chết còn sinh nghi có khi nào bản thân mình mắc bệnh gì không. Deok Hwa đem cuộn tranh trả lại cho Yêu Tinh, không quên mách lẻo chuyện đã xảy ra với Thần Chết.

“Anh ta đã khóc à?”

Giọng nói của Yêu Tinh mang đầy vẻ khó chịu. Nghe được câu chuyện đó, Yêu Tinh cũng cảm thấy không sao hiểu nổi. Bỏ qua chuyện tò mò vì sao anh ta khóc, chẳng biết vì sao tâm trạng anh cứ thấy không vui thế nào đấy. Yêu Tinh cuộn bức tranh lại, lập tức đi thẳng đến phòng của Thần Chết.

“Tôi nghe bảo là anh đã khóc. Sao anh lại khóc? Đến tôi còn không khóc cơ mà?”

Thần Chết quét mắt qua Yêu Tinh, người vừa mới vừa đột nhiên mở cửa phòng xông vào làm anh ta giật nảy mình, lại còn vặn hỏi anh ta, tiếp đó liếc xéo ông tướng Deok Hwa đang đứng thập thò sau lưng Yêu Tinh. Ra là trong khoảng thời gian ấy ông tướng này đã kịp đi mách lẻo với Yêu Tinh. Chuyện nước mắt đột nhiên rơi xuống anh ta cũng thấy khó hiểu chẳng khác nào Yêu Tinh. Nhìn thấy Sunny thì rơi nước mắt, nhìn thấy người phụ nữ trong cuộn tranh cũng rơi nước mắt. Anh ta có cảm giác cứ như thể mình đã bỏ rơi Sunny để ngoại tình với một người phụ nữ khác vậy, cho dù giữa Sunny và anh ta không có quan hệ gì đi chăng nữa.

“Tôi cũng bàng hoàng lắm nên đã thử suy nghĩ trên nhiều khía cạnh khác nhau. Còn nghĩ có khi nào mình mắc chứng Stendhal Syndrome^[1] không nữa. Vô cùng cảm động, trái tim tôi như nghẹn ứ lại nên mới thế. Mà đó là ai vậy? Người phụ nữ trong bức tranh ấy?”

[1] Bị sốc vì cái đẹp. Là một dạng bệnh tâm căn xảy ra khi một người tiếp xúc với quá nhiều tác phẩm nghệ thuật đẹp trong thời gian ngắn.

“Biết rồi thì anh định làm gì?”

Yêu Tinh cố tình đáp trả một cách lạnh lùng. Thần Chết nhớ đến người phụ nữ mình nhìn thấy trong bức tranh, như bị cuốn vào một trạng thái mơ hồ.

“Chỉ là... hình như tôi đã từng nhìn thấy cô ấy ở đâu đó...”

Đã từng nhìn thấy. Đôi mắt Yêu Tinh mở to, vẻ mặt hiện lên chữ “có lẽ nào”.

“Người phụ nữ mà anh từng nhìn thấy là ai? Còn người trong bức tranh này là muội muội của tôi.”

Lần đầu tiên nghe đến chuyện gia đình Yêu Tinh, đôi mắt của Thần Chết và Deok Hwa liền đồng loạt mở to. Cứ ngỡ anh là kẻ từ trên trời rơi xuống, lúc nào cũng chỉ có một thân một mình. Sự thật anh còn có em gái khiến cả hai đều kinh ngạc. Cũng phải. Nghĩ lại thì Yêu Tinh cũng từng là con người, có gia đình là chuyện hiển nhiên thôi.

“Có thật anh từng nhìn thấy em gái tôi rồi không? Nghĩ kỹ lại xem. Anh nhìn thấy ở đâu?”

“Em gái... Tôi đang nghĩ có khi nào là một trong số những người chết mà tôi đã đưa đi hay không, nhưng vẫn chưa chắc chắn.”

“Con bé đã đầu thai chuyển kiếp rồi ư? Khi nào?”

“Tôi đã bảo là vẫn chưa chắc chắn mà. Hàng trăm năm qua tôi từng đưa rất nhiều người đi, bao nhiêu gương mặt làm sao tôi nhớ hết cho được. Hình như có thấy ở đâu đó nên tôi mới suy đoán như vậy thôi. Ký ức không còn, duy chỉ có cảm xúc... Chỉ là cực kỳ đau khổ... Trái tim tôi vô cùng đau đớn.”

Dù mới chỉ lần mò trong suy nghĩ, trái tim của Thần Chết đã nói đau rồi.

Mặc cho Thần Chết đang lấp bấp mấy lời, đôi mắt Yêu Tinh dần trở nên sâu thẳm. Cô em gái mà cho đến giây phút cuối cùng anh vẫn không thể bảo vệ đã trở thành một vết thương to lớn nằm sâu trong lòng anh.

Ngay lúc bầu không khí trong phòng đang dần trở nên nặng trĩu, ông tướng Deok Hwa lạnh chanh lên tiếng.

“Các chú này, cháu biết rồi! Hình như cháu biết rồi! Có khi nào chú Phòng Cuối là kiếp sau của em gái chú không? Chú Phòng Cuối, gọi một tiếng “đại huynh” xem nào.”

Hai người đàn ông đồng loạt phóng ánh mắt đáng sợ về phía Deok Hwa.

Thần Chết bảo rằng hình như anh ta từng trông thấy gương mặt này nên phần nào trong Yêu Tinh cũng ôm ấp chút hy vọng. Thế nhưng có vẻ anh sẽ không thể tìm thấy muội muội. Yêu Tinh đâm ra thất vọng.

Sau khi Yêu Tinh và Deok Hwa ra khỏi phòng. Thần Chết một mình đứng trước gương. Biết được sự thật người phụ nữ ấy là em gái của Yêu Tinh, tâm trạng anh ta càng trở nên kỳ lạ. Là người chết anh ta từng nhìn thấy, hay là người anh ta quen ở kiếp trước... Nghĩ đến kiếp trước của bản thân dẫn đến người phụ nữ ấy thật quá xa xôi mờ mịt. Tất cả các ký ức của Thần Chết đều đã bị xóa bỏ sạch sẽ, ngay từ đầu anh ta chỉ là một thần chết mà thôi, không có khoảnh khắc trong ký ức nào từng là con người.

Câu chuyện mà Thần Chết nghe được từ một thần chết đàn em mấy hôm trước lại hiện lên. Có một thần chết đi đưa người chết, bất ngờ nhớ lại kiếp trước của mình, người chết đó lại chính là vợ anh ta. Anh ta xử lý cô ấy thành “người bị sót khác” rồi cả hai cùng nhau bỏ trốn. Những con người gây nên tội lỗi khủng khiếp không thể xóa sạch trong kiếp trước đều trở thành thần chết giống như anh ta. Thế nhưng bản thân mình đã quên đi tội lỗi nào cùng với ký ức vậy?

Người đàn ông trong câu chuyện kia, anh ta đã làm thế nào để nhớ lại ký ức của mình nhỉ? Thần Chết bồng nổi cơn tò mò. Bảo nhớ lại thì sẽ nhớ lại, bảo không nhớ lại thì sẽ không nhớ lại, tất cả đều là dụng ý của Thần. Nhưng mục đích của Thần khi trả lại ký ức đã lãng quên cho người đàn ông ấy rốt cuộc là gì chứ? Thần Chết vô cùng tò mò. Kiếp trước của mình có lẽ không thể tìm lại được. Đa phần các thần chết đều như thế cả. Dù vậy, người phụ nữ trong bức tranh cũng khiến Thần Chết phải đặt ra câu hỏi.

***

Mặt trời ngả dần về phía tây. Chập choạng tối, bầu trời khi mờ khi tỏ. Yêu Tinh mặc bộ đồ thoải mái ngồi ở hiên nhà, gọi Thần Chết vừa mới đi làm về ra, hai người cùng nhau khui bia uống. Hễ ngày nào phải đưa người chết là những đứa trẻ hầy còn nhỏ, chưa biết gì về thế giới này ra đi là Thần Chết lại thấy bụng dạ khó chịu. Dầu oán hận công việc phải chịu sự mệt mỏi nhường này, nhưng nếu nghĩ theo hướng công việc này là để đền cho tội lỗi khủng khiếp đã gây ra ở kiếp trước thì lại không còn cách nào khác ngoài chấp nhận và chịu đựng.

“Ban ngày uống rượu thích thật đấy. Nhất là uống rượu sau khi làm việc.”

Thần Chết khẽ lẩm bẩm. Yêu Tinh nhìn anh ta vẻ soi mói, bỗng cất tiếng.

“Gọi “đại huynh” một tiếng nghe xem nào.”

“Anh muốn chết à!”

“Đúng rồi này. Mặt mày trắng bệch luôn.”

Thấy Yêu Tinh chế nhạo mình, Thần Chết bóp bẹp lon bia đang cầm trong tay. Chỉ trong giây lát, cái lon đã bị đông cứng. Vờ như không thấy Thần Chết đang bưng bưng nổi giận, Yêu Tinh vội vã đánh mắt sang chỗ khác.

“Tôi đã nghĩ thử xem chuyện “về với hư vô” đó rốt cuộc là như thế nào. Lẽ nào là tan biến thành bụi, thành gió, thành mưa ư? Rồi sẽ đi đến đâu trên thế giới này chứ?”

“Không phải sẽ biến thành “củ cải^[1]” thật đấy chứ? Củ cải để ăn đấy?”

[1] “Hư vô” và “củ cải” đồng âm, đều là “mu”.

Nghe câu đùa vô thưởng vô phạt của Thần Chết, Yêu Tinh bật cười một tiếng, có lẽ là do hơi men trong người. Hai người đàn ông khúc khích cười nói, chìm đắm trong mấy câu chuyện đùa vu vơ.

“Sao anh phải khổ sở như thế? Chẳng nào “người bị sót khác” cũng có nắm được kiếm đâu.”

“Eun Tak... nắm được kiếm rồi. Thanh kiếm còn chuyển động nữa. Cô bé ấy thật sự là Cô Dâu của tôi. Đau đớn khủng khiếp. Lần đầu tiên tôi phải trải qua cơn đau như thế.”

Yêu Tinh đang cười, nhưng giọng nói của anh lại có phần thê lương. Eun Tak thực sự là Cô Dâu của anh. Bảo tốt thì cũng tốt thật, nhưng trái tim anh lại nhức nhối khôn nguôi.

Thần Chết nhìn chăm chăm anh bằng đôi mắt kinh ngạc, một ý nghĩ bất chợt vụt qua trong đầu anh ta. Thần Chết lại hỏi.

“Anh đã nói với “người bị sót khác” chuyện nếu rút kiếm ra thì anh sẽ về với hư vô chưa?”

“Vẫn chưa. Lần đầu tiên không cần phải nói, lần tiếp theo thì lỡ mất cơ hội để nói, cuối cùng thành ra không thể nói. Làm sao tôi có thể nói với cô ấy rằng “Chính tay em sẽ giết tôi” được cơ chứ.”

“Vậy anh định thế nào? Thanh kiếm chuyển động rồi mà.”

“Giấu được đến chừng nào thì giấu thôi.”

“Thế đến khi nào đây?”

“Chẳng biết nữa. Khoảng hơn tám mươi năm chẳng?”

Thần Chết chỉ liếc mắt qua đã hiểu ngay ý của Yêu Tinh. Anh ta nheo mắt.

“Vừa đúng với tuổi thọ của con người. Hiện tại cô ấy đã mười chín tuổi, thêm tám mươi năm là có thể sống đến số tuổi lớn nhất mà con người đạt được.”

Bàn tay nắm chặt lon bia của Yên Tinh dần buông lỏng. Điều đó có thể hay không, Yên Tinh cũng không chắc chắn được. Nếu có thể kéo dài đến hơn tám mươi năm, nếu như anh còn ở lại nơi này, thì khi số mệnh của Eun Tak sắp tận, anh cũng muốn trở về với hư vô rồi biến mất. Được vậy thì đoạn kết của đời anh xem ra cũng không tồi chút nào.

“Sợ là anh sẽ làm thế nên để tôi nói cho anh nghe. Nếu muốn làm vật thật thì tuyệt đối đừng nói cho “người bị sót khác” chân tướng thật sự của thanh kiếm. Tình yêu? Chẳng qua chỉ là trò đùa của hoóc môn mà thôi. Tám mươi năm? Đây là anh nghĩ thế, chứ có khi sống cỡ một, hai năm nữa anh lại được phát hiện chết bất ngờ ở đâu đó cũng nên. Loại người chết kiểu đấy tôi thấy nhiều rồi.”

Đôi mắt Yên Tinh dao động. Không phải vậy thì anh vốn đã lo lắng cho cô, thêm việc cô sẽ chết, chuyện anh lo lắng lại tăng lên một điều. Cũng như việc số mệnh của Yên Tinh và con người khác biệt, chiều sâu của tình cảm cũng có thể có những chênh lệch.

Thần Chết cũng cảm thấy khó xử, trán anh ta nhăn lại. Bảo Yên Tinh “Cười lên xem nào” nhưng dường như càng làm cho tâm trạng của anh nặng nề thêm.

“Nhưng tại sao đột nhiên thanh kiếm lại chuyển động? Lần trước cô ấy không nắm được cơ mà. Giờ có gì khác so với lúc đó à?”

“Cũng phải. Có gì khác nhỉ? À...! Có phải vì cô ấy thích tôi không? Đúng vậy rồi. Cơ mà từ lúc nào nhỉ? Ôi, sao không nói ra mà lại làm người ta bối rối thế này?”

Tình yêu thật sự... Hình ảnh lần đầu tiên chạm môi với Eun Tak, cô tình bơ bảo “Lẽ nào không phải như vậy sao?” chợt hiện ra trong đầu anh.

Nhìn thấy khoe miệng của Yêu Tinh khẽ nhếch lên, Thần Chết tặc lưỡi một cái. Hết đau buồn rồi lại hạnh phúc, tâm trạng lên lên xuống xuống cứ như cái bập bênh. Thần Chết đang nhìn Yêu Tinh tự nói tự cười với vẻ thương hại thì Eun Tak ló đầu vào từ sau cánh cửa ban công.

Eun Tak đã thay đồ để đi ra ngoài, cô gọi: “Chú Thần Chết ơi!” Mắt không buồn liếc sang phía Yêu Tinh, cô bảo với Thần Chết mình phải ra ngoài. Yêu Tinh không may hay biết sự tình, nhưng Eun Tak vì mỗi tình đầu khắc cốt ghi tâm của anh mà trong lòng cảm thấy vô cùng tổn thương. Yêu Tinh hỏi: “Tối rồi em còn định đi đâu?”, nhưng Eun Tak chỉ nhìn Thần Chết trả lời: “Tôi đến thư viện đây” rồi đóng sầm cửa lại. Cứ như thể anh ta bị đá sang một bên, Yêu Tinh ngỡ ngàng nhìn cánh cửa vừa được đóng lại.

“Nhìn cô ấy thế này thì hai năm có vẻ dài. Có khi chỉ được khoảng một năm hai tháng thôi ấy nhỉ?”

Yêu Tinh quắc mắt nhìn Thần Chết với vẻ bực bội rồi vội đi theo Eun Tak.

Trên đường đến thư viện, Eun Tak cùng Yêu Tinh đặt chân lên những chiếc lá rụng mà bước đi. Mặc dù đang tỏ ra lạnh lùng với Yêu Tinh, nhưng thấy anh cứ tò tò đi theo mình, tâm trạng Eun Tak cũng nguôi đi phần nào. Bây giờ người ở bên cạnh Yêu Tinh chính là cô cơ mà.

“Mà chú này, chuyện thanh kiếm ấy. Sao đột nhiên nó lại chuyển động thế? Lần trước tôi còn không nắm được nó cơ mà.”

Vừa vặn cũng đúng chuyện Yêu Tinh muốn nói. Mặt đầy vẻ chờ mong, Yêu Tinh nhìn Eun Tak không dời mắt.

“Em... có gì muốn nói với tôi không?”

“Không có.”

“Hình như là có mà.”

“À, chuyện đó... Thì cũng có đấy.”

“Ừ, lộ rõ lắm. Em cứ nói đi, đừng cố nhịn. Em biết tôi là người không thành kiến, luôn chấp nhận những gì em nói mà.”

Eun Tak không rõ Yêu Tinh đang trông đợi cô nói gì. Cô nuốt nước bọt.

“Tôi biết chú có nhiều tiền. Nhưng mà cứ ở nhà chơi không vận cũng được à?”

“Cái em muốn nói... là chuyện này à?”

“Chú này, con người phải đi ra ngoài vận động thì mới khỏe mạnh được. Thời Goryeo chú còn làm chuyện quốc gia đại sự cơ mà. Đứng không?”

Không ngờ Eun Tak lại nói đến chuyện này, Yêu Tinh ngẩn cả người. Thật chẳng biết cô bé này còn nghĩ được những gì nữa... Đương nhiên, nghiêm túc mà nói, đúng là Yêu Tinh không có một công việc đảng hoàng chính thức nào cả, thế nhưng việc Eun Tak giấu cợt người không có công ăn việc làm, chỉ ở nhà ăn không ngồi rồi thật quá đáng. Hơn nữa đây vốn không phải những lời Yêu Tinh trông đợi nên anh thấy bực bội vô cùng. Điều Eun Tak muốn nói thật sự chỉ có thể thôi sao? Yêu Tinh cắn chặt môi. Anh cũng từng thử đi làm. Chẳng qua là anh không thể làm việc theo đúng cách mà thôi.

“Tôi cũng có công việc đấy nhé!”

Không phải Yêu Tinh không chịu làm việc, anh cũng thử đi làm rồi đấy chứ, nhưng tại sao đến giờ vẫn không có việc thì quả là một câu hỏi đáng suy ngẫm. Eun Tak thử vẽ ra trong đầu cảnh tượng Yêu Tinh ở chốn công sở, hẳn sẽ có cả một bầu trời giông tố cho mà xem.

“À, vì vậy nên chú cứ vô công rồi nghề, đành ở nhà chơi không vậy nhỉ. Bởi vì chú “chẳng còn gì cả”.”

“Chẳng còn gì cả? Thế là ý gì hả?”

““Chẳng còn gì” còn có thể là ý gì nữa? Nghĩa là “khờ khạo” chứ sao. Chú cứ nhìn những người thất nghiệp xung quanh mà xem. Anh Deok Hwa cũng có phần thuộc vào loại “chẳng còn gì cả” đấy.”

Cơn giận của Yêu Tinh trào lên tới tận cổ. Việc Eun Tak coi anh như một kẻ “khờ khạo” khiến anh thấy vô cùng uất ức. Đã không được nghe những lời muốn nghe thì thôi, tâm trạng anh còn bị cô làm cho tổn hại.

“Chà, lần đầu tiên tôi mới nghe có người nói như thế! Thật sự là lần đầu đấy. Thật đấy!”

“À thì ra, cái cô “mối tình đầu” không chỉ ra chuyện này cho chú à. Lần đầu mới nghe cơ đấy.”

Mối tình đầu. Nghe Eun Tak nhắc đến, Yêu Tinh đang giận tím tái mặt mày liền phì cười.

“Em đang ghen đấy à?”

Tâm trạng nhức nhối khó chịu lan đến tận bàn chân Yêu Tinh. Chỉ mới vừa nãy thôi, anh còn muốn nổi đóa lên, giờ lại khúc khích cười.

Nhìn bộ dạng cười khúc khích như đang thích thú lắm của Yêu Tinh, tới lượt Eun Tak nổi khùng.

“Ôi. Ghen cái gì mà ghen chứ! Còn chẳng biết là người của thời đại Goryeo hay Joseon nữa cơ mà! Hai người quen nhau khi nào vậy? Goryeo à? Hay Joseon? Giữa thời Joseon? Hay là cuối? Vị ấy hẳn là duyên dáng và xinh đẹp lắm. Nhưng mà chú à, người ta bảo là mối tình đầu thường không thành đâu.”

Chẳng biết người ấy là ai, nhưng Eun Tak vẫn ghen với mối tình đầu của Yêu Tinh rồi nổi đóa với anh. Dù cô cố che giấu, Yêu Tinh vẫn nhìn thấu những cảm xúc mà cô không tài nào giấu đi được. Anh rất vui vì Eun Tak thật lòng thích anh. Kỳ lạ làm sao, cô càng nổi giận anh lại càng hạnh phúc. Nụ cười của Yêu Tinh trở nên rõ nét hơn. Anh thong thả đút tay vào túi áo khoác, chăm chú nhìn hàng lông mi của Eun Tak rung rung vì giận dữ.

“Chú đi về đi! Đừng có đợi tôi! Bởi vì tôi sẽ về trễ đấy.”

Eun Tak hất vai về giận dữ rồi lập tức đi đến thư viện. Việc cô ghen, anh thấy rất dễ thương, cũng rất buồn cười, nhưng xem ra Eun Tak có vẻ xấu hổ. Yêu Tinh đứng lặng một mình, trông theo bóng hình cô từ phía sau, trái tim anh rung động, cũng nhiều như nỗi cô đơn đang đeo bám trong lòng.

“Ai nói tình đầu sẽ không thành chứ. Tôi không muốn...”

Giọng nói của Yêu Tinh hòa cùng với gió tan biến vào bầu không khí lạnh lẽo. Eun Tak đã đi rồi, nhưng anh vẫn cứ đứng mãi nơi ấy, nhìn vào khoảng không vô định.

Tôi thích em

Trên đường đi đến địa điểm phỏng vấn của trường đại học, Eun Tak có hơi cứng người lại. Nói không căng thẳng là nói dối. Cô há miệng hít một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi đến trước một tòa nhà. Hôm thi đại học, cánh cửa của tòa nhà này chính là cánh cửa mà Yêu Tinh đã mở ra để đưa cô đến địa điểm thi. Lúc đó, khả năng rất cao là Eun Tak sẽ đến trễ, nhưng nhờ có bạn trai Yêu Tinh mà thảm họa ấy không xảy ra. Anh nắm tay cô, hai người cùng nhau băng băng chạy khắp các con đường, cảnh tượng của ngày hôm đó vẫn vô cùng sinh động trong trí óc của cô. Cơn gió lùa tới, họ cùng nhau chạy xuyên qua nó. Nhớ đến Yêu Tinh, sự căng thẳng cũng dần dần tan biến. Eun Tak còn đang mỉm cười, chăm chăm nhìn vào cánh cửa chất chứa những ký ức của ngày hôm ấy thì bỗng nhiên nó bật mở. Rồi thân hình cao lớn của Yêu Tinh đang rải những bước dài xuất hiện. Lúc nào cũng cũng đột ngột như thế, sự xuất hiện của anh vừa làm cô cảm thấy bất ngờ lại vừa khiến cô vui.

“Tôi có đi đâu hay làm gì, chú cũng không cần phải bận tâm. Chú đến đây làm gì?”

Eun Tak lẩm bẩm giận dỗi trông thật đáng yêu. Yêu Tinh chấp hai tay ra đằng sau, hỏi cô.

“Em không quên gì à?”

“Quên gì cơ? Á, khăn quàng cổ! Tại chú cứ làm tôi phải bận lòng nên...”

Eun Tak còn đang lẩn sờ quanh cái cổ trống không, Yêu Tinh đã chìa ra chiếc khăn màu đỏ của cô. Rồi anh thả nhiên quẩn khăn vào cổ cô. Bởi Yêu Tinh ở rất gần, cùng với hơi ấm của chiếc khăn khiến cho bầu không khí bỗng chốc trở nên nóng hơn.

“Đừng có ngủ gật, cũng đừng có run quá. Hay tôi đi cùng em nhé?”

“Tôi là trẻ con chắc?”

“Em vẫn giận đấy à?”

Eun Tak cắn môi, ngược lên nhìn Yêu Tinh.

“Lúc này thì đúng là thế thật. nhưng nhờ khăn quàng cổ mà bay biến hết rồi.”

“Đúng là em ghen rồi.”

“Đúng thì đã sao? Chú thích tôi ghen lắm à?”

“Ừ, tôi thích lắm. Nguyên cả một ngày.”

Eun Tak nghĩ thật may mắn biết bao, nhờ chiếc khăn quàng cổ mà gương mặt cô chỉ lộ ra ngoài có một chút. Cô cố gắng tỏ ra như không có

chuyện gì nhưng không được. May là Yêu Tinh không thể nhìn thấy trái tim cô nằm ở đâu. Nếu anh biết nó đã đập mạnh đến nỗi rơi xuống tận dưới chân cô rồi thì hẳn sẽ bàng hoàng lắm.

“Chú về đi. Tôi phỏng vấn thật tốt rồi sẽ về.”

Eun Tak đi giật lùi về phía bên xe buýt, mỗi bước chân đều chứa đầy rung động. Đằng sau Eun Tak có người đang đi tới.

“Cảm ơn chú vì cái khăn.”

“Cẩn thận, đằng sau em có người kìa.”

Nghe Yêu Tinh nói vậy, Eun Tak vội vã tránh đi nhưng hơi trễ, cô va nhẹ vào một người đi đường đằng sau. Eun Tak liền rớt cúi đầu xin lỗi người đi đường, sau đó ngay lập tức nhìn sang Yêu Tinh, mặt dày hét tướng lên.

“Tôi cũng định tránh đi rồi đấy. Chẳng qua vì đôi mắt của chú quá to và sáng nên đã làm mờ đi tất cả, thật đấy.”

Trong đôi mắt anh chỉ ngập tràn hình bóng Eun Tak. Eun Tak nhìn từ gương mặt đến đôi mắt của Yêu Tinh. Rồi cô cất bước đi.

“Ừ, tôi biết rồi. Em mau lên xe đi.”

Nhìn theo cô bé quá đỗi đáng yêu ấy, nụ cười dần lan ra trên gương mặt Yêu Tinh. Vừa đúng lúc xe buýt vào đến trạm, Eun Tak nhanh nhẹn leo lên xe. Cô ngồi vào chiếc ghế cạnh cửa sổ, nhìn Yêu Tinh đang đứng bên ngoài. Yêu Tinh cũng nhìn Eun Tak đăm đăm.

Trong khoảnh khắc cánh cửa xe buýt chuẩn bị đóng lại, tiếng hét thất thanh của một người phụ nữ bỗng vang lên trên con đường: “Cướp!”. Đó là một tên móc túi. Người phụ nữ túm chặt lấy cổ tay bị thương, giậm chân trên nền đất hét âm lên. Người đàn ông mặc bộ đồ đen bị bại lộ, vội

vàng leo lên xe đạp bỏ trốn. Hắn đạp xe với tốc độ rất nhanh, đi lướt qua trước mặt Yêu Tinh.

Chính là người đàn ông lần trước anh trông thấy. Chỉ trong một giây phút ngắn ngủi hắn đi lướt qua, anh đã thấy tương lai của người đàn ông gây ra những việc xấu xa ấy rất khủng khiếp. Khoảnh khắc lướt qua nhau một lần nữa, Yêu Tinh có thể nhìn thấy một cách đầy đủ và rõ ràng tương lai của hắn ta.

Hắn lái chiếc xe đạp với tốc độ rất nhanh, không làm chủ được tốc độ liền ngã xuống, tông vào xe đẩy của một người bán tất bên vệ đường. Xung quanh trở nên hỗn loạn, cơ thể của hắn bay lên không trung rồi rơi xuống giữa đường. Xe ô tô đang chạy tới vì tránh hắn mà đột ngột bẻ lái, trong khoảnh khắc đó, xe buýt chạy phía sau cũng đi tới, va vào chiếc ô tô kêu ầm lên một tiếng xe. Xe buýt lật nhào, rất nhiều hành khách đang có mặt trên xe buýt, người họ đầy máu, tiếng kêu rên nổi lên khắp nơi. Hôm nay lúc 8 giờ 37 phút sẽ xảy ra một tai nạn thảm khốc. Trong xe buýt, từ tài xế cho đến đứa bé sơ sinh, mẹ của đứa bé, nhân viên văn phòng và cả những học sinh mặc đồng phục, còn có cả Ji Eun Tak đang đi đến buổi phỏng vấn. Có Ji Eun Tak ư?

Yêu Tinh sững người lại. Anh vội đưa đồng hồ đeo tay lên nhìn. Lúc này là 8 giờ 20 phút.

“Tại sao? Đáng lẽ không có em trong cảnh tượng đó...?”

Rõ ràng lúc ấy không hề có Eun Tak. Tương lai mà Yêu Tinh nhìn thấy hôm vừa rồi không hề có Eun Tak. Nhưng lúc này đây cô lại có mặt trên xe buýt.

Nhanh lên, nhất định phải nhanh lên trước khi cảnh tượng đó xảy ra. Yêu Tinh sai bước. Cơ thể di chuyển trước cả khi anh kịp suy nghĩ. Yêu Tinh mở một cánh cửa, bước vào trong. Anh phải ngăn lại. Dù không biết làm thế nào nhưng trước hết anh vẫn phải ngăn lại. Yêu Tinh cố điều hòa hơi

thở dồn dập, bước ra bên ngoài. Nơi này chính là chỗ xe đẩy hàng sẽ va chạm với chiếc xe đạp. Yêu Tinh đề nghị với người chủ rằng anh sẽ mua toàn bộ chỗ tất này, bảo ông ta mau chóng dọn đi. Người bán hàng há hốc miệng ngạc nhiên. Nhưng anh không có thời gian để giải thích cho ông ta hiểu.

Yêu Tinh nhìn đồng hồ, lúc này là 8 giờ 30 phút. Anh nhanh chóng mở cánh cửa, lại bước vào trong rồi bước ra ngoài. Đúng lúc ấy chiếc xe đạp đi lướt qua trước mặt anh. Trễ một bước rồi. Anh lại mở cánh cửa một lần nữa rồi bước ra. Lúc này liền trong thấy chiếc xe đạp phóng đến, nó sẽ không va chạm với chiếc xe đẩy hàng đã được dọn đi. Thật may mắn. Yêu Tinh chờ cho chiếc xe đạp đi tới trước mặt anh, liền dùng chân đá mạnh vào bánh xe. Bánh xe đang lăn với tốc độ cao, đột nhiên bị tác động, không thể điều chỉnh được phương hướng bèn ngoặt đi. Chiếc xe đổ rầm xuống, người đàn ông cũng ngã sòng soài trên nền đất. Từ trong túi áo jacket của hắn, ba cái ví mà hắn đã lấy trộm lăn ra.

“Cái tên điên này! Mà là thằng ở bên xe buýt hôm nọ đúng không? Mà là cái thá gì mà cứ đi theo tao thế hả!”

“Cậu nghĩ là gì nào?”

Yêu Tinh dùng giọng đáng sợ đáp trả hắn, chỉ trong nháy mắt anh đã xô mạnh người đàn ông đang toan đứng dậy bằng năng lực của anh. Hắn lại ngã lăn trên nền đất một lần nữa, đau đớn giống như xương ở chỗ nào đó đã bị gãy, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng còn lớn hơn cơn đau nhiều.

“Số tiền mà cậu lấy cắp chỉ vòn vẹn 23.000 won, 32.000 won, 15.000won và ba phiếu ăn. Cậu có biết vì mấy cái này mà hôm nay bao nhiêu người suýt chết không?”

Nghe Yêu Tinh nói, người đàn ông gấp gáp nhặt chiếc ví trên nền đất mở ra xem. Chính xác là có 23.000 won. Bàn tay của hắn run lên bần bật.

“Mày là ai hả? Cảnh sát à?”

“Chủ của chiếc ví giật mất này sẽ vì gãy xương mà được chẩn đoán là phải nghỉ ngơi ba tuần. Nghỉ ba tuần cô ấy sợ mất việc nên không bó bột mà cứ thế đi làm. Tận ba tuần. Chỉ vì cậu. Sợ lương tháng lại đổ vào phí điều trị nên bỏ mặc chỗ gãy tận ba tuần, cuối cùng thì bị sốc. Là tại cậu.”

Nhìn Yêu Tinh không chút do dự nói cứ như thể anh thật sự trông thấy tương lai, người đàn ông thất thần vì sợ hãi. Hắn lục lọi trong túi áo, lôi ra một con dao. Hắn phải làm đến mức như vậy, bởi vì nếu tên này không biến khỏi tầm mắt hắn, có lẽ hắn sẽ ngắt xiú mất thôi.

“Không muốn chết thì tránh ra cho tao! Cái thằng này, tao hỏi mày là ai cơ mà?”

“Dù tôi không vừa lòng với việc những kẻ như cậu được sống, nhưng nếu can thiệp vào sự sống chết của con người thì e là sẽ gây ra tác dụng phụ. Thế nên cậu cứ sống đi. Có điều đừng nghĩ rằng sự trừng phạt đến đây là hết, dù có chết cậu cũng sẽ phải nhận lấy hình phạt. Nhưng nợ máu phải trả bằng máu, đây chính là cách của tôi. Sẽ hơi đau đấy. Ráng chịu đựng nhé.”

“Á á!”

Chỉ trong chớp mắt, Yêu Tinh đã bẻ gãy ngón tay của người đàn ông. Hắn hét lên một tiếng đau đớn, nhưng so với tai nạn thảm khốc suýt chút nữa xảy ra vì hắn thì điều này chẳng thấm vào đâu. Hắn siết chặt lấy tay vì cơn đau thấu trời. Chiếc xe buýt chở Eun Tak đi lướt qua. Không xảy ra tai nạn nào cả, mọi người đều bình an vô sự.

Suýt nữa thì kiếp sống của Yêu Tinh sẽ lại chỉ là sự tồn tại để chịu phạt. Hơi thở ngưng trệ của anh cuối cùng cũng được thoát ra ngoài. Cuộc sống Yêu Tinh suýt nữa đánh mất đang trôi qua trong yên bình. Eun Tak là cuộc đời mới anh nhận được.

Ở bến xe buýt nơi xảy ra tai nạn thảm khốc, một đám đông thần chết đang lơ nhố đứng đợi. Họ chờ đợi cái chết của rất nhiều con người. Chiếc xe buýt dừng lại, cô bé ngồi bên cửa sổ xe trông thấy một gương mặt quen thuộc trong số các thần chết liền vỗ tay với anh ta. “Chú Thần Chết kìa!” Eun Tak vui vẻ. Các thần chết rõ ràng đã đội mũ, nhưng cô gái đó lại nhìn thấy họ, khiến họ vô cùng sửng sốt. Họ nhanh chóng đưa ra kết luận “Chắc là sắp chết nên mới nhìn thấy chúng ta cũng nên.” Thần Chết đang đưa tay lên vỗ Eun Tak theo phản xạ, phút chốc trở nên nghi hoặc.

“Sao lại có nhiều hơn một người trong số sinh tử lên xe thế này? Đây là toàn bộ những người chết mà? Còn lại một người thì phải làm thế nào đây?”

Một thần chết đồng nghiệp lăm bắm với vẻ nghi ngờ. Thần Chết trút một hơi thở dài rồi lên tiếng.

“Tai nạn hôm nay sẽ không xảy ra đâu. Uống công vô ích rồi.”

Chiếc xe buýt dừng một lúc ở bến rồi lại tiếp tục xuất phát. Lúc này đã đến thời điểm xảy ra tai nạn. Đám thần chết đang đứng chờ tai nạn gần ra, chỉ còn biết trông theo chiếc xe buýt. Tai nạn không xảy ra ở đây như thế này là không được. Chiếc xe ung dung lăn bánh rồi từ từ khuất dạng.

“Bây giờ phải xảy ra tai nạn rồi chứ nhỉ? Đã đến thời điểm như thông báo rồi mà?”

Chỉ trong giây lát đã phát sinh hàng chục “người bị sát khác”, thật đúng là một khoảnh khắc kỳ tích. Giữa một đám thần chết đang bàng hoàng, loay hoay không biết làm thế nào, duy chỉ có Thần Chết là bình thản nhăn trán. Rõ ràng đây là hành động của Yêu Tinh. Thần Chết trông thấy Yêu Tinh đang đứng ở phía bên kia đường, ánh mắt lóe lên tia sắc bén. Các thần

chết khác cũng phát hiện ra Yêu Tinh, liền xông xáo hết cả. Mọi việc đã trở nên quá mệt mỏi rồi.

***

Yêu Tinh và Thần Chết ngồi đối diện nhau ở quán trà của Thần Chết. Đúng y như dự đoán của Thần Chết. Một cảm giác căng thẳng bao trùm lấy hai người đàn ông đều đang mang tâm trạng khó chịu bực dọc trong lòng.

“Sao anh không nói gì?”

“Tại sao anh cứ can dự vào chuyện sống chết của con người như thế?”

“Hôm nay suýt nữa Ji Eun Tak đã chết.”

Dù hiểu cho tâm trạng của Yêu Tinh, nhưng với tư cách là thần chết, câu trả lời mà anh ta có thể đáp lại cũng chỉ có giới hạn.

“Nếu đó là số phận đã được định sẵn của cô bé ấy thì không thể làm gì được đâu.”

“Theo ý ai chứ? Chuyện tôi không thể làm gì được chỉ có cái chết của tôi thôi. Vì cô bé ấy, anh có muốn tôi thử can dự vào chuyện sống chết của toàn thể con người trên thế gian này không?”

Thần Chết tức khí nhìn Yêu Tinh. Anh đến tận nơi làm việc của người khác rồi mà còn nói ngang nói ngược. Nhưng chính bản thân Thần Chết, nếu sớm biết Eun Tak sẽ leo lên chiếc xe buýt đó, thì dù thế nào anh ta cũng sẽ ngăn lại. Dù anh ta có là thần chết, nhưng trước cái chết của Eun Tak, anh ta cũng không thể làm ngơ như không có gì xảy ra được.

“Tôi cũng không biết nữa. “Người bị sát khác” không có tên trong bộ sinh tử, nên sổ sinh tử cũng không đến.”

“Anh vẫn chưa trình tài liệu lên à?”

“Đừng có hiểu lầm. Chẳng qua là việc sắp xếp tư liệu suốt mười chín năm rất phiền phức. Chỉ tại phiền phức quá mà thôi.”

Nói thì nói vậy, nhưng rõ ràng là Thần Chết đã vì Yêu Tinh và Eun Tak. Thái độ nóng nảy vừa rồi của Yêu Tinh dần dịu xuống. Anh đã định sống cùng Eun Tak tám mươi năm, thế mà sáng nay suýt nữa Eun Tak phải cận kề với cái chết. Eun Tak không hề hay biết gì, còn cười tươi roi rói, leo lên xe buýt rồi vẫy tay với anh. Nếu tai nạn thật sự xảy ra... Chỉ giả định chuyện đó thôi, trước mắt Yêu Tinh đã tối sầm. Anh thật sự không thể tưởng tượng nổi một cuộc sống không có Eun Tak. Cuộc sống không còn Eun Tak, cuộc sống rồi sẽ không có Eun Tak...

“Tai nạn ngày hôm nay, nghĩ thế nào tôi cũng thấy kỳ lạ. Mấy ngày trước, tôi đã nhìn thấy tai nạn đó. Thế nhưng trong viễn cảnh ấy không hề có Eun Tak. Quan trọng nhất là trước đó, tôi nhìn thấy dáng vẻ mười năm sau của cô bé. Trong khi tai nạn này, cô ấy chắc chắn phải chết.”

“Viễn cảnh tai nạn mà anh nhìn thấy không phải là số mệnh của “người bị sét khác”. Trong tai nạn đó, cô ấy chỉ đơn thuần là một biến số được thêm vào mà thôi.”

Thần Chết đang bình thản giải thích, đột nhiên nổi giận để thêm vào.

“Bởi vì anh đã cứu cô ấy!”

Yêu Tinh gật đầu, ra vẻ đã hiểu tiếng la vừa rồi của Thần Chết.

“Số mệnh của con người là dù bản thân không có số mệnh phải chết, nhưng nếu vận khí của cái chết quá mạnh cũng có thể bị cuốn vào. Trường hợp lần này thì hoàn toàn ngược lại. Nhờ “Người bị sét khác” có

bạn trai là Yêu Tinh nên toàn bộ những người đáng ra phải chết đều được sống. Còn các thần chết còn lại phải khổ sở chịu cảnh tăng ca.”

Lý do Thần Chết nổi giận thì ra là thế. Chỉ một “người bị sót khác” là Eun Tak rơi xuống bên cạnh anh ta thôi cũng đã quá mệt mỏi rồi. Cho đến bây giờ chỉ mới có hai “người bị sót khác”, nhưng vì sự việc ngày hôm nay mà phát sinh thêm tới hàng chục người. Tạm thời các thần chết rơi vào tình cảnh phải lưu lại hàng chục cái “kỳ tích” sẽ được một phen đau đầu nhức óc. Đến lúc nhìn sang gương mặt như sắp khóc của Thần Chết, Yêu Tinh mới tỉnh ý, lật đật lùi ra.

Eun Tak hoàn toàn không hay biết gì cả, nhưng nghĩ đến chuyện cô một mình lên xe buýt về nhà vẫn cứ làm Yêu Tinh lo lắng mãi không thôi. Anh đánh xe đến đậu trước cửa trường đại học, chờ Eun Tak đi ra. Phóng vấn xong bước ra ngoài, trông thấy Yêu Tinh, Eun Tak liền mỉm cười với anh. Dáng vẻ khi cười của cô thật sự rất đẹp, lại cào xé trái tim anh. Thật may là cô đã sống. Yêu Tinh thêm một lần nữa nhận ra Eun Tak có ý nghĩa to lớn đến thế nào đối với anh. Eun Tak leo lên ghế phụ, thắt dây an toàn, xong xuôi cô cười rạng rỡ.

“Chú đến đón tôi đây à? Ôi, ngạc nhiên thật đấy.”

“Ăn cơm trưa xong thấy khó tiêu nên đến đón em thôi.”

“Tôi biết mà. Có lẽ nào vì nghĩ cho tôi nên chú mới tới tận đây? Nhưng mà mấy cái đó là gì thế? Sao lại là tất?”

Eun Tak quay người, trông thấy một đồng tất đang chất đầy ở ghế sau, liền tò mò hỏi.

“Hôm nay, tôi đã bảo vệ tuổi hai mươi, tuổi ba mươi của ai đó.”

“À, thế ra vì định bảo vệ tuổi hai mươi, tuổi ba mươi của tôi nên chú quyết định bắt đầu từ hôm nay đi bán tất à? Là do tôi hỏi sao chú chỉ

chơi không đấy à?”

Quả đúng là cô gái với những suy nghĩ kỳ quặc không biết lấy ở đâu ra. Yêu Tinh bật cười, cùng lúc đó anh nắm lấy vô lăng khởi động xe.

“Em làm cùng tôi nhé?”

Hai người họ sẽ cùng nhau già đi, cùng nhau đi bán tất. Xem chừng là một ý tưởng không tồi. Nhưng dù họ có giả vờ sống như cặp vợ chồng già hòa thuận, cùng nhau già đi theo năm tháng đi nữa, sự thật là Yêu Tinh vẫn sẽ không già đi. Một lúc nào đó, anh sẽ trở thành con trai của Eun Tak, sau đó là cháu trai của Eun Tak. Chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy buồn cười. Dẫu vậy, Yêu Tinh thực lòng mong khoảnh khắc buồn cười ấy sẽ đến.

Trông thấy nụ cười nhàn nhạt của Yêu Tinh, Eun Tak cũng tươi tắn cười lại với anh.

“Được thôi! Bây giờ phỏng vấn cũng kết thúc rồi nên tôi sẽ dành chút thời gian để quan tâm đến chú.”

“Quan tâm gì cơ?”

***

Yêu Tinh thật sự hối hận vì không thể nói trước với Eun Tak rằng: “Nếu là loại quan tâm này thì em không cần phải làm cũng được.” Chuyện rút kiếm hóa ra lại là chuyện khó khăn hơn Eun Tak tưởng. Vì ông chú này, cô phải gia tăng thêm lực ở cánh tay mới được. Yêu Tinh nhìn Eun Tak ngồi ở ban công đang cầm cái tạ hết nâng lên rồi hạ xuống mà bất giác thở dài.

“Em cứ thong thả thôi.”

Eun Tak nào hay biết tâm trạng rối ren của anh lúc này. Cô thấy khó chịu, bèn hỏi anh: “Sao chú không cố vũ tôi hơn?” Không thể giải thích

cho đúng chuyện rút kiếm, Yêu Tinh nuốt khan. Bỗng một con bướm từ đâu bay đến giữa hai người bọn họ. Trong cái thời tiết lạnh giá này lại xuất hiện một con bướm trong nhà, chắc chắn không phải chuyện bình thường. Nét mặt của Yêu Tinh nhanh chóng trở nên đông cứng một cách đáng sợ.

“Em tránh đi một chút được không? Tôi có chút chuyện cần nói.”

Ở ban công chỉ có hai người bọn họ, đột nhiên Yêu Tinh lại bảo nói chuyện với ai cơ chứ? Anh đẩy Eun Tak đang mắt tròn mắt dẹt ra ngoài, không giải thích gì thêm mà chỉ bảo: “Em ra ngoài một lúc đi.” Eun Tak không chống lại được yêu cầu của Yêu Tinh, đành lúi thúi đi vào phòng khách.

Đợi Eun Tak ra khỏi ban công, Yêu Tinh đưa tay lên thử bắt lấy con bướm, nhưng cảm giác như bắt được rồi mà lại hóa ra không phải. Con bướm luôn qua kẽ ngón tay của Yêu Tinh, vỗ cánh bay từ chỗ này sang chỗ khác. Sự tồn tại của Thần vẫn cứ luôn nửa gần nửa xa như thế.

“Lại đây xem nào. Xuống đây một lúc đi mà. Tôi nhận trừng phạt thế này cũng đủ rồi đấy. Ông bảo sẽ cho tôi hưởng chút phần thưởng mà. Ông ghét tôi đến vậy sao? Ông cố ý cho tôi nhìn thấy tương lai phải không? Định khiến tôi không thể làm gì được, rồi phải đưa ra lựa chọn đó phải không? Tôi không làm đâu. Có chết cũng không.”

Mặc cho lời cầu nài pha lẫn bày tỏ chân thành của Yêu Tinh, con bướm vẫn chỉ thản nhiên bay qua bay lại. Yêu Tinh không tài nào bắt được con bướm. Anh đâm bực mình.

“Xuất hiện đi. Cho tôi nhìn mặt đi. Nói chuyện chút đi!”

Eun Tak đứng trân trời nhìn cảnh tượng Yêu Tinh cứ hét vào khoảng không chẳng có ai ở đó. Cô tròn xoe mắt. Không phải chú ấy hóa điên rồi đấy chứ? Không phải vẫn còn đau đấy chứ? Không thể dời mắt, cô nhìn trộm anh một lúc lâu, sau một hồi làm âm ỉ một mình, Yêu Tinh bước

về phía phòng khách. Eun Tak giả vờ như không thấy gì, mắt đảo đi chỗ khác hòng đánh trống lảng. Yêu Tinh cứ tưởng đang ở xa, thế mà lại đứng sừng sững trước mặt Eun Tak

“Tôi không thấy gì đâu. Thật đấy...”

Đôi mắt Eun Tak vô thức đảo một vòng. Yêu Tinh thầm nghĩ, người luôn có đôi mắt sáng rực và trong veo không phải anh mà chính là cô.

“Thật sự không vừa lòng chút nào. Kẻ thích em là tôi đây.”

Theo ngay sau lời than phiền đột ngột của Yêu Tinh là lời bày tỏ.

“Không thể ngốc nghếch như thế này được.”

Eun Tak chật vật nhịn xuống cơn nấc cụt đang trào lên cổ họng, cô mở miệng.

“Chú... vừa nói cái gì thế? Với tôi ấy?”

“Em không nghe thấy thì thôi.”

“Tôi nghe thấy hết đấy nhé.”

“VẬY thì tốt.”

Anh đã chiếm được vị trí sâu hơn một chút trong lòng Eun Tak. Đây không chỉ là cảm xúc của một mình Eun Tak. Đó là cảm xúc của cả hai người.

Cầu nguyện

Đường phố ban đêm tấp nập vào những ngày cuối năm, bóng đèn rực rỡ màu sắc chiếu sáng khắp nơi. Sunny và Thần Chết cùng sóng vai đi bộ trên con đường lấp lánh ánh đèn. Tâm trạng cả hai đều đang rất hào hứng.

Gọi điện thoại cho cô không được, Thần Chết đột ngột tìm đến khiến Sunny vô cùng kinh ngạc. Nhưng dẫu sao cô cũng rất vui vì được nhìn thấy gương mặt Thần Chết. Lần này người được gọi điện trước không phải Sunny, mà là Thần Chết.

“Anh mà lại gọi điện cho tôi trước, làm tôi giật nảy cả mình đấy. Tận mười cuộc gọi nhờ.”

“Đang tặng ca thì tôi chợt nghĩ ra có chuyện muốn nói.”

“Xem ra là chuyện vô cùng quan trọng nhỉ?”

“Vâng. Tôn giáo của tôi là “Không có tôn giáo”.”

Câu nói bất ngờ của Thần Chết khiến Sunny dừng bước. Đôi mắt to của cô chớp chớp, chăm chú nhìn anh ta. Hôm nay gương mặt đẹp trai trắng như tuyết đó vẫn vậy. Rồi cô nhớ lại câu hỏi mình đã thốt ra mấy hôm trước, rằng cô muốn biết tất cả mọi thứ về anh ta. Cô đã bảo anh ta không cần chuẩn bị cũng được, nhưng người đàn ông này đòi một mực về chuẩn bị câu trả lời cho câu hỏi “Tôn giáo của anh là gì thế?” của Sunny. Mặc dù cô không hiểu nổi, đáp án “Không có tôn giáo” thì cần gì phải chuẩn bị kia chứ.

“Chỉ để nói câu này mà anh gọi tới mười cuộc điện thoại à?”

“Bởi vì tôi muốn nhanh chóng báo cho cô biết.”

“Ôi, đáng yêu thật đấy.”

Sunny phì cười nói.

Chỉ là một câu bình thường, nhưng đối với Thần Chết thì câu “Đáng yêu thật đấy!” này anh ta mới được nghe lần đầu. Dù vậy, đó có vẻ là lời khen tặng nên anh ta thấy rất vui. Thần Chết ngấn mặt ra hỏi ngược lại Sunny.

“Tôi đáng yêu thật à?”

“Anh không biết sao? Những người phụ nữ khác chưa từng nói vậy với anh à?”

“Tôi không có người phụ nữ khác...”

Sunny giật nảy mình, cô vội xua tay: “Không cần chuẩn bị người phụ nữ khác đâu.” Cô cũng thật lòng lo sợ, có khi nào anh ta lại chuẩn bị người phụ nữ khác không. Nhìn Sunny xác nhận lại lần thứ hai “Anh đã rõ chưa?”, Thần Chết nở nụ cười ngây ngô rồi gật đầu. Bộ dạng đó của anh trông thật đáng yêu, Sunny cũng đến phải chào thua.

“A, người đàn ông này là cao thủ tình trường chắc? Anh chỉ cần trả lời tôi một câu thật lòng thôi. Tôi cũng sẽ nói cho anh biết một điều thật lòng.”

“Nói gì cơ?”

“Tên thật của tôi chỉ có một chữ thôi, Kim Sun. Bố mẹ mong tôi có cuộc sống tốt đẹp, điều kiện không có mà vẫn bỏ tiền ra đặt cho tôi cái tên này. Nghe thầy bói bảo nhất định phải đặt tên như thế. Nhưng tôi lại thích cái tên Sunny. Tôi đẹp rục rỡ mà.”

Trong ánh mắt đang nhìn chăm chăm của Thần Chết là một Sunny rục rỡ. Giữa thế gian phản chiếu lên đôi mắt của Thần Chết, cô gái đó là lấp lánh nhất. Giống như cái tên Sunny của cô vậy.

“Mà sao tôi lại ghét cái tên ấy thế nhỉ? Nghe như thế có sự tình gì u buồn nào nề trong cái tên ấy vậy. Kim Sun.”

Thần Chết định lên tiếng bảo rằng “Cái tên đó cũng đẹp mà”. Thế nhưng Sunny lại nở nụ cười tươi rồi cất lời trước anh ta.

“Tên thật của anh Kim Woo Bin là gì thế? Tôi đã biết đó không phải là tên thật của anh rồi. Dù tên thật của anh có cực kì quê mùa, cực kỳ không phù hợp, tôi cũng không làm lấy làm bất ngờ đâu. Bây giờ anh cho tôi biết không được à?”

Lần này Sunny thật sự muốn nghe câu trả lời thành thật. Nếu có thể, Thần Chết cũng muốn nói cho cô biết, nhưng đến anh ta cũng không biết tên của mình là gì. Thần Chết không thể nói được điều gì, chỉ có đôi môi khẽ mấp máy, đột nhiên trong khoảnh khắc đó, có một cơn đau sắc nhọn đâm như đâm sâu vào lòng ngực Thần Chết, khiến anh ta đưa tay ôm chặt lấy lồng ngực. Vẻ lấp lánh của Sunny cũng dần nhòa đi. Sunny hết hoảng, hỏi anh ta đau ở đâu, thế nhưng Thần Chết không hề biết tên cũng như nguyên nhân của cơn đau này, anh ta không thể trả lời cô được. Trong cơn

đau thấu trời đến nỗi không thở được, có cái gì đó cứ liên tục đâm thẳng vào tim, cảm giác như thể đã sai rất nghiêm trọng ở một chỗ nào đó. Thần Chết không thể giải thích điều gì, cũng không muốn cho cô gái ấy thấy bộ dạng khổ sở của mình. Không còn cách nào khác, dù không muốn nhưng anh ra vẫn phải sử dụng năng lực với Sunny. Thần Chết nhìn thẳng vào đôi mắt của Sunny.

“Hôm nay chúng ta không gặp nhau. Thật xin lỗi vì tôi không thể tiễn cô. Cô hãy quay lưng lại và về nhà đi.”

Trên con đường đêm đẹp rực rỡ, cô gái với nụ cười xinh đẹp nhất lần bấm “Ôi, đáng yêu thật đấy”. Bóng hình của cô gái đáng yêu ấy bây giờ chỉ còn lại trong kí ức của Thần Chết. Anh ta níu lấy nền đất, cứ thế ôm trái tim đau đớn cùng tâm trạng tiếc nuối của mình. Theo lời Thần Chết, Sunny liền quay lưng đi về nhà, bóng hình cô càng lúc càng xa xăm.

Thần Chết về nhà, đứng trước bàn của Yêu Tinh, nhìn chăm chăm vào cuộn tranh. Cơn đau lồng ngực có vẻ bắt nguồn từ người phụ nữ này.

“Hình như đã sai ở đâu đó. Có lẽ bắt đầu từ cô.”

Dù anh ta có xem xét bức tranh cẩn thận một lúc lâu nhưng mọi thứ vẫn như cũ, không nhớ ra được gì. Không thể xóa đi tâm trạng bức bối này, Thần Chết đi xuống phòng khách, vừa vịn chạm mặt Eun Tak đang ở đó.

Eun Tak đang chờ Yêu Tinh, anh bỏ đi đâu để nhà cửa trống trơn mà không nói một lời. Đúng lúc gặp Thần Chết, Eun Tak quyết định hỏi điều mà cô canh cánh trong lòng bấy lâu nay. Xem ra Yêu Tinh không có ở nhà lại là việc tốt.

“Cô muốn hỏi điều gì?”

Bầu không khí toát ra từ phía Thần Chết ngời đối diện quá đối trầm mặc, khiến Eun Tak không dễ gì mở lời. Nguyên do cũng bởi cô chưa xác định được chính xác mình muốn hỏi cái gì. Chỉ là những lời đầy ẩn ý của Yêu Tinh cứ ngày một tích thêm, để lại trong cô cả một danh sách câu hỏi.

“Tôi cảm thấy có gì đó lạ lẫm. Thanh kiếm cắm ở ngực chú Yêu Tinh ấy, nếu rút ra thật thì chuyện gì sẽ xảy đến? Chú ấy cứ nói phải đi đâu suốt. Nơi ấy là đâu vậy?”

Có lần Yêu Tinh từng bảo anh phải chuẩn bị đi đến một nơi thật xa. Nếu rút kiếm ra thì anh nhất định phải đi sao? Anh còn từng thổ lộ mình thích cô ấy, vậy bây giờ không đi nữa cũng được phải không? Eun Tak tò mò những điều đó. Trước câu hỏi của Eun Tak, Thần Chết vô cùng bất ngờ, anh ta ngẩng đầu lên.

Cũng giống như việc đặt bia mộ ở nước ngoài cho những con người đã đi theo hầu hạ mình; ở mảnh đất quê hương này, mỗi năm trước khi mùa đông lạnh giá tràn về, Yêu Tinh đều thả đèn như một cách tưởng nhớ đến gia quyến và những thuộc hạ bên cạnh đã ngã xuống. Rất nhiều người đã chết để bảo vệ anh, nhưng trong cái chết ấy cũng có sự bắt đầu. Những con người mà anh tin tưởng và yêu thương nhất, tất cả đều chết cùng một ngày một giờ.

Yêu Tinh tìm đến ngôi chùa ở sâu trong núi. Việc giúp đỡ anh thả đèn hằng năm cũng là việc của gia tộc họ Yoo từ bao đời nay. Hôm nay đó lại trở thành việc của Deok Hwa. Deok Hwa nhìn một lượt từ ngôi chùa trong ngọn núi tối tăm đến Yêu Tinh đang cầm cây bút lông ngồi trong gian phòng. Gương mặt anh khi viết tên từng người một trông có vẻ nghiêm nghị hơn lúc nào hết.

Kim Sun. Anh viết một mạch cái tên thấm đẫm máu muội muội mình. Yêu Tinh cắn chặt môi, nhất quyết không khóc. Thế nhưng cuối cùng nước mắt vẫn đọng trên cái tên mà anh vừa viết.

Wang Yeo. Mỗi một nét viết đều chất chồng cơn phẫn nộ cùng nỗi bi thương dành cho vị vua ấy. Tên của những con người đã chết mà anh yêu thương và trân quý lần lượt được viết lên đèn lồng và thả bay lên bầu trời. Tên của Kim Sun và Wang Yeo cùng sánh đôi tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Yêu Tinh thả đèn xong, quăng đường quay trở lại về nhà thật nặng nề. Dù hàng trăm năm đã trôi qua nhưng tâm trạng rối ren của anh vẫn không khá hơn chút nào. Yêu Tinh chìm vào sự cô độc một lúc rồi rũ sạch những điều nặng nề đó. Trong cuộc sống như sự trừng phạt này, nỗi cô độc đã trở thành một vũng bùn nuốt chửng anh. Yêu Tinh đi đến trước hiệu sách trong con ngõ, nhớ đến hôm nay Eun Tak cũng ngang qua con đường này, ngay lập tức anh nghĩ mình có thể chìm vào vũng bùn ấy. Đêm thả đèn trời, cơn mưa đông không lớn, chỉ nhìn vào đêm tối mờ mờ cũng có thể đoán định độ sâu trong lòng của Yêu Tinh.

Yêu Tinh muốn nhanh chóng quay trở về ngôi nhà có Eun Tak. Anh liền đi vào trong hiệu sách. Trái tim bấy lâu nay chính bản thân anh cũng không hiểu rõ lúc này dường như đã tỏ tường, nhưng anh bản khoản không biết là từ lúc nào. Có lẽ mọi thứ đã được định đoạt trước cả khi anh đưa ra quyết định. Ngay từ giây phút đối diện nhau, anh liền hướng về phía Eun Tak, thích Eun Tak.

“Em là sự sống, cũng là cái chết của tôi. Tôi thích em. Vậy nên tôi ôm ấp trong lòng một bí mật và cầu xin sự cho phép của tối cao. Mong em thêm một ngày không biết. Cứ thế đến tận trăm năm cũng không biết.”

Yêu Tinh tha thiết mong mọi có thể ở bên cô đến một trăm năm. Nhật ký của anh không phải chỉ toàn di ngôn, cũng không phải là thư thỉnh

cầu chờ mong cái chết. Nhật ký của anh ghi lại những ngày anh đã sống.

Trên gương mặt thoáng nở một nụ cười, Yêu Tinh định mở cửa bước ra từ phía sau anh, tiếng gót giày cộp cộp vang lên. Những quyển sách ban nãy được xếp gọn gàng ngăn nắp giờ bay lên không trung. Giữa những quyển sách đang lơ lửng, các giá sách bắt đầu tự sắp xếp lại. Giá sách kêu “cạch” một cái, chắn ngang trước mặt Yêu Tinh. Anh vừa quay người sang bên cạnh thì giá sách bên cạnh cũng di chuyển. Bị nhốt trong không gian giữa những giá sách, Yêu Tinh nghe thấy tiếng gót giày càng lúc càng rõ dần.

Không gian trong hiệu sách bị chia thành hai nửa, tách hoàn toàn với thế giới thực. Bước đi giữa luồng ánh sáng chói lòa, dáng vẻ Sam Shin trong bộ quần áo tuyệt đẹp cùng mái tóc buông dài từ từ xuất hiện.

“Người biết ta chứ?”

Sam Shin túm lấy một quyển sách đang lơ lửng trên không trung, ném về phía Yêu Tinh hỏi. Yêu Tinh chụp lấy quyển sách, đáp lời về một mội.

“Nếu không mua thì phải trả sách về đúng chỗ đấy. Chủ của nơi này khó tính lắm.”

“Ta có chuyện cần nói với người. Người có thời gian chứ?”

“Có thể nói thẳng vào ý chính không? Tôi bây giờ không muốn chạm mặt với Thần cho lắm.”

Nỗi lo âu thoáng vụt qua ánh mắt Sam Shin.

“Nhanh rút thanh kiếm đó ra đi. Rút kiếm ra và trở về hư vô đi.”

Vẻ mặt thản nhiên của Yêu Tinh bỗng chốc đanh lại. Những kẻ tự xưng là thần thánh thật sự không bao giờ nghe thấy tiếng lòng của anh cả.

Đến mức khiến anh phải nổi giận.

“Đột nhiên ùng ùng xuất hiện rồi bảo tôi chết... ít nhất bà cũng phải nói lý do...”

“Người đã sống đủ rồi, nhưng con bé ấy thì chưa. Khi con bé ấy ra đời, ta đã rất hạnh phúc. Thế nên bây giờ người hãy nhanh đưa ra quyết định đi.”

“Trớ trêu thật. Tôi không hiểu bà bảo tôi đưa ra quyết định gì. Khi tôi sinh ra là Kim Shin, chắc bà cũng đã cầu nguyện cho tôi phải không? Lẽ nào tôi không phải đứa bé của bà?”

Nhìn Yêu Tinh phản bác lại bằng vẻ mỉa mai, trong lòng Sam Shin càng trở nên nuối tiếc. Yêu Tinh là một người trưởng thành, anh đã sống tận 939 năm, thế nhưng đối với Sam Shin, anh vẫn luôn là đứa bé của bà, cũng là đứa bé bà đã cầu nguyện cho.

“Vì vậy nên ta mới nói cho người biết. Bởi vì ta mong đứa bé Kim Shin của ta được hạnh phúc. Mà đây lại là điều người mong muốn nhất.”

“Tôi mong muốn điều gì cơ?”

“Người muốn con bé ấy được sống còn gì. Nếu người không trở về hư vô, Eun Tak sẽ chết.”

Eun Tak sẽ chết.

Từng lời từng chữ của bà đều rất rõ ràng, nhưng lại không vào nổi đầu Yêu Tinh lấy một từ. Anh chỉ biết giương mắt trân trối nhìn Sam Shin. Những khoảnh khắc suýt chết Eun Tak từng phải trải qua không khác nào muốn đẩy Yêu Tinh xuống địa ngục.

Yêu Tinh chỉ vừa mới mong được sống. Anh muốn sống cùng Eun Tak. Không phải anh trông đợi một khoảng thời gian dài. Anh đã nhận hình

phạt gần một ngàn năm, giờ đây chỉ mong có được một phần mười của quãng thời gian ấy để sống cùng cô bé. Vậy mà cũng không được. Chỉ có cái chết của một người mới khiến cho người kia được sống.

“Con bé đã sinh ra với số mệnh được định đoạt là phải rút thanh kiếm của người. Không, phải nói là chính người đã bắt nó sinh ra với số mệnh đó. Nếu không thể hoàn thành vai trò là công cụ này thì sự tồn tại của nó sẽ không còn giá trị. Bởi vì nó không còn có lý do để tồn tại nữa. Thế nên nếu không rút thanh kiếm ra, con bé sẽ phải liên tục đối mặt với cái chết. Nó đã trải qua nhiều lần rồi đúng không?”

Lời nói của Sam Shin khiến những cảnh tượng Eun Tak từng bị treo ở ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết vụt nhanh qua não bộ của Yêu Tinh. Ngày cô bị bọn đòi nợ bắt cóc, cô đã phải đối mặt với nguy hiểm, sơ sẩy một chút là mất mạng. Sau đó là tai nạn xe buýt suýt nữa đã xảy ra, nếu không phải nhờ có Yêu Tinh, Eun Tak chắc chắn sẽ phải chết.

“Sau này những tai nạn đó sẽ ngày một nhiều thêm, xảy ra thường xuyên hơn, mức độ cũng sẽ mạnh hơn những tai nạn đã từng xảy ra từ trước đến giờ. Thậm chí đến cả người cũng đã suýt giết chết con bé. Là chính tay người đấy.”

Yêu Tinh đã xô mạnh Eun Tak ra khi cô có ý định rút kiếm cho anh. Chính tay anh đã đẩy cô đến nguy cơ phải đối mặt với cái chết. Sam Shin chỉ lạnh lùng để mặc Yêu Tinh, người đang phải đón nhận một cú sốc quá lớn. Dù mọi chuyện có ra sao, bà vẫn muốn ngăn chặn kết cục xấu nhất.

Bàn tay Yêu Tinh run rẩy vì cơn sốc. Ánh mắt anh nhìn Sam Shin đỏ ngầu. Những quyển sách mới này còn lơ lửng giữa không trung giờ rơi bịch xuống đất. Bi kịch trải đầy mỗi nơi Yêu Tinh đi qua. Nơi Sam Shin biến mất, chỉ còn một mình Yêu Tinh đứng lại. Những giọt nước mắt của anh lặng lẽ tuôn rơi.

“Em là sự sống, cũng là cái chết của tôi. Tôi thích em. Vậy nên tôi ôm ấp một bí mật và cầu xin sự cho phép của trời cao. Mong em thêm một ngày không biết. Cứ thế đến tận trăm năm cũng không biết.”

Anh đã nghĩ như thế.

“Cứ như vậy sống đến một trăm năm. Rồi một ngày nào đó, một ngày thật thích hợp, có thể bày tỏ rằng em là mối tình đầu của tôi. Tôi mong mình có cơ hội như vậy. Cầu xin trời cao cho phép.”

Thế nhưng anh đã bị Thần cự tuyệt. Tấm chân tình ấy đã bị Thần cự tuyệt. Thật quá sức bi thảm.

Cùng lúc đó, Eun Tak cũng đang ngồi trước mặt Thần Chết, khuôn mặt giàn giụa nước mắt. Cô không thể tin những lời vừa thốt ra từ miệng anh ta. Cô không thể tin, cô không muốn tin, cô ghét phải tin. Giờ khắc này, biết được sự thật, tâm trạng của cô giống như vừa mở mắt ra đã thấy mình bị đẩy đến trước vực thẳm. Đã không biết chuyện đó lại còn lớn tiếng bảo sẽ rút kiếm ra cho anh, vui vẻ nói bây giờ có thể rút kiếm ra được rồi. Cô là kẻ ngu ngốc nhất trên thế gian này.

“Nếu rút kiếm ra, chú ấy sẽ chết sao? Nếu rút thanh kiếm đó ra, chú ấy sẽ biến mất ư? Biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này.”

Công cụ hủy diệt sẽ chấm dứt sự bất tử của Yêu Tinh, đó chính là định mệnh đã trao cho Cô Dâu của Yêu Tinh. Định mệnh từng làm cô hạnh phúc lại là định mệnh khiến anh phải biến mất. Eun Tak không khóc, nhưng cô không thể vượt qua được. Từng chữ như đang khắc sâu vào tim cô đầy đau đớn. So với lúc anh bảo đối với anh, cô không có giá trị sử dụng còn đau đớn hơn nhiều. Thà rằng anh nói ra từ lúc đó. Bây giờ cô thật sự căm ghét anh. Dù là Yêu Tinh, chú, hay Kim Shin, cô đều vô cùng căm ghét.

Eun Tak chật vật cất lời: “Cảm ơn chú đã nói cho tôi biết.” Cô chào Thần Chết rồi quay trở về phòng, bắt đầu tìm ba lô. Nước mắt vẫn tiếp

tục rơi khiến cô chẳng thể nhìn rõ được phía trước. Eun Tak dùng mu bàn tay qua quýt quẹt đi dòng lệ. Cô cắn chặt răng, ép nước mắt không rơi thêm nữa. Phải tỉnh táo lại rồi nhanh chóng thu dọn hành lý, đi khỏi ngôi nhà này. Phải tránh xa Yêu Tinh, càng xa càng tốt. Đã từng có lúc cô rất muốn được gần anh, gần ông chú mà chỉ cần cô vu vơ thôi một ngọn nến cũng sẽ gọi được anh đến. Để thoát khỏi vận mệnh cùng sự tồn tại ấy, Eun Tak vợ lấy đồng phục, quần áo, sách, những đồ dùng cần thiết nhét vào ba lô. Tiếng khóa kéo của cái ba lô chặt cứng như muốn chống lại ý chí của cô.

“Xem ra nơi này cũng không phải nhà mình. Kiếp này mình không có nhà rồi.”

Nước mắt lại sắp sửa trào ra, Eun Tak cố gắng điều chỉnh hơi thở. Cuộc đời cô lúc nào cũng chỉ có một thân một mình. Ở cùng với ai đó trong vài tháng cũng chẳng có nhiều khác biệt cho lắm. Cô đã quen với việc cô độc một mình rồi nên là đừng ở đây thôi.

Dù nghĩ vậy, nhưng khi đến gặp Sunny xin thôi việc ở cửa hàng, nước mắt cô lại lần nữa tuôn trào ào ào như thác lũ. Khung cảnh bên ngoài cửa hàng thật ảm đạm. Mây đen khổng lồ kéo đến đầy trời, mưa rơi như trút nước.

Chuyện Eun Tak tình tình tìm đến trong một đêm như vậy rồi bảo xin nghỉ việc dù có hơi khó xử, nhưng Sunny trước giờ vẫn luôn đánh giá cao một Eun Tak mạnh mẽ nên chỉ cảm thấy tiếc nuối. Thế nhưng nỗi buồn cũng chỉ trong một chốc. Từ ngày phỏng vấn đầu tiên, Eun Tak đã là cô bé mang trong mình nhiều ẩn tình. Sunny thầm nghĩ lần này hẳn phải có chuyện gì đó mới khiến cô bé khóc đến thế này, cô thấy thương cho Eun Tak. Sunny liếc qua bộ dạng ăn mặc xộc xệch của Eun Tak rồi khẽ chặc lưỡi, có chút phẫn nộ với những thứ đã khiến Eun Tak phải khổ sở.

“Sao vậy? Chuyện đàn ông à? Em chia tay với thằng cha đó rồi sao?”

“...Tạm thời là vậy. Nhưng làm sao chị biết ạ ? “

Ba lô chật ních đồ, điện thoại đổ chuông nhưng không bắt máy, khóc đến nỗi mắt sưng húp lên. Chỉ nhìn vào đó, Sunny hầu như đã đoán ra được. Chính là người đàn ông mà Eun Tak hỏi làm sao để kết hôn. Bằng một vẻ mặt không vừa lòng, trước tiên Sunny sắp xếp tiền nong rồi dúi vào tay Eun Tak. “Đi đâu cũng đừng để nhịn đói”, cô bảo, đây là số tiền cô đưa cho Eun Tak trên danh nghĩa tiền thôi việc.

“Em cảm ơn chị. Khi nào sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, em sẽ đến thăm chị.”

Biết ơn tấm lòng của Sunny, vành mắt Eun Tak lại đỏ lên. Thực ra, cô không thích phải cô đơn. Chuyện ở một mình dù có làm thế nào đi nữa vẫn không thể quen được. Dầu vậy, cô không còn cách nào khác ngoài việc phải ra đi. Tên Yêu Tinh đã khiến cho cô phải rời xa ngôi nhà an lành ấm áp mà cô vừa mới có được đó là người đáng ghét nhất trên đời. À, anh cũng đâu phải người. Là yêu tinh đáng ghét nhất trên đời mới đúng. Tên yêu tinh cô độc và rục rờ làm cho cô cảm ghét đến mức phải từ bỏ tất cả mọi thứ.

“Được rồi. Em không cần phải nói những lời đó đâu. Cứ đi đi. Nghe những lời đó chị sẽ mong chờ mất.”

Sunny đeo tạp dề quanh eo, quay lưng về phía Eun Tak. Quả nhiên là Sunny, người luôn chán ghét phải chờ đợi.

Chào tạm biệt Sunny xong xuôi thì cũng không còn nơi nào để đi, Eun Tak lang thang trên khắp các con đường. Vì bỏ đi mà không có dự tính gì trước nên Eun Tak chưa biết phải đi đâu. Luồng không khí lạnh ban đêm khiến chóp mũi cô lạnh cóng. Ba lô trên vai nặng trĩu, mỗi bước chân lại như giẫm lên thanh âm trầm thấp của Yêu Tinh. Anh từng nói tất cả khoảng thời gian gặp gỡ cô đều rục rờ đến chói mắt. Những đám mây đen nặng nề bắt đầu trút mưa xuống. Giờ đây, thời gian của Eun Tak chỉ còn bóng tối thăm thẳm.

“Tất cả khoảng thời gian ở bên em đều thật rực rỡ. Ngày đẹp trời, ngày không đẹp trời, ngày thích hợp, mỗi ngày đều thật tươi đẹp.”

Và thêm một câu nói nữa.

“Còn nữa, cho dù xảy ra chuyện gì, đó cũng không phải lỗi của em đâu.”

Hóa ra đó là lời từ biệt. Là lời từ biệt của kẻ xấu xa ấy, vậy mà Eun Tak còn tươi cười bảo: “Thật tốt.” Những bông tuyết rơi la đà trên cánh đồng hoa kiều mạch, dáng vẻ của Yêu Tinh đứng dưới khung cảnh ấy, tất cả cứ mãi hiện lên trước mắt cô.

Tách tách, những giọt nước mưa đã bắt đầu rơi xuống đỉnh đầu Eun Tak, lăn dần xuống đôi má. Yêu Tinh đang khóc. Một ngày trời âm u, và mưa đang rơi, liệu có phải Yêu Tinh đang rất buồn hay không? Cô vẫn lo lắng cho anh như thế. Nhưng giờ cô chỉ có thể lo lắng chứ không ở bên anh được nữa rồi. Sự tồn tại của cô là cái chết của Yêu Tinh, thế nên cô quyết định đi xa, đi thật xa. Eun Tak tuyệt đối sẽ không cho Yêu Tinh cái chết mà anh muốn. Số phận của chúng ta là phải sống một cuộc đời tách biệt nhau. Eun Tak đứng một mình trên con đường, cô òa khóc, tắm mình trong những giọt nước mưa đang thi nhau rơi xuống.

Rồi cô bước đi. Bước đi thật lâu trong những giọt nước mắt của ai đó. Tránh càng xa càng tốt khỏi cái chết của Yêu Tinh.

Cái cơ được cho phép

Mưa rơi dầm dề đến tận buổi sáng. Sáng sớm tinh mơ, Thần Chết ra ngoài phòng khách, đứng cạnh cửa sổ ngắm mưa. Cánh cửa phòng Yêu Tinh đột ngột bật mở, anh vội vã đi xuống cầu thang.

Đến bây giờ Yêu Tinh mới nhận thức được đêm hôm qua Eun Tak không về nhà, bước chân càng trở nên gấp gáp. Không phải chỉ đơn thuần là không trở về nhà. Điện thoại không bắt máy, ba lô, quần áo, lẫn con búp bê mà cô rất thích đều không còn.

“Eun Tak không có ở nhà, cũng không thềm bắt máy. Có lẽ cô ấy bỏ nhà đi thật rồi.”

Yêu Tinh không chút tinh thần vơ lấy chiếc áo khoác trên sofa, vừa mặc vừa nói. Thần Chết đăm đăm nhìn anh. Anh ta muốn mở lời nhưng thật khó khăn làm sao. Thần Chết còn đang định lên tiếng “Tất cả là tại tôi

hết đây”, nhưng trước khi anh ta kịp mở miệng, Yêu Tinh đã vội biến mất bên ngoài cánh cửa. Từ khe cửa, một luồng ánh sáng lóe lên.

Yêu Tinh đã mở cánh cửa hàng bao nhiêu lần, anh cứ đi đi về về như vậy. Nơi đầu tiên anh tìm đến là bờ biển có những con sóng mạnh mẽ xô vào. Bờ biển, trường học, thư viện, kể cả con ngõ mà cô hay đi qua, nơi nào cũng không thấy bóng dáng của Eun Tak. Trong lòng Yêu Tinh như có lửa đốt. Anh không biết tại sao cô đột ngột bỏ nhà ra đi, cũng không biết tại sao trong lòng lại có nỗi bất an đến nỗi làm đầu ngón tay anh tê cứng thế này. Những lời của Sam Shin ngày hôm qua lại lớn vồn trong đầu anh.

Yêu Tinh tìm đến mấy con ma ở con hẻm để hỏi, thế nhưng chẳng con ma nào biết tung tích của Eun Tak. Nơi cuối cùng còn lại là cửa hàng gà rán mà cô đang làm thêm. Để lẩn trốn Thần Chết, Eun Tak đã tạm thời đến tá túc ở nơi này. Mang theo hy vọng cuối cùng biết đâu Eun Tak đang ở đó, Yêu Tinh vội đi tìm Thần Chết để hỏi địa chỉ của cửa hàng. Ngày nào Thần Chết cũng đến mua gà rán ở đó.

Thần Chết đang chuẩn bị công việc ở quán trà thì Yêu Tinh xông xộc xông vào. “Cuối cùng cũng đến rồi à”, anh ta nghĩ thầm. Thần Chết đã muốn nói sự thật với Yêu Tinh ngay lúc đó nhưng chẳng hiểu sao anh cứ mở cửa đi ra đi vào, không chừa được lúc nào để nói với anh cả. Yêu Tinh hỏi dồn dập như tra khảo “Quán gà rán Eun Tak làm việc ở đâu thế?” rồi toan bước ra ngoài lần nữa, Thần Chết thấy thế bèn túm lấy cánh tay của Yêu Tinh.

“...Thật ra kẻ có tội là tôi đây. Tôi đã nói cho “người bị sót khác” nghe hết rồi.”

Thoạt đầu Yêu Tinh không hiểu được Thần Chết đang nói cái gì, nhưng ngay sau đó anh đã tỏ tường mọi chuyện. Yêu Tinh buông một tiếng thở dài náo nê.

“Nếu rút thanh kiếm ra anh sẽ chết. tôi đã nói hết với cô ấy rồi.”

“Anh điên rồi chắc? Nói chuyện đấy ra thì tôi biết phải làm sao bây giờ! Tôi đã bảo tuyệt đối không được nói rồi mà!”

“Đúng là anh đã nói như vậy, nhưng lần này tôi vẫn ở cùng phe với “người bị sót khác”.

“Anh xía vào chuyện người khác làm cái gì! Gì mà ở cùng phe hả?”

“Tôi cũng không muốn anh chết. Không có ý gì khác đâu. Chỉ là nếu anh trở về với hư vô thì chắc tôi sẽ rất chán nản. Anh cứ nổi giận đi”.

Rõ ràng là chuyện phải nổi giận, nhưng Yêu Tinh lại không thể làm được. Anh chỉ biết thù người ra nhìn Thần Chết. Vẻ mặt của Thần Chết chứa đầy sự cay đắng. Đúng là anh đã thật sự nảy sinh tình bạn với cái tên đội nón quê mùa này rồi. Yêu Tinh nén một tiếng thở dài. Biết chuyện, anh lại càng lo lắng cho Eun Tak.

“Làm sao tôi nổi giận được hả! Kẻ từng rửa tôi chết đi giờ lại bảo tôi đừng chết! Chẳng có gì bảo đảm tôi sẽ không hóa thành củ cải để ăn cả!”

Yêu Tinh thành linh gào tướng lên rồi bước nhanh ra khỏi quán trà.

Cửa quán chưa đến giờ mở cửa có gắn biển “CLOSED” cùng với một tờ giấy được dán bên cạnh “Tuyển nhân viên làm thêm”. Yêu Tinh đứng từ xa, chăm chăm nhìn cánh cửa mà thấy nản lòng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Eun Tak đã kịp xin nghỉ làm. Cô bé này thật là, nhanh nhẹn hệt như người luôn chuẩn bị bỏ đi vậy, không biết sẽ chạy đến nơi nào đây. Giờ anh thật sự không biết có thể tìm cô ở đâu được nữa. Nếu Eun Tak đã quyết định rời xa anh thì cho đến khi cô gọi anh, việc gặp cô gần như là không thể. Phải làm sao mới được đây, anh thầm nhủ, miệng bỗng thấy khô rang.

Mang gương mặt thần thờ chán nản, Yêu Tinh quay người lại, vừa đúng lúc một người phụ nữ ăn vận xinh đẹp đi về phía anh. Khoảnh khắc người phụ nữ đi giày cao gót ấy lướt qua trước mặt Yêu Tinh, anh đã nhìn thấy tương lai gần của cô ta. Trong viễn cảnh tương lai ấy xuất hiện gương mặt trắng bệch của Thần Chết. Thì ra cô ta chính là người đang hẹn hò với Thần Chết, cũng là bà chủ của cửa hàng gà rán nơi Eun Tak đang làm việc. Yêu Tinh đứng sững lại. Đó là cảnh Thần Chết và người phụ nữ ấy chia tay. Nét mặt Yêu Tinh dần trở nên u ám.

Sunny đang đi về phía cửa hàng, đột nhiên cô quay lại phía sau, trừng mắt nhìn thẳng vào cái người đang nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt hai người giao nhau.

“Này, đại huynh ơ?”

Sunny nhướn mày, lớn tiếng gọi Yêu Tinh bằng giọng gay gắt. Đã bao lâu rồi anh không được nghe tiếng “đại huynh” này. Trong khoảnh khắc, Yêu Tinh cứ ngỡ như đang nghe thấy tiếng muội muội gọi anh. Anh ngạc nhiên đến độ đông cứng người.

“Sao lại nhìn chòng chọc vào cửa hàng của tôi thế? Không lẽ anh đang tìm việc làm thêm à?”

“Không phải như vậy. Tôi đang tìm cô bé làm thêm ở quán này...”

Nghe anh nói vậy, nét mặt Sunny càng trở nên đáng sợ. Cô liếc nhìn anh từ trên xuống dưới một cách trắng trợn khiến Yêu Tinh có hơi bàng hoàng.

“Quần áo, đồng hồ, giày da, từ đầu đến chân anh tính sơ sơ cũng phải khoảng hai mươi lăm triệu won. Một người như thế thì có quan hệ gì với em gái làm thêm nhận 6.030 won một giờ của tôi? Lẽ nào anh chính là người đã làm con bé khóc? Anh chính là cái tên ăn cơm nhà đi làm chuyện quốc gia đại sự gì đấy à?”

“Cô ấy ... khóc ư?”

“Ra đúng là thật? Anh là người đã đá con bé. Ôi, nhìn là biết ngay mà. Có khi nào anh có vợ rồi không? Vậy nên mới để mặc con bé đi như thế?”

“Tôi chưa kết hôn nhưng cũng có cô dâu rồi nên chẳng trách cô lại nhìn ra như vậy. Hẹn gặp lại sau. Xem ra nhân duyên phức tạp trên đời này không phải chỉ có một mình tôi.”

Yêu Tinh bận tâm đến câu nói Eun Tak đã khóc của Sunny nên xoay người, vội vàng bỏ đi. Tiếng gọi “đại huynh” của Sunny vang lên rõ to ở phía sau.

Eun Tak không cần ngay lập tức phải rút kiếm ra. Dù cô có không làm cho anh đẹp lên cũng được. Ngực bị cắm thanh kiếm vào có hơi xấu xí thật, nhưng anh muốn sống thật hạnh phúc cùng cô hơn một trăm năm rồi mới bình thản đón nhận cái chết. Vì vậy, khi nào tìm thấy Eun Tak, anh muốn nói cho cô biết rằng “Cái chết mà em trao cho tôi sẽ chỉ xảy ra vào giây phút em chết đi mà thôi”, nhưng bây giờ thậm chí đến điều đó cũng không thể. Eun Tak đã khóc. Cô bé mạnh mẽ nhưng nhỏ bé ấy đã khóc rất nhiều, hẳn là cô vô cùng giận dữ, có lẽ trong thời gian tới cô sẽ không gọi anh nữa. Đôi lúc anh thầm nghĩ, không biết có chuyện gì đang xảy đến với Eun Tak, khi nào hay bằng cách nào thì anh mới có thể đến gần cô.

Kết cục chỉ còn cách đó thôi sao? Yêu Tinh không cởi áo khoác ngoài, cứ thế ngồi lì ở sofa trong phòng khách. Tất cả chỉ là khoảnh khắc hy vọng hão huyền, nhưng dù sớm hơn một tiếng đồng hồ thôi anh cũng phải nhanh chóng tìm thấy Eun Tak. Anh cần sự giúp đỡ của Thần Chết.

“Anh bảo là anh chưa trình tư liệu của Eun Tak lên đúng không? Trước tiên cứ trình tư liệu lên đi.”

“Tư liệu gì cơ?”

“Tư liệu về “người bị sót khác”. Phải có tên trên sổ sinh tử thì chúng ta mới có được ngày chết của cô ấy.”

“Sao bây giờ anh lại rửa cô ấy chết thế hả!”

“Phải biết cô ấy chết ở đâu, chết như thế nào thì tôi hay anh mới giúp được chứ.”

“Anh nói cái gì thế? “Người bị sót khác” tại sao lại phải chết? Tôi không có ý muốn cô ấy chết đâu.”

“Hình như là có một ý định lớn hơn...”

Ý định tàn nhẫn và vô lương tâm của Thần lại một lần nữa đâm thẳng vào trái tim Yêu Tinh khiến anh nghẹn lời.

“Chúng ta rốt cuộc là cái gì vậy không biết? Làm sao mà một Yêu Tinh một Thần Chết lại không thể cứu sống một cô bé...”

Biểu cảm có phần bức bối của Yêu Tinh làm Thần Chết quyết định không hỏi gì thêm. Việc để tên xuất hiện trên sổ sinh tử không phải là yêu cầu đến từ sự lo lắng nhất thời.

“...Tôi sẽ trình tài liệu lên. Thế nhưng giữa lúc đó lỡ như xảy ra chuyện thật thì phải làm sao?”

“Anh cứ làm đi. Trong khoảnh khắc cận kề cái chết, tôi có thể cảm nhận được cô ấy, Khi đó tôi sẽ tìm kiếm cô bé, thật khẩn thiết.”

Anh đã vô cùng tha thiết nhưng vẫn không thể tìm thấy Eun Tak. Giọng nói của cô bé lanh lợi ấy không còn bên tai, chỉ có tiếng khóc của Yêu Tinh trong ngôi nhà vắng lặng, nghe thật cô đơn. Anh nhớ nụ cười tỏa sáng ấy, nhớ da diết.

***

Không thể cứ ngồi yên chờ đợi mãi được, Yêu Tinh mỗi ngày đều lang thang ngẫu nhiên ở những nơi Eun Tak có thể đến. Vì cô đã trốn anh nên không đời nào cô đến những nơi mà anh biết, nhưng việc anh có thể làm được cũng chỉ có thể này mà thôi.

Yêu Tinh đang lảng vảng trước cửa nhà dì Eun Tak từng sống thì nhận được bảng điểm thi đại học do lớp trưởng học cùng lớp với Eun Tak đến tìm cô đưa cho. Nhiều chuyện rối ren xảy ra như vậy mà thành tích học tập của cô vẫn rất đáng khen. Trường học cô cũng không đến, anh lo lắng cho Eun Tak đang ở một nơi nào đó, cũng rất nhớ cô. Hết cô đơn đến tuyệt vọng cuối cùng cơn giận trong anh bùng lên. Đối với Thần, kẻ bị bỏ rơi như anh chẳng có bao nhiêu lựa chọn.

Mưa rơi liên tục nhiều ngày, tòa nhà ở trung tâm thành phố bị che phủ trong màn sương mù hệt như tiếng thở dài của Thần. Sương mù dày đặc, sâu hút và nặng nề, bầu trời cả ngày lẫn đêm đều tối sầm. Mùa đông lạnh giá vẫn chưa xác định được nguyên nhân, sương mù xuất hiện không đúng lúc, hiện tượng thời tiết bất thường này làm đài khí tượng quốc gia được một phen nháo nhào. Vì tầm nhìn hạn chế nên các vụ tai nạn cũng xảy ra nhiều hơn bình thường. Một đêm nọ, mặt trăng máu khổng lồ bay vút lên giữa màn sương mờ ảo ấy. Mặt trăng tinh mịn phát ra ánh sáng màu đỏ rực. Ánh sáng u ám mà mặt trăng tỏa ra ấy làm cho mọi người phải run rẩy vì sợ hãi.

Yêu Tinh đứng trên đỉnh một tòa nhà, ngẩng đầu lên; phía dưới anh, trung tâm thành phố ngập tràn luồng vận khí chẳng lành. Bệnh nhân chết vì mất nhiều máu ở khoa cấp cứu đột nhiên thần sắc tươi tỉnh trở lại, mắt bật mở. Số sinh tử Thần Chết đang nắm trong tay bỗng dưng bùng cháy dữ dội. Đây là chuyện đáng ra anh phải xin lỗi Thần Chết, nhưng dù bằng phương thức nào anh cũng muốn chống lại. Không đời nào Thần hài lòng

với việc can dự vào việc sống chết của con người, vậy nên bằng cách này anh muốn chạm tới Thần. Trên bầu trời tối tăm, một ánh chớp theo cùng tiếng sấm chói tai rạch ngang bầu trời.

Thần Chết ùng ùng xông vào phòng Yêu Tinh. Đúng như dự đoán, anh ta đang vô cùng giận dữ.

“Chỉ xin lỗi thôi là xong à? Tai nạn là anh gây ra, hà cớ gì các thần chết lại phải chịu cảnh tăng ca? Anh dám cả gan đốt số sinh tử? Anh sống bất tử nên bây giờ tính bất chấp luôn phải không? Tôi cũng rất thương cảm cho số phận bi kịch của vợ chồng các người. Nhưng mà cứ làm rối tung cuộc sống của con người như thế này thì biết làm sao hả, đồ Yêu Tinh đầu óc u mê này!”

“Chỉ là để cho ai đó nhìn thấy mà thôi. Thần nhìn thấy cũng được, Eun Tak nhìn thấy thì càng tốt...”

Dù là Thần hay Eun Tak biết được nội tâm ác liệt như đang bùng cháy của anh thì đều tốt. Vì vậy, Yêu Tinh mong mình sẽ có được câu trả lời, dù có phải dùng phương thức nào đi nữa. Thần Chết cúi kính, nhưng vẫn như trước không chống đối lại lời Yêu Tinh. Anh đã làm ra gương mặt tan nát, hơn nữa cũng đã xin lỗi rồi.

“Nói nhăng nói cuội cái gì thế! Cứ để “người bị sót khác” rút kiếm ra một cái xoẹt cho rồi.”

Vì lời xin lỗi của Yêu Tinh, Thần Chết cũng không còn tâm trí đâu mà cầu nhau thêm nữa, anh ta mở cửa phòng bỏ ra ngoài. Yêu Tinh lăm bắm với vẻ mặt thê lương:

“...Hay là như vậy. Thế có khi lại tốt hơn.”

Dù là Eun Tak hay anh, để có thể giảm bớt phần nào sự đau đớn, có lẽ anh phải trở về hư vô thôi.

Yêu Tinh từ từ lê tấm thân đến bên cửa sổ, dăm dăm nhìn ra mặt trăng đỏ máu đang tỏa ra âm khí u ám. Rõ ràng Thần vẫn không hề nghe thấy hay nhìn thấy. Ngày ngày trôi qua của anh lại trở thành bản di chúc. Mỗi ngày đều là: Anh không trông mong cái chết của Eun Tak, thì lại chờ đợi cái chết của bản thân.

“Lỡ như trong trường hợp tôi phải đưa ra sự lựa chọn đó, Thần nhất định phải có... lời biện minh cho chuyện này đây.”

Vành mắt của Yêu Tinh đỏ quạch như mặt trăng. Anh cố nén dòng nước mắt.

Hơi ẩm bao phủ dày đặc trong nhà, Deok Hwa đột ngột ghé thăm. Từ mặt trăng máu đến sương mù dày đặc, thế giới bên ngoài vừa nhốn nháo vừa hỗn loạn, trong khi ngôi nhà này lại đặc biệt bình lặng như thể không có chuyện gì xảy ra tới mức đáng sợ. Deok Hwa cất tiếng gọi âm ỉ “Chú ơi”.

“Máy cái đó là chú làm hết đúng không? Tìm mỗi một cô bé bỏ nhà ra đi thôi, mắc gì lại biến thành chương trình *Thế gian lại có chuyện như này*^[1] cơ chứ? Cứ tình hình này, cháu thật sự lo là NASA sẽ đến bắt chú đi mất thôi”.

[1] *Tên tiếng Anh: Capture the moment how is that possible. Một chương trình chuyên chiếu những chuyện kỳ lạ của đài SBS Hàn Quốc.*

Mặc cho lời trách cứ của Deok Hwa, Yêu Tinh vẫn chỉ trưng ra gương mặt u sầu, không thấy phản ứng gì khác biệt. Vẫn chưa biết tại sao Cô Dâu của Yêu Tinh đột nhiên bỏ nhà ra đi, tại sao một Yêu Tinh thần thông quảng đại lại không thể tìm ra Cô Dâu để rồi ngồi ở nhà bày ra cái bộ

dạng sa sút này, nhưng có một điều Deok Hwa cực kì chắc chắn. Đó là phải nhanh chóng tìm Eun Tak về đây thì ngôi nhà này, và cả thế giới ngoài kia mới vận hành bình thường được.

“Cháu mà tìm được cô bé đó thì chú định cho cháu cái gì đây? Đưa thẻ tín dụng cho cháu à?”

“Ta còn chẳng tìm ra được, cháu tìm bằng cách nào chứ?”

“Cô ta không thể đi xa được đâu. Cô ta không có tiền mà. Có thể đi đến đâu trên Đại Hàn Dân Quốc này chứ? Đi bằng gì mới được? Chắc chắn là đi xe buýt cao tốc rồi. Cháu có cách cả đấy”.

Dù Yêu Tinh còn nghi ngờ Deok Hwa, nhưng cũng không thể chờ cho đến khi cô có tên trên sổ sinh tử được. Giờ còn phải tin tưởng cả Deok Hwa nữa khiến anh vô cùng khổ não. Mặc cho tia nhìn ngờ vực của anh chiếu tới, Deok Hwa chỉ cười cười, như thể cậu chàng có thể tìm ra Eun Tak ngay lập tức vậy.

***

Một con bướm trắng bay đến bãi trượt tuyết. Trên cánh đồng tuyết trải dài rộng mênh mông, nó vỗ cánh bay, rồi ngay sau đó nhẹ nhàng đậu lên cửa ra vào của một tòa nhà.

“Tìm thấy cô bé ấy rồi. Cô ấy ở sân trượt tuyết”.

Ở nơi ánh nắng chói lòa chiếu sáng đêm đen ấy là sân trượt tuyết nơi Eun Tak đã làm việc được một thời gian. Khu trượt tuyết được xây dựng cắt ngang qua ngọn núi cao nên dù ở vùng ngoại ô thành phố thì vẫn là một nơi rất xa xôi hẻo lánh. Eun Tak làm việc ở quầy cho thuê đồ. Cô mang đồ trượt tuyết ra, tiếp đón các khách hàng tìm đến và tìm đúng dụng cụ mà họ cần. Khách hàng kéo đến không ngại, trang bị cũng khá nặng nên công việc tương đối vất vả. Dù vậy tiền lương rất được, quan trọng nhất là trong

lúc làm việc, cô bận tối tăm mặt mũi nên không có thời gian rảnh để buồn bã hay nổi giận. Thật là tốt.

Tivi được đặt ở một bên phòng nghỉ có phát tin tức về sự biến đổi khí hậu khác thường trong mấy ngày liên tiếp gần đây. Chắc chắn sự kì quái này là do Yêu Tinh mà ra. Hình như chú ấy đang khổ sở, đang buồn, đang nổi giận. Mỗi lần có tin tức, tâm trạng cô lại chùng xuống. Trái tim cô đông cứng lại, tựa như khi bước chân lên một cánh đồng tuyết phủ lạnh lẽo.

Hết giờ làm việc, mỗi con đường quay trở về nơi Eun Tak ở đều phải bước chân lên nền tuyết. Chiếc khăn quàng cổ màu đỏ vẫn quấn xung quanh cổ Eun Tak. Nó là món quà của mẹ, sau đó vì Yêu Tinh quàng nó cho cô nên cô cũng coi như nó là món quà của anh. Chiếc khăn rất ấm áp. Thế nhưng dù đang quàng khăn, Eun Tak vẫn cảm thấy lạnh. Dấu chân nhỏ bé của Eun Tak in hằn trên nền tuyết trắng. Tất cả đều là những kí ức cô đã có cùng Yêu Tinh. Cô đã quyết tâm rút kiếm ra cho anh vào ngày tuyết đầu mùa rơi. Ngày định rút kiếm ra Yêu Tinh đã hóa cho những bông tuyết rơi xuống. Dẫu là mưa rơi hay tuyết phủ thì đều không thể nào tránh được, tất cả đều là Yêu Tinh. Eun Tak lại một lần nữa trào dâng tức giận.

“A, bực cả mình. Tuyết rơi nhiều quá”.

Cơn gió thổi qua, những bông tuyết rơi rụng lá tả. Trong khung cảnh ấy, vành mắt Eun Tak lại nóng lên, cô cắn chặt môi. Một bóng người xuất hiện, tiến lại gần Eun Tak đang đứng một mình. Dấu chân to lớn in lên nền tuyết. Là Yêu Tinh mà Eun Tak đã trốn tránh, dẫu biết rằng một lúc nào đó sẽ lại chạm mặt nhau như thế này.

Yêu Tinh từ từ bước về phía Eun Tak mà anh đã nhớ nhung những ấy, thế nhưng anh chỉ đến gần cô rồi đứng lại. Hai người vẫn giữ nguyên khoảng cách, ánh mắt lảng lạng giao nhau.

“Về nhà thôi. Em không thể ở một mình như thế này được”.

Âm thanh trong giọng nói của Yêu Tinh như vỡ vụn, nghe thật đau lòng. Eun Tak cố ra vẻ lạnh lùng.

“Tôi không có nhà. Nơi tôi đã nghĩ là nhà, hóa ra không phải nhà của tôi. Chẳng qua chỉ coi tôi như một công cụ, muốn tôi ở gần họ mà thôi. Người thì vì tiền bảo hiểm, người thì vì muốn chết”.

Anh muốn nói “Không phải thế đâu”, nhưng lần đầu tiên những lời Eun Tak vừa nói ra ấy lại đúng. Anh đã chờ đợi một thời gian rất dài. Anh muốn kết thúc cuộc đời dài đằng đẵng này, nên mới tha thiết đi tìm Cô Dâu.

“Bây giờ thì tôi biết hết rồi. Tôi chỉ là công cụ kết thúc cuộc đời bất tử của Yêu Tinh thôi đúng không?”

Nhìn đăm đăm một Eun Tak mang đôi mắt ngập đầy nước, đang âm ỨC nhìn lên anh, lòng Yêu Tinh đau nhói. CƠng gió lạnh luồn qua đôi má Eun Tak. Nụ cười của cô bé dưới những bông tuyết rơi tựa như ngọn nến giờ đây tắt lịm, tất cả là tại anh. Dù có là lỗi của Thần đi nữa, nhưng anh là thần hộ mệnh của cô bé này, thế nên nếu nụ cười của cô bé biến mất, thì tất cả đều là lỗi của anh.

“Tôi đã lỡ mất cơ hội để nói với em, may là tôi đã bỏ lỡ cơ hội. Nếu có khả năng thì cho đến tận lúc chết, tôi thật sự sẽ bỏ lỡ tất cả các cơ hội. Thế nhưng như vậy không thể được. Thanh kiếm này đã nhuộm máu của hàng ngàn con người, sức nặng của mỗi sinh mạng đó tôi không được phép phán đoán. Thế nên em phải đối diện với vai trò là công cụ của mình. Rút thanh kiếm này ra đi. Tôi xin em đấy”.

Cho đến cuối cùng anh vẫn ôm tất cả lỗi lầm về mình và phải ra đi. Vì tuổi hai mươi tươi đẹp, tuổi ba mươi rạng ngời hạnh phúc của cô, vì tất cả những cuộc đời ấy. Lời bày tỏ suýt nữa là lời bày tỏ ấm áp hơn bất kì thứ ngọt ngào nào rồi cuộc lại trở thành lời bày tỏ lạnh lẽo nhất trên đời. Nhìn khuôn mặt vô cảm của Yêu Tinh, Eun Tak cắn chặt răng.

“Không. Không đâu! Tôi không làm! Có chết cũng không làm. Thế nên chú đừng tìm tôi nữa. Đừng tìm tôi, chúng ta hãy sống như hai kẻ xa lạ không hề quen biết nhau. Hãy tránh thật xa tôi ra, và hãy sống thật lâu vào, chú Kim Shin à. Chú đã rõ chưa? Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu chú còn xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nào nữa, khi đó tôi thật sự sẽ giết chú đấy”.

Eun Tak lạnh lùng đáp trả, anh cũng không biết đó có phải là những lời thật lòng của cô hay không. Vì vậy, nếu Thần muốn anh chết thêm lần nữa, thì hãy để Eun Tak giết anh và cho cô ấy tiếp tục sống. Yêu Tinh - Kim Shin thiết tha cầu mong như thế. Dầu có như vậy, nhưng dù chỉ là một khoảnh khắc thôi, anh cũng không thể buông bỏ ham muốn ghim sâu bóng hình Eun Tak vào trong mắt. Eun Tak đi ngang qua anh, biến mất trong màn tuyết phủ. Yêu Tinh đứng thần thờ trông theo bóng lưng cô, cho đến khi tuyết trắng chất thành đống trên chiếc áo khoác màu đen của anh.

Eun Tak đã bảo anh đừng xuất hiện trước mặt cô nữa nhưng Yêu Tinh vẫn xuất hiện. Anh cứ lẻo đẻo phía sau Eun Tak như thể cô nói chỉ cần không ở trước mặt là được. Yêu Tinh trông theo dáng vẻ lúc làm việc của cô, giẫm theo những bước chân của Eun Tak. Vờ như không biết nhưng Eun Tak đều cảm nhận được tất cả sự hiện hữu của anh. Người đàn ông đó tìm đến cô bảo cô giết anh, thậm chí việc lắng tai nghe tiếng bước chân của anh thôi cũng khiến cô bực tức. Eun Tak không dừng bước, cô đi vào con đường rừng phủ một màu trắng xóa bởi những bông tuyết rơi xuống chất chồng thành.

Cơn gió nổi lên, cả cánh rừng như đang rít gào. Những bông tuyết chất đầy trên cành cây trơ đổ ào ào xuống. Bước chân Yêu Tinh dừng lại. Tự hỏi có phải anh không đi theo cô thêm nữa hay không. Eun Tak tiếp tục nhìn về phía trước bước đi. Anh đi rồi sao? Ánh mắt Eun Tak lay động, giống như những bông tuyết la đà bay trong gió. Eun Tak dừng lại, quay đầu nhìn

về phía sau. Không một ai ở đó, chỉ có con đường rừng trải dài thênh thang. Eun Tak nhìn chăm chăm một lúc vào khoảng trống đã không còn Yêu Tinh ở đó. Trái tim cô cũng trống rỗng. Nước mắt sắp sửa trào ra, cô lại một lần nữa quay lưng nhìn về phía trước, Yêu Tinh mà cô tưởng đã bỏ đi mất giờ đang đứng trước mặt cô. Nước mắt dâng đầy trên khóe mi thật tức cười, nhìn từ góc độ này, Yêu Tinh, người đã lừa dối cô, lại càng trở nên đáng ghét hơn.

Yêu Tinh tiến lại gần cô, anh lôi từ trong túi áo ra một tờ giấy, bằng nét mặt phức tạp, anh chìa nó cho Eun Tak đang ảm ức nhìn mình. Đó là tờ điểm thi đại học anh nhận được từ lớp trưởng lớp cô.

“Tôi đến để đưa cho em cái này. Em làm bài tốt lắm”.

“Đây cũng là cái có”.

“Tôi đã rất vui vì xuất hiện một cái có. Cái có để có thể đến nhìn em như thế này”.

Ánh mắt của cả hai nhìn nhau đầy đau đớn. Ở điểm mốc không thể lùi lại, chỉ có hai người đứng đó. Giữa cánh rừng đau khổ và hoang vắng này.

“Đến nhìn tôi rồi sao? Có được một cái có được thì sao? Cùng sống, cùng chết với nhau đi! Tôi từng nói với chú chưa, nếu còn xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, tôi sẽ giết chú đấy. Được thôi. Chú lại đây đi. Tôi sẽ rút kiếm ra cho. Nếu đó là mong muốn của chú thì tôi sẽ làm luôn. Chú tới đây đi. Nhanh lên!”

Yêu Tinh sải bước dài, bước đến trước mặt Eun Tak như thể đang chờ sự kích động của cô. Eun Tak nghẹn lời. Giây phút đó Eun Tak thật sự hoảng loạn. Chú muốn chết đến vậy ư? Chú thật sự không thể chịu đựng nổi cuộc sống này nữa ư? Nghĩ vậy, Eun Tak cảm nhận được một nỗi buồn khủng khiếp.

Yêu Tinh tiến sát đến trước mặt Eun Tak giật lấy cánh tay của cô. Bàn tay của cô bị bàn tay to lớn của anh nắm lấy. Yêu Tinh đặt bàn tay của Eun Tak lên nơi gần trái tim mình. Bàn tay đỏ ửng vì lạnh của cô đang đặt ngay nơi thanh kiếm cắm vào. Eun Tak hốt hoảng. Cô định giăng tay ra nhưng Yêu Tinh lại càng nắm chặt hơn, bàn tay vừa cương quyết vừa đáng sợ. Anh còn định tàn nhẫn với cô đến mức nào nữa thì mới vừa lòng đây. Giọng nói của Eun Tak run rẩy.

“Đừng làm vậy mà!”

“Làm đi. Em phải làm chứ.”

“Bỏ ra! Tôi bảo chú bảo ra!”

Nước mắt trào dâng cuối cùng cũng rơi xuống như mưa. Dù cho có nắm lấy hay buông ra, Yêu Tinh cũng không buông tha cho cô, Eun Tak dùng bàn tay không bị nắm lấy đâm vào vai vào ngực anh. Nơi nắm đâm của Eun Tak chạm đến, anh không hề cảm thấy đau đớn gì, mà nỗi đau của Yêu Tinh đến từ những giọt nước mắt của Eun Tak đang gào lên “Bỏ ra”. Dù lòng đã quyết tâm sắt đá nhưng cuối cùng cũng đành phải sụp đổ. Bàn tay đang nắm lấy cô dần mất đi sức lực.

“Chính là từ lúc đó. Chính ở khách sạn chú đã quyết định rồi. Từ lúc đó chú đã định như thế này rồi.”

Khi ấy anh bảo nếu Eun Tak cần thì anh sẽ nói anh yêu cô. Anh có thích cô hay không? Người đàn ông lúc nào cũng thấp thỏm không yên muốn được chết này, như thế anh thật sự sẽ vứt bỏ bản thân, đến mắt cũng không nhìn vào cô, chỉ bảo cô hãy giết anh. Dù là sự bất hạnh nào tìm đến trong cuộc đời của Eun Tak thì cũng không tàn nhẫn đến mức này.

“Vậy là, chú yêu tôi sao? Không phải mà? Ngay cả điều đó chú cũng không làm được sao?”

Vì khóc, vì hét lên, giọng của Eun Tak trở nên nghẹn ngào, cô thờ hốt hốt hỏi anh. Trên gương mặt của Yêu Tinh, bóng đen dần trĩu nặng.

“... Tôi sợ. Tôi rất sợ.”

Tấm lòng chân thật mà Yêu Tinh ném xuống nền đất lạnh làm tan chảy nỗi buồn của Eun Tak. Khóe môi anh thông xuống.

“VẬY NÊN NẾU EM LUÔN NÓI EM CẦN TÔI THÌ TỐT BIẾT BAO. NẾU EM BẢO TÔI HÃY LÀM ĐẾN NHƯ THẾ THÌ TỐT BIẾT BAO. NẾU XUẤT HIỆN... MỘT CÁI CỐ ĐƯỢC CHO PHÉP THÌ TỐT BIẾT BAO. NHỜ CÁI CỐ ĐÓ, TÔI CÓ THỂ TIẾP TỤC SỐNG THÌ TỐT BIẾT BAO. SỐNG CÙNG VỚI EM.”

Tôi muốn sống, Eun Tak à. Sống cùng em. Tôi đã sống gần một ngàn năm rồi nhưng mãi đến tận bây giờ tôi mới thực lòng mong được sống. Thế nên giờ đây tôi muốn van nài được giữ chặt cô bé vừa mới hai mươi tuổi. Từ trong đôi mắt của Yêu Tinh, một giọt nước mắt rơi xuống.

Bàn tay đang cuộn thành nắm đấm của Eun Tak buông thõng. Yêu Tinh đang khóc. Anh vừa nói là anh sợ. Eun Tak còn sợ hãi hơn. Bởi vì người đã quyết tâm bảo cô hãy giúp anh đang khóc. Những lời Thần Chết cứ lớn vờn trong đầu cô.

“NẾU CÔ RÚT THANH KIẾM RA, ANH TA SẼ TAN THÀNH TRO BỤI, THÀNH GIÓ. ĐẾN Đâu ĐÓ TRONG THẾ GIỚI NÀY, HOẶC LÀ MỘT THẾ GIỚI KHÁC, VĨNH VIỄN.”

Nước mắt gặp nước mắt. Nỗi bi thương rộng mênh mông như biển cả. Những người yêu nhau bị nhấn chìm trong nỗi bi thương ấy, ôm lấy nhau và khóc.

***

Yêu Tinh đến định đưa Eun Tak về, nhưng rốt cuộc anh lại quay trở về nhà một mình. Cho dù có giả vờ như thế nào đi nữa thì cuối cùng Yêu

Tinh vẫn phải chết. Cái kết này không thể thuyết phục được Eun Tak. Đôi vai Yêu Tinh rũ xuống. Rồi một chuyện khác lại đè thêm gánh nặng lên vai Yêu Tinh. Thần Chết lôi sổ sinh tử ra cho anh xem.

“Trình tài liệu lên rồi ngồi chờ sổ sinh tử đến như thế này là lần đầu tiên đấy. Sổ sinh tử của “người bị sốt khác” đã có rồi”.

Theo lời của Yêu Tinh, Thần Chết đã nhờ một thần chết đàn em bộc trực giúp sắp xếp lại tài liệu của Eun Tak rồi trình lên, nhưng thông thường sau khi trình tài liệu của người bị sốt khác, việc lập tức có sổ sinh tử hầu như là không có. Thế nhưng, hệt như đã biết trước và chờ đợi ngày chết của Eun Tak, sổ sinh tử đã đến tay Thần Chết.

(Ji Eun Tak. Mười chín tuổi. Chết ngày 12 tháng 12 năm 2016 vào lúc 20 giờ 11 phút. Chết cồng)

Dưới đôi mắt của Thần Chết, anh ta nhìn thấy rõ dòng chữ màu đỏ rực, nhưng đôi mắt của Yêu Tinh chẳng nhìn thấy chữ nào hết. Anh chỉ trông thấy một tờ giấy trắng tinh.

“Có chắc là Eun Tak không? Cái này là giấy trắng mà?”

“Có chữ viết đấy. Tình hình là rất cuộc sao đây? Cứ như thế có ai đó đẩy cô ấy vào chỗ chết vậy. Không phải tôi, lại càng không phải anh.”

“Chắc tôi rồi. Tôi phải chết thì cô ấy mới sống được. Nếu tôi sống thì cô ấy phải chết. Đó là định mệnh của tôi và cô bé ấy”

Nếu anh tiếp tục sống sẽ khiến cho giá trị tồn tại của Eun Tak trở nên mỏng manh, và rồi sẽ đẩy cô đến bờ vực của cái chết. Tiếng thở dài của Yêu Tinh càng lúc càng sâu.

“Đây là hình phạt đã giáng xuống tôi. Đây là ý định lớn hơn của Thần.”

“Đừng có nói mấy lời yếu đuối. Dù ý của Thần là thế nhưng ý tôi không phải thế. Mà anh cũng không phải thế.”

Thần Chết hồi thúc Yêu Tinh. Nếu theo như những gì viết trong sổ sinh tử thì cái chết của Eun Tak đã đến rất gần rồi. Tính từ bây giờ chỉ có khoảng một tiếng. Phải tìm ra Eun Tak ngay.

Trước mặt cô bé ấy luôn là cái chết đang chực chờ. Sau này sẽ chỉ càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Nếu Eun Tak chết thì chính là vì Yêu Tinh không buông tha cho cô. Là vì Yêu Tinh đã không buông tha cho sinh mệnh này. Lòng tham của bản thân anh đang cuốn Eun Tak vào cái chết. Yêu Tinh không có tự tin là mình sẽ vượt qua điều đó. Dù thế nào anh cũng phải trở về hư vô. Yêu Tinh chạy khắp các góc ngách của sân trượt tuyết rộng lớn với trái tim nóng như lửa đốt. Cứ nghĩ đến việc Eun Tak đang co ro lạnh lẽo ở một nơi nào đó, trái tim anh tưởng như ngừng đập.

Chính là lúc đó.

Là tiếng của Eun Tak khóc gọi Yêu Tinh đang đứng giữa sân tuyết. Là lời bày tỏ của Eun Tak.

Lúc Eun Tak kéo những đôi giày trượt tuyết vào trong kho sửa chữa, đang là thời gian thay ca nên nhân viên không có ai ở đó. Thảm trải bị trượt tuyết nặng nề xuống, Eun Tak ngồi lên cái ghế gần đấy một lúc. Kho sửa chữa không được sưởi ấm lạnh buốt cả người. Cô chà hai tay vào nhau để tạo ra hơi ấm, hình ảnh Yêu Tinh hiện lên trong đầu, cô xóa đi, rồi cứ lặp đi lặp lại như thế. Đến tận trước khi các ván trượt được dựng đứng trước

xuống và các kệ đựng trang bị trượt tuyết ngã đổ, Eun Tak vẫn đang nhớ đến Yêu Tinh. Rầm, rầm, tiếng gầm nặng nề tấn công Eun Tak, các ván trượt đổ âm xuống đập lên đầu Eun Tak. Bị sốc vì cú đánh đó, Eun Tak ngã quy xuống nền đất.

Đã qua bao lâu rồi? Eun Tak cố gắng trấn tĩnh lại. Cả người Eun Tak đông cứng không thể nhúc nhích. Cô run lẩy bẩy, thử di chuyển cơ thể nhưng đến một ngón tay cũng không cử động nổi. Lạnh quá. Giữa lúc tinh thần cô càng lúc càng trở nên mơ hồ, Yêu Tinh xuất hiện. Rất nhiều kí ức đang chất lên, tầng tầng lớp lớp. Bờ biển, cánh đồng hoa kiều mạch, con ngõ trước hiệu sách, bến xe buýt, Yêu Tinh dưới cây lá phong đỏ ở Canada. Và rồi trên nền tuyết phủ ở trong rừng, hình ảnh anh bày tỏ với dáng vẻ thật buồn ấy là điều còn lại cuối cùng với Eun Tak.

“Tôi cần chú. Hãy làm đến cùng đi...”

Hơi thở trắng xóa tan dần. Anh đã bảo giá mà em tiếp tục cần tôi, giá mà em bảo tôi hãy làm đến mức đó, giá mà xuất hiện một cái cơ được cho phép. Không có giây phút nào cô không cần có anh. Đến mức không có anh, cô cũng không biết làm thế nào sống được đến sinh nhật mười chín tuổi. Chuyện Eun Tak cần anh, nếu đối với anh là chuyện tốt, Eun Tak có thể cần anh cả cuộc đời này. Chỉ cần cho cô được sống. Đôi mắt Eun Tak từ từ nhắm lại. Lạnh quá.

“Tôi yêu chú.”

Phụt, cảm giác như thế cái gì đó bị đứt đoạn, đồng thời dấu ấn phía sau cổ cô phát hiện ra một luồng ánh sáng mạnh.

Tiếng nói “Tôi yêu chú” của Eun Tak đã chạm đến Yêu Tinh.

***

Mặc dù hơi muộn một chút nhưng suýt nữa tên cô đã được viết vào sổ sinh tử. Yêu Tinh phá cửa kho xông vào, ôm lấy Eun Tak đang mê man bất tỉnh và bị những tấm ván trượt đè lên đến một bệnh viện gần đó. Vì triệu chứng giảm thân nhiệt nên não của Eun Tak đã bị chấn động nhẹ, cô nằm thêm thiếp trên giường bệnh. Mãi một lúc sau, Eun Tak mới mở mắt.

Nhờ chỉ thị của chủ tịch Yoo tập đoàn Chun Woo, các bác sĩ ở bệnh viện chuẩn đoán rất tận tình chăm sóc cho Eun Tak, sau đó họ giải thích tình hình hiện tại của cô. Giữa các bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng lơ nhố ở đó, cô không nhìn thấy Yêu Tinh đâu cả. Rõ ràng chính Yêu Tinh đã đưa cô đến nơi này mà. Cô còn nói cô cần anh, còn nói cô yêu anh. Không lí nào anh không đến. Eun Tak ban nãy còn đang chờ người, ngay khi vừa tỉnh táo lại đã vội vã đi tìm hộp diêm. Cô nhớ anh. Bây giờ anh đang ở đâu? Có đang đứng ở đâu đó chờ cô không? Eun Tak mặc chiếc áo khoác to dưới giường vào. Đó là áo khoác của Yêu Tinh.

Cô ra khỏi bệnh viện, leo lên cáp treo. Cáp treo chậm chậm di chuyển về phía đỉnh núi. Trong không gian tĩnh lặng. Eun Tak một mình lôi hộp diêm ra. Tách, cô dùng lực đầu ngón tay đánh lửa một cây diêm rồi thổi phù ngọn lửa đang cháy, nó liền biến thành một làn khói nhẹ. Thế nhưng giữa làn khói bốc lên ấy. Yêu Tinh đáng lẽ phải xuất hiện vẫn không thấy đâu. Trong cáp treo rung lắc chỉ có một mình Eun Tak.

Không thể tưởng tượng tới việc mình đã thổi tắt lửa rồi mà Yêu Tinh vẫn không đến, Eun Tak bàng hoàng. Không thể có chuyện này được... Sống mũi Eun Tak cay cay, nước mắt tưởng chừng sắp sửa tuôn ra. Cơ thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn làm cho tinh thần cô cũng yếu đuối theo. Eun Tak rúc thật sâu trong chiếc áo mà Yêu Tinh để lại cho cô. Tốc độ của cáp treo dần chậm lại. Đã tới điểm đến. Giữa khe cửa được mở ra của cáp treo, có một bàn tay cầm lấy vào kéo mạnh cánh tay của Eun Tak đang cúi gục đầu xuống. Là Yêu Tinh.

“Tôi còn tưởng chú không đến! Cứ tưởng là chú không đến nên tôi...”

Eun Tak đang khóc.

“Tôi đến trước đợi em”

“Ai bảo chú đến trước chứ? Là ai hả? Tôi thối một cái thì chú phải đến ngay chứ. Phải đến chỗ kia kìa. Phải xuất hiện ngay trước mặt tôi!”

“Đến trước thì mới nắm được tay em chứ.”

“Tôi không biết đâu. Thôi khỏi đi. Tôi đi đây. Gọi chú lên đúng là vô ích.”

Anh không biết tại sao cô cứ khóc mãi. Dù cô không định khóc, nhưng việc Eun Tak khóc khiến Yêu Tinh không biết làm sao cho phải. Anh muốn nói “Cảm ơn em vì đã gọi tôi một lần nữa” với cô. Eun Tak lấy tay quệt đi dòng nước mắt nhẹ nhõm, cô bỏ mặc Yêu Tinh đứng đó rồi bước ra bên ngoài.

“Bên ngoài lạnh lắm. Em đừng đi mà.”

Yêu Tinh vội chạy theo Eun Tak. Từ nơi hai người đang đứng có thể trông thấy toàn bộ bãi trượt tuyết. Quang cảnh xung quanh đẹp như một câu chuyện cổ tích. Sau khi gặp Yêu Tinh, cuộc đời của Eun Tak cũng trở thành một câu chuyện cổ tích. Nhờ có tình yêu chân thành, hoàng tử đã thoát khỏi lời nguyền, đó là một câu chuyện cổ tích thật đẹp, thật đáng yêu, đã có lúc Eun Tak nghĩ như thế. Từ phía sau, lưng cô dần cảm thấy một luồng hơi ấm.

Eun Tak bé nhỏ được ôm trọn vẹn trong vòng tay của Yêu Tinh. Một bàn tay anh bao lấy eo của Eun Tak rồi kéo cô ôm vào lòng. Anh cảm

thấy Eun Tak đang khịt khịt bất ngờ khựng lại. Anh vùi cằm vào sau phía gáy của Eun Tak, như muốn truyền hơi ấm sang cho cô.

“Tôi cũng vậy”

Giọng nói trầm thấp của anh truyền đến bằng hơi thở. Câu chuyện cổ tích này đẹp đến nỗi khiến người ta muốn bật khóc. Yêu Tinh của Eun Tak đang yêu Eun Tak.

“Cái gì cơ?”

“... Em không biết thì thôi vậy.”

“... Tôi biết hết rồi đấy nhé.”

“... Thế thì tốt.”

Phía trên đỉnh núi Thần đang nhìn thấy, cơn gió lạnh liên tục lùa qua như muốn chia tách hai người bọn họ. Yêu Tinh càng ôm chặt Cô dâu của anh hơn.

“Tôi cũng có điều muốn nói với chú. Tôi bây giờ không nhìn thấy cái gì từ chú cả. Chú rất cao, quần áo trông có vẻ đắt tiền, đôi mắt đẹp vô cùng. Tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ có thể thôi. Vậy nên tôi không thể rút kiếm cho chú được.”

Eun Tak quay lại đằng sau, nhìn thẳng vào anh, nở nụ cười tinh nghịch. Thậm chí nụ cười đó cũng là nỗi bi thương. Vừa bi thương mà lại vừa đáng yêu. Yêu Tinh bây giờ đang được yêu. Sự thật mình đang được yêu khiến anh ghen ngào. Vì ghen ngào nên lại bi thương. Anh quyết định sẽ cười thay vì khóc.

“Chú có cười tôi cũng không rút kiếm cho chú đâu. Trong mắt tôi bây giờ, chú cực kì đẹp.”

Điều đẹp nhất chính là em đấy. Yêu Tinh lau đi vệt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt cô.

Nhấn ngọc

“Tôi về rồi đây.”

Giọng nói cao vút và trong trẻo của Eun Tak lâu rồi mới vang lên trong ngôi nhà của Yêu Tinh. Thần Chết cảm thấy có lỗi với cô, cứ như thể anh ta đã đuổi Eun Tak ra khỏi nhà vậy. Cô phải chịu đựng sự giày vò về mặt tinh thần, lại còn kề cận cái chết, trong khoảng thời gian đó, Eun Tak trông có vẻ gầy đi.

“Tôi xin lỗi. Chú lo lắng cho tôi nhiều lắm phải không?”

“Chỉ một chút thôi. Anh ta mới là nhiều. Còn người tìm ra cô là Deok Hwa.”

“Đưa em về là tôi.”

Dù thế nào đi nữa, Eun Tak lại trở về bên anh khiến tâm tình Yêu Tinh rất phấn khởi. Lời nói của Yêu Tinh, người đang vui như phất cờ mở hội khiến Eun Tak và Thần Chết phải phì cười.

Eun Tak không thể chấp nhận được cái chết của Yêu Tinh. Yêu Tinh cũng không thể để lại một Eun Tak như vậy, chỉ nghĩ cho sự yên nghỉ của bản thân mà trở về với hư vô được nữa. Sự tha thiết của anh không chạm được đến Thần, nhưng nếu là sự tha thiết của Eun Tak thì sẽ thế nào nhỉ? Con người là sự tồn tại có thể tự thân thay đổi số phận. Con người thay đổi số phận bằng ý chí và sự khẩn thiết của họ.

Vị thần hộ mệnh yếu đuối thầm nghĩ, hay là thử trông đợi vào Cô Dâu của anh xem sao. Vào một Eun Tak dù có òa khóc nức nở nhưng ngay lập tức sẽ nở nụ cười tươi rói đầy mạnh mẽ. Anh không thể bỏ lại một Eun Tak như vậy.

“Lần đầu tiên tôi có nơi để trở về, cảm giác thật kì lạ. Giờ đây nơi này hình như thật sự là nhà tôi rồi.”

“Em lại bắt đầu rồi đấy. Cứ hễ người ta hỏi đến cái gì là em lại có cả một câu chuyện à? Tôi không dám gọi em về thì sao đây?”

Yêu Tinh lau bầu rồi đặt hành lí của Eun Tak xuống nền nhà, anh đang định cởi áo khoác ra thì Thần Chết ngăn lại.

“Cứ mặc áo đi. Anh phải đi với tôi.”

“Chú định dắt chú nhà tôi đi đâu? Tôi hơi bị nhạy cảm chuyện đó đấy nhé!”

Lần này tới lượt Eun Tak tóm lấy Thần Chết. Hết chết rồi lại sống, từ lúc nào họ thành ra như thế này, đúng thật là nhân duyên được gắn chặt với số phận mà. Thần Chết tặc lưỡi. Vì từ “chú nhà tôi” Eun Tak vừa thốt ra, khóe môi Yêu Tinh lại nhếch lên. Nghe thấy nội tâm của Yêu Tinh đang

thích chết đi được, Thần Chết nổi nóng, ngay lập tức túm lấy anh. Theo như sổ sinh tử thì việc vẫn chưa hoàn thành nên Thần Chết phải xử lí cả đồng tài liệu. Chuyện phải làm còn nhiều lắm.

Bất chấp liêm sỉ, Eun Tak bắt đầu đi làm lại ở cửa hàng của Sunny. Thật biết ơn Sunny, cô luôn vui vẻ chào đón Eun Tak. Nhờ vậy, hai người lại bắt đầu một “hôm nay là ngày làm việc đầu tiên” khác.

Hết ca làm thêm, Eun Tak quay trở về nhà, bật laptop lên. Hôm nay là ngày công bố kết quả kỳ thi đại học. Lòng ngập tràn cảm giác căng thẳng, Eun Tak chờ đợi màn hình laptop thay đổi. Dòng chữ “Ji Eun Tak khoa Truyền Thông trúng tuyển” hiện lên. Dù Eun Tak có lòng tin, nhưng hóa ra lúc nhìn thấy dòng chữ “trúng tuyển”, cô vẫn thấy vui kỳ lạ. Suy nghĩ bây giờ mình đã là sinh viên đại học khiến Eun Tak cảm thấy vô cùng phấn khích, cô kéo con búp bê ôm vào lòng rồi xoa xoa gương mặt. Vì ngày hôm nay cô đã trải qua bao khổ cực, chăm chỉ làm thêm, cật lực để dành tiền. Để người nhà dì không cướp mất số tiền mà cô dành dụm, đến cả ăn nguyên một chiếc bát vào đầu Eun Tak cũng đã trải qua rồi.

Xác nhận xong việc trúng tuyển, Eun Tak ngay lập tức chuyển đến phần nộp học phí, đang định hoàn thành thì cô bỗng ngừng tay. Tiền học phí đã được thanh toán rồi. Eun Tak gọi điện đến trường để xác nhận, người phụ trách báo cho cô rằng một vị tên Kim Shin đã đóng học phí cho cô. Ở một nơi nào đó trong trái tim cô bỗng cảm thấy nhức nhối rồi lại như muốn khóc, vừa cảm ơn lại vừa cảm thấy có lỗi với anh. Eun Tak bật dậy, đi đến phòng Kim Shin.

Yêu Tinh đang ở trong phòng, gác chéo chân, bày ra bộ dạng nhàn nhã đọc sách, nhìn thấy Eun Tak đột nhiên mở cửa bước vào nhưng anh không hề bất ngờ. Vì anh đang chờ cô. Vừa làm như không có gì xảy ra, anh vừa len lén liếc mắt qua Eun Tak một lần rồi lại hững hờ tiếp tục đọc sách. Nhưng sự thật là anh không để được chữ nào vào mắt.

“Chú Kim Shin đóng học phí cho tôi à?”

“Thật là. Đã bảo người ta là giữ bí mật rồi, vậy mà...”

“Người ta bảo là ai đó nhất định phải chuyển lời lại. Người ta hỏi tên của học sinh nhưng ai đó cứ nhất định nói tên mình cơ.”

E hèm, Yêu Tinh xấu hổ, anh đành hăng rõ to. Ông chú sống tận 939 năm giả vờ như không biết gì thật đáng yêu làm sao, Eun Tak bật cười khanh khách. Túi xách mà Yêu Tinh nhanh chóng chuẩn bị cho cô đang nằm trên bàn, ngay lập tức thu hút ánh nhìn của Eun Tak. Chính là chiếc túi xách lần trước Yêu Tinh đã cho cô, sau đó một mực đòi lại. Chai nước hoa cũng vẫn ở trong túi xách. Đôi mắt Eun Tak tròn xoe, cô vội chìa tay ra cho anh. Miệng cô dường như đã ngoác đến tận mang tai. Chuyện thi đậu đại học, hay món quà anh tặng, tất cả đều tuyệt vời.

“Chúc mừng em đậu đại học.”

Eun Tak ôm túi xách vào lòng, nhận lời chúc mừng của anh. Rồi cô cúi đầu, bắt đầu lục lọi bên trong túi xách. Trong này đúng ra phải có năm triệu chứ.

“Không có năm triệu đâu. Số tiền đó dùng để đóng học phí rồi. Em đừng có cảm động quá làm gì. Tôi chỉ cho em mượn thôi.”

“Thế mới nói. Sao ngay từ đầu chú không đưa cho tôi luôn đi, giờ lại thành ra cho mượn? Tấm lòng con người sao lại dễ dàng thay đổi như thế?”

“Nhà này ngoài em ra chẳng có ai là con người đâu. Đến cái đó mà cũng không biết thì làm sao đây hả?”

Không thể nói lại anh câu nào, Eun Tak chỉ biết chớp chớp mắt. Yêu Tinh bật cười. Anh sẽ quên đi định mệnh đau buồn này một lát, tất cả

khoảnh khắc đối diện với cô thật quá thoải mái và vui vẻ như không phải thật vậy.

“Mỗi tháng 5.208 won, trả trong vòng tám mươi năm. Một tháng cũng không được thiếu.”

“Tám mươi năm á?”

“Ừ. Trả nhanh hơn cũng không được. Làm sao? Em không thích à?”

Làm gì có chuyện cô không thích. Ý của Yêu Tinh là họ sẽ ở bên nhau tận tám mươi năm hoặc hơn thế. Cứ như thế anh đang nói cô là Cô Dâu của Yêu Tinh, nhưng cô không được sống theo định mệnh của Cô Dâu của Yêu Tinh vậy, Eun Tak cười rạn rở.

“Làm gì có. Nếu ý chí của chú đến mức độ này thì tôi quyết định rồi. Tôi đã quyết tâm rồi.”

“Sao vậy?”

“Hẹn hò thôi.”

Eun Tak nhanh nhẹn đeo túi xách lên, đáp lời anh

***

Yêu Tinh cùng Eun Tak bắt đầu tiến hành chuyện “hẹn hò” lần đầu tiên. Eun Tak bảo muốn ăn đồ ăn ngọt, nên địa điểm hẹn hò đầu tiên của hai người là quán kem. Trong cửa hàng nồng nặc mùi khét, hai người mỗi người ngồi trước một hộp kem.

Eun Tak đùa rằng nếu khi đó anh đưa cho cô túi xách thay vì bảng kết quả thì cô đã lập tức theo anh về nhà rồi. Yêu Tinh tiếc nuối đáp lại là

không phải anh chưa từng nghĩ đến việc đó. Eun Tak bật cười thành tiếng, đưa tay về phía Yêu Tinh.

“Em ăn của em đi. Đừng có lén lút ăn của tôi nữa.”

“Tôi ăn hết phần mình rồi.”

“Đừng có vừa cười vừa ăn.”

“Thêm một miếng nữa thôi. Mà chú này.”

Eun Tak chỉ tay vào chiếc túi xách mình đang đeo, mắt ánh lên tia lấp lánh. Cô lại định nói gì đây? Suy nghĩ trong đầu Eun Tak luôn đi theo chiều hướng mà Yêu Tinh không tài nào dự đoán được. Anh vừa thấy sợ lại vừa hoảng hốt, và cũng có chút chờ mong nữa.

“Những thứ này có chứa đựng tình yêu ở đâu đó không?”

“Em tìm thử xem. Tôi đặt vào trong rồi đấy.”

Miếng kem đang ngậm trong miệng nhưng Eun Tak chẳng thấy lạnh chút nào. Chỉ thấy ngọt ngào. Trái tim của cả hai người đều đang đập với tốc độ dồn dập giống hệt nhau. Gò má Eun Tak đỏ bừng lên.

“Gì vậy chứ? Không nó gì mà đã đặt cái đó vào rồi. Bây giờ chú không còn gì giấu tôi nữa nhỉ.”

Eun Tak vừa ngậm thìa kèm băng nhựa vừa nói. Trong đầu Yêu Tinh, những lời nói của Sam Shin hôm nào lại lướt qua, lấp đầy tâm trí trong phút chốc. Anh vẫn chưa rõ phải nói cho Eun Tak biết bằng cách nào. Yêu Tinh đắm chìm trong dòng suy nghĩ ấy chốc lát, chỉ biết gật đầu máy móc. Lòng anh lúc này như muốn nói, giá mà có thể lưu giữ thật lâu những khoảnh khắc Eun Tak cười thật xinh đẹp.

Người bất an không biết khi nào số sinh tử lại đến chỉ một mình Yêu Tinh là đủ rồi. Yêu Tinh cho là như thế. Việc hỏi Thần Chết số sinh tử đến chưa đã trở thành nhiệm vụ hằng ngày của anh. Nếu không rút kiếm ra, Eun Tak sẽ phải đối mặt với cái chết. Thần Chết tò mò không biết Yêu Tinh định làm như thế nào.

Thần Chết và Yêu Tinh sánh vai nhau ngồi bên hiên nhà cùng uống bia. Trong phòng khách, tiếng cười đùa của Deok Hwa và Eun Tak vang lên huyên não. Nguyên do là vì chiếc máy ảnh mà chủ tịch Yoo tặng Eun Tak làm quà mừng nhập học. Hai đứa chụp hết chỗ này đến chỗ kia trong nhà, xem chừng rất náo động.

“Anh có nhớ người đàn ông lúc đó đã mở cửa quán trà bước vào không?”

“Quên thế nào được.”

Khi đó, hai người đang ngồi nói chuyện trong quán trà của Thần Chết thì đột nhiên cánh cửa bật mở. Cánh cửa đó hoàn toàn không thể nhìn thấy, cũng không thể mở ra được, chỉ có người chết, thần chết hoặc những sự tồn tại đặc biệt mới có thể làm được điều đó. Vậy mà người đàn ông bình thường ấy lại mở toang cánh cửa. Thì ra không phải chỉ có lúc chết con người ta mới mở được cánh cửa. Người đàn ông đó chỉ vì cần vào nhà vệ sinh gấp nên đã mở cánh cửa chạy vào trong, sử dụng nhà vệ sinh của quán trà. Xảy ra chuyện không thể tin nổi, Thần Chết chẳng biết làm gì ngoài cười trừ.

Yêu Tinh lại nhớ đến người đàn ông ấy.

“Sự khẩn thiết của con người có thể mở được mọi cánh cửa. Đôi lúc cánh cửa được mở ra đó sẽ trở thành biến số trong kế hoạch của Thần, không phải sao? Vậy nên tôi đang định thử tìm xem, một cách đầy khẩn thiết. Tôi phải mở cánh cửa nào thì mới trở thành biến số trong kế hoạch của

Thần? Có thể sẽ mất cả trăm năm, cũng có thể chỉ mất mười tháng không biết chừng. Nhưng trước hết tôi sẽ thử lựa chọn ở bên cạnh cô bé ấy.”

Tiếng cười hì hì của Eun Tak truyền tới tai Yêu Tinh. Yêu Tinh quyết tâm, anh sẽ ngăn lại những khoảnh khắc cái chết có khả năng ập tới gần Eun Tak đồng thời thử mở cánh cửa.

“Mặc dù cũng không biết sẽ phải mở cánh cửa nào.”

Yêu Tinh lăm bắm với vẻ đầy cay đắng, lại hớp một ngụm bia. Đứng ở lập trường của Thần Chết, việc thương cảm cho ai đó đối với anh ta quả là chuyện khó khăn, nhưng chính anh ta cũng thấy số phận của Yêu Tinh và Cô Dâu thật đáng thương.

Cánh cửa hàng hiên bật mở, Deok Hwa và Eun Tak đi vào. Deok Hwa cầm máy ảnh, í ới gọi các chú. Theo phản xạ, hai người đàn ông nhìn về nơi phát ra tiếng gọi, bộ dạng của cả hai được máy ảnh chụp lại ngay tức khắc. Eun Tak vừa lảng xảng chạy đến bảo “Chụp em nữa” vừa ngõi vào chen vào giữa hai người đàn ông. Deok Hwa đang chụp ảnh cho họ cũng thò tay vào, tất cả những giây phút đó đều được ghi lại. Những khoảnh khắc được lưu lại trong máy ảnh đó đều trở thành kỉ niệm, bừng sáng rực rỡ.

***

Chi định đưa Eun Tak đi làm thêm thôi, nhưng chẳng hiểu thế nào, Yêu Tinh cũng theo vào tận trong cửa hàng gà rán. Tính thêm cả Thần Chết đã đến cửa hàng từ trước nữa là bốn. Hai mạng là người, hai mạng kia thì không phải.

Thần Chết trước đó không lâu đã xóa đi kí ức của Sunny, một lần nữa chỉ vì để trả lời “Tôn giáo của tôi là không có tôn giáo” mà lại tìm đến chỗ Sunny, mặc dù anh ta không được nghe câu “Đáng yêu quá” cô đã nói hôm trước. Vừa hay Thần Chết và bạn trai hay là người yêu gì đó của Eun Tak lại quen biết nhau nên trước hết Sunny cứ đem gà rán ra cho họ đã.

Với một con gà rán đặt trước mặt, bầu không khí của bốn người xem chừng không hòa thuận chút nào, đó đều là do trận chiến tâm lí của Yêu Tinh và Sunny. Từ hồi chạm mặt trước cửa quán, ấn tượng của Sunny về Yêu Tinh đã không tốt. Mặc dù nghe Eun Tak nói mọi chuyện đã ổn thỏa, nhưng Sunny vẫn không vừa lòng với người đàn ông từng khiến cho em gái làm thêm quan trọng của cô phải rơi nước mắt. Thần Chết và Eun Tak đứng ngòai không yên giữa hai người đang căng thẳng phóng tia lửa điện về phía nhau.

May mắn là đã đến buổi tối, khách hàng kéo đến rất đông, Sunny và Eun Tak phải đứng dậy. Yêu Tinh ngòai ở bàn nhìn chăm chăm Eun Tak đang bận bịu phục vụ khách hàng. Thần Chết ngòai ngay bên cạnh anh đột nhiên lại miệt mài giải đề Toán trong cửa hàng ồn ào này. Anh ta cứ liên tục vẽ vòng tròn vào cùng một chỗ. Yêu Tinh còn đang nhìn Eun Tak, thấy thế bèn liếc sang phía Thần Chết.

“Anh làm gì thế?”

“Anh chẳng biết gì về phụ nữ cả.”

“Hình như anh cũng có biết đáp án đâu.”

Thần Chết đã cực kì nghiêm túc hỏi Eun Tak những điều phụ nữ thích, đây là những điều Eun Tak nói cho anh ta: Lùi xe ô tô thật dứt khoát, giải đề Toán bằng bút chì kim, khi gọi điện thoại thì phải cười, đi trên đường phải để phụ nữ đi vào phía trong. Không rõ Sunny thích điều gì nên phải chuẩn bị tất cả theo lời khuyên của Eun Tak. Trong số đó, việc hôm nay anh ta chọn chính là giải đề Toán.

Cứ mỗi khi Sunny đứng trước mặt, tim Thần Chết lại đập thành thịch. Suy nghĩ “Nếu Sunny cũng thích mình thì tốt quá.” chi phối anh ta. Anh ta muốn cho cô thấy đáng vẻ xuất sắc của bản thân, bởi nhìn thế nào anh ta cũng không phải là một người đàn ông bình thường, anh ta phải nỗ lực hết sức để lấp đầy những phần thiếu sót. Chẳng rõ Yêu Tinh có biết tâm

trạng ấy của anh ta hay không, chỉ thấy anh nở một nụ cười khinh bỉ. Thần Chết mất hứng, liền đặt cây bút chì kim xuống.

“Uống rượu hay gì đó đi. Cô Kim Sun ơi. Phiền cô cho thêm hai ly bia nữa nhé.”

Yêu Tinh đông cứng người vì hai chữ “Kim Sun” mà Thần Chết vừa gọi. Sunny đang dọn bàn cũng chẳng khác gì anh. Cả hai người trân trối nhìn Thần Chết bằng đôi mắt kinh ngạc.

Bàn tay đưa lên để gọi món của Thần Chết từ từ hạ xuống. Anh ta nhận ra mình vừa phạm phải một sai lầm khủng khiếp. Vì anh ta đã xóa đi kí ức của Sunny nên xem như chưa từng xảy ra chuyện cô nói tên thật cho anh ta biết. Kim Sun, cái tên mà Sunny luôn cảm thấy buồn khi nhắc đến không hiểu sao lại thoát ra từ miệng Thần Chết quá mức tự nhiên. Dù cho Thần Chết định làm thật tốt nhưng lần nào anh ta cũng phạm phải sai lầm.

Sunny ngay lập tức kéo Thần Chết ra bên ngoài quán gà. Cô gắng hỏi. “Rốt cuộc làm sao anh biết được tên tôi?” Người đàn ông lại lịch bất minh này càng lúc càng trở nên bí ẩn hơn.

“Tôi hỏi làm sao anh biết cơ mà? Tại sao anh biết tên tôi?”

“Hình như cô từng nói tên cô là Kim Sunny thì... Trời lạnh lắm, để tôi đi lấy áo khoác...”

Đầu óc Thần Chết trống rỗng. Anh ta không nghĩ ra được điều gì để biện minh. Anh ta không muốn xóa kí ức của cô thêm lần nữa, dù thế nào cũng phải tránh khỏi chỗ này ngay lập tức, Thần Chết bèn bịa ra một cái cớ chẳng có ai tin nổi là đi lấy áo khoác. Cơn giận của Sunny hình như đã lên đến đỉnh điểm.

“Tôi còn chưa nói xong mà!”

Sunny nắm chặt lấy tay của Thần Chết đang quay người đi.

Nếu một thần chết nắm tay con người, họ sẽ nhìn thấy kiếp trước của người đó. Kí ức mà đến chính người đó cũng không thể nhớ ra tràn tới như nước lũ trong đầu không phải chỉ có những chuyện tốt, thế nên Thần Chết luôn phải giữ một khoảng cách nhất định khi đi đường, nhưng bây giờ anh ta lại bị cô nắm tay như thế này. Qua bàn tay đang được nắm lấy ấy, kiếp trước của Sunny tràn vào đầu Thần Chết. Những kí ức thuộc về kiếp trước của người khác mà anh ta định chối từ, nhưng sau cùng vẫn không thể đẩy nó ra được. Cảm giác bị đè nén khiến gương mặt Thần Chết cau lại.

Một cô gái xinh đẹp đang cười. Cô gái ấy là muội muội của ai đó, cũng là Hoàng hậu của một đất nước. Trong cái thế giới mà cô ấy nhìn thấy, có một vị vua ngu muội, có một võ thần tiến bước lại gần vị vua ấy. Đoạn cuối của kí ức đó, máu chảy ra và cô ấy chết đi, có một chiếc nhẫn ngọc. Là chiếc nhẫn ngọc mà hai người bọn họ cùng nhau nhặt ở quầy bán hàng đã tạo nên mối nhân duyên cho đến tận bây giờ. Muội muội của Kim Shin, gương mặt người phụ nữ trong cuộn tranh trùng khớp với gương mặt của Sunny. Gương mặt trong kiếp trước của Sunny giống hệt với gương mặt của cô gái ấy.

“Rốt cuộc tại sao lại...!”

Vì cơn sốc đột ngột, Thần Chết đông cứng người, đờ đẫn nhìn Sunny đăm đăm. Bàn tay đang bị nắm lấy của anh ta dần trở nên lạnh lẽo. Phản ứng khước từ mạnh mẽ của anh ta khiến Sunny càng bàng hoàng hơn.

“Thật sự anh làm sao vậy? Là chuyện gì? Đừng nói đây là lần đầu tiên anh nắm tay phụ nữ đấy chứ.... Anh có vợ rồi à?”

Gương mặt Sunny nhăn lại. Anh ta nói mình không có số điện thoại, cô phải dạy cho anh ta, tên thật cũng không nói cho cô biết, mới nắm tay một chút đã bày ra bộ mặt nghiêm túc đến đáng sợ, rõ ràng là đàn ông đã có vợ. Nếu không, biết đâu lại là nhân viên của cơ quan tình báo quốc gia.

Dẫu là gì cũng được, cô chỉ muốn biết cho rõ. Để cô có thể an lòng mà thích người đàn ông này, để cô dường như đã thích lại càng có thể thích anh ta nhiều hơn.

“Không phải đâu.”

“Thế thì là thần chết chắc?”

Gương mặt trắng bệch của Thần Chết càng nhợt đi. Sunny lắc lắc đầu. Quả nhiên anh ta là người đàn ông đến cả đùa giỡn một câu cũng không được. Sunny quyết định lại thêm một lần nữa tự che mắt dối mình vậy. Bởi vì cô vẫn chưa thể buông bỏ người đàn ông này.

Sau khi Sunny bảo lạnh rồi vội vàng đi vào bên trong, Thần Chết vẫn đứng ngây ra trước cửa hàng. Hai người phụ nữ khiến anh phải khóc khi nhìn thấy lần đầu tiên hóa ra lại là cùng một người. Dù là gương mặt của kiếp trước hay gương mặt của kiếp này vẫn làm cho anh ta phải khóc. Rốt cuộc người phụ nữ ấy là ai. Thần Chết đứng bất thần.

Khách hàng ra về hết, Sunny và Eun Tak lại quay về bàn ngồi. Yêu Tinh nhìn chòng chọc vẻ dò xét Sunny ngồi đối diện. Tên thật của cô là Kim Sun. Kim Sun là tên muội muội của anh. Dù có thể chỉ là ngẫu nhiên nhưng việc coi đó là ngẫu nhiên vẫn có phần kì lạ. Tiếng gọi cao vút của Sunny “đại huynh” lại lớn vồn bên tai anh.

Sunny cầm cốc bia lên uống cạn một hơi, tiếp đó cô đặt cái cốc rỗng xuống rồi hỏi.

“Này đại huynh, sao cứ nhìn tôi mãi vậy? Huynh nhìn từ nãy rồi đấy.”

“Tên cô trùng với tên một người quen của tôi nên thấy kì lạ thôi. Tên cô thật sự là Kim Sun à? Viết theo Hán tự thì như thế nào?”

“Tôi dùng tiếng Anh chứ không dùng Hán tự. S,U,N,N,Y.”

Mặc thái độ thô lỗ của Sunny như không muốn cho anh biết, ánh mắt Yêu Tinh từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi Sunny. Vì Yêu Tinh từ cứ liên tục nhìn chăm chăm vào Sunny, Eun Tak dần cảm thấy không thoải mái. Sắc mặt Yêu Tinh tối đi, Thần Chết ngồi bên cạnh cũng trông thấy.

“Có phải cô từng gặp tôi ở đâu đó rồi không?”

“Mấy hôm trước gặp rồi đấy thôi. Ngay trước cửa hàng.”

“Lúc đó cũng vậy, vừa nãy cũng thế. Tại sao cô cứ gọi tôi là “đại huynh” vậy?”

“Thế tôi phải gọi anh là “anh này”, “anh kia”, “này”, “mày” à?”

Câu trả lời của Sunny đúng là không phải vừa. Dù Yêu Tinh nghĩ có khi nào Sunny là kiếp sau của muội muội hay không, nhưng lối ăn nói thẳng tưng của cô khiến anh phải nhăn mày. Muội muội nhút nhát của anh cũng hay đùa nghịch thật nhưng so với Sunny thì quả là khác một trời một vực.

Hậu quả của việc nhìn thấy kiếp trước của Sunny khiến Thần Chết khi nãy ngồi xuống với vẻ mặt bồn loạn, giờ đã bớt căng thẳng được một chút và bắt đầu cười. Nghe thấy tiếng rên rĩ của Yêu Tinh, không hiểu sao trong lòng anh ta lại dâng lên một cảm giác khoái trá. Yêu Tinh lườm xéo Thần Chết. Cô gái mà anh ta thích chính là đây chứ đâu. Tật xấu bỗng tái phát. Yêu Tinh lại hỏi Sunny.

“Cô với tên này chính xác là loại quan hệ gì? Cô có biết anh ta là gì không mà lại hẹn...”

Trước khi Yêu Tinh kịp dứt lời, Eun Tak và Thần Chết vội vàng ngăn anh lại. Vì Eun Tak lườm anh một cú cháy mắt nên Yêu Tinh không

thể nói thêm câu gì nữa, đành ngậm miệng. Phản ứng của hai người rõ kì lạ, nhưng đối với người đàn ông ưa đùa cợt này, cô không muốn thua anh ta một chút nào, Sunny đáp lời.

“Quan hệ trao và nhận nhẫn chẳng?”

Ngay lúc đó, Eun Tak nhớ đến dáng vẻ Sunny cứ mân mê chiếc nhẫn và chờ đợi một “quý ngài” nào đó. “Quý ngài” đó hóa ra là Thần Chết.

“Chiếc nhẫn ấy có ý nghĩa gì ạ?”

“Hỏi hay lắm, em gái làm thêm à. Chiếc nhẫn này có ý nghĩa gì vậy?”

Câu hỏi đột nhiên chuyển hướng sang Thần Chết. Thần Chết bối rối. Con người to và đen láy của anh ta dao động. Thần Chết cũng muốn biết. Chiếc nhẫn xuất hiện trong kiếp trước của Kim Sun rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Một, người phụ nữ trong cuộn tranh có gương mặt giống với kiếp trước của Sunny. Hai, người phụ nữ trong cuộn tranh là muội muội của Kim Shin. Vậy Sunny là kiếp sau của muội muội Kim Shin? Vẫn chưa chắc chắn. Nếu thế, người nhìn thấy Sunny, rồi nhìn thấy bức tranh muội muội của Kim Shin đều bật khóc là anh ta đây rốt cuộc là ai? Căn nguyên những cảm xúc của anh ta rốt cuộc bắt nguồn từ đâu? Những phần quan trọng vẫn còn là ẩn số.

“Sẵn đang nói đến chuyện chiếc nhẫn nên tôi nói luôn. Cô có thể trả lại tôi chiếc nhẫn ấy không? Ở tiệm cà phê chúng ta gặp lần trước. Ngày mai lúc một giờ chiều nhé.”

Thần Chết dọn sạch mọi thứ trong đầu, thậm nghĩ có lẽ phải tìm hiểu thêm về chiếc nhẫn đã. Vậy nên anh ta đành đưa ra một kết luận có hơi bất lịch sự, ấy là bảo cô trả lại chiếc nhẫn cho mình. Gương mặt xinh đẹp lấp

lánh của Sunny cau lại. Ý của Thần Chết khi bảo “sẽ tìm hiểu về chiếc nhẫn” là gì mới được. Sunny không thể hiểu nổi. Bên nào thích bên nào trước là bên ấy thua. Cho đến khi Thần Chết đưa ra đáp án, Sunny sẽ là người chờ đợi vậy.

***

Sau khi gặp Sunny có tên giống với muội muội của mình, Yêu Tinh càng nhớ muội muội hơn. Tại sao cô ta cứ nhất định phải gọi anh là “đại huynh”, làm anh càng nhớ đến muội muội? Yêu Tinh cẩn thận mở cuộn tranh ra, nhìn chăm chăm vào gương mặt muội muội không hề già đi giống như Yêu Tinh, và lúc nào cũng vẫn xinh đẹp như thế. Cho dù bất kỳ lúc nào mở ra cũng không có gì khác, nhưng Yêu Tinh vẫn cảm thấy tiếc nuối. Nụ cười rạng rỡ, cả lúc nhăn mặt nhúm mày, rất nhiều cảm xúc của muội muội.

“Muội sống có tốt không...”

Yêu Tinh khẽ vuốt bức tranh bằng những ngón tay tràn ngập vẻ đau lòng.

“Đại huynh đến bây giờ mới sống tốt.”

Là nhờ vào Eun Tak cũng tươi cười rạng rỡ giống như muội muội của anh, thế nên Yêu Tinh mới có thể nói rằng anh đang sống tốt với muội muội như thế này. Yêu Tinh khẽ nở nụ cười.

Nói xong lời chào với bức tranh, Yêu Tinh ra khỏi phòng tiến về phía nhà bếp. Thần Chết đang đứng trong bếp chuẩn bị bữa trưa. Từ hôm qua cái mặt của anh đã ngấn ra như bò đội nón, à phải nói là ngay từ đầu trông đã giống bò đội nón rồi mới phải. Giữ nguyên cái bộ dạng đó. Thần Chết liên tục vẩy ớt bột vào đĩa salad. Nhìn thấy đĩa salad đã te tua thành một đồng hồ độn, Yêu Tinh tặc lưỡi rõ to.

“Tinh hồn lại rồi chuẩn bị bữa trưa giùm đi. Có giặt lại chiếc quần thôi mà anh cũng thất bại à?”

“Chỉ là mượn một thời gian thôi.”

“Đấy là giặt lại chứ còn gì nữa. Đồ đã cho rồi sao còn mượn lại? Hôm qua tôi còn thấy hai người nắm tay nhau mà. Bộ anh nhìn thấy chuyện gây thù chuốc oán gì ở kiếp trước hay sao?”

“Đừng có đoán mò. Đây là vấn đề cá nhân. Có nhìn thấy tôi cũng không thể mở miệng nói được. Quy tắc là vậy rồi.”

Xem ra ngay từ đầu bộ dạng của anh ta không phải là đang thần thờ rồi. Yêu Tinh chép miệng tiếc nuối. Chỉ có Yêu Tinh là vẫn đang mắc mứu về cái tên của Sunny.

“Lương tâm thần chết nảy sinh cơ đấy. Người như vậy mà lại đi giấu việc mình là thần chết rồi hẹn hò với con người à?”

“Anh cũng có khác gì tôi đâu, sao cứ phải nói như thế hả?”

“Giống ở chỗ nào hả? Của tôi là tình yêu định mệnh... Tên của em gái tôi cũng là Kim Sun.”

Kim Sun. Mọi chi tiết đều hoàn toàn trùng khớp, Thần Chết quay lại nhìn Yêu Tinh bằng đôi mắt ngạc nhiên.

“Thế nên cả đêm hôm qua tôi cứ bồn chồn không yên.”

Yêu Tinh đang giải bày những lời thật lòng.

“Anh bảo là không biết cô ấy đã chuyển kiếp hay chưa mà.”

“Nếu tái sinh với một gương mặt khác thì làm sao mà nhận biết được. Tôi chỉ nhìn thấy được lành dữ họa phúc của con người thôi.”

“Cứ cho là cô ấy đã chuyển kiếp và hai người gặp lại đi. Nhưng sau đây thì sao? Đẳng nào thì muội muội của anh cũng không còn nhớ gì về kiếp trước.”

Chỉ mỗi việc Kim Sun đã tái sinh và đang sống ở đâu đó cũng khiến Yêu Tinh thấy mờ lung. Dù có gặp lại nhau đi chăng nữa, người ấy cũng chỉ là kiếp sau của Kim Sun chứ không phải Kim Sun, nhưng kể cả như vậy, anh vẫn muốn gặp. Dù cô đã tái sinh, sống một cuộc đời mới, anh vẫn muốn trở thành thần hộ mệnh của cô. Nếu được vậy thì những tháng ngày dài đằng đẵng từ lúc trở thành yêu tinh, sống mà không thể quên được cái chết của muội muội dường như mới trở nên có ý nghĩa.

“Chỉ là kiếp này của con bé có bình an vô sự, sống lâu khỏe mạnh, có được yêu thương hay không, tôi tò mò những chuyện như vậy đấy. Vì tôi thương cái đồ xấu xí nhà tôi mà.”

Yêu Tinh bình thản nói bằng giọng nhàn nhạt, trong khi Thần Chết đang rối như tơ vò. Một dự cảm không lành âm ỉ trong lòng anh ta. Sunny là muội muội của Yêu Tinh. Tại sao? Là một thần chết, điểm tốt hay không tốt đều không có, vậy mà giờ đây trái tim anh ta lại đập nhanh trong nỗi bất an. Người phụ nữ trong bức tranh thấm ướt máu rồi ngã xuống, cô là nhân vật chính của một cuộc đời đầy bi thảm. Ngày xưa của Yêu Tinh như thế nào, kiếp trước của Sunny như thế nào, Thần Chết thực lòng muốn biết thêm. Anh ta gắng hỏi Yêu Tinh: “Sẵn đang nói đến chuyện này, anh nói thêm một chút đi.”

“Cái gì cơ?”

“Chuyện của anh ấy, Sống thế nào? Chết ra sao?”

Eun Tak đã chuẩn bị xong xuôi để đi ra ngoài, đang định vào bếp chào hai người liền đứng sững lại. Tiếng nói của hai người vừa trầm thấp vừa thận trọng.

“Tôi nói với anh một lần rồi còn gì. Tôi là tướng quân. Võ thần của triều đại Goryeo.”

“Anh hi sinh trên chiến trường sao?”

“Không, chết bởi lưỡi kiếm của vị vua mà tôi bảo vệ.”

Thanh kiếm cắm vào ngực Yêu Tinh. Cuộc đời của Kim Shin trở thành yêu tinh, cuộc đời của Kim Sun, muội muội của anh đều rồi ren cho đến tận khi anh bị thanh kiếm đó đâm vào.

Yêu Tinh cảm thấy không biết phải bắt đầu từ đâu. Câu chuyện mở đầu bằng sự ra đời của một đứa trẻ sẽ trở thành vua của một quốc gia, trở thành chủ nhân của anh. Và rồi kết thúc bằng cái chết của Kim Shin. Vì câu chuyện đã từ rất lâu rồi nên anh chỉ đơn thuần nhớ đến nó chứ không còn mang trong lòng sự phẫn nộ nữa. Yêu Tinh từng nói làm gì có phẫn nộ nào kéo dài đến ngàn năm vạn năm.

Chỉ tự suy ngẫm thôi cũng thấy, trái tim Kim Shin bị cắm thanh kiếm vào hẳn phải có một câu chuyện đau đớn ẩn giấu đằng sau. Không biết nỗi đau xót xa từng đến mức nhói vào tận xương tủy này của Yêu Tinh, Eun Tak đứng sau bếp cũng cảm thấy một cơn đau. Chú thật đáng thương.

“Biết là không thể chạm đến, tôi biết rất rõ điều đó, nhưng không còn cách nào khác ngoài bước lại gần. Nơi đó là chiến trường cuối cùng của tôi và tôi phải chết ở đó.”

“Tại sao vậy?”

“Làm trái thánh chỉ và quay trở về, xem nhẹ sự ghen tức và nỗi sợ hãi của vị vua trẻ, không quên được lời dặn dò hãy bảo vệ Yeo của Tiên Vương, phải cứu lấy mạng sống của các gia nô vô tội. Quan trọng nhất là, để bảo vệ muội muội gốc ghếch của tôi khỏi cái chết.”

Dù thời gian có trôi đi, mỗi hận của những chuyện trước kia vẫn nguyên vẹn như vậy. Nhìn Yêu Tinh đối với trái tim đau đớn, Thần Chết bối rối không biết phải nói gì lúc này. Số phận Yêu Tinh luôn khiến Thần Chết cảm thấy đáng thương. Dù anh ta chẳng làm gì sai nhưng không hiểu tại sao lại cứ thấy có lỗi.

“Hình như tôi nói hơi nhiều trước mặt một người không còn nhớ gì. Đồ ăn nguội hết rồi kìa.”

Mới ban ngày ban mặt mà bầu không khí xem chừng quá âm ảm. Yêu Tinh đang định chuyển đề tài thì Thần Chết lấy chiếc nhẫn từ trong túi áo ra. Là chiếc nhẫn anh ta đã nhận lại từ Sunny. Yêu Tinh nhíu mày như muốn nói anh ta hoàn toàn chẳng biết gì về chiếc nhẫn. Anh không hiểu được ý của Thần Chết, thay vào đó lại hiểu nhầm vô ích.

“Có khi nào anh nghĩ... anh thật sự là em gái của tôi không? Thế nên anh mới hỏi chuyện tôi trong quá khứ chứ gì? Đeo nhẫn vào để tôi xem như thế nào nào.”

Tay nắm lấy chiếc nhẫn, Yêu Tinh càng sát lại gần mặt Thần Chết hơn. Thần Chết vừa ghê sợ vừa lật đật lùi ra đằng sau. Bộ dạng này của anh ta rất buồn cười. Yêu Tinh tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Sun à. Vậy nên bây giờ mọi người đang cảm nhận được tình thương yêu của huynh đó ư?”

Giọng gọi Sun của Yêu Tinh bỗng trở nên trù mến, Thần Chết rùng mình nổi hết cả da gà. Đến lúc đó, Eun Tak mới thò vào bếp “Xin lỗi đã quấy rầy khoảnh khắc ngọt ngào của hai người.” Yêu Tinh đang đùa cợt liền quay sang nhìn Eun Tak. Eun Tak chào hai người “Tôi đi ra ngoài một chút rồi về”, rồi cô quay đi. Yêu Tinh lật đật chạy theo cô. Thần Chết xua tay bảo anh nhanh đi đi.

***

Jung Hyun là người bạn mà Eun Tak quen ở thư viện, cô ấy là bạn cô, nhưng cũng là một con ma. Eun Tak đã nhìn thấy Jung Hyun ở thư viện từ lâu, nhưng cô ấy không hề giống những con ma khác, cô ấy không làm Eun Tak hoảng sợ, cũng không một lần cầu xin Eun Tak trả thù cho mình. Cô ấy luôn mặc bộ đồng phục gọn gàng và vui vẻ chào đón Eun Tak. Đôi khi Eun Tak còn nhầm lẫn không biết cô ấy là ma hay người nữa. Thi thoảng Eun Tak cũng thấy tò mò, Jung Hyun rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mà lại trở thành ma nhỉ? Vì vậy cô đã bảo Jung Hyun, nếu có mong muốn điều gì thì hãy nói cho cô biết. Jung Hyun chỉ bảo rằng nếu được thì hãy đến Pajoo và mua hoa cho cô ấy vì thân xác cô ấy đang nằm ở đó. Eun Tak muốn thực hiện lời nhờ cậy của người bạn cũ.

Đường đi tới Pajoo để gặp Jung Hyun của Eun Tak có Yêu Tinh đi cùng. Tốt thì tốt thật, nhưng vì vừa mới nghe được câu chuyện buồn của Yêu Tinh nên bây giờ cô rất khó nhìn thẳng vào anh. Giờ cô có thể hiểu tại sao thi thoảng anh luôn bắt bẻ cô: “Sao em có cả đồng sự tình thế hả?” Sự tình của Yêu Tinh cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Hôm nay Eun Tak chỉ chăm chăm nhìn xuống dưới chân, Yêu Tinh lấy làm lạ nhìn cô cứ lầm lũi bước đi.

“Em đi mua hoa à?”

Nghe Yêu Tinh nói, Eun Tak ngẩng đầu lên.

“Chú này, chú cực kì hợp với hoa đấy. Loài hoa nào cũng hợp.”

Đột nhiên Eun Tak nói một câu anh không ngờ tới, Yêu Tinh mang vế mặt ngờ vực, đăm đăm nhìn cô.

“Chú đúng là hình mẫu lí tưởng của tôi, lúc nào cũng thế.”

“...”

“Tính cách của chú cực kì tốt. Cái gì cũng tốt.”

Yêu Tinh bối rối trước cơn mưa lời khen của cô.

“Tôi làm sai cái gì à? Hay là em làm sai cái gì?”

“Làm gì có đâu.”

“Thế thì tại sao? Sao đột nhiên em lại bày tỏ?”

“An ủi? Ủng hộ? Chắc là mấy cái đó đó.”

Không thể nói là mình đã nghe thấy toàn bộ câu chuyện, Eun Tak đành lấp lửng cho qua. Đằng nào tâm trạng của Yêu Tinh cũng đang rất vui. Dù có đột ngột, dù là an ủi hay ủng hộ, tất cả những gì Eun Tak dành cho anh, anh đều thích cả.

“Em nói cụ thể xem nào, làm sao tôi lại là mẫu hình lí tưởng của em.”

“Eun Tak nhìn Yêu Tinh một lúc. Nỗi buồn xưa cũ trong đôi mắt anh lấp lánh, dập dềnh như nước sông dưới ánh nắng mặt trời. Eun Tak đắm chìm trong đôi mắt ấy. Cuối cùng trong mắt anh cũng có Eun Tak.

“Bởi vì chú vừa kì lạ, mà cũng rất đẹp đẽ.”

Tấm lòng chân thành được truyền đến quá đổi ấm áp, khiến Yêu Tinh lần đầu tiên nở nụ cười tươi rói. Đến cả cơn gió lùa qua cũng trở nên ấm áp.

Eun Tak cầm hoa, hướng về nơi bảo quản tro cốt cô đã được chỉ dẫn. Go Jung Hyun, giữa các dây hộp tro cốt, Eun Tak tìm thấy tên của Jung Hyun. Giữa gấu bông, điều hoa và các bức ảnh là tên của Jung Hyun. Eun

Tak đặt hoa ngay phía trước. Cô chào: “Mình đến rồi đây.” Yêu Tinh đứng phía sau Eun Tak nhìn cô đăm đăm. Số phận đã bắt cô sinh ra là Cô Dâu của Yêu Tinh phải nhìn thấy ma quỷ, cuối cùng cô lại làm bạn với ma quỷ.

Eun Tak cất tiếng chào di ảnh, nhìn kĩ vào ô tro cốt của Jung Hyun. Vì Jung Hyun mất năm mười chín tuổi nên trong hầu hết các bức ảnh, cô ấy vẫn còn mặc đồng phục. Eun Tak lướt qua một bức ảnh chân dung của Jung Hyun, rồi nhìn đến bức ảnh cô ấy chụp cùng một người bạn. Eun Tak dụi mắt. Trong bức ảnh đó có một gương mặt rất quen.

“...Mẹ? Mẹ à, hình như đúng là mẹ rồi.”

Thiếu nữ trẻ măng đang nở nụ cười cùng Jung Hyun trong bức ảnh chính là mẹ của Eun Tak năm mười chín tuổi. Yêu Tinh thấy Eun Tak đột nhiên nhìn chòng chọc và ô tro cốt, rồi trông cô như chợt hiểu ra. Yêu Tinh đang đứng dựa người vào lan can chờ đợi bỗng dựng thẳng người dậy. Eun Tak đã chạy đến bên anh rồi nắm lấy tay anh.

“Chú ơi, cửa! Mau mở cửa đến thư viện!”

Trước lời nói gấp gáp của Eun Tak, Yêu Tinh gạt đầu rồi mở một cánh cửa gần đó. Ánh sáng bừng lên, họ cùng bước vào thư viện.

Vừa đến thư viện Eun Tak đã dáo dác chạy khắp nơi tìm Jung Hyun. Cuối hành lang ở phía xa, Eun Tak phát hiện ra Jung Hyun, cô vội vã chạy về hướng đó. Nhìn Eun Tak như vậy, Jung Hyun nhẹ mím cười nói.

“Cẩn thận chứ. Ngã bây giờ.”

“Ha, dì là bạn của mẹ cháu... ạ? Dì biết mẹ cháu sao? Cô Ji Yeon Hee ấy ạ?”

“Thế cháu nghĩ tại sao ta lại ở bên cháu? Ta phải ở cạnh con gái yêu của Yeon Hee chứ.”

Quá bất ngờ, Eun Tak lặng đi không nói nên lời. Gương mặt tươi cười rạng rỡ của Jung Hyun làm lồng ngực Eun Tak tắc nghẽn. Cô vừa bất ngờ lại vừa vui mừng. Sự thật rằng người bạn của mẹ luôn bên cạnh mình khiến nước mắt cô lăn dài trên má.

“Lúc còn học cấp ba chúng ta từng hứa với nhau, nếu sinh con sẽ mua đồ đẹp cho chúng. Dù ta không thể mua quần áo đẹp cho cháu nhưng đã giữ được số tiền của Yeon Hee cho cháu.”

Jung Hyun chỉ vào tủ khóa bên cạnh rồi đọc mật khẩu. Eun Tak tròn xoe mắt, nhấn mật khẩu theo lời Jung Hyun, cánh cửa tủ mở ra. Bên trong chất đầy số tiền tiết kiệm. Eun Tak nhìn những cuốn sổ tiết kiệm đã cũ sòn, lại quay sang nhìn Jung Hyun.

“Là sổ tiết kiệm mà ngày nào dì cháu cũng bảo đi đâu hết rồi ấy. Đây là tiền bảo hiểm của Yeon Hee. Quyển ở trên cùng là mới nhất đấy. Cháu hãy rút tiền ra rồi bù vào tiền học phí. Chúc mừng cháu đậu đại học nhé.”

Lời chúc mừng đậu đại học vừa quá đổi hạnh phúc mà lại vừa u buồn, Eun Tak rơm rớm nước mắt.

“Vì cái ngày mà dì không thể đi, cứ mãi luẩn quẩn ở đây sao? Vì cháu ư?”

“Thời gian luẩn quẩn mãi ở đây, có thể nhìn thấy cháu lớn lên cũng vui lắm, dù có hơi muộn một chút. Bây giờ ta phải đi rồi, còn phải lên đó tám chuyện với Yeon Hee nữa chứ.”

“...Dì sẽ đi sao ạ? Ngay bây giờ ư?”

“Ta đi rồi, sẽ kể lại hết tất cả với mẹ cháu. Con gái của cậu rất tốt bụng, học hành giỏi giang, còn đậu được vào trường đại học tốt nữa.”

Jung Hyun đưa tay xoa đầu Eun Tak. Dù không cảm nhận được hơi ấm nhưng chỉ cần tấm lòng thôi cũng đủ làm Eun Tak òa khóc. Jung Hyun nhìn Eun Tak bằng đôi mắt tiếc nuối, rồi chào tạm biệt cô. Cơ thể Jung Hyun mờ dần rồi tan biến. Eun Tak sụt sịt, nói với Jung Hyun lời chào cuối cùng.

“Cảm ơn dì. Cảm ơn vì tất cả. Dì cùng với mẹ con nhất định... phải đến thiên đường nhé. Dì đi bình an nhé. Chào cậu, đi bình an. Go Jung Hyun.”

Trước kia là bạn của mẹ, bây giờ là bạn của cô. Eun Tak vẫy tay về hướng Jung Hyun đã biến mất. Yêu Tinh nhìn theo dáng vẻ đó của cô, tâm trạng chùng xuống. Xung quanh cô bé này luôn là những chuyện không bình thường, những chuyện khiến cô phải rơi nước mắt.

Hai người tìm đến chỗ bờ biển, sẵn tiện Yêu Tinh cũng muốn an ủi Eun Tak đang khóc. Đây là nơi Eun Tak đã ở cùng với mẹ, cũng là nơi lần đầu tiên Yêu Tinh xuất hiện. Eun Tak nhìn đăm đăm về phía bờ biển trải dài mênh mông, cô cất tiếng gọi mẹ.

“Mẹ ơi, mẹ có một người bạn thật tốt. À không, đúng ra phải là bạn của con chứ nhỉ. Tất cả những gì mẹ cho con đều thật tuyệt vời. Cả bánh, cả tiệc sinh nhật, cả khăn quàng cổ, cả Jung Hyun. Tất cả đều rất tuyệt vời.”

Yêu Tinh đến nơi này để xoa dịu Eun Tak nhưng xem ra cô lại khóc mất rồi. Anh đặt bàn tay mình lên đôi vai nhỏ bé ấy, vụng về vỗ bộp bộp, học theo những gì Eun Tak đã chỉ để an ủi cô, và nghĩ nếu có thể an ủi cô được thì tốt biết mấy.

“Chú cũng vậy. Cảm ơn chú vì đã mở cửa cho tôi.”

Eun Tak hướng về phía Yêu Tinh đang đưa bàn tay ấm áp ra cho mình, khẽ mỉm cười. Gương mặt vừa khóc vừa cười của cô tèm lem hết cả,

nhưng vẫn thật xinh đẹp.

“Tôi là người vĩ đại như thế đấy.”

Eun Tak cười phá lên thành tiếng vì câu nói của Yêu Tinh. Tiếng sóng biển rì rào vỗ bờ.

“Em cười giấu tôi đây à?”

“À, mưa. Nhắc mới nhớ, dạo gần đây không thấy mưa mấy nhỉ?”

“Tôi đang tự kiểm chế. Không thì e là NASA sẽ đến bắt tôi đi mất.”

Bây giờ anh lại trở thành ông chú chuyên đi chọc cười Eun Tak. Tiếng cười ha ha của cô vang lên bên bờ biển rồi lan rộng ra, to hơn cả tiếng sóng biển

Vừa kỳ lạ mà cũng thật đẹp đẽ

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm. Đám đông đầy những người và người trải dài khắp các con đường. Lo sợ sẽ bị sượt tay qua bất kì ai trong số họ. Thần Chết khoanh chặt tay lại, cố gắng tránh né hết sức có thể. Sau đó anh ta đưa tay vẫy vẫy Sunny đang ở phía xa rồi bước lại gần cô. Hôm nay cô cũng thật xinh đẹp. Sunny luôn là người phụ nữ đẹp đến chói cả mắt. Thần Chết nhất thời bị dáng vẻ đó mê hoặc, đứng ngây ngốc nhìn cô. Bộ dạng đờ đẫn ấy của anh ta thật sự rất buồn cười, khiến Sunny phì cười.

Giữa đám đông người qua kẻ lại, hai người họ chào nhau. Gặp nhau vào một ngày đặc biệt có vẻ làm mối quan hệ càng đặc biệt. Thế nhưng một bên vẫn ở trong tình cảnh không biết người mà mình hẹn hò là người hay thần chết.

“Chúng ta nắm tay đi.”

Thần Chết muốn biết thêm về kiếp trước của người phụ nữ này. Dầu biết phương pháp này là sai trái nhưng anh ta không thể dừng lại được.

Một Thần Chết luôn chỉ biết lùi lại phía sau lại đưa ra lời đề nghị nắm tay, khiến tâm trạng của Sunny không hề tệ chút nào. Thế nhưng cô không thể chìa tay ra. Cô theo đuổi Thần Chết đến đây là đủ rồi.

“Tôi cũng vậy. Tôi cũng muốn nắm tay, cũng muốn ôm hôn với anh Kim Woo Bin. Thế nhưng ít nhất tôi phải biết mình đang nắm tay ai, đang ở trong cái ôm của ai thì mới ôm được chứ. Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi kia mà. Anh Kim Woon Bin, thật sự thì anh là ai? Anh còn chưa trả lời làm sao anh biết được tên thật của tôi. Vì anh đẹp trai nên tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện cho anh, nhưng chỉ đến hết năm nay thôi. Hai tiếng đồng hồ nữa là sang năm mới rồi.”

Từng lời từng chữ rõ ràng rành mạch của Sunny chỉ ra mọi chuyện không sai chút nào, khiến Thần Chết đông cứng tại chỗ. Sunny đã nói đến thế nhưng Thần Chết không thể đáp lại một lời. Anh ta chỉ biết đứng đó chớp mắt. Nếu đội nón lên, Sunny sẽ không thể nhìn thấy anh ta. Nỗi bất an bỗng ập tới, nếu đội nón lên, liệu anh ta có trở thành kẻ chỉ có thể len lén nhìn theo hình bóng Sunny hay không?

“Yêu cầu của tôi vô lý lắm à?”

“...Tôi xin lỗi.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy chúng ta dừng ở đây nhé? Việc anh để tôi đi vào phía trong khi đi đường, việc anh giải Toán bằng bút chì kim đều rất dễ thương, tôi đều thích cả. Thế nhưng chúng ta không thể tiếp tục được nữa. Anh cứ xem như tôi bị đá đi. Sau này anh đừng liên lạc với tôi nữa. Nếu tình cờ chạm mặt nhau, mong anh cũng đừng chào hỏi gì cả.”

Nỗi bất an đã trở thành sự thật. Ngày 31 tháng 12 có vẻ như được định trước là sẽ hồng bét. Cái tương lai mà Yêu Tinh nhìn thấy khi đi lướt

qua Sunny trước cửa hàng đang xảy ra vào ngày hôm nay. Yêu Tinh cũng đã nhìn thấy, đó đúng là gương mặt của Thần Chết không nói được lời nào mà chỉ biết rơm rớm nước mắt.

“Happy New Year.”

Sunny nghĩ, làm thế này với một người đàn ông tuyệt đối không cho cô biết thân thế là hoàn toàn đúng. Trong lòng chất chứa tổn thương, cô chào tạm biệt anh ta. Có lẽ cũng không đến mức phải tổn thương nhưng cô có hơi đau lòng. Đã làm đến nước này rồi mà người đàn ông ấy vẫn nhất quyết không cho cô biết tên.

Sunny cứ thế quay lưng bước đi rồi biến mất trong dòng người đông đúc. Thần Chết như bị đóng đinh tại chỗ, lặng nhìn theo bóng lưng lạnh lẽo ấy của Sunny.

***

Thư kí Kim cũng biết về sự tồn tại của người đàn ông tên Yoo Jae Shin mà chủ tịch Yoo luôn cung kính hầu hạ. Anh ta đã gặp người đàn ông ấy vài lần trong nhiều năm, thế nhưng người đàn ông đó không hề già đi chút nào cả. Dù thư kí Kim cũng loáng thoáng biết được những việc mình làm đều có liên quan đến người đàn ông đó, thế nhưng đây lại là lần đầu tiên người đàn ông đó trực tiếp gọi anh đến gặp mặt.

“Người đàn ông ấy họ thật là Kim, tên Shin trong “tin tưởng”, mãi đến gần đây chủ tịch Yoo mới nói cho thư kí Kim biết. Thư kí Kim từng là một thiếu niên không có ước mơ, sống trong một con ngõ nhỏ. Một nhà hảo tâm tên Kim Shin mà cả cậu thiếu niên đó không biết mặt đã cho cậu thi kiểm tra chất lượng, giúp cậu có ước mơ, giúp cậu học lên đại học. Chính là Kim Shin

Thư kí Kim có hơi căng thẳng khi phải gặp mặt nói chuyện riêng với Yêu Tinh. Ngôi nhà to lớn giống như sự tồn tại của anh mang lại một

cảm giác hết sức thần bí. Yêu Tinh nhìn thư kí Kim, từ lúc anh ta còn là một cậu thiếu niên, anh đã trở thành thần hộ mệnh của anh ta. Yêu Tinh nở nụ cười thoải mái. Cậu thiếu niên năm đó đã khôn lớn nên người, kề cận bên chủ tịch Yoo và Deok Hwa, cũng đã làm rất nhiều việc giúp anh. Yêu Tinh nhờ cậu thư kí Kim chuyển tiền bảo hiểm của Eun Tak. Theo pháp luật, trước khi qua sinh nhật năm tới, Eun Tak vẫn phải có sự đồng ý của người giám hộ mới được nhận tiền bảo hiểm.

Thư kí Kim lập tức hiểu ý của Yêu Tinh. Cuộc nói chuyện kết thúc, thư kí Kim đứng dậy quay người đi về phía anh ta rồi cúi gập người chào.

“Cảm ơn ông. Vì tất cả.”

Lời nói có phần cứng nhắc, nhưng chứa đựng sự chân thành. Yêu Tinh gật đầu. Dù có từng là một đứa bé ngây thơ và non nớt, nhưng con người rất nhanh sẽ khôn lớn và trưởng thành. Một bên trái tim anh bỗng cảm thấy nhói nhói. Việc dõi theo cuộc đời một ai đó thật vui, anh cũng rất biết ơn khi họ đã trưởng thành rất tốt, và rồi một ngày nào đó họ bày tỏ lòng biết ơn với anh.

Ngày mai nữa thôi Eun Tak cũng sẽ thành người lớn. Chỉ trong một ngày thì không phải tất cả đều thay đổi. Nhưng tuổi hai mươi, khoảnh khắc hai mươi tuổi, khoảnh khắc trở thành người lớn vẫn cực kì có ý nghĩa, khoảnh khắc ấy đang đến gần. Yêu Tinh muốn cùng cô trải qua khoảnh khắc ấy.

Vậy nên Yêu Tinh cẩn thận mặc một bộ đồ để đi ra ngoài, rồi ngồi chờ Eun Tak nói “Chúng ta hãy cùng trải qua giây phút này nào.” Thế nhưng đã 11 giờ 30 phút, đêm càng lúc càng khuya, mà Eun Tak vẫn chẳng hề lộ mặt ra khỏi phòng, khiến Yêu Tinh phập phồng lo lắng. Anh hết lảng vảng ở phòng Eun Tak lại đi về phòng mình, ngồi lên giường. Sự trông đợi của anh

có nguy cơ tan thành mây khói. Đang định nổi cáu thì đồng hồ điểm phút thứ năm mươi chín, Yêu Tinh nghe thấy tiếng gõ cửa phòng mình.

Eun Tak mở cửa phòng Yêu Tinh bước vào. Cô nhìn Yêu Tinh ngồi trên giường, quần áo chỉnh tề như đang chuẩn bị đi ra ngoài với vẻ ngờ vực. Trông bộ dạng Yêu Tinh trưng ra vẻ mặt lầm lì khó ở, Eun Tak cười tươi hết cỡ bảo anh “Chú nghe cho kĩ nhé” rồi lảng tai nghe âm thanh bên ngoài. Đồng hồ treo tường bên ngoài phòng khách vang lên. Ting... Ting... Ting, từng tiếng một cho đến tiếng chuông cuối cùng. Đồng hồ điểm đúng nửa đêm, bắt đầu một năm mới. Eun Tak đã trở thành người lớn.

“Chú ơi, đúng mười hai giờ rồi! Là ngày 1 tháng 1 của năm mới! Tôi thành người lớn^[1] rồi.”

[1] Ở Hàn, hai mươi tuổi mới được tính là tuổi trưởng thành.

“Vậy thì đã làm sao? Quần áo em sao lại chỉnh tề thế kia?”

“Tôi định đi ra ngoài mà, hôm nay tôi có hẹn. Người ta bây giờ là người lớn rồi nhé.”

Yêu Tinh gào tướng lên: “Đêm hôm trời lạnh thế này mà em còn đi đâu?” Eun Tak nhìn anh cười đầy ẩn ý. Nhìn thế này trông Yêu Tinh chẳng khác nào trẻ con. Chuyện đương nhiên mà cũng không nghĩ ra.

“Tôi có hẹn với chú chứ ai.”

Nghe Eun Tak nói vậy, Yêu Tinh vội vàng đứng bật dậy ngay lập tức.

“Thế nên tôi mặc đồ xong hết từ hồi nãy rồi đây này.”

“Chú ngốc thật đấy, cứ nhất định phải nói ra mới được hay sao?”

“Ừ đấy! Sau này em cứ nói một tiếng giùm tôi. Đi ra ngoài à? Em muốn làm gì nào?”

“Chú sẽ làm những gì tôi muốn ư?”

“Cái gì cũng được. Nếu em nói một tiếng, tôi có thể làm tất cả.”

Yêu Tinh đáp lời cô. Anh thật sự nghĩ rằng cái gì cũng được. Nếu là một việc gì đó cực kì hoành tráng thì càng tốt.

“Rượu, rượu đi! Chú mua rượu cho tôi nhé! Quán nhậu vỉa hè này! Rượu soju này! Cực kì lãng mạn luôn!”

Yêu Tinh không thể trả lời rằng anh đang cực kì trông đợi một việc gì đó vĩ đại, không phải việc uống rượu ở quán ven đường. Eun Tak hào hứng đến độ nhảy cẫng lên ngâm nga hát, vừa đắm chìm trong sự lãng mạn vừa lôi anh đi. Yêu Tinh lẽ đẽo đi theo cô bằng bước chân ngập tràn sự tiếc nuối.

Nghĩ lại mới thấy, ngay sau khi tròn hai mươi tuổi, việc đầu tiên Eun Tak muốn làm là uống rượu ở quán ven đường cũng chẳng có gì to tát mà còn dễ thương nữa, Yêu Tinh khẽ liếc nhìn cô dưới ánh đèn vàng rồi nở nụ cười. Tiếng xe ô tô qua lại bên ngoài nghe rất rõ. Cạn một ly rượu đầy với anh, Eun Tak uống một hơi rồi nhăn nhó mặt mày phát ra một tiếng “hà”. Yêu Tinh bật cười hỏi cô.

“Có lãng mạn không?”

“Ánh đèn mờ ảo, đồ nhắm đơn giản, rượu soju đẳng ngắt! Lãng mạn khắp mọi nơi!”

Đôi mắt Eun Tak sau khi uống cạn ly rượu khẽ mở. Cô hé miệng hò hét, nụ cười của Yêu Tinh ngời đối diện càng đậm nét hơn. Eun Tak

ngiêng đầu nói.

“Nếu có thêm một thứ nữa là hoàn hảo.”

“Thứ gì cơ?”

“Nụ hôn đầu tiên.”

Lần này dù Yêu Tinh chẳng mong đợi gì nhưng thực tế sắp sửa xảy ra còn tốt hơn cả mong đợi của anh. Nhân lúc anh còn đang đi từ ngõ ngàng đến bàng hoàng, Eun Tak đã đứng bật dậy.

“Lần đó chỉ là thơm nhẹ thôi. Chú đừng động dậy gì hết nhé.”

Eun Tak nhanh chóng di chuyển sang bên cạnh Yêu Tinh. Gương mặt cô sát lại gần ngay trước mắt anh. Yêu Tinh căng thẳng muốn nín thở, anh ngay lập tức cho thời gian ngừng lại. Tiếng ô tô qua lại, tiếng nôi canh sôi ùng ục của cô chủ tiệm, tiếng rì rầm lao xao trò chuyện ở bàn bên cạnh, tất cả đều ngưng đọng. Eun Tak đang đứng ngay trước mắt, tưởng như chỉ cần thổi một cái thổi cũng có thể bay mất. Nhìn Eun Tak đang nhắm mắt, Yêu Tinh mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc đó, Eun Tak mới mở mắt ra. Cô bĩu môi với anh.

“Xấu xa quá.”

“Em...!”

“Chú quên tôi là Cô Dâu của Yêu Tinh rồi sao? Tôi không bị ảnh hưởng đâu. Chú tuyệt đối không tránh được đâu nhé.”

“Tôi có tránh đâu.”

Yêu Tinh thở hắt ra một hơi dài trầm thấp, rồi anh nắm lấy đôi vai của Eun Tak.

“Hoàn toàn không thể tránh được em.”

Đôi bàn tay to lớn của anh ôm lấy gò má Eun Tak. Anh khẽ cúi đầu, đặt môi lên đôi môi Eun Tak. Eun Tak yên lặng nhắm mắt. Hai đôi môi gặp nhau vừa nồng nhiệt và ấm áp. Từng hơi thở trao cho nhau ấy, tất cả đều là tình yêu.

“Hoàn hảo.”

Hai người rời môi, Eun Tak nói. Hoàn hảo. Một đêm hoàn hảo để bắt đầu tuổi hai mươi. Đôi mắt hai người chứa đầy hình bóng nhau, cứ vậy mà đắm đuối nhìn nhau. Hạnh phúc hoàn hảo.

***

Cứ nghĩ đến Eun Tak hai mươi tuổi, Yêu Tinh lại không thể điều chỉnh được tâm trạng rung động. Thế rồi Eun Tak hai mươi chín tuổi hiện lên trong đầu anh. Eun Tak tươi cười rạng rỡ gọi “Giám đốc ơi.” Hễ nghĩ đến cái thẳng “Giám đốc ơi” đó, Yêu Tinh lại giận điên cả người. Anh đã biết Eun Tak năm hai mươi chín tuổi vừa xinh đẹp vừa đáng yêu biết bao nhiêu. Mái tóc cắt ngắn, cần cổ trắng trẻo không còn dấu ấn, chiếc dây chuyền mà cô đeo trên cần cổ ấy...

Chiếc dây chuyền ấy chính là chiếc dây chuyền Eun Tak từng ngắm nghía ở quầy bán hàng rong rồi khen đẹp quá. Không có tiền nên không thể mua được, Eun Tak đã phóng ánh mắt tiếc nuối về phía chiếc dây chuyền đó nhiều lần, xem ra cuối cùng cô cũng đã mua nó, hoặc là được ai đó tặng cho.

Yêu Tinh ngồi trong phòng, lấy tay che mắt lại Eun Tak hai mươi tuổi và Eun Tak hai mươi chín tuổi cứ mờ mờ, ảo ảo trong anh. Kết cục anh vẫn phải đưa ra sự lựa chọn đó ư? Dù anh đã cầu mong khẩn thiết mỗi ngày rằng đừng như thế, nhưng ở một góc trong lòng anh, nỗi bất an vẫn cứ cuộn tròn lại. Hạnh phúc chất chứa trong hiện tại cũng ngang với nỗi bất an mỗi

lúc một tăng. Khoảnh khắc anh lo sợ tương lai của Eun Tak không có anh hiện lên, Yêu Tinh bật dậy khỏi chỗ.

“Cái đó... thì ra là tôi mua cho em.”

Anh lại vừa nhận ra một sự thật nữa. Chỉ khoác đại một chiếc áo ra bên ngoài bộ đồ mặc ở nhà và xỏ chân vào đôi dép lê đi trong nhà, Yêu Tinh vội bước ra ngoài hàng hiên. Tiếp đến anh mở cửa ban công. Ánh sáng bừng lên cùng lúc Yêu Tinh đặt chân đến Canada.

Lúc này ở Canada đang là giữa buổi trưa. Yêu Tinh xuyên qua đám đông trong một ngày nắng rực rỡ, lững thững bước đi. Anh tiến đến trước quầy hàng bán đồ trang sức. Chiếc dây chuyền mà Eun Tak khen đẹp đang được mắc trên giá, tỏa sáng lấp lánh như vậy gọi anh.

***

Vì nỗi buồn chia tay Sunny, mặt mày Thần Chết ngày nào cũng u ám buồn bã. Muốn để Thần Chết và Sunny gặp nhau lần nữa, Eun Tak và Yêu Tinh đã cố thử mọi cách nhưng cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Bỏ Thần Chết u uất, chán nản qua một bên, quan hệ của vợ chồng Yêu Tinh gần đây xem ra có vẻ rất tốt đẹp. Lúc nào cũng cười cười nói nói với nhau rồi mới đi. Thế nhưng hôm nay Yêu Tinh ngồi một mình ở hàng hiên uống bia, vẻ mặt hay thấy dạo gần đây thay đổi chớp nhoáng thành thần sắc không được tốt. Yêu Tinh nhìn Thần Chết rồi mở miệng nói.

“... Số sinh tử sẽ đến đấy.”

“Của Ji Eun Tak à?”

“Không, của chủ tịch Yoo...”

Mấy hôm trước, chủ tịch Yoo đến nhà chơi cờ vây với Yêu Tinh. Như bình thường, trong khi đang đặt quân cờ xuống, Yêu Tinh đã nhìn thấy

tương lai của chủ tịch Yoo. Việc nhìn thấy lành dữ họa phúc của một ai đó hay nhưng cũng có điểm không tốt. Vì đã nhìn thấy trước tương lai nên có những việc Yêu Tinh thường trở nên do dự, cũng có không ít việc anh chẳng thể làm gì để thay đổi. Biết trước cái chết của ai đó mà không ngăn cản được chẳng qua chỉ là nỗi buồn khổ tìm đến anh trước mọi người mà thôi.

“Đã nói đến Deok Hwa chưa? Để nó biết vẫn tốt hơn. Cho nó biết, đừng để nó hối hận vẫn hơn chứ.”

“Trước cái chết thì cái gì con người ta cũng hối hận cả.”

Nỗi buồn bao phủ khắp hàng hiên. Thần Chết là kẻ luôn phải thường xuyên đối diện với cái chết của ai đó, nhưng giờ đây khi đứng trước cái chết của một người quen, tâm trạng anh ta cũng cảm thấy khó chịu. Nhìn Thần Chết mang biểu cảm khó chịu rõ mồn một, Yêu Tinh bật cười, hỏi anh ta chuyện của Sunny. Anh ta không thể làm rõ về thân thế thật sự của mình nên đến liên lạc với cô cũng không thể, lòng dạ dâm ra chán nản. Xoay xở đại khái, tìm cách lấp liếm với cô có thể che đậy được đấy, nhưng điều quan trọng nhất là anh ta không muốn lừa cô dù bằng bất cứ cách gì đi chăng nữa.

“Nhìn thấy anh ai cũng nghĩ là thần chết, người phụ nữ đó không phải hơi bị chậm hiểu sao?”

“Thế là hết à? Anh cảm thấy thế nào về Sunny.”

Thần Chết trợn mắt nhìn Yêu Tinh.

“Tôi cảm thấy người phụ nữ đó mang cái tên quá đẹp so với bản thân cô ấy. Cùng tên với mọi người của tôi. Chia tay là còn may đấy. Mỗi lần nhìn, hết cái này đến cái khác đều khiến tôi cực kì không vừa lòng, chẳng đâu vào đâu cả. Với lại nếu ngồi yên nghe thử thì cũng đâu có tí logic nào đâu?”

“... Việc chửi bới Sunny, hình như anh nên ngừng lại rồi đấy.”

Nhìn Thần Chết ngập ngừng, Yêu Tinh giờ giọng chọc ghẹo: “Anh đang bệnh cô ta đấy à?” Thần Chết thở hắt ra một hơi dài. Có lẽ phải nói cho anh biết thôi. Mỗi nhân duyên của Thần Chết và Yêu Tinh chắc không thể tiếp tục được nữa, bởi vì Yêu Tinh vô cùng thương nhớ người em gái của mình.

“Tôi... có chuyện này vẫn chưa nói với anh. Chuyện tôi đã nhìn thấy kiếp trước của Sunny ấy.”

“Anh bảo là bí mật cơ mà.”

“Sunny hình như là kiếp sau của em gái anh đấy.”

“... Không phải anh à?”

“Gương mặt trong kiếp trước của Sunny giống hệt với gương mặt người phụ nữ trong cuộn tranh của anh.”

Yêu Tinh còn đang trêu đùa Thần Chết bằng vẻ mặt giễu cợt, biểu cảm ngay lập tức trở nên cứng đờ. Cô em gái mà suốt hàng trăm năm qua anh chưa một lần gặp lại giờ đây ở gần đến thế. Thần Chết nhìn đôi mắt Yêu Tinh dao động vì quá bất ngờ, rồi bắt đầu nói ra những gì anh ta đã nhìn thấy.

“Người phụ nữ mà tôi nhìn thấy... cô ấy đứng giữa hoàng cung. Mặc một bộ y phục màu trắng, thân phận trông vô cùng cao quý. Cô ấy bị trúng mũi tên, máu tuôn ra rồi ngã xuống nền đất.”

“Những cái khác, nói cái khác đi!”

“Cô ấy ngồi trên kiệu, nhìn thấy ai đó và cười. Qua cửa sổ nhỏ, cô ấy vừa cười vừa hỏi: “Hôm nay muội có đẹp không?” Có một giọng trả lời câu hỏi của cô ấy. Xấu...”

“Xấu lắm.”

Yêu Tinh và Thần Chết cùng đồng thanh nói, *Xấu lắm*. Đó là một đoạn kí ức đau lòng của Yêu Tinh. Chắc chắn đó là muội muội của Yêu Tinh. Đôi mắt anh chất chứa sự hưng phấn không rõ là niềm vui hay nỗi buồn, nước mắt bắt đầu dâng lên. Nhìn đôi mắt của Yêu Tinh hướng về nơi xa xăm nào đó như thể đang nhìn thấy Kim Sun, tâm trạng của Thần Chết trở nên rối bời.

Cuối cùng anh đã có thể gặp lại muội muội của mình. Không còn non nớt như ngày xưa, cả gương mặt lẫn tính cách đều có vẻ đã khác, thế nhưng xác suất Sunny là kiếp sau của Kim Sun vẫn rất cao. Không thể che giấu được nỗi niềm đang dâng trào, Yêu Tinh liền tìm đến cửa hàng của Sunny.

Đột nhiên tìm đến đây giống như thể những người quen biết nhau từ lâu giờ mới được tương phùng, Yêu Tinh hân hoan nhìn chăm chăm vào gương mặt nhăn nhó của Sunny. Ngay lúc cô định nói “Eun Tak đi giao hàng rồi, không có ở đây đâu nên anh ra ngoài đi” thì trông thấy Thần Chết đang đứng sau lưng Yêu Tinh với vẻ ngập ngừng. Thần trí Sunny đổ dồn vào mỗi mình Thần Chết, nhưng Yêu Tinh chẳng thêm quan tâm, anh bước lên một bước, lại gần rồi gọi Sunny.

“Sun à...!”

“Gì đây, đến nhà người ta rồi còn gọi thẳng tên...”

Yêu Tinh nhanh chóng lại gần Sunny đang nhăn mặt nhú mày rồi ôm chầm cô vào lòng. Giọng anh gọi “Sun à” nghe thật nồng ấm. Sunny hốt hoảng. Vừa đẩy Yêu Tinh ra cô vừa hét lên với Thần Chết.

“Anh điên rồi sao? Chỉ đứng nhìn như thế à?”

Thần Chết cố ngăn Yêu Tinh đang bị tình cảm chi phối lại nhưng Yêu Tinh vẫn chẳng thềm đếm xỉa, anh giữ chặt lấy đôi vai của Sunny, đôi mắt anh long lanh nhìn cô nói.

“Muội có đúng là Sun không?”

“Đúng là Sun thì sao! Anh ta làm sao thế?”

Thần Chết tần ngần, đang định giải thích cho Sunny là chuyện phức tạp lắm. Thế nhưng anh ta không có cách nào nói cho cô hiểu.

Người đàn ông đang nói năng linh tinh “Một hôm huynh nhìn thấy bằng đôi mắt thần bí nên hôm nay đại huynh của muội đang ở đây” kia, thêm nữa ngay bên cạnh ta ta còn có một người đàn ông đang tần ngần lưỡng lự, khiến Sunny không còn lời nào để nói về tình cảnh này. Người đàn ông mà cô quyết tâm không gặp lại giờ đang đứng đối diện cô bằng cách này, thật quá thể mà.

“Cái đó... Người này là đại huynh trong kiếp trước của cô Sunny...”

“Anh nói cái gì cơ? Kiếp gì? Điên mất thôi. Hai người đang làm phim *Cổ hương trong truyền thuyết*^[1] cho tôi xem đấy à? Nhìn tôi trông có vẻ muốn xem lắm à?”

[1] Tên một bộ phim truyền hình kinh dị dài tập của Hàn

Thà rằng nói nhớ cô nên mới đến may ra Sunny còn có thể chấp nhận.

“Muội thật sự không còn nhớ gì sao?”

Yêu Tinh lại một lần nữa đứng chắn trước mặt Sunny đang nói chuyện với Thần Chết.

“Quần áo chỉnh tề, mặt mũi cũng tử tế, thế mà... Vậy tôi sẽ nghe thử xem sao. Kiếp trước của tôi là gì?”

“Muội là Hoàng hậu của Goryeo... Còn huynh là võ thần.”

“Kiếp trước? Hoàng Hậu? Nghe có tin được không! Anh đi ra ngoài mau! Còn không ra à?”

Sunny hét lên định đuổi cả hai ra ngoài, vừa đúng lúc Eun Tak bước vào cửa hàng. Yêu Tinh túm chặt lấy Sunny đôi mắt buồn rầu vô hạn, Sunny đang nổi đóa, còn Thần Chết thì lúng túng không biết phải làm thế nào. Bên trong cửa hàng loạn cào cào hết cả.

Nghe xong phần giải thích muộn màng, Eun Tak lắc đầu quây quây. Eun Tak có thể hiểu, nhưng người bình thường như Sunny liệu có thể chấp nhận được câu chuyện này không?

Yêu Tinh không hề bận tâm đến chuyện đó mà chỉ vui mừng vì được gặp kiếp sau của muội muội. Những thứ mà trước đó anh không thể cho muội muội thì bây giờ mỗi ngày anh đều nỗ lực đem đến cho cô.

Quả hồng mà muội muội thích ăn, giày hoa mà muội muội muốn có, vải lụa có màu mà muội muội thích, nhưng bất cứ thứ gì anh đưa đến cũng hoàn toàn vô dụng đối với Sunny của hiện tại. Mặc dù đến mức độ này thì một phần nào đó trong Sunny cũng tin người đàn ông này có vẻ thật sự là kiếp trước hay gì gì đó, nhưng cô vẫn bực bội như trước.

Eun Tak biết sự tồn tại của muội muội quan trọng và đau đớn đối với Yêu Tinh biết chừng nào nên không ngăn cản anh, nhưng cô đứng giữa cũng thấy khó xử. Eun Tak muốn nói với anh “Chuyện đã qua lâu lắm rồi” hay “Chú đừng đến cửa hàng nữa” nhưng cô không thể mở lời.

Trong thời gian cửa hàng đông khách, Sunny căn nhắc với Yêu Tinh đang ngồi giữ rịt lấy một cái bàn.

“Anh thấy đấy, bàn trong cửa hàng chỉ còn đúng một cái này thôi. Tôi buôn may bán đắt thế này cơ mà.”

“Đó là bởi vì huynh đến đây nên mới thế. Huynh là thần tài mà.”

Hôm rồi mới tự xưng là võ thần, giờ lại sang đến thần tài, mặt anh ta cũng dày thật đấy. Đi lướt cái vèo qua Yêu Tinh, Sunny phăm phăm vào bếp nói với Eun Tak.

“Em gái làm thêm. Em không có người đàn ông đó thì không được hay sao? Nhất định phải hẹn hò với anh ta ư? Nếu nhất định phải thế thì em đi mà nói với anh ta. Quả hồng, giày hoa, vải lụa, thay vì mua những thứ đó thì hãy đến tay không rồi mang gà rán về nhà. Đấy mới là nghĩ cho em.”

Eun Tak nhìn Yêu Tinh bị Sunny nặng lời, đôi vai rũ xuống, chỉ thấy anh thật đáng thương.

Thời gian rảnh rỗi không có khách, khi Yêu Tinh và cả khách hàng đều đã đi khỏi, Sunny và Eun Tak đồng thời thở một hơi dài, ngồi ăn bánh gạo cay cùng nhau. Dù có định phớt lờ anh thế nào đi nữa, việc Yêu Tinh cứ liên tục tìm đến cửa hàng cũng khiến Sunny thấy lòng ngổn ngang những vướng mắc.

“Em gái làm thêm này, em có tin vào những chuyện như kiếp trước không?”

“...Có ạ.”

“Em tin à?”

“Người ta bảo con người có bốn cuộc đời. Cuộc đời gieo hạt, cuộc đời tưới nước cho hạt đã gieo, cuộc đời thu hoạch hạt đã tưới nước và cuộc đời tận hưởng những gì đã thu hoạch. Nếu vậy thì cũng sẽ có kiếp trước kiếp

sau trong bốn cuộc đời đó, không phải sao ạ? Chỉ là cả chị chủ và em đều không biết cuộc đời này của mình là cuộc đời thứ mấy thôi.”

“Có chuyện đó cơ à? Em nghe thấy ở đâu vậy?”

“Chỉ là em hay tình cờ nghe được chuyện này chuyện kia thôi.”

“Thế còn tình cờ nghe được những chuyện gì nữa?”

Eun Tak trệu trạo nhai bánh gạo. Trong đầu cô hiện lên câu chuyện về Kim Sun, muội muội của Yêu Tinh. Không phải Eun Tak định nghe lén, nhưng chẳng nào cô cũng đã tình cờ nghe được câu chuyện đó. Nếu chị chủ là Kim Sun của kiếp trước, vậy ra chị ấy đã trải qua một kiếp trước vô cùng bi thương. Dù vậy giờ Sunny lại xinh đẹp rạng rỡ đến không thể rời mắt, thật may mắn quá.

“Người phụ nữ tên Kim Sun, cô ấy thật sự rất dũng cảm khi đứng trước tình yêu.”

Sunny nhìn Eun Tak đăm đăm. Đôi môi cô đông cứng lại.

Chừng như đã hạ quyết tâm, Sunny bảo Eun Tak dẫn đường. cô đi đến ngôi nhà của người đàn ông ngày nào cũng tìm đến chỗ cô, một mực khẳng khẳng là đại huynh của cô.

Sunny đột ngột tìm đến tận nhà, cả Yêu Tinh lẫn Thần Chết đều không giấu được cảm giác lúng túng. Đặc biệt là Thần Chết. Sunny cũng ngạc nhiên không kém vì Thần Chết sống cùng nhà với người đàn ông này. Dù hôm nay cô đến nơi này không phải để gặp Thần Chết mà để gặp người đàn ông cứ một mực khẳng khẳng anh ta chính là đại huynh của cô.

Sunny muốn nghe giải thích cho rõ ràng. Yêu Tinh liền vào phòng lấy cuộn tranh ra. Yêu Tinh cũng không thể ngờ tới việc mình sẽ cho nhân

vật chính của cuộn tranh xem nó. Bàn tay anh cẩn thận mở nó ra.

Trong cuộn tranh được mở ra có một người phụ nữ. Sunny dù lên tiếng mỉa mai “không phải anh mua cái này ở Insadong đấy chứ?” nhưng vẫn yên lặng nhìn bức tranh.

“Người phụ nữ này là vị hoàng hậu đó à? Em gái của anh?”

“Muội nhớ ra chuyện gì rồi sao?”

Chỉ là người phụ nữ này thật xinh đẹp. Sunny nghĩ vậy, cô nỗ lực suy nghĩ. Một tâm trạng kì lạ len lỏi trong cô, cũng có cả nỗi sợ hãi xuất hiện.

“Chỉ là, cô ấy còn trẻ và rất xinh đẹp. Lúc bằng tuổi cô ấy tôi xấu xí lắm... Vậy cuộc đời vị hoàng hậu này như thế nào? Cô ấy sống hạnh phúc rất lâu về sau à?”

Câu hỏi của Sunny làm bàn tay Yêu Tinh lạnh dần đi vì cảm giác căng thẳng. Eun Tak ngồi lặng yên bên cạnh, cô đưa tay nắm chặt lấy bàn tay Yêu Tinh. Là sự an ủi và động viên của Eun Tak. Cảm nhận được hơi ấm ấy, Yêu Tinh nuốt nước bọt.

Eun Tak bảo: “Chuyện phức tạp, hai người nói với nhau sẽ hay hơn”, sau đó cùng Thần Chết đứng dậy rời khỏi phòng. Sunny nhìn Thần Chết một lần rồi quay sang nhìn Yêu Tinh. Cô hỏi lại lần hai.

“Vị hoàng hậu này, cô ấy có hạnh phúc không?”

“Những ngày ấy, nhìn thấy thư từ còn nhiều hơn nhìn thấy mặt nhau. Đối với huynh, chỗ dựa duy nhất của những ngày phải bận rộn đấu tranh giành lấy sự sống là khoảng thời gian đọc thư muội muội gửi. Không phải lâu thật lâu về sau, nhưng có vẻ cũng đã có một khoảng thời gian hạnh

phúc, dù là khoảnh khắc cuối cùng lúc nhắm mắt... vẫn cứ mãi nhìn về phía tên gốc ấy.”

Là một câu chuyện đã xảy ra từ rất lâu, được giữ gìn trong kí ức. Từ miệng đại huynh hết mực yêu thương muội muội nói ra câu chuyện của muội muội, nghe thật bi ai. Trái tim Sunny đau nhói. Cô cứ nghĩ chắc tại tâm trạng nên đến mồ hôi lạnh cũng đổ ra rồi.

“Vậy còn Hoàng thượng thì sao? Vị hoàng thượng đó cũng tái sinh rồi ư?”

“Cái đó thì... huynh không biết.”

“Tôi muốn nhìn thử xem mặt mũi thế nào. Có đẹp trai không?”

Sunny cố lờ đi cơn đau, hỏi anh một câu bông đùa. Yêu Tinh bật cười. Vào cái ngày muội muội của anh được gả đi, con bé cũng hỏi anh một câu y hệt.

“Nếu muội đúng thật là em gái của ta thì quả là có một điều vẫn không hề thay đổi.”

“Nhưng mà này, sao anh lại kể câu chuyện bi thương này giống như người nhớ hết toàn bộ mọi thứ vậy? Cứ như là người có cuộc đời tiếp nối từ đó đến tận bây giờ vậy?”

“Chắc là cô không tin, tôi đã ôm tất cả những kí ức đó và sống cho đến tận bây giờ.”

“Vì anh biết tôi không tin nên tôi mới nói. Không phải tôi tin vào chuyện kiếp trước, mà là vì những quả hồng, giày hoa và vải lụa nên tôi mới đến đây. Tôi nghĩ đó là những thứ mà anh đã không thể cho em gái mình, thế nên lòng anh mới hối hận. Đến anh em sống ở tỉnh lâu ngày gặp lại nhìn nhau còn thấy ngỡ ngàng ngập nữa là. Đột nhiên anh xuất hiện, khăng khăng

nhận là đại huynh kiếp trước của tôi, bảo tôi làm sao ngay lập tức mà niềm nở với anh cho được. Thế nên anh cũng đừng quá đau lòng.”

Yêu Tinh chỉ yên lặng nghe những lời Sunny nói. Cuộc đời này chỉ có một mình anh là còn nhớ tất cả. Đây là chuyện hiển nhiên phải chấp nhận rồi.

Những chuyện tò mò đều đã được nghe anh nói hết, Sunny đứng dậy. Cô đảo mắt một lượt quanh phòng khách, thăm nghĩ không biết Thần Chết đã đi đâu rồi.

“Là muội ư, hay là không phải...”

Người nhìn thấy kiếp trước không phải anh mà là Thần Chết. Có lẽ đúng là cô rồi, nhưng vì Sunny không thể nhớ ra điều gì nên Yêu Tinh cũng cảm thấy rối bời. Sau khi Sunny rời đi, Yêu Tinh không thể che giấu được tâm trạng xáo trộn, anh ngồi nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ nơi Sunny đã quay lưng bước đi. Thần Chết tiễn Sunny xong, quay vào nhà, bước lại gần anh. Mặc dù sự thật rành rành là một khi đã tiễn cô đi rồi thì hai người không thể gặp lại nữa.

“Đi mạnh giỏi chứ?”

“Cô ấy lúc nào mà chẳng đi mạnh giỏi.”

“Anh không sao đấy chứ?”

“Tôi tò mò một chuyện. Cuộn tranh đó là ai vẽ vậy?”

“...Wang Yeo vẽ đấy.”

Wang Yeo chính là vị vua đó. Vị vua đã giết Kim Shin và muội muội của anh.

“Là đáng vẽ của muội muội nhưng lại là đáng vẽ trong mắt hãn ta. Hận thù, tội lỗi, nhớ nhung của hãn ta đều chất chứa trong bức tranh đó. Và có lẽ cũng là niềm hạnh phúc cuối cùng của hãn ta.”

“Dù hãn đã giết họ?”

“...Dù hãn ta đã giết họ.”

Thần Chết nheo mắt, vẻ như không thể hiểu nổi. Yêu Tinh vừa như hiểu lại vừa như không hiểu tâm trạng của Wang Yeo. Không biết định mệnh sẽ hướng về đâu, từng người chìm sâu vào sự khổ não của riêng mình.

Dù không tin vào những thứ như kiếp trước và cũng cứ tưởng là không có chuyện gì cả, nhưng từ lúc nghe xong câu chuyện về kiếp trước, Sunny bỗng dưng cảm thấy đau đớn. Cả cơ thể đều đau nhức như bị vắt kiệt sức, cô rên hừ hừ trong cửa hàng. Cuối cùng phải nhờ Eun Tak dìu mới về được đến nhà.

Đưa Sunny về xong, trên đường về nhà, Eun Tak rất lo lắng cho Sunny. Sunny bảo như thể có ai đó nhấn tâm đi đi lại lại trong trái tim cô vậy, vậy nên trái tim như thể bị chùng xuống. Những lời đó của Sunny cũng làm Eun Tak thấy đau lòng. Từ lúc sinh ra, cô đã ở trong một thế giới toàn những điều kì lạ. Cô nhìn thấy ma quỷ, năm chín tuổi còn gặp cả thần chết. Song đó là định mệnh của Cô Dâu của Yêu Tinh nên bằng cách này hay cách khác thì cũng có thể chấp nhận được. Thế nhưng Sunny thì không phải thế. Như này là đến mức cuộc đời đột nhiên đảo lộn rồi. Anh trai ở kiếp trước là yêu tinh, người đàn ông mà cô thích lại là thần chết, nếu biết em gái làm thêm ngay bên cạnh còn nhìn thấy ma quỷ nữa thì ắt hẳn Sunny sẽ đi từ ngỡ ngàng tới bàng hoàng.

Eun Tak vừa chìm trong suy nghĩ vừa lững thững bước đi. Phía sau cô, một chiếc bóng dài xuất hiện. Cảm thấy có người đằng sau, Eun Tak

phì cười, cô quay lại nhìn. Đúng như dự đoán, Yêu Tinh đang ở đó. Anh ở cách cô khoảng hai bước chân, bước đi cùng với cô.

“Chú là gì vậy?”

“Đến đón em.”

“Từ khi nào thế?”

“Bước cùng tất cả những bước mà em đã bước đấy.”

Câu nói dịu dàng của Yêu Tinh khiến Eun Tak tạm quên những nỗi lo âu phiền muộn, cô tươi cười rạng rỡ.

“Chà, nói nghe hay thật đấy.”

Hai bước, Yêu Tinh bước đến bên cạnh Eun Tak, sánh vai sải bước cùng với cô.

“Kiếp trước, rốt cuộc là gì thế?”

Eun Tak trầm ngâm hỏi anh. Yêu Tinh lơ đãng đáp lời cô.

“Chỉ đơn thuần là một kiếp đã qua thôi.”

“Ở một khoảnh khắc nào đó mà tôi không thể nhớ ra, liệu tôi có từng lưu lại một đoạn thời gian ngắn ngủi trong cuộc đời chú Kim Shin không?”

“Không biết nữa.”

“Nếu chị chủ đúng là em gái của chú thật thì tốt quá. Chị chủ thật sự là người tốt...”

“Không hề...”

“Quả nhiên anh chị em thì có là kiếp trước hay kiếp này cũng đều cãi nhau chí chóc cả. A, giá mà tôi cũng có anh trai giống như chú Kim Shin. À ! Có mà. Anh Tae Hee này!”

Dù đã lâu rồi mới nghe lại nhưng đây vẫn là cái tên đủ sức chọc tức Yêu Tinh. *Anh Tae Hee*, nghe Eun Tak phát âm cái tên đó mà anh chỉ muốn cốc cho cô một phát vào đầu. Dù thế nào đi nữa thì khả năng là Eun Tak hai mươi chín tuổi gọi một-thằng-nào-đó là “giám đốc” rất có khả năng là cái thằng Tae Hee kia.

“Sau này em vẫn sẽ như vậy, có biết không hả? Hai người đi đến Canada rồi đến nhà hàng ăn thịt bò chứ gì?”

“À, nhà hàng yêu thích của tôi đấy à?”

“Em mới đến có hai lần, cái gì mà “nhà hàng yêu thích của tôi” hả. Tôi đã đến đó từ năm mươi năm trước rồi nhé!”

“Tôi không đi với người khác đâu. Chỉ đi với chú thôi.”

“Buồn cười thật đấy! Hình như là có đi mà!”

Eun Tak nhằng nhẵng đuổi theo Yêu Tinh đang hờn dỗi một mình, hỏi: “Làm sao mà chú biết được thế?” Miệng Yêu Tinh ngậm chặt, đang cố kìm lại những lời xấu xa.

“Ngày mai có khi tôi chẳng đến lễ tốt nghiệp đâu đấy!”

Nhân vật tính tình trẻ con, hờ tí là sáng nắng chiều mưa này lại là người lớn cơ đấy. Giữa lúc Eun Tak không còn lời nào để nói, hai người đã về đến nhà.

***

Yêu Tinh nói không đến, chẳng lẽ lại không đến thật sao? Các bậc phụ huynh hân hoan dự lễ tốt nghiệp của con mình đã đứng chầu chực phía sau lớp học, nhưng Eun Tak vẫn chẳng thấy bóng dáng Yêu Tinh đâu. Những lời chúc mừng tốt nghiệp vang lên khắp mọi nơi. Giữa đám đông náo nhiệt đó, chỉ có một mình Eun Tak ngồi lơ đãng. Lớp trưởng bỗng tiến lại gần cô. Đó là người đầu tiên tìm đến cô trong buổi lễ tốt nghiệp ngày hôm nay.

“Chúc mừng cậu tốt nghiệp. Thỉnh thoảng gọi điện cho nhau nhé.”

“Ừ, Mình cũng chúc mừng cậu tốt nghiệp nhé.”

Vì lớp trưởng đến chào nên Eun Tak cũng có thể được nói câu chúc mừng. Giữa lúc hai người đang cười nhẹ với nhau thì cánh cửa lớp học mở ra, giáo viên chủ nhiệm bước vào. Là giáo viên chủ nhiệm mà Eun Tak chẳng có lấy một hồi ức tốt đẹp, bởi cô ta lần nào cũng chỉ chăm chăm trách mắng cô vô cớ. Giáo viên chủ nhiệm đứng trên bục giảng, giữ cho lớp học trật tự. Hôm nay là ngày mà tất cả đều vui, tâm trạng của chủ nhiệm cũng rất tốt.

“Mặc thường phục trông các em chừng chạc hẳn nhỉ. Tất cả đã vất vả suốt ba năm qua rồi. Đáng ra phải nói cho đông dài nhưng như thế sẽ chán lắm nên chỉ đến đây thôi. Chúc mừng các em tốt nghiệp. Nào, các bậc phụ huynh hãy vào chúc mừng và ôm các em đi ạ”.

Cảm giác cuối cùng cũng thoát khỏi trường học khiến đám học trò hoan hô vang dội. Các bậc phụ huynh ở phía sau phòng học kéo vào tìm con mình. Giáo viên chủ nhiệm cũng bận rộn tay bắt mặt mừng với từng vị phụ huynh. Đám học trò ôm những bó hoa rực rỡ đủ màu sắc cười cười nói nói. Trong bầu không khí hân hoan đó, chỉ có Eun Tak ngồi thẫn thờ, không thể hòa mình vào khung cảnh ấy. Cô bây giờ không còn là một Ji Eun Tak tứ cố vô thân nữa nên đúng ra phải không thấy cô đơn mới đúng, nhưng trong

lòng vẫn chưa thể như vậy ngay được. Khoảng trống mẹ để lại quá lớn nên vẫn thường xuyên làm đôi vai cô rũ xuống vì buồn.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng học mở ra, một người phụ nữ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người bước vào. Nếu gọi cô ấy là phụ huynh thì diện mạo và trang phục quá sức nổi bật. Tất cả những người có mặt trong phòng học, kể cả giáo viên chủ nhiệm của Eun Tak cũng bắt đầu bàn tán xôn xao. Người phụ nữ mặc một bộ vest đỏ thắm, trên tay cô ấy cầm một bó hoa bông gòn. Người phụ nữ ấy chính là Sam Shin bước thẳng tới chỗ Eun Tak đang ngồi một mình rồi ôm cô vào lòng.

“Tại sao... cô lại ôm cháu?”

Với Eun Tak, đây là lần đầu tiên cô gặp người phụ nữ này, nhưng ở cô ấy có một mùi hương quen thuộc, hình như cô đã gặp ở đâu đó rồi.

“Vì thương cháu. Lúc cháu ra đời, ta đã rất hạnh phúc.”

Giọng nói thì thầm của Sam Shin khiến đôi mắt Eun Tak tròn xoe vì kinh ngạc. Hình ảnh bà cụ thân thiết với mẹ năm nào, người trong ngày đầu tiên cô gặp Thần Chết đã chỉ cho cô cách để tránh anh ta liền hiển hiện trong đầu cô. Lời nói “lúc cháu ra đời” của bà, đến tận khi đó cô mới nhận ra bà chính là Sam Shin. Vậy ra Thần Chết đã sớm biết rồi ư? Eun Tak như bừng tỉnh.

Sam Shin biết Eun Tak đã nhận ra sự tồn tại của bà. Bà nháy mắt một cái với cô, rồi đưa ngón tay lên che miệng “suyt” một tiếng.

“Chúc mừng cháu tốt nghiệp nhé.”

Sam Shin trao bó hoa bông gòn cho Eun Tak rồi đi thẳng đến chỗ giáo viên chủ nhiệm của Eun Tak cũng đang ngậy ra nhìn bà. Sự xuất hiện đột ngột của một người phụ nữ đẹp đến vô thực khiến giáo viên chủ nhiệm cũng thấy ngỡ ngàng. Sam Shin đứng sát gần giáo viên chủ nhiệm, thì thầm

vào tai cô ta. Đôi mắt của Sam Shin mở to và lóe lên nhìn giáo viên chủ nhiệm trông cực kì đáng sợ, khác hoàn toàn với ánh mắt ấm áp bà dành cho Eun Tak vừa rồi.

“Đứa bé à, cô không thể làm một giáo viên tốt hơn ư? Cô không thể làm một giáo viên tươi sáng hơn ư?”

Sam Shin không chờ câu trả lời của giáo viên đã đi thẳng ra bên ngoài rồi biến mất. Cùng với một luồng khí lạnh không rõ từ đâu ra, giáo viên chủ nhiệm đột nhiên trào nước mắt. Thời gian qua cô ta đã giày vò Eun Tak cùng với những đứa trẻ yếu thế khác, những tội lỗi chồng chất từ nơi sâu thẳm nhất tuôn ra khiến cô ta sợ hãi. Nước mắt đột nhiên trào ra không kìm giữ được làm cô ta ngỡ ngàng. Giáo viên chủ nhiệm vội xin lỗi các bậc phụ huynh rồi vội vàng bỏ ra khỏi lớp.

Eun Tak cầm bó hoa bông gòn tươi rói và đẹp rực rỡ trong tay, trông theo cánh cửa mà Sam Shin đã đi ra. Bên cạnh cô có rất nhiều sự tồn tại không phải là “con người”, nhưng những sự tồn tại đặc biệt ấy lại luôn bảo vệ cô, trao cho cô tình yêu của họ. Những nỗi đau buồn suốt thời gian qua cũng không thể sánh với tình yêu to lớn mà cô được nhận, thế nên dường như cô đã có thể an lòng mà đắm chìm vào trong niềm hạnh phúc.

Nước mắt tuôn rơi, không rõ nguyên do, giáo viên chủ nhiệm đi ra ngoài hành lang, vừa đúng lúc chạm mặt Yêu Tinh đang định đi vào lớp học. Chỉ đang lơ đãng đi lướt qua, nhưng gương mặt của giáo viên chủ nhiệm lúc ngược lên khiến Yêu Tinh phải đứng khựng lại. Đó là một gương mặt anh biết. Cứ một trăm năm lại có một hai người được tái sinh với gương mặt giống hệt kiếp trước.

Việc Yêu Tinh nhìn thấy một người có gương mặt giống hệt giáo viên chủ nhiệm là giai đoạn thời Goryeo đã chuyển giao sang thời kì Joseon^[1]. Giáo viên chủ nhiệm chính là bà chủ một quán rượu nhỏ mà anh thường xuyên lui tới cùng với người hầu cận. Giống như mọi ngày, anh ngồi

ở bàn gọi món cho hai người, lúc đó anh đã đọc được tương lai xa xôi của bà chủ đang đến gần bàn hai người. Có một cảnh tượng hết sức kì lạ mà bây giờ anh không thể hiểu nổi. Bà chủ trở thành một người phụ nữ với mái tóc cắt ngắn, cách ăn mặc cũng hết sức kì quặc. Cảnh tượng xung quanh bà chủ ấy bây giờ nghĩ lại hóa ra là phòng học này. Bà chủ ôm lấy những cô gái trẻ gọi là “học sinh”. Những bó hoa tràn ngập khắp mọi nơi.

[1] Tồn tại từ năm 1392 đến năm 1897. Là một triều đại được thành lập bởi Triều Tiên Thái Tổ Lý Thành Quế và tồn tại hơn năm thế kỉ. Triều đại này được thành lập sau khi Lý Thành Quế lật đổ nhà Goryeo tại Khai Thành. Khi đó, tên của vương quốc cũng được đặt lại theo tên của vương triều và kinh đô được dời về Hán thành (tức Seoul ngày nay).

Yêu Tinh thầm nghĩ, thì ra hôm nay chính là những gì anh đã từng nhìn thấy. Yêu Tinh lờ mờ nhớ lại thêm một đoạn tương lai của bà chủ. Giữa những cô gái trẻ ấy, bó hoa của một ai đó đã che đi một gương mặt thấp thoáng mà anh muốn nhìn cho rõ.

Yêu Tinh bước vào trong lớp học nhộn nhịp. Anh ngoảnh đầu nhìn quanh quất khắp nơi tìm Eun Tak, gạt bó hoa qua một bên, Eun Tak thò đầu ra. Nhìn thấy Yêu Tinh, Eun Tak tươi cười rạng rỡ, vẫy tay với anh. Anh liền có cảm giác chân thực về cái gọi là định mệnh. Dù là cái ngày rất xa xưa đó, việc Yêu Tinh nhìn thấy Eun Tak vẫn rất thần kì.

“À, thế ra là có lưu lại. Trong khoảnh khắc mà đến chính em cũng không hề hay biết.”

Khi đó, dù không biết nhưng chúng ta đã gặp nhau. Nghĩ đến việc chúng ta hóa ra cũng từng đi lướt qua nhau khiến lồng ngực Yêu Tinh ngập tràn cảm xúc.

Yêu Tinh nắm lấy cổ tay Eun Tak, cầm bó hoa rồi đi ra khỏi lớp. Yêu Tinh lấy bó hoa che đi gương mặt của Eun Tak rồi bỏ ra, cứ thế lặn đi lặn lại.

“Chú đang làm gì thế?”

“Thần kì thật đấy. Làm thế nào mà từ lúc đó tôi lại trông thấy em được nhỉ?”

“Khi nào cơ? Lúc này ở trong lớp học à?”

“Không. Xa hơn nhiều lắm. Một ngày nào đó vừa kì lạ mà cũng thật đẹp đẽ.”

“Cụ thể là cái gì cơ?”

“Năm Cheoljong thứ mười hai, thời kì hậu Joseon. Thì ra tôi đã gặp gỡ mối tình đầu lúc đó.”

Một ngày kì lạ, mà cũng thật đẹp đẽ anh nhắc đến hóa ra lại là chuyện của bản thân. Eun Tak trong chớp mắt liền quay lưng bỏ mặc anh. Bộ dạng quay lưng đi của cô rất dễ thương nên Yêu Tinh cứ liên tục phì cười.

Eun Tak cầm lấy máy ảnh, chụp lại quang cảnh của trường học. Dù cô luôn muốn nhanh nhanh tốt nghiệp nhưng có thể nào đây cũng là một ngôi trường cô đã học trong suốt ba năm. Nhìn một vòng quanh sân trường có những đứa trẻ bắt nạt cô, còn có lớp trưởng cùng gia đình đang chụp ảnh. Eun Tak bỏ máy ảnh xuống rồi nói.

“Trường tôi thật sự rất tốt. Dù có những điều làm tôi thấy chán ghét, nhưng cũng có những điều rất thích. Chỉ là xem ra những điều tốt đẹp tìm đến hơi trễ mà thôi. Giống như chú vậy.”

“... Tôi đã đến sớm rồi nhưng không biết em ở lớp nào thôi.”

Yêu Tinh có vẻ hoảng hốt. Eun Tak nhìn anh, mang tâm trạng vui vẻ cười vang.

Lễ tốt nghiệp kết thúc tốt đẹp. Yêu Tinh có chuyện phải nói với Eun Tak, về những quyển sổ tiết kiệm mẹ Eun Tak để lại cho cô. Eun Tak xác thực sổ tiết kiệm xong liền lắc đầu. Đẳng nào bây giờ những quyển sổ này cũng không thể sử dụng. Không có lí nào di lại cho phép cô dễ dàng như thế được. Và lại bây giờ cô cũng không thể biết những người nhà di đang ở đâu, nhưng nếu cho họ nhìn thấy sổ tiết kiệm, kiểu gì cũng bị lấy đi ngay cho mà xem.

“Theo pháp luật thì tất cả đều đã được chuyển nhượng lại. Bây giờ nó là của em.”

“Có thật không? Làm thế nào vậy? A... Cảm ơn chú.”

“Không phải tôi mà là mẹ em đã để lại. Tôi chỉ thay mặt đưa nó cho em thôi.”

Tìm được số tiền mẹ để lại, cô rất vui, nhưng cho dù Eun Tak có định dùng đi nữa, cô cũng không thể dùng được. Cô cảm thấy có lỗi.

Yêu Tinh không nghĩ như thế. Vì để Eun Tak được sống mà mẹ cô đã cầu xin khẩn thiết như vậy, tới mức chạm đến cả anh. Số tiền này cũng là vì nghĩ đến đứa con gái chín tuổi phải sống một mình trên cõi đời này mà để lại, là lời cầu nguyện tha thiết. Eun Tak không cần phải cảm thấy có lỗi. Đôi mắt ấm áp của Yêu Tinh xoa dịu nỗi lòng Eun Tak.

Lý do phải sống

Giây phút bình yên không kéo dài lâu. Thông qua Thần Chết, Yêu Tinh nhận được số sinh tử của Eun Tak. Thời điểm là hai tuần sau, chết do bị rơi xuống từ nơi cao. Thời gian cũng khá hợp lí. Đây là lần thứ hai số sinh tử đến, Yêu Tinh không nổi giận với Thần, cũng không mắng chửi Thần nữa. Một khi anh đã quyết định cưỡng lại số phận và ý định của Thần thì không khác nào đang đứng trong một cơn bão tuyết. Cơn bão vẫn tiếp tục di chuyển không ngừng. Cho đến trước khi có ai đó bỏ cuộc, số sinh tử của Eun Tak sẽ còn đến hàng chục lần nữa. Mỗi lần như thế, Yêu Tinh đều nghĩ bằng mọi giá phải ngăn lại cái chết của Eun Tak. Để Eun Tak có thể sống cùng anh đến một trăm năm, đó là cách duy nhất Yêu Tinh có thể làm.

Nói không sợ hãi là nói dối. Anh liệu có thể ngăn chặn tất cả hay không? Anh sợ hãi cuối cùng sẽ có một khoảnh khắc mình không thể ngăn lại được. Eun Tak sẽ mất mạng, còn anh thì vĩnh viễn mất cơ hội trở về với

hư vô. Từ khoảnh khắc đó, cuộc đời anh sẽ lại là sự trừng phạt, không, còn hơn vậy, nó sẽ là địa ngục trần gian.

“Thế nên hãy rút kiếm ra và trở về với hư vô đi. Dù đau buồn nhưng đó là biện pháp tốt nhất.”

Yêu Tinh nhớ lại lời của Sam Shin.

“Tôi không định dùng phương án tốt nhất, có hơi đau buồn nhỉ?”

Tự chế nhạo mình, Yêu Tinh gọi Eun Tak vào phòng khách. Đêm đã rất khuya. Vẻ mặt của Yêu Tinh xem chừng rất nghiêm trọng. Anh đang nhìn đăm đăm và tờ giấy trắng đặt trên bàn.

Eun Tak hỏi anh: “Đây là cái gì vậy?”

“Số sinh tử”, Yêu Tinh trả lời ngắn gọn. Nếu là số sinh tử thì tức là có ai đó phải chết. Rốt cuộc ai phải chết, là cái chết của ai mà khiến thần sắc của Yêu Tinh trở nên u tối như thế này. Eun Tak trào lên trong lòng một nỗi lo sợ.

“Từ bây giờ em phải nghe cho rõ những gì tôi nói. Tôi đã nói rằng mình sẽ không giấu em bất cứ điều gì, nhưng tôi vẫn phải giấu em. Bây giờ xem ra không thể giấu thêm được nữa nên tôi định nói cho em biết.”

Dù nỗi sợ hãi dường như đang há to miệng và chực chờ nuốt chửng lấy cô, nhưng Eun Tak cố nhịn xuống và nghe anh nói.

“Nếu em không rút kiếm của tôi ra thì em sẽ chết. Đó là định mệnh mà em phải gánh chịu. Từ lúc em sinh ra đời với thân phận là Cô Dâu của Yêu Tinh đã là như vậy. Nếu em không rút kiếm ra, cái chết sẽ liên tục tìm đến em.”

“... Thế tức là nếu tôi không rút kiếm của chú ra, cho đến ngày thật sự chết đi, tôi sẽ liên tục phải đối mặt với cái chết?”

Yêu Tinh khẽ gật đầu. Đối với một cô bé, việc nói về cái chết không biết sẽ xảy đến lúc nào của bản thân không phải là việc dễ dàng. Thế nhưng anh muốn gắng hết sức mình bảo vệ Eun Tak. Để làm điều đó, Eun Tak cũng phải biết về sự thật này. Để thay đổi số phận cần có ý chí của cả hai người. Yêu Tinh vừa nói vừa cảm thấy có lỗi. Chỉ cần một mình anh trở về với hư vô thì tất cả sẽ kết thúc. Có lẽ cũng chỉ vì lòng tham của anh mà mọi chuyện mới đến nước này cũng nên. Lòng tham về một cuộc sống tới trăm năm mà anh muốn có về sau, cùng với cô.

“Thế có phải là suốt thời gian qua, những tai nạn đó.”

“Lần em bị bắt cóc, lần em ngất xỉu ở sân trượt tuyết, lần xảy ra tai nạn thảm khốc vào cái hôm phỏng vấn mà em không hay biết, và... kể cả cái lần suýt nữa thì tôi đã giết em.”

“Tất cả những cảnh tượng ấy hiện về rõ mồn một trong đầu cô. Eun Tak chóng mặt. Cô lúc nào cũng là một Eun Tak mạnh mẽ và cứng rắn, nhưng bây giờ dù có là sự an ủi nào cũng không thể giúp cô được. Vì Yêu Tinh trước mặt đang nhìn cô bằng đôi mắt rất đau buồn, Eun Tak chật vật nén xuống dòng nước mắt.

“Thần... cho dù là với chú hay với tôi đều quá sức tàn nhẫn.”

Nỗi sợ hãi phải đứng trước cái chết như cái bóng đen dính chặt lấy Eun Tak. Ngày nào cô cũng thấy rời loạn. Có hôm cô mở toang cánh cửa phòng Yêu Tinh và bảo anh. “Cứ để tôi chết cho rồi.” Có lẽ vậy sẽ tốt hơn. Cô chết đi rồi, kiếp sau sẽ đến gặp Yêu Tinh đang còn sống có vẻ là cách tốt nhất. Lại có hôm cô bảo ngay bây giờ cô phải rút kiếm của Yêu Tinh ra. Vì nếu cô chết đi rồi, Yêu Tinh sẽ phải sống một mình cô độc mãi mãi.

Nỗi sợ hãi của Eun Tak được truyền đạt nguyên vẹn đến Yêu Tinh, khiến anh cảm thấy có lỗi, tất cả những định mệnh này đều tại anh mà ra. Dù vậy nhưng anh vẫn có lòng tham, muốn cả hai cùng sống bên nhau, điều này càng làm anh thấy có lỗi hơn. Tất cả những lời Eun Tak nói, Yêu Tinh chỉ

đáp lại “Hay là làm thế?” để an ủi Eun Tak. Yêu Tinh nghĩ, cho dù cô có đưa ra sự lựa chọn nào đi chăng nữa, anh đều thuận theo cô.

“Chú ơi, hay là chúng ta cùng chết đi. Thế có khi lại tốt. Chết cùng ngày cùng giờ với nhau. Không để ai phải cô đơn một mình trên đời. Cũng không để ai phải đau khổ.”

Lại một đêm muộn, Eun Tak mở bật cửa phòng Yêu Tinh rồi rấm rứt khóc.

“Ji Eun Tak, nhìn tôi này.”

Yêu Tinh gấp sách lại, đứng dậy, giữ lấy đôi vai của Eun Tak.

“Em sẽ không chết đâu. Tôi sẽ không để em chết. Tôi sẽ ngăn lại. Sẽ ngăn lại tất cả.”

Yêu Tinh có đủ năng lực đó. Thế nhưng có gọi là số phận quá ư khủng khiếp ấy sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ. Cả Eun Tak lẫn Yêu Tinh đều thật quá khó khăn để chạm đến một cuộc sống không còn buồn đau. Cuối cùng, Yêu Tinh ôm Eun Tak đang bật khóc nước nở vào lòng. Cô vẫn nhỏ bé đến nỗi chỉ cần một cánh tay của anh đã đủ để ôm trọn. Bó hoa kiều mạch của Yêu Tinh, người yêu của anh, đang khóc nước nở trong vòng tay anh.

“Xin lỗi, vì đã để em phải gánh chịu định mệnh này. Thế nhưng chúng ta sẽ vượt qua tất cả. Dù không biết phải mở đến cánh cửa nào, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không buông tay đâu. Tôi hứa với em. Thế nên em hãy tin tôi. Không chừng tôi lại là một nhân vật còn vĩ đại hơn em nghĩ nhiều lần đấy.”

Trời vừa sáng, mặt trời mới mọc lên, Eun Tak đã bày ra gương mặt “sau cơn mưa trời lại sáng” như muốn nói “Tôi khóc khi nào chứ?”. Eun Tak định ra khỏi nhà, cô chào anh “Tôi đi làm thêm đây”. Yêu Tinh nhìn cô lo lắng. “Nguy hiểm thế này mà em định đi đâu?”, Eun Tak cột dây giày xong liền đứng thẳng dậy.

“Cứ giam mình mãi trong nhà cũng đâu thể sống được. Tự giam mình trong ngôi nhà này rồi run rẩy sợ hãi có thể sống được lâu, nhưng đó không phải là sống. Dù cho ngày mai có chết thì cũng phải sống ngày hôm nay. Đi làm thêm, chuẩn bị làm thủ tục nhập học, đi qua những con đường vẫn thường đi, rồi quay trở về nhà.”

Cô đã trở lại là Ji Eun Tak của ngày thường. Vì lớn nhanh như thổi sau một đêm nên Eun Tak đã trở thành nhân vật vĩ đại như thế đấy.

“Đó... mới là cuộc sống mà. Thế nên chú phải nỗ lực hết mình bảo vệ tôi. Tôi cũng sẽ nỗ lực hết mình để không chết. Tôi tin chú.”

Từng lời, từng lời của Eun Tak, tất cả đều ghi sâu như những ngôi sao vào trái tim Yêu Tinh. Vì rạn rỡ và mạnh mẽ như thế, nên cô luôn là cô bé khiến người ta không thể dời mắt.

“Mẹ làm thế nào để sinh tôi ra. Tôi phải nỗ lực thế nào để đậu đại học. Có quá nhiều lí do để sống. Trong số đó, chú Yêu Tinh cũng là một lí do đặc biệt để tôi phải sống.”

“Tôi biết rồi. Thế nên nếu em thấy nguy hiểm thì phải gọi tôi lên ngay đấy. Và tuyệt đối không được đi đến những nơi cao, Em đã rõ chưa?”

“À, thì ra là tai nạn do rơi từ nơi cao à. Vâng, chú đừng lo. Tôi đi đây.”

Eun Tak hồi phục tinh thần quả là may mắn, nhưng Yêu Tinh vẫn thấy thấp thỏm không yên.

Dù vẫn thấy lo lắng, nhưng Eun Tak không quá sợ hãi, cô cố gắng hết sức để chiến thắng nỗi sợ hãi. Bây giờ Eun Tak hẳn là đang yên ổn nhưng vì lo lắng nên Yêu Tinh vẫn đi đi lại lại, bất cứ lúc nào anh cũng ở trong tư thế sẵn sàng hóa thành làn khói bay ra ngoài. Anh đã dặn dò cô khi nào đối mặt với nguy hiểm phải gọi anh ngay nên có bất cứ việc gì xảy ra anh cũng hốt hoảng, nhưng mỗi lần đều không có gì nghiêm trọng.

Đèn đường chớp bật chớp tắt nguy hiểm quá, người đàn ông đẹp trai nguy hiểm quá, bộ quần áo đẹp gây nguy hiểm cho số tiết kiệm của tôi, vì nhớ chú đến độ thờ không được, vì những lí do như vậy mà Eun Tak lôi bật lửa luôn đem theo ở trong túi ra rồi gọi Yêu Tinh lên.

Ở con đường đối diện với Eun Tak vừa bảo rằng vì nhớ chú nên mới gọi lên, Yêu Tinh tạm quên đi tình huống mà bản thân đang phải đối mặt, nở nụ cười với cô. Cùng với nụ cười của Yêu Tinh, trên cây đào, những cành đào cho đến tận ngày hôm qua vẫn còn vương đầy tuyết bỗng nhiên xuất hiện những nụ hoa, rồi những bông hoa đua nhau bừng nở. Giữa mùa đông, cây hoa đào nở rộ.

***

Dù có thế nào cũng quyết tâm phải sống. Eun Tak quyết tâm không chịu thua nỗi sợ hãi, chỉ một lòng nghĩ đến Yêu Tinh. Cô gọi anh lên bất kể ngày giờ, nhìn thấy gương mặt anh, thậm chí sống cùng nhà với nhau nhưng cô vẫn thường xuyên nhắn tin báo cáo lịch trình hàng ngày cho Yêu Tinh. Bàn tay Eun Tak nhàn nhã bấm tin nhắn thật nhanh. “Đăng kí môn học xong rồi, bây giờ tôi đang đi một vòng quanh sân trường”, đang định gửi tin nhắn cho anh thì đám ma quỷ lại chạy đến gần Eun Tak. Con ma trinh nữ và thêm một con ma nữ khác để ý thấy vợ chồng Yêu Tinh ngọt ngào say đắm liền lạnh chanh chen miệng vào góp chuyện.

“Em yêu anh, trái tim, trái tim. Ôi, lãng mạn thế!”

“Em nhớ anh! Viu viu.”

Eun Tak nhăn mặt. Mấy con ma này thật đúng là.

“Tôi cũng từng có những ngày xuân ấm áp như thế đấy. Thế nhưng giờ đây lại phải lang thang chốn âm phủ vừa sâu không thấy đáy vừa tối tăm mịt mù này, ngày qua ngày chỉ có thể sống trong đêm đông lạnh giá.”

Vờ như không nghe thấy những lời lẽ tràn đầy oán hận của con ma nữ, Eun Tak không nhẫn tin nữa, lưu tin nhắn vào bản nháp.

“Chỉ cần cho tôi gặp được thằng cha đó một lần, thôi thì tốt biết mấy. Giá mà được hỏi hẳn đúng một điều tôi thắc mắc thôi thì tốt biết mấy.”

“Cô thắc mắc cái gì? Anh có yêu em không à? Kiểu kiểu thế? Ôi lãng mạn thế!”

Eun Tak sợ rằng với cái khí thế này, bọn họ sẽ cứ lớn vờn xung quanh rồi lải nhải cho đến khi cô chịu nghe mới thôi. Những con ma này phải lang thang ở nơi chín suối còn một mình cô thì lại đang đắm chìm trong tình yêu, Eun Tak thấy cũng hơi có lỗi. Đã vậy thì, chịu khó lắng nghe một chút lời nhờ vả để cho một con ma có thể rời bỏ kiếp này, âu cũng là điều tốt đẹp mà. Cô quyết định thử một lần xem sao.

“Được thôi. Chúng ta hãy kết thúc những đêm đông lạnh lẽo đó nào. Đi báo thù thôi. Tôi phải giúp chị như thế nào đây? Là thằng đó à?”

Giữa một dãy các tòa nhà văn phòng cao ngút trời, Eun Tak với khuôn mặt hơi đỏ đứng trong sảnh của một tập đoàn. Đền phòng lễ có chuyện gì, cô mở bật lửa lên kêu đánh “tách” một cái để kiểm tra. Không có gì kì lạ cả. còn có cả con ma trinh nữ và ma nữ kia đứng bên cạnh Eun Tak. Bộ dạng của cả ba trông vô cùng bi tráng. Nơi mà họ tìm đến chính là công ty chông cũ của con ma nữ đang làm việc.

Trong văn phòng vắng lặng chỉ còn lại đúng một người đàn ông ở lại tầng ca. Eun Tak lại gần chỗ có đặt bảng tên “Đội trưởng Park Seok Hoon”. Seok Hoon mặc bộ đồ vest gọn gàng, đang chăm chú vào công việc thì đột nhiên trông thấy một cô gái tóc ngắn đi đến, hần liền giật mình hỏi.

“Cô có việc gì thế?”

“Chào anh. Vì chuyện người vợ đã qua đời của anh, tôi có lời cần nói với anh.”

Nghe thấy chữ “vợ”, biểu cảm của Seok Hoon đông cứng lại.

“Là cô Lee Jung Hwa đấy. Anh có thời gian chứ?”

Ở văn phòng thì bất tiện, Seok Hoon dẫn Eun Tak đi lên khu vực hút thuốc trên tầng thượng của tòa nhà. Sao lại cứ phải là sân thượng cơ chứ? Eun Tak nhìn xuống dưới, ước chừng độ cao một chút. Dù thế nào cô cũng thấy bất an.

“Làm sao mà cô với vợ tôi...”

“Tôi sẽ nói đơn giản vào trọng tâm luôn. Cô Lee Jung Hwa có chuyện nhờ tôi nói lại với anh.”

Con ma nữ thì thăm bên tai Eun Tak. Eun Tak truyền lại đúng những gì con ma nói với cô.

“Anh có khỏe không? Chuyện hẹn hò của anh và Hee Jin có vẻ tốt đẹp nhỉ?”

“Cô ấy nói là “Anh có khỏe không? Chuyện hẹn hò của anh và Hee Jin có vẻ tốt đẹp nhỉ?”

Gương mặt của Seok Hoon run rẩy rồi chuyển sang trắng bệch. Mặc dù anh ta không nhìn thấy nhưng con ma nữ và cả con ma trinh nữ đều

đang khoanh tay nhìn anh ta chăm chăm.

“Cô, cô là ai?”

“Là vợ anh nói đấy.”

“Chuyện, chuyện với Hee Jin làm sao mà...”

“Anh đưa cô ta về nhà cơ mà. Hai người đã hẹn hò được hai trăm ngày rồi. Anh mua bao nhiêu đồ đẹp cho cô ta đúng không? Bằng tiền bảo hiểm của tôi?”

Con ma nữ cuối cùng cũng bộc phát nổi phẫn nộ bằng những lời tuôn ra như thể muốn giải tỏa mối hận. Nó đã không còn là con ma nữ chất chứa hận thù và lang thang nơi địa ngục. Eun Tak quay sang hỏi con ma nữ đang đứng cạnh cô.

“Thật sao? Trời ạ, nghe đoạn này thật muốn điên cả người mà.”

Eun Tak đột nhiên nói một mình đã kì lạ, nhưng những lời mà cô nói ra còn làm hấn sợ hãi hơn. Cơn gió lạnh thổi xuống từ phía trên tòa nhà. Bàn Tay Seok Hoon run lẩy bẩy.

“Vậy nên ngày hôm đó anh mới đẩy tôi xuống từ sân thượng...!”

Eun Tak nói theo lời cô ta liền nín bật. Câu chuyện này nghiêm trọng hơn là cô nghĩ. Không phải vì người chồng ngoại tình khiến cô ta nảy sinh lòng thù hận, hay vì tiền khiến cô ta nảy sinh lòng thù hận. Eun Tak hỏi con ma “Rốt cuộc cô muốn tôi làm gì hả?”

Ngay từ đầu Seok Hoon đã thấy mọi chuyện rất kì lạ.

“...Cô là ai hả?”

Con ma nữ không quan tâm tới tình hình hiện tại, mà vẫn tiếp tục nói cho Eun Tak nghe.

“Anh gọi điện cho Hee Jin, âm mưu hành động phạm pháp tôi đều đã ghi âm lại hết rồi. Tôi giấu ở kệ giày chỗ hành lang đấy.”

“Ơ này, giấu ở kệ giày chỗ hành lang bằng chứng âm mưu phạm pháp á? Nếu vậy thì phải đem đến cho cảnh sát nhờ giải quyết chứ! Chị làm thế này thì tôi biết phải làm sao!”

Nhìn Eun Tak đang hướng vào khoảng không nói hớ ra những điều khủng khiếp, Seok Hoon không còn tỉnh táo được nữa.

“Cô... làm sao mà cô biết được! Cô nhìn đi đâu mà nói thế hả?”

Con ma trinh nữ đứng bên cạnh thấy Seok Hoon hét lên cũng phải run rẩy lùi bước. Chồng của con ma nữ không phải là người bình thường. Hắn rất giống ác quỷ.

“Cứ hành động không tính toán như thế này là chúng ta chết hết cả đấy.”

“Tôi chết rồi còn đâu.”

“Chị này! Chị ích kỉ thật đấy! Còn tôi? Tôi thì sao?”

“Cô bị điên à? Tôi hỏi cô cứ nhìn vào đâu mà nói cơ mà?”

“Vợ anh đấy! người vợ đã chết của anh!”

“Con điên này! Mà cũng muốn chết phải không?”

Gương mặt Seok Hoon lộ rõ vẻ hiểm ác xấu xa. Với sát khí như muốn giết người ngay lập tức, hắn lại gần uy hiếp Eun Tak. Ánh mắt hoàn toàn thay đổi. Eun Tak vội lùi lại phía sau.

“Mấy con ranh đúng là bất cần. Leo lên tận lan can. Không phải hay sao?”

Hôm nay không phải là ngày được viết trong sổ sinh tử của Thần Chết, nhưng từ lúc nào không hay đã đổi thành ngày hôm nay. Cái “chết do bị ngã từ trên cao” đó hóa ra là hôm nay. Eun Tak lùi đến sát rìa lan can, bằng vẻ mặt sợ hãi, cô lôi bật lửa ra. Ngay trước khi Seok Hoon đẩy Eun Tak xuống, ngọn lửa được bật lên. Eun Tak thổi một hơi tắt nó.

Khoảnh khắc đó, phía sau lưng Seok Hoon nhanh chóng lướt qua một ngọn lửa xanh sắc bén, hắt hét lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống. Lưng hắn bị cắt một vết nông, máu chảy ra. Là chỗ mà thanh kiếm nước sáng lên ánh lửa màu xanh vừa sượt qua.

Yêu Tinh cầm thanh kiếm trong tay, đôi mắt như rực cháy, túm lấy Seok Hoon rồi chộp lấy cái cổ của hắn. Vừa túm lấy Seok Hoon đang thờ hồn hển, ánh mắt vừa dời qua phía lan can. Ở bên cạnh cô là hai con ma.

“...Tôi xin lỗi.”

Biết được tâm trạng của Yêu Tinh luôn thấp thỏm lo âu không biết cô có gặp chuyện gì hay không, Eun Tak lại càng thấy có lỗi hơn.

Theo mệnh lệnh của Yêu Tinh, Seok Hoon không còn hồn vía chạy đến sờ cảnh sát tự thú. Sự phán xét của pháp luật còn nhẹ nhàng hơn so với sự phán xét của Yêu Tinh. Con ma nữ gửi lời xin lỗi muộn màng đến Eun Tak. Chỉ vì quá uất ức và đau đớn, nói muốn nói “cứu tôi với”, “giúp tôi với”, nhưng nó đã chết rồi, những lời không thể nói còn lại quá nhiều. Vì hiểu cho nỗi lòng đó nên mặc dù suýt chết Eun Tak cũng không mắng mỏ gì con ma nữ. Nó liên tục cảm ơn cô, vẫy tay rồi biến mất.

Eun Tak hiểu cho họ, nhưng Yêu Tinh thì không, anh vẫn trưng ra gương mặt hằm hằm tức giận, dù cả hai đã cùng về đến nhà. Eun Tak liếc mắt sang Yêu Tinh.

“Chú vẫn giận đấy à? Chú giận à? Giận thật à?”

Vèo, Yêu Tinh quay người lại tạo ra một luồng gió. Eun Tak còn đang giận mình, anh đã kéo cô vào lòng rồi ôm chầm lấy. Cảm xúc của Yêu Tinh có hơi mất kiểm soát nên anh hắng giọng.

“Tôi không giận. Tôi chỉ lo cho em.”

Ở trong cái ôm đầy tình cảm của anh, Eun Tak từ từ nhắm mắt rồi mở ra.

“À... Nhưng mà sao tôi cứ có cảm giác như mình đang bị mắng ấy nhỉ. Lòng ngực cứ nóng ran lên.”

“Cũng không nóng bằng tôi. Chỉ trong một tiếng đồng hồ mà em không biết tôi đã xuống địa ngục bao nhiêu lần rồi đâu.”

“Ôi thật là. Chúng ta đáng thương thật đấy.”

“Không phải thế.”

“Thế là bất hạnh chẳng?”

“Không phải thế?”

“Vậy bây giờ chú không mắng tôi nữa chứ gì?”

“Không phải thế.”

“Tôi trở thành sinh viên đại học rồi sẽ tham gia thật nhiều buổi gặp mặt, lúc đó phải mặc váy thật ngắn mới được!”

“Không được!”

Yêu Tinh hét ầm lên, đến lúc đó Eun Tak mới cởi bỏ tâm trạng lo lắng và tinh thần bình tâm lại. Chúng ta không hề đáng thương hay bất hạnh. Chỉ là định mệnh này khiến chúng ta phải yêu nhau nhiều hơn một chút thôi.

Eun Tak càng vùi sâu vào cái ôm của Yêu Tinh.

Câu hỏi của Thần

Cũng có những thời điểm mà ma quỷ còn nhiều hơn khách trong cửa hàng gà rán. Eun Tak vừa dọn dẹp vừa thầm nghĩ cũng may là hôm nay Sunny không có ở cửa hàng. Đám ma quỷ đang tụ tập thành một nhóm rồi huyền thuyên tíu tít đủ thứ chuyện trên trời dưới biển rất ồn ào. Thế rồi một con ma bảo là sẽ giới thiệu cho Eun Tak một con ma đã lang thang vờ vờ rất lâu trên đời này. Dù cô chẳng quan tâm lắm nhưng họ đã giới thiệu thì phải gặp xem sao. Lời nói tiếp theo của họ mới làm cô quan tâm một chút, bởi con ma này cũng có trải nghiệm giống như cô. Chính là câu “con ma đó đã gặp thần chết rồi, nhưng lại tránh được.”

Trước khi con ma trình nữ kịp chỉ “Ở kia kìa”, con ma đó đã tiến vào trong cửa hàng. Hắn mặc bộ quần áo giống như lúc chết, máu đen thấm vào, mái tóc dài rũ rượi rối tung lên. Trông bộ dạng hắn rất kì quái. Hắn tiến lại gần Eun Tak, chìa tay ra cho cô.

“Hân hạnh được gặp. Cô chính là Cô Dâu của Yêu Tinh đó à?”

Cái lưỡi lè nhè lời chào của hắn đen ngòm cứ như được ngâm trong mực tàu. Cái lưỡi đen khủng khiếp đến mức Eun Tak muốn quay mặt đi. Thanh âm trong giọng nói của hắn khiến tâm trạng cô xấu đi, tựa hồ như có sâu bò trong người. Eun Tak khó khăn nhận lời chào của con ma đó, cô viện cớ cửa hàng sắp đến giờ đóng cửa để đuổi mấy con ma ra ngoài. Thật may là sau lời nói “Nhanh đi ra ngoài nào?” Của Eun Tak, mấy con ma dần dần biến đi hết. Con ma khiến cô cảm thấy khó chịu cũng biến mất. Eun Tak nhìn vào chỗ con ma vừa biến mất, lắc lắc đầu.

Cảm giác thật không tốt chút nào.

Hết một ngày. Eun Tak đang sắp xếp lại thời khóa biểu đi học và làm thêm thì bộ dạng quái quỷ của con ma gặp ban ngày lại hiện lên khiến cô rùng mình. Cô lật quyển sổ làm nó phát ra tiếng động, liếc sang thì thấy dòng chữ mà cô đã chép lại của Yêu Tinh. Deok Hwa đã giải thích cho cô đây là thư tình. Hết chuyện này đến chuyện kia làm tâm trạng của cô trở nên tệ hại, Eun Tak đóng sập quyển sổ lại ngay tức khắc.

Eun Tak ôm cuốn sổ trong lòng, đi đến phòng của Thần Chết. Cô thầm nghĩ mỗi tình đầu mà Yêu Tinh gặp ở thời Joseon đó, cô nhất định phải biết tường tận từ lúc bắt đầu cho tới lúc kết thúc của mỗi tình đầu đến mức khiến anh phải để lại cả thư tình đó mới được. Nếu định làm thế mà chỉ có một mình thì sẽ quá sức, phải có sự giúp đỡ của Thần Chết nữa. Thế nhưng trong phòng Thần Chết hiện giờ không chỉ có một mình Thần Chết. Anh ta đang ở cùng Yêu Tinh, người mà cô tuyệt đối không thể tiết lộ việc này nhất.

Hai người đang cùng nhau uống bia và nói về chuyện của Sunny. Hôm nay, Thần Chết đã để lộ cho Sunny biết thân thế thật sự mà bấy lâu anh ta luôn che giấu. Thần Chết tràn đầy vẻ u uất, trong khi Yêu Tinh thì đang

bảo: “Đã thế này rồi, anh cố xem thêm về kiếp trước luôn đi.” Đang lúc cãi qua cãi lại thì Eun Tak xuất hiện, Eun Tak không đến phòng của Yêu Tinh mà gõ cửa phòng Thần Chết, làm Yêu Tinh phải nghi ngờ rốt cuộc cô có chuyện gì.

Eun Tak nhìn Yêu Tinh, vẻ như muốn nấc cục đến nơi. Cô nhanh chóng giấu quyển sổ đi rồi nói. “Để khi khác tôi lại đến.” nhưng năng lực của Yêu Tinh nhanh hơn. Quyển sổ mà Eun Tak định giấu bay vút lên không trung rồi nằm gọn trong tay anh. Eun Tak vội chạy đến, cố giật lấy khỏi tay anh nhưng không được vì quá cao.

“Á, trả cho tôi! Sao chú lại xem trộm sổ tay của người khác như thế!”

Yêu Tinh vẫn giữ tay trên cao, tiếp đó anh lật mở quyển sổ. Cứ tưởng là không có nội dung gì lạ nhưng những chữ Hán quen thuộc lại hiện ra. Là bài văn mà anh đã viết.

“À, à, sao em dám, chép lại chữ trong sổ người khác như thế? Cái này là sao đây hả?”

Yêu Tinh vừa liếc mắt qua những dòng chữ mà Eun Tak chép trộm vừa đồn hỏi.

Đáng ra Eun Tak phải xin lỗi vì đã chép trộm sổ của người khác mới đúng. Thế nhưng nỗi ấm ức cùng cơn ghen tuông trong lòng cô lại bộc phát ra trước.

“Hừ, còn bày đặt giả vờ là không biết cơ đấy. Cái này là thư tình chứ gì nữa. Thư tình! Chính chú viết chứ ai!”

Hóng hốt được chữ “thư tình”, Thần Chết liền lạnh nhạt lại gần.

“Anh viết thư tình à?”

“Viết rồi mà. Viết cho mỗi tình đầu. Câu chuyện tình yêu lâm li bi đát tới cỡ nào, tôi tò mò chuyện về sau nên mới thử nhờ chú giúp đó.”

Yêu Tinh lặng đi không thốt nên lời. Thư tình viết cho mỗi tình đầu ư? Mỗi tình đầu là Ji Eun Tak đang đứng sờ sờ trước mặt anh đây cơ mà. Eun Tak không hề hay biết, mà anh cũng chưa viết bao giờ. Cô đã không biết gì lại toàn hiểu lầm thế này đây.

“Viết hay lắm đấy. “Cứ như thế sống đến một trăm năm rồi, một ngày nào đó, ngày nào đó thật thích hợp”, thế cơ đấy?”

“... Nội dung của cái này đâu phải thế.”

“Đúng là nội dung đó mà? Anh Deok Hwa đọc hết cho tôi nghe mà.”

Yêu Tinh cảm thấy có gì đó kì lạ, bàn tay anh đang cử động liên dừng lại. Không lí nào Deok Hwa có thể giải thích được di ngôn đó. Rất nhiều chữ mang cách đọc và ý nghĩa hoàn toàn khác so với bây giờ. Thêm vào đó là nội dung Deok Hwa nói cho cô nghe trùng khớp với những gì anh suy nghĩ, chứ anh không hề viết câu đó vào đâu cả. Đó là những lời anh giữ kín trong lòng mình.

Thần Chết cầm lấy quyển sổ đọc. Đúng như lời Yêu Tinh nói, không phải là nội dung đó. Đây là những lời Yêu Tinh viết cho Thần Chết để cầu xin được chết.

Cả hai người đều khẳng khẳng bảo rằng thật sự không phải nội dung đó, thậm chí nội dung mà Deok Hwa nói cho cô chỉ là suy nghĩ trong đầu Yêu Tinh, khiến Eun Tak thấy vô cùng bối rối. Rốt cuộc tại sao câu chuyện lại diễn biến theo chiều hướng này, cô không thể hiểu được.

Thần Chết nhướng chân mày.

“Chuyện lần trước, lúc anh làm lật tung cả chục cái ô tô ấy, có phải khi đó anh đã nói với Deok Hwa chuyện tôi có thể giúp xóa kí ức con người không?”

“Không!”

“Nếu vậy thì sao nó biết mà xông vào bảo tôi đi với nó được nhỉ?”

Trong giây phút đó, đầu óc của cả ba người ngập tràn những câu hỏi không có lời đáp. Deok Hwa cũng chính là người đã tìm thấy lá phong cho Eun Tak, tìm ra tung tích của Eun Tak ở sân trượt tuyết lúc cô quyết định rời xa Yêu Tinh, cậu còn đem cả nhà của Yêu Tinh đi kí hợp đồng với Thần Chết nữa. Gương mặt Yêu Tinh nhanh chóng tối sầm, cùng với Thần Chết, hai người bốn mắt nhìn nhau. Dường như họ đã biết sự tồn tại của Deok Hwa là gì rồi.

***

Trong câu lạc bộ mà hầu như mỗi ngày Deok Hwa đều lui tới, tiếng nhạc to âm ỉ như muốn khuấy động cả trái tim bao phủ khắp mọi nơi. Âm thanh chát chúa, những con người mặc đồ màu mè sặc sỡ, bầu không khí mọi người hòa vào nhau và uống rượu, tất cả đều làm cho tinh thần con người ta trở nên hưng phấn. Yêu Tinh và Thần Chết rẽ lối đi qua đám đông, tiến đến trước mặt Deok Hwa đang ngồi một mình ở quầy bar, ung dung tự tại uống whiskey.

Thần đã hòa mình một cách tự nhiên vào giữa bọn họ, những khoảnh khắc rực sáng với tư cách là Thần đều đã trải qua. Thần đặc biệt yêu quý bọn họ, vẫn muốn ở bên bọn họ lâu thêm chút nữa, nhưng vì bọn họ đã phát hiện ra Ngài nên chắc khó có thể tiếp tục. Đặc biệt là khoảng thời gian lưu lại trên người Deok Hwa tính tình trẻ con, mặt mũi cậu ta cũng vào loại đẹp trai nên Ngài rất vừa lòng, thành ra cũng thấy hơi tiếc.

“Cuối cùng cũng đến rồi à.”

Tỏa ra một bầu không khí kiêu căng ngạo mạn khác với lối nói chuyện thông thường của cậu, Deok Hwa chào đón hai người bạn họ. Trong một khoảnh khắc, không gian và thời gian bị bóp méo. Âm nhạc âm ỉ và cả những con người đang cử động đều ngưng đọng lại. Trong không gian kì lạ bị bóp méo ấy, Thần nâng ly rượu lên, nhàn nhã hớp một ngụm.

“Người hãy giới thiệu mình là ai đi chứ.”

Trước câu hỏi của Yêu Tinh, Deok Hwa chỉ ném cho anh một ánh mắt sắc lạnh nhạt. Âm thanh gọi Thần vang lên ong ong bên tai Yêu Tinh và Thần Chết. Đó là tiếng của những con người cầu xin thần linh cứu giúp, Ngài Thất Tinh, Trời Đất Quý Thần, vị thần nào cũng được. Ngài lại chính là vị thần toàn năng. Yêu Tinh và Thần Chết trở mắt ngạc nhiên. Vị thần mà họ cứ mãi đem lòng oán hận lại ở ngay bên cạnh họ, luôn dõi theo tất cả, từ niềm vui, nỗi buồn cho đến sự nản lòng và nỗi tuyệt vọng.

“Rốt cuộc tại sao....!”

“Thần sẽ không đáp ứng lời thỉnh cầu đâu, đừng oán trách. Việc xóa kí ức hẳn là dụng ý của Thần, đừng đoán bừa.”

Gương mặt đã bị Thần chiếm mất của Deok Hwa tràn ngập vẻ mỉa mai giễu cợt.

“Ta vẫn luôn nghe thấy. Cũng cho người cơ hội để lựa chọn cái chết. Thế nhưng tại sao người vẫn còn sống?”

Thần đưa ánh mắt nhìn Yêu Tinh, buông lời, rồi chuyển ánh mắt sang Thần Chết.

“Ta chưa từng xóa đi kí ức của người. Là các người tự mình lựa chọn xóa bỏ. Vậy mà các người vẫn nghĩ đó là sự sắp đặt của Thần hay sai sót của Thần ư? Thần chỉ là người đưa ra câu hỏi mà thôi!”

Đó là câu trả lời từ vị thần họ luôn oán hận, luôn muốn được nghe thấu. Yêu Tinh luôn muốn chết giờ không muốn chết nữa. Thần Chết chết đi và uống trà lãng quên giờ muốn tìm lại kí ức. Thần đã suy nghĩ theo đúng ý của bọn họ. Nhưng chính vì như thế, bọn họ lại đang oán giận rằng Thần không tồn tại.

“Định mệnh lại chỉ là câu hỏi ta đặt ra. Câu trả lời các người phải tự mình tìm lấy. Vậy ta xin cáo lui”, bằng giọng nói trầm thấp, Thần buông lời cuối cùng.

Thần đã rời khỏi bọn họ, thế nhưng dù là ở đâu Thần cũng sẽ lắng nghe. Hàng ngàn con bướm trắng vây quanh cơ thể của Deok Hwa, cơ hồ không thể nắm bắt được. Những con bướm vỗ cánh bao phủ đầy trong câu lạc bộ tới độ rối cả mắt. Cơ thể Deok Hwa được dựng hàng ngàn con bướm, một giây sau lập tức ngã gục xuống.

Thần đã rời khỏi cơ thể của Deok Hwa. Yêu Tinh đỡ lấy Deok Hwa đang chực ngã xuống sàn. Đồng thời không gian và thời gian bị vặn xoắn bắt đầu trở lại như cũ. Tiếng ly rượu rơi xuống sàn vỡ choang cùng lúc Deok Hwa ngã vang lên thật sống động.

***

“Ta chưa từng xóa kí ức. Là người tự mình chọn quên đi.”

Thần Chết ngồi ở băng ghế công viên nơi sẽ xảy ra tai nạn, lời mà Thần để lại trước khi rời đi cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh ta. Thần đã trú ngụ một thời gian trong cơ thể Deok Hwa, cậu chỉ là một con người bình thường lương thiện với tâm hồn của một đứa trẻ mà thôi. Anh ta không thể đoán định được lòng dạ của Thần, tại sao Ngài lại lưu lại bên cạnh họ cơ chứ?

Thần chết đàn em đến ngồi bên cạnh anh ta, Trong lòng cậu ta cũng ngập đầy những băn khoăn trăn trở. Vì sự kiện thần chết Kim ở

Janghangdong đã tìm được kí ức kiếp trước rồi cùng người chết chạy trốn, tổ Địa Ngục mới đây đã ban bố cương lĩnh hành động, khiến cho bầu không khí giữa các thần chết trở nên xáo trộn hết cả.

“Cương lĩnh hành động nói gì?”

“Đừng quên sự thật rằng các người là tội nhân.”

Truyền đạt lại cương lĩnh cho Thần Chết xong, nét mặt cậu ta liền trở nên khó chịu, rồi cậu ta chuyển cho Thần Chết một xấp sổ sinh tử có ghi tên người chết của tháng này. Tất cả bọn họ đều là tội nhân mang trọng tội, hậu quả của việc đó là họ phải nhìn thẳng vào công việc thần chết mà mình đang làm. Cương lĩnh không biết là đưa ra câu trả lời hay đặt ra câu hỏi, không sai chút nào với lời của Thần hôm nọ. Trong lòng chất chứa sầu muộn, Thần Chết sắp xếp lại xấp sổ sinh tử mà cậu đàn em đã chuyển giao cho. Trong số đó có một cái tên anh ta biết.

(Yoo Shin Woo. 81 tuổi. Chết vào hồi 17 giờ 10 phút ngày 22 tháng 2 năm 2017. Nhồi máu cơ tim.)

Chính là ngày hôm nay. Cứ nghĩ đến việc phải báo tin sau ba tiếng nữa chủ tịch Yoo sẽ qua đời cho Yêu Tinh, anh ta bỗng chốc thấy miệng đắng ngắt và lòng đầy bức bối. Công việc này thật đúng với cái giá phải trả và đã gây nên tội lỗi. Chủ tịch Yoo đã luôn trông nom chăm sóc cho Yêu Tinh từ rất lâu. Có lẽ mọi người trong gia tộc họ Yoo đều được sinh ra với số mệnh đó và rồi chết đi. Dẫu cho Yêu Tinh có thể nhìn thấy trước tương lai, nhưng anh cũng không có cách nào làm vơi bớt nỗi buồn to lớn đó dù chỉ một chút. Trước đây anh vẫn luôn không dám nhìn nhận nỗi buồn ấy, nhưng lần này đã có Eun Tak ở bên cạnh, vậy nên trong bất hạnh cũng có cả may mắn.

Ngày của mùa đông thật ngắn ngủi. Yêu Tinh đang ngồi trước chiếc bàn phủ đầy bóng tối. Anh dựng thẳng bút lông rồi chậm chậm viết từng chữ.

Yoo Shin Woo. Con người ở mỗi phút giây của kiếp này đều hành thiện, an nghỉ nơi này.

Nước mắt anh rơi xuống giữa cái tên Yoo Shin Woon. Văn bia này sẽ được khắc lên bia mộ, đặt trên bình nguyên rộng lớn ở Canada cùng với tổ tiên của ông. Một mình ôm những cái chết ấy vào lòng, Yêu Tinh tiếp tục sống như vậy. Khác hẳn với những người khác, cuộc đời của anh không hề có kết thúc mà sẽ mãi mãi tiếp tục. Con đường tiếp theo quá dài, mỗi cái chết của ai đó đều vương lại thành nỗi buồn trong anh.

Trên cửa sổ, một tiếng “tách” vang lên, mưa bắt đầu rơi xuống. Hạt mưa rơi cả vào cánh cửa kính to của ngôi nhà. Tiếng mưa hòa cùng với tiếng khóc khe khẽ của anh. Eun Tak đi đi lại lại gần đó, cô khựng lại vì âm thanh bi thương ấy. Eun Tak đang mặc bộ tang phục màu đen, cô đặt tay lên ngực. Tiếng khóc của anh thật đau đớn.

Mưa rơi suốt ba ngày ba đêm. Đêm càng lúc càng đen đặc, Eun Tak mở cửa phòng Yêu Tinh bước vào. Thân hình to lớn của anh như biến thành một đứa trẻ vô cùng nhỏ nhắn, thu mình lại, không thể làm chủ được nỗi buồn của bản thân và đang khóc. Eun Tak lặng lẽ tiến lại gần rồi ôm anh vào lòng.

“Cái gọi là sự bất tử, thì ra là thế này...”

Khi mẹ qua đời, Eun Tak cũng đã khóc rất nhiều. Chỉ một lần ly biệt đó thôi, nhưng Eun Tak vẫn không thể vượt qua, cũng có những khi sẽ cảm thấy buồn. Trên lưng của ông chú mềm yếu thắm đẫm nỗi buồn này đã chất chứa bao lần ly biệt nhỉ? Eun Tak cũng cảm thấy buồn vô hạn. Bóng lưng của anh lúc đứng trên bình nguyên Canada, thậm chí đến Eun Tak khi đó chẳng biết gì cũng thấy thật cô đơn. Bóng lưng của anh mà cô từng chỉ có thể dõi mắt trông theo, may mắn là giờ đây đã có thể ôm lấy. Cô sẽ làm cho cuộc đời bất tử của anh không phải sự trừng phạt mà là phần thưởng. Thế nên Eun Tak muốn cùng sẻ chia nhiều nhất có thể nỗi buồn và sự đau đớn mà anh đang cảm nhận. Cũng giống như anh đã làm vậy với cô.

“Chủ tịch Yoo hẳn sẽ luôn quay đầu nhìn lại, luôn lo lắng cho vị đại nhân này. Thế nên... người ở lại càng phải nỗ lực hơn mà sống. Thịnh thoảng cũng có thể bật khóc, nhưng càng khóc, thì lại càng phải cười nhiều hơn, mạnh mẽ hơn. Đó mới là sự báo đáp cho tình yêu mà mình được nhận.”

Tấm lưng đang thốn thức của anh nguôi dần. Trong đôi mắt to và trong ấy, nước mắt vẫn rưng rưng đọng đầy. Yêu Tinh ngẩng đầu nhìn Eun Tak, anh nở một nụ cười nhẹ nhàng, vẻ như muốn cảm ơn sự an ủi của cô.

“Chú ăn chút gì ấm ấm nhé?”

“Thôi... Đợi đi đón Deok Hwa về, tôi sẽ ăn cùng nó.”

Eun Tak bao bọc Yêu Tinh trong vòng tay ấm áp của mình. Cô lại một lần nữa ôm lấy tấm lưng của anh.

Tổ chức tang lễ cho chủ tịch Yoo xong. Yêu Tinh đưa Deok Hwa đang thẫn thờ về nhà. Bước chân của một Deok Hwa luôn tràn đầy sức sống bây giờ không còn chút sức lực nào, phải có Yêu Tinh đỡ lấy. Cậu gần như loạng choạng bước vào trong nhà, những kí ức lại ùa về khiến cậu bật khóc. Tiếng khóc đó làm Yêu Tinh như đứt từng đoạn ruột. Cho dù có chuẩn bị tinh thần trước đi nữa, nhưng cái chết không thể biết trước được lúc nào cũng khiến cho người ta phải hối hận nhiều hơn. Deok Hwa cứ mãi khóc.

“Cháu phải làm sao để tại lỗi với ông đây?”, Yêu Tinh an ủi cậu, hôm nay anh là một ông chú tình cảm hơn bình thường.

Deok Hwa khóc một lúc lâu đến đờ đẫn cả người. Trời tối, cậu ngồi ở bàn ăn, lôi ra bộ đồ ăn bằng bạc và giá cắm nến, tỉ mỉ dùng giẻ lau chùi từng thứ một. Bây giờ chủ tịch Yoo đã không còn nữa, công việc trông nom ngôi nhà này toàn bộ là nghĩa vụ của Deok Hwa. Yêu Tinh đến ngồi cạnh Deok Hwa, nhìn cậu lau sạch bộ đồ ăn. Trước ánh mắt của Yêu Tinh, Deok Hwa nói, vẻ như giải thích.

“Cháu sợ rằng ông lúc nào cũng lo lắng. Chú biết tính ông mà.”

“...Ta biết.”

“Thư kí Kim đã nhận chức CEO ở công ty. Ông đã chuẩn bị hết tất cả đâu ra đó rồi mới ra đi. Cũng tốt. Đăng nào thì cháu vẫn chưa đâu vào đâu cả...”

“Ừ.”

“Cháu sẽ học tập chăm chỉ lại từ đầu. Bởi vì đó là nguyện vọng của ông.”

Deok Hwa cũng lớn rồi. Giọt nước mắt của Yêu Tinh nóng hôi hổi. Nét buồn chưa qua đi vẫn còn đọng lại trong đôi mắt của Deok Hwa.

“Cháu cũng sẽ học chơi cờ vây. Cháu sẽ trở thành người anh, người bố, người ông tốt của chú. Giống như ông vậy.”

“Ừ.”

Định mệnh

Vì một Deok Hwa đang dần trở nên chững chạc, Yêu Tinh quyết định bản thân anh cũng phải cố gắng trở thành một ông chú thật tốt. Nhìn Yêu Tinh bảo Deok Hwa đến nhà rồi làm thật nhiều thức ăn, dường như anh đã vượt qua được buồn đau. Quả là may mắn làm sao. Ấy thế mà đột nhiên lại có một Thần Chết đang sinh lòng ganh tị với Deok Hwa.

“Ganh tị với Deok Hwa thật đấy. Có một ông chú.”

Yêu Tinh không còn lời nào để nói, ngược mặt lên nhìn Thần Chết. Anh ta vội vàng xua tay.

“Đừng để ý làm gì. Đạo gần đây tôi cứ hay ganh tị một cái gì đó nên mới thế.”

“Nói rõ ra đi, ông chú này rất đáng để ganh tị mà, một ông chú vô cùng đẹp trai...”

Lời nói của Yêu Tinh đột nhiên dừng lại. Trong một khoảnh khắc thoáng qua, tầm mắt của anh như thể vụt qua gương mặt của vị vua trẻ tuổi đó. Gương mặt trùng khớp với Thần Chết của người ấy khiến vẻ mặt Yêu Tinh trong phút chốc xấu hẳn đi. Dự cảm được điều chẳng lành, Yêu Tinh nắm chặt tay.

“Anh trở thành Thần Chết từ khi nào vậy?”

“Khoảng hơn 300 năm trước. Sao? Anh muốn hỏi tôi cái gì à?”

“Không có gì. Chỉ là trong khoảnh khắc tôi trông thấy một gương mặt trước đây chưa từng nhìn thấy từ anh thôi.”

Không đời nào có chuyện đó được. Yêu Tinh lắc đầu quày quặt.

“Ai vậy, gương mặt thế nào?”

“Là gương mặt tôi không nên nhìn thấy.”

Yêu Tinh lăm bắm như thể đang nghiến răng. Thần Chết không hiểu có chuyện gì, chỉ biết nhìn anh trân trối. Đúng lúc đó, Deok Hwa đi vào bếp gọi “chú ơi”, làm dịu đi cảm giác căng thẳng đang bao trùm giữa hai người. “Không thể có chuyện đó được”, Yêu Tinh cố lờ đi một dự cảm không lành đang nhen nhóm.

***

Sau khi hoàn tất thủ tục nhập học, hôm nay chính là buổi học đầu tiên của Eun Tak. Bước chân Eun Tak giẫm lên bậc cầu thang đầy hân hoan bay bổng. Cô thoải mái trang điểm như một sinh viên năm nhất thực thụ, rồi đến đứng trước mặt Yêu Tinh xoay một vòng.

“Hôm nay là ngày khai giảng! Tôi là sinh viên đại học rồi! Tôi sẽ tham gia tiệc khai giảng! Thế nên tôi mặc váy ngắn!”

Yêu Tinh nhượng một bên chân mày lên. Mỗi khi những sợi tóc bông bênh gần vai cô khẽ lay, trái tim anh cũng rung động theo. Eun Tak thật xinh đẹp và đáng yêu. Trong lòng Yêu Tinh bây giờ chỉ muốn viện ngày ra một cái cớ rằng chẳng biết nguy hiểm sẽ ập đến lúc nào không thể để cô ra khỏi nhà dù chỉ một bước. Yêu Tinh nhăn trán, lắc đầu quày quật.

“Không được.”

“Tôi đi học đây.”

“Hôm nay tôi có hẹn rồi nên Deok Hwa sẽ đưa em đi. Nếu có việc gì xảy ra...”

Eun Tak mở túi cho Yêu Tinh nhìn, như muốn bảo anh đừng lo lắng. Trong túi của cô chất đống toàn là bao diêm và bật lửa. “Hoàn hảo rồi đúng không?” Eun Tak hỏi anh. Yêu Tinh bước lại gần cô.

“Còn thiếu một thứ nữa.”

Giọng nói của Yêu Tinh thật dịu dàng. Xem ra đã đến lúc cho “chuyện đó”, Eun Tak theo phản xạ nhắm mắt lại. Hàng mi rung rinh của cô vừa buồn cười vừa đáng yêu. Yêu Tinh lặng lẽ ngắm cô rồi lấy từ túi ra sợi dây chuyền mà anh đã chuẩn bị. Sợi dây chuyền anh mua ở Canada, cũng là sợi dây chuyền Eun Tak hai mươi chín tuổi đeo. Yêu Tinh vòng tay ra sau cổ cô, đeo sợi dây vào rồi đứng lùi lại.

“Tôi không biết vì sao em lại nhắm mắt đấy.”

“...Ơ!”

“Bây giờ mới hoàn hảo này.”

Không phải là nụ hôn cô mong đợi, Eun Tak xấu hổ, cô còn đang nhăn mũi thì trông thấy sợi dây chuyền, vẻ mặt ngay lập tức trở nên tươi rói. Sợi dây chuyền này thật quen mắt.

“Cái này là ở cái đất nước lá phong đây mà. Òa, cảm động thật đấy. Nhưng đây là chữ gì vậy?”

“Trong tiếng Pháp, nó có nghĩa là “định mệnh đã được ông trời định sẵn.” Định mệnh vượt ra khỏi tầm hiểu biết của con người.”

“Là từ mà tôi thích. Định mệnh. Làm sao chú biết hay vậy?”

Eun Tak mân mê mặt dây chuyền, cô lẩm nhẩm từ “định mệnh”. Cho dù định mệnh của bản thân cô nghĩ ra có vẻ giống bi kịch, nhưng định mệnh đó lại là trở thành Cô Dâu của Yêu Tinh nên Eun Tak thấy không sao cả. Nhận sợi dây chuyền khiến cô có cảm giác như họ đã trở thành người yêu của nhau vậy. Eun Tak ngâm nga hát.

“Không được đi gặp mặt. Không được tới buổi giới thiệu. Không được lãng mạn. Anh Tae Hee cũng không được nốt. Trong vòng bán kính 30 cm của sợi dây chuyền này, bất cứ người đàn ông nào cũng không được lại gần. Định mệnh mà tôi nghĩ ra chính là như thế đấy.”

Lời nói kiên quyết của Yêu Tinh khiến Eun Tak còn đang ngâm nga hát cũng phải thốt lên một tiếng kêu đầy tiếc nuối. Dù cô nửa chống đối “Vì muốn làm mấy chuyện đó nên mới học đại học mà” nhưng Yêu Tinh vẫn kiên quyết không là không. Eun Tak không hề ghét những lời cầu nài của Yêu Tinh, kể cả sự ghen tuông hay tính chiếm hữu lộ liễu của anh, bởi vì lòng cô cũng y như thế. Eun Tak vui vẻ đáp lời “Tôi biết rồi”, sau đó tung tăng chạy ra ngoài cổng.

Nơi Yêu Tinh bảo rằng mình có hẹn chính là nơi diễn ra buổi phỏng vấn của tập đoàn Chun Woo. Trong số những tài liệu mà Deok Hwa đem tới có xấp sơ yếu lí lịch tuyển nhân viên có kinh nghiệm. Trong số những người gửi hồ sơ, có một người đập ngay vào mắt Yêu Tinh. Đó là người thuộc hạ đã theo anh đến giây phút cuối cùng, người thuộc hạ từng

nuốt nước mắt, đau đớn vào trong và đâm thanh kiếm lên ngực anh, giờ đã tái sinh với cùng gương mặt giống kiếp trước. Việc anh ta gửi sơ yếu lí lịch đến tập đoàn Chun Woo quả là duyên phận sắp đặt, định mệnh dẫn lối.

Yêu Tinh chăm chăm nhìn người đàn ông mang vẻ mặt đầy căng thẳng, đang cầu mong có thể trúng tuyển tại nơi phỏng vấn. Anh ta đã trở thành trụ cột gia đình. Dù trông anh ta rất bình thản nhưng không biết có phải vì cuộc sống chật vật hay không mà bộ dạng của anh ta chình tề song tiêu tụy. Yêu Tinh bước lại gần anh ta. Dáng vẻ mệt mỏi của người thuộc hạ hết như quay trở lại những tháng ngày rong ruổi trên chiến trường. Yêu Tinh vừa vui mừng vì cuộc hạnh ngộ vừa thấy có lỗi với anh ta.

Yêu Tinh ngồi ở ghế đối diện. Anh ta cũng đưa mắt nhìn sang người đàn ông đang nhìn mình bằng đôi mắt nhòa lệ. Dù anh ta đã tránh đi nhưng ánh mắt người đàn ông ấy vẫn một mực không chịu dời đi. Cứ như vậy mãi cho đến lúc người đàn ông bước vào phòng phỏng vấn, Yêu Tinh vẫn trông theo anh ta.

Mấy ngày sau, thư kí Kim, bây giờ đã là CEO Kim Do Young trực tiếp báo tin trúng tuyển cho người thuộc hạ ấy. Chỉ nghe tin trúng tuyển thôi, anh ta đã vui mừng đến muốn nhảy cẫng lên, nhưng anh ta còn run rẩy hơn nữa khi giám đốc trực tiếp đến trao cả nhà và xe cho anh ta, bảo với anh ta rằng đây là những thứ do công ty tài trợ. Phúc lợi của các tập đoàn lớn thường rất tốt, nhưng đến mức này thì thật sự quá nhiều rồi. Anh ta hỏi “Tại sao lại đối tốt với tôi đến mức như vậy?”, giám đốc lại nói những lời mà anh ta không tài nào hiểu nổi: “Vì anh đã thể hiện tốt trong buổi phỏng vấn. Thêm nữa là vì kiếp trước anh đã cứu đất nước.”

Yêu Tinh đứng trên sân thượng nhìn cảnh anh ta vui mừng không xiết gọi điện cho gia đình, khẽ nở một nụ cười. Không thể trở thành bạn đồng hành cùng nhau đi đến cuối con đường như kiếp trước, nhưng Yêu Tinh cảm thấy thật may mắn vì có thể làm được cho anh ta những điều này.

***

Eun Tak đi ra phía cổng sau của cửa hàng, định vứt bao rác đầy ứ thì một cậu bé đứng trong con ngõ hẻm giơ hai tay về phía cô rồi hét lên “chường phong!”. “Á á”, Eun Tak kêu lên, giả vờ như thể cô vừa trúng chường phương thật rồi loạng choạng lùi ra phía sau. Sự phối hợp của Eun Tak khiến cậu bé nở một nụ cười tinh nghịch.

Cậu bé tin rằng mình thực sự có thể bắn ra chường phong bất cứ lúc nào này đã được Eun Tak cứu khỏi bọn học sinh đầu gấu cách đây không lâu. Bọn học trò trêu ghẹo và dọa nạt cậu nhóc không thể bắn ra chường phong thật sự rất hỗn láo. Đây là thế giới có Yêu Tinh, còn có cả Cô Dâu của Yêu Tinh cơ mà. Bây giờ chỉ là một cậu bé nhỏ yếu ớt nhưng một lúc nào đó không biết chừng cậu bé có thể thực sự phóng ra chường phong.

Eun Tak cho kẹo rồi đưa tay xoa đầu cậu bé, bỗng một luồng khí hiểm ác xuất hiện khiến đôi vai cô run rẩy. Con ma với cái lưỡi đen ngòm đang đến gần phía cậu bé. Eun Tak nhanh chóng kéo cậu bé lại gần cô. Cậu bé nhìn Eun Tak với nét mặt ngây ngô trong sáng.

“Trở rồi. Em về nhà ngay đi. Bà đang đợi đấy.”

Eun Tak đẩy lưng cậu bé. Nghe lời cô, cậu bé gật đầu rồi chạy ào về phía sau lưng Eun Tak. Trông theo cho đến khi cậu bé chạy đến cuối con đường và khuất dạng, Eun Tak mới cố lấy bình tĩnh nhìn sang con ma. Bầu không khí lạnh lẽo lan khắp xung quanh hẳn. Hai mươi năm sống trên đời, cô đã thấy qua đủ loại ma quỷ, nhưng gặp một con ma khiến tâm trạng cô xấu đi như thế này thì đây là lần đầu tiên.

“Lại gặp nhau rồi. Lần đó không thể chào hỏi người cho tử tế. Ta là Park Joong Heon.”

Park Joong Heon! Hai chân Eun Tak chao đảo khi nghe thấy cái tên này. Lúc Yêu Tinh còn sống cuộc đời của Kim Shin, Wang Yeo là người

đã ra lệnh giết anh, và kẻ đã khiến cho Wang Yeo đưa ra mệnh lệnh đó chính là Park Joong Heon. Con ma này chính là kẻ mà anh đã nói.

“Nhìn vẻ mặt người, xem ra đã biết ta là ai.”

“Tôi không biết.”

Cố làm ra vẻ không có gì, Eun Tak toan quay người bước vào trong cửa hàng, nhưng cái tên mà Park Joong Heon thốt ra đã giữ chân cô lại.

“Kim Shin, hẳn ta chưa nói với người sao? Chính hẳn là người đã giết ta. Sự trừng phạt mà Kim Shin phải gánh lấy tăng lên theo giá trị mạng sống. Trong số đó cũng có mạng sống của ta.”

“...Ông muốn gì?”

“Không gì cả. Chỉ là ta định kể cho người nghe một câu chuyện thú vị. Người đã biết ta thì hẳn cũng biết Wang Yeo. Wang Yeo chính là người đã ban thanh kiếm cắm vào ngực Kim Shin đấy. Người bắt đầu và kết thúc định mệnh bi kịch này cũng là Wang Yeo. Người có biết Wang Yeo đó là ai bây giờ đang sống ở đâu không?”

“Cái đó làm sao tôi biết được.”

Không biết có phải vì bầu không khí u ám không mà Eun Tak đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Đôi mắt Eun Tak nhìn Park Joong Heon run rẩy.

“Wang Yeo hiện giờ đang sống cùng Kim Shin đấy.”

“Ông đang nói cái gì...!”

“Phải, Thần Chết không có tên, hẳn ta chính là Wang Yeo. Nếu hai kẻ đó mà biết thân phận thật sự của nhau thì sẽ như thế nào nhỉ?”

“...”

“Bây giờ chuyện Kim Shin để ta sống hay chết xem ra lại phụ thuộc vào người nhĩ. Cái chết của Kim Shin hình như cũng nằm trong tay người. Ô hô. Giờ mới thấy người là đứa bé nằm trong tay cái chết đấy nhĩ.”

Bàn tay đang nắm chặt của Eun Tak run lên bần bật. Hai chân không còn chút sức lực, đến cả thở cũng khó khăn nhưng cô cố cắn chặt răng chịu đựng. Thần Chết, anh ta không thể nào là Wang Yeo được. Anh ta không được là Wang Yeo. Đừng rơi vào bẫy của kẻ gian ác này. Eun Tak cứ cố lẩm nhẩm với mình như thế, nhưng lúc nghe thấy lời của Park Joong Heon, gương mặt Thần Chết lại hiện lên. Một cảm giác mạnh mẽ.

“Ông nhầm rồi. Thần Chết mà tôi biết đó có tên.”

Kim Woo Bin. Eun Tak nhanh chóng mở cửa bước vào bên trong cửa hàng. Chỉ còn lại một mình Park Joong Heon đứng đó. Vành môi hằn nhếch lên với một vẻ quý dị, dần dần biến thành sự lạnh lẽo. Điều mà Park Joong Heon, kẻ đang lang thang ở nơi chín tuổi này, muốn chỉ có một mà thôi. Đó là chia cắt bọn chúng.

***

Trên băng ghế ở khuôn viên trường đại học ngập tràn ánh nắng mặt trời, Thần Chết và Eun Tak, hai người cầm ly cà phê ở máy bán hàng tự động, ngồi đối diện nhau. Lý do là Thần Chết không có nơi nào để giải bày tâm sự. Dù biết tất cả nhưng vì bản thân cũng có mặt trong câu chuyện, nên anh ta phải tìm đến Eun Tak là người thứ ba.

Thần Chết cứ dẫn vật mãi. Anh ta nhìn thấy kiếp trước của Sunny, nghe thấy chuyện quá khứ của Yêu Tinh, trong khoảng thời gian khớp lại mảnh ghép muội muội của Yêu Tinh chính là kiếp trước của Sunny, anh ta cũng tự nhận thức được cái kiếp trước mà anh ta không thể nhớ ra chồng lên mối quan hệ của hai người bọn họ. Đã rõ mười mười anh ta là nhân vật có

mỗi dây liên kết với Sunny, và xem ra cũng có liên quan đến Yêu Tinh. Thêm một chi tiết nữa, đó là người gây ra tội lỗi khủng khiếp ở kiếp trước mới trở thành Thần Chết.

“Trong đoạn lịch sử ấy có ba người đã gây nên tội lỗi lớn đến mức đó. Kim Shin từng chém đầu hàng ngàn quân địch; Wang Yeo đã ra lệnh giết Kim Shin và Kim Sun, còn kẻ buông lời xàm ngôn với Wang Yeo, dồn ép hai anh em tới con đường chết chính là Park Joong Heon. Kim Shin vẫn sống. Kim Sun đã đầu thai chuyển kiếp thành Sunny, nếu vậy thì... có khi nào tôi là Wang Yeo hoặc Park Joong Heon hay không? Tôi đã nghĩ thế.”

Tất cả những thứ đáng lẽ không được đúng đều đúng cả. Cả hai người rơi vào im lặng một lúc lâu. Thần Chết cũng không phải đang tìm một câu trả lời từ Eun Tak. Eun Tak không thể nói được lời nào, chỉ biết bóp méo chiếc cốc giấy đang nắm trong tay.

“Nhưng mà, dù tôi có là ai trong hai người đó.. thì đều là kẻ thù của Kim Shin.”

Giọng nói của Thần Chết thoáng run rẩy. Dù có trở thành ai thì cũng là điều tồi tệ nhất. Lúc này đây, Thần Chết đang đứng ở ranh giới của điều tồi tệ nhất. Trái tim anh ta thắt lại, tựa hồ ngọn lửa địa ngục đang bùng cháy dữ dội.

“Dù tôi có là ai trong hai người đó.. thì đều không thể hận hờ với Sunny...”

***

Thần Chết sắp xếp lại mớ suy nghĩ lộn xộn của mình rồi tìm đến nhà Sunny. Họ đã chia tay và anh ta còn là thần chết nữa. Biết rõ điều đó nhưng việc Thần Chết tìm đến tận nhà vẫn khiến trái tim Sunny rung động. Dù có định cắt đứt với trái tim bị Thần Chết thu hút thì phần nào trong cô vẫn không thể buông bỏ hoàn toàn. Cô có đại huynh ở kiếp trước nhưng

không phải cũng có luôn người yêu ở kiếp trước đấy chứ? Không phải đây là định mệnh sao? Nếu không phải là định mệnh thì từ lần gặp đầu tiên cho tới tận bây giờ, anh ta cũng không thể làm cho trái tim của Sunny rung động tới mức này được.

Sunny vội vàng chuẩn bị rồi ra ngoài. Trước nhà, Thần Chết đang đứng đó thẫn thờ. Hôm nay anh cũng mặc một bộ vest đen, khoác áo dài màu đen. Rõ ràng là cách ăn mặc để quảng cáo “Tôi đây là Thần Chết” nhưng Sunny vẫn không tưởng tượng nổi. Chỉ là đã lâu rồi... Đã lâu rồi hai người mới đứng đối diện nhau, ánh mắt của cả hai đều ánh lên vẻ đau lòng.

“Tôi định nhận lại cái nhẫn, sẵn đi ra ngoài luôn. Chúng ta vẫn còn cái cơ đó đấy.”

“...”

“Mặt mũi anh làm sao thế? Không phải anh nhớ tôi nên mới đến à?”

Gương mặt trắng bệch của Thần Chết có vẻ tái nhợt khiến Sunny lo lắng hỏi.

“Đúng vậy. Thế nhưng tôi không biết mình là ai. Vì sợ hãi... nên tôi sẽ lùi bước về sau.”

Không phải là “chúng ta thử lại một lần nữa nhé” mà là “Tôi sẽ lùi bước về sau” ư? Những lời mà người đàn ông này nói thi thoảng lại làm Sunny thấy khó chịu và khiến cô nổi giận. Dù đã từng hẹn hò rồi chia tay, chia tay rồi lại hẹn hò nhưng lần này có vẻ thật sự sẽ kết thúc nên cô muốn ngăn lại những lời Thần Chết sắp sửa nói ra, nếu không thể làm được như thế, cô muốn tự bịt tai mình lại.

“Kẻ mà tất cả mọi thứ đều là câu trả lời sai như tôi đây mong mỗi lần này sẽ là câu trả lời đúng.”

“Anh đừng nói nữa.”

“Kẻ không còn sống là tôi đây không có tên. Cảm ơn em đã luôn hỏi thăm sức khỏe của tôi.”

“Tôi bảo anh đừng nói nữa cơ mà!”

Mặc cho lời khẩn cầu thiết tha của Sunny, Thần Chết vẫn tiếp tục những điều định nói. Nếu không phải là hôm nay thì không biết đến khi nào anh ta mới có thể nói với cô.

“... Nụ hôn của Thần Chết sẽ giúp người ta nhớ lại kiếp trước của mình. Tôi rất sợ, liệu trong kiếp trước của em tôi là ai. Thế nhưng, mong em chỉ nhớ lại những kí ức tốt đẹp. Trong đoạn kí ức đó, nếu có kí ức về anh trai em thì tốt biết mấy. Và mong rằng người đó đúng là Kim shin.”

Thần Chết bước một bước lại gần, thận trọng ôm lấy đôi má Sunny. Hai đôi mắt chất chứa nỗi buồn long lanh nước. Khoảnh khắc hai người lặng lẽ chạm môi, tất cả kí ức về kiếp trước tràn về trong đầu Sunny như nước sông hóa thành lũ lụt.

“Người phụ nữ yêu Bệ hạ là muội muội của tôi nhân đại nghịch.

“Thế nên anh hãy đi đi. Đừng dừng lại mà hãy đi đi, đi đến chỗ Bệ hạ.”

Dòng nước mắt nóng hổi lăn xuống đôi gò má. Hai đôi môi chạm vào nhau nóng rẫy. Họ rời môi, Sunny cũng mở hé mắt. Từ đôi mắt to tròn của cô, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống. Cú sốc to lớn ập đến với Sunny. Cô không thở nổi, tựa như cơ thể bị ném vào biển cả với những con sóng dữ dội xô đến; từ trong kí ức, trái tim nhói đau đang vùng vẫy quẫy đạp muốn thoát ra ngoài. Cô rơi vào hỗn loạn. Vài khoảnh khắc ngắn ngủi được vẽ ra một cách sinh động từ những kí ức vụn vỡ, chi phối hoàn toàn cảm giác của cơ thể.

“Đây là gì vậy? Những gì mà tôi vừa nhìn thấy... là gì vậy?”

Nhìn Sunny như thế, trái tim Thần Chết đau đớn như bị giày xéo. Đây là sự xác nhận cuối cùng. Chỉ đau đớn một lúc thôi, rồi anh ta sẽ làm cô quên đi tất cả.

“Kiếp trước của em.”

Ánh đèn bên góc đường tỏa ánh sáng lờ mờ lên hai người bọn họ. Thần Chết nhắm chặt đôi mắt rồi lại mở ra.

“Kiếp trước của em có Kim Shin không? Liệu... Kiếp trước của em có tôi hay không?”

Sunny đau khổ gật đầu. Thần Chết đã thông suốt. Quả nhiên anh ta là nhân vật có mặt trong kiếp trước của Sunny. Trong đôi mắt ướt nhòe lệ của Sunny phản chiếu bóng hình của Thần Chết. Là dáng vẻ buồn đến bi thảm. Quên đi bộ dạng này vẫn tốt hơn. Xin lỗi em, thật lòng xin lỗi em. Thế nên mong em hãy quên đi tất cả.

“Dù có là kiếp trước hay kiếp này, hãy chỉ giữ lại những khoảnh khắc rạng ngời vì hạnh phúc, những giây phút u buồn và đau khổ em hãy quên hết đi. Thêm nữa... hãy quên tôi đi. Cầu mong em cuối cùng sẽ được hạnh phúc.”

Thần Chết nhìn thẳng vào mắt cô, bắt đầu thôi miên Sunny. Lời từ biệt sau cùng với cô khiến đôi mắt anh ta cũng ướt nhòe. Sunny bị thôi miên, ánh mắt cô biến đổi một cách kì lạ. Thần Chết đăm đăm nhìn Sunny lần nữa bằng đôi mắt đau khổ, rồi biến mất trong một làn khói đen.

Không biết có việc gì mà Yêu Tinh cứ thập thò lấp ló bên ngoài cửa hàng của Sunny. Yêu Tinh thường xuyên tìm tới đây nên chắc lại chỉ là

việc anh thường làm thôi, Sunny mở cửa, gọi Yêu Tinh.

“Hôm nay lại là gì nữa đây. Đồ chơi? Bánh mật ong? Hay là bosun^[1]?”

[1] Tất truyền thống của người Hàn Quốc.

Lối nói năng không kiêng nể ai vẫn như cũ nhưng nét mặt của Sunny không hiểu sao lại có vẻ trầm ngâm. Yêu Tinh với vẻ hoài nghi đậm ngập ngừng. Cô em gái đầu thai chuyển kiếp đã trở thành một người phụ nữ quá ư mạnh mẽ, đến độ anh khó lòng đối phó.

“Nhưng đại huynh này, Bệ hạ thực sự bảo muội xấu xí lắm à?”

Sunny ngược nhìn Yêu Tinh với vẻ dò xét, lên tiếng hỏi anh. Cô tỉ mỉ ngắm nhìn gương mặt của đại huynh mà đã rất lâu cô không gặp. Dáng vẻ của anh quả thực vẫn như xưa. Lời anh nói hôm trước, “Cuộc đời tôi vẫn cứ mãi tiếp tục”, cô cũng không biết có phải là thật hay không nữa, suy nghĩ của cô trở nên mờ mịt.

Ánh mắt của Yêu Tinh run rẩy dữ dội. Những lời muội muội nói vẫn còn y nguyên trong trái tim anh, rõ ràng sống động. Thế nhưng Sunny đã hỏi lại anh lần hai: “Có đúng là Bệ hạ bảo muội rất xấu xí không?”

“Cho dù có bốn ba sa trường thế nào, làm sao mà đến một lần huynh cũng không gửi thư hồi âm cho muội vậy.”

“Có đúng là, muội có đúng thật là...”

“Xin lỗi đại huynh, muội nhận ra huynh quá muộn. Đến cả lời hứa sẽ hạnh phúc...muội cũng không giữ được.”

Mãi tận bây giờ, khi thời gian đã trôi qua cả mấy trăm năm, mới có thể nói lời xin lỗi anh, nước mắt Sunny tuôn rơi. Cô vừa thương cảm vừa đau lòng thay cho đại huynh đã một thân một mình ở trên đời lâu đến thế.

Yêu Tinh chỉ cần muội muội nhớ ra anh, nhận ra anh là anh đã quá cảm kích rồi. Vì anh còn mang cảm giác có lỗi trong lòng nhiều hơn cô. Yêu Tinh ôm lấy muội muội đang nói lời xin lỗi, những giọt nước mắt hội ngộ muội muội rơi.

“Cảm ơn huynh vì quả hồng, giày hoa, tấm lụa... Từ giờ trở đi, huynh nhất định phải thường xuyên đến thăm cô muội muội xấu xí này nhé.”

Mũi tên đã đâm trúng vào muội muội, sự hối hận lưu lại từ lâu ở nơi đó rơi xuống theo dòng nước mắt.

***

Kết thúc giờ học, Eun Tak nặng nề lê bước về phía cổng trường. Phải làm thế nào mới là đúng đắn đây, cô không chắc chắn được. Con ma trinh nữ đu bám nhằng nhằng ngay bên cạnh Eun Tak đang miên man nghĩ ngợi. Dù có cất tiếng gọi “Ê” như mọi ngày, nhưng Eun Tak giả vờ như không thấy rồi đi lướt qua. Biết quá rõ cái mách đó của cô, con ma trinh nữ đứng chặn ngay trước mặt Eun Tak rồi hét lên một tiếng chói tai, thế nhưng Eun Tak vẫn vờ như không nhìn thấy.

Con ma trinh nữ cố tình đập vào quyển sách Eun Tak đang cầm trên tay để nó rơi xuống nền đất. Eun Tak có hơi giật mình, rồi đưa tay nhặt sách lên. Không phải cô giả vờ không nhìn thấy mà là cô thực sự không nhìn thấy. Con ma trinh nữ mới này còn định trêu ghẹo Eun Tak, giờ lại thấy ngỡ ngàng. Eun Tak đi ngang qua con ma trinh nữ, dấu ấn của Cô Dâu của Yêu Tinh phía sau cổ cô đã mờ hơn so với lúc trước.

Dù cho đã leo lên chiếc xe Yêu Tinh lái đến đón cô, Eun Tak vẫn chìm trong do dự. Cô khẽ liếc mắt nhìn anh, không hiểu sao trông anh có vẻ trầm ngâm. Dù gương mặt anh trầm lắng nhưng tâm trạng hình như không xấu. Eun Tak cứ liếc qua liếc lại anh đang lái xe.

“Tôi cũng thế.”

“Dạ?”

“Vì đến tận trường để đón em nên tôi rất vui.”

“À. Vì chú Kim Shin tới tận trường để đón em nên tôi cũng cực kỳ vui.”

“Được rồi.”

“Tôi có chuyện đang phải suy nghĩ, nhưng mà chú có chuyện gì vui sao? Từ lúc này trông đã như thế rồi?”

“Em hỏi sớm thật đấy. Muội muội, Sun nhà tôi ấy, đã nhớ ra tôi rồi.” “Thật không? Thật thế à? Oa, tốt quá rồi. Nhưng làm sao chị ấy nhớ ra được vậy?”

Giọng nói của Eun Tak bỗng cao hơn. Yêu Tinh nghĩ đến việc muội muội đã nhớ ra anh, đôi môi tự động vẽ ra một nụ cười.

“À. Cái đấy tôi không hỏi. Đúng thật nhỉ. Làm sao muội ấy nhớ được kiếp trước nhỉ?”

Eun Tak nhìn Yêu Tinh đang ngẩn ngơ lăm lăm một mình, nét mặt cô bỗng chốc tối dần lại. Yêu Tinh nhìn cô bằng đôi mắt lo lắng. Xem ra đang lái xe thì không nên nói đến chuyện này, Eun Tak đành bảo anh dừng xe lại một chút.

Yêu Tinh dừng xe bên lề đường, chờ Eun Tak mở lời. Anh không thể đoán được rốt cuộc cô định nói chuyện gì mà lại ngập ngừng đến thế. Cảm nhận được bầu không khí bức bối trong xe, Eun Tak nuốt khan một cái. Biết tính tình Yêu Tinh có đôi lúc nóng như lửa, Eun Tak càng lo lắng hơn. Lỡ như chú ấy nổi giận thì sao.

“Chú là nhân vật vĩ đại hơn những gì mà tôi nghĩ, tôi tin chú, thật sự đấy.”

“Có việc gì vậy?”

“Tôi đã gặp một người chết, nghĩ thế nào thì đó cũng có vẻ là Park Joong Heon”

“Tôi xin lỗi. Lúc đấy tôi có nghe chú nói chuyện với chú Thần Chết.”

Nghe rồi mới biết đây không phải là câu chuyện vui vẻ gì cho cam. Bởi nó có liên quan đến nỗi buồn và sự oán hận của anh. Đôi mắt Yêu Tinh nheo lại. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu Eun Tak không biết những việc này, nhưng cho dù đã biết rồi, cô cũng phải tránh xa khỏi chúng.

“Lúc đầu, tôi chỉ nghĩ ông ta là ác ma thôi... Vì không biết rõ mục đích thật sự của ông ta là gì. Những việc lạ xung quanh đều có vẻ liên quan đến ông ta. Chị chú cũng nhớ ra kiếp trước rồi nên tôi mới nghĩ có khi nào...”

“May mà em nói với tôi đấy. Cảm ơn em. Trước tiên tôi sẽ đưa em về nhà, cứ ở yên trong nhà đừng đi đâu cả. Nhà của Yêu Tinh là nơi an toàn nhất.”

May mà anh không nổi giận. Dù vậy đến cuối cùng Eun Tak vẫn không thể cất lời nói ra sự thật Thần Chết chính là Wang Yeo, cô chỉ lặng lẽ gật đầu. Yêu Tinh nắm chặt lấy vô lăng, anh khởi động lại xe.

***

Đêm tối tăm, trên con đường vắng vẻ, Park Joong Heon thè cái lưỡi đen ngòm, tiến sát lại gần một người đàn ông đi đường. Cái bóng dài ngoằng đổ xuống phía sau lưng anh ta. Đột nhiên một luồng khí xuất hiện từ

cái bóng đó, người đi bộ hoảng sợ vội vã bỏ chạy. Không biết anh ta nhìn thấy gì mà giật mình tới vậy, Park Joong Heon quay ra đằng sau, ngay lập tức chạm mặt với Yêu Tinh đang nhìn hẩn chăm chăm bằng đôi mắt sắc lạnh.

Bằng năng lực của mình, Yêu Tinh lập tức tóm lấy hẩn, chỉ trong một khắc anh đã tóm chặt lấy cái cổ hẩn. Thật giống với cái đêm Yêu Tinh trở lại hoàng cung, cái cổ của Park Joong Heon lúc này cũng bị vắn chặt giống hệt đêm đó.

“900 năm tránh được người, vậy mà giờ lại gặp như thế này đây... Uổng công vô ích rồi.”

“Đừng lo. Ta sẽ giết người ngay lập tức. Thế nhưng người đã tránh ta suốt 900 năm, phải trả lời tại sao người lại xuất hiện trước mặt ta chứ.”

“Quả nhiên là võ thần xuất thân thấp hèn, suốt 900 năm vẫn không thể tỏ tường mọi việc. Kẻ thù ở ngay trước mặt mà vẫn không nhìn ra, bộ dạng người thật sự là rất buồn cười đấy. Để ta trực tiếp nói cho người biết nhé.”

Bàn tay đang nắm cái cổ của Park Joong Heon càng tăng thêm lực. Dù bị siết cổ, cái lưỡi đen ngòm của Park Joong Heon vẫn lơ lửng không ngơi nghỉ.

“Quả nhiên cái lưỡi của người suốt 900 năm qua cũng hóa lẫn thân mất rồi. Trước tiên ta phải kéo cái lưỡi này ra, sau đó xé tấ thân của người ra thành từng mảnh. Bây giờ ta sẽ làm ngay đây.”

Sau khi ném Park Joong Heon xuống nền đất, Yêu Tinh biến ra thanh kiếm từ nước, nắm trong tay. Rồi không chút do dự, anh chém một nhát vào cơ thể hẩn. Thế nhưng nơi thanh kiếm đi qua chỉ có một làn khói đen mà thôi, Park Joong Heon không hề bị thương một chút nào.

Park Joong Heon đứng nguyên tại chỗ cười sáng khoái, hấn cất tiếng chế giễu Yêu Tinh.

“Cả ta và người đều đã sống đến 900 năm rồi. Thanh kiếm làm từ nước của thế gian này không thể chém được ta đâu. Người đóng vai thần hộ mệnh nên tưởng rằng mình là Thần của thế gian này chắc?”

“Dù có phải dùng tới cách nào, ta cũng sẽ giết người nên người không cần phải quan tâm.”

Giây phút Yêu Tinh một lần nữa cầm thanh kiếm từ nước định chém vào cơ thể hấn, Park Joong Heon đã nhập vào cơ thể của một người đi đường gần đó. Yêu Tinh không thể chém người vô tội mà Park Joong Heon đã nhập vào được. Anh buông tay khỏi thanh kiếm, Park Joong Heon lại hiện nguyên hình, thoát ra khỏi cơ thể người đi đường.

“Cứ ngu xuẩn, làm chuyện vô ích như thế thì chỉ tổ mất mạng thôi. Trong thời gian người thối rửa ấy, đã lớn đến mức không thể nhận ra rồi nhỉ, ý ta là Yeo ấy”

“Người còn nhắc đến tên Yeo thêm một lần nữa...”

Đôi mắt Yêu Tinh bùng lên ngọn lửa. Dù bằng cách nào đi nữa, anh cũng chỉ muốn xé toạc kẻ thù ngay trước mắt mình.

“Người có biết Thần Chết ở bên cạnh người là ai không? Kẻ ban cho người thanh kiếm rồi lại dùng chính thanh kiếm đó đâm vào tim người, chính là hấn. Hấn chính là Wang Yeo.”

“...Người điên rồi!”

“Muội muội u mê của người kiếp này cũng vẫn mê đắm hấn. Thật đáng thương, người cuối cùng cũng vẫn không thể trả được thù nhỉ.”

Thừa lúc Yêu Tinh còn đang ngỡ ngàng đến sững sờ, Park Joong Heon đã hòa lẫn vào dòng người. Hắn nhập vào cơ thể của những người ngang qua, biến mất khỏi sự vây bắt của Yêu Tinh. Trong khoảnh khắc, Yêu Tinh có cảm giác như thế giới này sụp đổ hoàn toàn. Thứ cảm giác mà anh không muốn trải qua thêm lần nào nữa. Thần Chết nhìn cuộn tranh rồi khóc, trong một khoảnh khắc hình ảnh Wang Yeo đã sượt qua gương mặt của Thần Chết, và rời chiếc nhẫn. Nhẫn! Làm sao anh lại có thể không nhớ ra kia chứ? Giây phút Sun chết đi, chiếc nhẫn đó được đeo trên bàn tay trắng trẻo xinh đẹp của cô. Phần đất nơi Yêu Tinh đang đứng như sụp đổ xuống.

Nỗi phẫn nộ thăm sâu trong tiềm thức anh đang sôi lên sùng sục. Yêu Tinh hóa thành một ngọn lửa màu xanh.

Tội lỗi không thể tha thứ

Thình thoảng cơn đau nơi trái tim lại trở dậy. Thần Chết nghĩ có khi nào cơn đau mà anh ta đang cảm nhận trong tim có liên quan đến muội muội của Yêu Tinh hay không. Lần đầu tiên cơn đau dữ dội ấy tìm đến là lúc anh ta đang ở cùng Sunny. Thần Chết tình cờ hỏi chuyện Deok Hwa, mới biết rằng hôm đó là ngày Yêu Tinh thả đèn ở chùa. Để tưởng nhớ những con người mà anh không thể quên nên mỗi năm, Yêu Tinh lại đến đó thả đèn trời.

Thế nên Thần Chết một mình tìm đến ngôi chùa đó. Trong khu vực thắp hương, những ngọn nến đang cháy rực, bài vị được dựng thành một hàng phía sau các ngọn nến. Thần Chết nhìn qua một lượt tên của bọn họ. Trông thấy tên Wang Yeo trong số đó, ánh mắt của Thần Chết liền run rẩy. Tâm trạng anh trở nên kì lạ một cách khó hiểu.

Ra khỏi khu vực thấp hương, Thần Chết đứng trên bậc thang bên ngoài ngôi chùa, chìm vào khổ não.

“Tôi là... Wang Yeo sao? Ký ức không còn, chỉ còn lại cảm xúc... Là để tôi đừng quên mình từng là Wang Yeo, là sự trừng phạt tôi tự dành cho mình ư? Quả nhiên tôi là phần ký ức xấu nhất. Đối với em cũng thế, đối với Kim Shin cũng vậy”

Thần Chết đang rối như tơ vò thì có những bước chân cộc cộc đi lên những bậc thang. Ngày hôm đó, Wang Yeo cũng đứng trên bậc thang nhìn xuống Kim Shin như thế, Kim Shin bước từng bước về phía đó. Để rồi trước khi có thể chạm đến nơi ấy, anh đã phải chết.

Để xác nhận lần cuối xem có thực Thần Chết đúng là Wang Yeo hay không, Yêu Tinh đã đến quán trà, về tận nhà, nhưng vẫn không thấy Thần Chết đâu cả. Sau cùng anh tìm đến Sunny, đây là nơi cuối cùng Thần Chết có thể tới. Nếu Sunny đã nhớ ra toàn bộ kiếp trước, vậy thì trong lòng con bé cũng có Wang Yeo. Trước câu hỏi dồn của Yêu Tinh “Wang Yeo chính là Thần Chết đúng không?”, Sunny đã không trả lời anh. Kiếp này, Sunny cuối cùng vẫn quyết định bảo vệ cho Wang Yeo. Thế nên lần này Kim Shin cũng sẽ bước lên những bậc thang.

“Anh nghe thấy tôi chứ?”

Suy nghĩ của Yêu Tinh len vào trong đầu của Thần Chết vốn đang chìm sâu trong sự khổ não, anh ta giật mình, vội đưa mắt nhìn xuống dưới. Yêu Tinh với gương mặt lạnh lẽo đang bước lên bậc thang hương về phía anh ta.

Những bậc thang ngày xưa ấy không thể leo lên, giờ đây Kim Shin đã bước được hết. Ngày hôm đó đáng ra anh phải leo lên như thế này mới đúng. Đáng lẽ ra anh không nên dễ dàng giao ra tính mạng mình như thế.

“Tôi cũng nghe thấy giọng nói của anh. Rất rõ ràng.”

Yêu Tinh từng bước, từng bước một tiến lại gần Thần Chết, lần này thì anh không do dự, ngay lập tức chộp lấy cổ của Thần Chết.

“Thượng tướng quân Kim Shin, xin được diện kiến Bệ hạ.”

Giọng nói trầm thấp của Yêu Tinh như thể tiếng gầm của loài dã thú.

Trước sự thật bản thân mình chính là Wang Yeo, Thần Chết không thể làm gì được, chỉ lặng yên để anh nắm lấy cổ, đăm đăm nhìn lại Yêu Tinh. Người đàn ông đau khổ vì nhớ hết tất cả đang nắm lấy cổ người đàn ông đau khổ vì không còn nhớ một điều gì.

“900 năm rồi vì thần mới được diện kiến Bệ hạ.”

Anh ta chính là Wang Yeo. Gương mặt mà mỗi ngày anh đều nhìn thấy, nhưng giờ đây như có gì đó khác biệt. Với khí thế bừng bừng không để lỡ dù chỉ một cái chớp mắt, Yêu Tinh trừng mắt nhìn Thần Chết. Lực ở bàn tay anh mạnh thêm, hơi thở của Thần Chết dần trở nên hỗn loạn. Thần Chết chỉ lặng lẽ chấp nhận cơn thịnh nộ đang dâng trào bất tận của Yêu Tinh.

“Thần đã che đi đôi mắt của tôi, đã 900 năm rồi. Đây quả là sự căm ghét của Thần dành cho tôi. Anh ở gần ngay trước mắt mà tôi lại không thể nhận ra. Hóa ra anh chính là Wang Yeo.”

“Cuối cùng... tôi lại là hãn ta ư? Tôi chính là Wang Yeo sao? Gương mặt non nớt và ngu xuẩn đó, cuối cùng lại chính là tôi sao?”

Ký ức không còn, chỉ còn lại cảm xúc, dòng nước mắt trào ra từ đôi mắt của Thần Chết. Sự hối hận ngập tràn trong dòng lệ tuôn ấy. Đôi mắt đỏ ngầu của Yêu Tinh lại càng vẫn đỏ đáng sợ.

“Chiến trường luôn là chốn địa ngục, nhưng chúng tôi đã trở về từ nơi đó. Đến kẻ địch cũng không thể giết được chúng tôi. Những thuộc hạ

của tôi, muội muội còn trẻ của tôi, gia quyến vô tội của tôi, tất cả đều bị chém, bị trúng tên ngay trước mặt tôi. Chỉ vì thánh chỉ đó. Chỉ vì một lời nói thốt ra của vị vua non nớt và ngu xuẩn đó!”

“Tôi... chính là hãn ta ư? Tôi... thật sự là Wang Yeo ư...?”

“Tôi luôn ghi nhớ từng giây từng phút giống như địa ngục trần gian ấy, chưa ngày nào quên được. Còn kẻ không nhớ gì là anh, xem ra lại sống rất yên ổn.”

Yêu Tinh buông tay khỏi cổ của Wang Yeo đang rấm rứt khóc. Theo quán tính, cơ thể của Thần Chết liền loạng choạng suýt ngã. Wang Yeo của kiếp trước đã chết rồi nên Yêu Tinh không thể làm hãn ta bị thương bằng chính tay mình được. Cuối cùng cũng đã có thể nắm lấy cái cổ đó, nhưng người ấy là Wang Yeo mà cũng không phải là Wang Yeo. Đẳng nào anh ta cũng chỉ là một thần chết không còn chút ký ức gì mà thôi.

“Ông trời đứng về phía các người khi nào vậy?”

Wang Yeo đứng ở nơi cao vợi vợi ngày ấy đã nói như thế. Trước tiếng kêu khóc của người thuộc hạ hỏi rằng “Người không sợ trời cao ở trên kia trách phạt hay sao ạ?”, Wang Yeo đã trả lời như thế. Ông trời luôn đứng về phía Wang Yeo.

“Dù đã 900 năm trôi qua, nhưng ông trời vẫn cứ như thế, vẫn luôn đứng về phía anh.”

Mặc cho Thần Chết đang chìm trong cơn hỗn loạn, Yêu Tinh quay người bỏ đi. Anh không buồn nhìn lại phía sau mà bước đi thật xa rồi tan biến vào trong núi. Thần Chết nhìn theo Yêu Tinh, đổ gục xuống tại chỗ, trái tim đau nhói như bị thứ gì đó đâm vào.

“Rốt cuộc tôi... đã gây ra chuyện gì? Đã xóa đi đoạn ký ức nào? Đã đưa ra sự lựa chọn nào? Tôi rốt cuộc, đã đốn hèn đến mức nào...”

***

Eun Tak đi đi lại lại trong phòng khách với vẻ đầy bất an, chờ Yêu Tinh trở về. Vừa nhìn thấy anh bước vào hiên nhà, cô liền nhanh chóng lại gần.

“Mọi chuyện sao rồi? Chú có gặp Park Joong Heon chưa?”

“Gặp rồi, cả Park Joong Heon, cả Wang Yeon. Em thu dọn ít đồ đạc cần thiết rồi ra đây. Chúng ta đi thôi. Chúng ta về nhà chính.”

Mất một lúc không thể hiểu nổi ý trong lời nói của anh nhưng rồi Eun Tak cũng gật đầu ngay lập tức. Nếu Thần Chết là Wang Yeo thì họ không thể sống chung dưới một mái nhà với nhau được nữa.

“Ji Eun Tak.”

Eun Tak leo lên cầu thang định thu dọn hành lý thì quay lại vì nghe Yêu Tinh gọi.

“Sao em không hỏi gì cả? Em đã biết rồi ư? Chuyện anh ta chính là Wang Yeo?”

“... Đó là lời của vong hồn ấy nói với tôi. Vì không biết được ý đồ của hắn nên tôi nghĩ không nên vội vàng nói lại cho chú. Thế nhưng bất kể tôi có nói với chú hay không, số phận định sẵn đi sẽ lướt qua nhau thì sẽ lướt qua nhau, nếu định sẵn sẽ gặp thì nhất định sẽ gặp, tôi nghĩ vậy đấy. Tôi xin lỗi.”

Đây là việc mà Eun Tak không thể làm gì được. Yêu Tinh cũng muốn nổi giận với bất cứ ai nhưng anh không thể nổi giận được. Cõi lòng anh tan thành hàng ngàn mảnh. Con đường đã chia làm nhiều ngã. Anh không thể hướng tới bất cứ nơi nào trong số ấy, chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ.

Thay vì về nhà chính có Deok Hwa, Eun Tak lại quyết định ở nhà Sunny. Xung quanh xảy ra nhiều chuyện đột ngột quá nên Eun Tak lo lắng cho Sunny, người vừa mới trải qua nhiều biến động trong thời gian gần đây. Cô cũng lo lắng cho Yêu Tinh giống vậy, nhưng xem ra anh cần có thời gian ở một mình để suy nghĩ.”

“Đại huynh đâu rồi?”

“Đi khỏi nhà rồi ạ. Cùng với em.”

“Thế còn người đó?”

“Hình như là vẫn ở nhà đấy ạ.”

Không đuổi Thần Chết ra khỏi nhà, Yêu Tinh chỉ tự mình chuyển hành lý đến nhà chính ở, có lẽ đây là sự lo lắng tốt nhất mà Yêu Tinh có thể làm vì Thần Chết.

“Nghe có vẻ vẫn sống nhỉ.”

“Chú ấy ngay từ đầu đã không phải người sống rồi mà.”

Nỗ lực của Eun Tak nhằm xua tan bầu không khí nặng nề làm Sunny bật cười chua chát. Bộ dạng hai người ngồi dưới chân giường tình cảm thân thiết cứ như hai chị em thật sự. Sunny từng là chị chủ phóng khoáng đã nói với cô “hôm nay là ngày làm việc đầu tiên nhé”, nhưng giờ đây Eun Tak phải bận tâm làm sao để cho tâm trạng của Sunny được giãn ra.

“Nhưng mà chuyện chị chủ nhớ ra kiếp trước ấy... Làm sao chị nhớ ra được vậy?”

Trước câu hỏi của Eun Tak, Sunny lại nhớ đến nụ hôn ở con hẻm vào đêm muộn với Thần Chết. Hơi nóng trên đôi môi cô hình như lại tăng lên.

“Rất là bạo.”

“Dạ?”

“Ý chị là chúng ta uống một ly đi. Rượu hay bia nào?”

Theo đề xuất của Sunny, hai người ngồi bên cái bàn nhỏ đặt trước mặt, cùng nhau uống từng ngụm rượu trong chiếc ly trên bàn.

“... Nghĩ kỹ thì đây có lẽ là cuộc đời thứ tư của chị đấy.”

“Tại sao ạ?”

“Ít nhất thì chị cũng biết được hai cuộc đời rồi, cuộc đời này gặp được đại huynh, cũng gặp được người thương nữa. Còn em?”

Bản thân mình liệu là cuộc đời thứ mấy nhỉ? Eun Tak không biết được, nhưng giá mà cuộc đời này là cuộc đời đầu tiên thì tốt. Eun Tak lặng yên suy nghĩ.

“Em lại mong đây là cuộc đời đầu tiên.”

Cho dù là cuộc đời thứ hai, cuộc đời thứ ba hay cuộc đời thứ tư, cô cũng muốn gặp anh. Gặp lại Yêu Tinh giờ đây mang theo rất nhiều buồn thương, cũng rất cô đơn, và rồi muốn gặp một hạnh phúc thật trọn vẹn.

***

Park Joong Heon nhìn chăm chăm Sunny đang tất bật, làm việc trong cửa hàng gà rán. Kiếp sau của Kim Sun, kể cả kiếp này người cũng sẽ phải chết trong tay ta. Hắn đang nhìn cô bằng đôi mắt ngập tràn vẻ hiểm ác thì bỗng một sự tồn tại khác xem vào tầm nhìn của hắn. Chính là Thần Chết. Anh ta đội một chiếc mũ rộng vành màu đen sùm sụp che đi khuôn mặt. Xung quanh anh ta tỏa ra một làn khói màu đen. Đôi mắt của Thần Chết ánh lên vẻ lạnh lẽo và tăm tối mà trước đây chưa từng có.

“Người bị sót khác.”

Thần Chết di chuyển rất nhanh, thu hẹp khoảng cách với Park Joong Heon rồi gọi hắn. Chỉ đúng một lần chạm mặt nhau nhưng anh ta đã để lỡ mất. Hắn là người chết được xử lý thành “người bị sót khác”. Thần Chết túm chặt lấy cái cổ của hắn ta và đẩy mạnh vào tường.

“Người quen cũ đấy nhỉ. Hai mươi năm trước ta đã cảm nhận được, hóa ra người đúng là ác quỷ. Người chiếm lấy tâm địa đen tối cùng ác khí của con người mà sống.”

“Ta chỉ đơn thuần là đưa tay ra giúp cho dục vọng đen tối của chúng mà thôi.”

Cái lưỡi đen ngòm của hắn tìm đến những nơi có con người tâm địa đen tối rồi thăm thò vào tai họ. Người lái xe ô tô đã va vào mẹ của Eun Tak, người đàn ông đi xe đạp ăn cướp, người đàn ông ngoại tình và giết vợ mình, Park Joong Heon nhắm vào sự ác độc của họ. Lớn vồn ở trung tâm thành phố một thời gian dài, hắn thấy có không thiếu những kẻ như thế. Trái lại còn rất nhiều là đẳng khác.

“Là ta che đi đôi mắt? Hay vì bọn chúng đã nhắm mắt lại?”

“Bớt nói nhảm đi. Tên người là gì?”

“Người đừng phí công vô ích. Dù người có biết tên ta cũng không thể làm gì ta được đâu. Bởi vì ta đã sống tận 900 năm rồi.”

“Đừng có bày trò nữa, nói ra tên người đi.”

Thần Chết nghiêng chặt răng, đẩy mạnh Park Joong Heon vào tường hơn. Trong khoảnh khắc, Park Joong Heon hóa thành một làn khói đen rồi luồn lách, thoát khỏi kẽ tay của anh ta. Thần Chết bàng hoàng, hắn không phải là ác quỷ bình thường. Anh ta quay ra đằng sau, nhìn thấy Sunny

cùng với Park Joong Heon bên cạnh, cô vẫn mãi mê làm việc mà không hay biết gì như trước.

“Người có biết tên mình là gì không? Hỏi đi, ta sẽ cho người biết.”

Hừ hừ, cái lưỡi đen ngòm của hắn lại thò ra khỏi miệng. Câu nói tiếp theo của hắn làm đôi mắt ngập tràn hình bóng Sunny của Thần Chết trợn trừng lên.

“Người vẫn như vậy, vẫn nắm thứ thấp kém đó trong tay. Kiếp này vẫn cứ coi nó là quan trọng và nắm chặt trong tay... Thứ đó nhất định phải chết!”

Tên ác quỷ này biết về kiếp trước của anh ta ư? Lợi dụng lúc Thần Chết còn đang dao động, Park Joong Heon lại hóa thành một làn khói đen, luồn ra khỏi cửa hàng. Và rồi hắn xuyên qua một đám người, trốn đi mất.

Yêu Tinh ở nhà chính nhớ về những tháng ngày đã qua. Khoảng thời gian ấy đối với anh nhiều không đếm xuể, nên để phân biệt bắt đầu từ đâu và còn lại đến đâu thật sự là điều khó khăn. Uống bia cùng Thần Chết, cùng với Eun Tak và cả Deok Hwa, bốn người quây quần tổ chức tiệc bánh kem, cùng cười và chụp ảnh, những việc ấy lần lượt lướt qua đầu Yêu Tinh. Và rồi giọng nói của Thần Chết bảo anh đừng chết vẫn còn nguyên vẹn trong anh.

“Chết đi” giọng nói lúc ra lệnh của Wang Yeo cũng còn vẹn nguyên trong anh.

Tất cả những chuyện đó đều là những tháng ngày đã qua của Yêu Tinh. Đầu anh muốn nổ tung vì rối bời. Đó là điều mà anh mong muốn từ rất lâu, và không phải chỉ đơn giản là mong muốn nên anh không thể dễ dàng tha thứ được. Chỉ riêng những cái tên được đốt trên đèn lồng hằng năm đã có tới hàng chục người. Dầu biết thế, Yêu Tinh vẫn cứ mãi chần chừ. Là vì

cái gì mới được? Có phải vì tình bạn mỏng manh đã nảy sinh một cách không hề trông đợi giữa hai người bạn họ hay không?

Sunny tìm đến Yêu Tinh trong lúc anh đang trăn trở suy nghĩ. Ngay khi anh đặt chén trà lên bàn, Sunny liền hỏi “Huynh đã gặp Thần Chết chưa?” Lúc anh hỏi cô “Thần Chết là Wang Yeo đúng không?” Sunny đã không thể nói gì, nhưng bây giờ là lúc cô phải trả lời đại huynh.

“Đều là việc đã qua rồi. Chuyện đã rất lâu, đến cả một kiếp người nên...”

“Đối với muội là kiếp trước nhưng đối với ta vẫn là kiếp này, ta vẫn đang sống trong kiếp này. Ta không còn đường lui nữa, nên chẳng còn cách nào khác ngoài tiến lên cả. Tên đó đã giết muội.”

“Không phải giết muội mà là giết Kim Sun. Không phải muội. Muội là Sunny. Kiếp sống của muội là kiếp này.”

Dẫu cho trong kiếp này, những ký ức của kiếp trước vẫn vẹn nguyên một cách sống động trong cô, thế nhưng chẳng qua cũng chỉ là kiếp trước mà thôi. Đối với Sunny là như thế, song với Yêu Tinh thì không phải vậy, Sunny hiểu rõ điều ấy.

“Còn nếu đại huynh vẫn muốn tiến lên thì... Cho dù đã trải qua một kiếp người, câu trả lời của muội vẫn hệt như lúc đó. Huynh hãy đi đi, đại huynh à.”

Đây có phải là nỗi buồn thương của Kim Sun hay không? Hay giờ đây, đứng nhìn ở góc độ này thì lại là nỗi buồn thương của Sunny? Từng chút, từng chút một, sự đau đớn của trái tim thật khắc nghiệt. Yêu Tinh không ngờ đến câu trả lời của Sunny, anh có chút dao động.

“Lần này, lần này nếu ta tiến tới thì sẽ chạm được đến Yeo. Điều mà anh định làm với Yeo sẽ không phải là tha thứ đâu.”

“Đừng lo cho muội. Kiếp này muội sẽ sống thật hạnh phúc, huynh à.”

Người phụ nữ yêu Bệ hạ là muội muội của tội nhân phản nghịch. Cô vẫn luôn như thế.

Cùng thời gian đó, Thần Chết đang phải ngồi trước mặt những người quản lý của đội thanh tra tổ Địa Ngục bất ngờ ghé thăm quán trà. Tội mà Thần Chết gây ra đã quá rõ ràng, xóa ký ức của con người, tiết lộ số sinh tử, để lộ sự tồn tại của mình mà không xử lý, đã vậy còn trả lại ký ức về kiếp trước cho con người, tất cả đều là những việc không được phép mà Thần Chết tự ý làm.

“Anh thừa nhận tất cả chứ?”

Giọng nói của người quản lý tổ Địa Ngục nghiêm khắc hết như người phán quyết.

“... Tôi thừa nhận.”

“Xét thấy chính anh cũng thừa nhận lỗi, chúng tôi sẽ hạ mức hình phạt xuống để anh nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc.”

“Tôi... tình nguyện chấp nhận hình phạt.”

“Không dễ dàng như thế đâu. Thần Chết là những người vì gây ra tội lỗi khủng khiếp trong một kiếp, trải qua hàng trăm năm địa ngục mới tự mình lựa chọn xóa những ký ức đó đi. Thế nhưng bây giờ, anh hãy một lần nữa đối diện với tội lỗi của mình đi. Đó chính là hình phạt nghiêm khắc cho việc làm trái quy định.”

Đầu Thần Chết bắt đầu đau như muốn vỡ ra. Kiếp trước rối rắm vì những hành động khinh suất dữ dội ulla vào trong đầu, khiến Thần Chết hét lên, lấy tay ôm đầu. So với cơn đau thể xác, nỗi đau về kiếp trước của anh ta

còn mạnh mẽ hơn thế nhiều. Wang Yeo, kiếp trước ngu xuẩn của anh ta đang đè anh ta xuống. Các chén trà trong quán cũng nhẹ nhàng rung lên rồi giật lắc dữ dội như hòa cùng nỗi niềm của Thần Chết. Những lời anh ta nghe thấy từ Kim Shin, những cảnh tượng thông qua Kim Sun mà anh ta nhìn thấy vụt qua, những xúc cảm mà Wang Yeo từng cảm nhận chất chồng lên hết lớp này đến lớp khác. Hơn tất cả là cảm giác ngu xuẩn và cảm giác đau thương không thể chịu đựng được.

“Thì ra mình chính là Wang Yeo, thì ra mình đã giết tất cả bọn họ.”

Trong cảnh tượng cuối cùng, nỗi bi thương đó đã đạt đến cực điểm. Thang thuốc ấy, anh ta đã nốc cạn cái chết.

“Thì ra mình đã giết chính mình...!”

Nỗi đau tựa hồ trái tim đang bị đập nát khiến Thần Chết không thể thở nổi. Hơi thở bỗng trở nên dồn dập. Nước mắt tuôn ra ào ào như thác lũ.

“Tội lỗi của kiếp này và tội lớn nhất trong các tội chính là tự kết liễu mạng sống của mình, anh sẽ nhận lại sáu trăm năm địa ngục sau khi chết. Tạm thời đình chỉ tiến hành công việc của thần chết, hãy chờ cho đến khi có chỉ thị tiếp theo.”

Thần Chết nắm chặt lấy lồng ngực. Thế nhưng để mặc Thần Chết đang hét lên, những người quản lý chỉ quay đi rồi đột ngột biến mất.

***

Thần Chết đi vào phòng của Yêu Tinh, anh cầm cuộn tranh lên và mở nó ra. Bức tranh mà anh ta đã vẽ cũng chính là người anh ta thương nhớ vô cùng. Nước mắt anh ta một lần nữa lại tuôn trào, chảy xuống tận dưới cằm. Với một khí thế vô cùng đáng sợ, Yêu Tinh bước vào trong phòng, anh giật mạnh lấy cuộn tranh trên tay Thần Chết.

“Anh đừng bao giờ đụng vào bức tranh này nữa. Anh không có tư cách nhìn nó và khóc đâu.”

“Tôi...đã ban cho anh thanh kiếm đó. Tôi đã giết anh. Tôi đã giết cả bọn họ.”

Nước mắt cùng những lời Thần Chết nói ra là một nỗi bi thương sâu thẳm. Từng lời, từng chữ đều khiến anh ta thở dồn dập. Yêu Tinh chỉ trưng ra gương mặt vô cảm nhìn Thần Chết. Vì anh ta đã tìm lại được toàn bộ ký ức của kiếp trước nên giờ Yêu Tinh không cần phải coi Thần Chết và Wang Yeo là hai người hoàn toàn khác nhau nữa.

“Phải. Chính là anh đấy! Anh đã làm như thế. Anh đã giết tất cả. Giết hết người này đến người khác! Đến cả chính mình anh cũng giết!”

Yêu Tinh nắm lấy cổ áo Thần Chết gần như thét lên.

“Cả người phụ nữ của anh, cả trung thần của anh, cả Goryeo của anh, đến cả anh, anh đều không giữ được cái gì cả. Sun ấy, muội muội của tôi đã dùng cái chết để bảo vệ anh. Anh phải sống mới đúng chứ. Phải sống cho đến cùng rồi chết dưới kiếm của tôi. Để anh còn chứng minh cái chết tội phản nghịch mà anh đã quy cho tôi.”

“...”

“Muội muội của tôi đã biết tất cả. Khi từ miệng Park Joong Heon phát ra từ Kim Shin rồi sau đó là Kim Sun. Chuyện đó sẽ đẩy anh vào thế tiến thoái lưỡng nan, con bé xấu xí đó sợ sẽ trở thành điểm yếu của anh, nên mới quyết định chết như em gái của tội nhân phản nghịch ở nơi ấy. Chỉ để cứu anh!”

“Thế nên là xin anh làm ơn. Chiếc nhẫn... chiếc nhẫn đó tôi đã đeo cho cô ấy rất thô bạo. Đeo vào ngón tay của cô ấy. Chiếc nhẫn ấy kiếp này cũng xuất hiện... Tôi xin anh. Xin anh hãy giết tôi...!”

Quả nhiên vẫn là một kẻ ngu xuẩn và nhu nhược, đang định đẩy bản thân vào hố sâu của nỗi bi thương mà lo lắng tất cả. Yêu Tinh kiệt sức buông tay khỏi cổ áo Thần Chết.

“Quả nhiên là như thế? Lần này anh cũng định vứt bỏ bản thân mình sao? Tội giết anh chỉ có mình anh gánh chịu là đủ rồi.”

Sau khi Yêu Tinh lạnh lùng trách rồi rời đi, mặc Thần Chết đứng đó, nước mắt của nỗi thống khổ tuôn rơi, anh ta đang đổ gục xuống. Là sự hối hận từng giờ từng phút và nỗi bi thương đến vô cùng.

Chân tướng của thanh kiếm

Dọn dẹp sạch sẽ xong cửa hàng, Eun Tak đặt chiếc nhẫn lên bàn mà Sunny đang ngồi. Chính là chiếc nhẫn ngọc ấy. Chiếc nhẫn mà Thần Chết đã biết mình là Wang Yeo nhờ Eun Tak trao lại cho Sunny.

Thần Chết đã nói “Hãy quên tôi đi, xin em chỉ giữ lại những ký ức hạnh phúc”, nên anh ta cứ đinh ninh rằng Sunny đã quên đi mọi chuyện. Anh ta không muốn giữ lại bất cứ thứ gì có thể làm cái cớ để gặp Sunny. Thần Chết thấy có tội đến mức đó.

“Em đã trăn trở rất nhiều, không biết liệu việc trao trả lại cái này cho chị có đúng hay không, thế nên đã qua tận mấy ngày liền... Em xin lỗi chị.”

Sunny nhìn xoáy vào chiếc nhẫn. Cô có thể đoán được Thần Chết đã có tâm trạng ra sao khi đưa lại cho cô chiếc nhẫn này - Cô tưởng tượng

được một cách rõ ràng gương mặt trắng bệch đau buồn ấy. Cuối cùng, hận thù, tội lỗi, nhưng nhớ của ai đó, tất cả đều trở thành những điều Sunny phải gánh chịu.

“Nhưng em mắc tội gì vậy?”

“Dạ?”

“Em là Cô Dâu của đại huynh Yêu Tinh mà. Chị và người đàn ông đó vì duyên nợ kiếp trước mắc míu vào nhau nên mới thế. Còn em làm sao lại dính với đại huynh vậy?”

Nụ cười của Eun Tak mềm mại tựa như làn gió xuân giữa ngày đông lạnh lẽo, nhưng cũng đượm nét buồn.

“Là định mệnh như thế đấy ạ.”

“Em cũng làm được cái gì đó là lạ à? Có khi nào em bay được không, như chim ấy?”

Em là công cụ chấm dứt sự bất tử của Yêu Tinh. Làm cho người ấy hóa thành bụi, thành gió...

“Em chỉ có thể làm cho mưa rơi ít đi một chút, để người dân không bị bất tiện. Em cũng có thể làm cho tuyết đầu mùa rơi sớm hơn, để tất cả mọi người trên thế gian đều thấy hân hoan.”

“Xem ra em làm việc quan trọng nhất đấy nhỉ? Nhưng mà tại sao đại huynh lại trở thành yêu tinh vậy?”

“Bởi vì thế gian này cần có kỳ tích. Vừa kỳ lạ mà cũng thật đẹp đẽ.”

“Ai nói vậy?”

“Em đây.”

Sunny phì cười. Đại huynh của cô đối với Eun Tak xem ra là một kỳ tích vừa kỳ lạ mà cũng thật đẹp đẽ rồi.

“Được rồi. Thế Thần Chết thì sao? Bởi vì đã là con người, ai cũng một lần phải chết à?”

“Bởi vì có cái chết... nên cuộc sống mới càng đẹp rực rỡ.”

Sunny còn đang khen cô “Em nói nghe hay thật đấy” thì phía sau cửa kính, bóng hình Park Joong Heon xuất hiện. Làn khói đen tỏa ra, Eun Tak theo bản năng cảm nhận được nỗi sợ hãi, cô sững người. Vì Sunny không nhìn thấy hắn nên cô không được biểu lộ cảm xúc. Eun Tak cố điều chỉnh nét mặt. Thấy Eun Tak bỗng đứng trông ra bên ngoài và cứng đờ người lại, Sunny cũng quay ra sau nhìn. Vẫn là phong cảnh ngày nào cũng nhìn thấy mà.

“Lâu rồi mới gặp lại người. Muội muội của võ tướng thấp hèn, Hoàng hậu của gia tộc võ thần thấp kém.”

Park Joong Heon cười một nụ cười lạnh lẽo rồi đi vào trong cửa hàng, nhìn Sunny nói. Thế nhưng Sunny không thể nghe thấy giọng nói của hắn. Eun Tak nhanh chóng kéo Sunny ra phía sau mình.

Sunny đứng sau lưng Eun Tak không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mắt cô mở to nhìn đảo đảo xung quanh. Cô chỉ cảm nhận được bầu không khí xung quanh Eun Tak có gì đó khác thường. Trong mắt Sunny, Eun Tak chỉ đang trừng trừng nhìn vào hư không, thật ra cô đang mạnh mẽ đương đầu với Park Joong Heon.

“Người tránh ra một bên đi, vẫn chưa đến lượt người đâu. Người sẽ theo sau con tiện tù đó.”

Âm thanh của Park Joong Heon tràn đầy giận dữ hướng về phía Eun Tak.

“Ông đừng có đến gần. Chị chủ, chị lấy giúp em bật lửa ở trong túi áo khoác. Nhanh lên ạ.”

“Bật lửa á? Sao lại phải lấy bật lửa?”

Việc Eun Tak cứ trừng trừng nhìn vào khoảng không và tìm bật lửa đối với Sunny thật hết sức kỳ lạ.

“Yeo chẳng khác nào con trai ta, thế mà con tiện tì đó đã phá hỏng tất cả. Người hãy chết đi!”

Giọng nói của Park Joong Heon trở nên cao vút. Cố gắng hết sức nhịn xuống cơn rùng mình đang lan khắp toàn thân, Eun Tak hồi thúc Sunny. Sunny còn đang định lấy bật lửa từ trong túi áo khoác ra đưa cho cô thì Park Joong Heon đã hét lên một tiếng giận dữ chói tai: “Con tiện tì nhà người”. Rồi hắn biến thành một làn khói đen, định chui vào bên trong cơ thể của Sunny. Eun Tak nhanh hơn một bước, ôm lấy người Sunny để che cho cô. Khoảnh khắc làn khói đen va vào Eun Tak, dấu ấn màu xanh mờ mờ phía sau cần cổ cô phát ra ánh sáng chói lòa. Luồng khí màu xanh dâng trào, bao trùm như bảo vệ xung quanh Eun Tak và Sunny.

Chạm phải luồng khí màu xanh ấy, Park Joong Heon bị đẩy văng, vỡ tan ra thành một làn khói đen. Hắn tránh né luồng khí màu xanh của Yêu Tinh và chạy trốn. Sau khi Park Joong Heon biến mất, luồng khí màu xanh cũng từ từ ngấm lại vào trong. Eun Tak mất đi ý thức, ngã rạp xuống nền đất.

Khi Eun Tak tỉnh lại, Sunny đã dìu cô về đến trước cửa nhà. Cô để Sunny vào trong trước, mở bật lửa lên rồi thổi phù một cái. Sau khi chắc chắn ngọn lửa vừa tắt, cô lập tức xoay đầu lại tìm xem Yêu Tinh ở đâu.

Người mà chỉ cần Eun Tak gọi là đến, lúc này đây đang đứng dưới cây đèn đường.

Đã lâu rồi. Yêu Tinh cũng rất muốn gặp Eun Tak. Anh rất nhớ cô, nhưng chuyện quá khứ mãi làm vướng tay vướng chân anh.

“Em khỏe chứ?”

Từ dưới cây đèn đường, Yêu Tinh bước một bước toan lại gần Eun Tak thì cô đã nhanh chóng chạy đến rồi nhào vào lòng anh.

“Tôi nhớ chú.”

Lúc nào cũng nhanh hơn anh, cô người yêu luôn nói giúp những lời trong lòng anh này thật đáng yêu. Yêu Tinh ôm Eun Tak chặt hơn.

“Tôi cũng thế.”

“Chú khỏe chứ?”

“...Xin lỗi em. Tôi sẽ đến đón em ngay thôi.”

Eun Tak nghe được lời này của Yêu Tinh, bèn ở yên trong lòng anh, thò đầu ra cười rồi gật đầu. Rồi cô lại lần nữa vùi sâu đầu vào lồng ngực anh. Trong cái ôm ấm áp và to lớn của anh, cô muốn trấn tĩnh lại trái tim đang hoảng hốt của mình.

Yêu Tinh khẽ ôm chặt Eun Tak hơn. Bất chợt phát hiện ra dấu ấn sau cổ cô đang mờ dần đi, anh hơi đẩy Eun Tak ra một chút.

“Chú sao vậy?”

“Dấu ấn trên cổ em gần như không còn nhìn thấy nữa.”

“Vậy sao? Sao thế nhỉ? Nhưng mà... nếu cái này không còn nữa, có khi nào thật sự sẽ không nhìn thấy kiếm nữa không? Nếu tôi không thể

rút kiếm ra, không biết chừng cơ hội cũng vĩnh viễn không còn...”

“Giờ là lúc để em lo chuyện đó à? Cái dấu đã mờ đến mức này, tức là tôi đã để cho em gặp nguy hiểm nhiều đến mức đó. Sau này không chừng tôi cũng không thể cảm nhận được em nữa.”

“Chú đừng lo mà. Tôi sẽ chú ý và cẩn thận hơn.”

Dù Eun Tak tỏ vẻ không có gì phải bận tâm, nhưng nỗi lo âu đã phủ đầy trước mắt. Nguy cơ phải chết cứ liên tục cận kề. Nếu Eun Tak không thể giảm bớt sự căng thẳng của bản thân thì chỉ làm mọi thứ rối tung lên mà thôi.

“Có khi nào em lại gặp phải hắn ta không? Park Joong Heon ấy?”

“Gặp thì có gặp... nhưng mục tiêu của hắn không phải là tôi. Mục tiêu của hắn là chị chủ.”

“Cái đấy không phải việc em cần lo. Em chỉ cần lo lắng cho mình thôi. Mọi người sẽ có người khác bảo vệ.”

Eun Tak trưng ra gương mặt tươi cười cho anh thấy, ngay lập tức làm lòng Yêu Tinh bình yên trở lại. Yêu Tinh nhìn xuống Eun Tak bằng đôi mắt ánh lên vẻ nghiêm túc. Anh không muốn bỏ cô bé này lại một mình nữa.

“Chỉ khoảng một, hai ngày nữa thôi. Nhận được câu hỏi, tôi và Thần Chết... sẽ tìm ra câu trả lời.”

Câu hỏi của Thần. Định mệnh là câu hỏi mà Thần đã đưa ra, vậy nên Thần mới bảo bọn họ đi tìm câu trả lời. Anh thầm nghĩ dù có thế nào cũng phải tìm ra câu trả lời. Vì định mệnh u buồn này mà từ bỏ duyên phận giữa anh và Eun Tak, một chút suy nghĩ đó anh cũng không có. Quả là một đêm khó khăn để cất bước đi.

Thần Chết lôi tài liệu về “người bị sót khác” còn trống một trang ra rồi cẩn thận viết tên của Park Joong Heon vào. Hẳn là một hồn ma đã lưu lạc rất lâu, tồn tại nhờ vào việc sống ký sinh trong bóng tối của con người. Dầu cho có gọi thần chết khác đến thì sức mạnh của bọn họ cũng không đủ để bắt hắn. Dù là cấp trên, hay là Thần đi nữa, với quyết tâm gọi được tên ác nhân đó, anh ta giao lại tài liệu cho thần chết đàn em. Công việc đang bị đình chỉ nên anh ta không thể trực tiếp xử lý được.

Thần chết đàn em đảm nhiệm khu vực vốn thuộc quyền hạn của Thần Chết báo cho Thần Chết là số sinh tử của Eun Tak đã đến rồi. Vì nếu tiết lộ số sinh tử thì thần chết đàn em có nguy cơ sẽ phải nhận hình phạt nên chỉ một mình Thần Chết mở số sinh tử ra xem.

(Ji Eun Tak - Hai mươi tuổi. Chết vào hồi 20 giờ 35 phút ngày 14 tháng 3 năm 2017. Nhồi máu cơ tim.)

Đó là vào Chủ nhật tuần sau.

Cái chết lần này của Eun Tak có khả năng rất cao là liên quan tới Park Joong Heon. Thần Chết đi đến nhà chính của tập đoàn Chun Woo, nơi Yêu Tinh đang ở. Anh ta còn đang lảng vảng trước cửa thì Yêu Tinh mặt mũi đăm đăm xuất hiện.

Dù anh ta có nói về thời điểm chết của Eun Tak, Yêu Tinh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng chai đá. Đối với Yêu Tinh, chẳng nào vấn đề cũng có liên quan tới Park Joong Heon, và lại thông qua vài lần Eun Tak cận kề cái chết, anh đã biết ngày tháng đó không còn ý nghĩa trong việc tiếp tục bảo vệ cô nữa. Dầu thế, Thần Chết vì để ngăn cái chết của Eun Tak mà đã báo cho anh, nên anh cũng muốn nói cho anh ta biết điều gì đó.

“Park Joong Heon đang lảng vảng gần muội muội. Hãy bảo vệ nó. Dù chỉ một lần, hãy bảo vệ nó. Giống như muội muội của tôi đã bảo vệ anh.”

Thần Chết đang định quay đi, nghe Yêu Tinh nói vậy liền đứng sững lại. Kim Shin, vào cái ngày anh chết, anh không còn cách nào khác ngoài tiến về phía người đó. Vì muội muội đang bảo vệ cho người đó. Thần Chết hỏi anh, vẻ xót thương.

“Ngày hôm ấy, anh vì cái gì mà tiến tới? Anh đã sớm biết nơi đó sẽ là nấm mồ chôn mình rồi cơ mà?”

“...Vì để truyền đạt lại những lời tôi đã không thể nói.”

Là một câu chuyện không có trong ký ức của kiếp trước. Thần Chết không thể ngờ Kim Shin chỉ vì muốn truyền đạt điều gì đó mà bước đến.

“Sau khi nhận thanh kiếm, tôi đã xin được diện kiến biết bao lần, nhưng cái kẻ vừa là vua lại vừa là em rể của tôi chỉ ban chiếu chỉ ra lệnh cho tôi bảo vệ biên cương. Vào cái ngày tôi chắc chắn sẽ chết, tôi mới được nhìn thấy mặt anh.”

“Vậy rồi sao, làm đến như thế rồi anh định nói...”

Đôi mắt của Yêu Tinh tĩnh lặng một màu đen.

“Tiên vương bảo rằng không quan tâm đến anh ngược lại chính là sự quan tâm của Người. Tiên vương là người anh cùng cha khác mẹ với anh, muội muội tôi là người phụ nữ của anh, tôi là người bảo vệ Goryeo của anh, anh đã nhận được tình yêu của chúng tôi.”

Dù là bách tính, hay thần tử, hay người phụ nữ của tôi, hay chính bản thân tôi. Tôi đã từng cho rằng không một ai yêu thương mình cả. Vậy nên tôi đã thẳng tay tự kết liễu cuộc đời.

“Thế nên, tôi chỉ muốn nói đúng một điều. “Thần bỏ xuống thanh kiếm chất chứa phần nộ và âu lo, xin Bệ hạ hãy dùng thanh kiếm đó chém

đầu Park Joong Heon.” Tôi chỉ muốn nói một điều ấy thôi.”

Lời nói mà thần chết không thể ngờ tới khiến anh ta mở to mắt.

“Thanh kiếm đó, tôi đã không hề biết cuối cùng lại cắm vào ngực tôi.”

Yêu Tinh lạnh nhạt lắm bầm, đôi mắt Thần Chết trở nên lạnh lẽo.

Ầm, một tia chớp rạch ngang bầu trời trong xanh. Khoảnh khắc đó, thanh kiếm đang cắm trên ngực Yêu Tinh hiện hình rõ ràng. Trong đầu Yêu Tinh hiện ra lời nói của Park Joong Heon hôm nào: “Chỉ với thanh kiếm làm từ nước ấy thì làm sao chém được ta?” Vậy ra cuối cùng anh lại phải một lần nữa nắm lấy thanh kiếm này ư? Nắm lấy chuôi kiếm đang cắm ở ngực, gương mặt nhẵn lại, Yêu Tinh tiến lại gần Thần Chết.

“Có chuyện gì thế? Thanh kiếm lại khiến anh đau à?”

“... Giá trị sử dụng của thanh kiếm này cuối cùng là như thế. Để giết Park Joong Heon.”

Tia chớp lại một lần nữa mạnh mẽ rạch ngang bầu trời. Thanh kiếm cắm trên ngực anh tỏa ra ánh sáng màu xanh. Định mệnh thật tàn nhẫn, Yêu Tinh nhắm mắt lại. Một dòng nước mắt lăn xuống.

***

Ra khỏi cửa hàng, Eun Tak trông thấy mấy đứa học sinh trong khu đang bắt nạt một cậu bé. Chúng nó nhìn miếng pizza cậu bé đang nắm trong tay, rồi giở giọng mỉa mai trêu ghẹo:

“Cái này do bà mày ăn xin mà có đấy à?”

“Đừng có nhục mạ bà tôi! Chường phong!”

“Nó điên rồi, còn làm thế nữa cơ đấy.”

“Này chưởng phong không phải làm thế đâu. Phải làm thế này cơ. Chưởng phong!”

Đám học sinh bắt chước cậu bé hô “chưởng phong” rồi xô ngã cậu. Cậu bé loạng choạng té ngã. Vừa đúng lúc Eun Tak phát hiện cậu bé ngã phịch xuống nền đất, mắt đang rơm rớm nước, cô hét lên.

“Này, mấy cái thằng này lại nữa rồi!”

“Chưởng phong!”

Cậu bé đang ngồi trên nền đất cố lấy nốt chút sức lực còn lại, đưa tay ra hướng về phía đám học sinh bắt nạt mình rồi hét lên. Thế nhưng bỗng nhiên cơ thể của bọn chúng bị đẩy lùi ra phía sau như thể thật sự bị gió cuốn bay. Bọn học sinh té ngã ra nền đất, nhưng so với cơn đau vì bị ngã, chúng còn không thể tin nổi những gì vừa xảy ra trước mắt, đến nỗi cả người run lẩy bẩy. Cậu bé vừa bắn ra chưởng phong cũng ngạc nhiên nhìn vào bàn tay mình.

“Mày... mày là ai thế hả! Mày làm được thật à?”

Đám học sinh lùi ra sau rồi co giò bỏ chạy. Đến Eun Tak cũng tự hỏi chuyện gì vậy, cô quay đầu nhìn theo hướng gió thổi. Yêu Tinh mặt mày rạng rỡ đang đứng đó. Eun Tak nhìn Yêu Tinh rồi phì cười, quay sang cậu bé, vờ bật ngón cái lên cho cậu bé nhìn. Cậu bé quên cả đau, liền đứng dậy ngay, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

“Em có sao không?”

Eun Tak đến gần cậu bé, phủi bụi dính trên áo khoác giúp cậu.

“Chị ơi! Làm sao chị biết được vậy? Em thật sự có thể phóng ra chưởng phong đấy, lúc này em... Em thật sự phóng ra được này, chưởng

phong!”

“Ngay từ năm bốn tuổi chị đã quyết tâm phải trở thành Cô Dâu của Yêu Tinh đấy. Thế rồi chị thật sự trở thành Cô Dâu của Yêu Tinh luôn. Cái này chỉ là bí mật thôi nhé. Chương phong nguy hiểm lắm nên không phải lúc nào em cũng dùng được đâu?”

Đôi mắt cậu bé chớp chớp như thể đang ở trong một giấc mơ. Cậu bé gật đầu lia lịa, hứa với Eun Tak sẽ chỉ kể cho bà nghe thôi. Rồi cậu bé mặt mày hớn hở, nhanh chóng chạy đi khoe với bà. Nhìn cậu bé đi xa rồi, Eun Tak mới quay lại phía sau với Yêu Tinh. Lúc nào anh cũng ngẫu cả, nhưng hôm nay đặc biệt còn ngẫu hơn gấp bội, Yêu Tinh nhìn cô rồi nhún vai. Gương mặt anh vẽ ra một nụ cười ấm áp và mềm mại tựa như chiếc khăn quàng cổ màu xám.

“Ồ, hơi bị ngẫu đấy.”

Nếu ngẫu thì chúng ta đi du lịch nhé?

Có hơi đột ngột, nhưng ngẫu hứng đi đâu đó để thay đổi tâm trạng cũng không phải là một ý tưởng tồi.

Nơi họ tìm đến là một khu nhà trọ yên ả. Hai người đi siêu thị, mua nguyên liệu về cùng nhau nấu cơm, dựa lưng vào nhau cùng đọc sách, còn đi leo núi cùng nhau nữa. Và cả cùng ngồi ngắm cảnh mặt trời mọc lâu thật là lâu. Có thể đứng ở ban công nhà trọ khoác tay, cùng nhau ngắm những ngôi sao mọc lên trên bầu trời đêm, Eun Tak cứ mãi nở nụ cười tươi rói. Nếu hạnh phúc được vẽ thành một bức tranh, thì có lẽ sẽ trở thành khung cảnh của khoảnh khắc này đây.

Đêm mỗi lúc một khuya, cõi lòng Yêu Tinh như một chiếc phao được thả xuống nơi thăm thẳm không đáy, càng lúc càng chìm sâu hơn. Anh đang đi xuống dưới cái nơi sâu thẳm ấy, cũng giống như trèo lên một nơi cao chót vót. Đây là chuyến du lịch cuối cùng. Những gì đến nay không thể làm,

những gì định cùng nhau làm trong một trăm năm nữa, giờ chỉ trong một ngày đã làm hết tất cả, nên có cảm giác ngăn ngùi như thể thời gian bị chia tách làm đôi. Hai người đã đi du lịch, Yêu Tinh tự thú rất nhiều lần với mình rằng anh sẽ không đau buồn, nhưng Eun Tak cứ luôn đáng yêu như vậy, khiến lòng Yêu Tinh càng đau đớn khôn xiết.

“Mỗi năm đến ngày tuyết đầu mùa, bên B phải đáp ứng lời gọi của bên A. Vì bên A sẽ đợi.”

Anh mong cô đừng đợi.

Dưới ánh trăng xanh xao, Yêu Tinh ngồi khóc. Anh không muốn đi đến một nơi nào đó. Cầu mong cho cái nơi mà anh đến chính là ở bên Eun Tak.

“Tôi có quà cho em.”

Thế nhưng cuối cùng, số phận của bọn họ, đáp án vẫn phải là ly biệt. Yêu Tinh phải chết.

“Tôi thấy đủ rồi mà. Bây giờ quá sức hoàn hảo luôn.”

“Vẫn chưa đâu.”

Rồi Yêu Tinh lôi bản cam kết ra. Cuối cùng, anh lại cầu xin thật khẩn thiết rằng Thần sẽ cho phép, chỉ một trang này thôi là được. Những gì hằng mong đợi anh chưa từng đạt được điều gì cả, nên anh lại tiếp tục cầu mong.

“Á, cái này!”

“Bây giờ em đã là người lớn nên phải nhớ, cái này vốn dĩ mỗi bên sẽ chia nhau một bản.”

“Vậy nên tôi mới đi làm giả đấy, thế mà lúc đấy lại bị lộ. Ha ha. Nhưng cái nào mới là bản gốc vậy?”

Eun Tak lập tức lia mắt sang bản cam kết Yêu Tinh đang cầm trong tay. Cái của Yêu Tinh chính là bản gốc. Eun Tak chìa tay ra bảo “Đưa bản gốc cho tôi”, nhưng Yêu Tinh lại giơ tay cao hơn.

“Tôi không muốn đấy.”

Anh làm bộ trêu đùa, từ chối cô. Eun Tak xông vào cướp lấy. Yêu Tinh liền tránh né và chạy đi. Gương mặt Eun Tak lúc đuổi theo anh, nụ cười của cô hệt như bông hoa kiêu mịch đang bùng nở. Vì thỏa thích, cười rất nhiều nên đó là một đêm buồn đối với anh. Đây là lời ly biệt mà Yêu Tinh chuẩn bị. Cuối đông qua đi, xuân đang đến, chỉ có Yêu Tinh bị bỏ lại một mình.

Đã làm được đến cùng

Yêu Tinh tìm đến công ty Deok Hwa đang làm việc và cả cửa hàng gà rán của Sunny, ghi sâu vào trong mắt gương mặt của bọn họ. Anh nguyện cầu cho tất cả ở kiếp này đều có thể sống bình an, mạnh khỏe. Sau đó, anh đứng chờ Eun Tak kết thúc giờ học ở sân trường.

Tan học, Eun Tak ra khỏi lớp. Nhìn thấy anh, cô lại cười, tâm trạng thật vui vẻ.

“Bây giờ chỉ cần nghĩ đến thôi, chú đã xuất hiện trước mắt rồi. Tôi vừa mới nghĩ đến chú Kim Shin đấy.”

Dù đây là gương mặt Yêu Tinh khắc đi khắc lại vào trong tim không biết bao nhiêu lần, nhưng nó đang dần trở nên mơ hồ, nhạt nhòa như thể chỉ một cái chớp mắt thôi ký ức sẽ bay biến. Yêu Tinh nhìn Eun Tak thật lâu bằng ánh mắt tha thiết.

Eun Tak ôm trước ngực một quyển sách chuyên ngành dày cộm, hỏi anh: “Có chuyện gì thế?”, cô đúng là được sinh ra để trở thành sinh viên đại học.

“Tôi nhớ em, cũng có chuyện muốn nhờ em.”

“Chú nói đi.”

“Là có chuyện liên quan tới Park Joong Heon.”

“À... Chú không nói thì tôi cũng thử nghĩ rồi, tôi thấy tò mò lắm. Sao nhất định phải là bây giờ? Đã lang thang suốt 900 năm rồi, tại sao bây giờ lại xuất hiện, tôi nghĩ thế đấy.”

Yêu Tinh nắm tay Eun Tak, mở một cánh cửa gần đó. Trên sân thượng không một bóng người, chỉ có từng cơn gió mạnh thổi qua. Yêu Tinh nắm chặt lấy bàn tay Eun Tak một lần rồi thả ra.

“Em phải dũng cảm một lúc đấy. Em làm được chứ?” Eun Tak gật đầu.

“Tôi là Cô Dâu của Yêu Tinh mà.”

Dù không biết việc phải dũng cảm kia là gì nhưng Eun Tak có thể làm được. Vì cô là Cô Dâu của Yêu Tinh cứng cỏi và kiên cường. Cũng bởi cô đang ở bên cạnh Yêu Tinh nữa.

Nhìn Eun Tak đáp lại đầy vẻ vững vàng. Yêu Tinh nở nụ cười khích lệ. Đây là việc vì sự bình an của tất cả mọi người nhưng cũng dẫn đến nỗi buồn của tất cả. Mỗi ngày, vì sự bình an đó mà anh từng chút một xây lên cái tháp của sự quyết tâm. Giờ phút này đây nó lại một lần nữa sụp đổ.

“Em nghe cho rõ đây. Một lúc sau tôi sẽ gọi điện cho em. Đến lúc đó em phải gọi tôi lên ngay lập tức.”

Eun Tak lôi bật lửa từ trong túi áo ra cho anh xem.

Thế này là được rồi. Yêu Tinh để Eun Tak lại toan quay lưng đi nhưng cuối cùng tình cảm dâng trào không thể kìm giữ được, anh quay trở lại, mạnh mẽ kéo cô gái đang trông theo bóng lưng mình.

Đây là nụ hôn cuối cùng. Yêu Tinh ôm lấy hai bên má Eun Tak, hôn cô thật sâu. Anh cắn vào môi dưới của cô. Hơi thở của anh không còn lại bao nhiêu nữa. Nếu có thể, anh muốn cho Eun Tak toàn bộ hơi thở cuối cùng của mình. Như vậy, anh mong Eun Tak có thể sống một cuộc đời đạt đến những gì anh khao khát. Cô hãy hạnh phúc thật lâu, xinh đẹp thật lâu, đó là ước nguyện của anh. Giờ đây, anh sắp không còn trên cõi đời này nữa, nên anh muốn trao cho Eun Tak hơi thở cuối cùng.

Hơi thở nóng ấm tăng lên. Họ tìm kiếm lẫn nhau đến tận nơi sâu thẳm bên trong, như thế để biết được cái tôi bí mật của nhau mà không ai khác biết.

Sự tha thiết cuối cùng, thật quá đổi ấm nóng.

Yêu Tinh rời khỏi đôi môi nóng ran, nhìn Eun Tak. Vì nụ hôn đột ngột nên đôi má Eun Tak đỏ bừng lên.

“Tôi đi rồi sẽ về.”

Yêu Tinh sải bước thật nhanh. Anh hóa thành ngọn lửa màu xanh rồi biến mất bên dưới tòa nhà.

Còn lại một mình Eun Tak nổi bất an mà cô đè xuống lại trào dâng. Vì là việc liên quan tới Park Joong Heon nên không hiểu sao cô cứ cảm thấy bất an, Eun Tak vừa tự trấn an bản thân vừa đến ngồi vào một góc trên sân thượng, rồi cô lôi một quyển sách ra. Đây là quyển sách cô đã mua để tìm hiểu về Yêu Tinh. Eun Tak lật mở từng trang sách, giữa các trang sách, cành hoa kiêu mạch được ép phẳng kẹp bên trong hiện ra.

“Ngôn ngữ của hoa kiều mạch là gì vậy?”

“Người yêu.”

Khoảnh khắc đó, khi Yêu Tinh nói ra chữ “người yêu”, hình như Eun Tak đã muốn trở thành người yêu của anh rồi. Người yêu của người đàn ông cô đơn đứng giữa bức phong nền là bờ biển xanh với lồng ngực bị cắm vào một thanh kiếm.

Một bên trái tim cô bỗng trở nên nhức nhối, Eun Tak khẽ nở nụ cười. Cầm cành hoa lên nhưng một cơn gió mạnh thổi tới, làm những cánh hoa bay đi. Trước khi Eun Tak kịp đưa tay ra giữ lấy, những cánh hoa đã tán mát hết trên bầu trời đêm. Nhìn những cánh hoa bay đi tựa như tro tàn màu đen, Eun Tak một lần nữa cảm thấy một luồng vận khí chẳng lành, cô rụt vai lại.

Giữa những cánh hoa mà Eun Tak trông theo, một luồng khí màu đen xuất hiện. Là Park Joong Heon. Thế nhưng Eun Tak không nhìn thấy Park Joong Heon.

“Quả nhiên giờ người không còn trông thấy ta được nữa.” Park Joong Heon cười với vẻ tanh tưởi. Tiến lại gần Eun Tak.

Dù đã biết thanh kiếm từ nước không thể chém được Park Joong Heon nhưng Yêu Tinh vẫn tìm đến hắn. Hắn nhìn anh cười khinh bỉ rồi xuất hiện bên Eun Tak. Từ chuyện làm hỏng Wang Yeo - người hắn vẫn coi như con mình, cho đến siết cổ rồi đẩy hắn tới cái chết đều là Kim Shin. Nỗi đau mà hắn cảm nhận được, Park Joong Heon sẽ trả lại Kim Shin gấp trăm lần.

Giây phút đó, Eun Tak đang nắm trong tay bật lửa và điện thoại bỗng đứng bật dậy khỏi chỗ.

“Thì ra là tại mình, hắn đã chờ cho dấu ấn của mình mờ dần đi... Hắn định lợi dụng mình để rút thanh kiếm của chú ra.”

Bây giờ Eun Tak mới hiểu tại sao Park Joong Heon lại tìm Sunny trước, tại sao hắn bảo cứ chờ đi vì lần tiếp theo sẽ là cô. Park Joong Heon đang trong tư thế chuẩn bị đi vào cơ thể của Eun Tak thì điện thoại di động réo vang. Theo đúng lời dặn của Yêu Tinh, Eun Tak nhanh chóng mở bật lửa lên. Cùng lúc đó, Park Joong Heon cũng túm chặt lấy gáy của Eun Tak.

“Đừng có oán hận. Đây chính là số phận của người.”

Cổ bị nắm chặt, Eun Tak ho sù sụ vì khó thở. Giữa tầm nhìn mờ ảo, cô cứ trông thấy thân thể của Park Joong Heon rồi lại không nhìn thấy. Ngay lúc hơi thở bị tắc nghẽn, tầm nhìn càng lúc càng mơ hồ, Eun Tak cố lấy chút hơi tàn cuối cùng, thổi tắt ngọn lửa. Ngọn lửa màu xanh bùng lên, cổ tay nắm lấy Eun Tak buông ra.

Yêu Tinh vội vã kéo Eun Tak ôm vào lòng.

“Em không sao chứ? Ji Eun Tak!”

Eun Tak đã không còn hồn vía, cô khóc rồi vội vàng nói: “Tôi biết rồi. Bây giờ tôi đã biết lý do hắn xuất hiện rồi. Chú chém tôi đi, nhanh lên! Nếu hắn nhập vào trong cơ thể tôi là xong luôn đấy. Hắn sẽ mượn tay tôi rút thanh kiếm của chú ra. Đẳng nào nếu không phải vì chú thì số mệnh của tôi cũng đã phải chết rồi. Nhanh chém tôi đi! Nhanh lên!”

Eun Tak đã nhận ra, nét mặt đầy đau khổ thoáng vụt qua gương mặt Yêu Tinh. Giá cô không nhận ra điều đó thì tốt hơn bao nhiêu. Anh đã mong cho đến cuối cùng Eun Tak cũng không biết gì cả. Đúng lúc đó, luồng khí đen xông vào người Eun Tak, lưng cô bị uốn cong lại.

“Con bé này nói đúng đấy, người phải chém đi chứ. Bây giờ thì hoặc ta hoặc người chết, thế nhưng người cứ mãi lo lắng cho nó nên xem ra người phải chết trong tay ta rồi...!”

Park Joong Heon mượn cơ thể của Eun Tak, cất tiếng nói. Cơ thể của Eun Tak bước lại gần anh định nắm lấy thanh kiếm.

“Park Joong Heon.”

Giọng nói nghiêm nghị vọng lên từ đằng sau chính là của Thần Chết. Thần Chết mặc bộ đồ đen, đội sùm sụp chiếc mũ rộng vành, sự phẫn nộ của anh ta dâng lên đầy lạnh lẽo khắp xung quanh. Ngày giờ trong sổ sinh tử của Eun Tak thay đổi sang hôm nay, Thần Chết không quan tâm đến việc anh ta đang trong thời gian quản chế mà vội đến đây ngay. Anh gọi tên Park Joong Heon đã cướp lấy cơ thể của Eun Tak và đang tiến lại gần Yêu Tinh. Hẳn là nguồn cơn của tất cả chuyện này.

Thần Chết gọi tên hẳn, nếu có thể lập tức xé tan linh hồn hẳn, Thần Chết cũng không do dự mà làm ngay.

“Người chết phải đáp lại lời gọi của Thần Chết.”

Thần Chết bắt đầu gọi hẳn.

“Park Joong Heon.”

“Tên khốn nhà người!”

“Park Joong Heon!”

Tiếng hét như muốn nuốt chửng cả màn đêm. Park Joong Heon bị Thần Chết gọi tên ba lần, liền vọt ra khỏi cơ thể của Eun Tak. Cơ thể Eun Tak vì cú sốc mà ngã xuống, Yêu Tinh vội đỡ lấy cô ôm vào lòng. Và rồi anh để bàn tay của Eun Tak lên ngực.

Ngay khi bàn tay cô lại gần lồng ngực anh, thanh kiếm đã hiện nguyên hình thành màu xanh. Nét mặt Yêu Tinh vô cùng cứng rắn, anh nắm lấy tay Eun Tak rồi cứ thế kéo thanh kiếm ra. Thanh kiếm chứa đựng sự bi thương và nỗi hận thù suốt một thời gian dài bỗng biến thành đỏ rực. Lồng

ngực anh vì cơn đau mà chấn động dữ dội. Giây phút đó, dấu ấn phía sau cổ Eun Tak phát ra luồng ánh sáng màu trắng rồi biến mất, Eun Tak mở mắt ra.

Thế nhưng Yêu Tinh không chút chần chừ, anh cầm lấy thanh kiếm, chém một nhát vào Park Joong Heon. Quyết tâm sắt đá được thực hiện nhanh đến mức Thần Chết đang nhìn theo cũng không thể ngăn lại được. Thanh kiếm màu đỏ chém thẳng một nhát vào cơ thể Park Joong Heon. Linh hồn của Park Joong Heon sắp sửa biến mất, cho đến cùng vẫn buông lời nguyện rửa ác độc hướng đến bọn họ.

“Thì ra ta phải ra đi như thế này, nhưng xem chừng không hề vô ích. Giết ta, người cũng phải chết. Nhìn xem, cuối cùng người cũng phải kết thúc rồi!”

Linh hồn tàn ác bật cười hả hê, hẫng cháy ra tro.

Chút sức lực cuối cùng cũng đã cạn kiệt, Yêu Tinh khụy gối quỳ. Đây là giây phút cuối cùng của Kim Shin. Yêu Tinh đăm đăm nhìn Thần Chết đang đứng đó với dòng nước mắt tuôn rơi bầm báp với anh ta.

“Xin hãy tha thứ cho thần. Đến bây giờ mới có thể báo tin thần đã hy sinh oanh liệt.”

Nơi này là chiến trường cuối cùng của anh. Thần Chết chỉ biết cúi gục đầu, anh ta không thể nào ngẩng đầu lên được nữa.

Xung quanh Yêu Tinh, những đốm tro màu đỏ bay lên. Từ nơi thanh kiếm biến mất, cơ thể anh đang hóa thành tro rồi dần dần tan biến.

Gương mặt Eun Tak nhìn theo bóng lưng trở nên méo mó lộn xộn của anh. Cô hét lên một tiếng rồi chạy đến ôm chặt lấy anh.

“... Không được! Không được mà!”

Eun Tak khóc nức nở và đổ gục xuống, Yêu Tinh cố gắng nuốt nỗi buồn thương vào trong lòng. Trong lồng ngực nóng như thiêu đốt này, những nỗi buồn mà anh không thể nào nuốt thêm được nữa đành để lại trong đôi mắt. Xin lỗi em. Thế nhưng đã không còn cánh cửa nào khác rồi. Yêu Tinh nhìn vào mắt Eun Tak, anh đưa tay lên lau đi dòng nước mắt của cô. Bàn tay anh cho đến tận cùng vẫn còn có thể cảm nhận được hơi ấm của Eun Tak, vẫn còn có thể lau đôi má ướt lệ nóng ra của cô, thật may mắn biết bao.

“Gặp được em, cuộc đời tôi chính là phần thưởng.”

“Tôi không muốn! Xin chú đấy... Chú từng nói là sẽ không buông tay tôi ra cơ mà. Chú đã hứa với tôi cơ mà.”

Tiếng khóc của Eun Tak càng lúc càng trở nên dữ dội. Không ngờ khoảnh khắc Yêu Tinh chờ đợi gần một ngàn năm nay lại đau đớn đến thế, không ngờ anh lại có thể sống lâu đến thế. Anh không biết gì cả. Vì người anh yêu vô cùng dễ thương đang khóc như xé lòng, nên so với việc sợ hãi giây phút biến mất, Yêu Tinh chỉ cầu mong người trước mặt đừng khóc nữa. Chỉ khóc đến hết hôm nay thôi, từ ngày mai mong cô hãy hạnh phúc, hãy đáng yêu hơn, giá mà anh không phải tiếc nuối là không thể an ủi cô đang khóc. Nếu được như vậy, bản thân anh cũng sẽ được hạnh phúc.

“Tôi sẽ đến trong cơn mưa, sẽ đến vào ngày tuyết đầu mùa. Tôi sẽ cầu xin Thần, để tôi có thể làm được những điều đó.”

Em hãy cứ hạnh phúc nhé, mong rằng em có thể gặp người yêu mình một lần nữa.

“Chú đừng vậy mà, đừng đi như thế mà... Tôi yêu chú. Tôi nói là tôi yêu chú!”

Lời bày tỏ cuối cùng lại là nước mắt và tiếng thét. Nơi Eun Tak đang túm lấy từ từ không còn, cơ thể của anh đang biến mất. Với đôi mắt quá đổi đau buồn, Yêu Tinh cũng trao cho cô lời bày tỏ sau cuối.

“Tôi cũng thế. Tôi cũng yêu em. Tôi đã làm được đến cùng rồi.”

Nước mắt của Yêu Tinh trào ra.

Hóa thành bụi, thành gió, Yêu Tinh đã biến mất. Trời bắt đầu đổ cơn mưa. Ở nơi không còn sót lại gì cả Eun Tak đổ gục xuống nền đất, khóc òa lên. Cô đau như thể trái tim bị xé toạc ra vậy. Anh đã đi rồi. Anh đã thật sự biến mất rồi. Dù cô có thối tất nển anh cũng sẽ không còn xuất hiện ở bất cứ nơi nào. Bật lửa hay hộp diêm trong túi áo không còn giá trị gì nữa rồi. Cô muốn chết theo anh. Nếu có thể theo đến cái nơi mà anh đến. Dù có là thế giới bên này hay thế giới bên kia, nếu có thể biết nơi đó là đâu, Eun Tak nhất định sẽ đuổi theo.

Không khí đang chần động. Trong ký ức của tất cả những người có liên quan đến Yêu Tinh, anh đang dần biến mất. Những ký ức bắt đầu bị nước mưa rửa trôi toàn bộ. Tất cả dấu vết gợi nhớ đến Yêu Tinh đều hóa thành ngọn lửa và cháy rụi.

Người đàn ông ngồi trước đài phun nước, người đàn ông nhìn cô cười đang biến mất. Người đàn ông nở nụ cười ấm áp đang biến mất. Eun Tak nửa như bò nửa như chạy, lao đến chiếc ba lô. Đừng biến mất mà, xin đừng biến mất. Nước mắt vẫn chưa ngớt nhưng ý chí “Dù thế nào cũng không được quên” đã khiến cơ thể Eun Tak di chuyển. Cô như người mất trí tung ba lô, lôi ra quyển sổ. Tay run rẩy nắm lấy cây bút, cô viết ra từng dòng chữ.

Nhớ, phải nhớ. Tên của người đó là Kim Shin.

Người ấy rất cao, khi cười sẽ buồn.

*Người ấy sẽ đến trong cơn mưa, sẽ đến trong ngày tuyết đầu mùa.
Người ấy sẽ giữ lời hứa.*

Nhớ, phải nhớ. Người là Cô Dâu của người đó.

Ngày tuyết đầu mùa

Giấc mơ trở thành radio PD từ hồi còn là học sinh của Eun Tak đã trở thành hiện thực. Nhưng việc giấc mơ trở thành hiện thực cũng không phải chỉ toàn những chuyện vui vẻ. Mỗi ngày trôi qua đều có những sự kiện và cả sự cố xảy ra. Kịch bản đã dựng đúng theo dự báo thời tiết rằng hôm nay rất dễ chịu, mọi chuyện đã hoàn thành xong đâu vào đó thì mười phút trước khi phát sóng, bên ngoài cửa sổ trời bắt đầu đổ mưa. Dù cố gắng kiềm chế đến thế nào, tất cả nhân viên đều ngớ ra như người mất hồn. Mọi sự đang rối ren thì chớ, tin nhắn của Kyung Mi bảo cho mượn 30.000 won còn đến đúng lúc.

Eun Tak đứng ở sảnh trước, đôi vai rũ xuống. Hôm nay trời mưa rất to. Giữa những con người đang cầm ô che mưa, Eun Tak ngẩng đầu, thẫn thờ nhìn bầu trời u ám một màu. Dù cô có muốn tìm thấy ai đó thì bầu trời vẫn cứ u tối tựa hồ không thể tìm thấy được.

Eun Tak ghét mưa. Từ lúc còn là học sinh, vì dì và hai đứa em họ không chia cho cô một cái ô nên cô rất buồn. Rồi từ một ngày nào đó, những giọt mưa như thể rơi vào vết thương chưa kịp lên da non của cô, bỏng rát và u buồn. Sự trống rỗng không rõ nguyên nhân đang ăn sâu vào cuộc sống của Eun Tak.

Eun Tak mân mê sợi dây chuyền đang đeo ở cổ, nó giúp xoa dịu cõi lòng cô. Chẳng biết từ lúc nào sợi dây chuyền này đã đeo trên cổ cô. Nó có ý nghĩa gì nhỉ? Hay nó là di vật mà mẹ cô để lại? Eun Tak không thể nhớ rõ. Nhưng mỗi khi nổi bất an ủa tới, đưa tay lên chạm vào nó cũng làm cô thấy đỡ hơn phần nào.

Eun Tak khẽ trút một hơi dài, rồi tới cửa hàng của Sunny. Câu nói “Chào mừng quý khách” của Sunny lúc nào cũng vui vẻ và tràn đầy sức sống như thế. Sunny là người sống ở căn phòng trọ phía dưới ngôi nhà Eun Tak thuê vào năm hai mươi tư tuổi. Sunny mở một quán gà rán gần đó, thỉnh thoảng Eun Tak lại ghé qua, lâu dần họ trở nên thân nhau. Từ lần gặp nhau đầu tiên, cô đã thấy ở Sunny sự thân thuộc cứ như thể một người chị gái thân thiết.

Để an ủi Eun Tak trông có vẻ kiệt sức, Sunny mang đĩa gà rán mà Eun Tak vừa gọi ra. Eun Tak tự biết lời rượu ra uống. Vừa mới uống được một ly thì có một vị khách nữa bước vào. Người bạn duy nhất của Eun Tak, lớp trưởng cấp ba khi đó, bây giờ cô ấy đã trở thành “luật sư Kim”. Cứ hôm nào trời đổ mưa thì bọn họ lại tự nhiên tụ tập ở quán gà rán như chuyện thường ngày vậy. Bởi vì mỗi khi trời mưa họ đều biết Eun Tak sẽ cảm thấy rất khổ sở.

Lớp trưởng đến ngồi vào chỗ đối diện Eun Tak, vui vẻ bảo sẽ giới thiệu bạn trai cho cô. Cô ấy thấy thương cho cô gái vừa cô đơn lại vẫn một thân một mình như Eun Tak. Sunny cũng nói chen vào.

“Lúc còn bán được là phải bán ngay. Nhìn chị đây này. Việc trở thành mối tình đầu của ai đó trên thế gian là điều đáng tiếc nhất. Bây giờ đến một người đàn ông gọi đi uống cà phê cũng không có.”

“Đúng rồi, đừng có trở nên giống thế đấy.”

Từ chính miệng mình nói ra thì không sao nhưng nghe người khác nói, tâm trạng của Sunny lại không vui chút nào. Cô nhướn mắt lên.

“Ji PD này, em không còn bạn nào ngoài con bé này à?”

“Cậu không còn chỗ nào để uống rượu ngoài chỗ này à?”

Nhìn hai người bọn họ chí chóa qua lại, Eun Tak nở một nụ cười nhẹ, cô đưa ly rượu lên uống cạn. Rượu trong miệng vừa đắng chát vừa ngọt ngào. Phía bên ngoài cửa sổ, trời vẫn mưa như trút nước. Những ngày trời mưa, hình như cô có một ước hẹn gì quan trọng lắm, nhưng có lẽ ước hẹn đó là với hai người này chăng? Eun Tak mỉm cười đầy cay đắng.

“Trời thì mưa, rượu thì đắng, vẫn có hai người lo lắng cho tôi.”

Một ngày thật vui Eun Tak lắm bấm một mình rồi chống cằm. Thấy Eun Tak như vậy, cả hai người đều đắm đắm nhìn cô bằng đôi mắt lo lắng.

Ngà ngà say, Eun Tak lững thững đi bộ trên con hẻm về phòng trọ. Cô ngâm nga một bài hát buồn. Trước siêu thị nơi con ngõ mà Eun Tak đi ngang qua, mấy con ma đứng tụ tập ở đó. Một con ma nữ đã lớn tuổi cùng con ma trinh nữ nhìn Eun Tak rồi quay sang xì xào bàn tán với nhau. Cô ta là Cô Dâu của Yêu Tinh đấy, giờ thì không thể nhìn thấy chúng ta nữa rồi nên mới đi lướt qua như vậy. Cô ta đã hai mươi chín tuổi mà Yêu Tinh vẫn không thấy xuất hiện, xem ra cô ta không phải là Cô Dâu của Yêu Tinh. Con

ma trinh nữ nhìn Eun Tak rồi tặc lưỡi. Đạo trước hình như cô ta còn trông thấy tôi cơ mà, lạ lùng thật đấy.

“Mình làm sao thế này... Đau lòng cái gì chứ.”

Eun Tak nằm trên giường, vật vã như muốn ngất đi, cố gắng chịu đựng nỗi đau thương đang hành hạ mình. Tiếng mưa bên ngoài cửa sổ như đang đẩy cô vào một nỗi buồn sâu thẳm.

Buồn quá. Là gì vậy? Nhớ quá. Ai vậy?

Không có tiếng đáp lại, chỉ có những cảm xúc cứ dâng tràn không bờ bến. Không thể chịu đựng được những giọt nước mắt tuôn ra, Eun Tak cứ khóc mãi đến khi trời hửng sáng mới kiệt sức chìm vào giấc ngủ.

***

Nơi thanh kiếm được rút ra là một khoảng không trống trải.

Ở giữa bầu trời và mặt đất không thuộc về thế giới này hay thế giới bên kia, Yêu Tinh đứng một mình cô độc nơi lưng chừng trời. Anh đã trở lại dáng vẻ lúc chết, lúc còn là một Võ thần của triều đại Goryeo, mái tóc dài lòa xòa, thân mặc bộ áo giáp.

Người sẽ bị xóa đi trong ức của cả những người quen biết người. Đó là sự bình an dành cho họ, cũng là quan tâm của ta.

Thật may mắn làm sao. Eun Tak đã quên anh, cô cũng sẽ không còn phải đau buồn nữa. Đã trở thành thế rồi. Anh lặng yên lắng nghe giọng nói lạnh lùng của Thần.

Hình phạt của người đã kết thúc. Bây giờ hãy quên hết tất cả mà chìm vào giấc ngủ bình an đi.

Nước mắt trào ra từ đôi mắt nóng hổi của anh. Sự lựa chọn mà anh đưa ra rốt cuộc là gì, Yêu Tinh bấy giờ mới vỡ lẽ ra sự thật. Anh quỳ gối trước Thần, cất tiếng nói.

“... Giờ tôi biết rồi. Rằng tôi đã đưa ra sự lựa chọn nào. Tôi sẽ ở lại nơi này. Tôi sẽ ở lại nơi này để hóa thành mưa, thành gió, thành tuyết đầu mùa. Chỉ duy nhất một điều đó thôi. Cầu xin ông trời hãy cho phép.”

Trong kiếp sống của người, ta luôn ở cùng người. Thế nhưng giờ đây, ta sẽ không còn ở nơi này nữa.

Yêu Tinh rơi nước mắt, sự lựa chọn của anh vẫn không hề thay đổi. Là một sự lựa chọn ngu xuẩn. Cánh buồm trở thành một cái bóng lớn rồi rời khỏi anh. Đến cả Thần cũng rời bỏ nơi này, chỉ còn lại một mình Kim Shin trơ trọi. Là sự “cô độc” vĩnh viễn không có hồi kết.

***

Ở cái nơi tồn tại giữa bóng tối và ánh sáng ấy, dù Kim Shin có miệt mài bước đi rồi lại tiếp tục bước đi, cảnh vật vẫn giống hệt nhau, trải dài ra mãi. Đêm qua hay ngày tới vẫn cứ như vậy. Cơn gió liên tục thổi qua. Đến cả phương hướng của gió cũng giống hệt, không hề thay đổi. Kim Shin bước về phía trước không ngừng nghỉ. Dấu chân in hằn lên cát duy nhất chỉ của một mình anh. Ở nơi ấy, mỗi khi Kim Shin quá đổi cô độc, anh lại đi giật lùi về phía sau, chỉ để nhìn thấy dấu chân của mình in hằn ở phía trước.

Nơi mà anh đang bước đi ấy không thể nhận biết được đâu là phía trước đâu là phía sau, thế nhưng anh chỉ mong điểm tận cùng của bước chân sẽ dẫn đến thế giới mà Eun Tak đang sống. Chỉ một điều ấy thôi, mong rằng Thần sẽ cho phép. Đôi môi của anh dần nứt nẻ, da dẻ cũng bong tróc. Bàn tay đầy những vết thương của anh cầm một tờ giấy rách tả tơi.

Tuyết chất dần lên thành đồng. Bước chân nặng nhọc không thể đi tiếp liền dừng lại. Tờ giấy bay khỏi bàn tay đã không còn chút sức lực nào

của anh.

“Mỗi năm khi tuyết đầu mùa rơi, bên B phải đáp ứng lời gọi của bên A. Vì bên A sẽ đợi.”

Kim Shin cố bước lên định chụp lấy bản cam kết, nhưng anh không còn chút sức lực nào, ngã phịch cả người xuống. Anh dựng người dậy, bước lên lần nữa nhưng tờ giấy cam kết lại bay xa hơn. Anh không thể cố thêm được. Rồi anh ngã khụy xuống. Giữa những đụn tuyết che phủ, anh trông thấy tờ cam kết đã bay ra tít đấng xa.

Những bông tuyết la đà bay rải rác khắp trong đôi mắt anh. Những giọt nước mắt đau khổ trào ra, nóng hổi.

Tuyết đầu mùa năm nay đến sớm. Eun Tak đi đến khu vườn trên sân thượng của tòa nhà đài truyền hình. Một lần nữa cô đưa mắt ngược nhìn lên bầu trời. Việc nhìn lên bầu trời dường như đã trở thành một thói quen của cô. Chỉ là cứ cảm giác có một lời hẹn ước nào đó cô đã quên, một lời hẹn ước cứ mãi làm trái tim cô chìm trong bức bối. Liệu đó có khi nào là một lời hứa với bầu trời không? Những bông tuyết la đà rơi xuống, mắt cô nóng ran. Eun Tak đưa tay dụi dụi mắt, rồi đến ngồi ở băng ghế, mở hộp bánh kem mang theo ra. Đây là bánh kem mà những người hâm mộ của radio DJ gửi đến. Eun Tak cắm một cây nến lên trên miếng bánh nhỏ.

“Mình đã quên mất điều gì ư? Mình đã quên mất ai đó ư?”

Bông tuyết rơi cả lên bánh kem. Eun Tak thắp nến, tiếp tục đắm chìm trong dòng suy nghĩ miên man.

“Mình đã quên mất gương mặt nào, đã quên mất lời hẹn nào? Tại sao chỉ còn lại nỗi buồn mơ hồ sâu thăm thẳm thế này.”

Một giọt, hai giọt, những bông tuyết trắng tựa như những giọt nước mắt của Yêu Tinh rơi xuống. Anh ngã quỵ trên cánh đồng tuyết, rơi

nước mắt. Tiếng nói của Eun Tak vang lên bên tai anh.

“Ai đó cũng được, làm ơn, làm ơn... cứu tôi với.”

Eun Tak nhắm chặt mắt, tha thiết cầu xin “Ai đó cũng được, làm ơn, làm ơn... cứu tôi với”. Cô muốn thoát khỏi nỗi đau buồn này. Khoảnh khắc Eun Tak thối tắt cây nến, một tia sáng bay đến chỗ Yêu Tinh. Cơ thể bị bao trùm bởi vết thương của anh bỗng phát ra ánh sáng chói lòa rồi biến mất khỏi khoảng không.

Khi Eun Tak thối tắt cây nến và mở mắt ra, có bóng dáng của một ai đó đang lại gần cô. Một người đàn ông cao lớn đến độ bao trùm toàn bộ bóng hình Eun Tak đang ngồi. Anh ta có mái tóc dài đung đưa và đang mặc bộ trang phục võ tướng. Đôi mắt sáng trong nhìn Eun Tak nồng nàn như có gì đó cuộn trào lên. Eun Tak cũng đưa mắt nhìn lại người đàn ông đang nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, sau đó cô đặt bánh kem xuống, chầm chậm đứng dậy. Khoảnh khắc ấy, người đàn ông tiến đến, ôm cô vào lòng.

Đây không còn là chốn hư vô, nơi dù Yêu Tinh có vươn tay ra cũng không thể nắm được, Eun Tak đang ở trong lòng anh.

Là hơi ấm của cô. Từ trong đôi mắt của cô những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, từng giọt từng giọt một.

Eun Tak rất tự nhiên được ôm vào trong vòng tay của Yêu Tinh. Cô không nhìn thấy gương mặt anh nhưng cảm nhận được anh đang khóc. Những giọt nước mắt cũng trào trong đôi mắt của Eun Tak. Đến mức cô ngỡ như tất cả những nỗi buồn từ lúc nào đó cho đến tận bây giờ đều là vì người đàn ông này. Cô bỗng thấy ngỡ ngàng. Eun Tak lau nước mắt, rời khỏi cái ôm của người đàn ông.

“Xin lỗi anh. Tâm trạng của tôi có hơi lên xuống thất thường. Xin lỗi... Mình đang làm cái gì thế này... Sao lại phải xin lỗi chứ? Anh làm gì vậy? Sao lại ôm tôi thế? Anh biết tôi à? Anh là ai?”

“Tôi là bên B.”

Yêu Tinh đăm đăm nhìn Eun Tak bằng đôi mắt ướt nhòe. Đây là Eun Tak năm hai mươi chín tuổi không còn nhớ chút gì về anh. Bị giam cầm trong sự bất tử vĩnh viễn, anh cứ ngỡ mình sẽ phải trải qua khoảng thời gian kéo dài cả trăm kiếp. Thế nhưng dù có vậy đi chẳng nữa, chỉ cần là vì Eun Tak anh sẽ chịu đựng, nếu có thể hóa thành mưa, thành tuyết, thành gió mà rơi xuống. Vậy mà trong ngày tuyết đầu mùa này, Eun Tak lại một lần nữa gọi Yêu Tinh đến. Thật biết ơn làm sao, cô trông vẫn đáng yêu như vậy. Đôi mắt Yêu Tinh đau buồn nhìn Eun Tak một thời là người yêu, là Cô Dâu của anh.

Người đàn ông nhìn cô thật buồn thương khiến tâm trạng Eun Tak bỗng dưng thấy kỳ lạ. Bộ quần áo anh ta mặc trông còn kỳ lạ hơn.

“Anh là diễn viên à? Tòa nhà phim truyền hình ở đằng kia...”

“Em... đạt được ước mơ rồi à?”

Đôi mắt anh liếc đến tấm thẻ nhân viên đang đeo trên cổ Eun Tak.

“Nhiều chuyện xảy ra như vậy, thế mà em vẫn làm được. Thật đáng khen.”

“Vâng, cảm ơn anh. Nhưng tôi đang hỏi là sao lúc này anh ôm tôi kia mà. Với lại sao anh cứ ăn nói trống không với tôi thế?”

Việc xóa sạch Yêu Tinh trong ký ức của cô là sự quan tâm của Thần, vì sự bình an của Eun Tak, thế nên anh không quá đau buồn. Bằng tâm trạng vui vẻ, Yêu Tinh cố nén dòng nước mắt, nở nụ cười nhàn nhạt với cô.

“Em bình an là được rồi. Vậy là đủ.”

“Diễn xuất gì thế này. Ban phim truyền hình không phải ở tòa nhà này đâu. Anh phải đi đến khu riêng ở đằng sau kia kìa.”

Liên tục bị những tâm trạng kỳ lạ xâm chiếm, Eun Tak quay đi, định bụng tránh xa khỏi người đàn ông kỳ quặc cứ thẫn thờ đứng nhìn cô này, nhưng rồi vẫn quay lại nhìn anh hỏi.

“Làm sao anh vào được trong này thế? Anh không có thẻ ra vào cơ mà?”

“Vì có ai đó gọi tôi đến.”

Đúng là quái đản. Tâm trạng Eun Tak cũng kỳ quái không kém. Cô nhanh chóng quay lưng đi về phía cửa.

***

Một lần nữa được đặt chân trở về thế giới này, Yêu Tinh đến tìm lại những con người đã không còn nhớ gì về anh nhưng sẽ vĩnh viễn ở trong ký ức của anh. Deok Hwa và thư ký Kim đi qua anh, hiển nhiên gương mặt họ đậy vẻ ngờ vực khi thấy Yêu Tinh đang mặc một bộ trang phục hết sức kỳ quái. Sau đó Yêu Tinh đến cửa hàng gà rán, đứng nhìn Sunny hồi lâu. Tiếp theo nơi mà bước chân anh tìm đến chính là quán trà của Thần Chết.

Qua cánh cửa sổ của quán trà mà người bình thường không thể nhìn thấy, Yêu Tinh đứng đó nhìn vào bên trong một lúc lâu. Thần Chết đang lau dọn bộ ấm chén. Dù là Wang Yeo, hay Thần Chết anh ta cũng đã quên hết mọi chuyện rồi. Giữa hai người dẫu có là đoạn nghiệt duyên dài và dai dẳng đi nữa thì cũng là nhân duyên. Quên đi những năm tháng mỗi một đã qua có khi lại là điều tốt.

Yêu Tinh chạm mắt với Thần Chết đang ở trong quán trà.

“Vẫn đội cái mũ quê một cục đó nhỉ.”

Đó là lần gặp gỡ đầu tiên của họ mà Thần Chết không còn nhớ, chỉ có Yêu Tinh nhớ mà thôi. Yêu Tinh cất tiếng lầm bầm trước, dáng vẻ hơi buồn bã. Đôi mắt của Thần Chết mở to hơn.

“Anh chính là Yêu Tinh “trở về với hư vô” mà mọi người đồn đại đó à?”

“Lời đồn về tôi có rất nhiều...”

“Có vẻ như là không hóa thành bụi, thành gió, thành mưa nhỉ? Đương nhiên cũng không trở thành củ cải để ăn nốt.”

Thần Chết còn ký ức. Anh vẫn sống trong ký ức của Thần Chết.

Yêu Tinh đã bị quên lãng trong ký ức của tất cả mọi người thực ra cũng không khác nào vĩnh viễn chết đi. À không phải nói là còn hơn cả thế, giống như ngay từ đầu đã không được sinh ra. Yêu Tinh phải vui mừng vì sự thật ấy mới phải, chỉ có sự quan tâm này của Thần là anh không thể oán hận, anh đang tự an ủi bản thân như vậy. Bởi vì nếu sống mà trong trái tim ôm đầy những ký ức về anh, họ sẽ không thể hạnh phúc được. Nhưng kể cả có là thế, sự thật Thần Chết vẫn còn nhớ đến anh khiến Yêu Tinh bỗng thấy mình may mắn một cách buồn cười.

Việc trong ký ức của Thần Chết vẫn còn Yêu Tinh là bởi vì Thần đã không đóng chặt cánh cửa đó. Sự quan tâm của Thần xem như vẫn còn sót lại được một điều, cảm giác có lỗi, sự tiếc nuối và cả niềm vui... tất cả mọi cảm xúc hoà trộn vào nhau khiến Thần Chết rơi nước mắt. Đã lâu rồi Yêu Tinh mới tự tay mở cửa quán trà.

“Làm sao anh quay trở lại được vậy?”

“Vì bên A ngang ngược đấy.”

Yêu Tinh cười cười vẻ mơ hồ. Thần Chết mừng rỡ, liên tục lặp lại với anh: “Về là tốt rồi.”

“Có người chào đón tôi, tốt thật. Giống như không có gì thay đổi.”

Nhận thấy ý tứ của Yêu Tinh, Thần Chết, hay nói đúng hơn là Wang Yeo, lấy hết tấm chân tình tạ lỗi với anh. Lời tạ lỗi của anh ta thấm đẫm trong dòng nước mắt.

“Dù đã trễ, dù đã quá trễ... đáng ra phải từ chín năm trước, đáng ra phải nói từ 900 năm trước... Để đến tận bây giờ mới nói, mong anh tha thứ. Xin hãy tha thứ cho tôi không thể bảo vệ người phụ nữ mình yêu, không thể bảo vệ anh người đã bảo vệ Goryeo của tôi. Xin hãy tha thứ cho tôi kẻ được thương nhưng đã không thể yêu thương ai.”

Đáng ra 900 năm trước phải nghe thấy, đáng ra chín năm trước phải nghe thấy nhưng Yêu Tinh không thể, giờ được nghe là tốt rồi. Nỗi căm ghét từng không khi nào với đi trong anh giờ đây đã tan vào hư vô. Park Joong Heon đã chết, Yêu Tinh thừa nhận Wang Yeo là người gây hại nhưng đồng thời cũng là người bị hại. Thời gian anh một mình bước đi trong cõi hư vô, Thần Chết cũng đã phải sống một cuộc đời đơn độc mang theo toàn bộ những ký ức về anh. Như thế không phải là đã đủ rồi ư? Yêu Tinh nhìn Thần Chết đang khóc đầy đau đớn, anh gật đầu.

***

Mỗi con đường, mỗi cành cây đều đang phủ đầy những bông tuyết. Vừa đưa mắt đăm đăm nhìn ra khung cảnh một màu trắng xóa bên ngoài cửa sổ, Eun Tak vừa đặt bút ký tên.

Bây giờ tới phần kết của chương trình. DJ đang đọc kịch bản bằng giọng điệu dịu dàng.

“Nhiệt độ đã hạ xuống hai mươi hai độ, hẳn là rất lạnh phải không? Bây giờ chúng tôi xin được chuyển đến các bạn ca khúc cuối cùng. Mọi người hãy cẩn thận đừng để bị cảm lạnh nhé.”

Kết thúc kịch bản, cùng lúc đó một ca khúc êm ái bắt đầu được phát.

Bầu không khí trong phòng đóng băng đầy ảm đạm. Tuyết đang chất thành đống ngoài kia, nên không thể có chuyện “nhiệt độ hai mươi hai độ” được. Đã thế còn trùng phần Eun Tak viết thay cho biên kịch xin nghỉ một ngày nữa chứ. Eun Tak ôm đầu đứng giữa phòng thu âm đang rối tung hết cả lên.

Bộ dạng của người đàn ông đó xuất hiện trong ngày tuyết đầu mùa, ăn vận như người thời xưa, mái tóc dài, đôi mắt loang loáng nước buổi chiều ngày hôm ấy cứ bám lấy Eun Tak, cô không tài nào xóa nổi anh ta ra khỏi tầm mắt. Anh ta cứ chằm chệch ngay giữa trái tim cô, muốn đẩy ra cũng không được. Tất cả là tại anh ta. Thế nên cô mới mắc phải cái lỗi ngớ ngẩn này.

Ngay khi lời của một nhân viên đang run rẩy trong sợ hãi vừa thốt ra “Giám sát sắp đến rồi đấy”, cánh cửa phòng thu âm bật mở. Giám sát vừa bước vào liền quát tháo ầm ĩ.

“Nhiệt độ hai mươi hai độ? “Nhiệt độ đã hạ xuống tận hai mươi hai độ, hẳn là rất lạnh phải không? Cẩn thận kẻo bị cảm lạnh nhé”. Trước sau bất nhất như thế này à? Hả?”

“Tôi xin lỗi.”

“Cô đang yêu đấy à? Tâm trạng cứ như mùa xuân ấy nhỉ? Cứ thế này thì khéo hoa cũng phải nở mất thôi. Còn không mau tỉnh hồn lại giùm tôi!”

Eun Tak chỉ biết cúi đầu nói xin lỗi. Trông thấy bộ dạng xin lỗi của cô, người giám sát đang tức khí càng được thể quát ầm lên. Ông ta chống nạnh, cứ thế nắm tập kịch bản vung vẩy. Eun Tak chẳng nói được lời nào, chỉ có thể tiếp tục cúi đầu. Kiểu này chắc chắn phải viết bản kiểm điểm. Trước mắt Eun Tak tối sầm lại, cô nhắm chặt mắt rồi lại mở ra. Đang lúc mọi sự rối ren, một nhân viên khác đứng bên cạnh cô tay cầm điện thoại run run hốt hoảng nói.

“Chị PD, chị dùng phép thuật gì vậy ạ? Vừa rồi trên mạng mới đăng lên, trước đài chúng ta bây giờ nhiệt độ đúng là hai mươi hai độ đấy, ngay giữa mùa đông này... Đến hoa cũng bùng nở rục rở luôn. Chuyện này là sao đây?”

Trên mạng đưa tin đây là biến đổi khí hậu kỳ lạ sau chín năm. Thật đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Eun Tak nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vội vàng mặc áo khoác rồi chạy vụt ra bên ngoài.

Toàn bộ những đụn tuyết chất thành đống trên con đường đi làm hôm nay đã tan biến từ lúc nào. Trên những cành cây là một cảnh tượng kỳ lạ, thay cho những bông tuyết đọng lại là những bông hoa đào màu hồng nhạt đang bung nở khoe sắc. Cảnh tượng quá đổi thần kỳ ấy khiến mọi người xôn xao, họ tập trung lại và bắt đầu chụp ảnh. Những cánh hoa bay lượn dập dìu trong gió. Một làn gió ấm áp thổi qua.

Thứ cảm xúc không rõ là gì đang len lỏi trong lòng Eun Tak. Vừa kỳ lạ mà cũng thật thần bí. Giữa những cánh hoa đang bay ấy, người người đi qua đi lại. Và rồi giữa những con người ấy, phía đằng xa kia có một người đàn ông đang đứng nhìn cô. Chính là người đàn ông cô đã gặp trên sân thượng hôm đó. Những cánh hoa rơi rụng trên đôi vai anh ta. Giây phút người đàn ông đó nở nụ cười như có như không, Eun Tak cứ ngỡ rằng những cánh hoa chỉ bay lượn ở nơi anh ta đứng. Dưới cây hoa đào, người đàn ông mặc áo khoác ấy đã biến mất lúc Eun Tak còn bận chớp đôi mắt.

***

Eun Tak đến quán cà phê, sẵn tiện vừa uống cà phê vừa xử lý mở công việc đang chắt thành đông. Cô vừa hậm hực gõ thật mạnh lên bàn phím laptop vô tội vừa bực bội nói chuyện điện thoại. Việc biên tập thật sự có nhiều khâu phải hoàn thành. Trời tối dần, các nhân viên quán cà phê đến đặt một ngọn nến thơm lên từng bàn. Vừa nói chuyện điện thoại, Eun Tak vừa liếc mắt sang ngọn nến.

Ở bàn bên cạnh cô, cuộc nói chuyện về cảnh tượng hoa đào nở hôm nay đang lên đến cao trào. Cặp đôi bàn bên này hết thì thầm đầy tình tứ rồi lại cười vui vẻ âm ỉ như thể hoa nở là bởi tình yêu của mình vậy, trông rõ ngứa mắt. Eun Tak bảo với người ở đầu dây bên kia kiểm tra email rồi ngắt điện thoại. Bỗng dưng thấy bực bội vô cớ, cô chu miệng thổi tắt ngọn nến.

“Người đàn ông đó rốt cuộc là gì thế không biết.”

Cô cứ mãi nhớ đến anh ta. Mãi bận lòng về anh ta. Eun Tak nhấn nút gửi email, chăm chú nhìn vào màn hình laptop, bàn tay đang mò mẫm tìm ly cà phê trên bàn thì ai đó đã đẩy nó cho cô. Ly cà phê được đặt vào tay cô thật tự nhiên, Eun Tak cầm lấy định đưa lên miệng uống thì cảm nhận có ánh mắt đang nhìn mình, cô ngẩng đầu.

Ở ghế đối diện với Eun Tak, người đàn ông mà cô vừa nghĩ đến đã ngồi ở đó từ khi nào. Gương mặt với những đường nét đẹp như tạc tượng ấy đang ở ngay trước mặt cô. Eun Tak hít vào một hơi.

Đã chín năm rồi Yêu Tinh mới lại được ngồi đối diện nhìn Eun Tak như thế này. Sợ rằng chỉ cần anh thở mạnh một chút thôi tất cả sẽ tan biến. Yêu Tinh cố điều chỉnh tâm trạng, thận trọng nhìn Eun Tak. Đôi mắt anh dần dần ẩm ướt. Anh đã bước qua cả ngày và đêm, đã phập phồng lo sợ biết bao nhiêu, sợ rằng liệu cái ngày anh không còn có thể nhớ rõ hình dáng Eun Tak nữa có đến hay không. Hình bóng Eun Tak năm hai mươi tuổi mà anh biết đang chong lên Eun Tak năm hai mươi chín tuổi. Và rồi hình bóng

đó lại khắc sâu vào trong mắt anh, bất cứ lúc nào cũng có thể hiện lên rất rõ ràng.

Trước ánh mắt đau đáu của Yêu Tinh, Eun Tak nhất thời không thể dời mắt, cô như bị cuốn vào trong đôi mắt ấy. Đôi mắt Eun Tak lần nữa loang loáng nước. Nỗi nhung nhớ mà cô không rõ lý do đang dần lan tỏa trong trái tim Eun Tak.

“A, mình làm sao thế này. Hừm, uống thuốc rồi mà vẫn cứ thế.”

Eun Tak vừa lau nước mắt, vừa cố gắng biện minh. Anh đã mong cô được hạnh phúc, nhưng Eun Tak hai mươi chín tuổi trông vẫn cô độc hết như dáng vẻ lúc thổi bánh kem sinh nhật bên bờ biển năm mười chín tuổi. Trái tim Yêu Tinh nhói đau.

“Sao anh lại ngồi ở đây vậy?”

“Vì có ai đó... gọi tôi đến.”

“Đây là việc của anh chứ. Tôi không định ngồi chung bàn đâu nhé. Người đó chưa đến à?”

“Đến rồi. Thế nhưng cô ấy không nhận ra tôi.”

Theo phản xạ, Eun Tak nhìn quanh quất một lượt khắp các bàn. Cô cau mày. Từ lần gặp gỡ đầu tiên với anh ta đã kỳ quái nên mọi chuyện cứ tiếp diễn theo chiều hướng kỳ quái. Người đàn ông này cô không sao hiểu nổi, mà cô cũng thấy phát mệt với chuyện anh ta giải thích cho cô.

“Vâng, tôi đã nghe thấy sự tình của anh rồi. Nhưng tôi đã có hẹn rồi nên như vậy có hơi bất tiện. Bạn trai tôi sẽ đến đây.

“Hình như em không có bạn trai mà.”

Eun Tak ngượng ngùng, lơ đãng dời ánh mắt về phía màn hình laptop hòng đánh trống lảng, rồi lại nhìn lên Yêu Tinh.

“Mà anh cắt tóc rồi nhỉ? Suýt chút nữa tôi không nhận ra đấy.”

“Em vẫn không nhận ra mà.”

“Tôi nhận ra đấy nhé.”

Nụ cười của người đàn ông tan vào không khí. Tiếng cười cô độc của anh khiến lòng Eun Tak trĩu nặng. Người đàn ông này sao lại cười buồn bã đến vậy. Dù không muốn bị cuốn vào tâm trạng kỳ lạ, nhưng anh ta làm cô phải tò mò. Những khoảnh khắc đối diện với anh ta cứ như thể chạy đua vượt chướng ngại vật, có gì đó vướng mắc mà cô không thể dễ dàng cởi bỏ được. Thời gian chậm chậm trôi qua.

“Mà này, lúc nãy ấy, có phải anh đã ở đó không?”

“Tôi thuộc dạng có thể ở bất cứ đâu, cũng không ở đâu cả.”

“Lúc nãy, ở đó ấy, ngay trước đài truyền hình lúc hai mươi hai độ ấy.”

“Tôi định đến nhìn ai đó. Tôi nhớ cô ấy. Nhớ rất nhiều. Vì nhớ cô ấy nên tôi muốn ngay lập tức chạy đến và ôm cô ấy vào lòng. Thế nhưng tôi biết chuyện đó không thể xảy ra... Trái tim đau đớn nên mới vậy.”

Tâm trạng của anh chậm rãi được giải bày, da diết như một câu chuyện trên radio khiến người ta phải rơi nước mắt. Eun Tak chỉ hỏi có phải anh ta đã ở đó không thôi mà lòng cũng thấy đầy bức bối. Người đàn ông im lặng một hồi, ánh mắt của anh ta dần nóng lên khiến cô phải nhanh chóng đổi chủ đề.

“...Mà anh không gọi gì uống sao?”

Có định gọi gì ướng đi nữa, Yêu Tinh cũng không có tiền. Người đàn ông lộ ra chuyện anh ta không có xu nào trong túi khiến Eun Tak hết nói nổi. Mặt mũi trông cũng đẹp trai, nhưng hóa ra lại là kẻ ngớ ngẩn. Không thể ngờ tới chuyện này, Yêu Tinh cũng bàng hoàng chẳng kém gì cô.

Nhớ đến

Eun Tak ngồi thẩn người trong hiệu sách cũ. Gần đây chẳng có việc gì ra hồn cả. Một thính giả nghe đài gọi điện đến xét nét vô cớ, Eun Tak chỉ trả lời thẳng thắn nhưng lại khiến vị thính giả đó nổi giận, làm một trận ầm ĩ trên trang chủ của chương trình. Bởi chuyện đó mà các nhà tài trợ đài đồng loạt gỡ bỏ toàn bộ quảng cáo của họ. Giám sát tính tình vô cùng khó ưa bắt cô chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc này, rồi ném cho Eun Tak một xấp tài liệu của các tập đoàn lớn. Ông ta đe dọa nếu Eun Tak không lấy được quảng cáo của các tập đoàn lớn thì sẽ bị đuổi việc, khiến cô không nói được lời nào. Đột ngột như vậy bảo cô làm sao có thể giành được quảng cáo của các tập đoàn cơ chứ.

Eun Tak thở hắt ra một hơi dài, quay lại nhìn bóng người bên cạnh. Cô trông thấy một bàn tay đang lấy xuống một quyển sách dày từ giá sách đối diện trong góc. Giữa lúc ấy, đôi mắt họ chạm nhau, chính là người

đàn ông mặc đồ cổ trang lúc đó. Anh ta cười cười nhìn cô cứ như thể đã chờ đợi lần chạm mắt này.

Gương mặt Eun Tak cau lại. Anh ta là kẻ bám đuôi hay sao vậy! Cô bắt đầu nghi ngờ người đàn ông cứ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô bất kể ngày giờ này. Người đàn ông mà trong túi đến 5000 won cũng không có, làm Eun Tak phải mua cà phê cho.

Eun Tak cứ như vậy ra khỏi hiệu sách, rồi lại lững thững bước đi. Bên cạnh cô, người đàn ông ấy cũng tò tò đi theo. Không phải họ đi với nhau, nhưng nói không đi cùng cũng không phải. Một đám học sinh cấp ba tíu tít chuyện trò rôm rả đi ngang qua hai người. Eun Tak thần thờ trông theo đám trẻ rạng ngời đầy sức sống ấy, khẽ lẩm bẩm: “Thích thật đấy, ganh tỵ quá đi mất.”

Cô nói hết như một người đã có tuổi, khiến Yêu Tinh phải phì cười thành tiếng. Eun Tak năm hai mươi tuổi vẫn còn vẹn nguyên trong ký ức của anh. Mười hai giờ, đồng hồ điểm “ting” một tiếng, cô hét lên “Tôi đã thành người lớn rồi nhé” rồi tươi cười rạng rỡ, như muốn nháy cẳng lên trước mặt anh. Chuyện đó tựa hồ chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

“Sao anh lại cười?”

“Vì dễ thương quá.”

Nhìn theo đám học trò cấp ba, Eun Tak cũng thấy đúng thế thật. Thế nhưng người đàn ông ấy chỉ nhìn một mình cô mà thôi.

“Anh thôi đi.”

Ánh mắt của Yêu Tinh làm Eun Tak thấy xấu hổ, cô hắng giọng. Ngay sau đó, Eun Tak quay đầu lại.

“Cơ mà này, anh không trả 5.000 won cho tôi à?”

Mấy hôm trước, vì đã lâu lắm rồi mới quay trở lại thế giới này, đối mặt với một vấn đề mang đậm tính hiện thực là mình không hề có xu nào trong túi. Yêu Tinh đâm phát hoảng. Ăn bám Thần Chết cũng chỉ có giới hạn. Cuối cùng, Yêu Tinh không còn cách nào khác, đành phải tìm đến những người nhà họ Yoo từng theo hầu anh, tập đoàn Chun Woo. Dù cho Deok Hwa đã quên đi những ký ức về ông chú Yêu Tinh, cậu vẫn phải cư xử như con cháu của một gia đình đã bao đời nay theo hầu hạ Yêu Tinh, vui vẻ chấp nhận sự tồn tại của nhân vật không đứng lại xuất hiện này. Cũng nhờ có di ngôn mà chủ tịch Yoo để lại cho thư ký Kim nên mọi chuyện đều thuận lợi cả.

“Một ngày nào đó, sẽ có một người Kim, tên gọi là Shin tìm đến để lấy lại những thứ của mình, hãy trao cho người đó. Tất cả những gì tôi để lại đều là của vị ấy. Vị ấy đến trong mưa, biến mất trong ngọn lửa màu xanh. Đó chính là Kim Shin.”

Cứ như vậy, Kim Shin lại được đưa tên vào tập đoàn Chun Woo. Bây giờ việc trả lại cho cô 5.000 won không phải là vấn đề. Yêu Tinh hỏi vặn lại.

“Nếu tôi đưa cho em thì chúng ta sẽ gặp lại chứ? Em sẽ đến lấy chứ?”

“Phải đến lấy chứ. Cái giá phải trả mà. Anh hiểu ý tôi là gì chứ?”

“Tôi không hiểu.”

“Ý tôi là nếu còn gặp lại anh một lần nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đấy. Tôi không biết tại sao cứ đi cùng đường với anh nữa.”

Lối nói chuyện của Eun Tak giống hệt anh dạo trước. Dấu vết của anh vẫn còn bên cạnh Eun Tak. Yêu Tinh bật cười, chân mày Eun Tak càng nhăn nhúm. Đã vậy lần này cô phải hỏi cho ra lẽ: “Sao anh lại cười?”

“Vì tôi quá vui. Khoảnh khắc như thế này thật không thể tin nổi. Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo.”

Ý của anh là gì, Eun Tak không thể cắt nghĩa, nhưng dường như lại hiểu được. Cô định bụng trước hết phải tránh xa anh ta. Trước khi sự hỗn loạn tìm đến thì nên tránh xa, có lẽ đây chính là câu trả lời. Dầu cho vẻ ngoài của anh ta sáng sủa, theo như Eun Tak thấy cũng là dạng ăn nói đàng hoàng tử tế, nhưng cô không muốn phải bận lòng về người đàn ông lai lịch bất minh này thêm nữa. Người đàn ông ấy hướng về phía Eun Tak đang quay lưng bỏ đi, lăm bắm như tự nói một mình “Em đi à”. Điều đó cứ như chướng ngại vật làm vướng chân Eun Tak. Cơ thể và trái tim như không còn là của mình nữa khiến cô thấy bức bối. Anh ta cất tiếng chào Eun Tak.

“Tôi sẽ nghe chương trình radio. Lúc nào tôi cũng nghe cả.”

“Làm sao anh biết tôi làm việc ở đài truyền hình? Đến mức này không phải là quá đáng nghi rồi sao? Lúc đó tôi tưởng anh là diễn viên, thật ra anh không phải diễn viên đúng không? Xin lỗi nhưng anh làm nghề gì vậy?”

Eun Tak hỏi một câu sắc bén. Yêu Tinh đổ mồ hôi lạnh, nhất thời không thể trả lời cô. Yêu Tinh ngập ngừng chỉ vào một tòa nhà gần đó. Đó là tòa nhà của tập đoàn Chun Woo. “Tôi làm việc ở đó”, trước tiên cứ trả lời vậy đi chẳng nào cũng đúng một nửa mà.

“Ở đó... cái...người có vị trí cao nhất...”

Nghe câu trả lời lấp bắp của người đàn ông, cơn giận của Eun Tak càng được dịp bùng lên. Đến 5.000 won cũng không có, phải nhờ người không quen không biết như cô mua hộ một ly cà phê, thế mà giờ còn nói dối trắng trợn đến mức này rõ ràng anh ta xem cô như đồ ngốc. Cô đang định nổi điên một trận ra trò với người đàn ông cứ tò tò đi theo mình này thì bị anh ngăn lại.

“Lúc này tôi nhìn thấy tài liệu đó rồi. Em đưa nó cho tôi đi. Là tài liệu tài trợ đúng không? Đưa cho tôi đi, tôi sẽ chứng minh cho em xem. Tôi đúng là người có vị trí cao nhất ở đó đây.”

Mọi việc đang diễn tiến theo một chiều hướng hết sức kỳ lạ.

***

Lời của người đàn ông đó là thật, khiến Eun Tak càng kinh ngạc hơn. Nhờ có anh ta, Eun Tak được bước vào tận phòng giám đốc, cô há hốc miệng ngạc nhiên. Giám đốc Kim Do Young để Eun Tak đang nhón nhác nhìn quanh với vẻ lo lắng ngời đó, anh ta không thèm xem lại hợp đồng, cứ thế ký vào.

“Vốn dĩ cán bộ nghiệp vụ sẽ ký tên, nhưng vì giám đốc điều hành đã đích thân nhờ nên tôi sẽ làm.”

“À, thì ra người đó là giám đốc điều hành. Anh ấy làm việc ở trụ sở chính này hay sao ạ?”

“Anh ấy không đi làm.”

“Vậy tôi phải làm sao để chuyển lời cảm ơn đây... Thực ra số điện thoại của anh ấy tôi cũng không biết.”

Eun Tak đến giờ vẫn bối rối không rõ tình huống này rốt cuộc là thế nào. Chỉ là một người đàn ông kỳ quái cô thường xuyên chạm mặt, làm sao lại dẫn tới tận nơi này, cô không tài nào hiểu nổi. Có miễn cưỡng cho là may mắn từ trên trời rơi xuống thì đây vẫn là chuyện không đâu có thể tìm thấy, bỗng dưng cô trở thành người gặp may.

Câu hỏi của Eun Tak hiển nhiên khiến giám đốc Kim tỏ ra hoài nghi. Vì một cô gái đến cả địa chỉ liên lạc cũng không biết mà giám đốc lại đặc biệt nhờ cậy việc công ty ư? Anh ấy là Yêu Tinh đấy. Nếu định tìm một

nhân quả chính xác ngay từ đầu không chừng còn buồn cười hơn ấy. Giám đốc Kim rũ bỏ sự ngờ vực hoàn tất việc ký vào tập tài liệu.

“Vậy PD có thể để lại địa chỉ liên lạc không? Tôi sẽ chuyển đến anh ấy giúp cô.”

“Cảm ơn anh. Nhưng mà tên của anh ấy tôi cũng... Ha ha. Bây giờ chắc anh thấy kỳ lạ lắm nhỉ.”

“Cứ chuyện gì dính đến người ấy đều thế cả. Người ấy họ Yoo, tên là Shin Ja.”

Yoo Shin Ja. Eun Tak lẩm nhẩm tên anh. Cái tên lần đầu gặp phải này phát ra thật lạ lẫm từ miệng Eun Tak. Ra khỏi phòng giám đốc, cô vẫn còn căng thẳng đến phát run. Eun Tak hít một hơi thật sâu. Trần đời quả là có nhiều chuyện thần bí và kỳ lạ. Hệt như kỳ tích xuất hiện vào những lúc khó khăn.

***

Tạm thời chương trình Eun Tak đảm trách không còn phải lo lắng đến chuyện quảng cáo nữa. Biên kịch và các nhân viên mừng rỡ hoan hô Eun Tak. Dự án biên tập chương trình cũng được tiến hành theo ý của Eun Tak. Chuyên mục mới sẽ dành một góc để tìm kiếm những người đã chia xa từ lâu. Với mục đích tìm lại những gương mặt và đoạn ký ức bị lãng quên, chương trình sẽ tiếp nhận những câu chuyện và hình ảnh của thính giả gửi đến để giới thiệu ngay tại chỗ, chuẩn bị cho một mục mới liên kết với điện thoại.

Eun Tak cũng có một người mình muốn tìm. Mỗi tình đầu. Đối với Eun Tak, mỗi tình đầu mà cô không thể nhớ chút gì, hệt như một trang sách bị xé rách. Cách đây khá lâu, Eun Tak tìm thấy một cuốn sổ trong ngăn kéo. Đó là quyển sổ cô đã sử dụng lúc còn đi học. Quyển sổ bị ướt nước mưa nên nhăn nhúm hết cả. Eun Tak lật mở quyển sổ, một tờ giấy nhớ rõ ràng là nét

chữ của cô hiện ra. Không biết cô viết tờ giấy ấy khi nào. Nó cũng giống như trang sách chỉ còn lại vết lửa đốt trong tập thơ của Eun Tak, lưu lại một dấu vết trong trái tim Eun Tak. Mảnh giấy nhớ kia tựa như một lời dự đoán rằng kí ức sẽ có ngày biến mất.

Nhớ. Nhất định phải nhớ.

Ý chí của câu “nhất định phải nhớ” cảm tưởng đến mức ám ảnh. Eun Tak lướt mắt trên những dòng chữ.

Tên của người ấy là Kim Shin. Người ấy rất cao, khi cười trông rất buồn.

Người ấy sẽ hóa thành mưa, thành tuyết đầu mùa. Người ấy sẽ giữ lời hứa.

Kim Shin. Chỉ đọc cái tên đó lên thôi mà trái tim cô đã đập liên hồi. Đó có phải tên của mối tình đầu không? Eun Tak nắm lấy lồng ngực. Mỗi khi trời đổ cơn mưa, mỗi lần tuyết rơi xuống, vòng xoáy của nỗi bi thương trong cô lại càng sâu, và dường như nó có liên quan đến mảnh giấy này.

Người là Cô Dâu của người đó.

“Rốt cuộc anh là ai... Tại sao tôi lại là Cô Dâu của anh? Anh là ai?”

Là ai mà lại làm cho cô đau đớn đến mức này. Eun Tak oán hận người mà cô không biết ấy, cô co người lại ôm lấy lồng ngực. Đau quá.

***

Một phong thư xưa cũ được gửi đến lầu một của tòa nhà mà Deok Hwa sở hữu. Hồi trước nó là cửa hàng gà rán, giờ đã trở thành một cửa hàng khác. Lá thư đề tên người nhận Ji Yeon Hee người gửi Ji Eun Tak, được gửi

đến từ một khách sạn ở Canada. Chẳng rõ lý do nhưng đem vứt đi thì thấy trong lòng khó chịu, Deok Hwa đành mang đến ngôi nhà nơi chú Yêu Tinh và chú Phòng Cuối đang sống cùng nhau. Đạo này có rất nhiều việc khiến Deok Hwa cảm thấy kỳ lạ. Tại sao cậu lại gọi người đó là chú Phòng Cuối nhỉ? Cậu và chú Phòng Cuối có quen biết nhau không, từ lúc chú Yêu Tinh xuất hiện, cậu bỗng nảy sinh thắc mắc như vậy. Đã thế chú Yêu Tinh đột ngột xuất hiện và chú Phòng Cuối trông còn có vẻ rất thân thiết với nhau nữa.

Deok Hwa luôn có cảm giác như thể cậu đã bỏ lỡ điều gì đó quan trọng.

Ban đầu khi Yêu Tinh nhìn thấy lá thư Deok Hwa đem tới đặt trên bàn, anh cũng có chút ngờ vực, nhưng sau khi xác nhận phong bì thư thì anh hiểu ra ngay. Lúc đi Canada, Eun Tak bảo anh chờ rồi đột nhiên biến đi đâu mất một lúc. Và rồi giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ mỗi tình đầu đã băng qua lối sang đường để đến bên anh. Có vẻ như mỗi tình đầu của anh đã để lại bức thư này ở khách sạn. Sự đáng yêu của Eun Tak mười chín tuổi vẫn chất chứa ở cả những nơi Yêu Tinh không hề hay biết. Dù anh cũng tò mò không biết Eun Tak mười chín tuổi đã gửi gắm điều gì tới người mẹ đang ở trên thiên đường của cô nhưng anh không thể mở ra được. Chìm trong dòng ký ức một hồi, Yêu Tinh quyết định chuyển bức thư qua cho Thần Chết.

Gặp lại Eun Tak và Sunny trong tình cảnh họ đã bị xóa sạch ký ức cứ như thể đang gây dựng một mối nhân duyên mới. Cái gọi là nhân duyên quả thực rất đáng sợ. Nếu có thể chuyển được lá thư cho Sunny, chủ nhân trước của cửa hàng ở tầng một thì tốt. Yêu Tinh nói, dù là ai trong hai người bọn họ đi đến đó đều rất kỳ lạ, nên nếu nhất định phải đi thì thà để Thần Chết lần đầu tiên gặp họ vẫn hơn. Thần Chết cầm lấy lá thư, trừng mắt nhìn Yêu Tinh. Anh ta do dự, nhưng cũng rất biết ơn. Chín năm rồi mới lại xuất hiện một cái cơ.

***

Thần Chết ngồi ở quán cà phê chờ Sunny. Anh ta đã tìm đến cửa hàng mấy lần nhưng đều công cốc vì Sunny hoàn toàn không đi làm. Cuối cùng anh ta đành phải gửi lại số điện thoại liên lạc của mình cho nhân viên làm thêm ở cửa hàng rồi lui thủ đi về. Cứ thế, sau chín năm ròng rã, anh ta đã nhận được cuộc gọi của Sunny.

Chỉ thông qua điện thoại thì lẽ ra Sunny không biết Thần Chết là ai, thế mà vừa bước vào quán cà phê cô đã đi thẳng đến ngồi vào chỗ đối diện Thần Chết. Khoảnh khắc nhìn thấy cô mở cửa bước vào, cõi lòng anh ta đập dềnh chao đảo tựa như mặt hồ phẳng lặng bị ném xuống một viên đá. Trong giây lát nước mắt anh ta lại trào ra. Trước khi Sunny ngồi xuống Thần Chết đã nhanh chóng dùng tay áo lau đi hàng nước mắt, anh ta nghĩ có khi nào cô nhìn thấy mất rồi không. Cố gắng hết sức để không rơi nước mắt thêm nữa, Thần Chết đăm đăm nhìn Sunny ngồi đối diện. Phải chào hỏi trước mới đúng, thế nhưng cuộc gặp gỡ sau chín năm làm anh ta nghẹn ngào đến không thể thốt nên lời.

“Sao anh không bất ngờ?”

“Vâng?”

“Đột nhiên tôi đến ngồi ở đây mà, sao anh không bất ngờ? Anh biết tôi là ai à? Ánh mắt anh rõ ràng là biết kìa?”

Thần Chết hoảng hồn, liền lắc đầu quầy quậy. Sunny hỏi anh ta có phải là người đã gọi điện thoại không, rồi cô chìa tay ra bảo anh ta đưa lá thư. Thần Chết vội vàng lôi lá thư ra đưa cho cô.

“Sao anh lại khóc? Đã lớn thế này, lại còn trong quán cà phê nữa. Chẳng lẽ vì nhìn thấy tôi nên anh mới khóc à? Nhiều người bất ngờ vì nhìn thấy tôi lắm nhưng chưa thấy ai khóc cả.”

“... Bởi vì cô giống với một cô gái nào đó.”

“Gương mặt tôi đâu có phổ biến đến thế đâu. Mà chúng ta phải giới thiệu về mình đã chứ nhỉ. Anh có danh thiếp không?”

Vẫn là câu hỏi mạnh mẽ đậm chất Sunny ngày nào, giờ thì Thần Chết có thể nói tên cho cô biết được rồi. Dẫu cái tên ấy gây ra nỗi đau đớn đến tận xương tủy cho anh ta. Thần Chết cảm thấy phải nói ra cái tên này với Sunny còn khổ sở hơn lúc anh ta để lộ nước mắt của mình.

“Wang Yeo.”

“Giống tên của một vị vua nào đó nhỉ? Tôi là Sunny.”

Thần Chết khó khăn gật đầu. Đẳng nào Sunny cũng không còn nhớ gì cả. Cái tên Wang Yeo chỉ làm một mình anh ta đau đớn thôi. Dù muôn phần khổ sở nhưng cũng thật may mắn xiết bao. Nhìn gương mặt trắng bệch đang nở nụ cười cay đắng của Thần Chết, Sunny lại cất tiếng.

“Tôi nhớ anh.”^[1]

[1] Trong tiếng Hàn, “Tôi nhớ anh” và “Tôi muốn gặp anh” đều cùng một câu. Lúc nói ra Sunny muốn ám chỉ cả hai nghĩa.

Câu nói ngắn gọn của Sunny như nhấn chìm Thần Chết vào cảm giác nặng nề. Trong lòng nghĩ “Có lẽ nào lại thế”, đôi mắt anh ta long lanh nước.

“Tôi đã nhìn thấy anh qua CCTV ở cửa hàng rồi. Trông anh qua màn hình rất đẹp trai nên tôi tò mò muốn xem ngoài đời đẹp trai đến thế nào. Nhưng phải nói thật là trên màn hình đẹp trai hơn.”

Thần Chết bất lực mỉm cười theo phản xạ. Sunny cũng cười thật tươi.

Sunny cho lá thư vào trong túi xách, sau đó đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Thần Chết chào cô: “Rất vui được gặp cô.” Từng lời từng chữ đều mắc

kẹt ở cổ họng anh ta. Thần Chết trông theo Sunny, cô chào anh ta trước khi quay người bước đi, và rồi những dòng nước mắt cố kìm giữ tuôn ra như suối. Họ lại một lần nữa chia tay. Sự chờ đợi suốt chín năm rông, giờ đã kết thúc. Nếu anh ta chờ đợi thêm chín năm nữa, liệu họ có thể gặp lại nhau hay không? Thần Chết thẫn thờ nhìn theo bóng lưng Sunny.

Tiếng gót giày đang mạnh mẽ dần dần trở nên yếu đi. Sunny bước được vài bước thì không thể đi tiếp nữa, cô dừng lại. Nỗi đau đớn dâng trào dù cô muốn nhìn gương mặt của Thần Chết lâu hơn nữa, nhưng nếu vậy, e là cô sẽ bật khóc nức nở mất thôi.

“Tôi cũng rất vui được gặp anh. Anh Kim Woo Bin.”

Giọng nói thật nhỏ của Sunny nghẹn ngào đầy buồn bã.

***

Ngày mà Yêu Tinh trở về với hư vô, vào cái đêm của chín năm về trước, khi toàn bộ ký ức bị rửa trôi, Sunny không liên lạc được với Eun Tak, cô bé ấy chưa từng bỏ làm thêm mà không nói một lời với cô như thế này. Hôm ấy là một ngày mưa rơi tầm tã. Sunny đi ra phía sau cửa hàng để vứt rác thì trông thấy cậu bé mà Eun Tak thi thoảng vẫn nói chuyện cùng đang run lẩy bẩy trong cơn mưa lạnh. Cô bèn dắt cậu nhóc ấy vào bên trong cửa hàng. Sunny trùm chăn lên cậu bé toàn thân ướt đẫm nước mưa rồi đưa cho cậu một ly trà ấm.

Nhìn cậu bé run rẩy trong làn mưa lạnh giá chờ bà, Sunny lại thấy tội nghiệp cho người bà vì cuộc sống mưu sinh mà đang phải rét run trong giá lạnh. Cái kẻ gọi là Thần gì ấy thật đáng ghét, chẳng có lòng bao dung gì cả, làm cho biết bao con người phải chịu khổ sở. Sunny không che giấu những lời trong lòng, liên tục tuôn ra những lời than phiền về Thần với cậu bé.

“Để cho chị nhớ về kiếp trước rồi lại định xóa sạch đi, cũng không thèm lắng nghe tiếng lòng của người khác nữa.” Lúc Sunny nói như vậy, cậu bé trả lời cô: “Sự quên lãng không phải là sự quan tâm của Thần hay sao?” Chính lúc đó, Sunny bỗng thấy tâm trạng kỳ lạ nhưng cô khẳng định chắc nịch rằng: “Đây là ký ức và cuộc đời của chị nên không mượn Thần phải lo lắng.” Những cánh bướm vây xung quanh cậu bé, vỗ cánh thật mạnh và bay ra khỏi cửa hàng.

Ký ức của Sunny đã được giữ lại như thế.

Thế nhưng Thần Chết ngày hôm nay cô gặp không mất đi ký ức. Giây phút đôi mắt họ chạm nhau, cô biết rằng Thần Chết cũng giữ vẹn nguyên những ký ức đó. Đây cũng lại là một sự quan tâm khác của Thần hay sao? Hay là sự trừng phạt? Sunny không thể đoán được dụng ý của Thần. Thế nhưng cô biết chắc chắn một điều, dù họ có là Wang Yeo và Kim Sun, hay Kim Woo Bin và Sunny, thì hai kẻ nhớ tất cả về nhau ấy vẫn sẽ phải một lần nữa chia tay như thế này.

Câu mong trong kiếp sau của họ, sự chờ đợi sẽ trở nên ngắn ngủi, nhân duyên được kéo dài, không cần một cái cơ nào cũng có thể đứng trước mặt nhau, với cái tên tha thiết duy chỉ có một trên đời. Nếu có tình cờ gặp mặt, họ có thể chạy đến chào hỏi nhau, và tình yêu bất cứ lúc nào cũng là đáp án đúng. Mong cho hai người họ được gặp nhau như thế.

Hơi thở cô hỗn loạn cùng tiếng khóc cố nén xuống mà vẫn trào lên nước nở. Nỗi bi thương không thể nói cho bất cứ ai đang dần xâm chiếm cô.

Mối tình đầu của người ấy

Eun Tak không biết cửa hàng hồi trước của Sunny ở đâu, cô cũng chưa một lần ra nước ngoài. Thế nhưng lá thư được gửi đến cho cô lại nói điều ngược lại. Sự tình cờ ngày một nhiều và vượt quá sức tưởng tượng khiến người ta cảm thấy bức bối này quả là đột ngột và kỳ lạ làm sao. Trong cảm nhận của một Eun Tak bị xóa bỏ ký ức, mọi chuyện đều hết sức lạ lùng. Khi mọi người đã tan làm và về nhà hết, Eun Tak một mình ở trong studio, cô mở lá thư ra. Chữ viết tròn trịa, đúng là nét chữ của cô.

Chào mẹ, người mẹ xinh đẹp luôn lo lắng cho con.

Thiên đường trông thế nào ạ? Có giống nơi này không. Con bây giờ đang viết thư cho mẹ từ Canada đấy.

Chỉ cần bước qua một cánh cửa, nơi giống như thiên đường này sẽ mở rộng ra ngay trước mắt. Chỉ cần đi cùng chú ấy.

Bây giờ đã có người hỏi thăm con rồi.

Hồi đó mẹ luôn lo lắng và thấy có lỗi với con mỗi khi con nhìn thấy những thứ đáng ra không nên thấy, nhưng bây giờ mẹ đừng thế nữa nhé.

Bởi nhờ có năng lực ấy con mới trở nên đặc biệt với ai đó mà.

Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau. Con yêu mẹ. Từ Canada.

Con gái Eun Tak của mẹ.

Nước mắt Eun Tak rơi xuống tí tách trên dòng cuối cùng của bức thư. Người không có hộ chiếu là cô đã viết đầy những lời lẽ mà cô không thể hiểu được trong một bức thư được gửi từ Canada. Cô gái Ji Eun Tak lúc gửi bức thư này xem ra đã rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức muốn khoe với mẹ. Nhưng “chú” là ai mới được? Eun Tak lôi quyển sổ ra, mở tờ giấy nhớ cô viết dòng chữ “phải nhớ” cứ mãi ám ảnh cô. Nhân vật “chú” xuất hiện trong bức thư có phải người tên Kim Shin hay không? Chín năm về trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tâm hồn Eun Tak trống rỗng tựa như bị xuyên thủng ở nơi ký ức đã biến mất. Cô cắn móng tay.

Đang chìm trong những dòng suy nghĩ miên man thì điện thoại của Eun Tak réo vang. Là một số điện thoại chưa được lưu.

“A lô?”

“Tôi là Yoo Shin Ja.”

Cô đang đợi anh ta. Vì anh ta cứ mãi xuất hiện làm lòng cô rối bời, nên cô đang chờ đợi liên lạc từ người đàn ông đã giúp cô.

“Vâng, chào anh.”

Đúng vào thời điểm cô không ngờ tới, thì có cuộc gọi đến. Không hiểu sao giọng nói dịu dàng ở bên kia đầu dây lại làm Eun Tak xao xuyến. Cô bật dậy khỏi ghế, đi lòng vòng xung quanh phòng, cố trấn tĩnh lại sự xao động đang bắt đầu phòng to như một quả bong bóng. Để đề xuống cảm giác ấy, cô vừa nói chuyện điện thoại với anh vừa đi đi lại lại, vô tình chạm vào cây nến thơm trên bàn. Sợ rằng nó sẽ đổ xuống rồi bốc cháy, cô thối tắt ngọn lửa.

Nhờ hành động đó của cô, Yêu Tinh được “triệu hồi” giữa cuộc nói chuyện dang dở. Anh xoay một vòng nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, chợt phát hiện Eun Tak đang đứng bên ngoài phòng thu âm. Âm thanh bị ngắt trong giây lát khiến Eun Tak liên tục lặp lại “A lô?”. Anh nghe thấy giọng nói của cô lặp đi lặp lại nhiều lần ở cả trong điện thoại lẫn bên ngoài. Eun Tak phía bên phòng thu âm đang rất vui, Yêu Tinh cũng khẽ nở một nụ cười.

“Có phải em đang chờ điện thoại của tôi không?”

“À, tôi bận lắm nên dù là điện thoại gọi đến cũng giật mình.”

Câu trả lời cứng nhắc được thốt ra với tốc độ chớp nhoáng, Eun Tak dùng tay phe phẩy hòng làm nguôi đi hơi nóng. Cô trầm giọng, vờ rằng mình bận nên không quan tâm. Yêu Tinh nhìn thấy rất rõ những cảm xúc của Eun Tak, cô vẫn là Eun Tak trong sáng như trước, anh cố nén nụ cười.

“Mặc dù bây giờ nói lời cảm ơn đã trễ nhưng lúc đó cảm ơn anh nhé.”

“VẬY CÔ ĐI DẠO VỚI TÔI ĐƯỢC KHÔNG? JI PD SỐNG Ở Đâu NHÌ?”

“TÔI Ơ! TÔI KHÔNG NÓI CHO ANH BIẾT TÔI SỐNG Ở Đâu Đâu.”

Eun Tak đột nhiên quay ra đằng sau khiến Yêu Tinh phải vội vàng trốn dưới giá sách.

Eun Tak nói địa chỉ của mình, người đàn ông đáp lời: “Vừa hay khoảng ba mươi phút sau tôi cũng ở gần đó.” Vốn dĩ làm gì có chuyện chốc nữa anh sẽ ở gần đó, chẳng qua ý của anh là sẽ đến gặp Eun Tak thôi, mưu mẹo thật là lộ liễu, Eun Tak phì cười. Lộ liễu như vậy nhưng lại khiến trái tim Eun Tak đập thành thịch.

“Bây giờ anh đang rủ tôi hẹn hò đấy à?”

“Vâng, tôi đã quyết tâm rồi. Tôi sẽ hẹn hò với Ji PD.”

Có một khoảng thời gian Eun Tak bị sự thật mình là Cô Dâu của ai đó mà cô không thể nhớ ra được trối buộc, dẫn đến mắc phải chứng trầm cảm. Hôm nay, tuy là lần đầu tiên hẹn hò với người khác giới nhưng cô thấy rất vui. Đối với Eun Tak, những cảm xúc bồn chồn không yên này, nếu trừ bỏ những ngày xưa, mơ hồ không rõ ràng ra thì hình như là lần đầu tiên. Ngắt điện thoại rồi, Eun Tak lôi ra chai nước hoa từ trong túi xách. Đây là loại cô đã dùng từ lúc khoảng hai mươi tuổi. Eun Tak xịt nước hoa lên cổ tay, nước hoa thấm đẫm cả sự hồi hộp trong cô.

Eun Tak và Yêu Tinh sánh vai dạo bước cùng nhau. Hai người sát lại gần một chút, bước đi không hề gượng gạo, những khoảnh khắc ấy Yêu Tinh đều thích cả. Vì được cùng cô sánh bước như thế này nên chín năm qua anh có phải bước đi một mình cũng không sao hết. Một mùi hương ngọt ngào và quen thuộc tỏa ra từ người Eun Tak. Eun Tak vẫn sử dụng loại nước hoa Yêu Tinh tặng. Mỗi khi phát hiện ra những kỷ niệm xưa cũ từ một Eun Tak không còn ký ức, Yêu Tinh lại lặng lẽ cười. Những kỷ niệm ấy như chỉ của riêng mình anh.

“Tôi cũng thích mùi hương đó.”

“À, cái này là mùi hương phụ nữ thích đấy. Anh có vẻ biết rõ về nước hoa phụ nữ nhỉ.”

“Biết rõ về nước hoa phụ nữ thì lạ lắm sao?”

“Tôi có nói gì đâu.”

Eun Tak ngay lập tức ủ rũ rồi tự lẩm bẫm. Yêu Tinh nói với cô.

“Tôi chỉ biết số điện thoại của một người phụ nữ duy nhất.”

Ánh mắt ánh lên vẻ không tin, Eun Tak nhìn chăm chăm Yêu Tinh đang đưa lời giải thích. Nào là không có việc cần sử dụng điện thoại di động, nào là không gọi điện thoại di động, chỉ gặp mặt nói chuyện thôi.

Cách nói chuyện của anh so với người bình thường có chút khác biệt, Eun Tak nghĩ có khi nào là vì cách đối nhân xử thế hay không. Tiếng chuông báo thức của điện thoại di động réo vang. Eun Tak nhanh chóng lấy ra lọ thuốc và chai nước suối từ trong túi xách. Nếu không đặt báo thức thì khó lòng nhớ được việc uống thuốc, mà hề quên uống thuốc một cái, cô lại vô cùng khổ sở. Phải uống thuốc đều đặn thì tâm trạng của Eun Tak mới có thể theo kịp người bình thường.

Nhìn Eun Tak nuốt viên thuốc, đôi mắt Yêu Tinh tràn ngập vẻ lo lắng. Anh không thể đoán được Eun Tak đã sống như thế nào trong suốt thời gian không có anh. Cô đã đạt được giấc mơ trở thành PD radio vô cùng đáng khen, cũng vẫn đáng yêu như trước nên anh cho rằng cô sống rất tốt. Thế nhưng sự trầm cảm của Eun Tak mà đôi khi anh thấy được là một khoảng trống Yêu Tinh không hề hay biết. Anh dè dặt hỏi cô đó là thuốc gì.

“Thuốc uống vì bị bệnh trong tâm chẳng?”

“Từ khi nào vậy? Tôi hỏi... lý do được không?”

“Ừm. Thực ra thì tôi cũng không biết lý do. Hình như là bắt đầu từ cái gì đó thì phải. Anh bỏ chạy cũng được. Tôi thật lòng cho anh cơ hội đấy. Tôi có hơi kỳ lạ mà.”

“VẬY có khi tôi còn kỳ lạ hơn em.”

Thật biết ơn anh vì những lời ấy, Eun Tak bật cười ha ha.

Eun Tak cười, cảnh tượng ấy vẫn làm lòng Yêu Tinh đau đớn. Bệnh trong tâm của Eun Tak xem ra là tại anh. Anh đã cầu mong cô không đau ốm, luôn luôn hạnh phúc, thế nhưng xem ra đến cả điều đó cũng không thành.

Ánh mắt sâu thăm thẳm của người đàn ông khiến Eun Tak như bị đắm chìm vào trong, cô gãi đầu bối rối, cứ đứng chôn chân mãi một chỗ.

“À, tôi sẽ xin nghỉ phép. Sợ anh thành linh “đến gần đây” nên tôi nói trước cho anh biết.”

“Em định đi đâu?”

“Nước ngoài. Lần đầu tiên ra nước ngoài nên tôi cực kỳ cực kỳ run. Tôi quê mùa thật nhỉ?”

Eun Tak nghĩ đến việc phải đi để xác nhận nơi mà cô đã gửi bức thư. Nếu đặt chân đến nơi đó, không chừng cô có thể nhớ ra những điều bị mình lãng quên cũng nên, Eun Tak hy vọng thế. Cả sự trầm cảm xuất hiện “từ một ngày nào đó”, sợi dây chuyền, mảnh giấy nhớ và bức thư. Cô muốn tìm hiểu tất cả.

Yêu Tinh nhìn Eun Tak, không phải cô chưa ra nước ngoài bao giờ nhưng cô lại nói đây là “Lần đầu tiên”, làm anh nhớ đến Eun Tak của lần đầu xuất ngoại ấy. Lúc đó, cô là một học sinh rất mạnh mẽ và vô cùng hoạt bát.

“Dù là lần đầu tiên nhưng em sẽ không run đâu. Em sẽ rất tự nhiên, không giống như đi lần đầu. Em sẽ cư xử hết như người bản địa vậy nên đừng lo lắng.”

“Anh có biết gì về tôi đâu.”

“Em cứ tin tôi đi.”

Nếu giọng nói đầy tình cảm của anh thì thậm chí như thế, Eun Tak cũng muốn tin. Có sao đâu? Dù chưa gặp nhau được bao nhiêu lần nhưng vì giọng nói ấy thật dịu dàng trìu mến nên Eun Tak suýt chút nữa đã gật đầu theo kiểu “Tôi cũng không biết nữa.”

***

Thế nhưng nói gì thì nói, đây vẫn là chuyến du lịch nước ngoài đầu tiên của Eun Tak. Từ trước khi lên máy bay bụng dạ cô đã nhộn nhạo, lúc đặt chân đến Quebec, cô đã ở trong tình trạng không thể điều khiển được nữa. Vạt áo khoác dài tung bay, Eun Tak nhìn một lượt phong cảnh xung quanh. Những chiếc lá phong được khoác thêm một màu đậm lay động theo cơn gió mát mẻ, giống như đang chào đón Eun Tak. Lâu lắm rồi không phải nhờ đến tác dụng của thuốc mà cô thật sự vui vẻ như thế này. Liệu có phải vì không khí trong lành hay không mà cảm giác đầu óc cô cũng thông thoáng hẳn. Trong lòng nhen nhóm hy vọng rằng mình có thể nhận ra điều gì đó, mỗi bước chân của Eun Tak lại càng thêm hân hoan.

Không khó để tìm ra khách sạn nơi bức thư được gửi đi. Đó là một khách sạn to như tòa thành, có thể nhìn thấy rất rõ dù đang ở bất cứ đâu trong thành phố này. Eun Tak rụt rè hỏi bằng thứ tiếng Anh lồm bồm, may mắn thay cô nhân viên lại là người Hàn Quốc. Eun Tak cho nhân viên xem bức thư, nhờ con tem dính trên đó, nhân viên xác nhận bức thư này được viết từ khoảng mười năm trước. Bức thư mới được phát hiện cách đây không lâu nên bị gửi đi muộn. Nhân viên giải thích chi tiết và gửi lời xin lỗi Eun Tak.

Eun Tak không hề biết mình đã gửi bức thư này đi, nên cô thấy chẳng sao. Trái lại nếu bức thư đến vào ngay lúc đó, Eun Tak chắc hẳn sẽ trăn trở, suy nghĩ thật lâu vì không biết ý nghĩa của bức thư, cũng giống như tờ giấy nhớ được viết trong cuốn sổ dạo gần đây.

Nhân viên nở nụ cười từ tốn. Để xin lỗi về chuyện bức thư nhân viên đề nghị cô ở lại qua đêm trong khách sạn. Chỉ nhìn lướt qua cũng biết đây là một khách sạn hạng sang, Eun Tak vui vẻ chấp nhận phương án của khách sạn.

Căn phòng được khách sạn sắp xếp vượt quá sự mong đợi của Eun Tak. Giường rộng thênh thang và êm ái, trên bàn có cả bánh quy, đồ dùng cá nhân được chuẩn bị sẵn, tất cả đều là đồ cao cấp. Mở cửa sổ ra còn có thể nhìn xuống khu vườn ngập màu xanh của khách sạn.

Sau khi xác nhận bức thư đã được gửi từ chính khách sạn này vào khoảng năm Eun Tak mười chín tuổi, cô liền nghĩ thăm thú xung quanh một chút cũng tốt, biết đâu ngắm nhìn nơi đây lại khiến cô nhớ ra được ký ức gì đó thì sao, lâu lắm cô mới có một kỳ nghỉ mà. Thành phố này xa đến độ chỉ đi máy bay không thôi đã mất nguyên nửa ngày, nên sẵn dịp tận hưởng khung cảnh một chút xem ra cũng không phải là ý tồi.

Eun Tak bước ra ngoài đường, nhìn ngắm những con người đi ngang qua cô, tận hưởng cơn gió mát lành lướt qua. Mới liếc mắt cô đã nhìn thấy một anh chàng đẹp trai đang đi bộ. Ở nước ngoài thích thật, đang bận nghĩ ngợi thì anh chàng đẹp trai đó đi lướt qua rồi cất tiếng chào cô.

“Lại gặp nhau rồi nhỉ.”

“Đúng vậy.”

Eun Tak đáp lời anh ta thật tự nhiên rồi bước về phía trước, song cô vội vã quay ra sau. Giữa dòng người qua lại, anh chàng cô vừa nhìn thấy lúc nãy đã biến mất chỉ trong tích tắc. Cô đáp lời “Đúng vậy” trong vô thức

với anh ta. Cứ như thể cô biết anh ta. Trong cơn bàng hoàng, Eun Tak vội đuổi theo, định hỏi anh ta: “Làm thế nào anh biết tôi?”, nhưng dù cô có luẩn quẩn ở đó một lúc lâu vẫn chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu. Như thể anh ta là ma vậy.

Vì chạy quá vội, Eun Tak phải điều hòa lại hơi thở đang dồn dập, cô nhìn đảo dác xung quanh, chuyện gì vậy? Những cảnh tượng như có như không ấy cứ lờn vờn trong đầu cô. Bỗng một người phụ nữ bán hàng cất tiếng gọi Eun Tak còn đang đứng đó ngơ ngác. Người phụ nữ ấy nhìn sợi dây chuyền trên cổ Eun Tak.

“Rất vui được gặp lại.”

Đây lại là ý gì nữa? Eun Tak chỉ biết chớp chớp đôi mắt, thấy cô như vậy người phụ nữ liền giải thích.

“À, tôi đang nói đến sợi dây chuyền trên cổ cô. Sợi dây đó là do tôi làm.”

Đây là món trang sức mà bà đã tự tay tỉ mỉ làm từng chút một, nên chỉ cần liếc qua thôi người phụ nữ ấy đã nhận ra ngay. Bà chỉ vào chữ “Destin” được khắc trên sợi dây, rồi nói với Eun Tak.

“Trong tiếng Pháp, nó có nghĩa là “Định mệnh đã được ông trời định sẵn”. Là định mệnh vượt ra khỏi tầm hiểu biết của con người.”

Định mệnh. Eun Tak mân mê sợi dây chuyền, lẩm nhẩm từ ấy. Có ai đó đã mua sợi dây chuyền ở nơi này và tặng nó cho cô ư? Nếu không thì là cô đã trực tiếp đến đây mua nó? Cô không thể đoán ra. Hình như nhận ra điều gì đó nhưng cuối cùng cô chỉ rơi vào cảm giác hỗn loạn càng lúc càng sâu.

“Cô có đang sống hạnh phúc với người tặng cho cô sợi dây chuyền đó không?”

Câu hỏi cuối cùng của người phụ nữ cứ mắc kẹt trong đầu Eun Tak.

Eun Tak ngăn người bước đi. Cô không biết phải làm thế nào mới hoàn thành được những mảnh ghép này nữa. Eun Tak bây giờ hết như đang đi trong một đường hầm mãi không nhìn thấy đích đến. Với tốc độ này có lẽ cô không thể đi đến cuối đường hầm đó được.

Eun Tak tiếp tục lê bước. Những phong cảnh xa lạ xung quanh cô trở nên thân thuộc từ lúc nào không biết. Cô đang nặng nề bước đi, đầu cúi gằm, thì bỗng bước lùi về sau, dừng phía trước một cánh cửa. Đó là một cánh cửa màu đỏ rất bình thường. Hình như cô từng mở cánh cửa này rồi thì phải, có lẽ cô phải mở nó ra ngay. Tuy đây là lần đầu tiên Eun Tak nhìn thấy cánh cửa ấy, nhưng lòng cô tựa như đã chờ đợi rất lâu để được mở nó ra.

Trong lúc Eun Tak chậm rãi chớp mắt vì cảm giác lạ lẫm thì đột nhiên cánh cửa mở ra như thể đọc được suy nghĩ của cô. Và rồi từ trong cánh cửa ấy, một người bước ra. Chính là người đàn ông đó.

Thích, trái tim Eun Tak như ngừng đập. Còn người đàn ông đó chỉ biết nở nụ cười gượng gạo. Đến tận đây mà còn gặp anh ta thì phải nói nhân duyên của họ có khi là sắp đặt của Thần. Canada chứ đâu phải Hàn Quốc. Canada còn rộng gấp hàng chục lần Hàn Quốc, mà trên thế giới này còn có bao nhiêu quốc gia nữa chứ. Tính thế sẽ không có điểm dừng mất. Đến mức này thì thật sự quá kỳ lạ, hôm nay, à mà đúng hơn là từ sau khi gặp anh ta, ngày nào của Eun Tak cũng toàn những chuyện quái lạ.

Eun Tak ngăn người ra với vẻ mặt “Không đời nào lại có chuyện này được”. Yêu Tinh gượng ngừng, bắt đầu tuôn ra mấy lời biện minh.

“Tôi đi công tác. Vì cần hội ý chuyện tham khảo góc cạnh của các đồ dùng trong nhà nên...”

Tự nghĩ cũng thấy mình đang ăn nói lung tung, Yêu Tinh liền ngừng biện minh của anh. Để tìm Eun Tak đã đi ra nước ngoài, anh cứ đóng cửa vào rồi lại mở cửa ra, không có quốc gia nào không tìm đến. Càng không tìm ra Eun Tak, dự cảm có khi nào cô đến đây hay không của Yêu Tinh càng trở nên mãnh liệt. Anh thật sự rất muốn đến nơi này. Anh muốn một lần nữa cùng cô trải qua những giờ phút hạnh phúc ở nơi đây. Thế nhưng có lẽ anh không thể đến được. Đối với Eun Tak, rõ ràng cuộc gặp gỡ này là gượng ép, chưa kể Eun Tak sẽ bàng hoàng nữa. Nếu hai người ở cùng nhau, không biết chừng chỉ đem đến sự rối rắm cho Eun Tak đã mất đi ký ức mà thôi, thế nên anh đã khổ sở một lúc lâu. Cuối cùng, bất chấp sự khổ não vô căn cứ, dài lê thê ấy, anh lại đứng đây, ngay trước mặt Eun Tak.

Vì xấu hổ, Yêu Tinh hỏi Eun Tak với vẻ ngại ngùng.

“Em có khỏe không?”

“Có phải anh đi theo tôi không?”

“Nếu tôi nói đúng thì có bị bắt không?”

“Anh làm thế nào?”

“Tôi không phải người xấu.”

“Làm sao tôi biết được.”

“Nếu đi dạo cùng nhau, có khi em biết được cũng nên?”

Khóe miệng Yêu Tinh khẽ nhếch lên làm lòng Eun Tak rung động. Sự tình cờ theo sắp xếp của Thần nhìn chung được gọi là nhân duyên. Giờ Eun Tak còn nghĩ, liệu người đàn ông kỳ quặc và thần bí này có phải là nhân duyên của cô hay không. Dầu vậy cô vẫn định bụng phải bác bỏ quyết liệt cái tâm trạng kỳ lạ đang ngày một lớn dần ấy, tuy nhiên người đàn ông kia bỗng lôi chuyện tài trợ ra. Nghe thấy lời lẩm bẩm “Lúc đó rõ ràng em bảo là

sẽ mời tôi ăn cơm mà?” của anh ta, Eun Tak lập tức lấy tinh thần và kêu anh ta dừng lại. Cô không được quên người đàn ông này là giám đốc của tập đoàn lớn đã tài trợ cho chương trình radio của cô.

Eun Tak bảo sẽ làm hướng dẫn viên cho anh rồi phăm phăm đi trước dẫn đường. Nụ cười của Yêu Tinh càng nở rộng, bóng lưng của cô vẫn đáng yêu như cô bé năm nào. Đang đi trước dẫn đường, đột nhiên Eun Tak nhớ ra chuyện gì đó, bèn mặt nhăn mày nhíu hỏi anh.

“Cơ mà tôi có nói là tôi đi Canada à? Không phải tôi chỉ nói là tôi đi nước ngoài thôi sao?”

“... Em có nói, hình như là có đấy. Tôi có nghe em nhắc gì đến đất nước lá phong mà.”

“À! Đất nước lá phong. Tôi nhớ ra rồi. Đi hướng này.”

Nghe thấy từ ngữ quen thuộc thốt ra từ miệng anh, Eun Tak tạm gác sự nghi ngờ, tiếp tục bước về phía trước. Yêu Tinh thở ra một hơi nhẹ nhõm, hăng hái đuổi theo cô. Chuyện về đất nước lá phong đã là chuyện của mười năm trước. May cho anh Eun Tak không dò hỏi gì thêm.

Eun Tak và Yêu Tinh, mỗi người cầm trong tay một chiếc bánh sandwich, đứng ở phía đầu của ngọn đồi có thể nhìn xuống toàn cảnh thành phố. Tất cả mọi thứ trong tầm mắt đều thật đẹp. Chẳng hiểu sao bánh sandwich hình như cũng ngon hơn. Yêu Tinh cắn một miếng bánh sandwich, quay sang hỏi Eun Tak đang tập trung nhai ngấu nghiến để xoa dịu cơn đói: “Lại thành ra thế này sao?”

“Có sao đâu. Xem như chúng ta đi dạo mát, cũng hay mà.”

“Không phải PD mà là tôi đây này. Tôi chỉ được đối xử như thế này thôi sao? Hợp đồng tài trợ phải giải quyết thế nào đây.”

Eun Tak còn đang há miệng định cắn một miếng to liền khựng lại. Cô không thể ngờ anh ta lại nói vậy. Cứ tưởng anh ta là người tốt, dù cô có mua cho thứ hơn thế nữa anh ta cũng sẽ không nói gì, nhưng hóa ra mua sandwich rồi, anh ta lại đưa mắt liếc cô thế này đây. Thế nên xem ra mấy người giàu có đúng là chẳng ra làm sao. Eun Tak thấy xấu hổ, cô lại thầm chửi mắng mấy người giàu có.

“À, thực ra là chuyến du lịch này tôi không dự tính trước, vì đi đột ngột nên chỉ đổi được một ít tiền thôi. Anh thích cái gì nào?”

“Thịt bò.”

Eun Tak tránh ánh mắt anh, cô định tìm cớ thoái thác rằng “Tôi không thích thịt bò”, nhưng rõ ràng đó là một lời nói dối trắng trợn. Xem ra anh ta sẽ không đơn giản bỏ qua cho cô đâu, Eun Tak đành trả lời đại khái: “Tôi biết rồi. Sau này tôi sẽ mua cho anh.”

Eun Tak ăn hết bánh mì sandwich, cô định đi lên đồi thì người đàn ông đã nhanh nhẹn nắm lấy cánh tay cô. Eun Tak sửng sờ, nhìn chăm chăm vào cánh tay đang bị anh ta nắm lấy. Nét mặt anh ta có đôi chút bối rối.

“Hương đó... không có gì đâu. Đi hương này đi. Tôi sẽ làm hương dẫn viên cho em.”

Nếu Eun Tak cứ thế mà đi lên ngọn đồi, cô sẽ nhìn thấy cảnh tượng cô tịch đó, nơi những ngôi mộ cứ nối nhau xếp thành hàng. Yêu Tinh tuyệt đối không muốn cho cô thấy lại nơi ấy.

Nghe anh nói vậy, dù có hơi run nhưng Eun Tak chỉ lạnh lùng gật đầu.

“Vậy cũng được sao? Không phải tôi làm phiền anh quá đấy chứ?”

“Không sao đâu. Em có làm phiền một chút tôi cũng rất vui nên cứ thế đi.”

Hình như anh ta học được cách nói này ở đâu thì phải, Eun Tak phì cười rồi bước theo sau người đàn ông. Con đường anh ta chỉ cho cô là những con đường mà mới nãy Eun Tak đã đi qua, nhưng bây giờ lại có một sức hút khác hoàn toàn. Lấp lánh hơn nhiều, cũng đẹp hơn, khiến Eun Tak không thể dời mắt. Không biết có phải là do đi cùng ai đó nên mới như vậy không. Khi bước chân họ giẫm lên những chiếc lá phong phủ kín con đường, Eun Tak bỗng nổi cơn tò mò.

“Xem ra anh biết rất rõ Quebec nhỉ? Anh từng đến đây rồi à?”

“Tôi đến cùng với mối tình đầu... Chúng tôi đi cùng nhau được bốn lần.”

Bước chân của hai người dần chậm lại. Nét mặt Yêu Tinh trở nên cô đơn, trong khi Eun Tak lại có phần thất vọng.

“À... thì ra anh đã có bạn gái.”

“Nhưng bây giờ chia tay rồi.”

“Sao lại chia tay vậy?”

“Bởi vì tôi đã bỏ đi rất lâu, rất xa. Chắc là quá đau khổ nên cô ấy đã quên hết mọi thứ về tôi.”

Yêu Tinh lặng yên nhìn Eun Tak. Dẫu cho anh từng mong Eun Tak quên anh đi và sống một cuộc đời thật bình an, thế nhưng trong anh luôn cảm thấy tiếc nuối. Cũng đâu còn cách nào khác. Eun Tak cảm nhận được rất rõ ràng nỗi cô đơn của Yêu Tinh, tựa như phong cảnh mỗi buổi chiều khi ánh hoàng hôn buông xuống.

“Người ta bảo mỗi tình đầu thường không thành mà... Chắc là anh yêu cô ấy nhiều lắm.”

“Hình như là thế. Đến mức nhẫn nhịn như thế này tôi cũng thấy khó khăn.”

“Nhẫn nhịn gì cơ?”

“Muốn nắm tay, muốn ôm cô ấy, như vậy đấy.”

“Cô gái ấy đã quên hết rồi, thế nhưng xem ra giám đốc vẫn không thể quên được.”

Eun Tak cắn chặt môi, gương mặt cô u ám. Nghĩ đến chuyện này làm tâm trạng cô không tốt chút nào. Gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng của Eun Tak thật đáng yêu, Yêu Tinh khẽ cười. Để không quên đi dáng vẻ em vẫn cứ mãi dễ thương thế này nên mỗi ngày tôi đều nhớ đến.

“Ừ. Dù chỉ một ngày, hay một phút giây, tôi đều không quên.”

“Cô gái ấy sướng thật đấy.”

Cơn gió thổi qua làm những chiếc lá phong rơi la đà trên hai người bọn họ. Thay vì đưa tay bắt lấy, Eun Tak lại gạt phắt đi.

“Em có biết chuyện đó không? Nếu bắt lấy lá phong rơi xuống thì tình yêu cùng với người đang đi bên cạnh mình sẽ thành hiện thực đấy.”

“Gì cơ? Xem ra là mỗi tình đầu nói cho anh rồi!”

“Ừ. Cô ấy còn bắt lấy lá phong nữa.”

Không thể chịu đựng thêm được nữa, Eun Tak cất cao giọng. Càng nghe càng thấy bài ca về mỗi tình đầu của anh đã dài quá rồi. Thêm vào đó anh cũng quá sức đau lòng. Từ ánh mắt đầy đau đớn, cho đến giọng nói,

bước chân, tất cả đều quá bi thương khiến cô suýt cầu nguyện cho mối tình đầu của anh trở thành hiện thực.

“Anh tin vào chuyện đó à? Dù cô ấy bắt được lá phong nhưng hai người cũng có thành đầu. Bây giờ người anh đang đi cùng là tôi mà. Anh có cảm tình với tôi cơ mà. Đàn ông đúng là ngốc, cứ toàn nói về người yêu cũ với cô gái mà họ có cảm tình thôi.”

Eun Tak trừng mắt nhìn anh, Yêu Tinh nở nụ cười mơ hồ, hỏi cô.

“VẬY SAO?”

“KHÔNG PHẢI HAY SAO?”

Eun Tak quay về khách sạn, cô vừa rửa tay vừa thấy bức bối trong người. Đi tin vào cái chuyện “Nếu bắt được lá phong thì tình yêu sẽ trở thành hiện thực” cơ đấy, đúng là không khác nào đồ ngốc. Chỉ là chiêu tán tỉnh của bọn con gái thôi, đến cái đấy mà cũng không biết. Điên cả người, đúng là không còn lời nào để nói với anh ta. Mà tại sao mình lại tức giận thế này nhỉ? Đầu óc cứ rối tung hết cả lên. Chỉ riêng chuyện không nhớ ra được gì đã đủ buồn phiền rồi, người đàn ông chưa gặp được mấy lần này còn xối tung đầu óc cô lên nữa.

Eun Tak đỡ đầu, ngả người trên ghế sofa trong phòng khách sạn, nhìn đăm đăm lên trần nhà, tiếp đó nhìn ra ngoài cửa sổ. Khu vườn bên ngoài cửa sổ mới đẹp làm sao. Người đàn ông đó cũng đang ở bên ngoài khu vườn. Giờ thì Eun Tak không thèm bất ngờ nữa.

Người phụ nữ bán hàng hỏi cô: “Cô có đang hạnh phúc với người đã tặng cô sợi dây chuyền không?”, cái tên Kim Shin, cả khách sạn mà cô đã gửi bức thư mười năm trước, thêm nữa là người đàn ông đang đứng ở đây.

Eun Tak mặc áo khoác vào, mở cửa đi ra ngoài.

“Sao anh lại ở đây? Anh ở khách sạn này à?”

Sự xuất hiện đột ngột của Eun Tak không làm Yêu Tinh bất ngờ, anh chỉ bình thản trả lời cô: “Đúng thế.” Kỳ lạ đến mức này là đủ lắm rồi. Giờ Eun Tak muốn hỏi cho rõ.

“Cơ mà anh này, có khi nào chúng ta từng gặp nhau hay chưa? Khoảng... mười năm trước ấy?”

Chú ơi! Yêu Tinh có cảm giác như thể mình đang nghe thấy giọng của Eun Tak mười chín tuổi gọi anh - Trái tim anh lặng đi.

Ánh mắt mông lung của người đàn ông khiến Eun Tak do dự.

“À tôi nói có hơi kỳ quặc nhưng không phải tôi đang tán tỉnh anh đâu. Chỉ là trong lòng tôi cứ thấy kỳ lạ...”

“Em thích tôi à?”

“À không, tôi thật sự không tán tỉnh anh đâu... Vâng.”

Anh không nói gì chỉ nhìn Eun Tak chăm chú, cô cố gắng trấn tĩnh lại tâm tình đang run rẩy, cố ý giải thích thêm. Cô cũng không định như thế này đứng trước mặt anh ta đâu, nhưng chẳng biết làm sao lại thành ra thế mất rồi. Lời nói thoát ra còn nhanh hơn cả suy nghĩ của cô.

“Tôi thích anh. Để tham khảo thêm thì tôi không có bạn trai. Kiếp này hình như tôi không có duyên với đàn ông thì phải. Thế thôi. Tôi xin phép. Anh đi dạo vui vẻ nhé.”

Anh vẫn chẳng nói lời nào mà chỉ nhìn cô. Cô đã bày tỏ lòng mình rồi nhưng đối phương lại ngậm chặt miệng không nói gì, khiến Eun Tak càng thêm xấu hổ.

Yêu Tinh không thể nói được lời nào. Dầu cho Eun Tak đã đánh mất ký ức, dầu cho dấu ấn Cô Dâu của Yêu Tinh đã bị xóa sạch nhưng cô vẫn thích anh, còn bày tỏ với anh. Chưa gì anh đã thấy sợ hãi, đây là phần thưởng, hay sự trừng phạt? Anh đang rung động. Không thể để cô đi được, Yêu Tinh vội vã giữ lấy Eun Tak đang toan quay người bỏ đi.

***

Hai người họ cùng nhau đi đến nhà hàng. Eun Tak đi lấy chỗ trước, cô ngồi vào bàn. Đang gọi điện thoại. Đây là cảnh tượng Yêu Tinh từng nhìn thấy, cảnh tượng đã hàng ngàn hàng vạn lần ám ảnh trong đầu anh. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng, cái gáy trắng trẻo xinh đẹp, cổ đeo một sợi dây chuyền, đôi má đỏ lên vì xấu hổ. Gọi điện thoại xong, Eun Tak quay đầu lại phía sau nhìn, cô vẫy tay gọi anh.

“Giám đốc ơi!”

“Thì ra tương lai mà tôi nhìn thấy là đúng. Thì ra em đã gặp cái thằng giám đốc ấy. Không thể nhịn cười được, thật quá sức xấu hổ mà.”

Eun Tak liếc qua một lượt giá trong cuốn thực đơn. Yêu Tinh ngồi đối diện cô, nhìn Eun Tak như vậy, anh chỉ muốn cười thật rạng rỡ nhưng phải chật vật nhịn xuống. Sự thật rằng Eun Tak hai mươi chín tuổi đang ngồi trước mặt anh đây thật quá sức thần kỳ. Làm thế nào mới quay đi quay lại đã đến tương lai này rồi? Eun Tak liếc qua thực đơn xong, liền hỏi anh: “Có phải anh cũng đến nơi này với mỗi tình đầu không?” Đương nhiên rồi. Khi đó nơi này còn được mỗi tình đầu ấy coi là quán ăn yêu thích nữa. Eun Tak lên tiếng cầu nhàu bằng vẻ mặt ủ rũ.

“Hai người ăn đồ đắt tiền thật đấy.”

“Thế nhưng cũng vô ích thôi. Cô ấy đã quên hết rồi.”

“... Sau khi chia tay vẫn còn gặp nhau ư?”

“Ừ.”

Lòng dạ bị tổn thương, Eun Tak lại cúi đầu vào thực đơn. Nhìn cô như vậy, Yêu Tinh cắn môi, cố hết sức để không bật cười. Tất cả mọi thứ thuộc về Eun Tak đều làm anh thấy vui. Eun Tak đang vờ yên lặng đọc thực đơn, chợt ngừng phắt đầu lên.

“Mỗi tình đầu ấy mà, trong ước nào chẳng đẹp đẽ, nhưng nghĩ lại thì thấy không ra làm sao cả.”

“Đâu phải thế. Vẫn đẹp mà.”

Eun Tak giận dữ, lớn tiếng gọi phục vụ như không muốn nghe anh nói thêm gì nữa. Rồi cô lại ầm ức hỏi anh.

“Bỏ qua chuyện vẫn đẹp như trước đi, anh không thấy người hiện tại mới đẹp sao? Đạo gần đây tôi đẹp lên đấy. Đương nhiên là do tôi nghĩ thế.”

Mỗi khoảnh khắc trôi qua lại có thể hạnh phúc nhiều đến thế này ư? Yêu Tinh tự hỏi điều đó và cảm thấy hạnh phúc. Mười chín tuổi, hay hai mươi chín tuổi, Eun Tak vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn tươi tắn như thế, chỉ nhìn cô thôi anh cũng thấy hạnh phúc. Nụ cười lưu lại trên vành môi anh rất lâu. Yêu Tinh lặng yên nhìn Eun Tak, rồi cất lời hỏi cô.

“Ngày mai chúng ta cũng gặp nhau chứ?”

“Gặp nhau trước khi em lên máy bay là được mà.”

Nghe anh nói vậy, Eun Tak toe toét cười, gật gật đầu. Người đàn ông ấy cũng đang nhìn cô cười rất tươi, thật vui làm sao.

***

Lúc hai người chia tay, anh bảo với cô rằng mình phải đi đến một nơi. Trên đường về lại khách sạn, cô cầm lấy một quyển catalogue hướng dẫn du lịch ở gần đó. Có nơi nào hay để đi với anh trước khi về không nhỉ? Trong lòng rung động, Eun Tak lật mở từng trang của quyển catalogue, cô dừng lại ở tấm ảnh ngọn đồi trong một ngày rực nắng. Eun Tak nhớ lại lúc anh bảo rằng ở nơi đó không có gì cả và chặn trước mặt cô. Bóng lưng cô độc của anh ngồi ở nơi đó cũng... Bóng lưng? Tiếp đó là khoảnh khắc những bào tử của cây bồ công anh bay đi như những bông tuyết, và cả bức ảnh đen trắng mờ mờ trên ngôi mộ. Gương mặt trong bức ảnh ấy chính là anh. Những dư ảnh cứ nối tiếp nhau lướt qua trong đầu cô, Eun Tak nắm chặt lấy quyển catalogue, vội vã chạy đi thật nhanh.

Cô bắt đầu nắm được những thứ mà trước đây mình dường như không thể. Eun Tak leo lên ngọn đồi rộng mênh mông, những bia mộ đang dựng ở đó giống hệt với cảnh tượng trong đầu cô. Và trong số những tấm bia ấy, có một cái gắn ảnh của anh. Dù bức ảnh đã cũ kỹ nhưng nhìn vẫn rất rõ ràng. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Phía trên Eun Tak đang bàng hoàng đến choáng váng xuất hiện một cái bóng dài. Yêu Tinh đang đứng phía sau Eun Tak. Eun Tak thần thờ nhìn anh, cô chật vật mở miệng hỏi.

“Người này là giám đốc đúng không? Giám đốc là ma đúng không?”

Đứng trước mặt anh, người đang lặng im không nói một lời, lời nói của Eun Tak càng trở nên gấp gáp.

“Anh đã chết rồi ư? Thế nên anh mới liên tục xuất hiện trước mặt tôi?”

“...Em vẫn còn nhìn thấy hồn ma ư?”

“Vẫn còn...? Làm sao anh biết được chuyện tôi nhìn thấy hồn ma? Anh là ai? Anh có đúng là ma không? Tôi hỏi làm sao anh biết được tôi nhìn thấy ma cơ mà!”

Yêu Tinh không thể thốt nên lời. Anh phải giải thích với cô thế nào đây? Dù anh giải thích thì liệu cô có hiểu được hay không? Yêu Tinh đang hồi hận.

Eun Tak thấy rối rắm, gần như bán loạn. Cô đã nhìn và nghiên ngẫm tờ giấy nhớ ấy gần mười năm, nhưng mỗi khi định phát âm cái tên ấy là một cảm xúc không thể gọi tên từ sâu trong trái tim lại bùng lên. Eun Tak gắng sức, chật vật nói ra cái tên ấy.

“Có phải tên của anh là Kim Shin không?”

Eun Tak đáng lẽ không được biết cái tên đó. Yêu Tinh không rõ cô biết được nó bằng cách nào, anh chỉ biết sững sờ nhìn Eun Tak.

“Mười năm trước anh đã cùng tôi đến đây sao? Đúng không? Thế nhưng tại sao tôi lại không nhớ chút gì hết thế này? Anh nói gì đi chứ, tôi hỏi anh là ai cơ mà! Tại sao tôi lại viết là tôi không được quên anh? Tại sao tôi lại viết tôi là Cô Dâu của anh? Anh là Kim Shin chứ gì? Đúng không?”

Lòng ngực Eun Tak lạnh giá như thể bị cắt bỏ cái gì đó nếu được lấp đầy bằng tên anh, hình như mới có thể hoàn chỉnh trở lại được. Bởi vậy, Eun Tak lấy hết sức gào lên. Không rõ lý do nhưng cứ mỗi lần trời đổ mưa, mỗi lần tuyết rơi, không, ngày nào cũng lặp lại mới phải, việc bản thân cứ mãi bước đi trong hư vô này, Eun Tak không muốn tiếp tục nữa.

“Không phải.”

Đôi mắt Yêu Tinh khẽ run rẩy. Nhìn Eun Tak đau khổ đối với anh luôn vô cùng khổ sở.

“Muộn rồi. Em về khách sạn đi.”

Nghe thấy câu trả lời cụt ngắn của Yêu Tinh, khuôn mặt Eun Tak càng trở nên méo mó lộn xộn. Anh chỉ để lại một câu nói đó, rồi không để

cho Eun Tak kịp ngăn cản, nhanh chóng bỏ đi thật xa. Cơn đau mãnh liệt giờ đây lại trở dậy hết như thanh kiếm đã biến mất trên lồng ngực rít gào lên một lần nữa. Anh đã sai rồi. Lồng anh đau đớn. Suy nghĩ của anh quá nông cạn.

Anh là người mà đáng ra cô phải quên đi mới đúng.

***

Eun Tak đứng chờ đợi ở nơi anh đã bỏ đi, cứ như vậy lang thang trong vô định. Trời càng lúc càng tối, các cửa hàng đã bật đèn sáng trưng, khung cảnh xung quanh cô trở nên lấp lánh. Eun Tak muốn tìm lại những ký ức giấu kín trong đầu nhưng dù có lục tìm khắp mọi góc ngách, tất cả cũng chỉ là một khoảng tối tăm mờ mịt. Cô bước về phía công viên, nhặt lên một chiếc lá phong rụng trên con đường, rồi dựa người vào đài phun nước. Mùa thu đã chín, những chiếc lá vàng rụng theo cơn gió. Từ từ đi xa khỏi đài phun nước, Eun Tak như bị những ký ức bắt lấy. Những ký ức mà cô cố gắng tìm kiếm.

“Làm gì có bi thương nào kéo dài ngàn năm vạn năm. Cũng làm gì có tình yêu nào kéo dài ngàn năm vạn năm.”

“Em bỏ phiếu cho bên nào? Tình yêu? Hay bi thương?”

Giọng nói trong ký ức cất tiếng hỏi, câu trả lời quen thuộc thoát ra từ miệng Eun Tak.

“...Tình yêu bi thương.”

Nước mắt tuôn ra như suối. Dòng nước mắt nóng hổi giống như những vết bỏng còn lại trong tim. Nóng đến bỏng rát. Tuyết đầu mùa rơi, cầu nguyện với Thần, ôm lấy nhau thật chặt. Eun Tak nhớ đến những bông tuyết rơi trên cánh đồng hoa kiêu mạch. Cô giữ chặt lồng ngực, ôm lấy đầu. Cô không muốn bỏ lỡ bất cứ ký ức nào đang tuôn trào ra cả.

“Tôi là cô dâu thứ mấy vậy?”

“Cô dâu đầu tiên và cũng là cuối cùng.”

Eun Tak vừa chạy vụt đi vừa òa khóc.

“Nhưng mà ngôn ngữ của hoa kiều mạch là gì vậy?”

“Người yêu.”

Chính là mình, là Eun Tak, cô là người yêu, cũng là mối tình đầu của anh. Eun Tak chạy học tốc, cô nhìn thấy một ngọn nến trang trí trước cửa hàng bán đồ Giáng sinh. Eun Tak thở ra một hơi dài, thổi tắt ngọn nến. Liệu anh có lập tức xuất hiện trước mặt cô hay không? Hơi thở Eun Tak tắc nghẽn, cô như thể sắp phát điên đến nơi. Nỗi nhớ suốt chín năm cùng với ký ức trong một khắc tràn về như những con sóng, lúc này cô nhớ anh tưởng như có thể chết đi được. Eun Tak đâm mạnh vào lồng ngực tựa hồ sẽ sụp đổ ngay tại nơi này, cô bật khóc. Một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay Eun Tak, kéo cô xoay người lại. Eun Tak gặp lại Yêu Tinh. Đã chín năm rồi Eun Tak mới nhớ ra anh, người trong suốt chín năm qua chưa một giây phút nào quên đi mối tình đầu.

Tìm thấy rồi. Ký ức của hai người cuối cùng cũng gặp lại nhau. Nụ hôn nóng ran. Những giọt nước mắt ngấm cả vào hai đôi môi. Eun Tak dùng bàn tay run rẩy nắm chặt lấy cổ áo anh. Yêu Tinh ôm lấy eo Eun Tak, kéo cô vào lòng, đôi môi họ lại một lần nữa gặp nhau. Nụ hôn tha thiết chất chứa khao khát sẽ không bao giờ rời xa lần nữa.

Trên chiếc sofa êm ái của phòng khách sạn ấm áp, hai người ngồi sát gần nhau. Eun Tak cứ đưa tay sờ hết chỗ này đến chỗ kia của Yêu Tinh, như thể đang nhìn một điều gì đó thật thần kỳ. Mí mắt mềm mại, sống mũi cao, đôi môi ấm áp, cánh tay kéo cô ôm vào lòng. Anh đã ở ngay trước mặt

cô nhưng Eun Tak vẫn không thể nào tin nổi. Eun Tak nói bằng giọng nghèn nghẹn như vừa mới nín được một chút sau khi đã khóc rất nhiều.

“Nghĩ lại thì quá sức thần kỳ. Anh nói anh sẽ đến trong cơn mưa, trong tuyết phủ mà. Bây giờ thực sự đến trong tuyết rồi này. Ngày tuyết đầu mùa.”

“Mỗi năm đến ngày tuyết đầu mùa, bên B phải đáp lại lời gọi của bên A. Vì bên A sẽ đợi.”

“Thực sự chỉ vì bản cam kết đấy ư?”

Yêu Tinh đắm đuối nhìn Eun Tak đang rờ rẫm khuôn mặt anh đầy yêu thương, anh gật đầu. Dù Eun Tak không còn lại ký ức nào anh vẫn sẽ một mình yêu cô, thế nhưng ở bên một Eun Tak đã biết tất cả lại là cảm giác hoàn toàn khác. Không cần phải che giấu tình yêu đã chôn giấu từ lâu mà cứ để nó lộ ra, có thể thỏa thích ngắm nhìn cô thật tốt biết bao. Đôi mắt Eun Tak lại rưng rưng lệ.

“Em đã nói anh đừng đi như thế, sao anh có thể đi cơ chứ. Cho dù đó là cách tốt nhất chẳng nữa, nhưng sao anh lại dùng chính tay em giết anh như thế.”

“Anh xin lỗi.”

“Không sao đâu, vì anh đã giữ lời hứa rồi. Mà chuyện “trở về với hư vô” ấy là như thế nào vậy?”

“Là không nhìn thấy em.”

Giọng nói trầm thấp nghèn nghẹn của Yêu Tinh khiến trái tim Eun Tak như bị xé vụn. Hẳn là anh rất khổ sở. Cô quên đi mọi chuyện sống tiếp đã thấy khó khăn rồi, anh phải ôm ấp tất cả mà sống còn khổ sở đến thế nào,

cô không thể biết được. Sự chờ đợi đã kết thúc, anh đã gặp lại cô, nhưng những lúc cô không nhận ra anh, hẳn anh rất buồn.

“... Dù chẳng rõ lý do, nhưng hễ trời đổ mưa, em sẽ biến thành một con diên ngay lập tức. Đau đớn, gào khóc, một mình lẩm nhẩm, uống thuốc cũng không có tác dụng. Bản thân được yêu thương thì đáng ra phải sống thật tốt, thật mạnh mẽ để báo đáp lại mới đúng. Em xin lỗi.”

“Từ bây giờ anh sẽ luôn làm em hạnh phúc.”

Eun Tak mạnh mẽ gạt đầu, cô vuốt ve đôi má của Yêu Tinh. Đôi má anh có hơi thô ráp. Từ bây giờ Eun Tak cũng sẽ làm cho anh hạnh phúc.

“Chắc là em không tự mình nhận ra được nên anh sẽ nói, tại sao em cứ sờ mó anh vậy? Làm anh thấy bối rối thật đấy.”

“Em phải xác nhận lại. Vì em run lảo. Có khi nào đây là mơ hay không?”

“Không phải mơ đâu.”

“... Vì em đã mơ giấc mơ này quá nhiều lần rồi.”

Từ trong đôi mắt đỏ hoe của Eun Tak, nước mắt lại tuôn ra. Yêu Tinh ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên vai. Tiếng nức nở của Eun Tak khiến vành mắt của Yêu Tinh cũng đỏ rực lên. Đây không phải là giấc mơ, nếu có thể làm cho Eun Tak tin tưởng và yên lòng. Yêu Tinh sẽ nói cho cô nghe cả trăm, cả ngàn lần cũng được.

Cái ôm vỗ về của Yêu Tinh, bàn tay anh, tất cả đều thật ấm áp nên Eun Tak càng khóc to hơn. Cô vẫn không thể tin được. Cô sợ lỡ như mở mắt ra, đây lại là một giấc mơ. Trái tim không thể bình ổn lại, cứ đập thình thịch thật mạnh. Yêu Tinh càng ôm chặt Eun Tak hơn, ấn môi mình vào cái gáy trắng trẻo của cô.

“Anh nhớ em. Nhớ rất nhiều.”

Eun Tak đã ngưng khóc nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh. Chắc hẳn trong đôi mắt đó cũng ngập đầy hình bóng cô.

Đây không phải là mơ. Eun Tak đáp lại anh.

“Em yêu anh. Yêu rất nhiều.”

Hai người thức trắng cả đêm hàn huyên. Trời vừa sáng. Eun Tak đã sắp xếp hành lý chuẩn bị về Hàn Quốc. Dù cô có thể cùng Yêu Tinh mở bất kỳ cánh cửa nào mà trở về nhưng nếu làm thế thì ghi chép xuất nhập cảnh của Eun Tak sẽ nảy sinh vấn đề mất. Đã rời xa nhau hơn chín năm nên bây giờ chỉ có mười bảy tiếng xem ra hai người cũng không thể chịu đựng được. Cả hai cứ mãi tiếc nuối vì phải rời tay nhau, hết thả tay ra rồi nắm lại, và hôn nhau tận vài lần mới thôi.

Sau thời gian dài trên máy bay, bây giờ Eun Tak có kéo va li cũng không thấy nặng, bởi vì ngay trước cổng ra vào, Yêu Tinh đã đứng đó, tay bỏ vào túi áo, nhìn Eun Tak tươi cười. Cô lập tức chạy đến ôm Yêu Tinh.

“Anh chờ lâu lắm phải không?”

“Tưởng chết tới nơi rồi ấy. Cánh cửa vừa mở ra, anh nhìn thấy em liền. Òa.”

“Giống hệt thiên sứ đúng không?”

“Khác với thiên sứ chứ.”

Câu trả lời gọn lỏn của Yêu Tinh khiến Eun Tak định giăng tay ra. Gương mặt nhăn nhó của cô làm Yêu Tinh mỉm cười. Cô giận dữ cũng rất đẹp.

“Tuyệt đối không được đâu.”

Yêu Tinh càng nắm chặt tay Eun Tak hơn, kéo cô đi. Hai người vừa bước qua cánh cửa ra vào của sân bay là đến ngay khách sạn. Hôm nay là một ngày ngập tràn nụ cười. Căn phòng khách sạn rộng lớn trông ấm áp hết như nửa buổi trước. Yêu Tinh nháy mắt với Eun Tak đang đứng gần người.

“Em quên bạn trai em là Yêu Tinh rồi à?”

“Òa, thế này là phạm quy đấy! Bây giờ em đang rất rất vui. Em quên mất rằng sau cánh cửa của anh lúc nào cũng là một nơi cực kỳ đẹp.”

Eun Tak mừng rỡ, quay vòng vòng trong căn phòng. Yêu Tinh ôm ghì lấy đôi má của Eun Tak. Chụt, đôi môi họ chạm vào nhau.

Yêu Tinh giữ một khoảng cách với gương mặt nhỏ nhắn anh đang giữ trong tay, đắm đuối nhìn cô. Đôi mắt Eun Tak ánh lên niềm hạnh phúc. Trong đôi mắt ấy bùng lên sự khao khát mãnh liệt với anh. Đôi môi họ ngay lập tức dính vào nhau, lần này còn mãnh liệt hơn nữa. Yêu Tinh hít vào thật sâu, cắn lấy môi dưới của Eun Tak. Hai đôi môi quyện vào nhau, Eun Tak vòng tay qua cổ Yêu Tinh. Yêu Tinh cũng ngay lập tức ôm chặt lấy Eun Tak rồi dùng sức mạnh mẽ nhấc bổng cô lên. Hai chân Eun Tak quấn chặt vào eo anh. Yêu Tinh cứ thế ôm lấy Eun Tak rồi bước về phía giường, áo khoác ngoài cũng chưa kịp cởi. Hai người cứ thắm thì những lời yêu với nhau, hơi thở càng lúc càng trở nên nóng bỏng.

Những người yêu nhau, vì định mệnh bi thảm mà phải chia cách một thời gian dài, giờ đây đã ôm lấy nhau, hai cơ thể hòa thành một.

Cầu hôn

Eun Tak trở về với cuộc sống thường nhật. Có người mà cô nhớ nhung, cũng có những việc cô phải làm.

Eun Tak tìm đến nhà của Yêu Tinh. Đối với Eun Tak đã tìm lại được ký ức và vui mừng chào anh, Thần Chết nói với cô “Con người gặp phải Thần Chết mà lại có thể vui như thế sao?”, nhưng anh ta cũng không giấu được niềm vui ngày tái ngộ. Eun Tak bây giờ đã hai mươi chín tuổi. Đúng như dự đoán của Thần Chết, Eun Tak chín tuổi, mười chín tuổi hay hai mươi chín tuổi đều sẽ phải gặp Thần Chết.

Vốn dĩ Eun Tak và Sunny ở cùng một khu nhà trọ, chỉ là người ở nhà trên, kẻ ở nhà dưới. Họ luôn sống gần nhau mà không hay biết gì, nhưng giờ Eun Tak đã tìm lại được ký ức. Mỗi nhân duyên đó thật thần kỳ và mạnh mẽ. Eun Tak muốn gặp Sunny, thế nhưng nhiều lần Sunny không có ở cửa hàng, cũng không có ở nhà nên mãi cô vẫn chưa gặp được.

Sau cùng Eun Tak đến gặp vị bác sĩ khoa thần kinh cô thường lui tới để gửi lời chào chia tay: “Có lẽ tôi không cần phải tiếp nhận điều trị nữa, thời gian qua thật cảm ơn bác sĩ, nhờ có bác sĩ mà tôi mới sống được.” Vị bác thấy Eun Tak đột nhiên trở nên đầy sức sống liền hỏi cô: “Có chuyện gì đã xảy ra à?”

Eun Tak vừa cười tươi roi rói vừa đáp lời: “Tôi đã nhớ ra cách để hạnh phúc rồi.”

Phù, Eun Tak thối tắt cây nến. Cách để hạnh phúc vô cùng đơn giản. Thối một ngọn nến, chớp mắt một cái, hạnh phúc sẽ được chuyển đến ngay trước mặt cô. Eun Tak một mình tăng ca ở phòng thu âm radio, cô chu môi thối tắt ngọn nến, Yêu Tinh đeo tạp dề tay cầm cái muôi liền lập tức xuất hiện. Từ người Yêu Tinh toát ra mùi thịt bò. Đúng là khẩu vị của anh, Eun Tak bật cười khúc khích.

Đang làm việc, Eun Tak đến núp ở cầu thang thoát hiểm. Cô đánh bật lửa lên rồi thối phù một cái. Bất cứ lúc nào Eun Tak gọi Yêu Tinh tới, anh cũng đang trong dáng vẻ hết sức chinh chu, tay cầm quyển sách, thực sự rất đáng yêu. Eun Tak cười với anh, Yêu Tinh cũng cười đáp lại cô.

Họ không sống cùng nhau như trước, nhưng cũng chẳng có vấn đề gì. Eun Tak nằm trong chăn, thối tắt ngọn nến ứng dụng trên điện thoại, Yêu Tinh liền xuất hiện trong chăn. Trên chiếc giường chật hẹp của Eun Tak, trong cái chăn bí bức, hai người cử động phát ra tiếng sột soạt. Yêu Tinh ngờ ngàng, không biết mình đang ở đâu, ngay khi vừa nhận ra cả hai đang ở trong chăn, chân mày anh liền nhíu lên.

“Em bạo thật đấy.”

Tự mình thấy ngượng, Yêu Tinh trách mắng Eun Tak không đâu. Eun Tak rúc vào trong lồng ngực Yêu Tinh. Cô luôn tay vào dưới cánh tay của anh rồi nhích lại gần. Từ lồng ngực Yêu Tinh, cô nghe thấy tiếng tim đập thình thịch truyền sang.

“A, ấm quá. Anh không thích thì đi cũng được.”

“Có không thích hay thích thì vẫn thật quá sức chịu đựng mà.”

Yêu Tinh ôm Eun Tak, để cô vùi thật sâu vào cái ôm của anh. Dù Yêu Tinh không sử dụng năng lực nhưng cứ ôm chặt lấy anh như thế này, cô cảm giác thời gian như ngừng trôi thật sự. Tiếng xe ô tô nhộn nhịp ngoài đường, tiếng tivi ồn ào của nhà kế bên họ đều không nghe thấy, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của đối phương, chỉ cảm thấy hơi thở của nhau.

Dẫu có nhắm mắt lại hay mở mắt ra cũng chỉ có tình yêu tồn tại, cảm giác thật bình an.

Mỗi khoảnh khắc trôi qua đều an lành hạnh phúc, nhưng vết thương lòng trong suốt chín năm qua vẫn quá lớn. Trời vừa lờ mờ sáng, Eun Tak hét lên một tiếng rồi choàng tỉnh dậy. Lưng áo cô thấm đẫm mồ hôi lạnh. Cô chỉ có một mình trơ trọi. Eun Tak run lấy bối, quờ tay nắm lấy bật lửa ở dưới giường. Tách, tách, sau hai lần cố gắng thì cũng bật nó lên thành công. Eun Tak rưng rưng nước mắt trùm kín chắn, nhanh chóng đếm số.

Một, hai, ba, bốn...

Yêu Tinh xuất hiện. Anh khoác một cái áo choàng bên ngoài đồ ngủ, mắt anh trợn tròn vẻ như không hiểu chuyện gì xảy ra. Mới tỉnh ngủ nên nhìn anh có hơi ngơ ngác, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt ướt đẫm của Eun Tak, tinh thần anh liền tỉnh táo ngay. Trước khi anh kịp hỏi “Có chuyện gì vậy?”, Eun Tak đã kéo cổ anh rồi ôm chầm lấy. Theo phản xạ, Yêu Tinh ôm lấy Eun Tak rồi vỗ vỗ lưng an ủi cô.

“Em sợ lắm. Sợ rằng tất cả những chuyện này chỉ là mơ. Sợ rằng em vẫn đang chìm trong giấc mộng.”

Bàn tay Yêu Tinh vỡ nhè nhẹ làm cơn nức nở của Eun Tak dần dịu đi. Những vết thương mà thời gian để lại vẫn còn bong rát. Yêu Tinh đưa tay vuốt mái tóc rối bời của Eun Tak, nhìn cô bằng vẻ mặt chan chứa yêu thương. Anh mong Eun Tak có thể tin tưởng anh và yên lòng mà sống. Anh muốn trở thành một sự tồn tại không bao giờ lay chuyển đối với Eun Tak.

“Từ lần sau em đếm đến ba là anh phải xuất hiện đấy, anh biết chưa? Anh đừng đi đâu cả, anh biết chưa?”

“Được. Anh sẽ không đi đâu hết.”

“Anh đã đi rồi đấy thôi...”

“Anh xin lỗi.”

Lúc đó thật sự không còn cách nào khác, nhưng Yêu Tinh vẫn thấy có lỗi với cô. Nhờ sự lựa chọn đó, cả hai cuối cùng đã có thể đoàn tụ, nhưng nếu nỗi buồn thương của Eun Tak là vì anh, anh vẫn thấy có lỗi. Yêu Tinh ôm Eun Tak chặt hơn. Hơi thở hỗn loạn của cô từ từ bình ổn. Yêu Tinh chỉ di chuyển một chút mà Eun Tak đã ngay lập tức nhắm mắt rồi cục cựa. Cô ngủ không sâu giấc. Mong cô có thể ngủ thật ngon, thật sâu, Yêu Tinh quàng tay ôm Eun Tak cả đêm.

Dù cho thế gian này có đến ngày tàn lụi, Yêu Tinh tự hứa với lòng, anh sẽ không bao giờ bỏ Eun Tak lại một mình mà đi đến bất cứ nơi nào nữa.

***

Sáng sớm tinh mơ, Yêu Tinh ra khỏi nhà Eun Tak, rồi lững thững bước xuống cầu thang. Anh nhìn đăm đăm một lúc lâu vào cánh cửa phòng tầng dưới. Eun Tak đã nói cho anh biết Sunny sống ở căn phòng ngay phía

dưới cô. Anh từng tìm đến trước cửa hàng gà rán một lần nhưng Sunny quá nhiên không hề nhận ra anh. Trong lòng thầm nghĩ dù chỉ là gương mặt cô anh cũng muốn nhìn thêm một lần, Yêu Tinh còn đang thập thò trước cửa thì bên tai nghe thấy một giọng nói sắc lẹm “Này, đại huynh ơi”. Anh giật mình quay đầu lại. Dưới chân cầu thang, Sunny đang đứng đó, cô mặc một bộ đồ thể thao.

“Sao anh lại đi ra từ nhà của Ji PD rồi nhìn chòng chọc vào nhà tôi thế? Chẳng lẽ anh chính là cái “nhà hàng” đó?”

Sunny trắng trợn quét mắt một lượt từ trên xuống dưới nhìn Yêu Tinh rồi hất hàm hỏi. Nhà hàng là ý gì nhỉ? Rồi Yêu Tinh chợt vỡ lẽ. Cái hôm hai người họ đến nhà hàng ở Canada, người mà Eun Tak gọi điện cho chính là Sunny. Gương mặt anh từ từ vẽ ra một nụ cười, rồi anh bật cười thành tiếng. Khoảnh khắc Sunny bước một bước lại gần Yêu Tinh, tương lai của cô sượt qua trước mắt anh. Trong một quán cà phê ngập tràn nắng mặt trời, Sunny mặc một bộ trang phục lộng lẫy còn Thần Chết ăn vận bảnh bao. Hai người ngồi đối diện nhau, bộ dạng vui vẻ chuyện trò cười nói. Dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của Sunny khiến Yêu Tinh lần đầu tiên cảm thấy nhẹ nhõm. Yêu Tinh cất lời với vẻ mặt bình an.

“Thì ra lại thành như thế. Mọii cuối cùng cũng bước đi trên con đường đó. Chỉ cần mọii cười, như vậy là được rồi.”

“Ai cười hả? Tôi bây giờ có cười đâu?”

“Sao mà cái tính cách này của mọii vẫn không thay đổi vậy? Ý huynh là dù không phải bây giờ, nhưng cuối cùng mọii sẽ cười.”

Ý anh là gì, Sunny còn chưa kịp hỏi lại, Yêu Tinh đã bước ra ngoài cổng. Mặc cho Sunny đứng đó hét tướng lên “Cái bộ dạng đó mà đi đâu thế không biết?”, Yêu Tinh đã biến đi rồi.

Sunny trông theo hình bóng anh một lúc lâu, rồi cô nở một nụ cười thật buồn. Chín năm trước, ngày hôm đó không phải là lần gặp gỡ cuối cùng với anh, thật may mắn xiết bao. Hôm nay, đại huynh nhìn cô, vẻ mặt anh như thể đã trút được gánh nặng, nụ cười của anh thật bình an, thật sự vô cùng may mắn.

“Nhất định phải khiến cho em gái làm thêm của muội hạnh phúc nhé, đại huynh. Huynh cũng hãy để cho cô muội muội xấu xí này được hạnh phúc nhé.”

Sunny hướng về nơi Yêu Tinh đã biến mất, nói lời nhờ cậy của bản thân rồi đi vào trong nhà. Cô có rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị.

***

Từ phía xa xa, trông qua cửa kính, Eun Tak nhác thấy Sunny đang ở trong cửa hàng gà rán, ngồi đối diện trò chuyện với một người mình không biết. Vừa đúng lúc vị khách đó xong việc, đứng dậy đi ra khỏi cửa. Eun Tak lướt qua người đó, bước vào trong cửa hàng, cô lập tức chạy đến ôm chầm lấy Sunny. Đã lâu quá rồi. Mấy ngày gần đây chẳng thấy Sunny đâu, Sunny cũng là phần ký ức mà Eun Tak đã quên bẵng. Cô vòng cánh tay mình qua eo Sunny ôm chặt, Sunny vẻ bất ngờ nhìn Eun Tak.

“Em làm sao thế? Mới đi nước ngoài có một lần đã chào hỏi theo cách của nước ngoài rồi sao?”

“Chị chủ ơi, em nhớ chị lắm. Đến cửa hàng cũng không thấy chị, về nhà cũng không thấy chị. Thời gian qua chị đã làm gì vậy?”

“Chuẩn bị chuyển nhà đấy.”

Eun Tak nhìn Sunny bằng đôi mắt ngỡ ngàng. Chuyện chuyển nhà, chuyển cửa hàng đều quá sức đột ngột. Khi Eun Tak hỏi “Đã ở căn nhà đó rất lâu rồi, tiền cũng kiếm được khá nhiều, sao chị lại chuyển đi?”, Sunny

chỉ cười cười rồi viện ra một cái cớ nghe có vẻ khó tin: “Chị bị hội chứng nhà cao tầng^[1] nên không thích thôi. Dầu vậy, nơi Sunny muốn đến sẽ là một nơi tốt đẹp hơn nên Eun Tak cũng không quá lo lắng. Dù cho chỉ có một mình, Sunny vẫn luôn là người làm gì cũng giỏi, tính tình lại còn rất phóng khoáng. Kể cả ngày xưa hay bây giờ cũng vậy. Eun Tak lấy ra món quà cô đã mua ở Canada tặng cho Sunny. Lúc nào Eun Tak cũng mang theo nó bên mình, định lúc nào gặp sẽ đưa cho Sunny. Sunny trân trọng tấm lòng đó của Eun Tak, nhìn chai siro cây phong^[2] một chút rồi hỏi.

[1] Hội chứng nhà cao tầng (Sick Building Syndrome) được phát hiện lần đầu tiên vào năm 1970. Là tình trạng cơ thể “khó ở” khi sống hay làm việc trong những chung cư cao tầng hoặc cao ốc văn phòng không thoáng khí.

[2] Thường được làm từ nhựa cây phong. Tỉnh Quebec của Canada là nơi sản xuất loại siro này nhiều nhất, chiếm khoảng ba phần tư sản lượng của thế giới.”

“Thế rồi sao, đã tìm thấy điều mà em đi tìm chưa?”

“Tìm thấy hết rồi ạ. Em có nói chị cũng không tin nổi đâu. Tìm được cả bạn trai nữa ạ. Ở Quebec. Đúng là định mệnh mà.”

Hóa ra em đã lấy lại được toàn bộ ký ức rồi ư? Từ lúc Yêu Tinh đi ra từ phòng Eun Tak, Sunny có thể lờ mờ đoán ra mọi chuyện. Thật may mắn làm sao. Cô mong hai người bọn họ sẽ được hạnh phúc. Mong cho một linh hồn vô tội như Eun Tak càng hạnh phúc nhiều hơn.

“... Định mệnh đó có đẹp trai không?”

“Đẹp lắm ấy ạ. Mắt thì sáng, dáng thì cao, còn từng làm chuyện quốc gia đại sự nữa.”

“Chắc anh ta cố chấp lắm nhỉ.”

“Dạ. Dạ?”

Eun Tak tròn xoe đôi mắt như muốn hỏi “Làm sao chị biết?” Sunny nhìn cô, chỉ nở nụ cười nhẹ. Sunny nhanh chóng đổi chủ đề “Chính là cái người ở nhà hàng đó à?”, Eun Tak đáp ngay “Đúng rồi đấy ạ”. Nét mặt Eun Tak rõ mười mười là đang đắm chìm trong tình yêu. Xua đi định mệnh bi thương, lần thứ hai yêu lại từ đầu, tình yêu này dường như đem lại cho Eun Tak hạnh phúc còn trọn vẹn hơn xưa.

“Sau này em sẽ giới thiệu “anh nhà hàng đó” cho chị. Em nhất định phải cho chị chủ xem mặt mới được.”

“Thôi khỏi. Chị thấy rồi. Anh ta đi từ phòng gác mái xuống. Em tự lo liệu đi.”

Không hiểu sao Sunny trông có vẻ kiệt sức, chỉ có một mình Eun Tak là hân hoan. Sunny đứng bên cạnh cô, đưa mắt trông ra bên ngoài cửa sổ khiến Eun Tak liên tưởng đến dáng vẻ ngày xưa khi Sunny ngồi một mình ở cái bàn trong cửa hàng chờ đợi ai đó.

“Sao thế?”

“Không có gì ạ. Chỉ là em nhớ đến ngày xưa.”

“Được rồi, suy nghĩ đó em cũng tự lo liệu đi. Phải giữ gìn sức khỏe đấy.”

“Chị làm sao vậy ạ? Nghe cứ như người vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại ấy.”

Eun Tak bỗng dưng thấy tổn thương, cô nói giọng giận dỗi.

Sunny không nói gì nữa mà chỉ cười. Eun Tak nói có hẹn, vẫy tay chào cô rồi vội vàng đi mất. Chỉ còn lại một mình Sunny trong cửa hàng vắng lặng.

***

Eun Tak ngồi ở một góc trong quán cà phê chờ Yêu Tinh. Đột nhiên cô nhớ đến con ma mình gặp ở Canada. Eun Tak đã tìm lại được toàn bộ ký ức nên giờ nhận ra đó chính là con ma đẹp trai cô từng đi lướt qua vào năm mười chín tuổi. Dấu ấn dần biến mất, cô cũng không còn nhìn thấy ma nữa. Sau cái ngày Yêu Tinh trở về với hư vô, cô cũng chưa một lần nhìn thấy lại. Sao đột nhiên bây giờ nhìn thấy ma nhỉ? Eun Tak gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, chìm vào suy nghĩ.

“Em đang nghĩ gì mà trông suy tư quá vậy?”

Yêu Tinh đến ngồi trước mặt cô. Đang bận nghĩ ngợi miên man nên cô không hề hay biết là anh đến. Eun Tak bảo anh rằng cô đang nghĩ về Canada, Yêu Tinh trưng ra vẻ mặt như thể bị tổn thương, hỏi cô: “Thế không nghĩ đến anh à?” Eun Tak lặng nhìn anh. “Nghĩ đến Canada, đương nhiên sẽ nghĩ đến anh Kim Shin mà... Đi đến đó bốn lần cùng với mỗi tình đầu, ăn thịt bò cùng với mỗi tình đầu, mỗi tình đầu vẫn cứ đẹp như trước... Vậy mỗi tình đầu đó không phải là em sao? Suy nghĩ như vậy cứ nối tiếp nhau đấy.”

Nói xong mới thấy, hình như cô đúng là mỗi tình đầu của Kim Shin thật Eun Tak càng tỏ vẻ ngờ vực. Bộ dáng cô nghiêng đầu, ra chiều nghiêm túc suy nghĩ thật quá đáng yêu. Yêu Tinh nhăn mũi.

“Nhưng mà có hơi lạ. Vậy thì mỗi tình đầu mà anh gặp ở thời hậu Joseon năm Cheol Jong đấy là ai?”

“Em đấy.”

“Anh lừa em.”

“Nghe giống lừa em thật... Nhưng tất cả các mỗi tình đầu đó đều là em.”

Giọng nói trầm thấp và dịu dàng của anh thì thầm lời yêu giống như lời nói dối.

Hai người ra khỏi quán cà phê, cùng sánh vai tản bộ trên đường. Họ cùng nhau đi đến trước hiệu sách mà ngày xưa cả hai vẫn thường ngang qua, Eun Tak không thể che giấu tâm trạng phơi phới trong lòng ngực.

“Ôi thần kỳ thật đấy. Vui quá. Thật sự cứ như nói dối ấy. Tất cả mỗi tình đầu đó đều là em. À đúng rồi. Cái hôm tuyết đầu mùa mà em gọi anh lên ấy, bộ dạng đó của anh có phải là của võ thần Kim Shin không?”

“Ừ”

“À, thì ra là thế. Em tò mò lắm đấy. Anh trong quá khứ mà em không biết hóa ra trông như thế.”

Bộ dạng anh khi ấy khác xa với bây giờ, điều đó khiến Yêu Tinh cảm thấy không được thoải mái. Anh luôn muốn cho cô nhìn thấy dáng vẻ bản bao nhất của mình. Chẳng lẽ trông anh kỳ lạ lắm sao?

“Lạ lắm à?”

“Không. Oai cực. Người đàn ông Goryeo.”

“Được rồi. Vậy nên giờ anh sẽ nói.”

“Vâng?”

“Vì hôm nay là ngày thích hợp nên anh phải nói.”

“...”

“Vì em luôn đẹp rực rỡ nên anh phải nói.”

“...”

“Vì tất cả mối tình đầu đó đều là em nên anh phải nói.”

Eun Tak nhìn Yêu Tinh bằng đôi mắt hoài nghi, cô khẽ cắn nhẹ môi dưới. Đây là những lời anh đã chuẩn bị từ lâu, những lời anh nhất định muốn nói vào một lúc nào đó, nhưng Yêu Tinh lại quá căng thẳng nên miệng bỗng chốc khô rang đi.

“Một ngày thật thích hợp nào đó nữa, em sẽ trở thành cô dâu của người đàn ông Goryeo này chứ?”

Cô kiềm chế nỗi xúc động, Eun Tak rưng rưng nước mắt. Vì sự chân thật không chút giả dối này, Eun Tak sẽ chấp nhận tất chân tình của anh, trở thành cô dâu đầu tiên và cũng là cuối cùng của người đàn ông đã sống qua cả ngàn năm này.

“Em đồng ý. Em sẽ trở thành cô dâu của người đàn ông cô đơn này. Trở thành cô dâu đầu tiên và cũng là cuối cùng của người đàn ông rục rờ này. Nhất định là như vậy rồi.”

Cô đã đáp lại lời cầu hôn thật buồn mà anh chờ đợi từ rất lâu. Eun Tak gật đầu, giọt nước mắt trong suốt của cô chảy xuống làm Yêu Tinh thấy tiếc nuối và thương cảm. Anh đưa tay vuốt ve gò má rồi khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô. Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt sâu thăm thẳm.

Eun Tak nhìn lên bầu trời, gửi lời chào đến người mẹ quá cố của cô, người đã bắt đầu mối nhân duyên này, người đã gửi Yêu Tinh đến cho cô con gái một thân một mình trên cõi đời.

“Mẹ ơi, con sắp kết hôn rồi. Con sẽ sống thật hạnh phúc.”

Cái tên thiết tha

Yêu Tinh người sắp sửa trở thành chồng Eun Tak có tính cách vô cùng nóng vội nên đã bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ rất nhanh chóng. Thực ra bọn họ dự định tổ chức hôn lễ chỉ có hai người nên cũng không có nhiều việc phải làm. Chỉ cần báo tin mừng cho những người quen biết coi như đã hoàn thành được một nửa công đoạn, vậy mà Yêu Tinh lại thành tình tìm đến đài truyền hình, tình bơ nói với các đồng nghiệp của cô rằng bọn họ sắp sửa làm đám cưới, khiến Eun Tak được một phen ngỡ ngàng. Deok Hwa cũng được giới thiệu với Eun Tak. Dù việc Deok Hwa hoàn toàn không còn nhớ gì về cô quả thật đáng tiếc nhưng cô vẫn cười. Kể cả là lúc đó hay bây giờ, tính tình Deok Hwa đều vẫn thế nên Eun Tak rất vui. Cậu có làm gì, cô cũng thấy thú vị. Yêu Tinh đi công bố tin kết hôn theo ý mình cũng tình bơ như không có chuyện gì.

Ngày thử váy cưới, vẻ mặt như thể bị thôi miên khi nhìn cô của Yêu Tinh càng làm Eun Tak hạnh phúc hơn. Càng ngày anh càng đáng yêu.

Yêu Tinh đã chuẩn bị nhiều thứ nên Eun Tak cũng phải làm một cái gì đấy mới được. Cô chọn quà sinh lễ cho anh là một chiếc đồng hồ. Bởi Yêu Tinh từng tặng cô món quà chứa đầy tình yêu, chính là chiếc túi xách cùng với nước hoa năm cô hai mươi tuổi, nên Eun Tak cũng muốn thông qua món quà này gửi đến anh tình yêu của mình.

Yêu Tinh mở hộp đồng hồ Eun Tak đã lén đặt trên bàn phòng anh ra. Bên trong có một lá thư được gấp thật gọn gàng đặt cùng với đồng hồ.

Tất cả những con đường đã cùng anh bước qua, tất cả những phong cảnh từng cùng anh ngắm nhìn.

Xấu hổ, rung động, tất cả những câu hỏi và câu trả lời,

Em yêu anh của tất cả những khoảnh khắc đó.

Cô Dâu của anh.

Yêu Tinh luôn trân trọng những gì Eun Tak viết ra. Lời gọi nói rằng “Giá mà trời không mưa và chú được hạnh phúc” cũng vậy, trong bản cam kết “Nếu tuyết đầu mùa rơi, phải đáp lại lời gọi” cũng thế. Giờ là lá thư bày tỏ tình yêu với anh, tất cả anh đều trân trọng. Quá cảm động, Yêu Tinh khẽ nở trên môi một nụ cười. Chương trình radio của Eun Tak mà Yêu Tinh luôn lắng nghe vừa mới được bắt đầu.

Sau khi âm nhạc kết thúc là tới góc tâm sự của bạn nghe đài. Biên kịch đang xem xét trên trang chủ của chương trình để chọn ra một câu chuyện rồi nhỏ giọng đọc lên.

“Gửi đến anh, người nghĩ rằng sự lãng quên là bình an cho em.”

Không có chủ ngữ, cũng không rõ ràng nhưng nghe đầy thương cảm. Nghe thấy biên kịch nói: “Có vẻ là một lá thư tình được viết vào ban đêm, xem ra người này khá khó khăn khi viết nó ra”, Eun Jak liền kéo ghế

lại nhìn chăm chăm vào màn hình. Vừa trông thấy tên người viết, cô đã đứng bật dậy khỏi ghế “Giây phút chạm mắt nhau em đã biết. Anh cũng lưu giữ toàn bộ ký ức đó. Cầu mong kiếp sau chúng ta sẽ...”

Eun Tak nói to “Với quyền hạn của PD, nhất định phải lựa chọn câu chuyện này cho tôi” rồi cô vội vàng thu dọn đồ vào túi, đẩy cửa phòng thu âm chạy ra ngoài. Nghe thấy tiếng gọi í ới của các nhân viên phía sau hỏi cô “Đang phát sóng mà chị đi đâu thế?”, nhưng cô không quan tâm. Đó chính là Sunny. Xem ra chị ấy vẫn nhớ tất cả mọi chuyện. Một nỗi bất an ập đến trong lòng Eun Tak.

Dự cảm không lành bao giờ cũng đúng. Khi Eun Tak gõ cửa nhà Sunny, chủ nhà mới bước ra từ ngôi nhà Sunny đã ở. Hóa ra Sunny không chỉ chuyển nhà mà còn bán luôn cả nó. Eun Tak thần thờ đi xuống cầu thang. Rõ ràng Sunny đã quyết tâm rời đi. Không biết phải đi đâu, Eun Tak đứng ngẩn ngừ trước cổng. Một phong thư màu trắng được đặt trong thùng thư nhà Eun Tak đập vào mắt cô. Trên đó đề tên của Eun Tak. Cô mở phong thư, nét chữ gọn gàng của Sunny ngay lập tức hiện ra.

Chị đi đây, em gái làm thêm.

Em hãy giữ gìn sức khỏe. Đừng khóc. Dù thế nào cũng phải ăn nhiều vào đây.

Mong rằng chị đã mang lại sự an ủi trong chốc lát cho cô gái không nơi nương tựa, tứ cố vô thân là em.

Đại huynh cố chấp của chị nhờ cả vào em đây.

Hãy hạnh phúc cùng nhau thật lâu nhé. Chào em.

Eun Tak cầm bức thư trong tay, nước mắt lã chã. Hình ảnh Sunny tiến lại gần và nói câu chào với Eun Tak trong ngày chuyển nhà đến nơi này

hiện lên. Sunny luôn nở nụ cười rạng rỡ và sắp xếp mọi việc thuận lợi. Dù là lần gặp đầu tiên hay tiếp theo cũng vậy.

“Chị... đều nhớ hết mọi chuyện.”

Nghĩ đến Sunny suốt thời gian qua một mình chịu đựng giày vò và đau khổ, nước mắt Eun Tak không thể ngừng lại được.

Câu chuyện của Sunny xuất hiện trên radio. Yêu Tinh ngày ngày đều đặn nghe chương trình radio của Eun Tak cũng tức tốc chạy đến nhà Sunny. Trước ngôi nhà chỉ có một mình Eun Tak đang đứng khóc. Thì ra cô đã đi rồi. Yêu Tinh thở ra một hơi dài. Eun Tak đứng bên cạnh Yêu Tinh, ngả người dựa vào anh.

“Chị chủ đi rồi. Chị ấy nhớ hết tất cả mọi chuyện. Một thân một mình giữ lấy những ký ức đó. Chăm sóc người không có nhớ gì là em đây, nhớ thương huynh đã ra đi, cứ như vậy sống một mình cô đơn.”

Ngay cả kiếp này, cuối cùng muội muội cũng nhớ thương ai đó rồi ra đi. Anh một lần nữa không thể bảo vệ được hạnh phúc của muội muội. Trái tim Yêu Tinh đau đớn vô cùng.

“Sao chị ấy lại ra đi cơ chứ?”

“Bởi vì... không thể tha thứ. Kiếp này phải đưa ra sự lựa chọn không gặp lại nhau nữa. Bởi vì đối với Thần Chết, không có hình phạt nào tàn nhẫn hơn thế này.”

Thần Chết mặc áo khoác ngoài, cổ nuốt nước mắt, vội vàng chạy vụt đi. Anh ta không thể chấp nhận lời chào sau cuối của Sunny “Xin anh hãy sống thật lâu” được. Cô lúc nào cũng là người phụ nữ ra đi dứt khoát, đầu không ngoảnh lại như thế. Dù đã biết tất cả, dù nhớ hết tất cả nhưng vẫn vờ như không biết anh ta rồi lẳng lặng đi lướt qua nhau, ở trên cầu, cơn gió lạnh buốt thổi qua, Sunny dăm dăm ngắm nhìn cảnh mặt trời lặn.

“Đếm đúng năm mươi người rồi mình sẽ đi.”

Sunny một mình cô độc, đếm những người đi qua trước mặt. “47, 48, 49...” Cô bắt đầu đếm số. Bỗng Thần Chết xuất hiện, một chiếc bóng bao phủ lấy tấm lưng của cô.

“1.”

Gương mặt cho dù có nhìn lúc nào cũng sẽ khiến cô bật khóc ấy xuất hiện trong tầm mắt của Sunny. Kiếp trước của họ là sự hiểu lầm, kiếp này cũng chỉ toàn nước mắt “1,2,3...” Thần Chết đếm lại từ đầu từng con số, nước mắt Sunny chảy tràn xuống. Cô nén xuống nỗi lòng mong anh không bao giờ đếm được tới 50, Sunny lắc đầu.

“Em sẽ không báo tin gì cho anh đâu. Kiếp này... chúng ta không thể gặp lại nhau nữa rồi.”

Nghe Sunny nói vậy, Thần Chết chỉ biết lặng lẽ gật đầu. Nếu Sunny muốn vậy, anh ta cũng sẽ làm theo những gì cô muốn. Tội lỗi anh ta đã gây ra quá nhiều. Nỗi buồn chong chất, những cảm xúc rối ren hỗn độn. Như thể sẵn lòng chấp nhận tội lỗi từng gây ra, sẽ chịu đựng tất cả, hình ảnh của Thần Chết khắc sâu vào trong trái tim đầy đau đớn của Sunny. Cô muốn ôm Thần Chết một lần sau cuối. Cô muốn ôm anh.

“Em ôm anh một lần thôi được không?”

Thần Chết tiến đến trước, kéo cô vào lòng. Lần đầu tiên hai người ôm nhau, cũng là lần cuối cùng, ôm thật chặt.

“Anh hãy giữ gìn sức khỏe...”

“Em đi bình an nhé...”

Là ly biệt vĩnh viễn. Là lời chia tay của kiếp này.

Một mùa mưa dài đằng đẵng

Trước hôm diễn ra hôn lễ của hai người, Thần Chết gọi Eun Tak đến nhà. Khi Eun Tak tìm đến, Thần Chết đang gấp quần áo. Eun Tak bồn chồn hỏi anh ta: “Có phải số sinh tử đến rồi không?”

“Cô thấy lo à? Cô sợ số sinh tử sẽ đến sao?”

“Thay vì lo lắng, nên nói là tò mò thì đúng hơn. Tò mò số phận của tôi liệu sẽ thay đổi như thế nào.”

“Bởi vì số phận của cô có rất nhiều biến số.”

Số phận Cô Dâu của Yêu Tinh mỗi ngày lại một khác. Thần Chết thầm nghĩ, có khi nào vận mệnh của con người Ji Eun Tak sẽ đổi thay theo từng ngày hay không.

“Chính vậy đấy. Dấu ấn không còn, thanh kiếm cũng rút ra rồi, vậy nên suốt chín năm qua tôi vẫn sống bình an vô sự. Nhưng sự thật tôi là “người bị sót khác” vẫn không thay đổi. Suýt nữa tôi đã không được sinh ra trên đời, cũng phải chứng kiến cảnh người mình yêu thương chết đi, thậm chí bây giờ trước mặt tôi còn là thần chết... Quan trọng nhất, đã là con người rồi thì cũng phải chết. Vì thế cuộc sống mới càng trở nên tươi đẹp hơn.”

Những suy nghĩ từ tận sâu đáy lòng mà Eun Tak đang bình thản thổ lộ chạm đến trái tim của Thần Chết. Đã có rất nhiều chuyện xảy ra, cô vẫn chịu đựng và vượt qua tất cả. Dấu vậy đã là con người thì bất cứ lúc nào cũng có lý do để chết. Thần Chết trầm ngâm nhìn cô, Eun Tak cũng nhìn anh ta, khóe miệng cô nhếch lên, vẽ ra một nụ cười đầy mạnh mẽ.

“Vì vậy, khi ký ức quay trở lại, suy nghĩ đầu tiên của tôi là: Hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc đời nên mình phải sống. Nếu hôm nay là ngày cuối cùng, ký ức này cũng sẽ là ký ức cuối cùng của người mình yêu. Thế nên với mỗi khoảnh khắc khi còn sống, chúng ta phải hết lòng yêu thương nhau. Tôi nghĩ vậy đấy.”

“Cuộc đời của cô đã rất đẹp rồi. Tôi biết mà.”

Một cách thực lòng. Thần Chết nghe những lời Eun Tak nói, anh mỉm cười mơ hồ. Dù phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, Eun Tak vẫn luôn yêu cuộc sống của mình. Có thể gặp được Yêu Tinh, cuộc đời cô đã tươi đẹp lắm rồi. Thần Chết đẩy tới trước mặt cô cái hộp anh ta đã chuẩn bị. Đôi mắt ánh lên vẻ lấp lánh, Eun Tak mở hộp ra. Trong đó là một vòng hoa được làm từ những bông hoa trắng rất đẹp. Đôi môi Eun Tak tự động bật lên tiếng cảm thán.

“Chúc mừng cô kết hôn. Cô Dâu của Yêu Tinh.”

Eun Tak nở nụ cười hạnh phúc. Bây giờ cô thực sự là Cô Dâu của Yêu Tinh rồi. Những bông hoa kiêu mịch tỏa sáng như những ngôi sao dưới ánh trăng tròn này. Dưới ánh trăng ấy, Yêu Tinh mức nước giếng lên, sau đó đứng đối diện với cô dâu Eun Tak. Eun Tak mặc váy cưới thật xinh đẹp, Yêu Tinh cũng mặc một bộ lễ phục trang trọng. Mỗi khoảnh khắc qua đi, cả hai đều như phải lòng nhau lại từ đầu và chìm đắm trong tình yêu.

“Cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta, tất cả những lời của em, dù là gì đi nữa, anh cũng như thế.”

“Cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta, tất cả những lời của anh, dù là gì đi nữa, em cũng như thế.”

Lời hẹn ước tình yêu khắc sâu vào trong tim hai người.

Những người đến chúc mừng đám cưới của họ quây quần lại bên nhau. Thần Chết mở bung chai sâm panh. Deok Hwa và giám đốc Kim cùng ngồi ở chiếc bàn rộng lớn uống rượu. Đó là một đêm hạnh phúc.

Đêm hẹn ước đã qua đi, Yêu Tinh và Cô Dâu của anh ngày càng hạnh phúc. Dù có lúc cuộc đời của Eun Tak chỉ toàn là bất hạnh, dù có lúc phải trải qua một số phận đau buồn, nhưng bây giờ họ rất hạnh phúc, như thể không một điều gì có thể ngăn cản được.

***

Vậy nên khi mọi sự trong đời đều bình an, con người ta thường quên mất một điều. Ấy là phía sau ánh sáng, luôn có bóng tối ẩn mình.

Tổng số số sinh tử hôm nay là mười sáu, ắt hẳn sẽ có một tai nạn khủng khiếp xảy ra. Thần Chết và thần chết đàn em cầm lấy số sinh tử, hai người xuất hiện ở nơi sẽ xảy ra tai nạn. Đây là tai nạn xe buýt của nhà trẻ mẫu giáo, ngoại trừ người tài xế bốn mươi lăm tuổi ra, tất cả những người chết còn lại đều là trẻ em. Phải đưa những đứa trẻ ra đi luôn là công việc

khó khăn. Mỗi lần như thế này, Thần Chết lại có cảm giác đau đớn về cái gọi là “sự trừng phạt”. Thần Chết đội một chiếc mũ rộng vành, đứng cùng thần chết đàn em, gương mặt cả hai chứa đầy vẻ u tối. Chiếc xe buýt màu vàng chắc chắn sẽ xảy ra tai nạn đang dừng lại cho các cô bé cậu bé xuống xe, xếp thành hàng đứng áp sát vào lề đường. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của thần chết đàn em vang lên.

Giữa lúc cậu thần chết đàn em đang nghe điện thoại, một chiếc ô tô dừng lại trước mặt Thần Chết. Đó là xe của Eun Tak. Eun Tak trông thấy Thần Chết, cô nở nụ cười tươi rói, vẫy tay với anh. Hình như cảnh tượng này từng xuất hiện một lúc nào đó rồi thì phải. Khi ấy Thần Chết đang đứng ở bên xe buýt. Hơi giật mình vì cuộc gặp gỡ tình cờ nhưng anh ta vẫn vẫy tay lại với Eun Tak. Chiếc xe của Eun Tak lăn bánh rời đi.

“Anh à. Là điện thoại từ tổ Địa Ngục, số sinh tử nhận được ngày hôm nay sẽ bị hủy bỏ. Số phận của những đứa trẻ đã thay đổi.”

“Vậ à?”

Đang nghĩ nếu được vậy thì may quá, Thần Chết vừa định xác nhận lại số sinh tử thì đột nhiên ngẩng đầu lên tìm kiếm chiếc xe của Eun Tak. Dự cảm một tương lai chẳng lành, gương mặt của Thần Chết trở nên trắng bệch. Từng có những trường hợp số phận được thay đổi. Số sinh tử không đến là bởi vì có một cái chết nào đó đã thay đổi vận mệnh.

“Số sinh tử không đến mà cũng có người chết ư? Như vậy là sao ạ?”

Thần Chết đàn em hỏi anh ta. Đôi mắt Thần Chết lúc này trở nên trống rỗng vô hồn.

“Đó là cái chết không thể đoán trước.”

Sự hy sinh. Thần Chết không thể nhúc nhích được. Nơi anh ta đang đứng trong phút chốc biến thành địa ngục.

Kết thúc chương trình phát sóng, Eun Tak ngâm nga một bài hát, cô đang trên đường đi đến buổi họp. Hôm nay chương trình phát sóng rất thuận lợi. Phản ứng của thính giả trên trang chủ cũng tốt nhất trong các lần. Hiếm khi mọi chuyện hoàn hảo như vậy. Họp xong, nếu không còn việc gì, cô sẽ tan làm sớm hơn hẳn ngày thường. Nói tóm lại mọi chuyện đều rất thuận lợi. Đang lái xe thì Eun Tak tình cờ trông thấy Thần Chết đứng ở góc đường anh ta đội một chiếc mũ rộng vành, đang làm việc. Eun Tak vẫy vẫy tay với anh ta. Điện thoại réo vang, Eun Tak nhấn nút nhận cuộc gọi bằng tai nghe Bluetooth.

Cô nghe thấy giọng nói ngập tràn niềm vui của Yêu Tinh. Anh đi chợ, sẵn tiện mua một bó hoa để tặng cho Eun Tak. Một ngày đẹp trời, hoa lại nở đẹp rực rỡ thế này, không thể không mua được.

“Em đang ở đâu đấy? Thế giới này nguy hiểm lắm, sao em còn chưa về? Bây giờ là mấy giờ rồi hả?”

“Bây giờ là bốn giờ chiều. Em đang đi đến cuộc họp. Chờ chút, để em rẽ sang bên phải đã.”

“Rẽ sang bên phải là bên phải đấy nhé.”

Nghe thấy lời dặn của Yêu Tinh, Eun Tak hết nói nổi, cô bật cười, bỗng nhiên cô nhìn thấy một cái gì đó từ phía cửa xe bên phải. Một chiếc xe tải cỡ lớn được dựng trên con dốc đang lừ lừ đi xuống một cách nặng nề, nó lao về hướng chiếc xe của Eun Tak đang dừng dưới chân dốc. Cô tưởng xe có tài xế, nhưng nhìn kỹ lại thì ở ghế lái không có ai cả. Chiếc xe tải mất phanh đang từ từ lao xuống rồi đột nhiên tăng tốc một cách vô cùng đáng sợ. Eun Tak nhìn sang bên trái, đám trẻ đang bước xuống từ chiếc xe buýt của nhà trẻ.

“A lô? Eun Tak à? Ji Eun Tak.”

Thần Chết cùng đồng nghiệp của anh ta đến lúc này mới nhận ra lý do. Giọng nói của Yêu Tinh vừa như xa xôi mà lại thật gần. Các giáo viên mầm non đang đỡ bọn trẻ xuống xe phát hiện ra chiếc xe tải, họ hét to một tiếng rồi ôm bọn trẻ vào lòng. Tốc độ của chiếc xe tải quá nhanh, tất cả sẽ không thể tránh kịp.

“Chiếc xe, chiếc xe buýt của nhà trẻ, bọn trẻ... Mình... Nếu mình tránh đi, các bé sẽ...”

“Gì cơ? Anh nghe không rõ. Có chuyện gì thế?”

Eun Tak cảm tưởng như giọng nói bất an của Yêu Tinh cứ xa dần.

“Mình điên rồi. Bây giờ mình đang làm gì...”

Nghĩ lại thì hôm nay quả thực là một ngày hoàn hảo. Đạo gần đây ngày nào cũng vậy nhưng hôm nay lại đặc biệt hoàn hảo. Sáng ra thức dậy thấy mình đang ở trong vòng tay của anh. Món trứng chiên cũng được làm với hình dạng hoàn hảo, chương trình phát sóng trực tiếp cũng kết thúc hết sức mỹ mãn. Tất cả những sự hoàn hảo đó dường như để dẫn cô đến khoảnh khắc này đây. Thế nên, cô không được chậm trễ.

Vừa run rẩy trong nỗi sợ hãi, Eun Tak vừa giậm chân phanh dừng xe lại như đã hạ quyết tâm. Trong khoảnh khắc đó, rầm một tiếng, chiếc xe tải tông thẳng vào xe của Eun Tak. Sự va chạm khủng khiếp xảy ra, những mảnh kính vỡ văng tung tóe khắp nơi, chiếc xe của Eun Tak tiếp nhận trọn vẹn tốc độ và sức nặng của xe tải, vỡ nát thành một đống hỗn độn. Nếu trẻ hơn dù chỉ một phút hay một giây cũng không được. Bởi vì định mệnh của cô là như vậy.

Âm thanh của vụ va chạm khủng khiếp truyền đến phía đầu dây bên kia thật rõ ràng. Yêu Tinh đang chờ Eun Tak đáp lời bỗng đánh rơi điện

thoại. Anh không hét lên một tiếng nào, chỉ có tiếng chai rượu lăn xuống vỡ tan cùng tiếng va đập xuống đất của chiếc điện thoại. Chai rượu đổ thẫm thẫm dẫm cả nền đất.

Dòng máu nóng hôi hổi đang chảy tràn trên trán Eun Tak. Trong chiếc xe bị lật nhào và méo mó, Eun Tak lơ mơ mở mắt ra lần cuối. Cô nhìn thấy bầu trời trong xanh.

“Ngủ ngon nhé. Anh yêu em.”

Giọng nói thầm thì của anh đêm qua là điều cuối cùng còn sót lại. Eun Tak có thể từ từ nhắm mắt rồi.

“Em cũng yêu anh...”

Giá mà lời ấy có thể truyền đến anh ở đầu dây bên kia. Giữa đôi mắt đang từ từ nhắm lại của cô, một dòng nước mắt chảy xuống.

Đứng giữa chốn địa ngục chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó, đôi mắt của Thần Chết cũng nhòa lệ. Số sinh tử biến mất là do sự hy sinh của con người. Sự hy sinh của con người là điều mà Thần không thể dự đoán được, thậm chí cũng không thể nhìn thấy trước. Khoảnh khắc đó xuất hiện do bản năng của con người, hoàn toàn là sự lựa chọn của con người và chỉ có con người mới có thể làm được.

Bàn tay của thần chết đàn em đang nắm số sinh tử mới. Số sinh tử đến muộn.

“Trước câu hỏi độc ác của Thần, “người bị sót khác”, câu trả lời của cô ấy thật đau thương.”

Tiếng còi báo động vang lên âm ỉ. Mọi người đổ dồn đến, khung cảnh nhốn nháo ồn ào. Vì hoảng sợ nên cũng có đứa trẻ bật khóc, nhưng hầu

hết đám trẻ đều bình an vô sự, chúng được dắt sang đứng một bên để bảo vệ an toàn.

Linh hồn của Eun Tak đứng bên kia vệ đường trông theo đám trẻ, cô nở một nụ cười. Gương mặt vừa cười vừa thấm đẫm nước mắt. Thần Chết bước lại gần Eun Tak.

“Sin ngày Kỷ Hợi, tháng Canh Thân, năm Mậu Dần hai mươi chín tuổi.”

Cuối cùng Thần Chết lại phải đối diện với Eun Tak như thế này. Thần Chết hé mở đôi môi đã thoi run rẩy.

“Ji Eun Tak, là cô đúng không?”

Nước mắt trào ra che mất tầm nhìn, Eun Tak chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Sao tôi làm thế nhỉ, thế nhưng tôi vẫn sẽ làm vậy.”

“Chú à, tôi thật sự đã rất sợ.”

Nhìn Eun Tak đang cười buồn bã, Thần Chết càng thêm đau khổ. Thật đáng sợ. Con người không ai không sợ hãi cái chết. Cho dù có kết thúc như thế nào. Bởi kết thúc là chấm dứt tất cả, là chuyện ngoài khả năng của họ. Vì một Eun Tak giống như thiên thần đang rất sợ hãi, việc duy nhất Thần chết có thể làm cho cô là khiến con đường rời khỏi kiếp này của cô không quá đáng sợ, không quá cô đơn mà thoi.

***

Eun Tak bước vào quán trà của Thần Chết, cô nhìn khắp một lượt xung quanh với vẻ hiếu kỳ. Bộ dụng cụ uống trà được đánh bóng sạch sẽ nằm ngay ngắn. Hương trà dịu dịu lan tỏa khắp phòng. Dẫu biết một ngày nào đó sẽ phải đến nơi đây, nhưng cô không hề biết là mình lại tới theo cách này. Thế nhưng Eun Tak không hối hận về sự lựa chọn của bản thân. Cái kết

của cuộc đời cô lại là sự bắt đầu cho cuộc đời của một ai đó. Những đứa trẻ ấy, có thể nói là nhờ sự lựa chọn của cô, chúng có thể bước đến tuổi mười chín, tuổi hai mươi chín, nghĩ vậy Eun Tak cũng cảm thấy được an ủi. Tựa như tâm trạng của Yêu Tinh khi trở thành thân hộ mệnh của một ai đó.

“Nơi làm việc của chú thì ra trông thế này. Thích thật đấy.”

Eun Tak bình thản đón nhận sự lựa chọn và số phận của bản thân.

“Chú này có một điều tôi tò mò. Người ta bảo con người có bốn cuộc đời. Vậy tôi là cuộc đời thứ mấy?... chú có thể nói chuyện này cho người chết biết được chứ?”

“Cô là cuộc đời đầu tiên.”

Thần Chết trả lời cô, đôi mắt anh ta đỏ ngầu, Eun Tak rơm rớm nước mắt.

“May quá, vậy là vẫn còn ba cuộc đời nữa.”

May quá, thật sự may quá.

Cánh cửa đột nhiên mở toang, Yêu Tinh bước vào trong quán trà. Anh đã chạy đến trong vô thức, bộ dạng hần là đã khóc một lúc lâu. Nhìn thấy anh, Eun Tak một lần nữa thầm nghĩ, thật may mắn làm sao. Yêu Tinh sống đến một ngàn năm rồi anh cũng sẽ sống rất nhiều năm sau này, cô có thể tìm anh thêm ba lần nữa, có thể ở bên anh thêm ba lần nữa.

Eun Tak bước lại gần Yêu Tinh, ôm lấy đầu anh rồi chậm rãi vuốt ve mái tóc. Yêu Tinh nức nở trong lòng Eun Tak. Ngay cả trong giấc mơ, anh cũng không thể ngờ mình lại gặp Eun Tak ở quán trà này. Anh những tưởng thời gian còn lại của hai người bọn họ phải gần một trăm năm. Dẫu có đến một trăm năm thì trong cuộc đời bất diệt vĩnh cửu này, anh cũng cảm thấy thật ngắn ngủi. Thế nhưng giờ thành ra thế này. Đây lại là tuổi hai mươi

chín cuối cùng của Ji Eun Tak. Đối với anh, thời gian ở bên Eun Tak chỉ như một khoảnh khắc thoáng qua. Là một khoảnh khắc giống sự vĩnh hằng.

“Anh có nhớ lời em từng nói lúc trước không? Người ở lại càng phải nỗ lực sống. Dù đôi khi có thể bật khóc, nhưng khóc càng nhiều thì càng phải mạnh mẽ. Đó mới là sự báo đáp cho tình yêu mà mình được nhận...”

“Làm sao có thể như thế này... Sao em có thể làm vậy với anh...”

“Em xin lỗi. Em thật sự xin lỗi.”

Yêu Tinh ôm chặt lấy Eun Tak, vùi đầu vào cổ cô, òa khóc như một đứa trẻ. Thế giới bên ngoài quán trà bắt đầu đổ mưa. Tiếng khóc đau đớn của anh như cào xé trái tim Eun Tak. Cô cố gắng an ủi anh.

“Nhìn em này. Cho em nhìn mặt anh chút đi mà. Nhé?”

Yêu Tinh hơi buông Eun Tak ra, nhìn cô bằng gương mặt hỗn độn vì đầm đìa nước mắt. Không muốn lỡ mất một hơi thở nào của Eun Tak, Yêu Tinh như ngừng thở.

“Trong ba điều ước của em, có một điều anh vẫn chưa thực hiện cho em. Bây giờ anh làm có được không? Anh đừng đau buồn quá lâu, em sẽ đến gặp anh nên anh phải chờ em, cũng đừng làm trời đổ mưa quá nhiều... sẽ gây bất tiện cho người dân đấy.”

“Em bảo là một mà... sao lại có đến tận ba điều. Không có em làm sao anh sống được.”

Từng lời thốt ra, nước mắt Yêu Tinh cũng theo đó rơi xuống. Nước mắt anh tuôn rơi hết như cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ.

“Em chỉ biến mất một lúc thôi. Em hứa với anh. Lần này em sẽ đến bên anh. Em nhất định sẽ đi tìm anh. Kiếp sau em sẽ sinh ra thật trọn

ven và sống thật lâu bên anh. Em sẽ cầu xin thử với trên đó xem sao.”

Eun Tak quay sang nháy mắt với Thần chết đang đứng đó, tay cầm chén trà.

“Khi tất cả đã rời đi rồi, xin hãy chăm sóc cho anh ấy giúp tôi.”

Thần Chết chậm rãi gật đầu. Đưa chén trà cho cô.

“Đây là trà lãng quên. Nó sẽ giúp cô quên đi ký ức của kiếp này.”

“Tôi không uống trà đâu. Hình như tới lúc tôi phải đi rồi.”

Eun Tak đứng trước cánh cửa dẫn cô rời khỏi thế gian. Thật quá sức chịu đựng, Yêu Tinh không thể nhìn thêm được nữa. Eun Tak vuốt ve gương mặt của Yêu Tinh. Anh đã sống mà không thể quên đi bất cứ một cái chết nào, liệu cái chết của cô sẽ khiến anh phải nhớ bằng nỗi đau lớn đến thế nào nữa. Bàn tay Eun Tak đưa ra chính trang cho anh chột dừng lại.

“Em sẽ đến nhanh thôi. Dù có phải chạy em nhất định cũng sẽ chạy đến.”

“Nhất định em phải đến đây. Cho dù có mất một trăm hay hai trăm năm nữa, anh cũng vẫn sẽ đợi, nên nhất định em phải đến.”

Nhất định. Eun Tak hứa với anh rằng cô sẽ không để anh phải chờ đợi quá lâu. Có khi ngay ngày mai cô lại tìm đến rồi, nếu không phải ngày mai thì là ngày kia, nếu ngày kia không được thì một tháng sau cũng được. Càng nhanh càng tốt. Dù là vậy, có muộn màng cũng không sao. Dù một trăm hay hai trăm năm, Yêu Tinh Cùng sẽ chờ đợi cô. Nghĩ đến việc một lúc nào đó có thể gặp lại nhau cũng đáng để chịu đựng. Eun Tak mở cửa, ánh sáng bên ngoài chói lòa. Đây là con đường dẫn lên thiên đường.

“Lát nữa gặp lại anh nhé.”

Yêu Tinh đứng bên cạnh cánh cửa nơi Eun Tak rời đi, đổ gục xuống. Cứ như thế, Eun Tak đã vĩnh viễn bước đi trong nước mắt của một ai đó. Chẳng rõ là ngày hay đêm, mưa cứ liên tục trút xuống. Đó là một mùa mưa rất dài, dài đằng đẵng.

Vị thần hộ mệnh không thể cô đơn và rứt rứt hơn được nữa, từ lúc ấy sự chờ đợi dài đằng dặc của anh ta chính thức bắt đầu.

Tìm thấy anh rồi, tình yêu bi thương

Ba mươi năm đã trôi qua kể từ ngày Eun Tak ra đi.

Cuốn sổ sinh tử cuối cùng cũng đến tay Thần chết. Hình phạt dài đằng dặc của anh ta đã đến ngày đặt dấu chấm hết. Ở trong ngôi nhà anh ta lưu lại một thời gian rất dài này, sau khi thu dọn xong hành lý, Thần Chết mở cuốn sổ sinh tử cuối cùng ra.

Kim Sun. Cái tên mà Thần Chết không ngờ đến làm anh ta rưng rưng nước mắt. Sunny đã bảo cô sẽ không báo tin gì cho anh, bây giờ tin tức của cô lại đến theo cách này. Thần Chết cầm sổ sinh tử đi ra ngoài phòng khách. Yêu Tinh cũng đang đứng đó, chờ tiễn Thần Chết đi làm lần cuối. Thời gian qua, trong sự chờ đợi dài đằng dặc của anh có Thần Chết nên cũng vui bớt đi phần nào sự chán chường.

“Anh đi mạnh giỏi nhé.”

“Còn anh ở lại bình an nhé.”

“Dù là ở trong dòng thời gian nào hay dưới hình hài nào đi nữa, anh cũng phải hạnh phúc đấy.”

“Thời gian qua tôi đã sống rất tốt. Anh đừng làm mưa rơi xuống đấy.”

“Đừng lo. Ly biệt là cái nghiệp muôn kiếp của tôi rồi.”

Nói thì nói như vậy nhưng vành mắt Yêu Tinh vẫn đỏ lên. Đây là ngày Thần Chết trả hết tội lỗi rồi thanh thản rời đi, đáng ra anh phải cười mới đúng. Nhưng tiễn Thần Chết đi, Yêu Tinh vẫn không ngăn được cảm giác đau lòng. Đã từng có lúc anh ta là vua của anh, bây giờ là bạn của anh. Yêu Tinh mong rằng kiếp sau Thần Chết cũng sẽ xuất hiện. Đọc được tâm trạng của nhau lúc này, cả hai người không ai nói thêm điều gì nữa mà chìm vào im lặng hồi lâu.

“Lát nữa anh hãy đến quán trà nhé. Tôi muốn thử làm trái quy tắc một lần xem sao. Đẳng nào cũng sắp phải đi rồi.”

Thần Chết mặc một bộ vest đen được ủi thẳng thớm đẹp hơn lúc bình thường. Cánh cửa quán trà mà anh ta khắc khoải chờ đợi cuối cùng cũng mở ra, một bà lão bước vào. Là Sunny. Khoảnh khắc bước chân vào trong, cô lập tức trở lại dáng vẻ là Sunny thời trẻ Thần Chết biết. Thần Chết nhìn cô bằng đôi mắt rưng rưng. Trông cô vẫn như trước, vẫn là dáng vẻ làm anh ta rung động, làm anh ta rơi nước mắt. Sunny nở nụ cười nhàn nhạt với anh.

“Anh chẳng già đi chút nào cả. Vẫn đẹp trai như thế. Anh có khỏe không?”

“Em bảo sẽ không báo tin tức gì cơ mà.”

“Em quên mất đấy. Người đàn ông mà em hẹn hò là thần chết, không thể ngờ tin tức lại được truyền đi theo cách này.”

“Anh nhớ em.”

“Cái đấy em biết.”

Sunny cũng rất nhớ Thần Chết. Cả Thần Chết lẫn Sunny, trong suốt thời gian sống ở kiếp này, họ chỉ có thể nhớ thương nhau. Thần Chết cẩn thận nắm lấy bàn tay của Sunny rồi lôi chiếc nhẫn ngọc từ trong túi ra. Anh ta trao trả chiếc nhẫn cho Sunny, người từng nói kiếp này đừng gặp lại nhau nữa.

“Anh vẫn muốn được một lần đeo nó cho em thật tử tế. Xin lỗi em, vì khi đó đã đeo nhẫn cho em thật thô bạo.”

Chiếc nhẫn vừa như in vào ngón tay Sunny. Sunny rưng rưng bật khóc. “Em rất nhớ anh,” lần này đến lượt Sunny bày tỏ.

“Sunny là người chết cuối cùng anh dẫn đi đấy.”

“Vậ à. Vậ thì kiếp sau chúng ta sẽ thế nào nhỉ? Chúng ta liệu có thể có một cái kết hạnh phúc không?”

“Đây là cuộc đời thứ ba của Sunny.”

Cô không thể tự nhìn thấy cuộc đời mình. Hai cuộc đời trước cô đã biết rồi. Vì vậy đây có thể là cuộc đời thứ ba, mà cũng có thể là cuộc đời cuối cùng. Đôi mắt hai người long lanh nhìn nhau. Kiếp sau, gặp lại Sunny một lần nữa, khi đó bằng sự chân tình, anh ta muốn tạo nên một đoạn kết hạnh phúc trọn vẹn với cô.

Yêu Tinh đang đứng bên ngoài cửa sổ của quán trà. Đôi mắt anh và Sunny chạm nhau.

“... Mọii vẫn không thềm để đại huynh này vào trong mắt.”

Vừa vui mừng, vừa đón đau, lại vừa tiếc nuối, những cảm xúc ấy trộn lẫn vào nhau. Sunny nở nụ cười rạng rỡ hướng về phía đại huynh đã lâu không gặp.

“Có thể gặp được huynh như thế này rồi mới ra đi, mọii vui lắm.”

“Tất cả là nhờ huynh chọn đúng bạn mà chơi đấy.”

“Thật xin lỗi vì để huynh lại mà ra đi trước. Huynh hãy giữ gìn sức khỏe nhé. Một lúc nào đó... chúng ta lại gặp nhau nhé.

“Phải hạnh phúc đấy, đồ xấu xí nhà ta.”

Yêu Tinh chuyển lời chào tạm biệt đến Sunny với đôi mắt cay xè. Thần Chết nắm lấy tay Sunny rồi hai người cùng nhau đứng dậy. Cả hai cùng chào Yêu Tinh lần cuối, sau đó bước ra ngoài cánh cửa, hai người tươi cười nhìn nhau rồi bước lên bậc thang.

Cách đây cũng lâu rồi, thông qua Sunny, Yêu Tinh đã nhìn thấy được tương lai của hai người bọn họ. Có lẽ cảnh tượng ấy chính là kiếp sau. Không còn bất kỳ buồn thương nào, đáng vẻ hai người cùng tươi cười rạng rỡ hiển hiện trước mắt Yêu Tinh. Cứ mỗi năm khi thả đèn ở chùa, anh lại thầm cầu nguyện cho mọii mọii và vị vua của anh có thể gặp lại nhau và chung sống hạnh phúc ở kiếp sau. Nguyện ước ấy sẽ trở thành sự thực Kiếp sau của hai người bọn họ, nhất định sẽ có một đoạn kết hạnh phúc trọn vẹn.

***

Cả mọii mọii, cả bằng hữu, cả Cô Dâu của Yêu Tinh đều đã rời đi chỉ còn lại một mình anh trợ trợ, cô độc bước đi trên cánh đồng hoa kiều mạch. Đã qua không biết bao mùa mưa nắng. Quàng lên cổ chiếc khăn màu đỏ mà Eun Tak để lại, dạo bước trên những chiếc lá phong đỏ anh từng cùng

Eun Tak bước lên, dù tuyết phủ hay mưa rơi, Yêu Tinh vẫn tiếp tục băng qua thời gian. Anh đang chờ Eun Tak của cuộc đời thứ hai xuất hiện. Cô sẽ đến bên anh dưới hình hài nào, sẽ xuất hiện ở đâu, anh đều không biết. Yêu Tinh cứ ôm cảm giác thấp thỏm đó mà đau đáu chờ đợi.

Từ thời Goryeo cho tới tận bây giờ vẫn như thế, cứ vài chục năm trôi qua, Yêu Tinh lại di chuyển nơi ở một lần. Vốn dĩ anh cũng đã quen với cuộc sống như vậy. Những người ở bên cạnh anh cũng đổi thay theo thời gian đến cả Deck Hwa ngây ngô và ngộ nghĩnh một thời giờ cũng đã trở thành ông của anh. Sau khi trở thành một ông lão, cậu lại giới thiệu cháu trai của mình cho anh. Anh vẫn chưa thể quen được với nỗi buồn thương trước cái chết của ai đó. Yêu Tinh vẫn lang thang, vẫn cô đơn một mình, nhưng anh đang sống cuộc đời chờ đợi Eun Tak. Dù không có Eun Tak, anh vẫn phải tiếp tục sống, tiếp tục tỏa sáng.

Cháu trai của Deok Hwa dần lớn lên, trưởng thành rồi lại chẳng mấy chốc đã là một ông lão, tiếp tục ở bên anh. Ông nhìn thấy Yêu Tinh đang lấy áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài thì cúi đầu hỏi anh.

“Đại nhân, ngài đi đâu thế ạ?”

“Tôi chỉ đi dạo một chút thôi.”

“Hãy tránh con đường lớn ra ạ. Hôm nay có đám học sinh từ Hàn Quốc sang du lịch nên sẽ hơi ồn ào.”

Nghe ông nói vậy, Yêu Tinh gật đầu rồi đi ra khỏi khách sạn.

Cả Praha, cả Paris đều rất tốt nhưng khách sạn ở Quebec là chốn anh lưu lại lâu nhất. Bởi đây là nơi lưu giữ nhiều kỷ niệm với Eun Tak. Phong cảnh trên bình nguyên rộng thênh thang không khác biệt lắm so với lúc Eun Tak còn sống. Những tấm bia mộ có hơi cũ đi, trong khi một số tấm bia mộ khác lại được dựng thêm.

Yêu Tinh ngồi dựa vào tấm bia mộ cũ của bản thân, rồi mở sách ra lật từng trang. CƠn gió mát lành thổi qua mơn man gò má. Yêu Tinh dời mắt khỏi cuốn sách, ngẩng đầu lên, đăm đăm nhìn phong cảnh xung quanh. Cho dù có nhìn vào lúc nào, hình dạng có chút khác biệt theo từng ngày của những đám mây màu sắc của bầu trời khi mặt trời lặn đều thật đẹp. Vì quang cảnh rất đẹp, nên Yêu Tinh càng nhớ thương những gì đẹp nhất trong cuộc đời anh.

Yêu Tinh nghe thấy thật rõ ràng tiếng kim giây tích tắc phát ra từ chiếc đồng hồ mà Eun Tak tặng anh. Các giác quan của anh trở nên nhạy bén. Bào tử của cây bồ công anh do ai đó thổi tới từ từ bay đến trước tầm mắt của Yêu Tinh. Bằng một nét mặt dịu dàng, bóng hình xuất hiện phía sau lưng Yêu Tinh đang chầm chậm chớp mắt. Xung quanh bóng hình ấy, bào tử cũng rơi xuống la đà hết như những bông tuyết trắng.

Yêu Tinh quay lại nhìn. Là Eun Tak.

Eun Tak mặc bộ đồng phục, đi xuống từng bước một từ phía trên ngọn đồi. Eun Tak ở cuộc đời thứ hai có tên là Park So Min, còn anh vẫn là Kim Shin. Yêu Tinh đứng bật dậy.

“Làm gì có bi thương nào kéo dài đến ngàn năm vạn năm. Cũng làm gì có tình yêu nào kéo dài đến ngàn năm vạn năm.”

“Tôi bỏ một phiếu có!”

“Em bỏ phiếu cho bên nào? Tình yêu? Hay bi thương?”

“Tình yêu bi thương.”

Một ngày mà cứ như thế cả ngàn năm. Anh đã trải qua cả ngàn năm cứ lặp đi lặp lại như thế. Eun Tak thật sự đã giữ lời hứa. Eun Tak nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt không rời khỏi Yêu Tinh. Từ vành mắt của cô, nước mắt đọng đầy chực rơi xuống.

Nhìn Eun Tak như vậy, đôi mắt Yêu Tinh cũng nóng ran lên. Anh trù mển trông theo từng bước chân của cô.

Eun Tak tiến đến trước mặt anh, cất tiếng gọi anh bằng giọng nói nghẹn ngào.

“Chú ơi.”

Từ trong đôi mắt của Yêu Tinh, những giọt nước mắt tuôn rơi.

“Chú biết tôi là ai chứ?”

Yêu Tinh chậm rãi gật đầu.

“Cô dâu đầu tiên và cũng là cuối cùng của tôi.”

H ẾT

Bạn đang đọc eBook được thực hiện bởi các thành viên thuộc eBook ngôn tình miễn phí.

Địa chỉ: fb.com/ebookngontinhmienphi

Chúc các bạn có những giây phút vui vẻ

Table of Contents

Tập 1

Lời nguyện lãng mạn

Cô Dâu của Yêu Tinh

Ngôn ngữ hoa kiều mạch

Tôi yêu chú

Kỳ tích

Dấu hiệu của nỗi buồn

Cảnh báo mưa to

Ánh nắng chính ngọ

Tên của người ấy

Lựa chọn

Khoảnh khắc rực rỡ

Vì ngày đẹp trời

Là mối tình đầu của tôi

Tập 2

Nhân duyên

Nước mắt

Tôi thích em

Cầu nguyện

Cái cố được cho phép

Nhẫn ngọc

Vừa kỳ lạ mà cũng thật đẹp đẽ

Lý do phải sống

Câu hỏi của Thần

Định mệnh

Tội lỗi không thể tha thứ

Chân tướng của thanh kiếm

Đã làm được đến cùng

Ngày tuyết đầu mùa

Nhớ đến

Mối tình đầu của người ấy

Câu hôn

Cái tên thiết tha

Một mùa mưa dài dằng dẳng

Tìm thấy anh rồi, tình yêu bị thương